Glenn Meade
8. Gün

Resurrection Day

DOĞAN KİTAPÇILIK TARAFINDAN YAYIMLANAN GLENN MEADE KİTAPLARI
Sakkara'nın Kumlan Kar Kurdu Brandenburg Buz Kapanı
8. Gün
Glenn Meade
8. GUN
Orijinal adı: Resurrection Day
© Glenn Meade. 2002
Yazan: Glenn MeaHe
İngilizce aslından çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu
Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Haklan Ajansı aracıltğtyta satın aknrotşttr.
I bask- / ekim 2002
8. baskı / nisan 2007 / ISBN 978-975-293-055-1
Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu
Kapak ve kitap tasarımı: DPN Design Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL
Doğan Kitapçılık AŞ 19 Mayıs Cad Golden Plaza No. I Kat 10. 34360 Şişli - İSTANBUL
1 el. (2 12) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bu kitap çok özlediğim babama, mükemmel insan Thomas P. Meade'in anısına ithaf edilmiştir.

Giriş
1 ekim - 10 kasım
"Dünyayı değiştirecek yedi gün"
1
İstanbul 1 ekim. 18:15
Altın yaldızlı minarelerin ve gürültülü çarşıdaki kalabalık sokakların İstanbul'u değildi burası, insanların adak adamaya geldikleri küçük bir mezarın bulunduğu Telli Baba'nın İstanbul'u da; burası kentten yirmi kilometre uzakta, sakin bir kayın ormanının ortasına gizlenmiş ahşap bir kulübeydi.
Kulübe gözden iyice ıraktı, en yakın çiftlikten dört kilometre ötede. Yer iyi seçilmişti. İki araba patikada yavaşça ilerledi. Otomobillerdeki yolcular toplantıya ayrı ayrı yollardan gelmişlerdi; kulübeye doğru yürürlerken korumaları çevredeki ormanda güvenliği sağlamak için yayılmışlar, sabah karanlığından beri ağaçların arasında, ellerinde saldın tüfekleri ve otomatik tabancalarla

nöbet tutan arkadaşlarına katılmışlardı. Duyulan kanlı savaşlarda daha da keskinleşmiş, en ufak bir tehlike belirtisinde şiddetli tepki göstermeye hazır, dikkatli ve acımasız, sert adamlar. Beş dakikadan daha kısa bir sürede, yerlerini almışlardı.
Toplantı tam 18:15'te başladı.
Kulübe neredeyse bomboştu. Pencereleri kalın perdeli, tahta masalı, iki iskemleli tek göz bir yer. Adamlar karşı karşıya geldi. Biri keten takım elbisesinin üzerine pardösü giymiş, uzun boylu ve sakallı bir Arap'tı. Vücudunu ve duygulannı kontrol edebilen insanlann sakinliğine sahipti. Amerikalı'yı iki yanağından öperek, eski bir dost gibi karşıladı.
- Seni yeniden görmek çok güzel birader.
- Seni de.
Amerikalı, başkanın en yakın danışmanlanndan biriydi. Arap, ziyaretçinin kimliğinin gizli kalması için en güvenilir adamlarıyla gelmişti kulübeye.
1 Z,
- İzlenmeden gelmeyi basardın mı ?
- Bir sorun çıkmadı.
Amerikalı talimatlara tümüyle uymuş, söylenen saatte çarşının kalabalık arka sokaklarında aracıyla buluşup bir arabaya sokularak buraya getirilmişti.
- Yine de bir saat içinde otele dönmüş olmam gerekir. Yoksa, gizli servis takımı kuşkulanmaya başlar. Zaten yeterince riske girdim...
Arap iskemlelerden birini çekti, masanın üzerine deri bir evrak çantası bıraktı.
- Öyleyse zaman kaybetmeyelim.
Amerikalı öteki iskemleye oturdu. Arap çantanın kilidini açtı, içinden bir kâğıt çıkarıp karşısındakine uzattı.
- İşte yapmak istediğimiz birader. Amerikalı kâğıdı şaşkınlıkla okudu.
- Ciddi olamazsın! Böyle bir şeyin nelere mal olabileceğini hiç düşündün mü ? insana tanıyacağı korkunç imkânı ? Yıkım gücünü ?
- Tabiî.
- Yüz binlerce, hatta belki de milyonlarca vatandaşımın hayatı tehlikede olacak.
- Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Bunun tek çare olduğunu söylediğimde, bana inanman gerekir.
Amerikalı'nın benzi atmıştı, ürkekçe dudaklarını yaladı, kâğıdı masanın üzerine bıraktı.
- Ya işler sarpa sarar da, ülkemin yıkımına yardım etmiş olursam?
- Nasıl sarpa sarsın birader? Stratejimiz kusursuz. Sen, Amerika başkanının güvendiği birisin. Hiç kuşkulanmayacağı biri. Başkan bir çıkmaza girmişken senin bizim yanımızda olman, isteklerimizi karşılamaktan başka bir yol kalmadığını gösterecektir ona.
Amerikalı'nın yüzü asıktı.
- Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. İşler yolunda gitmezse, bu oyun korkunç bir insanlık dramına dönüşebilir. Kıyamet günü gibi.
- Bir de işin öteki yanını düşün. Yıllarca sürecek ve çok daha korkunç bir dramla sonuçlanabilecek kanlı bir savaş. Senin yardımın olmazsa, çok daha fazla ölüm. Ne denli kararlı olduğumuzu biliyorsun. Amacımıza ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Bu önerdiğim yolla her şeyi çabucak hallediyoruz, üstelik amaçlarımıza da ulaşarak. İkimizin de yüreğini yıllardır sıkıştıran adaletsizlik... -Arap başparmağı ile ortaparmağını birbirine dayayıp
J3
şaklattı.- ...birden sona erecek. Aynen böyle. İkimizin de istediği bu değil mi ?
Sözlerinin hedefi bulduğunu gördü. Amerikalı başını sallıyordu.
Arap kâğıdı yeniden çantaya yerleştirdi.
- İnan bana. Başka yolu yok. Bu oyunu soğukkanlılıkla ve cesaretle oynarsak, kaybetmemiz söz konusu olamaz. Çantasını kapayıp kilitledi, gözlerini Amerikalı'ya dikti. Ne tasarladığımızı bildiğine göre, geriye tek bir soru kalıyor. Bizimle misin ?
Dışarıda hava kararmış ve soğumuştu. Amerikalı'nın bindiği otomobil ağaçlarla çevrili patikada gözden kaybolmak üzereydi. Arap pardösüsünün yakasını kaldırdı, ormanla kaplı yamaçların ötesine bakıp, geniş Boğaz'ın karanlık suları üzerinde bir yakadan ötekine gidip gelen gemilerin ışıklarını gördü. İstanbul alacakaranlıkta ışıldıyordu. Sultanahmet Camü'nin dev kubbesi, Fatih'in yaptırdığı, inananların Peygamber'in sakalım görmek için akın akın ziyaret ettikleri görkemli Topkapı Sarayı'nın yaşlı duvarları kolaylıkla seçiliyordu.

Geniş Boğaz'ıyla Asya ve Avrupa'yı birbirinden ayıran saygın Türk kentinin tarihi kardı, sakinleri de yüzyıllardır hiç eksik olmayan saldırgan ordular nedeniyle bitkindi. Önce Timurlenk'in vahşi Moğol atlıları, sonra Romalılar, daha sonra da Hıristiyan uygarlığının sona erip Yahudiliğin ve İslam'ın başladığına inandıkları sının korumaya gelen Haçlı şövalyeleri. Arap bütün bunların, surlarla çevrili bu kentin tarihindeki en ölümcül saldırıdan bile daha korkunç sonuçlar doğurabilecek toplantı için, İstanbul'un seçilmesinin isabetli olduğunun farkındaydı.
Silahlı korumalar birer hayalet kadar sessiz, ormandaki yerlerinden çekilirken, ötekiler akşam soğuğunda, otomobillerin çevresine dizildi. Toplantı on dakikayı geçmemişti. Arap'ın otomobili çalıştı, farlarıyla patikanın karanlığını delen öteki arabaların arasında, yola koyulmaya hazırlandı. Adam otomobiline binerken korumalarından birine, omzunda AK47 taşıyan iriyarı, sakallı olanına bakıp başım salladı.
- Ne yapacağım biliyorsun.
Sakallı koruma kulübeye doğru yürüdü, yangın bombasını fırlattı, kapıyı kapatıp otomobilin arkasına dolandı.
Beş dakika kadar sonra, otomobil patikada kentin uzaktan göz kırpan ışıklarına doğru ilerlerken, Arap koltuğunda döndü, geriye, kulübeye baktı. Yangın bombası kulübenin penceresinde bir ışık çaktırarak patladı. Kupkuru tahtalar göz açıp kapayıncaya

dek alev aldı, alevler birkaç saniyede kulübeyi sardı. Kimse küllerin arasında bir parmak izi, toplantıdan kalma mikroskobik bir kanıt bulamayacaktı. Birilerinin kulübede kanıt arayacağım sandığından değil, yine de bunun gerekli bir önlem olduğu düşünce-sindeydi. Amerikalı'nın ihaneti ortaya çıkmamalıydı.
Otomobil istanbul'a doğru ilerlerken, Arap arka camdan gittikçe kaybolan alevleri izledi. Yaranda, güvendiği yardımcılarından biri mırıldandı:
- Amerikalı söylenenleri yapacak mı? Kendi vatandaşlarına ihanet edecek mi ?
Arap önüne döndü. Kafasını salladı, tek bir kelime etmeden, bütün ayrıntılarıyla planladığı, yavaş yavaş gerçekleşecek olaylar dizisini düşündü. Amerika'yı dizlerinin üzerine çöktürecek, dünyayı sonsuza dek değiştirecek planım. "Şimdi" dedi kendi kendine, "nihaî savaş başlayacak inşallah".
Çoban beş kilometre ötedeki tepeden yükselen dumanı gördü, bacaklarının olanca gücüyle ormanın ortasındaki açıklığa doğru koştu. Kulübeyi, çatırdayan tahtaları kemiren alevleri görünce, en yakın telefona ulaşmak için üç kilometre daha koşmak zorunda kaldı.
Mavi-beyaz, çarpık Renault'lu yerel polisin olay yerine ulaşması bir saati buldu; hava artık tümüyle kararmış, kulübeden de geriye kararmış, için için yanan kalaslar kalmıştı. Arabanın iki farından süzülen çifte ışık karanlığı böldü, geri plandaki ormanı, küllerden cenneti arayan hayaletler gibi yükselen dumanları aydınlattı, îki polis enkazm arasında dikkatlice dolaşıp ceset olmadığı kanısına vardığında, yerel emniyet amiri kasketini çıkarıp kafasını kaşıdı, çobana döndü.
- Kimindi kulübe ?
- Bilmiyorum.
Emniyet amiri kaşlarım çattı.
- Bilmiyor musun? Kaç yıldır buralardasın?
- Yirmi. Tuhaf olanı da bu ya.
- Ne demek istiyorsun ? Çoban şaşkındı.
- Buraya iki gün önce geldim. -Ee?
- Kulübe yoktu.

Azerbaycan 31 ekim 12:05
Polis Şefi Ulan Fevzi, Baku kent merkezinin yıkık dökük yapılarının, ucuz otellerinin birbiri ardma, dev bir bowling oyununun ürkütücü kukaları gibi, yavaş bir yok oluş raksındaymışçasına akıp gidişlerini otomobilinin tozlu canımdan izliyordu.
- On dakika daha, dedi direksiyondaki üniformalı memur. Belki de daha az.
Fevzi dalgınca başını salladı, binaları seyretmeyi sürdürdü. Gördüğü yapıların yıkılış düşünün etkisindeydi hâlâ. Bu düşü, binaların bir tuğla ve cam çağlayanı gibi sokağa devrilişi kandırma-casını yaratan, otomobilin camında parlayan öğle güneşinin kavurucu sıcağıydı.
Öğleyi beş dakika geçiyordu; Baku sokakları, pazarları insan kaynıyordu, içlerinden çok azı başkentin on beş kilometre dışındaki Bina Havaalanı'na doğru giden polis arabasının, üstü

kapalı iki kamyonun ve otobüsün farkındaydı. Şef Fevzi'nin arabası, diğer üçünün önünde, baştaydı. Normal koşullarda, bürosunda oturup operasyonu yardımcısına bırakması gerekirdi, ama bu olağanüstü bir durumdu, orada olması için iki nedeni daha vardı.
Birincisi, havaalanı kokuşmuş, rüşvet düşkünü memurların ve yankesicilerin harman yeriydi; on iki VtP'in gelir gelmez terminale sorunsuzca götürülmeleri şarttı. İkincisi ve daha da önemlisi, VIP'lerin güvenliğini sağlamak zorundaydı. Görevi başarıyla tamamladığında başkanın şahsen teşekkür edeceğini, hatta -kim bilir?- maaşına bir zam bile yapacağım umuyordu Fevzi. Polis şefi birazdan olacakları düşündü. Yanma hepsi de tepeden tırnağa silahlı otuz en iyi adamım almıştı. Yirmi beş kadarı da sabahın erken saatlerinde havaalanına yerleşmişti. Asıl sorun daha sonra, akşama doğru VtP'leri varacakları yere, Baku'nun iki
yüz kilometre uzağındaki Şuşa ya götürmek için Güneybatı Azerbaycan'ın çorak topraklannda, adamların can güvenliğini sağlamaya çalıştığında çıkacaktı. Toprak yollarla kaplı o denetimsiz bölge haydutlann, asker kaçaklarının ve gangster çetelerinin kontrolündeydi. Fevzi aptal değildi. Üstlendiği görevin bir anda zehir dolu bir kupaya dönüşebileceğinin farkındaydı. Korumakla yükümlü olduğu adamlara bir zarar gelirse bu meslek hayatının sonu olurdu.
Her şeyin yolunda gitmesini, ziyaretçilerinin yolculuğunun rahat geçmesini, konvoyun sorunsuzca ilerlemesini sağlamak zorundaydı. Asıl amacı yolculuk boyunca güvenliğin kusursuzca sağlanmasıydı; bu nedenle hiçbir hataya göz yumamazdı.
Otomobil İzmir Caddesi'nden hızla geçip, havaalanı yönüne doğru sola saparken, Fevzi midesinin kasıldığını hissetti. Konvoyun karanlık basmadan Şuşa'ya ulaşması için alması gereken önlemleri kafasında bir kez daha sıraladı.
12:55
Boeing 757, Bina Uluslararası Havaalanı'nın pistine lastik cayırtıları arasında indi. Uçak apronda ilerledi, motorlar sustu. Tekerlekli merdiven hızla kapıya yanaşıp bağlandı. Özel olarak kiralanmış 757'de on dört yolcu vardı. Bakü'ye gelmek için bir gün önceden, New York Kennedy Havaalanı'ndan Londra'ya, Heath-row'a geçmiş on dört Amerikalı.
Yorgun görünüşlü yolcular basamakları indiklerinde, Fevzi Amerikan heyetinin başındaki kişiye kendini tanıttı, sırayla tüm konuklann elini sıktı, Azerbaycan'a gelişlerini memnuniyetle karşıladıklarını söyledi. Gelenlerin tümü, yirmi ile elli yaşları arasın daki erkeklerdi. Özensiz giyinmişlerdi, bazılarının omuzlarında video kameralan, bazılarının elinde de duty-free torbalan vardı. Fevzi daha önce verilen bilgilerden, adamlardan ikisinin vatandaşlarının güvenliğini sağlamakla görevli CİA uzmanları olduğunu öğrenmişti; deneyimli polisin gözleri gizli servis yetkililerini seçmekte gecikmedi: ceketlerinin altında şişkinlikler görünen, sert bakışlı, iriyarı iki adam. ClA'cılardan biri kimliğini uzattı.
- Amerika Birleşik Devletleri, Merkezî Haberalma Örgütü'n-den Greg Baktarin efendim. Bu da meslektaşım Joe Calverton.
- Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim.
İki adam otuzlarının başında, temiz görünüşlü, son derece ki-
bardı. Fevzi adı Baktarin olanının, adından da anlaşıldığı gibi, damarlannda Azerî kanı olduğunu düşündü. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı; sıradan bir Azerî'nin aksine, iriyarı ve bakımlı görünüyordu Amerikalı. Sağlam dişlerinin arasında altın kaplama izi falan yoktu. Ana babasının göç fırsatını değerlendiği, şanslı bir herif.
- Endişelenecek bir şey yok. Polis şefi en içten tebessümünü gösterdi. Her şey kontrol altında.
- Kuşkusuz. Yine de uyguladığınız güvenlik önlemlerini bir gözden geçirsek ? dedi Baktarin kusursuz bir Azerice'yle. Size minnettar olurduk.
Fevzi haritasını çıkardı, izleyecekleri yolu sabırla anlattı, heyetin yol boyunca otuz adamı tarafından, iyi eğitim almış silahlı polisler tarafından korunacağını söyledi.
- Yollar kötü, ama bunun dışında bir sorun çıkacağını sanmam. CIA uzmanları haritayı incelediler, açıklamaları dikkatle dinlediler, sonunda Baktarin başım sallayarak homurdandı.
- Anlaşılan, her şeyi düşünmüşsünüz. Şimdi yola koyulmaya hazır mıyız ?
- Ne zaman isterseniz. Konvoy bizi bekliyor.
Fevzi CİA'cılarin memnun olup olmadıklarını anlamamıştı, ama başlangıçtaki endişelerine rağmen yolculuğun önemli bir olay olmadan tamamlanacağına inanıyordu şimdi. Oldukça basit, bebek bakmak kadar kolay bir görevdi bu, üstelik adamlanna da sonsuz bir güveni vardı. Yolculukta gerçek bir tehlike yoktu, olamazdı. Gerekli tüm önlemleri almış, bölgede kuş uçurtulmaması-nı sağlamak için yol üstündeki tüm polis ve milis karakollarını ayaklandırmış,

haydutlara ve hırsızlara göz açtırmamalannı tem-bihlemişti. Görevi başarıyla tamamlayınca, emniyet müdürünün memnun olacağını adı gibi biliyordu.
- Bu taraftan Beyler.
Fevzi Amerikalıları konuk VlP'lerin ve bakanların kullandığı özel kapıdan aldı. iki üst düzey gümrük memuru ve bir sınır polisi, Fevzi'nin ciddi bakışlan altında konuklann işini birkaç dakikada tamamladı. İngiliz uçuş ekibi uçakta kalmıştı. Yakıt alma işlemi tamamlandıktan sonra Londra'ya uçacaklar, üç gün sonra görevlerini yerine getirmiş yolcularını almak için geri döneceklerdi. Fevzi öne geçip Amerikalıları terminalin dışına, bulutsuz ve güneşli, kasım için yüksek sayılabilecek yirmi üç dereceye çıkardı. Terminalden konvoya, gri renkli otobüse kadar olan yol, Fevzi'nin adamlannca korunuyordu.
Amerikalılar tek sıra halinde otobüse bindiler. Fevzi herkesin rahatça yerleştiğini, eşyaların otobüse yüklendiğini görünce konvoyun basma, arabasına yöneldi. Kendinden memnundu. Şimdilik her şey bir saat gibi tıkır tıkır işliyordu. Bir emir verdi, adamları üstü kapalı iki kamyonete doluştu. Fevzi sonra elini kaldırdı, düdüğünü öttürdü, konvoyu gururla havaalanından çıkardı.
O öğleden sonra Bina Havaalanı pek kalabalık değildi, birkaç saatten beri meydana sadece üç uçak inmişti. Yaşlı temizlik işçisi yine de meydanın polis kaynadığını gördü. Olabildiğince meşgul görünmeye çalıştı, elindeki çalı süpürgesiyle yerleri süpürmeye girişti. Oluşturduğu çöp tepeciklerini uzun saplı faraşına doldurdu.
Boeing'in merdivenlerinden inen yolcuları saydı, bindikleri araçların, onları koruyan adamların silahlarının -Kalaşnikovlar, hafif silahlar- özelliklerini hatırlamaya çalıştı, konvoyun havaalanından ayrıldığı saati belirledi. Sonra merdivenleri tırmandı, gidiş terminalinin arka tarafındaki telefon kulübelerinden birine girdi. Deliğe bir para attı, numarayı çevirdi, iki yüz kilometre ötede, Şuşa'da çalan zili dinledi.
16:30
Fevzi'nin ön camı tozla, sinek ölüleriyle kaplıydı. Önlerinde uzayıp gidenin de yola benzer bir tarafı yoktu: taş dolu düzlüklerin, alçak tepelerin oluşturduğu yabanî ve ıssız bir doğanın içine kazılmış, çatlak, çukur dolu asfalt bir şerit. Azerbaycan Rus yönetimi altındayken, yol biraz daha düzgündü. Şimdiyse, ülke bağımsızlığım kazandığından beri, yolları onaracak para bulunamıyordu.
Fevzi yolculuğun üçüncü saatine girdiklerini düşünüp sevindi. Tarım ürünleriyle tepeleme dolu, doğuya, Bakü'ye giden birkaç kamyonun, içlerinde bir avuç köylünün bulunduğu katırların çektiği arabaların dışmda yol neredeyse bomboştu. Şansları yaver gi^ derse, konvoy iki saatten daha kısa bir süre sonra Şuşa'da olacaktı. Fevzi arabama camım indirdi, Amerikalilarm iki kamyonetin arasına sıkışmış otobüsüne baktı. Konvoy soldaki tehlikeli uçuruma yaklaşıyordu. Toprak birden alçalıyor, taşlarm, kayaların, sert çalıların kapladığı bir yara dönüşüyordu. Şoförün çukurdan kaçmak için direksiyonu kırdığını, sonra da uçurumun tam kenarında otobüsü düzelttiğini görüp rahatladı. Derin bir nefes aldı.
BUMM!
Elli metre gerisindeki güçlü patlama sesi Fevzi'yi yerinden sıçrattı. Kafasında bir şey, roket diyordu. Havada uçuşan parçacıkların ıslığını duydu, bir saniye sonra da ikinci gürültüyü, yakıt deposunun patlamasını. Hızla arkasına döndü, birinci polis kamyonetinin portakal ve kırmızı renkli alevler içinde yok olduğunu gördü. Birden yağmur gibi enkaz yağmaya başladı, arabasının kaputu, tavanı eğrilmiş ve bükülmüş metal parçalan altında kaldı. On metre önüne bir tekerlek düştü, lastiği alevler içinde, zıplayıp gitti.
- Arabayı durdur! diye haykırdı Fevzi direksiyondaki polise. Şu kahrolası arabayı durdur!
Şoför tüm gücüyle frene bastı. Adrenalini yükselirken kapıyı menteşelerinden sökercesine açtı Fevzi, tabancasını kılıfından çıkardı, peşinde polis memuru, yola fırladı. Alevler içindeki kamyonetin otobüsün yolunu kestiğini gördü. İkinci kamyonet de durmuş, içindekiler silahlarının emniyetini açarak yola atlıyordu. Fevzi roketin nereden geldiğini bulmaya çalıştı, dönüp tepelere baktı. Kam dondu. Tepelerden ikinci bir roket geldi, ardında beyaz tüy gibi duman, havayı yardı.
"Aman Tanrım! Hayır!" diye haykırdı Fevzi, ölümcül bir göktaşı gibi gelen roketi görünce. Peşindeki memura "Yere yat" diye bağırıp, kendini asfalta attı.
Roket başlarının üzerinden rslık sesi çıkararak geçip patladı, ikinci kamyonet muazzam bir gürültüyle dağıldı, on beş metrelik bir alev ve kapkara bir duman sütununa dönüştü. Fevzi'nin hâlâ kamyonette olan adamları, kamyonetin arka tarafından inenler, hepsi inanılmaz bir güçle

havaya fırladı, korlaşmış metal ve et parçalan çevreye saçıldı. Geriye kalan bir avuç insan, bazılan alevler içinde, bazılan şarapnel yarası almış, çığlıklar atarak kıvranıyordu.
"Pezevenkler!" diye haykırdı Fevzi görünmez düşmana. Yerinden kıpırdamadı, otobüse ya da polis arabasına vuracak son roketi bekliyordu. Önünde ve arkasındaki alev almış iki kamyonet otobüsü olduğu yere mıhlamış, hedef yapmıştı. Şoför manevra yapmaya, otobüsü içine kısıldığı kapandan çıkarmaya çalışırken, Fevzi Amerikalıların dehşet içindeki yüzlerini gördü.
Sonra, sonra her şey hızla gelişti.
Fevzi motorlann öfkeli homurtusunu işitti. Sağma baktı, arkalarından bir toz bulutu çıkararak tepelerin altından çıkıp yanan konvoya doğnı hızla yaklaşan üç araç gördü.
Araçlar yaklaştığında, Fevzi gelenlerin kasaları silahlı adamlar-
la dolu dört çeker Japon kamyonetleri olduğunu anladı. Kamyonetler yüz metre yaklaşınca, adamlar ateş açtı. Silahlar takırdadı, metallerden kıvılcımlar çıktı, otobüsün ön camı kurşundan parçalanıp dağüdı. Binlerce parçaya ayrılan camm ardında, direksiyonun arkasına sıkışmış, vücudu kızıla boyalı sürücü kıvranıyordu.
Sonra Fevzi polis arabasının makineli tüfek salvolarıyla delik deşik edilişini izledi.
Vücudundaki adrenalin geldiği hızla çekildi, yerini korkuya bıraktı. Artık herhangi birini kurtarmak için yapabileceği bir şey yoktu. "Arabaya dön !"' diye kükredi yanındaki şoföre bakıp. "Koş!"
Fevzi de koştu. Kamyonetlerdeki adamlar ateşe devam eıtiler. Kurşunlardan biri şoförün sırtına geldi. Adam yaralı bir hayvan gibi inledi, yere kapaklandı, bir kurşun daha isabet etti. Çekiç gibi güçlü bir kurşun da Fevzi'nin sağ kolunu delip geçti, polis şefi koşmayı sürdürdü.
- Tanrım, yalvarırım... Yalvarırım... kurtar beni. Arabaya ulaştı, direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırdı.
Otomobil ileri fırladığında, kurşunlar kaportayı deldi. Fevzi yine sağ kolundan vuruldu. Direksiyon hâkimiyetini kaybetti, araba yoldan çıktı. Otomobil toz, taş, çalı ve parçalanmış metal çağlayanı içinde uçuruma yuvarlandı, iç bayıltıcı bir gürültüyle kayaya çar pıp, tepesi üstü devrildi. Fevzi başını tavana hızla çarptı, bayıldı.
iki saniye sonra kendine geldiğinde, şoför koltuğuna baş aşağı sıkışmış, yaralarında dayanılmaz bü- sız,.', Hâlâ hayatta olmaktan, benzin deposunun patlamamasmdan şaşkındı. Acıyla bağırdı, otomobilin enkazından kurtulmaya çalıştı, ama düşen kayalarm sesini duyunca donup kaldı. Uçurumun tepesini görmeye çalıştı. Gördüklerinden dehşete kapıldı. Kamuflaj elbiseli, kafalanna geçirdikleri ürkütücü başlıklardan sadece gözleri görünen acımasız tipli dört adam, ellerindeki Kalaşnikovlarla aşağı iniyorlardı. Adamlar yan yola kadar inip, hurdaya dönmüş, karoseri kurşunlarla delinmiş arabaya baktılar, sonra Fevzi içlerinden birinin konuştuğunu duydu:
- Boş ver. ölmüştür. Dönüp otobüstekilarie ilgilenelim.
Adamlar tekrar yola tumandılar. Fevzi'nin sevinci uzun sürmedi. Saniyeler sonra sağır edici bir makineli tüfek takırtısı, kurşuna dizilen insanların ürkütücü çığlıkları duyuldu. Fevzi'nin kanı dondu, öğürmek istiyordu. Kısa bir süre sonra çalışan motorları, uzaklaşan konvoyu işitti. Hâlâ şoktaydı, kolundaki ve omzundaki yaralar zonkluyordu. Gömleği kandan sırılsıklam, kafasını kemi-
ren sorularla boğuşuyordu. Yukarıda, yolda neler oldu ? Yaralı adamlarıyla birlikte, Amerikalılar da mı infaz edildi? Ama neden? Konvoya neden saldırdılar, adamları neden katlettiler? Saldırganlar kimdi ?
Kan kokusu alan sinek bulutu çevresinde vızıldadı. Fevzi göz-' ani yumdu, acıyla inledi, polis olmaya karar verdiği güne lanet etti. Annesi on beş sene önce ölmüş, Bakü'ye hâkim kireçli tepelerden birine gömülmüştü; ama işte şimdi, kurşunlarla delik deşik edilmiş arabanın içinde, kan kaybından ölmeden önce birinin onu bulması için Tann'ya dua ederken, annesini çağınyordu.
3
Montreal, Kanada
9 kasım,
21:00
Sert bir rüzgâr Estonya bandıralı yük gemisi Tartu'nun kaptan köprüsünü yalıyordu. Kaptan Viktor Kalugin, ağzında yarım siga-rasıyla, kaptan köşkünün düz camının ardındaki sıcağın rehavetiy-le, dürbününü kaldırdı, St. Lawrence Nehri'nin donmuş karanlıklarında, bir milden daha az mesafede uzanan Montreal Limanı'nı izledi.

Yönetimindeki on altı bin tonilatoluk paslı geminin sac kaplamaları ayaklarının altında titreyip çatırdarken, kentin ufkunu kaplayan yüksek gökdelenlere, nehre yansıyan dev gölgelerine baktı. 1642 yılında, Maisonneuve önderliğinde Quebec'ten yola çıkan Fransız göçmenlerin bulduğu, dünyada olabilecek en iyi dpğal limanlardan birini oluşturan St. Lawrence Nehri'ndeki gölgelere.
- Rıhtıma yanaşmaya on beş dakika kaldı, diye seslendi ikinci kaptan.
Kalugin tahminin doğru olduğunu düşündü. Hafif dalgalı denizde, sekiz knotluk bir rüzgârla ilerliyordu Tartu, kısacası kaptanın endişeleneceği bir durum yoktu. İkinci kaptan St. Lawrence'i adı kadar iyi bilen, güvenilir ve deneyimli bir denizciydi. Kalugin dürbününü indirdi, sigarasından bir nefes çekip, dirseği hizasındaki tablaya bastırdı.
- Bundan sonrasını sen hallet. Bana ihtiyacın olursa kamaram-dayını.
Kalugin demir merdivenlerden özel kaptan bölümüne indi. Kamara yılın sekiz ayı ev görevini görüyor, çalışma masasının üzerinde eşinin ve iki oğlunun fotoğrafları da ona Estonya'daki hayatını hatırlatıyordu. Sovyet donanmasında geçen on beş yıllık bir hizmetten sonra istifa etmiş, Tallin'deki bir nakliye şirketinde

kaptanlık yapmaya başlamıştı. O günlerde, paranın bulunduğu yerde çalışmak zorundaydı insan.
O soğuk kasım gecesi Kalugin'i pantolonunun cebinden çıkardığı anahtarla çalışma masasının çekmecesini açmaya, meslek hayatını tehlikeye atmaya iten de paraydı. Çekmecede, kalın bir kâğıt destesinin altında başka bir anahtar daha vardı; Kalugin'in kaybetmemesi için, pirinçten yapılmış beş santimlik bir parçaya telle bağlanmış, başka bir anahtar. Anahtarı cebine attı, çekmeceyi yeniden kilitledi. Kamarasından çıktı, kapıyı ardından kapadı, ürkek adımlarla iskele tarafındaki kamaraya yöneldi.
Kalugin anahtarı kilide sokmadan önce demir kapıya önce üç; sonra da iki kez vurdu. Îçeri girdiğinde, çift ranzah dar kamara kapkaranlıktı. Kalugin kapıyı kapayıp, ışığı yaktığında Tartu'nun tek yolcusu sessizce ranzasında doğruldu.
Rus yolcu uzun boylu değildi, ama yapılıydı, vücudu sağlam ve kaslıydı. Yakışıklı, ince yüzlü biriydi. Rusya'nın tam olarak neresinden geldiğini bilemiyordu Kalugin, on günlük yolculuk boyunca adamla bir iki kelimeden fazla konuşmamıştı ne de olsa. Yol boyunca kamaradan dışarı adım atmamış, acımasız Atlantik'in öfkeli dalgalarını duymamak için elektronik satranç tahtasından başka yoldaşı olmamıştı.
- Hazırlansan iyi olur. On beş dakika sonra yanaşacağız. . Rus başını salladı. Kamaranın boğucu havasından bir an önce
kurtulabilmek için, anorağını giymeye başladı.
- Ne yapacağını biliyorsun, dedi Kalugin. Liman yetkilileri ve mürettebat gemiden ayrılmadan, yerinden kıpırdama. Gemiden inerken kimseyle konuşma, başını önce eğ ve tayfaların peşine takıl. Kâğıtlarında bir eksik görünmüyor, o yüzden bir sorun çıkacağını sanmam. Ondan sonra, tek basmasın.
- Konukseverliğiniz için teşekkürler Kaptan.
Gemiye bindiği günden beri adamın kaptana söylediği ilk tam cümleydi. Kaptan hâlâ Rus'un aksanını tanıyamamıştı, ama pek de önemi yoktu. Homurdandı, elini kapı tokmağına koydu.
- Gitme zamanı geldiğinde haber veririm. O zamana kadar kamarada kilitli kalacaksın.
Yirmi dakika kadar sonra Tartu rıhtıma bağlanmış. Kanada Gümrük Idaresi'nden bir müfettiş, Göçmen Bürosu'ndan bir yetkiliyle birlikte gemiye tırmanıyordu. Kalugin önceki yolculuklarından tanıdığı iki yetkiliyi birer fincan kahve için yemek salonu-

na davet etti, masanın çevresinde otururlarken geminin dört nüsha manifestosunu; yükünü, çıkış limanım ve yükün vanş noktasını gösteren belgeleri imzaladı. Mürettebat toplanmış, denizci kâğıtlarını hazırlamış, Tartu rıhtıma bağlı olduğu sürece limana özgürce girip çıkmalarım sağlayacak kara izinlerinin imzalanmasını bekliyordu. Sonunda, Göçmen Bürosu yetkilisi listeyi imzalaması için Kalugin'e uzattı. Daha önceki karşılaşmalarından hem gemiyi hem de bağlı olduğu acenteyi tanıyorlar, hiçbir kirli işe bulaşmadığım biliyorlardı; denetim basit bir formaliteden öteye gitmeyecekti. Ne gemiyi aradılar ne de yükü incelediler.
Yetkililer on dakika sonra Tartu'dan ayrıldı. Kalugin sancak parmaklığına dayandı, sigarasını tüttürerek Montreal kent merkezinde içki içip zamparalık edecekleri geceye doğru yürüyen tayfalarını izledi. Kalugin de eğlenmeyi düşünüyordu, ama daha sonra, işini tamamladıktan

sonra. Son tayfanın basamaklardan indiğini görüp sigarasını fiskeledi, sonra da kamaraya yürüdü.
Yolcu çoktan hazırlanmış, anorağını giymiş, kapüşonunu başına geçirmişti. Kapüşonunun altındaki kalın beresi ve atkısı yüzünün yansım örtüyordu. Bavulu yoktu. Sahte pasaportu, denizci kâğıtları, kara izni elinde, bekliyordu.
- Hazır mısm ? diye sordu Kalugin. Adam başını salladı.
Dirseklerini sancak parmaklığına dayayan Kalugin yakasını kaldırdı, yolcunun borda iskelesinden inişini izledi. Soğuk güvertenin uzak ucundaki vinci kontrol etmekte olan çarkçı, iskeleden inenle ilgilenmedi bile. Rus yolcu tayfaların peşine takıldı, liman çıkışına doğru ilerledi. Gümrük İdaresi ve Göçmen Bürosu yetkilileri rıhtımdan ayrılmakta olan Tartu mürettebatının kâğıtlannı denetlemeye yeltenmedi, sıcak bürolarında oturmayı tercih etti. Rus hiçbir sorunla karşılaşmadan limandan çıktı, buz gibi Montreal gecesine dalıp gözden kayboldu.
Adamın kimliği hakkında hiçbir fikri yoktu Kalugin'in; üstelik bunu öğrenmeyi de hiç düşünmüyordu. O gece, mürettebatın dönüşünden önceki geceyarı-sı, Tallin'de, onu getiren Çeçen'in dediği gibi, kaçak bir göçmen. Bu açıklamayı sorgulamak aklından bile geçmemişti. Kalugin'in ödülü sahte bir isim altında Helsinki'deki bir bankaya çoktan yatırılmıştı bile.
Kaptan korkuluğun üzerinden tükürdü, kendi kendine gülümsedi; yirmi bin dolan daha olmuştu şimdi.
- Sana iyi şanslar, her kimsen.
Geceyansı olduğunda, yolcu Kanada-ABD sınırına bir mil uzaklıktaki küçük Dunstan kasabasma varmıştı bile. Montreal'in Catherine Caddesi metro istasyonunun çıkışında buluştuğu Mısır asıllı taksi şoförüne verilen talimat açıktı: yolcuyu Dunstan'ın yarım mil dışındaki arka yola götür, orada indir. Sana soru sormazsa konuşma, yüzünü görmeye çahşma. Yaklaşık bir buçuk saat sonra, şoför yolcusunu belirtilen yerde mdirmiş, arabayı Montreal yönüne çevirmişti.
Dunstan dışındaki arka yolun iki yam sık çam ve kayın orman-lanyla kaplıydı. Amerikan Göçmen Bürosu, kontrol noktası bulunmayan ıssız ve ormanlık bölgedeki sımr geçişlerine uzaktan kumandalı kızılötesi kameralan yerleştirmişti; ancak 5 000 kilometre boyunca uzayıp giden sınırda hâlâ denetlenemeyen binlerce geçiş vardı. Dunstan da Kanada ve Amerikan devriyelerinin zaman zaman geldikleri, denetimsiz geçiş noktalanndan biriydi.
Adam yoldan ayrıldı, sık ve karanlık ormanda yarım mil kadar ilerledi, sonunda ağaçların arasından New York Eyaleti'nin kuzeyine giden dar patikayı buldu. Patikanın üzerinde, tüm ışıkla-n sönük, mavi dört çeker Ford Explorer duruyordu. Direksiyonun arkasındaki genç kadın ağaçlann arasından çıkan adamı görünce, arabadan indi. Soluk ay ışığında bile kadının çok güzel olduğu belliydi. Koyu saçları ve çıkık elmacıkkemikleriyle Akdenizlilere benziyordu. Açık gri eşofman üstünü kahverengi süet bir ceketle- pekiştirmiş, blucininin paçalarını bileğe kadar uzanan botlarına tıkıştırmış, soğuktan korunmak için boynuna yün atkı dolamış, ellerine eldiven takmıştı. Rus yaklaşınca kadın adama sarıldı:
- Seni gördüğüme sevindim Nikolay, dedi iki yanağından öperken. Bir sorunla karşılaşmaman iyi oldu.
Adam da gülümsedi.
- İyi görünüyorsun. Beni özledin mi Karla? Kadının yüzü bir tebessümle aydınlandı.
- Özlediğimi biliyorsun. Adamın yüzüne dokundu, yeniden öptü, sonra bir adım geriledi. Haydi, artık gitmemiz gerek Nikolay. Önümüzde uzun bir yol var.
Washington, D.C.'ye on beş saat sonra vardılar. Ev başkentten on kilometre ötede, Virginia Eyaleti'nin Alexandria kentindeydi.
Apartman kırmızı tuğlalı dört katlı bir binaydı. Çevresinde de dallarında sonbahar ayazının izlerini taşıyan akçaağaçlann ve meşelerin süslediği bakımlı ve güzel bahçeler vardı. Karla Şerif

sitenin otoparkına girdi. Explorer'm kapılarını kilitledi, ana girişi geçip asansörle üçüncü kata çıktılar.
Daire genişti, başkent yakınlarında arsa fiyatları yükselmeden önce yapılmıştı. Daha sonra modern tarzda yenilenmişti: mantar rengi duvarlar, bej perdeler ve pahalı olmayan iskandinav tipi kayın mobilyalar. Adam geniş pencereleri aşağıdaki bahçeye bakan ferah oturma odasına girdi. Dairede ayrı bir mutfak ve Washington yönüne bakan iki yatak odası vardı. Bu daire bir hafta boyunca yeni evi olacaktı.
- Küçük yatak odası senin. Yeterince konforlu ve sessizdir. Banyo hemen yaranda Kahve ister misin? Taze kavrulmuş kahvem var.

- Kahve iyi gelir Karla.
Adamı mutfağa götürdü, alüminyum kahve makinesine su doldurdu, fincanlara kahve koyup oturma odasına döndü. Nikolay koltuklardan birine çöktü. Karla Şerif de adamın karşısındaki ka-napeye.
- Anlatmam gereken şeyler var. Çantasından bir deste anahtar çıkarıp adama uzattı. Kapıda iki kilit var. Dışan çıkman gerekirse, sürgülü kilidi kapatmayı unutma. Eve girerken belirli bir yöntem kullanırız; kapıya nasıl vurduğumuz, zili nasıl çaldığımız bellidir. Yöntemi anlattı. Her girdiğinde bu yöntemi kullan. Hemen yakında bir dükkân var, bir Seven Eleven, adresini yatak odanda-ki not panosuna astım. Eğer aniden çıkman gerekirse bana söyle ya da bir not bırak ki, meraklanmayayım.
- Komşular kim ? j
- Soldaki dairede iki İspanyol oturuyor. İkisi de müzisyen. Arada bir piyano sesi duyarsın. Çalanın adı Jose, Washington Filar-moni'de çalışıyor, evi paylaştığı erkek arkadaşının adı da Jaime. Sağ taraftaki dairenin sahibi orta yaşlı bir kadın. Bir reklam şirketinde yöneticiymiş, ama artık çalışmıyor. Kocasından boşanmış, sürekli içiyor ve bütün gün evden çıkmıyor. Konuşmaktan hoşlanıyor, onun için karşılaşırsan ve meraklı sorular sormaya başlarsa, dikkatli ol. Laf arasında, erkek arkadaşımın gelip bir hafta kadar kalacağını söyledim, onun için seni girip çıkarken gö rürse, en azından kim olduğunu bilir. Raşid'in sana hatırlatmamı istediği iki şey daha var. Evde seni zan altında bırakacak hiçbir şey bulundurmayacaksın, bir tehlike olduğunda, her zaman git meye hazırmış gibi kişisel eşyanı toplu tutacaksın. Soracak bir şeyin var mı Nikolay ?
- Raşid nerede ?
- Seninle daha sonra buluşacağını söyledi. Onu tanımakta zor-
z/
lanacaksın. Sakalını kesti. Saçını kısaltıp sarıya boyadı, küpe takıp Batılı gibi giyiniyor. Nikolay gülümsedi.
- İkiniz anlaşabiliyor musunuz ? Karla Şerif öfkelenmiş gibi kızardı.
- Bana söylediklerini yapıyorum. Böylece bir tartışma çıkmıyor. Karla gittiği yatak odasından elinde kahverengi bir kesekâğı-
dıyla döndü. Nikolay paketi açtı. Kâğıttan otomatik bir Beretta tabanca ile üç yedek şarjör çıktı. Tabancanın mekanizmasını ve şarjörleri kontrol etti.
- Uzun bir seyahat oldu Nikolay. Biraz dinlenmek istemez misin? Karla kalkmaya davrandı, tereddüt etti. Son bir şey daha. Paketi ne zaman teslim edeceksin ?
- Bu gece, dedi adam. Beyaz Saray'a bu gece teslim edeceğiz.
Yatağın üzerine oturdu, bir sigara yakıp aynada yüzünü inceledi. Aynada gördüğü otuzlarının sonunda, koyu saçlı, Slavlara özgü çıkık elmacıkkemikli, çocuksu bir yüzdü. Pasaportuna göre adı Dimitriy Pavlov'du, Ukraynalı Beyaz Rus. Dört yılı aşkın bir süredir Amerika'da yaşıyor, yasal bir çalışma iznine sahip. Oysa gerçekte Moskova'da doğmuştu, Çeçen davası uğruna işlediği cinayet, bombalama ve katliam nedeniyle tüm Rusya'da aranıyordu. Rusya Federasyonu Güvenlik Teşkilatı FSB bir kod adı verecek kadar saygı ve korku duyuyordu; Kobra diyorlardı ona.
Yatak odası penceresinden Washington yönüne bakarken bu korkunç anıları düşünmüyordu bile. Öğleden sonra güneşi yerini alacakaranlığa bırakmış, Amerika başkenti ışıl ışıl panldamaya başlamıştı. Bir an için çocukluğuna döndü, on yedi yaşına, Moskova'ya hâkim Serçe Tepesi'nde, uzun otların arasında, kent ayaklarının altında, yatıyor, otların içinde sarıldığı genç kızın adını hatırlamıyordu. Hayat sonsuz imkânlara gebe. Birden içinde, sanki tüm yaşadıkları düşmüş gibi, geri dönmek için dayanılmaz bir özlem duydu.
Oysa düşte değildi, adı da Dimitriy Pavlov değildi. Bu gece göreve başlayacaktı. Hayatının en uzun günü, kuşkusuz en tehlikelisi olacaktı bugün. Aynadaki yüzüne baktı yeniden. Pasaporttaki adı da sahteydi tabiî. Onun adı Nikolay Gorev'di.
Ve dünyayı değiştirecekti.
Birinci bölüm
11 kasım
"Bu sana uyan olsun"
4
Washington, D.C. 11 kasım, pazar 03:15

Üniformalı gizli servis ajanları siyah Buick'in geçmesi için, Beyaz Saray'ın güneybatı kapılarını şimşek panltılan altında açtı. Otomobil geniş yoldan ilerledi, Batı Kanadı girişinin önünde durdu. Şoför arabadan indi, sağ arka kapıyı açtı, yorgun hatlı -büzülmüş dudaklar ve endişeli gözler- zarif adam otomobilden bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına inene kadar bekledi. Sivil giyimli gizli servis ajanlan hemen yaklaştı, ziyaretçiyi kırık beyaz renkli saçağın altından kapıya doğru yürüttüler.
Uykudan yeni kalkmış gibi görünen bir Beyaz Saray yetkilisi holde bekliyordu. Ziyaretçinin pardösüsünü çıkarmasına yardım etti.
- Günaydın efendim.
Aklımdan hiç iyi şeyler geçmiyor, diye düşündü adam. Ne bu kahrolası yağmur ne de getirmek zorunda kaldığım mesaj.
- Başkan uyandmldı mı ?
- Uyandınlmış olmalı efendim. Sizi şöyle alayım. Karmakanşık koridorlar boyunca yetkilinin peşinden yürüdü,
sonunda meşe kaplı bir kapıya vardılar. Yetkili kenara çekildi, masa lambalarından birini yaktı ve lambanın önündeki koltuğu gösterdi.
- Umanm rahat edersiniz efendim. Başkan birazdan gelir.
Yetkili kapıyı kapayarak çekildi. Adam koltuğa rahatsızca çöktü, dayanılmaz bir yük taşıyormuşçasına derin bir soluk aldı. Oval Ofis'in antika mobilyalarını ve erken dönem Amerikan yaşamını gösteren görkemli tablolarla süslü bekleme odalanndan bi-rindeydi.
Hemen yan tarafta, doğrudan Oval Ofis'e açılan başka bir bekleme odası vardı. Açık olan cilalı meşe kapıdan göğüs yüksekli-
ğinde bir kaide görünüyor, onun üzerinde de bronzdan yapılmış, granit yüzlü bir Abraham Lincoln büstü duruyordu. Duvarlarda dizi dizi yağlıboya tablolar vardı: Quincy Adams, Jefferson... Ziyaretçinin birazdan gireceği başkanlık ofisinin görkemine görkem katan, tarihî duvarlardan aşağı bakan tarihî adamlar.
Başkanını görmek için bu odada daha önceleri < ok beklemişti. Ne var ki o soğuk, fırtınalı kasım sabahı, çok daha başka yerlerde olmayı yeğlerdi. Douglas Stevens, FBİ Başkanı Douglas Stevens korkuyordu. Ülkesine hizmetle geçirdiği yaklaşık otuz yıl boyunca, başkanına kötü haber vermekle görevlendirildiği olmuştu kuşkusuz. Yine de kesin bildiği bir şey vardı Amerika Birleşik Devletleri tarihinde hiçbir başkan, Stevens'm biraz sonra ileteceği denli yıkıcı bir haberle karşılaşmamıştı.
Dışarıda, yaklaşan belli belirsiz ayak sesleri duydu. Ayağa kalktı, duvardaki aynada görüntüsüne baktı. Elbiseleri her zamanki gibi kusursuzdu, Arlington'daki evinde iki saat önce çalan cep telefonuyla uyandıktan sonra yaptığı sıcak duşta kullandığı sabunun hafif kokusunu hâlâ duyuyordu.
Oysa yüzü, yüzü bambaşka bir konuydu. Korku cildinde derin kırışıklar açmış, görünüşüne en az on yıl eklemişti. Sağ elindeki evrak çantasına, sıkıntısının kaynağını içeren çantaya baktı. İçindekileri düşününce elinin titrediğini, alnının boncuk boncuk terlediğini hissetti. Oysa genelde soğukkanlı, kendini kontrol etmesini bilen biriydi. Şimdiyse, soğukkanlılıkla ilgisi yoktu. Bu sabah, Amerika'nın en büyük korkusu sonunda gerçekleşmişti. I
Açık kapıdan bronz büste baktı, Lincoln'ün her zî manki hüzünlü ifadesiyle baktığını, sanki "Sırtındaki yükün ağırlığını biliyorum. Kalbim seninle" dediğini duyar gibi oldu.
içinden, "Teşekkürler Abe" diye geçirdi, "Ama bu maalesef işe yaramayacak."
Kapı açıldı, Beyaz Saray yetkilisi göründü.
- Başkan sizi bekliyor efendim.
Başkan çalışma masasında, arkasında Amerika bayrağı, oturuyordu. Pijamalarının üzerine bir sabahlık geçirmişti. Uykudan uyandırılmanın etkisini atamamış, saçları darmadağınık, gözleri şiş, Oval Ofis'e inmişti. Ellilerinin ortasında, hâlâ oldukça genç görünen Başkan Andrew W. Booth, sarsılmaz Texash iradesiyle ve karşısına çıkacak tüm kriz ve engelleri aşma kararlılığıyla politika basamaklarını birer birer tırmanmıştı. Oysa Stevens başkanın bu sabah daha önce hiç görmediği ciddiyette bir

krizle karşılaşmak üzere olduğunu biliyordu.
Gece görevlilerinden biri masamn üzerine bir kabın içerisinde sıcak kahve bırakmıştı. Booth pencereden dışarı, bardaktan bo-şanırcasına yağan yağmura baktı. Çatal çatal çakan şimşeğin kolları Beyaz Saray'ın çimlerini aydınlattı. Hafifçe gülümseyip, karşısındaki koltuğu işaret etti.

- Dışanda oldukça sert bir hava var galiba. Kahve, Doug?
- Hayır teşekkürler Sayın Başkan.
- Telefonda konunun son derece acil olduğunu söyledin. Stevens başını salladı.
- Sizi uyandırdığım için özür dilerim efendim, ama derhal ilgilenmeniz gereken bir konu var.
- Öyleyse başlayalım. Başkan fincanına kahve doldurdu, yarı uyanık yudumladı.
Stevens'm sesi çatlak, korku doluydu:
- Geceyarısıru çeyrek geçe, bir' Suudî diplomatın Georgetown' daki evinin kapısına bir paket bırakılmış. Paketin üzerinde onun değil, sizin adınız var efendim, "Amerika Birleşik Devletleri başkanı" yazılı. Aracı olarak neden o diplomatın seçildiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bırakılma yöntemi oldukça basit. Adamın zili çalmış. Yataktan kalkıp kapıyı açtığmda, eşikte üzerinde sizin adınızın yazılı olduğu paketi bulmuş. Ne yapması gerektiğini sormak için, FBl'ın Washington bürosuna telefon etmiş. Saat ikiye çeyrek kala, yardımcım beni arayarak acilen görüşmek istediğini söyledi. Yaklaşık lark beş dakika sonra büromda buluştuk, paketin içeriğini gördüğümde derhal size haber vermem gerektiğini düşündüm efendim. O yüzden buraya geldim, gelirken de yoldan sizi aradım.
Başkan kaşlarını çattı.
- Paket yanmda mı ?
- Evet efendim yanımda. Stevens evrak çantasını açtı, içinden A4 boyutlarında bir paket çıkardı. Tabiî, olağan güvenlik denetiminden geçirdik. Paket tehlikeli ve patlayıcı madde açısından kontrol edildi.
Beyaz Saray'a yılda en az yüz bin mektup ve yedi bin paket gönderilir. Amerika başkanına yazılan mektuplardan çoğu iyi dileklerle ya da politikalarına diş bileyen vatandaşların serzenişle-riyle doludur. Yine de mektupların yüzde beşine yakını delilerden, küfürbazlardan ya da otomatik olarak FBİ ve gizli servise havale edilen "Seni öldüreceğim" tipi öfkelilerden gelir. Paketlere gelince, çoğu armağanlar içerir: başkanlarının sağlığı-

ru evde pişirilmiş yiyeceklerle korumaya çalışan anaç vatandaşların gönderdiği kurabiye ya da pastalar. Yine de paketlerin ufak -yüzde üç kadar- bir bölümü isimsiz gönderilen insan dışkısından kadın hayranların yolladığı seksi iç çamaşırlarına kadar çeşitlilik gösterir. Ülkenin en yüksek makamına seçilmenin bir ilginç yam da, insanın bir anda saygı, nefret ve cinsel çekicilik merkezi olmasıdır.
- Paketin tehlikeli olmadığı anlaşıldı, diye ekledi Stevens. Burada da olayın tüm ayrıntıları var. îşin özüne girmeden önce, bu ayrıntıları görmek isteyeceğinizi düşündüm.
Başkan, Stevens'ın uzattığı kâğıdı alıp okudu.
FBI RAPORU. 11 kasımda Suudî diplomat Muhammed Fadıl'ın Georgetown'daki evine bırakılan paket hakkında.
PAKET:
Bir (1) standart A4 boyutunda paket. Amerika Birleşik Devletleri başkanına gönderilmiş.
İÇİNDEKİLER:
Açık renkli, sert plastikten kılıf içinde, muhtemelen Uzakdoğu yapımı bir (1) standart 60 dakikalık manyetik video kaset. Kayıt edilmiş içerik: sekiz dakika otuz iki saniyelik (8:32) bir kayıt.
iki (2) A4 boyutunda daktilo sayfası. Sayfalarda Arap isimlerinden oluşan bir liste var.
Washington Union Garı'nın C Kapısı'nda 02-08 sayılı emanet eşya dolabının yerini belirtir bir (1) adet sayfa.
ADLÎ TIP İNCELEMELERİNİN SONUÇLARI:
Test sırasında, yazılı sayfalardan hiçbirinde parmak izine rastlanamadı. Kasetin içinde ya da dışında parmak izi ya da herhangi bir iz görülmedi, kasetin iç mekanizmalarıyla oynandığına dair bir işarete rastlanmadı.
Görüntü üzerindeki tarihe göre, banttaki kayıt 1 kasım akşamı, saat 21:00'de gerçekleştirilmiş.
NOT: kaset, 11 kasım sabahı saat yaklaşık 00:15'te, Suudî diplomat Muhammed Fadıl'ın iki kez çalman kapı zilinden sonra, adı geçenin kapıyı açması üzerine Georgetown'daki evinin kapısının önüne bırakılan paketin içinde bulunmuştur. Kasedi kapının önüne bırakan insan ya da insanlara ait herhangi bir iz bulunmamakla birlikte, Fadıl zilinin çalınmasından hemen sonra bir motor ve uzaklaşan bir otomobil sesi duyduğunu belirtmektedir. Soruşturma devam etmektedir.
Başkan raporda okuduklarım düşündü, sonra arkasına yaslandı. - Bantta ne var?

Stevens bir köşede başkanın özel kullanımı için konulmuş televizyon ve video cihazım gösterdi.
- îzin verirseniz göstereyim efendim.
- Anladığım kadarıyla, burada bulunmanın nedeni de bu Doug.
- Öyle efendim. Yine de sizi uyarmak zorundayım. Kendinizi oldukça büyük bir şoka hazırlarsanız iyi olur.
Stevens köşeye doğru yürüdü, televizyon ve videoyu çalıştırdı, kaseti taktı. Birkaç adım geriledi, elindeki uzaktan kumandanın düğmelerine bastı, sonunda ekran mavileşti. Birkaç saniye sonra ekran bu kez karardı, bir Arap'm omuzlarından yukarısı göründü. Kırklarının ortalarında, yumuşak, sevecen bir adam gibi duruyordu. Üzerinde tipik Arap kıyafeti vardı: gri bir agelle tutturulmuş beyaz kefiye, tik bakışta, hâkim özelüğinin kırlaşmaya yüz tutmuş uzun ve kara sakalı olduğu sanılıyordu, ama yalandan bakıldığında dikkati çeken gözleriydi. Merhametli izlenimi veren, ama köktenoUncinin elmasımsı panltısıyla yanan, koyu kahverengi gözler. Andrew Booth'un yalandan taradığı bir yüz. Görür görmez, öfkeden dişlerini sıkmasına neden olan bir yüz.
Bir şey söyleyecekmiş gibi, anlamlı gözlerle Douglas Stevens'a baktı, ama FBÎ başkam cebindeki zarftan çıkardığı iki sayfaya bakarak söze başladı.
- Bantta duyacaklarınız Arapça efendim. Çeviriyi Arapça uzmanımız Bay Edwin Marshall'a yaptırdım. Okumak isteyeceğinizi düşünerek çeviriyi yazdırdım.
Stevens kâğıtları uzattı. Hemen ardından, Arap kameraya bakarak, yumuşak bir sesle, neredeyse nezaketle konuşmaya başladı, o konuşurken, başkan çeviriyi okudu:
Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla ben, Ebu Haşim, Amerika Birleşik Devletleri başkanına sesleniyorum.
Size Arap halklarının acılarım ve gördüğü zulmü düşünen Tanrı adamı kimliğimle hitap ediyorum. Yüzyıllardan beri Batı'nın, önce İngilizlerin ve Avrupalıların, şimdi de Amerikalıların baskısı altında yaşadık. Oysa benim görüşüme göre, Amerika bütün bu işgalcilerin en baskıcısı, insanlık tarihinin en kötüsü. Bu kanıya birçok nedenden vardım. Yıkıcı etkiniz Ortadoğu'nun her köşesine uzanıyor. Birleşik Arap Emirlikleri'ne, Mısır'a, Ürdün, israil ve Filistin topraklarına. Siz Amerikalıların hakkı olmadığı halde, güç kullanarak ya da ilişkilerinizden yararlanarak işlerine karıştığınız ülkelere. Bunlardan daha da önemlisi, silahlı kuvvetleriniz anavatanım Suudî Arabistan'a ve islam kentlerinin en kutsalları olan Cidde ve Mekke'ye de girmiş bulunuyor. İslam'ın Allah korkusuyla yaşayan müminleri için, böylesi bir işgal kabul edilemez. Suudî Arabistan'da kral ailesinin -kral ve prenslerin-her şeye kadir Allah'ın kanunlarını bir kenara bırakıp, kendilerini maddî ve manevî bir çürümeye kaptırdığı bir rejimi desteklerken, bir yandan da ülkemin en değerli doğal kaynağını, petrolünü açıkça yağmalıyorsunuz. Allah'ın bahşettiği bu kaynak Araplara ait olması gerekirken, siz Amerikanlar bu petrolü ekonominizin kokuşmuş ve kötülük dolu gücünü artırmak için kullanıyorsunuz. Bunu, Allah korkusu taşıyan Müslüman halkların varlığınızdan hoşlanmadığı, sizi istemediği daha birçok Arap ülkesinde, Kuveyt'te, Birleşik Arap Emirlikleri'n-de de yapıyorsunuz.
Bazen, Başkan Booth, siz ve sizden öncekiler Ortadoğu'da barışı sağlamak için bu topraklarda bulunduğunuzu iddia ettiniz. Bunun bir yalan olduğunu söylüyorum. Bölgede barışı sağlamak yerine, bir taraftan İsrail'e yardım etmeyi sürdürüyor, bir taraftan da Arap halklarının özgürlüğü ve kendi kaderini belirleme hakkı için mücadele eden, Amerikan sömürüsüne karşı haklı ve meşru bir dava için silahlanan İslam savaşçılarım öldürüyor ya da hapse atıyorsunuz. Beni de öldürmeyi denediniz. Ama her şeye kadir Allah'ın inayetiyle, onun eserini devam ettirmek içm, yaşamam gerekti. Bir süre önce ettiğim, kendimi Allah'ın kutsal davasına adamak ve İslam'ın kurtarıcısı olmak yeminimi yerine getirebilmek için kurtuldum.
Girişimlerinize cevap olarak, ben ve benim gibiler dünya üzerindeki askerî üslerinize, vatandaşlarınıza ve çıkarlarınıza saldırarak kendimizi savunmaya çalıştık. Bu yöntem etkisiz kaldı. Sayımız çok, insanlarımız Allah tarafından kutsanmış olabilir, ama sizin elinizde, bizde bulunmayan modern savaş teknolojisi var. Bu teknolojiyi Arap dünyasıyla paylaşmadınız. Hiçbir Arap ülkesi kendini savunmak için nükleer silahlara ya da kitlesel ölüm araçlarına sahip değilken, gerçek İslam inananlarının can düşmanı İsrail'in elinde böylesi imkânlar var. Bu haksızlık neden ? Sadece, Ortadoğu'da ülkeniz lehine olan dengesizliği sürdürmek için, siz ve sizden öncekiler böyle karar verdiler diye Sayın Başkan. Böylelikle, bize gardiyanlık edebiliyorsunuz. Bizler de kendi kaderlerini belirlemek hakkından yoksun, zincire vurulmuş halklar olarak, Amerikan çıkarlarının tutukluları olarak yaşıyoruz. Bu durumun devam etmesine

izin verilemez. Bu yüzden de, güç kullanarak Amerikan baskısına ve işgaline karşılık vermek bana, Ebu Ha-şim'e düştü.
Bu nedenle, Allah'ın yardımıyla, Allah'a ve Arap halklarına verdiğim sözü yerine getirmek için, elimde bu kabul edilemez durumu kökten değiştirecek güçte bir silah bulunduğunu büdirmek amacıyla, size
37
bu kaydı gönderiyorum. Bu, alışıldık silahlardan değil, tam tersine, akıl almayacak derecede zarar verecek ve Amerika'ya diz çöktürecek bir silah. Bu silahın Washington, D.C.'ye, Amerikan iblisinin tam yüreğine yerleştirilmesi için emir verdim. Aşağıdaki koşullar yerine getirilmezse, yıkıcı etkisini bundan yedi gün sonra, 18 kasım günü Greenwich saatiyle on ikide, Doğu saatiyle sabah yedide harekete geçmek üzere ayarlandı:
Bir - Amerika Birleşik Devletleri bu yedi gün içinde Arap Ortadoğu-su içindeki tüm askerî birliklerini ve askerî desteğini çekecek.
iki - Amerika Birleşik Devletleri, aynı süre içinde, listesini verdiğim tüm Müslüman tutukluları serbest bırakacak. Listede adlan geçenlerin bazıları yabancı hapishanelerde bulunuyor. Onların da serbest bırakılmalarını sağlamak için, Amerika gücünü ve etkisini kullanacak.
Üç - Washington boşaltılmayacak, tekrar ediyorum, boşaltılmayacak ve bu tehdit kamuoyuna duyurulmayacak.
Dört - Siz Başkan Booth, başkentten ayrılmaya çalışmayacak, kent sınırlan içinde kalacaksınız. Öte yandan, güvenlik güçlerinizin, FBİ ve polisin silahımı bulmaya çalışmamasını önemle tavsiye ediyorum. Eğer ararlar ve başkentiniz-dekı arkadaşlanma zarar vermeye başlarlarsa, o zaman bunun sonuç-lanna katlanırlar. Adamlarıma, güvenlik güçlerinizin aramaları nedeniyle kendilerini tehlikede görmeleri durumunda, silahı patlatmalan emrini verdim.
Diğer taraftan, bu isteklerim yerine getirilmez ya da içlerinden ba-zılan göz önünde bulundurulmazsa, tüm sorumluluk sizin olacak Başkan Booth, ve ben silahın tetiğini çekeceğim. Tehdidimin gerçek olduğuna dair kanıt gerekiyorsa, bu kanıtı aynntılannı verdiğim yerde bulacaksınız.
Allah'ın sizi bu güç saatle bilgeliği bağışlayıcılığıyla koruması için gerçekten dua ediyorum.
Görüntü kayboldu, yerini önce soluk bir maviye, sonra da siyah çizgilere bıraktı. Oval Ofis sessizliğe gömülmüştü, sonra çeviriyi okuyan ve tümüyle uyanan başkan, şaşkm ve endişeli yüzünü Stovens'a çevirdi.
- Tann aşkına, bütün bunlar ne demek oluyor ?
- Şu anda, ben de sizin kadarını biliyorum efendim. Bunların sahte olup olmadıklarını belirleyecek zamanımız olmadı. Ama görüntüdeki Ebu Haşim'e benziyor, sesi de öyle.
Başkan elindeki kâğıtları masaya bırakırken, dişlerini sıktı. Yüzünde gizlemeye çalıştığı öfke ifadesi Stevens'm gözünden kaç-
38
madı. Amerikalılar açısından kasetteki adam, Ebu Haşim, dünyanın en çok aranan teröristiydi. Başmda olduğu Islamî terör örgütü El-Kaide Amerika, Afrika ve Ortadoğu'da gerçekleştirdiği intihar saldırılarıyla yüzlerce Amerikalı sivil ve askerin ölümünden sorumluydu. Başkan, öfkesini saklamakta zorlanarak konuştu.
- Bandın ses analizi yapıldı mı ?
- Şu anda yapılıyor efendim. Gazetecilerle yaptığı mülakatların bant kayıtlarında ve dinlediğimiz telefon konuşmalarında sayısız ses örnekleri var. Banttakinin o olup olmadığım kesinlikle belirlemek için o örneklerden yararlanacağız. Stevens durakladı. Şimdilik bu işi on iki FBİ personelinden başka kimseye açmadığımı da bilmenizi isterim. Onlara da bu iş sonuçlamncaya kadar her şeyin kesinlikle gizli kalması gerektiğini anlattık.
- Sözünü ettiği karat da neymiş ?
- Ajanlardan bir ekibi Union Garı'na gönderdim. Dolabı açar açmaz telefon edecekler.
Başkan yüzünü sıvazladı, televizyonun karanlık ekranına baktı, sonra Stevens'a döndü.
- Haşim'in tehdidinin gerçek olduğunu mu düşünüyorsun Doug?
- Sanırım gerçek Sayın Başkan. Bunun tümüyle boş bir tehditten ibaret olacağına inanmıyorum. Söylediklerini desteklemeyecek olduktan sonra, neden bu bandı kaydedip, iletmek için bunca zahmete girsin ki ? Bana kalırsa, her şey dolapta ne bulacağımıza bağlı.
- Sözünü ettiği silahın ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?
- Yok efendim.
- Listedeki tutuklular kim ?

Stevens paketten çıkan iki sayfayı uzattı, başkanın listeyi incelemesini izledi.
- Üç yüz seksen beş kişi, hepsi de erkek, diye açıkladı Stevens. Her adı veri tabanımızdan araştırdım. On dördü Amerikan hapishanelerinde bulunan Arap teröristi. En azından iki yüz ellisi Çeçen savaşlan sırasmda Ruslar tarafından yakalanıp, Moskova hapishanelerine atılmış İslamcı gerillalar. Geri kalanlar -üçü dışında, ikisi İngiltere'de, biri de Almanya'da, Moabit Hapishanesi'n-de- İsrail'de tutuklu. Hemen hepsi ağır suçlardan ötürü, uzun süreli hapis cezalarına çarptırılmış. Bombalama eylemleri, katliamlar, öldürme ve yaralamaya teşebbüs. Amerika'da tutuklu olanların en azından yarısı Afrika'daki elçilik bombalamalarında suç ortaklığından hüküm giymiş.
Başkanın yüzü allak bullak oldu. Ayağa kalktı.
- Hepsinin serbest bırakılmasını istiyor, öyle mi ? Bu kadarı bile yeterince ciddi bir istek. Ama Körfez'den çekilmek işi. Haşim ciddi/olamaz ya?
- Bana oldukça ciddi göründü efendim.
Başkan odayı arşınladı, gerginliği yüzünden okunuyordu.
- Askerî ve ekonomik açıdan, sadece bizim için değil, bütün Batı dünyası için hayatî önemi olan bir bölgeden bahsediyoruz. Körfez'de askerî varlığımızı sürdürmezsek, gerçekleşebilecek kâbus senaryoları konusunda en ufak bir fikrin var mı ? Batı'nm petrol kaynakları tehlikeye düşer, bunun sonucunda da yıkıcı bir ekonomik kriz patlar. îslamî köktendincilerin bölgeyi ele geçirmelerinden, İsrail'in karşılaşacağı tehlikelerden söz etmiyorum bile. Burada sadece Körfez'deki değil, tüm dünyadaki dengelerin değişmesini konuşuyoruz. Eğer Haşim bölgeden elimizi kolumuzu sallayarak çıkabileceğimizi düşünüyorsa, çıldırmış olmalı.
- Bu belki mümkün efendim, ama herifin elinde güçlü bir koz var. Yoksa böylesine önemli isteklerde bulunmaz, bu kadar ciddi tehditler savurmazdı. Söylediklerine bakılırsa, tüm Washington tehlikede olmalı. Üstelik Haşim gibi birine doğrudan cevap veremiyoruz. Bunu geçmişteki tecrübelerimizden öğrendik. Burada yabancı bir ülkeden değil, vatansız bir kişiden, cevap olarak anlamlı bir karşı tepki veremeyeceğimiz bir insandan konuşuyoruz. Haşim, Deniz Kuvvetlerimizi göndermekle, füzelerimizi ya da nükleer başlıklarımızı kullanmakla tehdit edebileceğimiz biri değil. Hele, başımıza tabancasını dayamışken, hiç değil. Stevens durakladı, sesi gergindi. Hâlâ bütün bunların bir dalavere olması ihtimaline rağmen, bahse girmek istemezdim efendim.
Başkan deri koltuğuna dönüp telefona uzandı.
- Ulusal Güvenlik Konseyi'ni sabah saat sekiz buçukta kriz toplantısına çağıracağım.
- Daha önce olamaz mı, efendim ?
- Başkan yardımcısı parti toplantısına katılmak üzere Colorado'da, savunma bakanı da Kansas'ta, ailesini ziyaret ediyor. Her ikisinin de bu toplantıya katılmasını istiyorum, ama saat sekiz buçuktan önce Beyaz Saray'da olabileceklerini sanmam.
Stevens cep telefonunun titreşimini duyarak, elini cebine soktu.
- Özür dilerim efendim. Telefonu açıp, kendini tanıttı, bir süre dinledikten sonra cevap verdi. Emin misin ? Sustu, yine dinledi. Telefonumu açık tutacağım, dedi telaşla. îlk fırsatta bani ara.
Başkan kaşlarını kaldırdı:
-Ee?
- iki şey efendim. Stevens telefonunu çenesiyle omzunun arasına sıkıştırdı. Birincisi, ses analizi olumlu; banttaki ses kesinlikle Haşim'in. İkincisi, adamlanm Union Gan'nda dolabı açmak üzereler.
5
On beş dakika kadar önce, tam olarak belirtmek gerekirse 03:45'te, Washington'un Union Garı neredeyse ıssızdı. Yağan şiddetli yağmur dışarıda trampet çalıyor, gece vardiyasının temizlikçileri ellerindeki elektrikli süpürge ve cila makineleriyle işe koyulmuş, istasyon kapılarından en azından yüz bin yolcunun geçeceği yeni güne hazırlık yapıyorlardı. 1907'den kalma görkemli neokla-sik yapı yirmi metrelik zarif kemerleriyle, yüksek sütunları ve mermer kaplı duvarlarıyla dünyanın en büyük garlarından biriydi.
Bir avuç evsiz barksız insan dışarıdaki amansız yağmurdan kaçarak gara sığınmış, onlara son treni kaçıran, Virginia ya da Mary-land'a, Philadelphia ya da New York'a gitmek için sabahın ilk trenini beklemek zorunda kalan beş altı asık suratlı yolcu katılmıştı. Uyku tulumlarının içinde kıvrılmış ya da soğuktan korunmak için ellerini ceplerine sokarak bekleme salonunu arşınlayan gece sığınmacılarının sükûneti Union Garı'na dalan, tepeden tırnağa silahlı FBİ ajanları, altı kişilik bomba uzmanı ve yağmurluk giymiş yirmi kadar D.C. polisi tarafından bozuldu. Birkaç

saniyede gar duvarları emirler ve ayak sesleriyle yankılandı, üniformalı memurlar terminali çevirip tüm giriş ve çıkışları denetim altına aldı.
Kırk üç yaşında, iri yapılı, koyu renk saçları kırlaşmaya yüz tutmuş Jack Collins operasyondan sorumlu FBİ yetkilisiydi. Göğsüne bir telsiz asmış, adamları gibi sırtında altın harflerle FBİ yazan lacivert naylon ceketini giymişti. Saçı, kapının hemen önüne park ettiği Dodge İntrepid'den çıkıp gara girene kadar sı-nlsıklam olmuştu. Kontrollü bir telaşın duyulduğu sesiyle adamlarını topladı.
- Bizimkilerin dışında herkesin gardan çıkarılmasını istiyorum. Dikkat edin, herkesin dedim. Amtrak çalışanları dahil. Plat-
formları ve tuvaletleri arayın. Her deliği. Burada sivil insan görmek istemiyorum. Adamlarından birini işaret etti. C Kapısı'ndaki dolapların yerini öğren. Bir de tüm dolapları açacak bir anahtar var mıymış, sor.
- Efendim, istasyondakileri nereye götürelim? diye sordu genç
bir FBİ ajanı.
- Nereye olacak Grimes ? Dışarıya.
Genç ajan dışarıda oluk oluk boşanan yağmura baktı.
- Efendim, dışansı korkunç.
- Dışarıda tayfun ya da bir buçuk metre kar olması umurumda değil. Burayı boşalt. Pronto !x
Birkaç dakika sonra, şaşkın evsizlerden, asık suratlı gençlerden, bekleyen yolculardan ve gar çalışanlarından oluşan, mutsuzlukları yüzlerinden okunan bir kafile dışarı çıkarılıyordu.
- Kahrolası senatörümle görüşeceğim, diye bağırdı eski püskü kulaklıklar takmış, lekeli bir palto ve leş gibi spor ayakkabılar giymiş yaşlıca bir evsiz zenci, Collins'in yanından geçerken. Siz pezevenkler zaten hep zencilere hayatı zindan edersiniz.
- Özür dilerim efendim, burayı boşaltmamız gerek, dedi Collins. Adamı kapıya doğru götürürken. Adamlarından birinin üniformalı bir Amtrak polis memuruyla yaklaştığını görünce protestocuların yarandan ayrıldı Collins. Polis geliş ve gidiş platformlarının olduğu bölüme giden kemerli yolu gösterdi.
- C Kapısı'nm dolapları orada, duvarın dibinde efendim. Bu da nöbetçi memur Vincenti, Amtrak'te çalışıyor. Tüm dolapları açan anahtar onda.
- Bir göreyim, dedi Collins.
Adam bir halkayla ağır bir demir parçasına tutturulmuş anahtarı çıkarıp Collins'e uzattı.
- Burada neler olduğunu sorabilir miyim? dedi Amtrak görevlisi. Collins anahtarı aldı, soruyu duymazdan geldi.
- Benimle gel.
C Kapısı yanındaki emanet eşya bölümüne doğru yürüdü. Duvara gri boyalı metal dolaplar sıralanmıştı. Collins 02-08 numaralı dolabı buldu. Elli santime otuz santim boyutundaki dolap, diğerleri gibi elektronik bir kilitle açılıp kapanıyordu. Bir süre dolaba baktı, sonra içgüdüsel olarak döndü, deneyimli gözleri tavana tutturulmuş, dolapları izleyen güvenlik kamerasıru fark etti. Biraz daha araştırınca, aynı bölgeyi tarayan diğer iki kamerayı da gördü.
- Bunlar çalışıyor mu ? diye sordu Amtrak görevlisine.
I. İspanyolca, hadi. (ç.n.)

- Evet efendim. Günün yirmi dört saati.
- Yani, dolabı açan kameraya yakalandı mı demek istiyorsun ? Amtrak görevlisi başım salladı.
- Otuz günlük bantlar kullanırız. Büromun arkasında kamera odası var. Dolapların üzerinde de yirmi dört saatlik bir ayar mekanizması bulunuyor. Eğer bu süre içinde dolap açılmazsa, bizdeki anahtarla açar, içindekileri boşaltırız. Güvenlik önlemi olarak.
- Sence, bu dolaba biri bir şey koyduysa, bunun son yirmi dört saat içinde yapılmış olması gerekiyor, öyle mi ?
- Evet efendim.
- Bantları istiyorum. Elinizde ne varsa, hepsini, dedi Collins. Amtrak görevlisini getiren FBİ ajanına döndü. Onu bürosuna götür. Bantları alınca, istasyonun dışına çıkar, arabana koy. Yetkiliyi de istasyon dışına götür. İşini bitirince haber ver.
Amtrak görevlisi itiraza yeltendi, ama FBI ajanı koluna girmişti bile. Collins başka bir adamına döndü:
- Tamam, şimdi bomba imha ekibini buraya getirip dolabı açtıralım, işi bitirelim.

Collins arkasında bir gürültü duyup döndü. Onlara doğru yaklaşan, FBİ Kontrterör Bölümü Başkanı Tom Murphy'ydi. Bir doksan boyunda, iri kemikli, kırlaşmış posbıyıklı, elli üç yaşında bir adamdı ve Collins'in şefiydi. Collins arkadan gelen iki üst düzey FBI görevlisini de tanıdı.
- Jack, görüyorum her şeyi kontrol altına almışsın.
- Tam da dolabı açmak üzereydik. Collins Amtrak görevlisiyle olan konuşmayı ve bantlan anlattı. Murphy'nin yüzü güldü.
- Dua edelim de boşa çalışmış olmayalım.
- Neler olduğunu anlatmayacak mısın Tom ? Bana telefonda söylenen, birinin dolaplardan birine tehlikeli bir paket bırakmış olabileceği, onun için derhal bir ekip toplayarak buraya gelmem gerektiği. Gan güvenlik altına almam, Amtrak güvenliğiyle dolap için işbirliği yapmam ve dolabı açmak için bomba imha ekibini hazır tutmam söylendi.
Murphy başını salladı.
- Şimdilik bu kadarını bilmen yeterli Jack. Bundan sonrası bana ait.
- Ne demek bu ?
- Söylediğim gibi Jack. Bomba imha ekibini buraya getir, sonra da uzakta durup, polislerin ayak altında dolaşmamalarını sağla, işimiz bitince adamlannı gönder. Sonra da eve gider, bir uyku çekersin.
44
Collins kaşlarını çattı, şaşkınlıkla Murphy'ye ve yanındaki üst düzey yetkililere baktı.
- Burada neler oluyor Tom ?
Murphy'nin yüzü asıldı, hayır anlamında başını salladı.
- Özür dilerim Jack. Emirler yüksek yerden. Bundan sonrası, benim işim.
iki yüz metre kadar ilerde, Columbus Meydanı'nın öte tarafında, bir Arap bardaktan boşanırcasma yağan yağmurun altında duruyor, ağzında sigara, Union Gan'ndaki koşuşturmayı izliyordu. Muhammed Raşid kırkına merdiven dayamış, zeytuni tenli, sert görünüşlü tıknaz biriydi. Kısa kesilmiş saçlarını sanya boyamıştı. Kulağında altın bir halka, üzerinde de sırtında "Yankees" yazılı bir beyzbol ceketi vardı. Yirmi adım ötede, kaldırımın kenarına park etmiş mavi Explorer'a doğru yürüdü, sağ kapıyı açıp bindi. Nikolay Görev direksiyonun arkasında oturuyordu.
-Ee?
Raşid homurdandı.
- Buldular. Şimdi gidip işimizi bitirelim.
Yanm saat kadar sonra, Explorer yağmur altında Baltimore otoyolundan tali bir yola saptı. Sabahın o saatinde, yolda kimse yoktu, ıssız ve karanlıktı, Nikolay Görev yağmur ve zifirî karanlık yüzünden hızını düşürdü. Beş dakika sonra, arabayı Raşid'in talimatıyla, iki yanında alçak bir taş duvar bulunan dövme demirden bir kapının önünde durdurdu. Asma kilitli kapının üzerinde bir levha vardı: Floraville Mezarlığı.
- Burada bekle, dedi Raşid.
Ellerine ince siyah deri eldivenler geçirdi, koltuğunun altından tuğladan biraz daha büyük olan paketi alıp yağan yağmura çıktı. Mezarlığın taş duvarının üzerinden, çakıl taşlı yola atladı. Gıcırdayan taşların üzerinden, mezar taşlarının arasından elli metre kadar yürüdü, sonunda parlak granitten bir mezar taşırım yarımda durdu. Taşın üzerinde bir isim kazılıydı: Margaret Coombs. Cebinden çıkardığı not defterine kadının adım, ölüm tarihini ve mezarın tam yerini yazdı. Mezar bakımlıydı, granitle çevrili, üzeri kireçtaşıyla kaplıydı. Mezarın üzerine bırakılmış çiçekler solmuş, aralıksız yağan yağmurdan selofanı buruşmuştu. Raşid cebinden sedef saplı bir sustalı çıkarıp, düğmesine bastı. Bıçak karanlıkta ışıldadı. Çömeldi, ıslak toprağa ulaşana kadar çakıl taşlarım araladı.
Sonra bıçakla kazmaya koyuldu, nemli toprağı kenara yığarak
bir ayağın sığacağı derinlikte ve genişlikte bir çukur kazdı, işini bitirdiğinde, paketi dikkatle çukura yerleştirdi, üstünü toprakla örttü, eldivenli elleriyle bastırdı, üzerini yemden çakıl taşıyla kapladı. Cebinden çıkardığı kalem biçimindeki fenerini yakıp, mezarın bozulduğunu gösterecek bir işaret bırakıp bırakmadığım kontrol etti. Bir iz kalmadığından emin olunca doğruldu, yağmurun altında sırılsıklam dikildi, sonra geriye dönüp duvardan atladı ve bekleyen Explorer'a bindi. Eldivenlerini çıkardı.
- Tamam. Gidelim buradan, dedi.
Nikolay tek kelime etmeden motoru çalıştırdı, arabanın yönünü Baltimore otoyoluna çevirdi.
06:15

Adam baş ucunda çalan telefonun sesiyle uyandı. Lambayı yaktı, telefonun ahizesini kaldırıp, karşıdan gelen kısa mesajı dinledi.
- Teşekkür ederim. Lütfen başkana orada olacağımı söyleyin. Telefonu kapattı.
Yataktan kalkıp sabahlığını giydi, endişeyle pencereye doğru yürüdü. Uyanıktı, gece boyunca neredeyse hiç uyuyamamıştı. Perdeleri açıp, dışarıdaki karanlığa baktı. Biraz önceki telefon Beyaz Saray'ın muhaberat odasındaki güvenli hattan gelmişti; aynı mesajın ülkeye yayılmış on altı çok önemli insana, Amerika'nın nüfuzlu Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerine de iletildiğini, hepsinin sabah 08:30'da başkanla toplantıya çağırıldığım biliyordu.
Hepsi de şimdi yataklarından kalkmış, Birleşik Devletler başkentine zamanında varmak için yola çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı. Başkanın en yakın danışmanlarından ve saygın bir konsey üyesi olarak, orada bulunması bekleniyordu. Geceyansı Beyaz Saray'dan gelen acil çağrılara alışıktı. Oysa bu çok başkaydı. O sabah muhaberat odası tarafından aranan, Beyaz Saray'da bulunmalarını gerektiren acil koşullardan tümüyle habersiz insanlardan farklı olarak, davetin nedenini biliyordu.
Tehlikeli bir yolculuğa çıkmak üzereydi, Beyaz Saray'daki çalışma arkadaşlarından biri bu korkunç sırrı öğrense, ihanetten suçlanıp yargılanacağım adı gibi biliyordu. Yine de farklı düşünüyordu. Prensiplerinin, umutlarının, düşlerinin, vizyonunun klavuzlu-ğunda, birazdan oynayacağı role sadakatle soyunmuştu. Yine de önündeki günleri düşününce ürperdi, riske girdiğini, yüz binlerce
Amerikalının hayatının tehlikede olacağını biliyordu.
Önündeki yedi gün ülkesinin gelecekteki rotasını belirleyecekti. Bununla birlikte, tüm dünyanın kaderini. Komidindeki saate baktı.
06:20.
Kıyamet gününe geri sayım başlamıştı.
6
Georgetown, Washington, D.C.
11 kasım, pazar
09:50
Jack Collins tavadaki sütün kabardığını görüp, biraz tereyağı ekledi, çatalıyla bir yumurta kırıp, sütün içine döktü. Döndü, mutfak masasının yanında oturan, Barney kazağı giymiş, şekerli Cheeriosunu mutlu mutlu kaşıklayan Daniel'a gülümsedi
- Nasıl gidiyor ortak ?
- OK, Jack.
- Önündekileri bitirsen iyi olur, yumurtaların birazdan hazır.
- Ya kızarmış ekmek?
- Yolda kovboy. Aslında, Collins kızarmış ekmeği unutmuştu. Ekmek kızartma makinesine dört dilim beyaz ekmek yerleştirip mandalı aşağı çekti. Şimdi mutlu musun?
- Ben mutlu, Jack.
Daniel iştahla Cheeriosuna saldırırken, Collins kendini gülüm-semekten alamadı. Nikki oğlunu ne kadar düzeltirse düzeltsin, mutluyum hep mutlu oluveriyordu. Ben mutlu. Ben tuvalete gidiyor. Kötü günlerde, Collins Nikki ile Daniel arasındaki tartışma-ya tanık olduğunda, genellikle melek yüzlü oğlan suratım asıp bir vV köşede somurttuğunda, /öfe'teki şeytan çocuk gibi gözlerini meydan okurcasına kıstığında duyulan, "Ben iyi çocuk olmayacak Anne" oluyordu hep.
Collins Nikki'nin aylar önce dilbilgisi yanlışım düzeltmemeye karar verdiğini biliyordu; Daniel sonunda bu alışkanlıktan kurtulacaktı nasılsa Üstelik, Nikki'nin de dediği gibi, böylesi daha sevimliydi. Hem zaten büyükler kendilerine karşı dürüst olsalar, çocuklarının sonsuza dek çocuk kalmalarım isterlerdi. Kendi babalık deneyiminden, ayların ve yılların çok çabuk geçtiğini biliyordu; siz daha farkına varmadan çocuklar genç oluverir, çocukluklarım paylaşmanın o sihirli, o harika tadı birden kaybolurdu. Daniel ise
48
çoktan bebeklik çağını aşmıştı. Küçük çocuk geceleri hâlâ altı bezlenerek uyuyordu ama, bu alışkanlık da sona ermek üzereydi: son zamanlarda altının bağlanmaması için ısrara başlamıştı.
Collins tavanın altım kıstı, kendine bir fincan sıcak kahve doldurdu, bir kaşık dolusu şeker katıp bir yudum içti. Oturma odasında, yapması gereken telefon konuşmasıyla meşgul Nikki'nin sesini duyuyor, ancak söylediklerini anlayamıyordu. Birkaç dakika önce, neşeli bir ifadeyle, Collins'in dairesine gelmişti.! Başmda ya da başkalarının başında ne dert olursa olsun,

neşesinden bir şey kaybetmezdi Nikki. Onun yöntemi de buydu. Sekiz ay önce karşılaştıklarında, Collins'i çeken de bu olmuştu. İkinci çıkışlarım, Nikki'yi daha yalandan tanımaya çalıştığı, Old Ebbitt's GrüTdeki o akşam yemeğini hatırlıyordu. İşte o gece Nikki Daniel'la ilgili komik öyküyü, iki yaşındaki çocuğun annesini ilk kez çıplak gördüğünde söylediklerini anlatmıştı.
Annesini duşta yakalamış, duşun perdesini açıp, kadının bacakları arasındaki koyu V şeklini gördüğünde tüm masumluğuy-la soruvermişti:
- O şey de ne Anne ?
- Sen işine bak. Hem burada ne arıyorsun Daniel ? Haydi, iyi çocuk olup perdeyi kapa da anne duşunu bitirsin. Sonra da dükkâna gideceğiz.
Oysa Daniel parmağıyla V'yi göstermişti yine.
- Bunu da mı yanında götüreceksin Anne?
Nikki öyküyü öylesine rahat anlatmıştı ki, Collins kahkahalara boğulmuştu. Nikki ve Daniel'ın burada olduğunu bilmek, onu hep mutlu ediyordu. Son iki yılda fırtınalar atlatmıştı, ama Nikki'nin dostluğu ve yardımı Collins'e sağlam bir gerçekçilik duygusu kazandırıyordu. Üstelik yanında bir de üç -yakında dördüne basacaktı- yaşında, son derece hareketli ve meraklı bir çocuk da getirmişti. Daniel'ın kahvaltısını hazırlamak gibi günlük bir iş bile onu rahatlatıyordu. Georgetown'daki daire tek odalı, küçücük salonlu ve mutfaklı, minicik banyolu ufak bir evdi. Collins kutsal hatıraların peşini bırakmadığı yerde daha fazla dayanamayacağını düşünerek Alexandria'daki evi satmış, yeni bir başlangıç yapmak üzere buraya taşınmıştı, ama bazen hâlâ hiçbir şeye başlayamadığım görüyordu. Sonsuza dek geçmişinin tutsağı olmuş, geçmişin prangasına vurulmuştu. Hâlâ kâbus görüyordu. Hatıralar hâlâ peşindeydi. Unutmak için ne yaparsa yapsın, hâlâ gözlerinin önündeydi anılar. Neden olduğunu da biliyordu. Sahip olduğu tek şey, ha-

tıralanydı. Hatırlayabileceği tek şey birlikte yaşadıkları hayatın kutsallığı, paylaştığı ve karısıyla oğlunun ölümünden soma yitirdiği yaşamdı.
Güçlü güneş, her zamanki gibi karmakarışık olan mutfağı aydınlatıyordu. Yemek pişirmek Collins'in en sevdiği uğraşlardandı; usta bir aşçı olduğu için değil, sadece zorunluluktan. Annie'nin ölümünden uzun süre sonra bile, yemek yemek zor gelmişti. Yitirdiği iki insanın acısına katlanmaya çalışırken, neredeyse hiç yemek pişirmiyor, acıktıkça bir şeyler atıştırıyordu. Üstelik, bu atıştırmalar da pek sık olmuyordu. On beş kilo vermiş, verdiklerini de almamıştı. Oysa şimdi, arada sırada Nikki ve Daniel için yemek pişirmek küçük de olsa, bir mutluluktu. Ekmek kızartma makinesi dilimleri fırlattı. Kahvesini bitirdi, yumurtaları biraz daha karıştırıp bir tabağa boşalttı, ekmek dilimine tereyağı sürüp, kenardaki kabuklan kesti. Bu önemliydi, yoksa Daniel surat asardı.
- İşte tamam kovboy.
- Sen yumurta yemiyor Jack ?
- Bugün yemiyorum Daniel. -Neden?
- Çok yumurta yemek zararlıdır. Ben de fazla yememeğe çalışıyorum.
-Oh.
Daniel kaşlannı çattı, yüzü şaşkınlık içinde, söylenenleri anlamaya çalıştı, sonunda bu kadar düşünmeye değmeyeceğine karar vermiş olmalı ki, rahatladı ve yemeğine döndü.
Collins bir kahkaha duyup döndü. Nikki kapmın pervazına dayanmış, kollarım kavuşturmuştu. Dudaklarında tebessüm, arkada toplanmış saçlan yüzünün şeklini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk deri ceketinin altına açık gri kazak, koyu yün pantolon ve siyah bot giymiş, mücevher olarak da bir çift elmas küpe takmıştı. Orta boylu bile değildi, ama vücudu orantılıydı, küçük ama atletik. Üstelik boyuyla hiç orantılı olmayan ani bir etkisi vardı. Her şey bir yana, vücudundan yayılan canlılık ve gençlik Nikki'nin otuz altı yaşında, küçük bir çocuk sahibi dul bir kadın olduğunu, Washington Post gazetesinde muhabir olarak çalıştığını unutturuyordu.
- Siz çocuklar, ne durumdasınız ?
- İdare ediyoruz.
- Yumurta hakkında dediğini duydum. Ucuz kurtuldun, farkında mısın ? Yumurta sarısının nasıl kolesterolü yükselttiği ve nasıl damarlan daralttığı hakkında ayrıntılı tıbbî bilgiler vermek zorun-

da kalmadığın için, kendini şanslı addetmelisin. Unutma, Daniel bir muhabir çocuğu. Çoğu kez, bütün ayrıntıları bilmek ister.
- Galiba haklısın. Collins gülümsedi. Nikki yeniden gülerek yaklaştı.
- Evden çıkmadan önce bir çörek ile yulaf ezmesi yedi, meyve suyu içti.
- Haline şükret. Bazı çocukları zorla beslemek gerekiyor. îlk iki yıl Sean'un çektirdiklerini hatırlıyorum da. Tek yediği kurabiye ve şekerdi. Başka herhangi bir şey yedirmek için güreşmek gerekiyordu.
- Daniel'la böyle bir durum olamaz. Bu çocuk insanın ağzındaki-ni kapıp yiyebilir. Collins'in yanında durdu, elini uzatıp adamın sırtını sıvazladı. Geceki telefondan sonra, yeterince uyuyabildin mi?
- Beş saat.
Collins, Union Gan'ndaki olaylardan sonra, sabah dört buçukta evine dönmüştü. Nikki'ye telefonla acele çağırıldığını söylemiş, nedenini anlatmamıştı. Bu FBİ konusuydu ve işiyle ilgili hemen hemen hiç konuşmazdı. Yine de neler olup bittiğini bilmiyor, Murphy'nin olanları ona anlatmamasını hâlâ anlayamıyordu. Düşündükçe, durum daha da tuhaf geliyordu. O dolapta ne vardı ki? Bir bomba olsa, bu sabah bütün televizyonların olaydan bahsetmesi gerekirdi; oysa, sabahtan beri bütün kanalları izlemiş, hiçbir şeye rastlamamıştı.
Genel merkeze telefon edip Murphy'yle ya da çalışma arkadaşlarından biriyle konuşmayı, bir-şeyler bilip bilmediklerini öğrenmeyi düşündü, daha sonra bu fikirden vazgeçti. Bütün gün boştu ve Nikki'yle birlikte bir şeyler yapmayı tasarlamışlardı. Murphy'yle konuşma bekleyebilirdi.
- Yorgun olmadığından emin misin ?
- Evet.
- Anne ? Sen de yumurta yemiyor ?
- Bu sabah yemeyeceğim Daniel. Anne için sadece kızarmış ekmek ve kahve.
Daniel gözlerini masaya çevirdi, sonra ikinci kahvaltısına saldırdı. Collins Nikki'nin fıncamna kahve doldurdu, genç kadm için bir dilim kızarmış ekmeğe tereyağı sürdü.
- Bütün istediğin bu mu? Reçel?
- Hayır. Reçel istemiyorum.
- Rejimde falan değilsin ya?
Nikki uzandı, Collins'in dudağındaki erimiş tereyağını sildi, parmağını adamın dudağının üzerine koyup göz kırptı.
- İlgisi yok. İster beğen, ister beğenme, ama gördüğünle yetinmek zorundasın.
- Telefonlarını ettin mi ?
- Evet. Annemi aradım. Daniel'ı bugün ona bırakacağım. Annemin Daniel'ın gelmesine sevindiğine inanabiliyor musun ? Nikki kıkırdadı, gözlerini kaldırdı. Daniel kalemleriyle kadının duvarlarına resim çizmeye başlasın da o zaman görürüz. Heyecanı yatışır kadıncağızın.
- Yapacak bir işin var mı ?
- Doğruyu söylemek gerekirse, sen öğleden sonra mezarlığa gitmeden önce, birlikte arabayla gezmeyi düşünüyordum. Ama bir sırrım var. Aslında, dün öğrendiğim, sana anlatmak istediğim haberler var.
- Sahi mi? Nasıl haberler?
Nikki genellikle iyimser ve neşeliydi, ama Collins genç kadının bu sabah özellikle öyle göründüğünü düşündü. Bütün bu gayreti adamın moralini yükseltmek için harcayıp harcamadığını merak etti. O gün, özel bir gündü, Annie'nin ölüm yıldönümüydü. Sanki asabi bir heyecan içindeydi Nikki.
- Ne hakkında olduğunu da söylemeyecek misin ? Genç kadın gülümsedi, kafasını salladı.
- Siz FBl'cılar, gizemli işlerden nefret edersiniz, değil mi? Söylemeyeceğim, şimdi söylemeyeceğim. Yarın sabah ona kadar Postla işim yok. Sen de iki gün izinlisin. Demek birlikte geçirebileceğimiz koca bir öğleden sonra ile akşam var. Arabayla dolaşır, belki de bir yerlerde yemek yeriz. Aslında, seni götürmek istediğim özel bir yer var, buna sürpriz de diyebilirsin. Sonra da sana duyduklarımı anlatırım.
7
11 kasım, pazar 08:55
Maryland'deki yer altı laboratuvarında, FBİ'ın Kontrterör Bölümü Başkanı Tom Murphy kendini bombok hissediyordu.

Gerçekten de hayatının en kötü gecesini geçirmiş, sabahın erken saatlerinde uyanık kalmaya çalışmış, bir fıçı koyu kahve içerek, yıkılıp devrilmesine yol açacak o korkunç uyku arzusunu gemlemeye uğraşmıştı. Union Garı'ndaki o işten önce FBİ'ın Was-hington'dalö merkezinde aralıksız on dört saat çalışmıştı, iki gündür karısının yüzünü görmüyordu. Bela geliyorum demezdi, ama nedense bela hep onu buluyordu.
Camlı bölmenin ardındaki bürosunda ayakta, kahvesini yudumlarken, arkasındaki kapı açıldı ve HMRU'da (Tehlikeli Maddelerle Mücadele Birimi) görevli bir FBI ajanı kafasını kapının aralığından uzattı.
- Neredeyse bitiriyorlar Tom.
- Daha ne kadar sürer?
- Profesör Fredericks'e göre, bir iki dakika. Sonucu alır almaz yanına geleceğini söyledi. Ondan sonra, sanırım hepimiz eve gidip biraz dinlenebiliriz.
- Umarım. Şu anda, bir bebek arabasında bile uyuyabilirim. Ajan gülümseyip çekildi, kapıyı kapadı. Murphy arkasındaki
kahve makinesinden bir fincan daha doldurdu, iki şeker attı, kafeinin uyanık kalmasını sağlayacağını umarak bir yudum aldı. Sabah yediden sonra hissizleşmişti, artık otomatik pilota bağlıymış gibiydi, kafası biraz kanşık, konuyla ilgilenmeye çalışıyordu. Gözkapaklan kapanıyor, tüm vücudu sanki iki ağır sıkletle karşılaşmış gibi sızlıyordu.
Uykusuzluğunun ve gerginliğinin kaynağı işte orada, bürosunun yakınındaki laboratuvardaydı: Union Garı'nın C Kapısı'nda,

02-08 numaralı dolapta buldukları paket. Parlak ışıkla aydınlanan laboratuvar bölümü, bir bilimkurgu filmini anımsatıyordu. Biyolojik tehlikeye karşı hazırlanmış özel giysili teknisyenler koruyucu cam başlıkları ve ona hortumla bağlanan oksijen tüpleriyle oradan oraya koşuşturuyorlardı. Maryland'deki Biyolojik ve Kimyasal Araştırma Laboratuvan dünyanın en ürkütücü yerlerinden biri olmalı, diye düşündü Murphy.
insanın bildiği her bakteriyolojik kalmtının, her gazın, zehirli maddenin örneği platin kutulara konulup, yerin otuz metre altında, basmçlı kasalarda korunuyordu. İşler bu kadarla da kalmıyordu. Nükleer şokun etkisinden korunmak için, tüm kompleks yaylı sütunlar üzerine inşa edilmişti. Kasalarda saklanan ölümcül örneklerin tüm Amerika'yı yok edebileceğini düşününce, bunun aşın bir önlem olmadığı anlaşılıyordu.
Murphy uyanık kalmak için gözlerini ovuşturdu. Garda bulunan paket X-ray cihazından geçirilmiş, içinde cam bir şişe olduğu anlaşılmıştı. Laboratuvarlarda kullanılan tüpler gibi, on santim boyunda, içinde bir şey yokmuş gibi görünen bir kap. içinde ne olursa olsun, üstleri konunun uzmanların işi olduğuna karar vermişlerdi. Yarım saat içinde FBÎ'ın HMRU'sundan bir ekip, özel bir araçla gelmiş, paketi içi süngerli ve hava sızdırmaz bir kutuya koyup gitmişti. Murphy de arabasına üst düzey yardımcılarından ikisini alarak peşlerine takılmıştı; şimdi de, beş saat sonra, hâlâ laboratuvarda pinekliyor, analiz sonuçlarım bekliyordu. Labora-tuvarm müdürü Profesör Fredericks ilk bakışta tüpün kaim ve kırılmaz camdan yapıldığını, içinde de eser miktarda kahverengi, kaim bir sıvı izi bulunduğunu söylemişti. Murphy'nin alabildiği bilgi sadece bu kadardı.
Kapı açıldı, neredeyse cüce denecek kadar kısa, kambur biri, elinde bir deste kâğıtla büroya girdi. Murphy kahvesini dikti, kâğıt bardağı avucunda ezip, çöp kutusuna attı.
- Benim için bir şeyler bulabildiniz mi Profesör?
Profesör Fredericks yarım çerçeveli gözlükleri, ağırbaşlı görünüşüyle Bay Ciddi'ye benziyordu. Bu sabah, Murphy adamla ilk karşılaştığında, profesörün birer kadeh içip eğlenileceklerden ya da poker oynanacaklardan olmadığım hemen anlamıştı. Öte yandan cebinde dünyanın yansını yok edebilecek bir Pandora kutusunun anahtarı bulunan birinin, komedyen özelliklerine sahip olamayacağım da düşünmüştü.
Fredericks gözlüklerini çıkardı, elindeki kâğıt tomarmı kaldırdığında, endişeli görünüyordu.

- Sonuçlar elimde. Ama önce bir şey söylemek istiyorum. -Nedir?
- Bu konunun kesinlikle gizli tutulacağını söylemiştiniz, değil mi.
- Doğru.
- Yine de, bu laboratuvann müdürü olarak merakımı tatmin için, bana neler olduğunu söylemeyecek misiniz ? Bu şişeyi nerede buldunuz ?

- Özür dilerim Profesör. Bu konu beni aşıyor. Tek söyleyebileceğim, yeni bir emre kadar, herkesin ağzma fermuar çekmesi gerektiği. Hava bile sızmayacak demek istiyorum. Sizin ve meslektaşlarınızın böylesi durumlara alışık olduğunuzu sanıyorum. Sizler resmî bir kurumda çalışıyorsunuz.
Fredericks hakarete uğramış gibiydi, birbirine zımbalanmış kâğıt tomarını uzattı.
- Lütfen raporun son sayfasına balan. Tüpün içindekini açıklıyor.
Murphy tomarı aldı. Raporun büyük bölümü anlayamayacağı teknik bir dille yazılmış, analiz sonuçları eklenmişti. Hızla son sayfayı açtı. Testlerin sonucu olabildiğince basit bir İngilizce'yle özetlenmişti.
- Benimle eğleniyor olmalısınız Profesör.
- Üç ayrı testten geçirdik, sonuçtan kesinlikle eminiz. En ufak bir kuşku yok.
09:45
Nikolay Görev oturduğu kanepeye uzandı, televizyonun uzaktan kumandasıyla NBC haberlerine geçip sesi biraz kıstı. Haber spikeri Georgetown'da iki gencin polis kurşunuyla öldürüldüğü bir benzin istasyonu soygununu anlatıyordu. Görev ulusal ve yerel haber kanallarında gezindi, haber özetlerini dinledi.
Silahlı soygunlar, ırkçılığa dayalı suçlar, cinayetler: İdaho'daki bir lisede iki öğrencinin açtığı ateş sonucu üç çocuk ölmüş, dört çocuk yaralanmıştı; Alabama'da iki beyaz, kendilerinden para istediği için evsiz bir zenciyi öldüresiye bıçaklamıştı. Amerika'da hayat günlük ya da olabildiğince günlük akışım sürdürüyordu. Bant mesajının yerine ulaşmasından beri sokaklarda ne bir panik belirtisi vardı ne de Washington'da yaşayanlara başkentin hemen önündeki korkunç tehlikeyle ilgili herhangi bir uyarı. Anlaşılan, Beyaz Saray'dakiler aldıkları talimata uyuyorlardı.
Görev televizyonu kapattı. Raşid'le Floraville'deki mezarlıktan döneli beri topu topu dört saat uyuyabilmiş olmasına rağmen, adrenalini yükselmişti, alabildiğine uyanıktı. Banyodan gelen duş sesini duydu. Su sesi birkaç dakika sonra kesildi ve Karla Şerif ince pamuklu kumaşının kalça ve baldırlarını ortaya çıkardığı beyaz bornozuyla göründü.
- Haberleri izledin mi ?
Görev uzaktan kumandayı sehpanın üzerine bıraktı.
- Uyarı falan yok.
Karla adamın yanına oturdu. Ruh durumuna göre değişen güzel bir yüzü ve diğer kadınları kıskandıracak bir vücudu vardı. Görev fotomodelleri andıran bu çıkık elmacıkkemiklerinin ve badem biçimi bu kahverengi gözlerin erkekleri oldukları yere çivileyebileceğin! biliyordu. Ne var ki, kadında hoşlandığı yanlar bunlarla kalmıyordu; sayısız neden daha vardı.
- Artık Amerikalılar bandın içeriğini hazmedecek zamanı buldular. Tüpün içindekini de incelemiş olmalılar.
- Ya tehlikeyi halka duyurup, kenti boşaltmaya kalkarlarsa?
- Raşid'e kalırsa, yapmayacaklar; tabiî eğer mantıklı davranırlarsa. Kenti gözlerimizin önünde nasıl boşaltırlar Karla? Hemen görürüz. İnan bana, Amerikalılar oyunu tam istediğimiz gibi oynayacaklar.
- Ya bizi bulmaya kalkarlarsa?
Görev genç kadının yüzündeki ani gerginliği gördü, gözlerinin içine bakıp yanağına dokundu.
- Kuşkusuz, arayacaklardır. Ama Raşid'in planı kusursuz. O planı uygularsak, hepimiz bu badireden canlı kurtuluruz. Elini indirdi, saatine baktı. Gitsen iyi olur. Gecikirsen Raşid endişelenmeye başlar.
Karla ayağa kalktı.
- Benimle gelmek istemiyor musun ?
Görev başını salladı, yerinden kalktı. Uzanıp kanepenin üzerindeki ceketini aldı, cebindeki Beretta tabancasını yokladı.
- Ayrı gidersek, daha iyi olur. Amerikalıların peşimizde olduğuna iddiaya girerim. Kaçta buluşacağız ?
- Öğlen. Karla adamın yanağını öptü. Raşid'le birlikte seni öğle vakti Dupont Meydam'ndan alacağız.
8
Washington, D. C. 11 kasım, pazar 08:30
Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısı Beyaz Saray'ın acil durum odasında başladı. Odaya giren başkan, takım elbisesi ve kravatıy-la, ciddi görünüyordu. Masanın etrafında oturanlann

arasında Başkan Yardımcısı Alex Havers, Genelkurmay başkanı, FBİ ve CİA başkanları, Dışişleri bakanı ve Savunma bakanı vardı. O sabah acil durum odasında bekleyen on dört erkek ve iki kadın, başkanın en yakın danışmanları ve uzmanlarıydı; çoğu hükümet kurmaylarından ve ordu komutanlarındandı. Başkanı görünce, hepsi saygıyla ayağa kalktı.
Başkan Andrew W. Booth bazen kullanmaktan hoşlandığı yalın üslupla konuştu.
- Her şeyden önce, burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bir süre durdu. Aynı zamanda, bu sabah bizi buraya toplayan krizin, bir çılgının blöfünden başka bir şey olmadığını umduğumu söylemek istiyorum. Çünkü eğer değilse, hepimizi çok zor günler bekliyor demektir.
Beyaz Saray çalışanlarınca "sit-room" olarak adlandırılan acil durum odasının fazla dikkat çekici bir özelliği yoktu: krem rengi duvarlar, geniş dikdörtgen bir masa ve ucuz sandalyeler. Oysa, bu oda nefes kesici bir gücün merkeziydi. Iraklı işgalci diktatör Saddam Hüseyin'in Kuveyt'teki ordularını yok edecek Çöl Kaplanı ve Çöl Fırtınası harekâttan burada tartışılmıştı. Bir düğmeyle, duvardan dev bir ekran indiriliyordu. Başka bir düğme iki dev perdeyi kenara çekiyor ve elektronik bir haritayı meydana çıkarıyordu. Her iskemlenin yanındaki güvenli telefon, yan daki Muhaberat Birimi üzerinden, Beyaz Saray'ı Stratejik Hava KömnJ*»«>Mcr,kezi'nin, Pentagon'un, CİA ve FBİ'm, kısacası başkanın denetimindeki tüm yönetim merkezlerinin telekomüni
kasyon sistemine ve televizyon ekranlanna bağlıyordu.
Konsey üyelerinin istemesi durumunda, Muhaberat Birimi stratosferin üzerinde dolaşan herhangi bir Amerikan askerî ya da sivil uydusundan gelen resimleri dev ekrana aktarabiliyordu. Bu uydular öylesine güçlüydü ki, Çin'in uzak bir eyaletinde tarlada çalışan köylünün yüzünü ya da Iraklı üst düzey bir yöneticinin Bağdat dışında yaptırdığı villanın inşaat durumunu gösterebiliyordu.
Acil durum odasından yapılacak bir telefon konuşması, dünyanın herhangi bir bölgesindeki bir Amerikan askerî uçağından, ordu üssünden ya da savaş gemisinden yok edici ateş başlatılmasına neden olabilirdi: hedef ve mesafe ne olursa olsun, gizli bir nükleer silonun nöbetçi subayına ölümcül bir salvo göndermesinden Güney Çin Denizi'ndeki muhribin süvarisine bir Cruise füzesi ateşlemesini emretmeye kadar.
O sabah toplanan erkek ve kadınlar inanılmaz bir kolektif güce sahipti. Ne var ki toplantının üzerinden yirmi dakika kadar bir süre geçmişti ki -bu arada krizin özetini dinlemişler ve başkanın arkasındaki dev ekrandan Ebu Haşim'in kasedini seyretmişlerdi-gösterdikleri tepki her şeyi açıklıyordu: daha önce hiç karşılaşma-dıklan derecede, gerçek bir çıkmaza girildiğini gösteren şok, korku, dehşet.
Başkan, Amerika'yı terörist tehlikelerden korumakla görevli FBÎ Başkanı Douglas Stevens'a döndü.
- Doug, belki bu sabah paketi aldığımızdan beri olan gelişmeleri anlatıp, bilgi vermen iyi olur.
- Emredersiniz Sayın Başkan. Stevens gırtlağım temizledi, masanın etrafındakilere teker teker bakarak konuştu. Videokasetin Alman yapımı olduğunu, daha sonra da önemli bir sevkiyatla bir Ortadoğu ülkesine ihraç edildiğini belirledik. Laboratuvanmıza göre, kayıt işlemi profesyonelce yapılmamış. Kayıt ses geçirmeyen bir stüdyoda yapılmış olsaydı, arka plandaki uğultu ve gürültü duyulmazdı. Yazık ki, arka plandaki gürültünün kaynağı belirsiz. Hiçbir malzemede parmak izi yok, hepsi tertemiz. El yazısıyla yazılmış not ve tutuklulann adlarım içeren iki daktilo sayfası gizli servis tarafından inceleniyor. Gizli servisin mürekkep ve kâğıt uzmanlan ülkenin en iyileri; kısacası, eğer bir ipucu varsa, bulacaklardır. Öte yandan, Haşim'in mesajının iletilmesi için neden özellikle o Suudî diplomatın seçildiğini de bilemiyonız. Union Garı'nda bulunan paketin içeriğini inceliyonız Sayın Başkan. Sonucun bir saat içinde elimizde olmasını bekliyorum. Sonucu alır almaz, bana haber vermelerini söyledim,
- Paketi gara kimin bıraktığı hakkında bir şey biliyor muyuz ?
- El koyduğumuz Amtrak güvenlik bandı dün akşam saat sekize doğru C Kapısı 02-08 numaralı dolaba bir paket bırakan birini kaydetmiş. Stevens toplantıdaki herkesin dikkat kesildiğini gördü. Maalesef, söz konusu kişi koyu mavi parkasının başlığını kaldırıp, yüzünü de kaşkolle örtmüştü; bu yüzden kimliğini belirlemek imkânsız. Ellerinde de eldiven olduğundan, parmak izi bulamadık.
- Kadın ya da erkek olduğunu söyleyemiyor musunuz ? Ulusal Güvenlik Konseyi'nin iki kadın üyesinden biri, uzun boylu ve dikkat çekici bir siyah olan Rebecca Joyce'tu konuşan. Detroitli

bir işçi ailesinden gelen Joyce, Booth'un en ateşli taraftarlarından biri olarak tanınan bir Harvard mezunuydu.
- Erkek olduğunu sanıyoruz, ama yüzde yüz emin değiliz. Başkan iç çekti, ikinci sorusunu kır saçlı, zayıf ve uzun boylu
birine yöneltti. Ellilerinin sonuna dayanmış, sinekkaydı tıraşlı ve atletik vücutlu Richard "Dick" Faulks, Amerika Birleşik Devletlerini tehdit eden yabancı terör gruplan hakkında bilgi toplamakla görevli CIA'nın Princeton'da hukuk eğitimi görmüş başkanıydı.
- Dick, elimizde Ebu Haşim'in böylesi bir işe kalkışmaya hazır olduğuna dair bilgi var mı ?
- Sayın Başkan hepimizin de bildiği gibi, El-Kaide geçmişte de Amerika'ya karşı çok ciddi saldırılar gerçekleştirdi, dedi Faulks. Bunlardan en kötüleri, Nairobi ve Darüsselam'daki elçiliklerimizin bombalanması ve donanmaya bağlı Cole savaş gemisine giriştikleri saldın. Üstelik El-Kaide, Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı başka saldınlar da planladığını açıkladı. Yine de böylesine büyük bir işe soyunmaya hazır olduklarım gösteren bir bilgimiz yok.
- Ya Suudiler? diye sordu başkan. Onlarla temasa geçtin mi?
- Hayır efendim. Bana kalırsa daha erken. Tamam, listedeki teröristleri tutuklamış diğer ülkelerle birlikte, işin içinde olmalan gerektiği doğru. Ama şimdilik, konuyu olabildiğince gizli tutmak niyetindeyim.
Başkan sustu, avucunun içini masaya vurarak düşündü.
- Söylesene Dick, El-Kaide Washington'u yerle bir edebilecek güçte bir silaha sahip olabilir mi ?
- Hayır efendim. Elimizde böyle bir kanıt yok. Geçmişte nükleer malzeme bulmaya çalıştıklarını biliyoruz. Öldürücü biyolojik ve kimyasal maddeler bulmaya çalıştıklanm da. Ama böyle bir uğraş içine giren daha bir sürü A sınıfı terör grubu var. Durumu izlemek için elimizden geleni yapıyoruz, şu ana kadar da başanlı olduk kanısındayım. Banka hesaplarını da yakından takip ediyo-
59
ruz, en azından bildiğimiz İsviçre ve Uzakdoğu bankalanndaki hesaplannı. Bilebildiğimiz kadanyla, bu hesaplardan kitle imha silahı üretecek malzeme ya da hazır bir silah alacak bir para hareketine rastlanmadı.
Başkan sağına döndü. İki iskemle ötesinde eski dostu ve ekonomik konulardaki danışmanı Charles Rivermount oturuyordu. Servetini özel bankacılıktan, madencilikten ve doğalgaz aramasından elde etmiş, geniş omuzlu, güçlü görünüşlü Mississippilile-re özgü vücudunu öne eğmiş, ağırlığım masaya dayadığı kollan-na vermişti.
- Sayın Başkan sıram gelmeden konuşmak istemiyorum, ama bana sorarsanız, boşuna zaman kaybediyoruz ? Savunmamız için yılda milyarlarca dolar harcıyoruz. Eğer istersek, uydularımızdan birini hemen şimdi ayarlayabiliriz. Arkanızdaki ekranda, istediğimiz ne varsa görürüz. Moskova'nın barlar sokağında adam tavlamaya çalışan kadının yanağındaki allığı ya da pirinç tarlasının bir köşesinde kıçını silen Birmanyalı bir köylüyü. Uydularımızdan biri Haşim'in yerini tam olarak belirleyebilir, herhalde ? Yerini belirleyip, o orospu çocuğunu cehenneme postalayabilir. Yoksa bunun imkânsız olduğunu mu söyleyeceksiniz?
Başkan kaba konuşan güneyli arkadaşım dinleyip, CÎA başkanına baktı.
- Bu soruya cevap vermek ister misin Dick ?
- Dediğiniz kadar basit değil Bay Rivermount, dedi Faulks. Evet, elimizde bu teknoloji var. Uydular yüzlerce mil yukandan bir terörist kampım izleyebilir. Uçaklardan ya da savaş gemilerinden güçlü roketler fırlatılabilir. Ama daha önce de Haşim'in terör kamplarını bulup, herifi yok etmeye çalıştık, başaramadık. Nedenleri basit. Hava gücü ve roketler böylesi bir çatışmada kullanılmaya uygun olmayan silahlardır. Bir pilotun saatte sekiz yüz kilometre hızla yere yakın uçması ya da Körfez'deki bir muhrip komutanının hedefini kesin olarak belirlemesi kolay değil. Yerde, hedefi "belirleyecek" -bununla, doğrulayacak demek istiyorum- askerî personel ya da ajan olmadan, yanlış yapabiliriz. Burada sorun, Haşim'in en yakın çevresinde, adamı bizim için belirleyecek, saldınya geçmeden önce de hedefin doğru olduğunu bildirecek kadar yalan birine gerek duymamız, inanın bana, geçmişte böyle birini bulmak için çok uğraştık. Ne var ki Haşim çevresinde fanatik yandaşlarından oluşan sımsıkı bir çember bulunduruyor. Adamlarından birinin ona ihanet etmesini sağlamak imkânsız. Girişimlerimizden biri, Haşim'in yakın adamlarından birinin akrabasıyla ilgiliydi. Sonunda
60
kullandığımız Afgan ajanı işkenceyle öldürüldü, kafası kesildi, kellesi de bir kutu içinde Islamabad'daki elçiliğimizin kapısına bırakıldı.

Rivermount'un yüzü denetleyemediği bir öfkeyle kızardı.
- Bana sorarsanız, ben hâlâ şansımızı denemek, kamplarını bulup, herifleri cehenneme postalamak gerektiğini düşünüyorum...
Başkan araya girdi:
- Charlie, böyle bir risk alamayız. Bu başkentte yaşayan vatandaşlarımızın hayatından sorumluyuz, bizimkiler de dahil. Farklı bir bilgi alamadığımız sürece, Haşim'in silahını uzaktan harekete geçirebileceğini varsaymak zorundayız. Onu yok etmeyi basarsak bile, o silahın, artık nasıl bir silahsa, harekete geçip, kitlesel ölümlere yol açma ihtimali kuvvetli.
Mississippili öfkesine teslim oldu.
- Ya Haşim blöf yapıyorsa Sayın Başkan ? Ya elinde ilkel bir silahtan başka bir şey yokken, isteklerini kabul edersek ? Bana sorarsanız, böylesi bir durum sadece bir tepki hak eder. Herifi yok etmeli, sonsuza dek kurtulmalıyız.
Masanın öbür tarafındakiler Douglas Stevens'm cep telefonunun kırmızı ışığının yanıp söndüğünü, bir çağrı geldiğini görmemişlerdi. Stevens telefonu alıp dinledi, birden elini kaldırdı.
- Sayın Bakan, lütfen bir dakika durun. Sayın Başkan, araya girdiğim için özür...
- Evet Doug.
- Tüp efendim. Sonuçlar elimizde.
Yirmi kilometre kadar ötede, Biyolojik ve Kimyasal Araştırma La-boratuvarinda Tom Murphy, Profesör Fredericks'in yerin iki kat altındaki çiğ neon ışıklarıyla aydınlatılmış özel bürosuna çekilmişti.
Murphy, Beyaz Saray'ı saat 08:40'ta aradı. Saniyeler sonra, karşısında acil durum odasından Douglas Stevens vardı. Murphy şaşkın Fredericks'e dönüp, ahizeyi uzattı.
- Şefim bulduklarınızı birine anlatmanızı istiyor Profesör.
- Kime anlatacağım ?
- Amerika Birleşik Devletleri başkanına.
Herkesin konuşulanları duyabilmesi için, telefon masanın tam ortasındaki hoparlörlü cihaza bağlanmıştı. Başkan, Fredericks'e hitap etti.
- Profesör, testlerinizi tamamladığınız anlaşılıyor? Hoparlörü dolduran şaşkın ses gerçekdışı, metalikti.
_ Evet... evet efendim, Sayın Başkan.
- Tüpün içinde ne bulduğunuzu anlatır mısınız ?
- Eser miktarda kimyasal bir sıvı. Gerçekten de inanılmayacak bir karışım. Bileşenleri inceleyip...
- Özür dilerim Profesör Fredericks, kabalık etmek istemem, ama biz bilim adamı ya da kimyager değiliz. Basit bir anlatımla, o sıvı nedir?
- VX olarak bilinen öldürücü bir kimyasalın değişik bir türü efendim. Hepinizin bildiği gibi, VX bir sinir gazıdır, insanın bildiği en zehirli gaz. Ama analizini yaptığımız örnek çok daha öldürücü.
-Nasıl?
- Sinir gazının etkisini artırmak için, temel VX formülü değiştirilmiş. Fredericks umutsuzlukla iç çekti. Basit terimlerle anlatması güç olacak Sayın Başkan, teknik ayrıntılara girmek zorundayım. Yine de anlaşılır olmam isteniyorsa, elimizdeki örneğin, VX gazının konsantre bir çeşidi olduğunu düşünün. Bunun anlamı, çok daha az miktarda sinir gazıyla, çok daha öldürücü bir etki yaratılabilir. Yani, daha çok dolar karşılığında, daha fazla ölüm. Çok şaşırtıcı. Parlak bir kimyagerlik örneği.
Başkan durdu, Fredericks'in sesindeki profesyonel heyecanı fark etmişti.
- Size bir soru sormak istiyorum Profesör Fredericks. Böyle bir kimyasal, Washington boyutundaki bir kentin nüfusunu yok edebilir mi ?
Fredericks cevap vermeden önce, sanki soru karşısındaki ürküntüsünü belli etmek ister gibi durakladı.
- Sayın Başkan, bu kimyasalın gücü hayal edebileceğinizin çok ötesinde. Bir örnek vermek gerekirse, bir topluiğnenin ucunda bulunabilecek VX miktarı bir insanı öldürebilir. Analizini yaptığımız maddenin, benim görüşüme göre, onda bir miktarı aynı sonucu verir. Ama sorunuzun cevabım vermem için, bu gazdan önemli bir miktarda bulunduğunu ve başkente etkin bir biçimde yayılabileceğini varsaymam gerekir.
- Öyleyse ikisini de varsayalım.

Bir sessizlik daha oldu, sonra Fredericks'in dehşete kapılmış sesi yeniden duyuldu.
- Bu durumda, evet derim, Washington'un tüm nüfusunu yok edebilir.
- Nereye, Hanımefendi ?
- Dupont Meydanı'na.
Karla Şerif evinin iki blok ötesinde, sokaktan geçen taksiyi durdurdu. Orta yaşlı şoför gülümsedi, genç kadına alıcı gözüyle baktı.
- Sizin için Hanımefendi, nereye olursa giderim.
Taksi trafiğe karıştığında, Karla şoförün dikiz aynasından beğeniyle baktığını gördü. Adamın gözlerinin içine bakmaktan kaçındı, yüzünü çevirip camdan bakmaya koyuldu. Pentagon'un yanından, Roosevelt Köprüsü'nden geçip, D.C.'ye ve New Hampshire Caddesi'ne yöneldiler. Washington on haftadır Karla'nın evi olmuş, güzelliğiyle genç kadını şaşırtmıştı.
Buraya bir eylül ayında gelmişti, hava hâlâ sıcaktı, beyaz taş binalar kavurucu sıcakta parıldıyordu. Ondan sonraki haftalar boyunca Raşid'e güvenli evler bulmakta, malzemeyi toparlamakta, ölümcül malzemeyi saklayabilecekleri depolar belirlemekte yardım etmişti. Oysa ilk hafta, Raşid arabayla kenti gezdirmesini istemiş, böylelikle Washington'u yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Karla ilgi çekici binaları, yerleri göstermişti ona: Washington Limanı, Beyaz Saray, Smithsonian Enstitüsü, Georgetown'un şık on yedinci ve on sekizinci yüzyıl köşklerinde oturan zenginlerin ve ünlülerin yaşadıkları yerler. Lincoln Anıtı'nda basamakları tırmanıp, aşağıdaki havuza yansıyanları izlemişler, Hilton'un çatı katındaki bardan başkentin nefes kesici görüntüsüne bakmışlardı. Gökdeleni olmayan Washington diye düşünüyordu Karla, Birleşik Devletler'in en az Amerikan olan kentiydi; Raşid'e yasaların Capitol Hill'den daha yüksek bina yapılmasını yasakladığını anlatmıştı.
Taksi camının ötesinden kalabalık sokaklara, geçenlerin yüzüne baktı. Üstlendiğin görevden başka bir şey düşünme, demişlerdi. Davandan başka hiçbir şeye yoğunlaşmamaya gayret et. iyi ama, her gün gördüğü yüzler okyanusunu düşünmemek mümkün mü ? Yaşadığı mahalledeki anneler, babalar, onların çocukları. Apartmanda yaşayan insanlar, sokaklarda gördüğü yüzler: yaşlı yüzler, genç yüzler, siyah yüzler, beyaz yüzler, aradaki bütün renkler, çokkültürlü bu kentte yaşayanların hepsi. Parklarda oynayan küçük oğlanlar ve kızlar. 14. Cadde'de karşılaştığı meteliksiz zenciler, metronun yolunu gösteren nazik ve genç polis memuru. İşler sarpa sardığında yok olmalarına yardım edeceği hayattan görmemesi mümkün mü ?
Ya sevgili Josef i düşünmemek ? Burada bulunmasının, o yaşasın diye kendini tehlikeye atmasının tek nedeniydi Josef. Koltuğa gömüldü, görevini düşünmeye çalıştı. Adı Karla Şerifti, otuz sekiz yaşında bir Filistinli. Ağustos ayının sonunda, Lübnan do-

ğumlu göçmen Safa Yasin adıyla New York'un Kennedy Havaalanından girmiş, trenle Washington, D.C.'ye gelmişti. Sahte Amerikan pasaportunu, yeşil kartı ve sosyal güvenlik numarasını mücahitler sağlamıştı. Araba ve ehliyet bile önceden hazırlanmıştı. Ehliyet gerçekti, ama adres sahteydi.
- Geldik Hanımefendi.
Şoförün sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Karla Şerif taksi parasına bir dolar da bahşiş ekleyip arabadan indi. Karşı kaldırıma geçerek bir kitapçı vitrininin önünde oyalandı. Taksinin uzaklaştığından emin olunca, vitrinin önünden ayrılıp batıya yürüdü, arada bir çevresini kolaçan ederek, izlenip izlenmediğini araştırdı. İki blok kadar yürüdükten sonra, başka bir taksi çevirip, şoföre Alexandria'ya gitmek istediğini söyledi, ikinci taksiden indiğinde, biraz yürüyüp apartmanın önüne geldi.
Site Alexandria'nin en istenmeyecek bölgelerinden birinde, eski limanın yakınındaydı. Dıştaki duvann üzerindeki levhada "Wentworth Sitesi" yazılıydı. Muhammed Raşid de kırmızı tuğla-lı, iki katlı villanın arkasındaki bir binanın ikinci katında tek odalı bir stüdyo kiralamıştı. Otoparkta mavi Explorer'i görüp, apartmanın girişine yöneldi. Dış kapı kilitli değildi, istese içeri girebilirdi, ama parmağını solundaki düofonun düğmesine dayadı. Erkeğin sesini duymakta gecikmedi.
-Kim o?
- Benim, Karla.
- Yukarı gel, dedi adam. Karla girişte bir an tereddüt etti. Kendisinin ve diğerlerinin o gün ne yapacağını biliyordu. Apartman girmek istemediği, girince neyle karşılaşacağım bildiği, tehlikeli bir mağaranın ağzını andırıyordu.
Oysa artık geriye dönemezdi.

Wentworth'un açık kapısından girdi, kapıyı arkasından kapattı.
08:55
Profesör Fredericks'in korkunç açıklamasından sonra, acil durum odası sessizliğe gömülmüştü. İlk konuşan başkan oldu, sesi kısılmış, fısüdar gibi konuşuyordu. Yeniden Fredericks'le konuştu.
- Profesör size bir şey daha sormak istiyorum.
- Dinliyorum efendim.
- Bir insan böyle bir maddeyi nereden bulabilir ? Bu sorumla, maddenin kaynağını da öğrenmek istiyorum.
64
- Söylemesi güç. Ama zehir etkisinin güçlü olması bana sizin de adını duymuş olabileceğiniz yeni Rus Noviçok gazlarını düşündürüyor.
- Noviçok mu ?
- Kelime olarak, yeniyetme anlamına geliyor. Hardal gazı, ilk kuşak gazlardandı. Ziklon B ikinci kuşaktır. VX üçüncü kuşak gazdır. Bu kuşaktakiler Noviçok'un da dahil olduğu, zehir etkisi çok yüksek gazlardan oluşur.
- Gazın Rusya'dan getirilmiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?
- Olabilir. Rus VX'i ya da genel adıyla R-VX, Amerika'da üretilen VX gazına benzemekle birlikte, formülünde yapısal farklılıklar gösterir. Analizini yaptığımız örnekte de bu yapısal farklılıkları görüyorum. Yine de Rusya'nın dışında, bambaşka bir yerde üretilmiş olması da mümkün. Saddam Hüseyin'in Noviçok gazlarıyla deneyler yaptığını biliyoruz. Çinlilerin ve iranlıların da. Ya da bağımsız olarak, gizlice üretilmiş olabilir. Bunu araştırmak çok pahalıya mal olur. Bunun için en ünlü bilim adamlarından yararlanmak gerekir.
- Kısacası, kesin kaynağı söyleyemiyorsunuz?
- Henüz söyleyemiyorum efendim, hayır.
- Bir terör grubu için bu kimyasalı üretecek bileşenleri ele geçirmek güç müdür?
- Hangi miktarda üretmek için efendim ?
- Diyelim, Washington'daki tüm insanları öldürecek miktarda. Fredericks'in tarafındaki sessizlik, acil durum odasında fark
edilmeyecek gibi değildi.
- Orada mısınız Profesör Fredericks ?
- Evet... evet efendim, buradayım. Fredericks iç çekti. Hiç de güç olmaz. En zor kısmı, formülü bulmak. Kimyasal bileşenlere gelince, bunlar kolayca bulunup satın alınabilir. Ölümcül sinir gazlarının çoğu gibi, bu kimyasallar da tarım ilaçlarının bir çeşididir. Tükenmezkalem mürekkebi bile Sarin gazının bir adım ötesindedir. Formüllerin bazılarının bulunması da güç olmaz. Örneğin, İngilizler VX'i bulduklarında, İngiliz Patent Ofisi gazın nasıl hazırlandığını otuz yıl önce yayımlamıştı. İsteyen, bu formüle kolayca ulaşabilir. Kimya hakkında azıcık bilgi sahibi olan biri, basit laboratuvar aletleriyle VX'i ya da herhangi bir sinir gazını üretebilir. Bu gazlardan önemli bir bölümü organofosfatlar olarak adlandırılan ve genellikle haşere öldürücü olarak kullanılan bir çeşit sanayi kimyasalı olarak bilinir; ne var ki askerî amaçlı kullanıldığında, bu gazların zehir oranı önemli derecede artırılır.
Meslektaşlarım ve ben uzun zamandır bu tehlikeyi gösterip, ilgilileri uyarmaya çalışıyoruz Sayın Başkan.
- Bütün bunların farkındayım Profesör, ama miktar konusuna dönersek...
- Kaba bir tahmin yapmak gerekirse, doğru yayılması koşuluyla bir ton sıvı kimyasalın yeterli olacağını söyleyebilirim. Yaklaşık bin litre. Dış mahallelerdeki küçük bir evin mazot tankı kadar bir şey. Bu kadarı, kitlesel ölümler için yeterli olur.
- Nasıl etkiler?
- VX gibi ya da insanlığın gerçekleştirdiği en gaddar silahlar olan öteki sinir gazlan gibi. İnsan beyni ve vücudundaki sinir sistemine saldınr. Beyin sinyallerini sinir hücrelerine ileten sinaps-lar durur. Sinir gazı saldınsına uğrayan bir insan denetimsiz fizikî ve beyinsel kasılmalar geçirir. Kimyasal madde soluk borusunu ve ciğerleri etkiler, kurban nefes alamaz. Ciğerleri alev almış gibi hisseder. Genellikle damarlan patlar. Sori derece çirkin, şiddetli bir ölüme neden olur.
- Buna karşı kullanılan ilaçlar var mıdır?
- Doğrusunu isterseniz, hem var hem yok. Atropin adı verilen bir panzehir var. Örneğin, VX etkisi altında kalan kurbanların derhal zehirli bölgeden uzaklaştırılıp aşılanması gerekir ki, gazın hemen her yere yayılması durumunda, bunu yapmak imkânsızdır. Bunun yam sıra,

atropinin hemen verilmesi gerekir, atropin iğnesi de pek hoş değildir. Genellikle on beş santimlik bir iğneyle baldıra ya da doğrudan kalbe zerk edilir. Atropin de her zaman ba-şanlı olmaz. Her şey kurbanm ne süreyle ve ne miktarda zehirli gaza maruz kaldığına bağlıdır. Üstelik unutmayın, burada söz konusu olan, VX'den çok daha zehirli bir madde; onun için panzehirin etkili olup olmayacağı bilinemez.
- Etkili olacağını düşünerek, insanlara saldırıdan önce panzehir verilebilir mi ?
- Teorik olarak, elinizde etkisi kanıtlanmış bir panzehir varsa, vet.
- Böyle bir panzehiri nereden bulabiliriz ?
- Gazı üretenin elinde buna benzer bir panzehir olabilir. Olma-abilir de. Eğer yoksa, kendimiz böyle bir panzehir üretmek zo-
nda kalabiliriz.
- Ne kadar sürer?
- Kestirmek imkânsız. Üç ay, altı ay ya da belki hiç yapamayız.
- Hiç mi ?
- Tüm sinir gazlan deriden veya ciğerlerden vücuda hızla yayı-

lir. Hemen dolaşım sistemine dağılıp saldırıya geçerler. Gazlar bakterilere ya da virüslere benzemez. Çok kısa zamanda, yani günlerce veya haftalarca değil, saniye veya dakikalarda zehirleyip öldürür. Üstelik bu, şimdiye kadar karşılaştıklarım içinde en tehlikelisi, insanı hemen öldürebilir. Öylesine güçlü ki, geliştirilecek panzehir etkisiz kalabilir.
"\ Başkan iç çekti.
- Gazın depolanması da güç olmalı, öyle değil mi ?
- Hiç değil. Bu çeşit Noviçok'un avantajı da bu; genellikle iki kimyasalın bileşiminden oluşur. Yani, bir araya geldiklerinde öldürücü olabilecek iki zararsız kimyasal demek istiyorum. Her iki kimyasal bir top mermisinin ya da bir roketin ayrı bölmelerinde ya da koruyucu bir kapta, örneğin iyi kapatılmış bir petrol varilinde ayrı ayrı muhafaza edilebilir. Bölmeler, her ne kullanılıyorsa patlatüdığında, kimyasallar bir araya gelip zehirli gazı oluştururlar. Bana kalırsa, Rusların Noviçok'u iki kimyasalı birleştirerek üretmelerinin bir nedeni de, gelecekteki kimyasal silah yasağından kurtulmaktı. Ayrı ayrı kimyasallar olarak depolandıklarında, zararsız maddelerdir. Bir arada ise, inanılmaz derecede tehlikeli olurlar. Bu sistemin bir avantajı da, bileşenlerin izlenip belirlenmesindeki güçlüktür.
- Sinir gazı nasıl kullanılır? Nasıl yayüır?
- Bunun birçok yolu var. Püskürtme yöntemiyle. Patlamayla, örneğin, sıvı yüklü bir roketle veya bir çeşit bombayla, hatta tarım ilaçlama uçağıyla. Tarım ilaçlama uçağı kullanılması durumunda, pilotun koruyucu elbiseler giymesi gerekir, aksi takdirde pilot gazın ilk kurbanı olabilir. Yine de bunun pek etkin bir yöntem olamayacağını düşünüyorum, hem çok güç hem de güvenilmez. Bir de doğal yayılma var tabiî, rüzgârla yayılma; ancak hava koşullan uygun değilse, bu yöntem de istenen sonucu vermez. Uygun hava koşullarıyla, doğru yönde esen hafif rüzgârdan söz ediyorum. Rüzgâr çok kuvvetliyse, gazı dağıtır ve ektisini hafifletir.
- Zarar vermez mi demek istiyorsunuz ?
- Hayır efendim, demek istediğim bu değil. Sinir gazı yine birçok kişiyi öldürür, ama ölü sayısı azalır. Bu arada gazın uzun vadeli etkileriyle de başa çıkmak gerekir, yani sinir uçları, ciğer ve beyinleri ciddi hasar görmüş kişileri tedavi etmek gerekir. Bunlardan çoğu, biraz daha yavaş olsa da, ölmeye mahkûmdur. VX'le ya da o sınıftan herhangi bir gazla karşılaşılacak başka bir sorun da, zehrin üç ile on altı hafta arasında aktif olmasıdır. Kısacası gazın yayılmasmdan üç ay sonra yayıldığı bölgede bulunan birinin
zehirlenmesi mümkündür. Bana kalırsa, incelediğimiz gazın etkisi bu dediğimden de uzun.
Başkan soru sormadan önce, duyduklarını sindirebilmek için bir süre düşündü.
- Profesör, yaptığınız analizlerde hata ihtimali var mı ?
- Sayın Başkan, başka uzmanlara danışmak sizin...
- Uzman görüşünüzden kuşkulanıyor değilim Profesör. Sizin, ülkenin en değerli uzmanının görüşlerinden yararlanmayı da sürdüreceğim. Ama şu anda, söz konusu gazın vereceği zarar konusunda kesinlikle emin misiniz ?
Fredericks'in cevabı olabildiğince etkiliydi.
- Sayın Başkan, bu maddenin ne denli zehirli, gücünün ne denli korkunç olduğunun altını çizebilmek için size karşı dürüst olup konuyu gerçek boyutlarıyla konuşmak istiyorum. Bu kimyasalı yoksul adamın atom bombası olarak da düşünebilirsiniz. On san-timetreküp ya da iki

çorba kaşığı dolusu madde, dar bir alanda toplanmış on bin kişiyi öldürebilir. Kolayca öldürebilir, demek istiyorum. Bu etkileri biraz daha büyütelim. Bir teröristin elinde bu maddeden yeterli miktarda, yani az önce sözünü ettiğim bin litrelik mazot tanklarından beş ya da altı tane varsa ve bu tanklar Doğu Kıyısı'nın önemli kentlerinin stratejik noktalarına yerleştirilip patlatılmaya hazır tutuluyorsa, o zaman sadece Washington, D.C. için endişelenmezdim efendim. Korkum tüm Doğu Kıyısı'nı, tüm ülke halkının dörtte birini kapsardı.
9
\
Maryland 11 kasım 11:45
Yolu daha iyi görebilmek için, Collins Nikki'nin altı yıllık, koyu yeşil Toyota Camry'sinin camındaki buğuyu sildi.
- Ee, neymiş bu büyük sır? Nereye gidiyoruz?
4 numaralı karayolunun üzerinden, Kuzey Maryland'den Atlantik kıyısına kadar yüz elli kilometre boyunca uzanan uzun deniz girintisine, Chesapeake Körfezi'ne doğru gidiyorlardı. Chesapeake güneş altında muhteşem bir körfezdi: kıyı boyunca uzanan küçücük koylar güzel marinalarla, çekici kıyı evleriyle doluydu.
- Sırrın büyük olduğunu kim söyledi? Nikki gülümsedi. Sana bir şey söyleyeyim mi Jack Collins, ipucu aramak konusunda Neal'den de betersin. Quantico'da siz FBl'cılara önemli devlet sırlarına burnunuzu sokmamayı öğretmediler mi?
- Ne yapıyorsun sen? Çaldığın askerî sırları bana mı göstermeye çalışıyorsun ?
Nikki kıkırdadı.
- Sabırlı olman gerek. Onun için, soru sormayı bırak da manzaranın tadım çıkar.
Daniel'ı anneannesinin evine bırakmışlardı. Sevimli, çekici bir dul olan Susan Dean, onları Arlington'daki evinin kapısında karşılamıştı. Kızından biraz daha mesafeliydi, ama sıcak biriydi. İçindeki bağımsızlık duygusu, altmış dört yaşında dul bir kadın olmasına rağmen, yarım gün avukat sekreteri olarak çalışmasına neden oluyordu.
- Bu küçük adamı sakın merak etmeyin. Onunla harika vakit geçireceğiz, öyle değil mi Daniel ?
Daniel'm gözleri hemen yaşarmıştı.
- Anne ve Jack'le gitmek istiyorum.
- Oysa biz çok daha fazla eğleneceğiz, dedi anneannesi. Üste-
69
lik Mitzi'yle de oynayabilirsin.
Jack küçük çocuğun anneannesinin köpeğiyle oynamaya bayıldığım biliyordu, ama Daniel'm aklı hâlâ yatmamıştı.
- Hem sana aldığım sürpriz hediyeyi merak etmiyor musun ? dedi Susan. Dün oyuncakçı dükkânından aldığım hediyeyi?
Daniel'm gözleri parladı.
- Sürprizi hemen şimdi görebilir miyim Narına?
- Tabiî, ön odada, paketin içinde. Niye gidip bakmıyorsun ? Daniel'm öncelikleri birden değişti, annesine çabucak sarılıp
eve doğru fırladı. Susan güldü.
- Hep işe yaramıştır. Bir sürpriz sözü ver, her şeyi unuturlar. Nikki ile Jack'e dört çocuk yetiştirmiş ve akıl çelme oyununun nasıl oynanması gerektiğini bilen bir annenin güvenli gözleriyle baktı. Merak etmeyin. Siz ikiniz, gidin artık. Size ihtiyacım olursa ya da Mitzi'nin kuyruğunu koparırsa, cep telefonunuzdan ararım.
Bir saat kadar sonra Nikki, Plum Burnu'nu geçmiş, 4 numaralı karayolundan ayrılarak, Chesapeake kıyısına paralel ilerleyen ıssız bir toprak yola sapmıştı. Yol birkaç yüz metre boyunca kıyıdan uzaklaştı, sonunda ahşap ve tuğla karışımı iki katlı beş altı yazlık evin yanına çıktı. Evlerin çoğu bakımlı görünüyordu, Nikki'nin önünde durduğunun dışında: uzun süre ihmal edilmiş, badanası dökülmüş, parmaklıkları yer yer paslanmış bir evdi bu.
- Nerede olduğumuzu söylemeyecek misin?
- Buranın adı Buff End. Nikki Camry'nin motorunu susturdu. Sence, güzel değil mi ? Collins yarım daire biçimindeki çam ağaçlarının evi Atlantik'in sert rüzgârlanndan koruduğunu gördü. Yaklaşık bir buçuk kilometre ötede, denize doğru uzanan bir burun görülüyordu. Chesapeake Körfezi'ni tanıyor, çevrenin onlarca deniz kuşunu barındırdığını biliyordu. Birkaç yüz metre daha uzakta da uzun bir kumsal vardı. Körfezin bazı bölümlerinde on beş metre yüksekliğe varan tepeler yumuşak, ufalanan kumtaşla-nndan oluşmuştu; daha uzaktakilerse çok daha

yüksek görünüyordu. Erozyon tepeleri oldukça aşındırmış olmasına rağmen, ev kıyıdan yeterince uzaktı.
- Ben küçükken, annem ve babam aileyi her yaz buraya getirirlerdi. Babam tatilde değilken bile bizimle kalıp Washington'da-ki işine arabayla giderdi. Burayı hepimiz çok severdik. Yanı başındaki deniziyle, çevredeki çiftliklerle, gezilecek bir yerdi, burada çok mutlu günler geçirdik.
- Ev babana mı aitti ?

- Kısmen, kardeşi Frank'le ortak. Nikki gülümsedi. Biz çocuklar için Frankie Amca, anneme göre de Flash. Anneme kalırsa, gençliğinde epey çapkınmış. Hiç evlenmedi, bu evi kız arkadaşlarını getirebileceği, tatlı sözlerle kandırıp pantolonlarını çıkarabileceği sığmağı olarak kullandı. Geçen yıl ölmeden önce, bu evdeki hissesini anneme devretti. Son beş aydır, bazı boş günlerimde buraya gelip, evi bir şekle sokmaya çalıştım.
- Nasıl oldu da bana bir şey söylemedin ?
- Bir kızın bazı sırları olmalıdır. Haydi gel, sana çevreyi göstereyim.
Çakü taşı kaplı patikadan yürüdüler, Nikki verandaya çıkıp kapının kilidini açtı. Kısa bir koridordan geçip, yeni boya kokan sevimli bir oturma odasına girdiler. Odada siyah taştan bir şömine ve üç ayak üzerine yerleştirilip denize yöneltilmiş Zeiss marka bir teleskop görünüyordu. Duvarlarda denizle ilgili şeyler: deniz salyangozu kabukları, köpekbalığı dişinden yapümış oymalar, eski usku-naların ve firkateynlerin kabartma resimleri. Bütün bunlar eve yaşlı ve sevimli bir denizci yazlığının sıcaklığını kazandırıyordu.
Saman sarısı boya, mutfağa sıcak bir hava veriyordu; Nik-ki'nin kullandığı boya kutuları ve fırçalar bir köşeye serilmiş eski gazetelerin üzerine dizilmişti. Genç kadın alt katın pencerelerini açıp tuzlu havanın odalara dolmasına izin verdi, sonra da üst kata çıktılar. Collins pencerelerin açılmasına yardım etti. Büyük yatak odasının tüm eşyalan boşaltılmış, inceltilmiş açık kayısı rengi duvarlar mekâna dişi bir hava katmıştı. Pencereden denizin, durgun sular üzerindeki güneş yansımasının görüntüsü nefes kesiciydi.
Birkaç hafta sonra dekorasyonunu neredeyse tamamlamış olurum. Her seferinde Daniel'ı anneme bırakmam gerekiyor, yoksa her ikimiz de tepeden tırnağa boyaya batar, yine de bir iş yapmamış oluruz. Nikki derin bir nefes alarak manzaraya daldı, soluğunu boşalttı. Ee, ne düşünüyorsun ?
- İyi iş becermişsin. Burasını ne denli sevdiğini görebiliyorum. Dikkat et aşağısı Kaptan Ahab'ın Moby Dick'in peşine takılmadan önce gelip saklandığı bir yer gibi.
Genç kadın gülümsedi, adamın kolunu hafifçe çimdikledi.
- Haydi canım, o kadar da kötü değil. Hele bir bitsin de, o zaman gör. Biraz daha boyayla, çocukluğumuzdaki haline benzeyecek. Pencereye döndü, deniz havasının soğuğundan korunmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. Buraya her geldiğimde, kendimi eski günleri özlerken yakalıyorum. Burası o kadar
güzel eski bir ev ki Jack. Sıcak anılarla dolu. Evin o zamanını bilmeni çok isterdim.
Collins genç kadının yüzündeki özlemi gördü, anıların sesine kazıdığı heyecanı duydu. Dışarıya, Chesapeake Körfezi'ne doğru baktı. Bu körfezde onun da hatıraları vardı. Sean çocukken onu <uk sık buraya getirirdi, bazen Annie'yle, bazen yalnız ikisi. Kum tepeciği hepsinin en çok sevdiği yerlerden biriydi.
Sean'un donanmaya bağlı Cole'de öldüğünü öğrendiği o korkunç gün, içi sonsuz bir yasla kapkara, tek basma Chesapeake Körfezi'ne gelmişti. Arabayı park etmiş, yar boyunca uzanan patikadan yürüyerek, Sean'la birlikte oturdukları, oyun oynadıkla!* kıyıya varmıştı. Kumsal ıssızdı. Körfezden gelen yoğun sis kıyıyı kaplamış, sahildeki yürüyüşüne sersemletici bir belirsizlik katmıştı. Kumlardaki her yükseltide Sean'un çocukluğunu, bulduğu bir şeyden -kara yengeci ya da deniz kabuğu, sıradan ama dört yaşında bir çocuk için oldukça önemli- heyecanlanan bebek yüzünü görüyordu.
O gün, saatlerce, paha biçilmez anıların acısıyla, ruhunu şeytana kaptırmış bir adam gibi, yasma teslim olarak, geçmişinde yitip giderek, kumda kilometrelerce yürümüştü. Sanki Sean hâlâ ora-daymış, siste sesini, saklambaç oynarken kıkırdayışını, saklandığı yer bulununca heyecanlı kahkahasını duyabilirmiş gibi.
Nikki koluna dokundu.
- Jack bir şey mi oldu ?
- Hayır, iyiyim, diye yalan söyledi.

Göğsündeki sızı sanki biri kalbine bir iğne saplamış gibi yakıcıydı. Nikki'nin yüzüne bakıp endişesini görünce, anılarını genç kadınla paylaşmayı gerçekten istedi, sonra o anıların paylaşıla-mayacak kadar değerli olduklarını hissetti.
- Aklın sanki başka bir yerde.
Belli belirsiz gülümsedi, sesini elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştı.
- Bir şey söyleyebilir miyim? Sanki burada bir şey eksikmiş gibime geliyor Nikki. Eğer dekorasyon işlerinde yardım istersen ?
Nikki'nin yüzü biraz kızardı.
- Yoksa Quantico'da size düşünce okumayı da mı öğretiyorlar?
- Bir kadmın düşüncesini okumak, ha? Asla. Orası hayatın en derin, en ulaşılmaz sırlarının saklandığı yer.
Nikki gülümsedi, kolunu Jack'inkLne dolayıp yanağından öptü.
- Karşı tarafta, Chesapeake Körfezi'nde harika yemekleri olan bir restoran var. Evi kilitleyip oraya gitmeye ne dersin ?
Washington, D.C. 12:50
Kırmızı tuğlalı, iki katlı ev Suitland yolunun hemen kenarında, D.C. merkezinden yaklaşık yedi kilometre uzaktaydı. Ev, bir emlak komisyoncusunun en korkunç kâbusu gibiydi. Kınlan camların çoğu tahtalarla kapatılmış, bahçeyi otlar bürümüştü, damı akıyor, evin tüm dış duvarları acilen boyaya ihtiyaç duyuyordu. En kötüsü, ev kentin en sefil mahallelerinden birinde, uyuşturucu satıcılarının cirit attığı, suç oranının yüksek olduğu bir yerdeydi.
Muhammed Raşid altı yıllık Explorer'i aynkotlanyla kaplı garaj yoluna soktuğunda, saat biri biraz geçiyordu. Koyu mavi bir anorak, gri eşofman üstü ve pantolon giymişti. Motoru susturup yanındakilere, Nikolay Görev ve Karla Şerife döndü.
- iki adamı da çok övdüler. Her ikisi de kendini İslam davasına adamış.
- Onlara güveniyor musun ? diye sordu Görev.
- Evet, güveniyorum, dedi Raşid. Amerikalıların bizi aramaya başlar başlamaz gözlerini Ortadoğu kökenlilere çevireceklerinden emin olabüirsin. Hücrelerimize üye insanları kullanmak pek güvenli olmayabilir. Belki de izleniyorlardır. Oysa bunların hiçbir suç kaydı, hücrelerle hiçbir bağlantıları yok.
Raşid kapıları kilitleyip arabanın alarm mekanizmasını çalıştırdı, sonra da önlerine düşüp eve doğru yürüdü, zile bastı: önce iki kez, üç saniyelik boşluk, sonra yeniden iki kez. Kapının açılmasını beklerlerken Raşid döndü, biraz önce girdikleri sokağa baktı.
Karşıda uzun bir sıra yıkık dökük dükkân görünüyordu, onların arasından da bir bakkal ve bir içki dükkânı. Önlerindeki kaldırım çöpten görünmüyordu. Beyzbol şapkalarım kafalarına ters geçirmiş, bol elbiseler, kocaman spor ayakkabılar giymiş altı yedi genç, grup halinde dolaşıyordu. Ayaklanmn dibinde gürültülü bir radyo, ellerindeki kutulardan bira içiyor, Raşid'le ilgilenmiyorlardı. Yine de mavi Explorer'in ve içinden inenlerin çocukla-nn gözünden kaçmış olamayacağım düşündü Raşid; çevrelerinde olup biten hiçbir şeyi kaçırmazlardı zaten. Burası, intihara yelten-medikçe ya da kesinlikle gerekli olmadıkça polisin girmekten kaçındığı mahallelerdendi.
îriyan, kaba görünüşlü adam kapıyı açınca, Raşid döndü. Moses Lee'nin gri tişörtünün altından ürkütücü kaslan görünüyordu. Gelenleri hemen tek bir ampulün aydınlattığı hole aldı, kapı-yı kapatmadan önce dışanya, sokağa bir göz attı.
- Siz kardeşlerimi yarım saattir bekliyoruz.
- Yollar çok kalabalıktı, diye açıkladı Raşid. Adamın arkasında sakladığı otomatik Beretta'yı pantolon cebine kaydırdığını gördü.
/ Ne oluyor, bir sorun yok ya?
- Yok, her şey tam tadında. Bu boktan mahallede yaşayan pe-zevenklerin dışında. Arabayı kilitlediniz mi ?
- Tabiî.
- Bu pezevenkler korunmayan, yere çivilenmemiş ya da iyice kilitlenmemiş her şeyi çalabilir.
Moses gelenleri öndeki oturma odasına aldı. Oda karmakan-şıktı. Perdeleri çekilmiş, ışıklan yakılmış odanın yeri dergilerle, gazetelerle, boş hazır yemek kaplarıyla doluydu. Köşedeki portatif televizyon bir haber kanalına ayarlanıp sesi kısılmıştı. Koltuğun üzerinde de bir Heckler and Koch MP-5 makineli tabanca duruyordu.
- Abdullah nerede ? diye sordu.
Moses Heckler'i eline aldı, namlusunu omuz boşluğuna yasladı ve çenesiyle koridoru gösterdi.

- Adam garajda, bebek bakıyor.
Eve bitişik garaja mutfaktan geçiliyordu; burası da evin diğer odaları gibi karmakarışıktı. Benzin ve yağ kokan garajın çıplak duvarlarında boya lekeleri vardı. Tavana asılı kirli neon ampulün ışığında çamurla kaplı, koyu gri bir Nissan minibüs görünüyordu.
Görev, Karla ve Raşid, Moses Lee'nin peşinden, güneş gözlükleri takıp, Batılı elbiseleri -spor ayakkabı, blucin, Virginia Üniversitesi kazağı- giymiş, tıraşlı genç Arap'ın yanına geldiler. Adam bir sandığın üzerine oturmuş, pompalı tüfeği kucağına almıştı. Tüfeğin kırık namlusundan iki dolu fişek görünüyordu.
- Abdullah malikânenin güvenliğiyle ilgileniyor, öyle değil mi adamım ?
-Evet.
- Elinde resmî davetiye olmadan bu garajın kapısından kim girmeye kalkarsa, götüne on ikilik kurşunu yer.
- Minibüsü kilitleyip, alarmını çalıştırdın mı ? diye sordu Raşid.
- Dediğin gibi. Malın önünde nöbet tuttum, ama hiçbir boka dokunmadım.
- Birkaç dakika yalnız kalmamız gerek. Abdullah ayaklandı, tüfeği dirsek boşluğuna yatırdı.
- Tabiî.
\
- Biz içeride olacağız, dedi Moses. Sizin için kahve yapmamı ister misiniz ?
- Teşekkürler. Çok iyi olur, diye cevap verdi Raşid. Moses Abdullah'ı mutfağa götürüp kapıyı kapattı.
- Moses Amerikan özel birliklerinde bulundu, dedi Raşid ikisi uzaklaşınca. Elinde ne tür bir silâh olursa olsun, keskin bir nişancıdır, göründüğünden çok daha zekidir. Gerekirse, malı hayatı pahasına koruyacaktır.
- Ya öteki? diye sordu Görev.
- Abdullah söyleneni yapacak.
- Ne kadarını biliyorlar?
- Gerçeği sadece Abdullah biliyor. Her ikisi de emirlerimi itirazsız yerine getirecektir. Raşid ceketini çıkardı, Nissan'a yaklaştı. Tetikleme programını denememiz gerekiyor. Çalıştığından emin olmalıyız.
Karla Şerif korkmuş görünüyordu.
- Bu tehlikeli olmaz mı?
Raşid soruyu duymazdan gelip minibüse doğru yürüdü.
- Haydi, işbaşına:
10
Washington, D.C. 11 kasım 11:30
Beyaz Saray'dan yedi blok ötede, 10. Cadde ile Pennsylvania Caddesi arasında J. Edgar Hoover binası vardır ya da FBİ Genel Merkezi. Beş bini aşkın memur çağdaş bir kaleye benzeyen bu kaba beton yapıyı tıka basa doldurur. J. Edgar Hoover binası FBİ'ın elli yedi bölgesel bürosunun ve Amerika Birleşik Devletle-ri'ndeki kent ve kasabalarda görevli yetmiş bini aşkın ajanın komuta merkezidir.
Altıncı kat Kontrterör Bölümü'ne ayrılmıştır. Bu birimin şemsiyesi altında Amerika topraklarına yapılacak nükleer, bakteriyolojik ve kimyasal saldırılardan sorumlu KİS (Kitle İmha Silahlan) Birimi bulunur. Bu birimin özel eğitimli ajanları günde yirmi dört saat, yılda 365 gün aralıksız görev yapar.
Kontrterör Bölümü ile KİS Birimi gece saat 03:15'ten, FBİ Başkanı Douglas Stevens'ın Beyaz Saray'a yaptığı acil ziyaretten beri soruşturmaya başlamışlardı. Bir grup ajan, muhtemel teröristleri belirlemek için geliş ve giriş listelerini incelemek üzere Washing-ton'un çeşitli havaalanlarma gönderilmişti. Aynı işlem Batı Kıyısı-'nda Los Angeles ve San Francisco'dan doğuda New York ve Boston'a kadar ve aradaki tüm Amerikan kentlerinde de yapılmaya başlanmıştı. FBİ'ın ülkenin dört bir yanma yayılmış bölgesel bürolarının sabahın köründe yataklarından kaldırdığı bir sürü ajan, havaalanlarında ve limanlarındaki yolcu listelerine dalmış, kargo manifestolarım mercek altına almış, son günlerde Afganistan'dan, komşusu Pakistan'dan ya da herhangi bir Arap ülkesinden kuşkulu bir yükün Amerikan havaalanlarma ya da limanlarma gönderilip gönderilmediğim araştırmaya koyulmuştu.
Bir başka ajan grubu da sinir gazı üretmiş ya da sinir gazı üzerinde çalışan Amerikan şirketlerinin ve lriırıyagerlerinin listesini çı-

karmakla görevlendirilmişken, bir diğer grup da Amerika'da yaşayan kuşkulu tüm Ortadoğu kökenlilerin dökümünü hazırlamaya girişmişti. Öğlene doğru, sekiz yüze yalan ajanın bu konuyla uğraşacağı hesaplanıyordu.
KÎS Birimi'nin başında Carl J. Everly vardı. Elli bir yaşında, kır saçları seyrelmeye yüz tutmuş bir adamdı. Boston'daki gençlik günlerinde gittiği boks kulübünün anısı olan şekilsiz burnu ona bir sokak kabadayısı görüntüsü veriyordu. Everly bölümün en zekilerinden olduğuna göre, bu görüntü en azından aldatıcıydı. O sabah saat on bir buçukta, beş kişinin doluştuğu bürosu, çılgmca bir hareketlilik içindeydi. Adamlardan üçü üst düzey FBÎ müfettişi, ikisi de birime bağlı kimyagerlerdi. Everly üst düzey müfettişlerden birine sordu.
- FBİ başkanının istediği ikinci uzman görüşü ne oldu?
- Profesör Fredericks'in bulgularını yeniden değerlendirmeleri için Amerikan ordusunun en iyi üç sinir gazı uzmanım uçakla getirtiyoruz efendim.
Everly başka bir ajana döndü.
- Kargo listelerinden ne haber Bobby?
- Yavaş ilerliyoruz. Amerika bir sürü hammadde ithal ediyor. Yılda yirmi beş milyar tondan fazla. Araştırmayı daraltamazsak, boğuluruz.
Everly iç çekti. İncelenmesi gereken kargo manifestoları dudak uçuklatacak miktardaydı. Bakılacak miktarı azaltmak zorundalar-dı, en azından şimdilik.
- Üç ay geriye gidin, şimdilik bunun dışındakileri unutun. Eğer ilginç bir şey bulamazsak, bir yılı buluncaya kadar birer ay birer ay geri gideriz. Ray, yolcu üstelerinden ne haber?
- Elimizde şimdilik üç hafta önce New York JFK'ye gelen şüpheli bir Filistinli militan dışında kimse yok. Ancak, adama getirilen suçlamaların on beş yıl önceye dayandığını öğrendik. İsraillıler bile adamın en az on yıldır oyunun dışında olduğunu kabul ediyor.
- Bize hangi yardımcı kuvvetler verildi ?
- Bölümün elindeki bütün ajanlar.
- Bana kalırsa, izindeki adamlarımızla temas kurun. Gelen emir, bütün bölümlerde, bütün bölgesel bürolardaki izinlerin kaldırıldığım bildiriyor. Hastalık veya çok önemli kişisel acil durumlar dışında, bugünden itibaren herkes görevinin başında olacak.
Every soluklanmak için durakladı, midesindeki ekşimeyi hissetti. Bir gece öncesinden beri ağzma bir lokma atmamış, buna karşılık en az on fincan koyu kahve içmişti.
- Bizimkilerin o sinir gazı üzmanlanyla konuşur konuşmaz, derhal raporlarım vermelerini istiyorum. Aynı şey, ilginç bir şeyle karşılaşmanız durumunda sizin için de geçerli; benimle temasa geçin, hemen. Büromda değilsem, cep telefonumdan arayın. Bu arada, herkes işinin basma
Washington, D.C. 12:55
Raşid minibüsün yanına yaklaştı, cebinden bir anahtar destesi çıkardı. Halkadaki alarm kumandasının düğmesine bastı. Nis-san'ın ışıklan yanıp söndü, merkezî kilit sistemi açıldı. Minibüsün arka kapılarını açtı. İçeride tepeleri metal şeritlerle kapatılmış iki petrol varili vardı. Varillerin içinde, darbeye dayanıklı köpükle birbirinden ayrılmış, tenis topu büyüklüğünde, her biri renksiz bir kimyasal sıvıyla dolu üç yüz cam top olduğunu biliyordu.
Yerde, varillerin yaranda, minibüsün hemen kenarında duran uydu antenine bağlı bir dizüstü bilgisayar vardı. Bilgisayardan çıkan ince kablolar varillere bağlanmıştı. Minibüsün dibinde, şifreli kilitleri pirinçten yapılmış, siyah bir evrak çantası görülüyordu. Evrak çantasının sırrım sadece Raşid biliyordu, ama şu anda sadece dizüstü bilgisayarla ilgileniyordu. Kollarım sıvayıp, minibüse girdi. Görev ve Karla peşinden gelip, arkada çömeldiler.
Raşid bilgisayarın arkasından çıkıp varillere giden iki bağlantıyı söktü.
- Patlayıcıları söktüm. Şimdi sıra diskette.
Şakakları ter içinde, gömleğinin göğüs cebinden kare şeklinde, sert plastikten bir cüzdan çıkardı, bilgisayarı açıp çalıştırdı. Ekran birkaç saniye sonra canlandı, bilgisayar açılım programını yüklemeye koyuldu. Programın yüklenmesi bir dakika kadar sürdü, işlem tamamlanınca Raşid cüzdandaki disketi çıkarıp bilgisayarın yanındaki yuvaya taktı ve enter tuşuna bastı. Bilgisayar iki dakika boyunca disketteki bilgileri aldı, sonunda ekranın sol üst köşesinde "FAALİYETTE. DEVAM ETMEK İÇİN PAROLAYI GİRİN" komutu göründü. Raşid klavyeden Arapça el-vakıa sözcüğünü girdi; ekran temizlendi, eskisinin yerinde yeni bir satır göründü: "GERİSAYIM SÜRESİNİ GİRİN."
Raşid 00.00.05 sayılarını girip, enter tuşuna bastı.
Ekranda yeni bir satır göründü: "GERİSAYIM BAŞLATILDI. PATLAMAYA BEŞ SANİYE."

Ekrana girdiği 5 sayısı geri sayıma girdi: 4. 3. 2. 1. 0. Ekranda bir mesaj belirdi: "PATLATMA KODU ATEŞLENDİ." Birkaç saniye sonra, altında yeni bir mesaj: "PROGRAM ÇALIŞIYOR. PATLATMA KODU YENİDEN AYARLANDI. DENEME TAMAMLANDI."
- Çalışıyor. Raşid gülümsedi. Allah'a şükürler olsun.
Görev Raşid'in dudağının üzerindeki ter damlacıklarını gördü.
- Ne var? Endişeli görünüyorsun.
- Değilim. Ama bu kimyasalın gücünü, neler yapabileceğini biliyorum. Kod ateşlendiğinde patlayıcılar bağlı olsaydı, hepimiz ölmüştük.
- Şimdi güvende olduğumuzdan emin misin? diye sordu Görev. Raşid başım salladı.
- Gerektiğinde, Amerikalıların dersini verene kadar, güvenli. Eğer gerekirse, patlamayı istediğimiz gibi ayarlarız; istersek beş saniye, istersek beş saat ya da Washington'dan uzaklaşmamız için ne kadar zaman gerekiyorsa, o kadar. Gerisini bilgisayar yapacak, belirlenen zaman dolduğunda, varilleri patlatacak. Bir alternatif daha var. Ebu Haşim isterse patlamayı uzaktan kumandayla, uydu üzerinden gerçekleştirebilir.
- Ya bilgisayarın aklı karışırsa ne olacak, diye endişeyle sordu Görev. Veya varilleri patlatacak bir sinyal üretirse ?
- Bana böyle bir şey olmayacağım söylediler Görev. Patlayıcıların içine yerleştirilmiş güvenlik devreleri, bilgisayardan gelecek belirli bir koda göre ayarlanmış. Yoksa, kimyasalı patlatmazlar. Kodun tetiklemesi için iki yol var. Patlayıcıyı ya biz ya da yazılım harekete geçirebilir. Raşid uydu antenini işaret etti. Ya da Ebu Haşim bilgisayara uydu aracılığıyla uzaktan komut verirse. Bilgisayar tüm süre boyunca sinyali almak için bekleyecek. Kapatıldığı zaman bile. Bekleme modundayken haftalarca çalışabilecek uzun ömürlü pilleri var.
• - Öyleyse senin haklı, bilgisayarın da güvenli olması için dua edelim.
Raşid elinin tersiyle yüzündeki teri sildi, disketi bilgisayardan çıkarıp plastik cüzdana koydu. Bilgisayarı kapatıp, patlayıcıların bağlantı kablolarım yerine taktı ve minibüsten indi. Ötekiler de yanma gelince minibüsün kapılarım kapattı, alarmı devreye soktu. Elektronik "bip" sesini, kilitlenen ön kapılan duyup, saatine baktı.
- Amerikalıların kendilerini neyin beklediğini görmelerinin zamanı geldi. Silahımızın gücünü göstermenin zamanı. Ceketini gi-

yip Karla'ya döndü. Beni Washington yolunda bırakabilirsin. Sizinle sonra buluşurum.
- Bize ihtiyacın olmayacak mı ? diye sordu Görev. Raşid hayır anlamında başını salladı.
- Bunu tek başıma yapacağım.
Beyaz Saray 09:55
Başkan danışmanlarına baktı. Acil durum odası yine sessizliğe gömülmüştü. Bu kez, masanın çevresindekilerin yüzünde derin bir şok ifadesi görülüyordu. Geçmişte, birçok krizle^agraşmaları gerekmişti. Ama hiçbirinde, kendi aileleri de dahil, bir başkentin tüm halkı rehine durumunda olmamıştı.
Booth, FBI Başkam Douglas Stevens'a döndü.
- El-Kaide'nin elinde Washington'da bir yerde gizli ve bir patlayıcı mekanizmayla -bomba, roket, her neyse- yayılmaya hazır bu kimyasaldan çok miktarda bulunduğunu kabul edelim. Ve Ebu Ha-şim'in tehdidini gerçekleştirmekte kararlı olduğunu varsayalım. Sinir gazım bulup patlatma mekanizmasını devre dışı bırakma ihtimalimiz nedir?
FBI başkanı başından beri bu sorudan korkuyordu, işin sonunda tehdidin yerini belirleyip etkisiz hale getirme görevi ona ve adamlarına düşecekti.
- Washington büyük bir kent olarak görülmeyebilir efendim. Yine de 110 kilometrekareden söz ediyoruz. Bu boyutta bir alanı aramak binlerce, binlerce adam gerektirir. Bu arada, sinir gazının halen Washington'da olduğunu varsayıyoruz. El-Kaide militanlarının komşu eyaletlerden birinde, Maryland'de, Virginia'da, hatta Pennsylvania'da saklanıyor olmaları ihtimalini göz ardı edemeyiz. Bu da aranacak alanın çok daha geniş olacağım, binlerce kilometrekareyi bulacağım gösteriyor. Korkunç bir işgücü gerektirir bu.
- işgücü konusunda endişelenme. Bu söylediğim, belli etmeden yapılabilir mi ?
- işte asıl sorun bu efendim. Böylesi bir operasyonun gizli kalabileceğine inanamıyorum. Bu boyutta bir arama basının ve halkın dikkatini çekecektir. Kimyasal hemen her yerde depolanmış olabilir: bir antrepoda, metruk bir binada, özel bir evin bodrumunda veya garajında. Göze çarpmaya mahkûm, geniş çaplı bir aramadan söz ediyoruz, insanlar soru soracaktır.

Son sözler başkanın sırtını ürpertti. Basın olan biten hakkında

en ufak bir şey öğrenirse, sokaklardaki karmaşayı tahmin edebiliyordu. İnsanlar başkentten kaçmaya çalışacak, bu da teröristleri paniğe kapılıp, tehditlerini gerçekleştirmeye itecekti.
- Bu konunun üzerine sünger çekmenizi istiyorum. Buradan tek bir kelime, tek bir kahrolası fısıltı bile çıkmayacak. Çıkarsa, bunun sonucunu hepiniz tahmin edersiniz. Arama için iyi bir neden bulmalıyız, onun için hepinizden fikir bekliyorum, içinizden hiçbirinizin ailesini başkent dışına çıkarmasını da istemiyorum, şimdiden kent dışında olanlar hariç. Günlük yaşamımızı sürdürüyor görünmeliyiz. Programınızda ne varsa gerçekleştirin, her zamanki görevlerinizi sanki hiç kriz yokmuş gibi sürdürün. Bu söylediklerimin altını çizmek istiyorum. İyice anlaşıldı mı ?
Masanın çevresindeki başlar, anladıklarım gösterir gibi sallandı. Rebecca Joyce'yle birlikte Ulusal Güvenlik Konseyi'nin iki kadın üyesinden biri olan Katherine Ashmore'un, başkan danışmanı olan zayıf, sarışın ve orta yaşlı Kansaslı avukatın sesi duyuldu.
- Peki ya Ebu Haşim'in FBÎ ya da polisin adamlarını bulmak ve silahı etkisiz hale getirmekle ilgili sözleri ne olacak ? Bunun sonuçlan ne olacak? Haşim adamlarına ciddi tehlike karşısında silahı harekete geçirme emri verdiğini söylüyor.
- Bunu unutmadım Kathy. Bu ciddi, ama göze almamız gereken bir risk.
- Peki ama, bu insanlar kendilerini köşeye kıstırılmış hissedip, silahı harekete geçirirlerse ?
- Biliyorum Kathy. Uçurum ile kayalık arasında sıkışıp kaldık. Yine de bir şeyler yapmadan, gelişmeleri izlememiz düşünülemez. Onun için, bu herifleri bulmak ve silahlarını etkisiz hale getirmek zorundayız. Başkan yeniden Stevens'a döndü. Elinde Arap teröristi olduklarından kuşkulanılanların listesi var, değil mi?
- Tabiî efendim. Ancak bu işin ardındaki teröristler listemizde bulunmayabilir. Bunlar, şimdiye kadar uykuda olup, hiçbir faaliyete katılmamış adamlar ya da özellikle bu iş için getirilmiş kimseler de olabilir. Haşim Amerika'da da dahil, köktendinci Müslümanların olduğunu söyleyebileceğiniz hemen her ülkeden adam veya eğitimli terörist bulabiliyor. Rusya'nın, örneğin Çeçenistan gibi Müslüman bölgeleri, Bosna, Somali, Sudan, Yemen, Libya, Filipinler, Mısır ve Lübnan gibi ülkeler. Bizim aradıklarımız bu ülkelerin ya da diğer herhangi birinin vatandaşı olabilir. Üstelik başta El-Ka-ide olmak üzere Arap terör hücreleri yıllardan beri kökenleri Ortadoğu'ya dayanan Amerika doğumlulara da el atmış durumda. Elimizde sağlam kanıt olmadıkça, karanlıktan kurtulamayız.
- Öyleyse kanıtları bulun, hem de çabuk. İşgücünü ya da masrafları düşünmeyin. CİA başkanına baktı. Yardımına ihtiyacımız olacak Dick. Dosyalarınızı tara, bakalım neler bulacaksın. Bütün bunların ortalığı velveleye vermeden yapılmasını istediğimi tekrarlıyorum. Haşim'in nerelerde saklandığını da bulmaya çalış. Son zamanlarda nelerle uğraşmış. Kimlerden yardım almış. Ona ulaşabilecek kişilerin adı. ^—
Faulks kaşlannı kaldırdı.
- Onu öldürecek kişiler mi demek istiyorsunuz efendim ?
- Hayır. Onunla doğrudan iletişim kurabileceklerden söz ediyorum.
Başkan, Genelkurmay başkanına, kısa kesilmiş saçları fırça gibi duran, sağlam yapılı, sağlıklı görünüşlü General "Bud" Hor-ton'a döndü.
- General Horton, Arap bölgesindeki askerlerimizi ve askerî personelimizi oradan ne kadar zamanda çekebileceğimizi araştırmanızı istiyorum.
-Efendim?
- Her asker, ordu için çalışan her Amerikan vatandaşı, dünyanın o bölgesinde bulundurduğumuz her silah, tank, uçak ve üs, her şey.
Diplomathğıyla tanınan, ama aklından geçenleri söylemekle de ünlü Horton dehşet içindeydi.
- Bunu düşünüyor olamazsınız efendim!
- Gerekiyorsa, düşüneceğiz. Başkan, Stevens'a döndü. Aynı şey Washington'u boşaltmak için de geçerli. Kenti boşaltmak ve insanları güvenli bir yere götürmenin ne kadar süreceğini öğrenmek istiyorum. Sanırım elimizde felaket senaryosu çalışmaları ya da böyle çalışmaları hızla yapabilecek uzmanlar var, değil mi?
- Evet efendim, derhal ilgileneceğim.
- Bu arada terörist davranışı konusunda elimizdeki en iyileri örevlendir, güvenebileceğimiz uzmanları; belki görüşlerine ihti-acımız olabilir. Ebu Haşim konusunda bilgi sahibi olanları tercih delim. Başkan ayağa kalktı. Aramaların olabildiğince çabuk baş-âtılmasını istiyorum,

Beyler. Hepinizi üç saat sonra, burada beli-orum, öğlen birde. Masanın öbür ucunda oturan yakışıldı ve eser, iyi giyimli genç adama, başkanın Ulusal Güvenlik İşleri danışanı, eski deniz piyadesi Paul Burton'a baktı. Paul, konuşmak is-diğin bir şey olursa, bana daha erken de gelebilirsin. Herkes için
tekrarlıyorum, buradan tek kelime sızmayacak. Yönettiğiniz bölümlerde konuyu açacaklarınız da bu gizliliğin bilincinde olmalı.
82
Başkan toplantıdakiler yerlerinden kalkıp, odadan çıkarken bekledi. Başkan yardımcısına bir işaret yaptı. Alex Havers gücünü arka planda sessizce, ama etkili bir biçimde kullanan, altmışına dayanmış, toplu, yumuşak sesli bir adamdı.
- Alex, birkaç dakika bekleyebilir misin ?
- Tabiî.
Ötekiler çıktığında, odanın sessizliği sıkıntı vericiydi.
- Birlikte Oval Ofıs'e yürüyelim Alex.
- Peki efendim.
Koridorlardan, gizli servis ajanlarının önünden geçtiler; Oval Ofis'e vardıklarında, başkan kendini deri koltuğuna bırakıp, gözlerini Washington Anıtı'na dikti.
Pierre L'Enfant 1792 yılında "Washington kentinin plam"nı önerdiğinde, bir topograftan Capitol binasını merkez alarak bir çember çizmesini, sonra da çemberi, yani kenti dört eşit çeyreğe bölmesini istemişti. Bu çeyrekler bugün hâlâ mevcuttur. Oysa iki yüzyıl önce kentin nüfusu elli binden azdı. Şimdiyse, altı yüz binden fazla. Bununla da kalmıyordu. Her gün, fabrikalarda, dükkân ve okullarda, büro ve resmî kuruluşlarda çalışan iki milyon kişi, kente akın ediyordu. Kentin D.C.'yi, komşu eyaletlerin kasaba ve belediyelerini kapsayan metropol alanı altı milyonu aşkın bir nüfusu barındırıyordu.
- Tanrım, dünya nereye koşuyor ? Çılgının biri koca bir kenti haritadan silmek istiyor. Ya arada korkunç bir yanlışlık olursa, Haşim'in adamlanndan biri bir salaklık yapar, silahları harekete geçip Washington'u mezarlığa çevirirse ?
- Buna verecek cevabım yok efendim.
- Belediye başkanıyla konuşmamız gerek.
- Al Brown'un Londra'da olduğunu sanıyorum efendim. Kent planlamacılığı konusunda bir konferansa katılıyor.
- Geri çağırın. Bir bahane bulun. Daha şimdiden nedenini açıklamayın, bunu kendim yapmayı tercih ederim. Yine de Brown'u olabildiğince çabuk, ama kimseyi kuşkulandırmadan geri getirin. Basının soru sormasını istemiyorum.
- Tabiî Sayın Başkan.
- Sonra kendine sakin bir yer bul. Bu konuyu uzun uzun, ciddiyetle düşün Alex. Bak bakalım, takıldığın bir nokta, gözümüzden kaçan bir şey var mı. Ondan sonra seni tehlikeden korumak, D.C.'den uzaklaştırmak için gerekli ön hazırlıklara girişiriz. Tann korusun, ama işler sarpa sararsa, gerektiğinde başkanlık yetkilerini üstlenmen için hayatta kalmanı sağlamalıyız.
- Evet efendim. Peki, Beyaz Saray'dan aynlmamanızHöasına nasıl anlatacağız?
- Bir şeyler düşünürüz; Bir grip mikrobu, hafif bir rahatsızlık, ya da her neyse. Bunu daha sonra hallederiz Alex. Bire çeyrek kala burada ol.
Havers gidince, başkan koltuğunu çevirip pencereye döndü. Düşünceli bir tavırla elini yanağına dayadı, kurşun geçirmez yeşil camdan dışarıyı seyre koyuldu. Kendisinin, yönetiminin en korktuğu şey, elinde güçlü bir kitle imha silahı bulunan bir terörist grubunun Amerika topraklarına saldırısı, gerçekleşmişti. Daha da kötüsü bu terörist grubun önderi, geçmişte ciddi ve ölümcül olabileceğini kanıtlamış çılgın bir köktendinciydi.
Başkan olarak, sonunda onun çözmesi gereken bir krizdi bu. Truman'm plaketindeki sözcükler her zamankinden daha gerçekti: Yüz binlerce insanın hayatı benim, ellerimde. Başarısız olursam, çoğu ölür.
Omuzlarındaki korkunç sorumluluğu düşündü, sonra dehşetle başım salladı. Hangi çılgın, din adına da olsa, yüz binlerce suçsuz erkek, kadın ve çocuğu ölüme gönderebilir? Hangi insan bir kentin tüm nüfusunu savunduğu dava adına ortadan kaldıracak kadar Amerika'dan nefret ediyor olabilir? Bütün bunları düşünen, nasıl bir insandır?
Başkanın verecek bir cevabı yoktu. Gözlerini yumdu, usulca, ama içten bir inançla, paternoster2 duasını mırıldanmaya başladı.

2. Rabbin duası: Luka incili'ne göre Isa Peygamber'in öğrencilerine öğrettiği dua. Hıristiyanlıktaki dualaların en kutsalı sayılır, (ç.n.)
11
Chesapeake sahili 11 kasım 12:15
Davito'nun restoranı o pazar öğlen hıncahınç dolu olmasına rağmen, Nikki marinaya hâkim serada bir masa bulmayı başardı. Sıcak güneşin altında oturmuşlar, teknelere, kıvrılarak uzanan kumsala, kıyıya, soğuk güz rüzgârlarında çığlık atan martılara daldılar. Nikki tavuk salatası, Jack de saltimbocca5 ısmarladı, yarım şişe özel Chi-anti'yle yedikleri yemekler enfesti. Genç kadın kendi kadehini yandan az doldururken Jack'in kadehinin boş kalmamasına gayret etti.
- Arabayı ben kullanacağıma göre, istediğin kadar içmene izin veriyorum. Ambulansa şimdiden haber vereyim mi?
- Niyetin ne, beni küfelik etmek mi?
- Hiç öyle bir şey ister miyim?
Gülümsedi, Jack Collins'in yüzüne baktı. Hiç yakışıklı değildi. Yıpranmış, yorgun yüzü, hafif kısık sesi, arkaya taralı saçlan ve soluk mavi gözleriyle, George C. Scott'ın gençliğini hatırlatıyordu. Bir sağlamlık vardı onda, yüke asılıp yol boyunca götüreceğini bildiğiniz sadık yük beygirinin gücü vardı.
Bundan sekiz ay kadar önce, eskiden Kanal 5te birlikte çalıştığı Kelly Tuturo'nun Georgetown'daki yeni evinin şerefine verilen partide tanışmışlardı. Jack partiye geç gelmiş, elinde bir bira, Kelly'nin FBÎ'da çalışan kocası Dave'le mutfakta oturup çene çalmaya girişmişti. Onları bir araya getirmeye çalışan Kelly'ydi.
- Gel de Jack'le biraz konuş. Ondan hoşlanacaksın Nikki. İlginç biridir.
Nikki çekinmişti. Daniel'ın doğumundan on sekiz ay sonra, kocası Mark yirmi iki yaşında bir hemşireyle tanıştığım, Chicago'ya taşınacağını söyleyip boşandıklanndan beri, yarana bir erkeğin yaklaşmasını istememişti. En kötüsü de Mark gittikten sonra bir
3. italyanca, bir çeşit ızgara köfte, (ç.n.)
aj
daha hiç aramamış, Daniel'ı görmek bile istememişti. Nikki öylesine şaşırmış ve gücenmişti ki. Bir adam küçücük oğluna nasıl böyle bir şey yapar? Güvendiği, âşık olduğu kocası kendi karandan, canından, üstelik böylesine güzel bir bebeği nasıl terk eder? Babasını özleyen, babanın eksikliğini hisseden o minicik insanı ve kendisine ihtiyacı olan küçücük oğlunu ? Özellikle de ilk aylarda, o masum gözlerini annesininkilere dikip dudakları titreyerek, "Baba nerede Anne ? Ben babayı görmek istiyor" diyen Daniel'ı. O günlerin anısı hâlâ yüreğini parçalıyor, gözlerini yaşartıyor, acısının üzerine tuz biber ekiyordu.
Öyle ya, Daniel'ı her kucağına alıp, "Baba gitti balkabağım" dediğinde çocuk gözyaşlarına boğuluyordu. Sonunda soruyu savuşturmayı, küçük adama sorusunu unutturuncaya, babası olarak tanıdığı adamın artık orada olmayacağını anlatıncaya kadar çocuğu oyalamayı öğrenmişti. Daha sonra, Mark'ın bir dizi kaçamağı daha olduğunu anlayınca, kendini daha da kötü hissetmişti. Uzunca bir süre güvenmek bir yana, evli ya da bekâr bir erkekle birlikte olmak fikri bile tüylerini diken diken ediyordu. Hâlâ kötü günleri oluyor, içindeki acıyı, sızıyı yeniden hissediyordu, Kelly Tuturo'nın partisine gittiği gün de öylesi günlerden biriydi.
- Bir erkekle tanışmak istediğimi gerçekten sanmıyorum Kelly.
- Aaa, beni sakın yanlış anlama. Niyetim çöpçatanlık yapmak değil. Sadece sohbet edersin diye düşündüm.
Sonra, Kelly'nin sesinde belli belirsiz bir suçlama duydu.
- Bak şekerim, yeni boşandığın için erkekler hakkında pek iyi düşünmediğinin farkındayım. Haklısın, içlerinden çoğu beş para etmez, ama Jack Collins'in durumu çok farklı Nikki. Ona kötü davranma, tamam mı ?
Kelly'nin kocasının arkadaşına davranışı koruyucu, neredeyse acır gibiydi. Nikki suçlamayı geçiştirdi. Kusursuz saçları ve manikürlü zarif elleriyle sıcak yürekli Kelly, iyi ya da kötü, tüm erkeklerden hoşlanırdı.
- Neden, ne oldu ki ona?
Kelly arkasına, kocasının ve Jack'in oturup konuştukları yere bakıp fısıldadı.
- Şimdi olmaz Nikki, zamanı değil. İçkileri tazelememe yardım etsen ?
Sonra, bahçede güneşin altında baş başa oturduklarında, Nikki yeniden sormuştu.
- Ee, Dave'in arkadaşı Jack'in öyküsü neymiş ? O da Federal-ler'e mi çalışıyor ?

Kelly başıyla onayladı, bir sigara yaktı.
- KT Bölümü'nde -yani Kontrterör- Nikki.
- Başından ne geçmiş ? Kelly'nin yüzü gölgelendi.
- Cole saldırısını hatırlıyor musun ?
Nikki'nin hatırlamaması mümkün değildi. Ülkedeki her televizyon istasyonu, her gazete bu olayı anlatmıştı. İntihar komandosu gemiyi Aden Limanı'nda kıyıya bağlı olduğu sırada havaya uçurmaya kalkmış, patlamada on yedi genç Amerikan denizcisi ölmüştü.
- Tabiî.
- Ölenlerden biri Jack'in oğluydu. Kelly üzüntüyle başını salladı.
- Daha on sekiz yaşındaydı Nikki. Liseyi yeni bitirmiş bir çocuk. İlk yurtdışı göreviydi. Sean, Jack'in tek çocuğuydu. Bu ölümün onu nasıl sarstığını bilemezsin.
- Ben... bunu duyduğuma üzüldüm.
Nikki huysuzluğundan pişmanlık duyup ürperdi. Hemen hemen her anne gibi, çocuğunu yitirme korkusu onu da ara sıra sarardı, ama bunun düşüncesi bile ayrıntıları gözünün önüne getiremeyecek kadar ürkütücü olurdu.
- Herhalde bu korkunç felaketi atlatmak hem onun için hem de eşi için güç olmuştur.
- En acıklı yam da bu ya.
- Ne demek istiyorsun ?
- Eşi Annie Sean'u her şeyden çok severdi. Her ikisi de oğullarının ölümünü bir türlü kabul edemedi, ama Annie'nin durumu çok daha kötüydü. Bir süre Bethesda'da özel bir hastanede, ilaçların yardımıyla dayanmaya çalıştı. Jack her Allah'ın günü hastaneye gider, bahçede, Annie'nin beklediği kanepeye oturur, karısıyla konuşurdu. Sonra bir gün, Annie'yi bahçede göremedi. Doktorlar kadının yaşama arzusunu yitirdiğini söylediler. Bazı insanlarda olurmuş. Çok sevdiği, çok yakınındaki birinin kaybı, insanın içine işler, dayanma gücünü yok edermiş. Kendi çocukların olup da gerçek sevginin ne olduğunu, kızını ya da oğlunu bu şekilde kaybetmenin ne demek olduğunu anlayana kadar, buna inanmak güç geliyor insana.
Nikki yeniden ürperdi. Daniel'ın ölümüne nasıl dayanabileceğini, yaşamaya nasıl devam edeceğini düşünemiyordu bile. Böyle bir durumda intihara bile kalkışabilirdi; çok sevdiği çocuğunu kaybeden pek çok annenin yapacağı gibi. Hele ölen, tek çocuksa.
- Sanki boşanma bir kadının başına gelebilecek en kötü şey değilmiş gibi geldi birden.
Kelly'nin yüzü aydınlandı, o canayakm Tennessee aksanıyla konuştu.
- Sana aylardan beri anlatmaya çalıştığım da bu değil miydi ? Üstelik, bu yoldan daha önce geçmiş biri olarak konuşuyorum. İnan bana, hayatta çok daha kötüsü de var. Belki bu anlattıklarım seni biraz canlandırır.
Nikkd mutfağa, bir futbol maçını tartışan erkeklerden oluşan çemberin yanında duran Jack Collins'e baktı. Orada bile, eljnde birasıyla konuşmaların dışında, hafifçe kaybolmuş duruyordu. Daha sonra, Kelly onlan tanıştırmıştı. Nikki'nin ilk dikkatini çeken, insan yüreğinin en karanlık bölümlerini görmüş gibi bakan o soluk mavi gözler oldu. Sert biriydi, ama aynı zamanda sevgi dolu, duygusallığı uzaktan bile görülüyordu. Nikki adamı hafiften çekici bulmuştu, iki ay kadar sonra yine Kelly'nin evinde karşılaştıklarında, aralarındaki çekim arkadaşlığa dönüştü. Ondan sonraki altı ay boyunca arada bir birlikte akşam yemeği yediler, hepsi bu; sonra, bir ağustos gecesi olanlar oldu.
Nikki Jack'i evine, akşam yemeğine davet etmişti. Jack gece kalmış, misafir odasında yatmıştı. Nikki iyi geceler demek için yanına gittiğinde, yeniden okşanmak, sevilmek isteğiyle yanma uzanmıştı. Sarılma öpüşmeye, öpüşme sevişme okşamalarına dönmüştü. Sonra, karısı öldüğünden beri ilk kez seviştiğini söylemişti. İnanmıştı Nikki. Uzun zamandan beri ilk kez bir erkeğin söylediği özel bir şeye inandığının da farkındaydı.
- Ee, güzel bir kadının bana yemek ısmarlamasının ardındaki nedeni öğrenebilecek miyim ?
Nikki rüyadan uyandı. Jack ona bakıyordu, istekle değil, merakla. Usulca peçetesini masaya bıraktı, kadehine uzandı, bırakmadan önce bir yudum aldı.
- Sana anlatmak istediğim bir şey var. Annapolis'teki Capitol Gazette bana bir editörlük işi teklif etti. İşi kabul edip buraya, bu eve taşınmayı düşünüyorum bir süredir.
- Niçin bunu daha önce söylemedin ?
- Teklifi dün yaptılar. Mülakat önceki gün oldu, belki bir şey çıkmaz diye sana söylemedim. Ama oldu, şimdi de bir karar vermem gerekiyor. Onun için fikrini öğrenmek istedim.

Tepkisini ölçmek için yüzünü inceledi. Yüzündeki ifadenin umutsuzluk mu, yoksa şaşkınlık mı olduğunu kestirmek güçtü.
- Washington'dan ayrılmak isteyeceğini bilmiyordum Nikki.
»8
- Doğrusunu istersen, bu daha çok Daniel için. Tamam, Washington harika bir yer Jack, beni yanlış anlama lütfen, ama Washington büyük ve kişiliksiz bir kent ve bütün büyük kent sorunlarını taşıyor. Giderek artan suç oranı, azalacak gibi görünmeyen bir uyuşturucu sorunu. Geçen hafta, Post için bir yazı hazırladım. Güneydoğu bölgesinde, otomatik tabancayla yakalanan yedi yaşındaki bir çocukla ilgili. Yedi yaşında Jack. Tannm, bunlar beni korkutuyor. Oğlumu bu koşullarda büyütmek istemiyorum. Burada, öyle bir tehlike yok, tam tersine, güvenilir insanlar var ve plaja yakın. Daniel için harika olur. işin dokuzdan beşe kadar olması da cabası. Evden Annapolis'e gitmek yarım saat, gazetenin hemen yanında bir çocuk yuvası var. Onu istediğim zaman oraya bırakırım, diye düşünüyorum.
Bir cevap, bir tek kelime bekledi. Boşuna. Peçetesini buruşturdu.
- Ee, ne düşünüyorsun ?
- Annen ne diyor? Daniel'ı bu kadar sık görürken, onu özleyecek. Aslında, onu neredeyse her gün görüyor.
- Daha ona söylemedim. -Neden?
- Önce seninle konuşmak istedim.
Nikki peçeteyi buruşturmayı bıraktı. Makyajının altından bile yüzünün kızardığını hissetti.
- Galiba, bütün kartlarımı göstermem gerekiyor. Bu kez Jack'in kaşlan kalktı.
- Dahası da mı var? Nikki başını salladı.
- Buraya kadarı kolaydı. En azından ben öyle düşünüyorum. Bunları söylerken neden utandığımı anlamıyorum, ama... Durakladı, elini yeniden peçeteye uzattı, ama onun yerine bir tatlı kaşığıyla oynamaya koyuldu ve elinden geldiğince içten konuşmaya çalıştı. Düşündüm ki, işte... Düşündüm ki belki bir süre burada, benimle ve Daniel'la kalmak istersin.
- Buraya taşınmak mı ? Yani Washington'a buradan gidip gelmeyi mi ?
- Evet, buraya taşınmanı.
Yine yüzünün kızardığını hissetti.
- Nasıl olacağını görmek için.
- Bütün bunları başlatan ne ?
Nikki durakladı. Çok daha samimi olması gerektiğini biliyordu. Ama olamıyordu, tamamen samimi olamıyordu, şimdi olamıyordu. Aylardan beri, ilk kez yattıklarından beri, aklını kurcalaya-
nı söylemek istiyordu. Hayatında yeni bir erkeğin özlemini çektiğini, Daniel'ın bir babaya ihtiyacı olduğunu. Belki de daha geniş bir aileyi arzuladığını. Giderek yaşlanıyordu; birkaç yıl sonra, hamileliğin getireceği riskler çok daha önemli olacaktı. Jack'e bütün bunları anlatmak istiyordu, ama onun yerine elini uzattı, adamın elinin üzerine koydu.
- Yaralarım iyileştirmene yardım etmek istiyorum, gerçekten istiyorum Jack.
Genç kadımn elini sevgiyle tuttu.
- İstediğini biliyorum Nikki. Bunun için sana müteşekkirim. Tahmin edebileceğinden de fazla.
- Belki... belki de bugün, öteki günlerden çok bugün, senin için var olduğumu bilmeni istedim. Bu bir evlilik teklifi değil, sadece taşınma teklifi. Belki de yeni bir şeyin ilk adımıdır. Deneme gibi bir şey. Hayatmda birine ihtiyacm var. Benim de.
Jack Collins, yaşlı bir adamın sonbahar güneşi altında, bir teknenin arkasında halat topladığı marinaya, mavi göğün altında titreşen denize doğru baktı. Nikki, onun bir tür karmaşa, belki de rahatsızlık hissettiğini anladı. Çok çabuk ve çok fazla şey mi söylemişti ? Rahatsız olduğu bir şey de birine ihtiyacı olduğunu söylemesiydi. Fakat bunu söylemeyi istemişti.
Genç kadımn yüzüne yeniden baktığında, yumuşak sesle konuştu.
- Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum Nikki. Duygulandım, gerçekten duygulandım. Her şeyin ötesinde, bu mükemmel bir dostluk oldu. Ve elbette her şey çok iyiydi. Eminim, başkası bu teklife balıklama atlardı. Üstelik bunun, senin gibi birini tanımak için hayattaki son şansım olduğunun da farkındayım...
Nikki'nin yüreği burkuldu. Jack'in sesi belli belirsiz değişmişti, ama şimdi o seste ihtiyatın gölgesi seziliyordu. Gözlerin soluk mavi dokusu dikkat parıltıları saçıyordu.
- Bir ama demeni bekliyorum.
- Nikki, böylesi bir bağlılığa hazır olup olmadığımı bilemiyorum. Olmaz... en azından, şimdilik.

Jack'in cevabının bir süre havada asılı kalmasını bekledi, geri çevrilmenin umutsuzluğunu gizlemeye çalıştı.
- Başka bir neden olmadığından emin misin ?
- Başka nasıl bir neden olabilir ki ?
- Bazen erkekler başka bir erkeğin çocuğuna babalık etmek istemezler.
Jack başım salladı.
- DanieTı çok seviyorum Nikki, sen de biliyorsun. Belki sevmekten de öte. O kadar sevimli bir çocuk ki. Bazen böyle bir çocuğa babalık etmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etmiyor da değilim. Durakladı. Bir süre sonra belki, ama şimdi değil. Anlayabiliyor musun Nikki?
Nikki bir süre sessiz kaldı. Sonsuza dek bekleyemeyeceğini, birden zamanın ve hayatın geçip gittiğinin farkına vardığını, artık sağlam bir şeye sarılmak arzusunda olduğunu, Daniel için olduğu kadar kendi için de güvenilir bir ilişki aradığım söylemek istiyordu. Oysa, hâlâ söyleyemiyordu.
- Anlıyorum.
- Gerçekten anlıyor musun Nikki ?
- Evet. Umutsuzluğunu saklamaya çalıştı. Söylediklerimi unut, en azından bir süre için. Artık bundan bahsetmeyelim. Bugün bu konuyu konuşmam için doğru bir gün değildi. Özür dilerim sevgilim.
- Ya önerdikleri iş? Nikki başını salladı.
- Onu konuşmak için yeterince zamanımız olacak. Gazette, teklifini düşünmem için bir hafta süre verdi.
Genç kadirim avucunu öptü.
- Bana kızmadın, değil mi Nikki?
- Hayır kızmadım. Gülümsedi, öne eğilip Jack'in yanağını okşadı, yumuşak bir sesle yüzüne fısüdadı. Sadece neler hissettiğimi bilmeni istedim.
Nikki arabayı mezarlığın dışında durdurdu. Collins ölgün güneş ışığı altında demir kapıdan yalnız geçti. Genç kadın bunun özel, Jack'in yalnız olmak istediği bir an olduğunu düşünerek arabada bekledi. Her zamankinden daha çok bugün, ölenlere karşı yapacağı bir görevi vardı. Karısıyla oğlunu örten toprağın üzerinde durması, adlarını taşıyan taşı okşaması gerekiyordu. - Collins granit ve bronzdan yapılmış mezarların, yeni açılmış çukurların, kendi yaslarına dalmış insanların yanından geçti. Bazıları sevdiklerini görkemli mezarlara ya da bir am duvarındaki pirinç levhaların ardına gömmekten hoşlanır. Jack ise karısıyla oğlunu birkaç çam ile yaşlı ve kocaman bir akasyanın gölgelediği alçak bir tepeciğe teslim etmek istemişti. Mezarın üzerine çiçekleri bıraktı, dualar okudu, söylemek istediklerini, her zaman söylediklerini, onları çok özlediğini, yanında olmalarım istediğini, ölümlerinin geride korkunç bir elem, sonsuz bir acı bıraktığım söyledi.

Hiçbir şeyin onlann yerini tutamayacağını anlattı, hiçbir şeyin, hiçbir zaman. Orada, güneşin altında, çam ağaçlarının gölgesinde dururken, gözleri yumuşak graniti okşadı, acısını anlatan altın sarısı yazılara ve rakamlara baktı.
Burada 1960'ta doğan ve 19 kasım 2000'de
ölen Annie Collins
Ve haziran 1981'de doğan, 12 ekim 2000'de
ölen Sean Collins yatıyor.
Jack Collins'in sevgili eşi ve sevgili oğlu.
Yeniden bir araya gelinceye dek, sizi hep özleyeceğim.
Hâlâ özlüyordu. Tamam, hayalleri vardı, fotoğrafları da. Ama hayalleri bazen karışıktı, fotoğraflarsa hep gerçekdışı, tam anında çekilmemiş; görüntünün ardındaki ruh, tebessümün ardındaki güzellik, kahkahanın ardındaki mutluluk eksik. O fotoğraflar Jack on altı yaşındayken, lisede karşılaştığından beri tanıdığı cana yakın, gülmeyi seven, duyarlı, iyi ve candan dost, sevgi dolu anne Annie'yi yakalayamamıştı. Ya da üçüncü yaş günü çekilen fotoğrafın ardındaki gerçek Sean'u. Öteki çocuklar hediyeleriyle oynuyor diye mutsuz, huysuz, mızıldanan bir çocuk değil, her an yaramazlığa hazır, babasımn kollarına atılıp gıdıklanmaktan, öpücüklere boğulmaktan hoşlanan güler yüzlü, sarışın, güzel çocuğu. Bir de öteki fotoğraflar, Sean'u denizci üniformasıyla gösteren, adam gibi, ama tam adam değil, yetişkinliğin yolunu arayan, erkek olmaya çalışan, çekingen, biraz güvensiz bir genç.

Onu en çok sarsan, Sean'un ölümü ve ölüm şekliydi. Collins patlamadan sonra ölü ve yaralıların yanında bulunan doktorlardan birinden, tüm vücudunun parçalanmasına rağmen Sean'un canlı ve bilinçli olduğunu duymuştu. Ölüm saniyeler içinde gelmemişti, delikanlı kan kaybetmiş, yavaş yavaş, acılar içinde, duyularını yitirerek ölmüştü. Collins oğlunun son anlarını her düşündüğünde, oğlunu, o güzelim çocuğu korkunç acılar içinde kıvranırken gözünün önüne getirdiğinde, yüreğinin parçalandığını, dağlandığını hissediyordu.
Hayatın hangi döneminde olursa olsun, çocuğunu yitirmenin korkunç, doğadışı bir şey olduğunu biliyordu. Böylesi bir ölüm yüreği sıkıştırıp taşa, aklı mezarlığa çeviriyordu. Collins yaşadığı acının yüzünü dağladığının, gözlerine donukluk, umutsuzluk verdiğinin farkındaydı. Bir yerlerde, çocuklarını kaybeden insanların, başkalarının acılarına üzülemediklerini okumuştu. Bir za-

manlar kalbinizi hoplatan müzik artık sizi etkilemiyor, duygusuz, hareketsiz biri oluvenyordunuz. Kendisi de bunlan hissetmişti. Önce Sean'un, sonra da Annie'nin ölümüyle yüreğine oturan sertlik onu bile ürkütür olmuştu.
Daha sonra uzun bir süre, özlemin pençesinde, günün veya gecenin herhangi bir saatinde buraya gelmiş, yanlarında yere uzanıp, soğuk toprağın tıpkı onların kemiklerine sızdığı gibi kendi kemiklerine işlediğini hissetmiş, yan yana yatarak sanki bir şekilde onlara yeniden dokunacağını sanmıştı. Mezarlığı ziyarete gelenler onun çıldırmış olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Bir ara çıldırmıştı gerçekten. Bir uzmana görünmüştü. Adamın söyledikleri bir işe yaramamıştı. Doktoru sakinleşmesi için ilaç tedavisi önermişti. Reçeteyi buruşturup atmıştı. Acıyı duymak istiyordu. Elinde kalan, geçmiş hayatındaki mutlulukları tüm canlılıklanyla hatırlamasını sağlayan tek şey, acıydı. Oysa şimdi, özellikle de yıldönümlerinde, düşler kısa süre için de olsa gelip onu götürseler de, araları seyrekleşmeye başlamıştı.
Bunun nedeni Nikkt'ydi- Yumuşak dokunuşu, sevgi dolu bakışları ve analık içgüdüsüyle Nikki ona destek olmuş, Jack'in kendine gelmesine, yeniden dünyaya dönmesine yardım etmişti. Onunla birlikteyken, uzun zamandır yakalayamadığı hayat bağlantısını yeniden bulmuştu. Daniel'ın yanında olmak da ona babalığın nasıl bir duygu olduğunu tekrar hissettirmişti, bu duyguyu seviyordu. Oysa Nikki'nin önerisi çok fazlaydı; hem çok fazla, üstelik de çok erken, hazır olmadığım bildiği, dürüst olmak dışında nasıl açıklayacağını düşünemediği bir şey. İlerlemek, kendine yeni bir hayat kurmak, karısını ve çocuğunu terk etmek onun için, en azından şimdilik çok ağır, onlara ihanet etmek gibiydi.
Seni özlüyorum Annie. Seni özlüyorum Sean.
Kısa bir an, gözlerinin önüne bir resim geldi: masasının üzerinde tuttuğu, oğlunun öldürülmesinde parmağı olan adamın soğuk, sert yüzünün soluk fotoğrafı. Cole saldırısını örgütleyen, FBl'm olayın sorumlularını ele geçirmek için giriştiği uluslararası çabalardan kurtulan terörist.
Muhammed Raşid.
O isim Collins'in dudaklanna öylesine bir nefret ve öylesine bir öfkeyle geliyordu ki, içindeki kinin kemiklerine işlediğini hissediyordu. Onu korkutan, intikamını soğukkanlılıkla alıp, yerine getirilmesi gereken bir görevmiş gibi düşünmesine yol açan bir kin. Bunca zamandan sonra kendini kontrol etmesini güçleştirecek, kopma noktasına getirecek kadar güçlü bir nefret. Nefretle boğuşmaya çalıştı. Muhammed Raşid'in görüntüsünü beyninden kovdu.
Yeri ve zamanı değildi. Her zamankinden çok bugün, kinin duygularını kontrol etmesini değil, karısı ile oğlunun hatıralarının kutsallığını yaşamak istiyordu.
Konuşmasını, ölenlerine fısıldayarak söylediklerini bitirdiğinde, derin bir soluk aldı, taşa dokundu, buz gibi soğukluğunu parmaklarında duydu, nefesini verip elini taştan çekti. Sonra döndü, tepeden indi, yavaşça yürüyerek Nikki'nin beklediği kapıya yöneldi.
Washington, D.C. 13:28
Muh'ammed Raşid on kilometre kadar ötede, Washington'un Çin Mahallesi'ndeki Galeri Meydanı metro istasyonundan çıkıyordu. Galeri Caddesi'ndeki kalabalık alışveriş merkezine kadar iki blok yürüdü. Sakin bir sokakta, Borders Kitabevi'nin köşesinde, daha önceden belirlediği telefon kulübesini gördü. Yumuşak deri eldivenlerini giyerek kulübeye girdi, metal kayışlı saatini çıkararak telefonun üzerine, kadranım görecek şekilde yerleştirdi. Saniyeleri gösteren ibre hareket ederken, küpesiyle oynayarak dışarı baktı, kulübenin boşalmasını bekleyen kimse olup olmadığını araştırdı. Rahatladı, kimse yoktu. Boğazım temizleyerek

hazırlandı, deliğe bir para atıp numarayı çevirdi. Karşı taraftaki zil altı yedi kere çaldıktan sonra nazik bir kadm sesi ve paranın düştüğünü duydu.
- Beyaz Saray. Yardımcı olabilir miyim?
Raşid ahizeyi iki avucunun arasına alıp ağzına yaklaştırdı, gözleri saatin saniye ibresinde, konuşmadan bir süre bekledi.
- Beni iyi duyabiliyor musunuz?
- Evet efendim, duyuyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?
- İyi dinleyerek. Çünkü söylediklerimi tekrarlamayacağım. Bu başkan için önemli bir mesajdır.
Karşı tarafta fark edilir bir tereddüt vardı.
- Sizi... sizi dinliyorum efendim.
- îyi. Sözümü kesmeyin. Sadece dinleyin ve not alın.
Raşid karşı taraftaki görevlinin amirine işaretler yaptığım, büyük olasılıkla tehdit dolu ya da sapıkça bir görüşme yapmakta olduğunu belli etmeye çalışıp, gizli servisin konuşmayı dinlemesini
istediğini tahmin ediyordu, ama onun için bir şey fark etmezdi. Mesajını yavaş yavaş, dikkatle söylerken gözlerini saatten ayırma-dan, belirtilmiş süreyi aşmamaya çalıştı. Sözünü bitirdiğinde, ahizeyi hızla yerine koydu.
Alnından anorağının koluna bir ter damlası düştü. Saati kontrol etti. Beyaz Saray santralına bağlanmasından bu yana kırk altı saniye geçmişti. Çok fazla önemli olduğundan değil, ama nereden telefon ettiğinin belirlenememesi için, konuşmayı kısa tutmuştu. Saatini taktı, kulübeden çıkıp güneydoğu yönünde üç blok yürüdü, gittikçe kalabalıklaşan pis sokaklardan geçip 14. Cadde'ye vardı. Cadde ucuz barlar, hamburgerciler ve köşelerde müşteri bekleyen fahişelerle doluydu. Raşid geçerken, kızlardan biri laf attı.
- Macera yaşamak ister misin sevgilim? Hayatının en güzel saatini geçirirsin.
Muhammed Raşid daveti duymazdan geldi, caddenin köşesinden Capitol Hill'in yüksek mermer sütunlarına ve resmî binalara bakarak yürüdü. Düşündü: Bu ülkeden nefret ediyorum. Yok edici bir şiddet duygusuyla nefret ediyorum. Sokaklarından, insanlarından, inanılmaz gururundan, kokuşmuş gücünden.
Yakında yok edeceği gücünden.
Bir blok ötede, söylenen ban buldu: vitrininde yanıp sönen neon ışıklı Budweiser tabelasıyla, eskimiş, döküntü bir bar. tçeri girdiğinde kendini, ucuz bira ve marihuana kokulanyla dolu, karanlık bir inde buldu. İçeride, bann üzerindeki sesi sonuna kadar açık televizyondan, bir basketbol maçı izleyen altı kişiden başka kimse yoktu.
Müşterilerden siyah deri ceket ve mavi bir beyzbol şapkası giymiş olanı, yani Raşid'in aradığı adam, elinde bir kutu birayla duvara asılı telefonunun yanında oturuyordu. Raşid yaklaşırken seslendi:
- Hey kardeş, nasılsın ?
Gözleri, sanki kendi sattığı malı sürekli deniyormuş gibi, parıl panldı.
- Birkaç hapa ihtiyacım var.
- Hangimizin yok ki kardeş.
Adamın gözleri kısıldı, muhtemel alıcıyı incelerken parlaklıkları kaybolmuştu. İyice keskinleşmiş sokak içgüdüsünün karşısındakinin bir tehlike olmadığını hissetmesi bir an sürdü.
- Ne istiyorsun?
- Amfetamin.
y>
- Kristal işini görür mü ?
Raşid başını salladı. Zenci gülümsedi, ama yabancıyla yaptığı pazarlık henüz tamamlanmamıştı.
- Buraya, on dakika sonra yine gel. Belki aradığın şeyi nerede bulabileceğini hatırlarım. Ne demek istediğimi anladın mı ?
Raşid oyunun nasıl oynandığını biliyordu, başıyla onayladı.
- On dakika. Yine geleceğim.
- Tamam.
Raşid döndü, sokağa çıktı. Önündeki günlerin getireceği, katlanmak zorunda kalacağı gerginlik, stres ve uykusuzluk karşısında ayakta kalabilmek ve dikkatli olmak için ilaca ihtiyacı olacaktı. On dakika sonra bara dönmeden önce, yapacak bir işi daha vardı. Bir blok ötede gördüğü bir

telefon kulübesine girdi. Bu kez yirmi dolarlık telefon kartı kullanarak Paris'te, Montmartre'daki bir numarayı çevirdi.
12
Washington, D.C. 11 kasım, pazar 13:00
Saat biri geçmeye başladığında, Beyaz Saray'ın acil durum odasında giderek artan bir panik havası vardı. Başkan tam bire üç kala toplantı odasına girmişti. Kapıdan görünür görünmez, Güvenlik Konseyi üyeleri derhal ayağa kalktılarsa da, başkan bir el işaretiyle herkesi oturttu.
- Bayanlar Baylar, şimdi elimizde tüpün içindekiler hakkında üç yeni uzman görüşü daha var; üzülerek bildirmek zorundayım ki her üçü de böyle bir maddeyle yüklü bir cihazın patlamasının Washing-ton'da oluşturacağı yıkımı doğruluyor. Başkan, Douglas Stevens'a döndü. Doug, uzman raporlarının müsveddelerini dağıtır mısın?
- Tabiî efendim.
Stevens çantasından birbirine zımbalanmış fotokopiler çıkarıp masaya dağıttı.
- Raporlardan, uzmanlarımızın sinir gazının muhtemel kaynağının, kimyasal savaş alanında Amerika'nın ya da herhangi bir başka ülkenin çok ilerisinde bulunan Rusya'dan gelebilmiş olacağını düşündükleri anlaşılıyor. Bu konuda bir şey söylemek isteyen var mı ?
Başlar belgeleri incelemek için eğildi, birkaç dakika sonra Savunma Bakanı John Feldmeyer başını kaldırdı.
- Eğer kaynak Rusya'ysa, bu konuda ne yapacağız Sayın Başkan?
- Konuyu görüşmek için Başkan Kuzmin'e şahsen telefon edeceğim.
Başkanın danışmanlarından Bostonlu eski yargıç, geniş göğüslü Mitch Gains söz aldı.
- Ona Washington'un tehdit altında olduğunu söyleyecek misiniz?
97
- Başka çare göremiyorum Mitch. El-Kaide'nin gazı nereden bulduğunu anlamak için, onun işbirliğine ihtiyacımız olabilir. Hepimiz bazı Rus bilim adamlarının yüklü çekler karşılığında terör örgütlerine yardım ettiklerini, Rus mafyasının aynı nedenlerle kitle imha silahlan sağladıklarını duyduk. Burada da aynı durum
labilir. Tabiî Kuzmin'den çok dikkatli olmasını ve başlatacağı oruşturmayı çok gizli tutmasını isteyeceğim.
- Ya Rus hapishanelerindeki tutuklular konusu efendim?
Bir zamanlar saygın bir gazeteciyken başkanın özel danışmanlığını kabul eden, sakallı bir Kaliforniyalı olan Bob Rapp'ti konuşan. Ellilerinin başındaki bu deneyimli gazeteci, nadiren gülümseyen ciddi biriydi.
- Kuzmin'le o konuyu da konuşacağım tabiî, iş oraya dayanır-a Rusları, Almanları, İsraillileri ve İngilizleri bize yardıma ikna tmek için baskı yapmak zorunda kalabiliriz.
- Saygısızlık etmek istemem efendim, dedi Rapp. Ama elinizde aşka ülkeleri etkilemek için hem ekonomik hem de askerî muazzam bir güç var. Hapisteki tüm tutukluların serbest kalması için o güçten yararlanabilirsiniz.
- Bob, işlerin o kerteye varmayacağını umalım. Unutmamamız gereken bir şey daha var: tutuklular konusu, şu anda en önemsiz olanı.
Başkan Booth toplantıdaki bir diğer generale, Kara Kuvvetleri omutanına döndü.
- General Croft, askerî iletişimin eski başkam olarak, Haşim ibi bir teröristin bu silahı uzaktan nasıl harekete geçireceğini
latır mısınız ?
- Emredersiniz, efendim. General başını kaldırmadan önce, önündeki notları hazırladı. Uzmanlarım bunun iki yolu olduğunu söylüyorlar, radyo dalgaları ya da telefon. Bana kalırsa bir üçüncü yöntem daha var, ama buna birazdan geleceğim. Olayın özünde, terörist bombasını bir radyo alıcısına bağlar. Bizim durumumuzda, alıcı ve bombanın Washington'da bir yere yerleştirildiğini düşünelim. Terörist sonra oradan uzaklaşır ve kendisi ya da bir arkadaşı bombayı uzaktan, dünyanın hemen hemen her köşesinden tetikler. Burada gerekli olan, alıcıyla aynı frekansta çalışan bir verici, bir de basit elektronik devrelerdir. Bombanın yanlışlıkla patlamasını önlemek için, sinyal başka bir frekansla ayarlanır. Olacaklar, basitçe şöyledir: terörist uzak bir yerden sinyalini gönderir, alıcı gelen sinyali yakalar. Sinyal alıcının içindeki devreden geçip, bir röleyi hareketlendirir, röle de bombayı patlatır. Uzun
98
mesafeler için, teröristin, iyonosferden yansıyan kısa dalga frekansını kullanması gerekir. Daha kısa mesafelerdeyse VHF'yi.

- Böyle bir şey için kaç frekans kullanması gerekir?
- Söylemesi kolay değil efendim. Her şey vericinin gücüne, nerede olduğuna ve sinyal göndermek için ne kadar mesafeye ihtiyaç duyduğuna bağlıdır.
- Mevcut tüm frekansları karıştırmamız mümkün müdür?
- İmkânsız efendim. Böylesine geniş spektrumlu bir radyo dalgasını durduracak vericimiz yok. Hem olsa bile, bindiğimiz dalı keseriz.
- Açıklayın.
- Çünkü böylelikle kendi frekanslarımızı, polis ve FBİ için hayatî önem taşıyanları, hatta itfaiye ile acil servislerin iletişimlerini durdurmuş oluruz. Hava dalgalannda kaos yaratınz, sonunda hava dalgası da kalmaz.
- Ya telefon yöntemi?
- Bu da oldukça basit. Telefon tellerini dijital bir dekodere bağlarsınız. Bir çağn saptandığında, dekoder canlanır ve harekete geçmek için ikinci bir sinyal bekler. Telefon hattından dijital tetik-leme şifresi gelip, dekoder tarafından doğrulandığında, yani uygunluğu teyit edildiğinde bomba patlatılır. Teröristin yapması gereken tek şey Washington'daki ya da bombanın bulunduğu yerdeki bir numarayı çevirmek, cevap alınca da şifreyi vermektir. Şifre telefonun tuşlarına bastığınızda duyduğunuz dijital sesler gibi sesli ya da duyulmayacak yüksek bir frekansla verilebilir. Her iki yöntem de teknolojik açıdan basit, ama son derece etkilidir.
- Washington'un telefon görüşmeleri dış dünyadan tümüyle kopanlabilir mi ?
- Bu da imkânsız Sayın Başkan. Kaldı ki bir yöntem daha var; o da biraz önce açıkladıklanmm karışımı. Söz konusu telefon, uydudan sinyal alan bir cep telefonu olabilir. Burada da tüm cep telefonu konuşmalarım durdurmamız, bindiğimiz dalı kesmek olur. Aynı şey basit yer altı kablolu telefonlarımız için de geçerli. Washington içinde ve dışındaki bütün 911 trafiğini, tüm askerî iletişimi etkilemiş oluruz. Belki bilmiyorsunuz efendim, ama Savunma Bakanlığı ve acil durum iletişiminin yüzde doksan sekizi yer altı bağlantılı telefonlarla yapılıyor.
Başkan iç çekti.
- Böyle zamanlarda, bu teknolojiye rağmen aslında ne kadar savunmasız olduğumuzu anlıyoruz.
- Bu da doğru efendim.
- Üçüncü bir yöntemden söz ettiniz.
- Bu da bir kanşım olabilir. Bir intihar komandosu sesli patlatma emri alana kadar bombayı bekler. Müslüman köktendinciler arasında böyle bir fanatiği bulmak güç değildir.
- Demek Haşim hangi yöntemi kullanırsa kullansın, onun insafına kalmış durumdayız?
- Öyle görünüyor efendim. Bana kalırsa Haşim, radyo ve telefon yöntemlerinin bileşimini seçecektir. Ya da operasyonu tümüyle kendi denetimine almak için bombayı, bir telefon hattı veya alışıldık radyo hattı yerine, bir uydu alıcısına bağlayacaktır. Bu da mümkün. Genellikle bu tip iletişimden yararlandığını biliyoruz.
- O bağlantüan denetleyemez miyiz ? diye sordu başkanın Ulusal Güvenlik İşleri Danışmanı Paul Burton.
- Bir dereceye kadar. Kontrolümüzdeki tüm uydu üetişimini denetleyebiliriz. Bununla Amerikan askerî ve ticarî uydularım kastediyorum. Belki Avrupalı müttefiklerimiz ve Japonlarla da anlaşıp, onların uydu sinyallerini de izleyebilir ya da uydu haberleşmesini durdurabiliriz. Ama Rusların ve Çinlilerin elinde, çoğu askerî amaçlı olan uydular var, üstelik o uydulan bizden bağımsız kullanıyorlar. Uydu haberleşme sinyallerini denetlememize kesinlikle izin vermezler. Tabiî, sinyalleri elektronik olarak kanştınp, uydulan etkisiz hale getirebiliriz, ama bu gereksiz yere risk almak olur. Üstelik Haşim'i durduracağımızdan da emin olamayız.
Başkan yeniden içini çekti.
- Sanki bir bataklığa saplanmış gibiyiz.
Uzun bir sessizlikten sonra, başkanın ekonomi danışmanı Mis-sissippiü Charles Rivermount'un sesi duyuldu:
- Sayın Başkan, geniş çaplı bir arama için gerekli bahaneyi hâlâ bulamadık.
- Bu konuya gelmek üzereydim. Başkan yardımcısının bir önerisi var. Alex, lütfen açıklar mısın ?
Alex Havers incelediği uzman raporunu masanın üzerine bıraktı.
- Konuyla doğrudan ilgili tüm FBİ ve gizli servis ajanlanna işin doğrusu anlatılacak. Haşim'in başkanın Washington'da kalmasını istediğini söylediğini hatırladığımızda, başkanla birlikte gizli servis elemanlannm da hayatının tehlikede olduğunu düşünerek, öte yandan etkili bir arama

operasyonu gerçekleştirebilmek için, başka çare yok. Ama bütün ötekilere, yani polise, Ulusal Muha-fızlar'a, özel kimyasal birimleri dışında yardımlarını isteyeceğimiz orduya ya da aramada kullanacağımız bütün personele, kay-
bedilen ve muhtemelen tehlikeli olabilecek birkaç varilin peşinde olduğumuzu söyleyeceğiz. Varillerin içinde klorik asit olduğunu anlatacağız. Bu asit, oymabaskı işleminde kullanılır. Ciddi bir hava kirliliğine, temasta bulunanlarda tehlikeli deri yanıklarına, dumanınım soluyanlarda ölüme yol açar. Gerekirse ve daha sonraki aşamada ordunun yardımına ihtiyaç duyarsak varillerin bir ordu deposuna ait olduğunu söyler, böylelikle askerleri kullanmak için bahane de bulmuş oluruz. Ama askerleri sadece köşeye sıkıştığımızda kullanacağız. İşe kansan herkese, ne nedenle olursa olsun, basma açıklama yapmamalarım söyleyeceğiz. Bu bizleri de kapsıyor Baylar. Gazete muhabirini ne kadar iyi tanırsak tanıyalım, hepimiz gazetecileri biliriz, kimse tek kelime bile etmeyecek.
Generallerden biri kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.
- Bunun işe yarayacağına gerçekten inanıyor musunuz Sayın Başkan Yardımcısı ?
- Şimdilik, aklımıza gelen en iyi bahane bu. Hem etkili olacak kadar da basit. İçinizde daha iyi bir senaryosu olan varsa? Bu durumda, daha iyi olan her fikre ya da öneriye açığım.
Masanın çevresindekiler asabi bir kahkahadan sonra yeniden sessizliğe gömüldü.
- Tamam, dedi başkan, şimdilik böyle yapacağız. Eğer basından biri soru sormaya başlarsa, hiç olmazsa ne cevap vereceğimizi biliyoruz. Rolümüzü iyi oynarsak bir sorun çıkmaz. Aramanın derhal başlatılmasını istiyorum. Doug, ben polis müdürüyle şahsen konuştuktan sonra, onunla işbirliğine girmek senin işin olacak. Eğer yardımını isteyeceksek, onun ve üst düzey yardımcılarının durumdan haberdar olmaları şart. Kimseye bir şey söylemeyeceğine güvenebilir miyiz?
- Kesinlikle Sayın Başkan.
- Şimdi, bir sorusu olan ya da açıklama yapmak isteyen var mı? Evet, General Horton?
- Ordunun bu aramaya baştan katılmasının daha doğru olacağını düşünmüyor musunuz efendim ? Ordudaki personel işlerin çok daha hızlı yapılmasını sağlayabilir.
- Bana kalırsa, sokakta ne kadar az üniformalı görülürse, o kadar iyi olur. Ama durum değişirse, orduyu ve Ulusal Muhafızlar'ı işin içine sokmak zorunda kalabiliriz.
- Sayın Başkan, bir sorum var, dedi Rivermount. -Evet, Charlie?
- Sinir gazını bulmaya çalışarak, Haşim'i kızdırmış olmaz mı-

yız? Ya o teröristler sokaklardaki polis faaliyetlerinin farkına varıp peşlerinde olduğumuz sonucunu çıkararak bombayı patlatırlarsa? Ya rastlantı sonucu depolarını bulduğumuzda, bombayı isteyerek ya da kazayla harekete geçirirlerse ?
- Buna verilecek cevap yok, değil mi ? Denemekten başka çaremiz yok, demenin dışında.
Başkanın önündeki telefonun ışığı yanıp söndü. Ahizeyi kaldırıp dinledikten sonra, "Hemen gönderin" dedi. Kapı açıldı, içeri giren görevli başkana mühürlü bir zarf uzatıp çekildi. Başkan zarfı açtı, içindeki kâğıdı okuyup başını kaldırdı.
- Anlaşılan, El-Kaide'nin bize göndereceği yeni bir mesaj var. İki dakika önce, biri Beyaz Saray santralım aramış. Arayan, Washington yakınmlannda, belirli bir yerde yeni bir paket bulunduğunu söylemiş. Gizli servis ve FBİ'dan bir ekip söylenen yere varmak üzere.
14:10
Beyaz Saray santralına gelen telefondan yaklaşık kırk beş dakika sonra bir sürü araba, mavi bir Dodge minibüs ve koyu camlı iki adet siyah dört çeker Washington'un on iki kilometre dışındaki Floraville Mezarhğı'nın önünde durdu. Yirmi beş gizli servis elemanının ve FBİ ajanının büyük bir aceleyle arabalardan fırlayıp koşuşturmaya başladıkları çakıl taşlı yollarda o öğleden sonra ziyaretçi yoktu. Girişin hemen yanında, mezar kenarlarındaki otlan ayıklayan yaşlı adamın şaşkın bakışları altında ajanlar mezarlık girişini kapattılar. İhtiyar elinde çapasıyla yaklaştı.
- Hey, burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz ?
- Buranın bekçisi siz misiniz efendim ?
- Evet, ben bakıyorum.
- Margaret Coombs adında bir kadın. Nerede gömülü?
- Maggie Coombs'tan mı söz ediyorsunuz?
- Olabilir.

- Bence öyle. Burada gömülü tek Margaret Coombs o. Geçen sonbaharda ölmüştü. Adam arkasını, sıra sıra mezar taşlannın ötesini, mezarlığın yeni bölümünü işaret etti. Mezan oralarda bir yerde. Bence mezan kaplayan granit çok güzel. Durun bakalım, siz kimsiziniz ?
Federal ajanlardan biri kimliğini gösterdi. Yaşlı adamın gözleri merakla parladı.
102
- Yoksa, zavallı Maggie ölmeden önce bir halt mı yemiş ?
- Hayır efendim, bildiğimiz kadarıyla hayır. Şimdi, bizi mezarının bulunduğu yere götürürseniz, çok memnun oluruz. Bir de mezara beş metreden fazla yaklaşmamaya dikkat edin, lütfen.
Mezarlık bekçisi kaşlarım çattı.
- Tabiî, nasıl isterseniz. Sizler peşimden gelin. Çakıl taşlarım takip edin.
Öne geçti, peşinde adımlarıyla çakıl taşlarım gıcırdatan on iki FBİ ajanı ve gizli servis görevlisi, mezarların arasından yürümeye koyuldu. Önceden gösterdiği bölgeye vardığında, on metre kadar uzakta, üzerinde Margaret Coombs yazan granit bordürlü parlak bir mezar taşım gösterdi.
- İşte Maggie. Onu başım belaya sokacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Son günlerini kent dışındaki bir yaşlılar yurdunda geçirmişti. İyi kadındı. İyi bir pokerci. Ne suç işlemiş ki?
Gizli servis elemanlarından biri çok dikkatli adımlarla mezara yaklaştı. Çömeldi, mezar taşım inceledikten sonra cebinden not defterini çıkarıp bilgileri karşılaştırdı. Doğruldu, mezardan uzaklaşıp arkadaşlarına döndü.
- Tamamdır. Minibüstekilere malzemeyi buraya getirmelerini
söylemek lazım.
FBİ ajanlarından biri koşar adımla mezarlık kapışma, kapının önünde bekleyen Dodge'a gitti. Bir gizli servis yetkilisi bekçiye
döndü.
- Bayan hiçbir suç işlemedi efendim. Burada sizden başka çalışan var mı ?
- Hayır. Henry de burada çalışıyor, ama yarım gün. Henry Fol-son. Buralıdır. Mezar kazıcısı.
Federallerin yaşlı Maggie'yle bu kadar ilgilenmelerinin nedeni ne ?
- Bayım, bu ajan sizi kapıya kadar götürecek.
- Nedenmiş o ?
- Şimdi ajanla birlikte giderseniz, beni gerçekten mutlu edersiniz.
Ajanlardan biri bekçinin koluna girdi.
- Bu taraftan efendim.
- Tamam, yolu ben de biliyorum. Söylesenize, burada neler oluyor?
Genç ajan adamı uzağa, olay yerinin dışına götürürken gizli servis yetkilisi arkadaşlarına döndü.
- Tamam, hiçbir şeye dokunmayın. Mezarın etrafının çevrilmesini, üst üzeyin dikkatle gözden geçirilmesini ve tüm mezarda
parmak izi aranmasını istiyorum. Aynı şey çevredeki mezarlara da uygulanacak. İsterseniz bir milyon parmak izi bulun, hepsini teker teker istiyorum. Bekçiyi ve son iki haftadır burada kim çalışmışsa, onlan sorgulamanız gerekecek. İki haftadan bu yana gömülen cenazeleri öğrenin. Buralarda dolaşan ya da mezarlığın içinde tuhaf hareketleriyle göze çarpan birileri varsa bilmek istiyorum. Gerekiyorsa, polisten robot portre uzmanı getirtin. Durakladı, ceketini çıkanp gömleğinin kollarını sıvadı.
- Tamam. Şimdi gidip çocuklara malzemenin taşınmasında yardım edelim, sonra da bir iki kürek bulup işimizi bitirelim.
Beyaz Saray 15:17
- Geçen seferki gibi, yine bir videokaset.
Acil durum odasmda, Doug Stevens elindeki kaseti herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı.
- Yanında mesaj yok mu ?
- Hayır Sayın Başkan. Sadece kaset. Su geçirmez, koruyucu bir naylon torba içinde, telefonda söylenen mezarın baş tarafına yakın bir yerde bulundu. Adlî Tıp yetkilileri bölgede ipucu arıyorlar. Mezarlığın bir bekçisi var, ama adam mezann çevresini kazan ya da çevrede hareketleri kuşkulu birisini görmediğini söylüyor.
- Telefon eden, onun hakkında ne öğrendik ? diye sordu Mitch Gains. Sesi kaydedilmiştir umarım ?
- Evet, efendim. Santral görevlisi konuşma başladıktan hemen sonra, kayıt işlemine başlanmasını sağlamış. İlk on saniye dışında, bütün konuşma banda alınmış.

-Ve?
- Şu sırada ses analizleri yapılıyor.
- Arayanın sesinden bir şeyler anlaşılabiliyor mu ? diye sordu Rebecca Joyce.
- Konuşması düzgün. Gerginlik belirtisi yok. Aksanından Amerikalı olmadığı kesin, ama Arap gibi de gelmiyor. Bilgisayarlar ve ses uzmanlarımızın yardımıyla etnik kökenini, yaklaşık yaşını ve muhtemel sosyal durumunu belirlemeye çalışıyoruz. Ses veri tabanlarımızda bilinen Müslüman ve Arap teröristlerin ve destekçilerinin ses kayıtları var; bunları gazetecilerin ve yaptıkları söyle-
- Telefon nereden edilmiş ? diye sordu Katherine Ashmore, FBİ başkanına.
- Amerika'nın içinden. Tek bildiğimiz bu. Adam hatta bir dakikadan az kalmış. Söyleyeceklerini bitirip kapatmış. Nöbetçi müfettiş konuşma yerini saptamaya çalışmış, ama zaman yeterli değilmiş.
- Kısacası, elimizde bir şey yok.
Yok, Kathy. Telefonun ülke içinden geldiği dışında. Başkan yüzünü buruşturdu.
- Öyleyse, elimizde olanla ilgilenelim. Kasetle.
- Öteki kasette olduğu gibi, bunda da parmak izi yok, dedi Stevens. Video mekanizması X-ray cihazından geçirildi. Tümüyle güvenli, tamamen zararsız.
- Onu birazdan anlayacağız. Eğer Haşim'se, Arapça konuşacaktır. Çevirmen var mı ?
- Arapça uzmanımız, Ed Marshall dışarıda bekliyor. Çeviriye hazır efendim.
- İyi, gelsin de elimizde ne varmış, görelim.
Stevens kır saçlı, kibar görünüşlü FBİ çevirmenini içeriye aldı. Başkanın selamladığı Ed Marshall'a televizyonun yanında bir yer gösterildi, not defterini ve kalemini çıkarmasını beklediler. Stevens televizyonu çalıştırdı, kaseti taktı ve uzaktan kumanda cihazının düğmelerine bastı.
Tümüyle sessizliğe gömülen odadaki yüzler başkamn endişesini yansıtıyordu. Televizyon ekranı parlak maviye büründü, saniyeler sonra ekranda Ebu Haşim'in renkli görüntüsü belirdi. Önceki kayıtta olduğu gibi, gri bir agelle tutturulmuş beyaz kefiye giymişti. Yere bağdaş kurmuş, kameraya bakıyordu. Haşim konuşmaya başlayınca odadaki gerginlik arttı, Stevens "pause" düğmesine bastı.
- Hazırsan başlayalım Ed. Bize kelimesi kelimesine çevireceksin.
- Evet efendim, hazırım.
Marshall öne eğildi, Stevens yeni bir düğmeye bastı, bant akmaya, Marshall da Ebu Haşim'in söylediklerini çevirmeye başladı:
Bir kez daha Amerika başkanına sesleniyorum. Şimdiye kadar, ilk mesajım üzerinde düşünecek zamanınız oldu. Doğal olarak, önünüz- , deki saatlerde ve günlerde almak zorunda olduğunuz kararlan, başvuracağınız seçenekleri gözden geçirdiniz. Yine de tehdidimi gerçekleştirmek konusundaki kararlılığımı sorguluyor olabilirsiniz. Bu yüzden, bu fırsattan yararlanarak tehdidimin olabildiğince gerçek olduğunu tekrarlamak istiyorum.
Benim ya da dava arkadaşlarımın, Amerika'ya karşı saldın gerçekleştirmek ve büyük sayıda ölüme sebep olmak kararlılığı gösteremeyeceğimizi düşünmek eğilimini taşıyabilirsiniz. Böyle düşünürseniz, yanılırsınız. El-Kaide olarak bizler, ülkenizin Arap halklarına karşı gerçekleştirdiği adaletsizlik karşısında korkunç bir nefretle doluyuz. Eğer bu nefretin bitmesi gerekirse, hıncımızı öfkeyle, acımasızca ve kararlılıkla alacağımızı bilmeniz gerekir.
Bu söylediklerime inanmanız, böylelikle de almanız gereken acil kararları tüm gücünüzle uygulamanızı sağlamak için, isteklerimin tümünün yerine getirilmemesi durumunda başkentinizde yaşayan milyonlarca sivili bekleyen kaderin küçük bir örneğine tanık olmanız gerektiğini düşündüm. Verdiğim sürenin, koşullarımın her biri yerine getirilmeden dolması halinde, Amerika'nın uğrayacağı felaketi hatırlatmak istiyorum.
İçinde yaşadığımız bu dünya çoğu kez felaketlerle çalkalanıyor. Tehdidimin anlamını göstermek için, bu felaketlere bir yenisini eklemekten başka yol göremiyorum. Bunu yapmak için, sahibi olduğumuzu bildiğiniz güçlü silahın canlı bir örneğini göstereceğim. Ama önce açıklayayım. On gün önce dava arkadaşlarım Azerbaycan'da on dört Amerikalıyı kaçırdı. Kuşkusuz, bu olaydan haberdarsınız. İstihbarat birimleriniz, adamlarının güvenliğinden endişeli olduklarını söylemiş olabilir. Onların güvenliği artık bir sorun değil.
Sizin için asıl sorun, birazdan tanık olacağınızdır. Bunun size bir uyan olmasını diliyorum. Eğer bu uyarıyı ciddiye almazsanız, tüm Washington halkı birazdan tanığı olacağınız felakete kurban olacak. Bu nedenle Amerika başkanının isteklerimi yerine getirmekten başka çaresi olmadığını

görecek bilgelik ve akla sahip olması için Allah'a samimiyetle dua edeceğim. Halkını korkunç bir felaketten koruması için, bu tek çareye kararlılıkla başvurması için dua edeceğim.
Ebu Haşim sustu. Marshall çeviriyi birkaç saniye sonra bitirirken, Haşim'in görüntüsü kayboldu. Ekran karardı, beyaz dalgalı çizgiler göründü. Başkanın tam karşısında oturan CİA başkanı aceleyle konuştu.
- Efendim, Azerbaycan'da olanlarla ilgili raporumu on gün önce görmüştünüz. On iki Amerikalı maden mühendisi ile CİA'nın iki eskortunun Azerbaycan'ın güneybatısındaki dağlık bölgede kaçırıldıklarını hatırlayacaksınız. Azerîlere arama çalışmalannda yardımcı olmaları için bir ekip gönderdik, ama şimdiye kadar ne
- Dick, lütfen... Başkanın yüzü asıktı.
Odadaki herkes dalgalı çizgilerin kaybolup, yeni görüntülerin belirdiği televizyon ekranına baktı. Ekranda bir oda göründü. Bir çeşit laboratuvara benzeyen orda, odanın soluk renkli duvarları bomboştu. Yakın duvarın yansı, göğüs hizasından tavana kadar camlıydı. Uzak köşedeyse kapalı bir kapı görülüyordu. Kapı sessizce, gürültü çıkarmadan açıldı. Bir dizi adam, şuurunu kaybetmiş gibi odaya girdi.
Üstleri başlan darmadağınık ve pisti. Acınacak durumdaki adamlar bitkin ve şaşkın görünüyorlardı. Bazılannın yüzü, sıra dayağından geçmişçesine çürük, gözleri şişti. En gençleri yirmi, en yaşlılanysa ellisinde gösteriyordu.
Adamlar girdikten sonra kapı kapandı. On dört Amerikalı odanın ortasında, kimisi başını yere eğmiş, kimisi duvarlara ya da ca: mm ötesine, kameraya bakıyor, ürkek okul çocuklarını andmyor-du. Hâlâ ses duyulmuyordu, isteyerek mi bilinmez, ses kaydı yapılmamıştı.
Adamlardan çoğu şaşkın, bu odaya neden alındıklan-nı anlayamamış, korkmuş görünüyordu. Tutsaklardan, yüzleri ötekilere oranla daha fazla çürük ve darp izi olan ikisi güçlükle ayakta duruyordu.
CİA başkanı adamları hemen tamdı, parmağını ekrana uzattı.
- Efendim, bu ikisi benim adamım. Greg Baktarin ve Joe Cal-verton. Faulk'un sesi öfke doluydu. İnanamıyorum. Eğer Haşim bunları öldürürse...
- Dick,' sus lütfen! Başkan bir kez daha CİA başkanının sözünü kesti, çenesi güçlükle kontrol ettiği öfkeyle sıkılı, ekrana döndü.
Kameranın önünde birden, bir erkeğe ait olduğu anlaşılan iri bir gölge belirdi, yavaşça camlı duvara yaklaştı. Üzerinde biyolojik tehlikeye karşı geliştirilen kıyafetlerden vardı: kalın beyaz lastik eldivenler, gaz maskesi. Hafifçe öne doğru uzattığı sol elinde, se-fertası büyüklüğünde bir laboratuvar cihazı görülüyordu. Şaşkın bakışlar altında, cam bölmenin hemen altındaki çekmeceyi açtı. Elindeki cihazı büyük bir dikkatle çekmeceye yerleştirdi. Bir süre, eldivenli eliyle kutunun hassas bir mekanizmasını dikkatle ayarlar gibi, çekmecenin önünde oyalandı. İşini bitirince çekmeceyi çabucak kapattı, hızla görüntünün dışına çıktı.
Acil durum odasındaki toplantı masasının çevresindeki başkan ve danışmanlan, olacaklan yüreklerinde duyarak, sessizce ekrana bakıyorlardı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen saniyeler geçti, bir şey olmadı. Sonra birden, odaya görünmeyen, kötü bir güç saldırmış gibi oldu.
ıu/
Adamlar kıvranıp titremeye başladılar, vücutlan müstehcen bir raksın kuklalan gibi sarsıldı, katıldı. Ağızlar sessiz korku çığlıkları çıkarmak için açıldı. Artık insana benzemiyor, insanca hareket etmiyorlardı; çıldırtıcı acının pençesinde, yüzleri çarpılmış, kuduz hayvanlar gibiydiler. Birkaç saniyede gözleri inanılmaz derecede büyüdü, dudaklarında ve burun deliklerinde sütümsü köpük kabarcıklan belirdi. Kurbanlar tökezledi, yere yuvarlandı, kanayana dek vücutlarını tırmaladılar.
- Aman Tanrım... zavallılar, dedi Savunma Bakanı John Feld-meyer, soluk soluğa.
Başkan bu kez kimseyi susturmadı, zehirlenen on dört masum insanın gözleri önünde ölümünü dehşet içinde sessizce izledi. İki dakikadan daha kısa bir sürede, her şey bitmişti. Kıvnlmış bedenler düştükleri yerde kaldı. Tek başına, köşelerde, birbirine kenetlenmiş bir ceset karmaşası.
Banttan bir "tık" sesi geldi. Ekran maviye döndü.
Acil durum odasındaki herkes şaşkınlıktan olduğu kadar, yol gösterici bir söz duyabilmek için de başkana baktı. Başkanın, gözlerinin önünde yitip giden on dört hayat için gözyaşlannı tutamadığını gördüler. Başkan konuşmadı. Danışmanı Katherine Ashmore, titreyen sesine aldırmayarak, başkanın düşüncesini yansıttı.
- Tanrı ruhlarını affetsin.

Uzun ve kesintisiz bir sessizliğin sonunda, Mitch Gains masadakilere baktı.
- Eğer Haşim tehdidini gerçekleştirirse, bu ülke tarihin en korkunç felaketini yaşayacak. Hiroşima ile Nagasaki boyutunda bir felaket bu.
Parmaklan önündeki masanın kenanna yapışmaktan bembeyaz olmuş başkan, gördüklerinin etkisinden kurtulamamıştı. Yavaşça, çok yavaşça çevresindeki allak bullak olmuş yüzlere baktı. Nihayet, sorusunu sorabildiğinde, danışmanlannın duyduğu umutsuz, acı dolu bir sesti.
- Nasıl ? Tann aşkına, böylesine öldürücü bir silahı eline nasıl geçirdi ?
ikinci bölüm
'
21 temmuz - 9 kasım
Başlangıçlar
13
Lübnan 21 temmuz
Beyrut'un yaklaşık doksan kilometre güneyinde, israil sınırından on yedi kilometre uzakta, bir zamanlar Akdeniz'in en işlek limanlarından olan kıyı kenti Sur vardır.
Bu varsıl yerleşim merkezi, tarihin en eski çağlarından beri kıskanç fatihlerin istilasına uğramıştır: Fenikelilerin ve firavunların, Romalıların ve Büyük iskender'in ve Constantinus'un orduları, kentin geçimini sağlayan boya ve cam ticaretini ele geçirmeye çalıştılar. Sur sonunda çeşitli dinlerin bir arada yaşadığı, fokur fokur kaynayan bir kazan oldu: Müslümanlar ve Dürziler, Hıristiyanlar ve Maruniler zengin duvarların ardında barış içinde, bir arada yaşadılar. Yüzyıllar geçtikçe, Sur tüccarları Mısır ve Kuzey Afrika kıyılarında giriştikleri işlerden servet kazandılar, ispanya ve Fransa'ya kadar uzandılar, limana hâkim tepelere Akdeniz'in bu en güzel kentinde hâlâ insanın hayranlıkla baktığı villalar yaptırmak için Fransız mimarlar getirdiler.
Sonraları, Lübnan'da acımasız iç savaş çıktığında, Güney Lübnan'da yerleşip, güvenliklerini tehdit eden Müslüman destekli gerillaları yok etmek isteğiyle kenti işgal eden, denetimi ellerine geçiren israillilerin durmak bilmez saldırılarından en çok zarar görenler, Sur sakinleri oldu. Terörist ya da destekçisi olduğuna inanılan kadın erkek, genç ihtiyar Sur halkı, Müslüman, Hıristiyan ya da Dürzi olduklarına bakılmaksızın, israil birliklerince tutuklandı. Masum ya da suçlu, bazüan on dördünde, yargılanmadan, Güney Lübnan'daki korkunç Kıyam kampı gibi israil zindanlarına atıldılar. Bugün bile yüzlerce Arap tutuklu başka israil zindanlarında çürümekte, daha on besindeki rehineler israilliler ile Araplar arasındaki ebedî savaşm unutulmuş kurbanları olarak sürünmektedir.
112
Ebu Haşim'in tehdidinin Beyaz Saray'a ulaşmasından yaklaşık dört ay önce, güneşli bir öğleden sonra ziyaretçinin gördüğü Sur kenti, sakindi. Otuzlarının sonuna yaklaşmış, yakışıklı, zayıf yüzlü, açık renk saçlı ve Slavlara özgü çıkık elmacıkkemikleri olan ziyaretçinin dudaklarının bir köşesi, sanki dünya ve dünyanın sakinleri onu eğlendiriyormuşçasına, sürekli küçük bir tebessümle kıvrılmış gibiydi. Villayı bulana, önündeki gri Renault'yu görene dek arabasını yukarıya, tepelere doğru sürdü. Bir zamanlar Fransız bir doktora ait olan ve mavi Akdeniz'e bakan villa, yasemin ve zeytin ağaçlarıyla dolu büyük bahçesiyle hâlâ güzel, hâlâ zarifti.
Adam elinde bir demet san gülle villaya doğru yürüdü. Maviye boyalı ön kapıyı çaldı, kapı açılınca gülümsedi.
- Merhaba Karla.
Onunla aynı yaştaki kadın, koyu saçları, badem rengi gözleri ve Akdenizli görüntüsüyle çarpıcı güzellikteydi. Üzerinde blucin ve açık mavi bir kazak vardı. Ziyaretçiyi görünce tiz bir çığlık attı, gördüğüne inanmıyormuş gibi eliyle ağzını kapadı, yüzünden, sanki karşısındaki bir hayaletmişçesine, büyük bir şaşkınlık okunuyordu. Bir süre adama bakakaldı, sonunda konuşmaya çalıştı.
Ve bayılıp düştü.
Nikolay Görev, Karla Şerifin yüzünü ıslak bir havluyla sildi. Evin arkasındaki mutfaktaydılar. Pencerelerde çiçekler, çay, kahve ve baharat dolu cam kavanozların sıralandığı raflar vardı. Genç kadını taşıyarak içeri almış, bir iskemleye oturtmuştu.
- Gerçekten de korkuttum mu ?
- Ben... ben senin öldüğünü sanıyordum. Görev gülümsedi.
- Bu dediğinin doğru olmasından mutlu olacak birkaç kişi biliyorum. Şimdi daha iyisin, değil mi Karla?

Genç kadın ayağa kalktı, karşısındakinin bir hayalet olmadığını anlamak ister gibi elini uzatıp adamın yanağına dokundu, sonra, gözleri yaşlı, kollarım açıp Gorev'e sarıldı.
- Oh, Nikolay, seni yeniden görebilmek, o kadar güzel ki. Çok güzel.
- Seni görmek de.
Geri çekildiğinde, Gorev'in yüzüne baktı genç kadın.
- İyi ama burada, Sur'da ne arıyorsun? Neden buradasın?
- Bu bir nezaket ziyareti değil Karla. Oysa öyle olmasını çok isterdim.
- Öyleyse neden?
J 13
Görev yeniden gülümsedi, getirdiği çiçekleri uzattı.
- Bunları bir vazoya koyup, biraz kahve yapsam ? Gerçek Rus kahvesi, eskiden Moskova'da yaptığım gibi. O zaman oturur, konuşuruz.
Karla bir vazo buldu, Görev vazoyu mutfak musluğundan doldurdu. Gül vazosunu masanın ortasına yerleştirdi, raflardan birinden kahve kavanozunu indirdi, alüminyum kabın içine dört kaşık dolusu aromatik kahve koydu ve ocağın üzerine bıraktı. Masanın öbür tarafına, genç kadının karşısına oturdu, paketin arkasına vurup bir sigara çıkardı.
- Ne kadar oldu ?
- On yedi yılı geçti. Seni son gördüğümde, Moskova îstasyo-nu'nda sana el sallıyordum.
Görev başını salladı.
- Çok zaman oldu. Hepimizin başından çok şey geçti. Gerçekten öldüğümü mü sanıyordun ?
- Patrice Lumumba Üniversitesi'nden tanıdığım bir Filistinli, Moskovalı birinden duyduğunu söylemişti. Bir yıl önce falan. Günlerce ağladım.
- En azından, öldüğüme üzülecek biri varmış demek. Peki, nasıl ölmüşüm ?
- Grozniy yakınlarında, Çeçen yoldaşların ile Rus özel kuvvetleri arasındaki bir çatışmada.
Görev başını arkaya atıp güldü.
- Bak, bu iyi işte. Ruslann işi azalmış olurdu.
- Senin hakkında bütün duyduklarım doğru mu ?
- Ne duyduğuna bağlı.
- Çeçen davası için gözünü kırpmadan adam öldüren, bağımsız bir terörist olduğun.
-Sence?
- Eğer öyleysen, tanıdığım insan değilsin demektir. Moskova'da âşık olduğum Nikolay Görev yumuşaktı, samimiydi. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.
Görev öne eğildi, genç kadının eline dostça dokundu.
- Öyleyse, her duyduğuna inanmayacak kadar tamyorsun beni. Ya sen?
- Haftanın dört günü Sur'daki bir avukatlık bürosunda sekreter olarak çalışıyorum. Maaşı düşük, ama çalışmaktan hoşlanıyorum.
Görev başını salladı.
- Senin kadar parlak birinin uzun zaman önce buradan ayrıl-
114
mış olmasını beklerdim. Beyrut'taki Amerikan Universitesi'nden lisansüstü derecesi, yabancı diller. İstediğin yere gidebilirdin Karla. Parlak bir meslek hayatın olurdu. Karla yüzündeki perçemi geri itti.
- işte şimdi de beni pohpohluyorsun. Benim hayatım burada, Sur'da.
- Josef yüzünden mi ?
Karla Şerifin yüzü birden karardı.
- Nereden öğrendin?
- Senin gibi. Bana bilgi veren arkadaşlarım var.
- Ne söylediler, peki?
- Kocan Michael on yıl önce, Beyrut'ta havaya uçurulan bir otomobilde ölmüş. Bir yıl önce de oğlun, Hamas üyesi birinin kullandığı bir arabayla patlayıcı ve silah taşırken Hedera yakınındaki İsrail denetim noktasında durdurulmuş. Kaçarken vurulup yaralanmış, bir daha yürüyemeyecekmiş. Yine de ölen Hamas militanının aksine, hayatmı kurtarabilmiş. Ancak şansı zindana atılmasını engelleyememiş. Genç birisi için, oldukça yiğit olduğunu kabul etmek gerek.
- Başka ne söylediler?
- Adaletsizlik karşısında babasıyla aynı nefreti duyduğunu. Baskıya karşı direndiğini.
Karla'nın yüzü ve ensesi hafifçe kızardı.
- Devam et.

- Babasının izinden yürüyerek aynı dava uğruna çarpışmak istediğini. İsraillliler onu hâlâ mahkûm etmemişler, ama ikimiz de bunun önemsiz olduğunu biliyoruz, değil mi ? İsterlerse, onu yargılamadan hayatımn sonuna kadar orada tutarlar. Ne olursa olsun, bir daha oradan çıkamayacak. Eğer hapse mahkûm ederlerse, otuz yıl yatar.
- Daha on altı yaşında.
- On altı yaşında olmasının İsraillileri durduracağını mı sanıyorsun ? Zindanlarında çürüyenlerden bazıları on dört yaşında. Islahevlerinde daha küçükleri de var. Gazze ve Batı Şeria'dan sekiz yaşında çocuklar. Hem ne için ? İsrail devriyelerine taş attıktan için. Aynı nedenle sokaklarda vurulup ölenler de var. Adalet bunun neresinde ?
Genç kadın neredeyse yıkılacak gibiydi, Görev yüzündeki umutsuzluğu, gözpınarlarında biriken yaşlan gördü. Uzanıp kolunu tuttu.
- Özür dilerim Karla. Oğlunu ne kadar sevdiğini tahmin edebi-
liyorum. Dayanması güç olmalı. Karla gözlerini sildi.
- Bilemezsin.
- Bilemem mi? Yılda dört ziyarete, ziyaret başına on dakikaya iznin var. Oğluna dokunamazsın, ona sanlamazsın, sadece metal bir kafesin ötesinden, tüm dediklerini dinleyen iki israilli gardiyanın arasından konuşabilirsin. Konuşma odasına girmeden üstün aranır; çıkarken de ararlar. Aranızdaki her kelime, her fısıltı, her sevgi cümlesi duyulur ve kaydedilir...
Kahve kabı homurdandı. Görev genç kadının yanından aynldı, ocağa yaklaşıp iki fincan doldurdu, şeker attı. Pencerenin önünde durup denize baktı, yağmur yüklü koyu yaz bulutlannın yaklaşmasını izledi.
- Bütün bunları kimden öğrendin ? diye sordu Karla sakin bir sesle.
Görev masaya döndü.
- Seni nerede bulacağımı söyleyen dostlardan.
- Öyleyse, buraya neden geldin? Bunca zamandan sonra, beni neden görmek istedin?
Nikolay Görev fincanını yere koydu, ciddi bir sesle cevap verdi.
- Çünkü Müslüman Kardeşler'in sana ihtiyacı var. Genç kadının kaşlan çatıldı.
- Anlamıyorum. Neden seni göndersinler ki ?
- Uzun hikâye. Şimdi anlatılmayacak kadar uzun. Tanıdığım bazı Araplann hizmetimden yararlanmaya karar verdiklerini söyleyelim, yeter.
- Ne yapmak için ? Görev gülümsedi.
- Son derece tehlikeli, ama ödülü çok büyük bir görev. Karla başını salladı.
- Ben bu işlerde yokum Nikolay. Artık yolcum. Uzun yıllardan beri. Artık Şatila siperlerinde nöbet tutan, israillilerle boğuşmala-n için militan yetiştiren, elinde Kalaşnikov'la dolaşan bir FKÖ özgürlük savaşçısı değilim. Müslüman Kardeşler bu hayatı arkamda bıraktığımı biliyor. Sakin ve banş dolu bir hayat istiyorum. Bu hayatı kurmak için çok çabaladım.
- Fakat hâlâ Müslüman'sın.
- Yıllardır hiç camiye gitmeyen bir Müslüman. Ben hiçbir zaman dinine bağlı biri olmadım bunu biliyorsun.
Görev yeniden gülümsedi.
- Tamam, çağdaş bir kadın oldun. Oysa Arap davası, kocanın
olduğu kadar senin de yüreğine işlemiştir. Geçmişinden kaçamazsın Karla. Geçmişin kanına işledi senin.
- Zaman kaybediyorsun Nikolay. Amacın ne olursa olsun. Cevabım hayır. Yumruğunu sıkıp, göğsüne vurdu. Arap ırkına yapılanlar tabiî ki yüreğimi dağlıyor. Ama yüreğimi dağlayan sadece bu değil. Bu işlere bir daha giremem, asla giremem. Ne senin için ne de Müslüman Kardeşler için. Benim için, savaş ve öldürmek ve mücadele sonsuza dek bitti.
- Ucunda ödül olsa da mı ?
- Para ilgimi çekmiyor.
- Öyle bir ödül değil. Değişik bir şey.
- Öyleyse, ne ?
- Moskova'yı hatırlıyor musun? Sen ve Filistinli arkadaşlann farklı olduğunuza, özel insanlar olduğunuza inanırdınız. Üstelik öyleydiniz de. Patrice Lumumba'dan, dünyanın en korkunç üniversitesinden mezun olabilmek için, insanın özel olması gerekir. Sizler terör ve anarşi için yetiştirildiniz. Hepinizin kafasındaki radikal idealleri, dünyayı değiştirmeyi nasıl düşlediğinizi unuttun mu? Peki, şimdi sana dünyayı değiştirebileceğini söylesem?
- Nasıl değiştirmek ? Kimin için ?

- Arap halkları için. Onlan kendi kaderlerinin efendisi yaparak. Sonsuza dek Batı boyunduruğundan kurtarıp, dünyayı geriye dönmeyecek şekilde değiştirmek. Üstelik senin için, en az öteki kadar önemli bir ödül daha var.
-Ne?
- Oğlunun özgürlüğü.
Karla Şerif konuğuna şaşkınlık içinde baktı.
- Nasıl olacağını anlat. Ve Görev anlattı.
Karanlık bulutlar Akdeniz'den gelmiş, ağır bir yağmur getirmişti. Yağmur ani bir sağanak halinde boşandı, camların yüzeyini kapladı. Görev sözlerini bitirdiğinde, oda çok sessizdi, tek duyulan ipek kamçısıyla camlan kırbaçlayan yağmurdu. Karla inanmayan gözlerle konuğuna baktı, başını salladı.
- Bu önerdiğin, çılgınlık. Tümüyle çılgınlık. Böyle bir şey dünyayı yok olmanın eşiğine getirir.
- Çılgın olsun olmasın, işe yarayabilir Karla. Josef'i ve onun gibileri kurtarabilir. Vaz geçmek söz konusu değil artık. Bu plan için çok fazla zaman harcandı, çok emek sarf edildi.
- Seni bu işe kim karıştırdı? Kimin için çalışıyorsun?

- Bunu bilmen gerekmiyor. En azından şimdilik. Kararını bilmeden söyleyemem.
- Öyleyse, neden ben ?
- Senin deneyimine ve özelliklerine sahip Arap kadını pek yok. Belki şaşıracaksın ama, hâlâ Karla Şeriften hayranlıkla bahsedenler var. Kadın eğitim kamplarım sert disiplininle nasıl yönettiğini, Filistin ve Arap davası için en seçkin, en kararlı savaşçıları nasıl yarattığını anlatıyorlar. Bir başka neden daha var. Sen, güvenebileceğim birisin. Bu da belki en önemli özellik.
Karla ayağa kalktı, yeniden başım salladı.
- Bana önerdiğine hâlâ inanamıyorum. Çılgınca bir şey bu.
- Yine de dünya değiştirilmek isteniyorsa, gerekli bir şey, dedi Görev. İsrailli ile Arap arasındaki savaş binlerce yıldır sürüyor. Amerikalıların aracılık edeceği bir barış planının savaşı sona erdireceğine inanıyor musun ? İsraillilerin ve Amerikalıların insanlarınızı öldürmekten, sizi ezmekten, kızlarınızı ve oğullarınızı şehit etmekten vazgeçeceklerini mi sanıyorsun ? Ya da Batı'nın Arap insanlarına köle muamelesi yapmayı, kaderleriyle oynamayı bırakacaklarım mı düşünüyorsun? Batı'nın anlayacağı tek şey, güç. Bu plan, güçlerini ellerinden alacak, ileri sürdüğümüz her koşulu kabule zorlayacak.
- Çok tehlikeli Nikolay. Çok çok tehlikeli. Bunu biliyorsun, değil mi?
- Benim tek bildiğim, Arapların yüzyıllardır beklediği değişim zamanı. Bu fırsatı kaçırmak, yıllardır uğruna savaştıkları davayla alay etmek olur.
- Ya sonra ne olacak ? Bunu da düşündün mü ? Amerikalıların senin ve arkadaşlarının elinizi kolunuzu sallayarak, cezasız gitmenize izin vereceklerini mi sanıyorsun ? Sizi yok ederler Nikolay. Size yardım edersem, beni de.
Görev yine gülümsedi.
- Planın güzelliği de bu işte. Tasarladığımızı gerçekleştirdikten sonra, onları oldubittiyle karşı karşıya bırakacağız. Amerikalıların saati geri çevirmeleri imkânsız. Yenilmiş olacaklar. Her şey planlandığı gibi yürürse, güvenliğimiz tehlikede olmayacak. Biz sadece işimizi yapıp, kimsenin burnu kanamadan gideceğiz.
Karla Şerif başım salladı.
- Bu planın parçası olamam Nikolay. Üzgünüm. Benden yapamayacağım bir şey istiyorsun.
Görev yavaşça ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüyüp açtı. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor, serin rüzgâr yüzünü okşuyordu. Ürper-

di, geri döndü, Karla Şerifin kahverengi gözlerinin içine baktı.
- Sana bir şey söyleyeyim mi ? Başından beri söylemek istediğimi ?
-Ne?
- On sekiz yıl önce, Moskova'da ilk karşılaştığımızda sana âşık olmuştum. Tabiî, olmayacak bir şeydi. Fazlasıyla karmaşık. Seni ne kadar seversem seveyim, kendimi sana adayamazdım. Üstelik başkasıyla nişanlıydın...
Karla kızardı, Gorev'in yüzünde acıya benzer bir ifade gördü.
- Nikolay... buna gerek yok.

- Biliyorum. Soğumuş külleri karıştırmanın anlamı yok. Moskova o kadar geride kaldı ki. Yine de hâlâ özlemle andığım, mutlu günlerdi.
- Benim için de öyle.
- Belki de bunları bilmeni istedim. Sadece senden hâlâ hoşlandığımı, seni hiç unutamadığımı bil. Senin için yapabileceğim bir şey varsa...
- Sağ ol. Karla Şerif yüzünü çevirip Gorev'in söylediklerinin sarsıntısından kurtulmak istermiş gibi gülleri kokladı. Sana çiçekler için teşekkür etmeyi unuttum. Çok naziksin Nikolay.
- Eski bir dost için yapabileceWerimin en azı. Görev tereddüt etti. Benim için bir şey yapar mısın Karla? Söylediklerimi düşün. Josef'in nasıl özgürlüğüne kavuşacağım, oğluna nasıl yemden kavuşacağım düşün. Çocuğun hayatım bir davaya adamak zorunda kalmayacağım, çünkü ortada artık dava kalmayacağım düşün. Savaş bitecek, Arap dünyası özgürlüğüne kavuşacak.
- Nikolay... Yapamam...
Görev parmağını genç kadının dudağına usulca değdirdi.
- Karar verme. Daha verme. Bir gece geçsin. Bütün söylediklerimi düşün. Ama unutma, bütün duydukların aramızda kalacak. Bu gece Sur'da kalıyorum. Yarın sabah yeniden gelirim. O zaman bana son kararını söylersin.
Aynı gün, öğleden hemen soma, Karla Şerif sınırdan seksen kilometre öteye bir yolculuk yaptı, Tel-Aviv dışındaki olağanüstü güvenlikli hapishaneye, ziyarete gidecekti.
Lübnan ile İsrail arasındaki sınır, oğlunu her ziyarette geçmek zorunda olduğu tehlikeli ve ıssız bir yerdi. Bir tarafında silahlı ve fanatik Müslümanların, öte tarafmda dikkatli İsrail birliklerinin devriye gezdiği, ortada Birleşmiş Milletler'in tampon bölge oluşturduğu, barış görevmerinin iki tarafın top mermilerinden kaçma-
ya çalıştığı ürkütücü bir yer. Lübnan tarafındaki Hizbüllah denetim noktalarında kâğıtları incelenecek, ziyaretinin nedeni sorulacaktı. Ancak Karla'nın İsrail'e geçiş nedenini öğrenir öğrenmez, militanlar çok daha nazik, neredeyse saygı dolu konuşurlardı.
- Geç kardeş. Allah oğlunu korusun. Davamızın bir kahramanı.
Birleşmiş Milletler bölgesinin güvenliğini geride bırakıp "fare geçidine" -İsrail topraklarına giren, iki tarafında dikenli tellerin uzandığı, tepeden helikopterlerle denetlenen tozlu yol- girince işler değişti. İsrail sınırından sonraki on kontrol noktasında üzeri ve arabası tepeden tırnağa arandı, kâğıtları incelendi, yeniden incelendi. Her seferinde, gergin genç İsrail askerlerinin, ona kuşku ve nefretle bakan, parmaklan tetikte köktendinci yerleşimcilerin arasından geçmesi gerekiyordu.
Yol boyunca aklı karmakarışıktı. Yalnızca oğlunu üç aydan beri ilk kez görecek olmasını değil, Nikolay'm ziyaretini düşünüyordu. Bunca yıldan sonra onu canlı görmek genç kadını sarsmıştı; şimdi de şoku atlatmaya çalışıyordu. Otuz Filistinli öğrenciyle birlikte, Patrice Lumumba Üniversitesi'nde okumak için gittiği Moskova'da, onunla ilk tanıştığı günü hatırlıyordu. Moskova'da geçirdiği o harika günleri, Nikolay'a duyduğu aşkı -hiçbir zaman unutmadığı o büyük, sevgi dolu tutkuyu- düşündü, o aşkla birlikte uzun zaman önce arkasında bıraktığı hayatı, sakladığı, kendinden başka kimsenin bilmeyeceği, onunla birlikte mezara gidecek sırrım hatırladı.
Bu sır onu en az Nikolay'ın önerdiği plan kadar, Nikolay'm onun için bir şey yapmasım istemesi kadar rahatsız ediyordu. Güç de olsa, bu sarsıcı düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Bu, üç uzun ay boyunca özlemle beklediği bir gündü. Hapishaneye vardığında saat ikiye geliyordu. Tepenin üzerine yerleştirilmiş hapishane, dikenli teller ve beton gözetleme kuleleriyle korunan, taştan yapılmış iç karartıcı ve soğuk bir kompleksti. Arabasını duvann dışındaki alanda bırakıp, birinci noktaya varmak için tepeyi tırmandı. Geliş nedenini söyledi, metal dedektöründen geçirilip silah aramasına girmeden önce kâğıtları incelendi, adı girmelerine izin verilen ziyaretçiler listesindeki isimlerle karşılaştırıldı. Demir hapishane kapılarını geçtiğinde bir odaya alınıp, elbiselerini çıkarması söylendi, sonra da elleri ameliyat eldivenli İsrailli iki kadın gardiyan tarafından vücudunun en mahrem yerlerine kadar arandı. En sonunda, yanında iki erkek gardiyan, bir yer altı geçidinden konuşma odasına götürüldü.
Dörde dört metre, beyaz duvarlı bir oda. Bomboş, steril bir oda, ortasından tuğla bir duvarla ikiye ayrılmış, duvarın içinde de
kurşun geçirmez camdan, küçücük bir pencere. Konuşma, camın iki yanına yerleştirilmiş mikrofonlarla yapılıyordu.

Karla pencerenin önündeki tek tahta iskemleye yerleşti, tam arkasında da iki gardiyan, sevgili Josef inin gelmesini bekledi.
Camın karşı tarafındaki demir kapı açılınca, yüreği heyecanla çarptı. Josef in içeri getirildiğini görünce, hafif bir çığlık attı. Elleri uzun zincirlerle bağlanmış Josef koltuk değneklerine dayanarak sandalyeye oturdu. On altı yaşındaki oğlu kıvırcık saçlı, esmer tenli, zayıf, yakışıklı bir çocuktu. Son yılda uzatmaya karar verdiği sakalı birkaç kıvırcık kıldan öteye gitmemiş, erkek olma çabası boşa gitmişti. Oğlu gülümsediğinde, çocuğa benziyordu.
- Merhaba Anne.
- Nasılsın canım ?
- İyiyim Anne. Ya sen ?
- Seni özledim.
Josef başmı salladı, gözleri annesinin arkasındaki gardiyanlara takılınca, tebessümü dondu. Karla oğlunun annesini özlemeyi hiç kabul etmemesine alışmıştı. Sanki özlediğini kabul etmek, nefret ettiğini bildiği İsrailli gardiyanların gözünde yiğitliğine gölge dü-şürecekmiş gibi. Bir kerecik de olsa özlediğini söylemesini isterdi, ama bunun fazla olacağını biliyordu.
- Bana neler yaptığım anlat Anne.
Josef in, her ziyaretindeki alışıldık sorusuydu bu. Tutukluluğunun ayrıntılarım ya da hapishanedeki olayları anlatması yasak olduğundan, sorabileceği tek şey buydu zaten. Kurallar böyleydi, onlara harfiyen uymak gerekiyordu: gardiyanlar Arapça'yı ana dilleri gibi biliyordu. Karla oğluyla konuşmalarının kaydedildiğini, söylenenlerin şifreli bir mesaj olabileceği kuşkusuyla sonradan tüm ayrıntıların hapishane yetkililerince gözden geçirildiğini biliyordu. Kurallara karşı gelmek, ziyaret izninin kaldırılması demekti; konuşmaları iyice kısıtlanmış da olsa, hem Karla hem de . Josef kurallara uyuyordu.
Karla hayatını, oğluyla birlikte olduğu bu dakikaların özlemiyle geçiriyordu. Yine de buluşma her zamanki gibi sarsıcı oluyordu. Oğlunu kollarınm arasına alamamak, o çok sevdiği tenini koklayamamak, Josef i her gördüğünde yüreğini parçalıyordu. Yine her zamanki gibi üzüntüsünü saklamaya, ona her zaman anlattığı günlük, basit şeyleri anlatmaya zorladı kendini: bürodaki işini, babasının mezarına gidip her ikisi adına çiçek koyduğunu, villanın bahçesinin bakım gerektirdiğini, arabasının çıkardığı ve
Josefin kolaylıkla halledebileceği önemsiz sorunları.
Önemli konular, oğluna anlatmak için yanıp tutuştuğu mahrem şeyler söylenmeden kalıyordu: onun çocuk yüzüne baktığı zaman bebekliğini, emzirdiği günleri ya da ilk sarsak adımlarını gördüğünü, ilk çıkan dişini hatırladığım ya da özgürlüğüne kavuşup yanında olmasını dünyada her şeyden çok istediğini. Sevgili oğlunun kafesteki bir hayvan gibi kilit altında tutulmasına artık dayanamadığını. Josefin gururu ya da hapishane kuralları yüzünden söyleyemedikleri yüreğini dağlıyor, umutsuzluğun eşiğine getiriyordu.
- Yemek yiyor musun Josef? İyi uyuyor musun?
- Evet Anne.
- Yaralann nasıl? Acı çekiyor musun?
- Hayır, iyiyim Anne. Acım yok.
Yalan, diye düşündü Karla. Josefin vücuduna saplanan kurşunlar sağ kolunu yaralamış, sağ kavalkemiğini ve dizini parçalamıştı. Kolu iyileşmiş, geriye sadece yaranın izi kalmıştı ama, İsrailli cerrahlann yaptığı üç ameliyata rağmen, koltuk değnekleri olmadan yürüyemiyordu. Yine de hiç olmazsa hayattaydı.
- Bir ihtiyacın var mı ? Elbise filan ? Yiyecek ?
- Hayır yok.
Karla oğlunun sesindeki inatçı meydan okumayı duyuyordu. Hapishane, başkaldırı huyunu törpüleyememişti. Böylesi sorulara verdiği cevaplar, hep aynıydı: Josef düşmanın yanında, bir şeye ihtiyacı olduğunu asla kabullenmeyecekti. Gardiyanlardan biri koluna dokundu.
- Bir dakika daha? Lütfen? diye yalvardı Karla.
- Üzgünüm. Vakit doldu Bayan. Kural böyle.
israilli kaba biri, bir hayvan değildi, hatta Karla gözünde acımaya benzer bir şey bile gördü, oysa görevini yapmaya kararlıydı, Karla bir an adamdan nefret edebileceğini düşündü. Avuçlarını cama dayadı. Josef de öyle. Gardiyan koluna yapıştı.
- Lütfen Bayan.
Genç kadın ayağa kalktı, iskemlesini arkaya itti. Ellerinin izi camın üzerinde, Josefinkilerinin aksi gibi duruyordu. Eliyle oğluna bir öpücük gönderdi. Çocuk elini salladı.

- Allahaısmarladık anne.
Birkaç saniye sonra, zincirleri sakırdayarak odadan çıkarıldı, gardiyanlar Karla'ya eşlik etti. Sur'a dönüş yolunda, Karla'nın beyninde fırtınalar kopuyordu. Hapishane ziyaretlerinden sonra kendini kırılgan, içi boşalmış
hissediyor, umutsuzluğa kapılmamakta zorlanıyordu. Josef in daha uzun yıllar hapiste kalacağı düşüncesi, istediği zaman oğlunu görememenin getirdiği umutsuzluk yüreğini yaralıyordu. Gözünde onu küçücük hücresinde kıvrılmış yatarken canlandırmadığı, sağlığına, yalnızlığına ya da umutsuzluğuna üzülmediği, acı çekip çekmediğini düşünmediği bir günü, bir gecesi yoktu. Her anne gibi, oğlunun günde yirmi üç saat boyunca hücreye kapatılıp aklım oynatmasından korkuyordu. İsrail zindanlarmdaki yalnızlığa daha fazla dayanamayıp intihar eden Araplan duymuştu, Josef in bugün hücresinde asılı bulunacağı korkusu, uykularım kaçırıyordu.
Lübnan sınırına doğru yaklaşırken, aklı bu düşüncelerle doluydu. Hizbullah denetimindeki bölgede üç kilometre kadar ilerledikten sonra, her iki yanı tebeşir beyazı tepelerle çevrili bir dönemece vardı. Biraz ileride yolun kapatıldığını gördü, ellerinde Ka-laşnikovlar tutan siyah maskeli adamları, yolu tıkayan tozlu dört çekerleri fark etti. Adamlann Hizbullah militanı olduklarından emindi, bölge onlann denetimindeydi çünkü. Adamlardan biri, eliyle durmasını işaret etti. Karla durdu, camını indirdi.
- Arabadan in, dedi nöbetçi.
- Neden? Ne oluyor?
- Dediğimi yap kardeş. Tartışmak yok.
Karla şaşkınlık içinde otomobilden indi. Arabadan iner inmez adamlardan biri Renault'ya atladı, arabayı yolun kenarına çekti.
- Ne yaptığınızı sanıyorsunuz ? diye itiraz etti Karla.
- Sus. Nöbetçi silahını kaldırdı. Söylenenleri yap. Bu tarafa gel. Silahlı bir arkadaşıyla birlikte, Karla'yı yolun karşı tarafındaki
tepeye götürdüler. Tepede bir açıklığa vardılar. Sedir ağaçlarının gölgesinde, kayanın üzerinde bir adam oturuyordu. Sedef saplı, ölüme benzeyen sustalısıyla portakal soyuyordu. Kaim, acımasız dudakları, ölüm dolu koyu gözleriyle, iri yapılı, otuz yaşlarında bir adam. Gözlerindeki kötülük ışığı, her türlü acımasızlığı kolayca yapabileceğini gösteriyordu. Keten elbisesi buruşmuştu. Karga burnu, kapkara saçlan ve sakalı, zeytin rengi teniyle Arap olduğu belliydi. Karşısındaki kayayı gösterdi.
- Otur.
- Sen kimsin? Beni neden durdurdunuz?
- Otur.
Sakallı adamın sesi sertti. Karla kayaya oturdu. Nöbetçiler tepeden inip gözden kayboldu. Adam portakal soymayı bırakıp genç kadının yüzünü incelemeye koyuldu.
- Beni tanımadın mı?

- Hayır.
- Bir kez karşılaşmıştık. Uzun zaman önce. Adım Muhammed Raşid. Şimdi hatırladın mı ?
Karla adını duyar duymaz hatırlamıştı. Yıllar önce, Beyrut'ta anlık bir karşılaşma. Bir zamanlar, FKÖ'nün Libya'daki eğitim kamplarının yönetimine yardım eden, vahşetiyle ünlü Mısırlı bir Müslüman terörist.
- Evet. Hatırladım.
- Pek değişmemişsin. Geçen yıllar sana iyi davranmış.
- Ne istiyorsun?
Mısırlı soruyu duymazdan geldi, portakalın sulu bölümünü emdi, sular sakalından aşağı aktı.
- İlgi çekici ve özel bir kadmsın Karla Şerif. Filistinli bir anne babanın çocuğu olarak Amerika'da doğdun, on iki yaşındayken Lübnan'a döndün. Beyrut'taki Amerikan Üniversitesi'nden mezunsun, İngilizce, Fransızca ve Arapça konuşuyorsun.
- Sana bir soru sordum?
- Daha bitilmedim. Yanlış hatırlamıyorsam on dört yaşındayken, halkının kaderine başkaldırdın, FKÖ saflarına katılıp daha sonra Sovyetler tarafından eğitilmek üzere Patrice Lumumba Üniversitesi'ne gönderilen bir avuç seçkinin araşma katıldın. Okulun en iyi öğrencilerden birisi olarak ünlendin. Önce silahlı eğitim, bomba yapımı ve bilgi toplama konularında. FKÖ'nün en parlak erkek gönüllülerini bile gölgede bıraktın. Çakal Carlos'un bile senden çok etkilenerek

kendi hücresine katılmanı önerdiğini, senin de teklifi reddederek onu üzdüğünü biliyorum. Evet, sen çok ilgi çekici bir kadınsın.
- Bunların anlamı ne ? Neden istemediğim halde burada tutuluyorum ?
Mısırlı, portakaldan geriye kalanı fırlatıp attı, sakalını sildi, düğmesine basarak kapattığı sustalıyı cebine soktu.
- Bir zamanlar yüreğinde Arap davası ateşi yanıyordu. Anlaşılan, sönmüş. Kuşkusuz, bunu İsrailliler de biliyor. Oğlunu ziyaret etmene bunun için izin veriyorlar ya. Ne oldu sana Karla Şerif? Davadan yoruldun mu ? Yoksa korkmaya mı başladın ?
Karla birden adamın burada olma nedenini anlayarak Raşid'in yüzüne baktı.
- Bu söylediklerinin Nikolay'la ilgisi var, öyle değil mi? Mısırlı başım salladı.
- Benden ne istiyorsun ?
- Bize katılmam.

- Nikolay'a da söyledim. Artık başka bir hayat yaşıyorum. Yıllardan beri mücadelenizin bir parçası olmayı düşünmedim. Cevabım, hayır.
- Hiçbirimiz savaşmak istemiyoruz. Bunu mecbur olduğumuz için, İslam adına yapıyoruz. Sen de mecbursun. Bir zamanlar bir yemin etmiştin...
- Yıllar önceydi.
Mısırh'nın karanlık gözleri tehlikeli biçimde parıldadı.
- Bunun Müslüman Kardeşler için önemi yok. Kuran'daki kelimeleri hatırlıyorsun, değil mi ? "Eğer sözünden dönen olursa nerede bulursanız yakalayın ve öldürün."
- Beni tehdit mi ediyorsun ? diye sordu Karla, sakin bir sesle.
- Yemininin ardındaki mantık, basit. Bizimle olmayanlar bize karşı demektir. Bize karşı olanlarsa ölür. Üstelik, planlarımız hakkında çok şey biliyorsun.
- Beni öldürmek bir işe yaramaz.
- Belki. Mısırlı ayağa kalktı. Ama düşünülecek bir şey daha var. Oğlun Josef. Aşağıda karşılaştığın adamlardan bazılarının aynı hapishanede dostları ya da kardeşleri var.
Karla'nın yüzü birden soldu.
- Ne demek istiyorsun ?
- Bir kaza ayarlamak oldukça kolay olur. Oğlun hücresinde asılı ya da kaburgalarının arasında bir bıçakla bulunur. Mısırlı omuz silkti, kötü kötü sırıttı.' Yazık, hapishanelerde böylesi talihsiz kazalara sıkça rastlanıyor.
- Seni piç.
Karla Şerifin gözleri nefret doluydu. Adamın yüzünü tırmalamaya çalıştı, ama Raşid'in eli kalktı, Karla'nınkini tuttu, ötekiyle de yüzüne bir tokat patlattı. Karla çevik bir hareketle adamdan kurtuldu, ağzına bir yumruk attı. Mısırlı sendeleyip düştü. Dudaklarından kan sızıyordu. Bir anda debelenip ayağa kalktı, elini cebine götürdü. Sustalısını çıkarıp düğmesine bastı.
- Çok aptalca bir hareketti bu. İstersen gerçekten ne kadar iyi olduğunu bir görelim Karla Şerif?
Mısırlı kollarını yana açtı, kudurmuş bir boğa gibi saldırdı; oysa Karla gerilemedi, yana çekildi, yukarıdan aşağıya sert bir hareketle adamın elindeki bıçağı düşürdü. İkinci bir darbe Raşid'in ensesinde patladı, yere bu kez daha sert yuvarlandı. Karla yaklaşıp, sustalıyı aldı, ayağıyla adamın ensesine basarak bıçağı yüzüne yaklaştırdı.
- Soruna cevap aldın mı ?
Birden soluk soluğa tepeye tırmanan, silahlarını doğrultmuş adamlar göründü. Mısırlı elini kaldırdı.
- Durun. Ona zarar gelmesini istemiyorum.
Adamlar silahlarını indirdi. Karla geriledi, sustalıyı fırlattı. Bıçak adamın yanında yere saplandı. Mısırlı ayağa kalktı, elbisesinin üzerindeki tozları silkeledi.
- Bizi yalnız bırakın, dedi adamlarına. Aşağıda bekleyin. Adamlar gitti. Mısırlı mendilini çıkardı, dudağına tuttu, acılı bir
tebessümle gülümsedi.
- Hâlâ iyisin Filistinli. Becerikli kadınları severim. Başka koşullarda, senin gibi biri beni tahrik bile eder. Mendilindeki kana baktı, çakmak çakmak gözlerini genç kadına dikti. En azından, eğitimin boşa gitmemiş.
- Oğluma zarar verirsen, yemin ederim seni öldürürüm. Mısırlı dişlerinin yerinde olup olmadığını anlamak için çenesini yokladı, mendilini cebine soktu.

- Eğer gerekirse, bil ki yapmam gerekeni yapanm. Karla tehditkâr bir tavırla ilerledi.
- Aptallık etme, dedi Mısırlı. Eğer oğlunun hayatına değer veriyorsan, benim dediğimi yaparsın. Yann Görev geldiğinde, ihtiyacın olanları bir bavula tık ve onunla git. Sahte belgelerin, ihtiyacın olan her şey hazırlandı.
Karla'nın yüzü öfke doluydu.
- Bunun arkasında kim var? Gerçekten kimin için çalışıyorsun Muhammed Raşid ?
- Zamanı geldiğinde öğrenirsin. Şimdilik, bu operasyonu üç kişi gerçekleştireceğimizi bilmen yeter: sen, ben ve Görev. Bir de önümüzde zorlu bir yol olduğunu, çok çalışmak gerektiğini unutma. Önce, senden ne beklendiğini öğrenebilmen için iki haftalık bir eğitim. Dostun Görev benzersiz bir birinci sınıf terörist. Onun hizmetlerinden yaralanacağımız için şanslıyız.
- Ya sonra?
- Görev ile benim Moskova'da halletmemiz gereken bir iş var. Sonra seninle Amerika'ya gidip saha çalışması yapacağız. Görev bize daha sonra, işin gerçekleşme aşamasında katılacak.
Mısırlı sırıttı. Onur duymalısın Karla Şerif. Şimdiye kadar kalkışılmış en tehlikeli, dünyanın gördüğü en iddialı terörist saldırının parçası olacaksın. Üstelik bu saldırı doğduğun ülkede, Amerika toprağında gerçekleştirilecek. Şaka gibi, sana da öyle gelmiyor mu ?
Karla sessiz kaldı, Mısırlı'ya bakarken içindeki düşmanca duyguları kontrol etmeye çalıştı.
Adam sustalısını almak için eğildi,
bıçağı içeri çekti, çakıyı cebine attı.
- Bir şey daha var. Konuşmamızdan Gorev'e bahsetmeyeceksin bile. Bu karan tek başına aldığım düşünürse çok daha iyi olur.
Karla Şerifin yüzündeki ifade öfkeli bir iğrenmeden başka bir şey değildi.
- Başka bir şey var mı ?
- Artık gidebilirsin.
14
Moskova 31 ağustos 21:00
Akşamın dokuzunu biraz geçe, güvenlik görevlileri dövme demir kapılan açıp Boris Novikov'un şoförlü, siyah E tipi Merce-des'ini içeriye aldıklarında, şiddetli bir yağmur yağıyordu. Araba çakıl taşlı yolda ilerledi, Moskova'nın hemen dışında, Kuntse-vo'daki lüks daçanın görkemli kapısının önünde durdu. Korumalardan biri indi, arka kapıyı açıp tuttu. Kaba hatlı -geniş bir ağız, geniş bir surat ve sert bakışlı, çukura kaçmış gözler- geniş omuzlu, zarif giyimli Novikov otomobilden bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına indi.
Artık gülümsemiyordu, ama aklında hâlâ sevincinin kaynağı, birazdan keyfine varacağı uyarıcı cinsel acı ve zevk kokteyli vardı. İkinci koruma, elindeki şemsiyeyle hızla yaklaştı, Novikov'u kapıya kadar götürdü. Daça Novikov'un ölçülerine göre bile büyüktü. Yüksek duvarlı bahçelerle çevrilmiş, ince bir zevkle döşenmiş ve sekiz yatak odası vardı. Ciddi ve dikkatli görünüşlü yardımcısı holde bekliyordu. Novikov'un pardösüsünü çıkarmasına yardım etti.
- İyi akşamlar efendim. Başkanla görüşmeniz iyi geçti mi ?
- Beklenenden iyi değildi, dedi Novikov kabaca Kadın geldi mi?
- Odanızda efendim. Sanınm, geçen sefer gelen hanım.
- Rahatsız edilmek istemiyorum. Ne telefon ne de başka herhangi bir şey. Anlaşıldı mı?
Yardımcı başını eğdi.
- Tabiî efendim. Nasıl isterseniz.
Boris Novikov holdeki yaldızlı aynalardan birinde kendine baktı. Koyu renkli zarif takım elbisesini el boyaması Louis Feraud ipek kravat, cilalı seramik gibi parlak koyu kırmızı deri kemerle tamamlamıştı. Yüzü ise tümüyle başka bir konuydu. Kapanmış ya-
128
ra izleriyle kaplı kaba, neredeyse çirkin yüzü aşın şiddete yabancı olmadığını gösteren saldırgan bir ifade taşıyordu. Novikov daha önceleri kardeş kuruluş Dış İstihbarat Servisi SVR'yle birlikte KGB'nin yerini alan Rus millî istihbarat örgütü FSB'de albay rütbesiyle görevliydi. Dört yıl kadar önce erken emekliliği seçmiş, bütün gücünü verdiği ticarî girişimlerinden bazılarının, özellikle de sıfırı bol resmî ihalelerin yardımıyla hatın sayılır bir servet edinmişti. Ne var ki bu akşam, yatak odası bölümüne çıkan geniş döner merdiveni çıkarken, aklı daha çok kişisel konulardaydı. Odaya girdi, kapıyı arkasından kilitledi.
Oda geniş, görkemliydi: gümüş ve pirinç Rus vazolan, en ince astragandan dokunmuş, rengârenk halılar, el oyması meşe çalışma masası, duvarlardan birinde de Stavinsky imzalı orijinal bir on sekizinci yüzyıl Kremlin tablosu. Dışarıda yağmur boşanırken, Novikov açık

bırakılmış pencereden sızan serin rüzgârın perdeleri oynattığını gördü. Aralık kapıdan, yan karanlık yatak odasındaki masa lambasından yayılan ışık görünüyordu. Sınttı, açık pencereyi kapatmaya yeltenip, güz kokulan yüklü serin rüzgân hissedince vazgeçti, yatak odasına gidip içeriye baktı.
İpek çarşafla örtülü geniş yatakta, yan dönmüş bir kadın yatıyordu. İnanılmaz güzel vücutlu bir sanşm. Olabilecek en küçük külotu ve sutyeni yanık tenini ortaya çıkarıyordu. İpek çoraplar, jartiyer ve dize kadar siyah parlak PVC çizmelerle yataktaydı, yanında duran, kıvrılmış kamçı, görüntüye erotik bir renk katıyordu. Kadın olanlan kendine saklayacağından emin olunabilecek bir güzellik abidesiydi ve Moskova'nın en seçkin eskort ajanslarından birinin hesabına çalışıyordu.
Bekâr olan Novikov nefsini genç kadınların, paranın erişebileceği en güzellerin yanında şımartmaktan hoşlanırdı. Bu gece için seçtiği kadın bir tannçanın vücuduna sahipti ve Novikov gibi o da son derece şiddetli, neredeyse sadizme varacak cinsel ilişkilerden hoşlanıyordu. Oysa bu özellik Navikov'un sadece çok özel durumlarda gösterdiği bir zayıflıktı. Dudaklannı yaladı, yatağa yaklaşıp, kenarına oturdu. Bir süre kadının kusursuz yuvarlaklıklarını hayranlıkla seyretti, güneşten yanmış ipeksi sırtını okşayarak onu tahrik etmeye çalıştı.
- Bana zevk vermenin zamanı geldi tatlım. Hem bu gece, gerçekten sert davranmak niyetindeyim. Senin de çok zevk alacağından eminim.
Kadın cevap vermedi. Novikov gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Her ne kadar dinleniyor gibi görünüyorsa da kesinlikle bay-
gın olmalıydı. Kaşlannı çattı, kadının nabzını tuttu. Kadın yaşıyordu, emindi bundan, ama sanki ilaç almış gibiydi.
Bu salak orospu uyuşturucu aldıysa eğer, kahrolası gecemin içine etti demektir.
Novikov, nedenini anlamadan açık pencereyi hatırladı. Arkasına döndüğünde, kanının donduğunu hissetti. Karşısında tepeden tırnağa siyahlar giymiş bir yabancı duruyordu. Siyah bir anorak, siyah pantolon ve siyah deri eldivenler giymiş, yüzünü de siyah yünden bir kayakçı maskesiyle kapatmıştı. Yabancının elinde No-vikov'un başına çevrilmiş, susturucu takılmış bir Beretta vardı.
- Ne... Neler oluyor?
Yabancı kısık sesle, neredeyse fısıldar gibi konuştu.
- Sessiz ol. Bağınr ya da yardım istersen, seninle cehennemde görüşürüz.
Novikov belli etmeden yanındaki komodinin çekmecesine baktı. Kendi güvenliği için o çekmecenin boşluğunda şarjörü dolu, emniyeti açık Tokarev marka makineli bir tabanca bulundururdu.
- Beni öldürürsen, buradan sağ çıkamazsın. Polis derhal alarma geçer. Üstelik korumalar, elektronik güvenlik önlemleri de...
- Güvenlik önlemlerin yetersiz.
- Ne istiyorsun ? diye sordu Novikov. Yabancı, duvardaki Kremlin tablosunu işaret etti.
- Arkasındaki kasayı aç.
Novikov'un benzi soldu. Yabancının neyin peşinde olduğunu anlamıştı.
- Böyle bir hırsızlıktan sonra asla kurtulamazsın. Asla. Bir hayvan gibi izin sürülür. Nereye kaçarsan kaç. Yaşayan bir ölü olursun.
- Söylediğimi yap, diye buyurdu adam.
Novikov tabloya doğru yürüdü, bir yerine dokundu, tablo menteşeleri üzerinde dönerek arkasında gizli, elektronik klavyeli büyük duvar kasasını ortaya çıkardı. Şifreyi girdi. Kasadan bir "klik" sesi duyuldu.
- İçindeki kâğıtları bana ver. Sonra yatağa gidip yüzüstü uzan, sesini de çıkarma.
Novikov adamın dediklerini yaptı, kasadan aldığı kırmızı kapaklı dosyayı yabancıya uzattı, sonra yatağa gidip, yüzükoyun uzandı. Adam dosyayı açıp içindekileri inceledi, maskesinin ardında gülümsedi.
- Şansım varmış gibi Albay.
Sonra çalışma masasına yöneldi, masa lambasını yaktı, cebin-

den çıkardığı Japon malı minyatür fotoğraf makinesiyle bütün kâğıttan çekti, işini iki dakikadan daha kısa bir sürede tamamladıktan sonra kâğıttan dosyaya yerleştirdi, dosyayı kasaya koydu, tabloyu yerine getirdi.

Evin aşağılarında bir yerden, çarpan bir kapının sesi gibi sert bir gürültü duyuldu. Yabancı bir an arkasını döndü, Novikov o an başını kaldırdı, fırsatın geldiğini gördü. Elini çekmecenin boşluğuna uzattı, Tokarev'i aldı ve hızla kaldırdı.
- Seni salak pezevenk. Cehenneme gidecek olan sensin! Tetiğe basmayı başardı, ama hedefi ıskaladı, kurşun duvara
saplandı. Yabancının silahı bir kez ateş aldı. Novikov bağırdı, kurşun parmaklarım parçaladı. Tokarev'i düşürdü, kanlı elini tuttu.
Yabancı yaklaşıp susturucunun ucunu Novikov'un alnına dayadı. Aşağıdan gürültüler, merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Novikov birden kapıyı kilitlediğini hatırladı. Onu kurtaracak kadar zamanları yoktu.
- Sen... Kimsin sen? Yabancı kar maskesini çıkardı.
- Beni hatırladın mı Albay?
Novikov dehşetle Nikolay Gorev'in yüzüne baktı.
- Sen! Aman Tanrım! Görev tetiğe bastı.
Binbaşı Aleksey Kursk yatak odasının ortasında durdu. Önünde, Boris Novikov'un vücudunu kısmen örten kanlı beyaz çarşafın bir ucunu FSB'nin Soruşturma Bölümü'nden bir teğmen tutuyordu. Kursk cesede baktı, kurbanın alnındaki tek kurşun deliğini inceledi, kanlı parmaklarım gördü. Sonra dönüp yerdeki Tokarev tabancaya, açık pencereye ve duvardaki kurşun deliğine baktı.
- Gördüklerim yeter. Şimdi hikâyeyi anlat. Teğmen çarşafı bıraktı.
- Korumalar saat dokuzdan hemen sonra bir kurşun sesi duymuşlar. Oda kapışım kırdıklarında, Novikov'un cesediyle karşılaşmışlar. Halının üzerindeki silah Novikov'un, onun adına ruhsatlı. Bir kez ateş edilmiş.
Kısa boylu, tıknaz Kursk delici bakışlanyla duvardaki kurşun deliğini inceledi, parmağının ucuyla dokundu.
- İpucu ya da tanık?
- Yerde üç kovan bulduk. İkisi dokuz milimlik. Muhtemelen No-vikov'u öldüren tabancanın mermileri.
-Ya kız?
Teğmen tebessümünü saklamaya çalıştı.
- Novikov'la kirli yatak oyunlan oynamaya alışık biri. Hiçbir şey görmemiş, duymamış. Birinin arkadan gelip, koluna bir şırınga soktuğunu iddia ediyor. Kendine geldiğinde hatırladığı ilk şey, odaya doluşan polisler ve yerde Novikov'un parçalanmış beyni. Ondan beri avazı çıktığı kadar bağınyor.
- Nerede şimdi ?
- Hastanede, şoka karşı tedavi görüyor.
Kursk pencereye yaklaştı, perdeyi açıp aşağıya, yüksek duvarlarla çevrili koyu çimenlere baktı.
- Bir şey görmediğinden emin, öyle mi ?
- Doğru söylüyor gibi. Yine de inceleyeceğiz. Bakalım, bu oyunda bir rolü olmuş mu ?
- Peki, ya korumalar ?
- İçlerinden biri, kurşun sesinden hemen sonra çimenlerin üzerinde koşan, duvardan atlayan siyah giyimli birini görür gibi olmuş. Ondan sonra da bir motosikletin çalışıp uzaklaştığım duymuş.
- Korumalan da araştırsınlar. Bilmem gereken başka bir şey kaldı mı?
Teğmen duvardaki Kremlin tablosunu gösterdi.
- Novikov bunun arkasına bir kasa yaptırmıştı. Evde bazı belgeleri incelemek isteyen o çapta bir işadamı için olağan bir şey. Kasa kilitli, açılmamışa benziyor, yardımcısının söylediğine göre de şifresini sadece Novikov biliyormuş.
Kursk tabloya yaklaştı, menteşesiyle oynadı, kilitli kasayı inceledi.
- Bunun içinde ne olduğu konusunda fikrin var mı ?
- Hayır efendim. Buraya gireni bulabilmek umuduyla Moskova'ya giden bütün yollarda barikatlar oluşturduk. Şimdilik hiçbir şey bulamadık.
Yatak odasının kapısının önünden gürültüler duyuldu, nöbetçiler kenara çekilerek bir adamın içeri girmesine izin verdiler. FSB Başkanı İgor Verbatin, ters tarafından kalkmış görünüyordu. Üstü örtülü cesede iğrenerek baktı.
- Evet Kursk, bana neler anlatacaksın ?
- Bu bir cinayet.

- Kelime oyunu yapma Binbaşı. Bu kadannı bir saat önceden biliyordum.
- Daha yeni geldim. Kursk FSB başkanının böyle bir cinayetle bizzat ilgilenmesine şaşırmıştı. İlk belirlemelere göre Novikov, sı-
ki güvenlik önlemlerini atlatmayı bilen maskeli biri tarafından öldürülmüş.
- Novikov'un kasasına dokunulmuş mu ?
- Dokunulmamışa benziyor. Neden? Verbatin'in yüzü karardı.
- Bunu daha sonra konuşuruz Kursk. Baş başa kaldığımızda. Bunu kimin yapmış olabileceği konusunda bir fikrin var mı?
Kursk omuz silkti.
- Novikov gibi eski bir FSB albayı ve başanlı bir işadamının düşmanları olması doğal. Bir şey söylemek için daha çok erken.
FSB başkanı öfkeyle homurdandı, sonra Kursk'un kolunu tutup bir kenara götürdü.
- Bu cinayetin basma sızdırılmayacağımn farkındasın, dep mi ? Hiç olmazsa şimdilik gizli tutulacak, soruşturma sadece FSB tarafından yürütülecek, polis bu işin dışında tutulacak. Anlaşıldı mı?
- Aldığım talimat öyleydi. Bu gizlüiğin sebebi ne?
- Zamanı gelince öğrenirsin. Şimdilik, bizzat başkanın, Vasiliy Kuzmin'in bu cinayetle şahsen ilgilendiğini bilmen yeterli. FSB'nin en iyi soruşturmacılarındansm. Suçluyu bul, çabuk bul. Bu her şeyden önemli. İstediğin bütün imkânları kullanabilirsin. Bütün imkânlan dedim Kursk. Bu cinayetin ardında kim varsa, yakalanma!*.
15
Kandekar, Afganistan 3 eylül
Güneş ufka doğru alçaldığında, tek başına bir adam taşlı yokuşu tırmandı, sönen portakal rengi ışıkta yalnız gölgesi belirdi. Uzun boyluydu, bir doksan beşe yakın, esmer teni ve kahverengi gözleri vardı. Üzerinde Arap işi gri renkli bol bir cüppe, başında da beyaz bir kefiye vardı. Tırmanırken dayanmak için aldığı bastonun da etkisiyle, solgun ve hasta görünüyor, sakalmdaki ter damlaları ne denli zorlandığını gösteriyordu.
Ebu Haşim yokuşun tepesine vardı, soluklanmak ve çevreye bakmak için durdu. Aşağıdaki manzara pek sıkıcıydı: pas rengi taşlar, kayalık dağlar, şekilsiz tepeler. Batan güneşe rağmen, hava hâlâ sıcaktı; duyulan tek ses, Haşim'in soluğuydu.
Kolunun altında bir seccade tutuyordu. Seccadeyi yavaşça açu. Güneydoğuya, Mekke'ye dönerek "Dünyanın Sahibi", "Rahim ve Rahman", "Kıyamet Gününün Efendisi" Allah'ın admı andı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, üç kere rükûa vardı, alnım seccadeye değdirip dualarında Allah'ın ve onun elçisinin adlarını söyledi. Namaz sona erdiğinde, Ebu Haşim yavaş yavaş soluyarak seccadenin üzerine oturdu, çevrenin sükûnetini, sessizliğini içine çekti.
Akşamın bu saatinde, güneş battığı zaman, dağlar sakin olurdu. Sevgili Afganistaninin bu ıssızlığında, doğamn en sert, ama aynı zamanda en anlamlı olduğu bu bölgede, kendini Tann'ya daha yakın hissediyordu. Bir zamanlar, seçkinlere özgü bir eğitim almıştı. Babasının mermer zeminli, altın kaplama banyolu, bakımlı bahçeli, uşak ve hizmetçilerle dolu sarayımsı villasını hatırlıyordu. Oysa kendisi, neredeyse yirmi yıldır çok basit bir hayatı tercih etmiş, Allah'ın zaferini boş konforlara yeğlemişti. İşte Amerikan haberalma örgütlerinin gözünde onu dünyanın en tehlikeli, en aranan teröristi yapan da bu hayattı.
134
Aşağılardan gelen, yuvarlanan taş sesini işitince döndü. Alacakaranlıkta, aşağıdaki kamptan aceleyle çıkıp tırmanan, ayağını sağlam yere basmak için tüfeğinin kabzasına dayanan adamı gördü. Adam tepeye vardığında Haşim gülümseyerek seslendi.
- Selamünaleyküm.
- Aleykümselam, diye cevap verdi ziyaretçi, yüzü mutluluktan kıpkırmızıydı. İnşallah akşam namazını bölmedim Ebu Haşim ?
Haşim ayaklandı. Sarıldılar, eski dostlar gibi birbirlerinin yanaklarım öptüler.
- Dualarım kabul oldu. Moskova'dan sağ salim döndüğüne sevindim Muhammed, sevgili kardeşim. Ne zaman geldin ?
- Biraz önce. Adamlar seni nerede bulacağımı söylediler. Sana verilecek güzel haberlerim var, Ebu Haşim...
Haşim elini kaldırarak ziyaretçiyi susturdu, seccadenin/üzerinde bağdaş kurdu.
- Gel, benim gibi yap: Tırmandın, dinlen. Sonra konuşuruz.

Muhammed Raşid oturdu. Karşılıklı oturan iki adam, birbirlerinin tam zıddıydı: Haşim uzun boylu, sakallı, sakin, neredeyse bir keşiş gibi; Raşid tıknaz, orta boylu, tam bir Arap. Raşid derin bir soluk alıp ağzından dökülecek kelime selini, artık tutamayacağı haberleri durdurmak istercesine, ciğerlerine hapsetti.
- Evet, şimdi bana beklediğim haberi ver Muhammed.
- Başardık Ebu Haşim. Formül elimizde.
Raşid yüzü parlayarak cüppesinin cebinden fotoğrafları çıkarıp heyecanla uzattı.
- Tüm ayrıntılar burada.
Haşim kâğıtları aldı, hayranlıkla baktı. Sayfalardaki şekilleri, kimyasal formülleri anlayamıyordu, ama nelere kadir olduklarının bilincindeydi. İlk tepkisi başını eğip sessiz bir dua okumak oldu, şimdi artık elinde bulunan güç için şükran duası.
- Allah'a şükürler olsun, istediğini yerine getirdin Raşid. Sonunda başardığımız için, O'na hamdolsun. Bu büyük bir an. Formülü en erken ne zaman deneyebiliriz ?
- İnşallah, birkaç günde. Hemen çalışmaya başlayacağız. Kimyagerlerimiz bilim adamlarının en parlaklarından. Ellerinde formül olduktan sonra, bir sorunla karşılaşmayacaklardır. Raşid hâlâ heyecanlıydı, yüzü parlıyordu. Hâlâ inanamıyorum Ebu Haşini. Sonunda başardık. Artık Amerikalıların karşısına eşit koşullarda çıkabiliriz.
- Fazla heyecanlanmayalım Raşid, dedi Ebu Haşim, sakin bir şekilde. Daha yapılacak çok iş var. Henüz işin başındayız. Kâğıtları indirdi, özenle katladı. Şimdi bana her şeyi anlat. Moskova'da
her şey planlandığı gibi mi gitti ?
Raşid anlattıkça, Haşim her ayrıntıyı dikkatle dinledi. Ziyaretçisi sözünü tamamlayana kadar bir yorumda bulunmadı.
- O Rus, umduğum gibi çıktı. Nerede şimdi ?
- Aşağıda, kampta.
Haşim durakladı, Raşid'in yüzüne soran gözlerle baktı.
- Hâlâ onu onaylamıyorsun, değil mi Raşid ? Becerisi fikrini değiştirmene yetmedi mi ?
- Becerikli biri olduğu doğru. Uzman bir terörist, diye girişti söze. Sonra sesine öfkeli bir tını karıştı. Ama davranışıyla tutumu saygısız. Üstelik, amaçlan da beni endişelendiriyor Ebu Haşim. Tek ilgilendiği Çeçen halkı ve adamlarının serbest kalması. Bu bakımdan paralı bir askerden farkı yok, bu da beni iğrendiriyor.
- Unuttuğun bir şey var, onun yardımım biz istedik, dedi Haşim. Çeçen kardeşleri adına bize ödemek zorunda olduğu bir borç var. Böylesi adamlar çok işe yarar. Kâğıtları havaya kaldırdı. Bunları getirerek kendini kanıtladı. Washington'da da kanıtlayacağı gibi.
- Eğer sen öyle diyorsan Ebu Haşim.
- Ya kadın? Ondan ne haber?
- Oldukça başarılı oldu, eğitimi de tamamlandı. Artık formül elimizde olduğuna, kimyagerlerimiz de görevlerini yapacaklarına göre benimle Washington'a gelecek. Yaklaşık bir hafta sonra hareket ederiz, belki de daha önce.
- Ona güveniyor musun ? Raşid yeniden başını salladı.
- Ona söyleyeceğimizi harfiyen yapacak. Başka seçeneği yok.
- İyi. Ancak davamızın selameti için, anlaşmazlıklarını bir yana bırakman gerek. Planımız gerçekleşme yoluna girdiğine göre, her ikisiyle işbirliğine girmen çok önemli. Bunu benim için yapar mısın ?
Raşid istemeye istemeye başını salladı, üzüntüsünü bastırmaya çalıştı.
- Evet Ebu Haşim. Sen öyle istiyorsan.
- İstiyorum.
Haşim ayağa kalktı, kâğıtları cüppesinin cebine yerleştirdi, seccadesini katladı.
- Gel, kampa dönelim. Şu Rus'la konuşmamız gereken konular var.
Kamp tepenin otuz metre kadar aşağısında, girişleri koyu kırmızı toprak renginde brandalarla kamufle edilmiş, kayalara oyu-
larak birbirine bağlanmış mağaralardan oluşuyordu. Binlerce yıl evvel, tarihöncesi insanları yaşamış bu mağaralarda. Oysa şimdi mağaralar üç yüz kadar silahlı, iyi eğitilmiş Müslüman mücahidini barındırıyordu. Yer altı sığmakları garajlar ve acil durum çıkışları oluşturmak için, kireçtaşı kayaçların içindeki doğal açıklıklar genişletilerek tünel haline getirilmişti. Gündüzleri serin, geceleri de sıcak olan bu mağaralar yatakhane ve yemekhane olarak kullanılmanın yam sıra, kamptaküerin malzeme ve cephanelerini depolayacak hacimlere de sahipti. Kamp

sakinlerinin arasında bir doktor, bir dişçi, koyun eti ve otlarla harikalar yaratabilen birçok aşçı, bir de imam vardı. Yaklaşık sekiz kilometre öteye yerleştirilen nöbetçiler kampla telsiz bağlantısında bulunuyordu. Çevredeki tepelerde de tanksavar silahlar, havanlar ve Rus yapımı uçaksavar toplarıyla güçlendirilmiş makineli tüfek yuvalan kurulmuştu.
Haşim ile ziyaretçisi, mağaralardan birinin ağzını görene kadar indiler. Girişin dışında, ellerinde saldırı tüfekleriyle iki sakallı nöbetçi duruyordu. Haşim, peşinde konuğuyla nöbetçilerin arasından geçti. Girdikleri mağara beş metreye yedi metrelik, geniş bir yerdi. Burası Haşim'in komuta merkeziydi.
Bir köşedeki ahşap raflar kitap doluydu; onlarca kalın din kitabı, aralarında da çok kullanılmaktan yıpranmış bir Kuran. Öteki köşede yatak olarak kullanılan hasır bir şilte ve Haşim'in birkaç parça kişisel eşyasımn ve elbiselerinin bulunduğu, boyası yer yer kazınmış madenî bir sandık vardı. Sandığm üzerinde de bir Kalaşnikov saldın tüfeği, yedek şarjörler ve küıfınm içinde Sovyet yapımı bir tabanca.
Odanın ortasında, yerdeki yıpranmış Buhara halısının çevresine minderler serpiştirilmişti. Mağaranın bir Bedevî göçerinin evini andırmasına tek engel, masanın üzerindeki ultra modern teknoloji ürünleriydi: uzun ömürlü yedek piliyle bir kısa dalga radyo vericisi, Japon malı dizüstü bilgisayar, alüminyum çanta içinde Inmarsat uydu iletişim sistemi.
Görev halının üzerine bağdaş kurmuş, minicik bir cam fincandan kahve içiyordu. Haşim'in girdiğini görünce ayağa kalktı ve Raşid'e döndü.
- Nerede kaldınız ? Beni unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım. Haşim konuğunu başım göğsüne dayayarak Arap usulü selamladı.
- Bağışla beni. Raşid'le konuşacaklarımız vardı da. Lütfen, otur. Hep birlikte oturdular. Alçak tahta masanın üzerinde küçük bir
ocak, gümüş bir cezve ve cam fincanlar vardı. Haşim fincanlar-
ij/
dan ikisini doldurdu, Gorev'inkinin de üzerini tamamladı.
- Moskova'da büyük bir iş basardın. Bu yüzden yürekten şükranlarımızı kazandın. Haşim'in sesi hürmetkardı. İlgi çekici bir insansın Nikolay Görev. Gerçekten ilgi çekici.
/ - Formül elinizde, önemli olan da bu, dedi Görev, önemsemi-yormuş gibi. Onun için, önemli olandan bahsedelim. Operasyonun bir sonraki aşamasından.
Fincanındaki koyu, sert kahveyi yudumlayan Raşid, söze başlamadan önce fincanı yere bıraktı.
- Kadınla Amerika'ya varmamızdan dokuz hafta sonra bize katılacaksın. O zamana kadar sinir gazı ve gerekli malzeme güvenli bir yoldan Washington'a ulaşmış olur. ihtiyacımız olan konularda Çeçen dostlarından yararlanacağız.
- Senden bekleneni yapacağından emin misin? diye sordu Haşim.
- Endişelenme, dedi Görev. Yardımının karşılığını alacaksın. Güvenli ev konusu ne oldu ?
Raşid Gorev'in sesindeki küstahlığı hissedince gözlerini açtı, yine de söze devam etti.
- Her şey düşünüldü. Sen gelene kadar, gerekli güvenli evleri hazırlarız. Biri senin ile kadın için, biri de benim için. Başkente yakın. İşlerin kötü gitmesi durumunda, ihtiyacımız olur diye kentin dışında, Maryland'de, Chesapeake Körfezi denilen bir yerde bir yazlık ev de olacak. Ama ihtiyacımız olacağını sanmıyorum.
- Kimyasallar nerede depolanacak ?
- Başlangıçta, Washington kent merkezinden uzakta güvenilir bir yerde. Amerikalıların her yeri arayacaklarından emin olabilirsin. Aramaya kent merkezinden başlamaları mantıklı görünüyor. Daha sonra, güvenli olduğuna kanaat getirdiğimizde, malzemeyi kent merkezine taşıyacağız.
- Orada bize yardım edecekler olacak, değil mi ? Raşid başını salladı.
- Ayarlayacağız. Ama şimdilik bu konuyu düşünmene gerek yok.
- Washington'la buradaki iletişimi nasıl sağlayacağız?
- İki şekilde, diye cevap verdi Raşid. Birincisi, Paris'te günde yirmi dört saat açık kalacak özel hatlı telefon üzerinden verilecek basit şifreli mesajlarla. İkincisi, daha acil sinyaller için uydu antenli bilgisayarla.
Raşid bir dizüstü bilgisayara uzmanca monte edilmiş bir alıcı-vericiye sahip olacağını anlattı. Dizüstü bilgisayara klavyeden bir mesaj girilecek, entegre devreler sihirlerini gösterip mesajı şifre-

lendireceklerdi. Uydu anteni üzerinden iletilecek sinyal sıkıştırılarak bir "patlamaya" dönüştürülecek, bazen bir saniyeyi, genellikle de milisaniyeleri geçmeyen sürede

gönderilecekti. Sinyal alındığında elektronik olarak "yavaşlatılıp" normal hızına düşürülecek, sonra da şifresi çözülecekti. Şifreli mesaj alıp verme işlemleri belirli "iletişim aralığı"nda ve önceden belirlenmiş zamanlarda, ama şifrenin açığa çıkmaması için de sık sık değiştirilecek saatlerde gerçekleştirilecekti.
- Çok güzel, deyip ayağa kalktı Görev. Eğer hepsi buysa çekileyim.
- Tabiî, dedi Ebu Haşim. Uzun ve yorucu bir yolculuktan geliyorsun.
Görev mağaranın ağzında durdu.
- Bir şey daha var. Düşünüyorum da operasyonun bir adı, bir kod adı olması gerekmez mi ?
- Doğru. Bir adı olacak, hem de çok uygun bir adı. Kuran'ı bilir misin Nikolay ?
- Afganistan'da mücahitlerinize karşı savaştığım günlerde, genel bilgilerden daha fazlasını öğrenmeye çalıştım. Neden?
- Öyleyse Peygamber'in el-vakıa adlı bir günü andığını biliyörsündür.
Görev başını salladı.
- Son gün. Bu dünyanın günahkârları Allah'ın huzuruna çıkıp günahlarının kefaretini ödeyecekleri, sevap işleyenlerin, iyilerin ödüllendirilecekleri kıyamet günü. Tüm dinlerde buna benzer bir inanış vardır. Bu inanışın benim için bir önemi yok. Ben başından beri bir tüfeğin namlusundan çıkan adalete daha fazla güvendim.
- Her'silahın yaradığı bir iş vardır, özellikle de bizimki kadar güçlü bir silahın. Bu silah Amerikalılar için yargı gününü, islam için de diriliş gününü getirecek. Biz de Nikolay, planımızı böyle adlandıracağız. El-Vakıa. Kıyamet günü.
Karanlık bastıralı çok olmuş, ay yükselmişti. Görev uyuması için gösterilen mağaranm dışma çıkmış, dalgın dalgın sigarasını tüttürüyordu. Aşağıdaki kayalıklardan gelen bir ses duyunca, döndü. On adım ötesinde, Karla kollarını kavuşturarak durmuş, ona bakıyordu.
- Kurallara boş vermekten hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?
- Neymiş bu kurallar?
- "Campta sigara içmek yasaktır. Gorev'in dudaklarında bir tebessüm belirdi.
- Mücahitler için, belki. Benim için değil. Ben istediğimi yaparım. Kaldı ki bu günlerde bana güzel bir sigaradan başka pek keyif veren bir şey yok. Nerede kaldın ?
- Uyumuştum ki nöbetçi uyandırıp burada olduğunu söyledi. Gülümsedi, yaklaşıp yanağını öptü.
- Seni sağ salim gördüğüme sevindim Nikolay.
- Ben uzaklardayken, sana nasıl davrandılar ?
- Oldukça iyi. Moskova işi nasıl gitti ?
Görev her şeyi anlattı, konuştukça Karla'mn yüzü karardı. -'Novikov denen o adamı öldürmek seni rahatsız etti mi?
- Nasıl etsin ? Çeçenistan'dayken, Novikov'un neler yapabileceğini bizzat gördüm. Ama onunla yollarımız çok daha önceden, ben Moskova'da subayken kesişmişti. Albay, vahşetiyle ünlü bir hayvandı. O ve adamları on üç yaşındaki çocuklara işkence yaptılar, direnişçilerin değil, masum sivillerin yaşadığı bir sürü köyü yerle bir ettiler. Novikov'un eline geçen yoldaşlarıma gelince, onlar daha da kötüsünden korkuyorlardı. Kafaya sıkılacak tek bir kurşun onun kurbanlarına uyguladıklanyla karşılaştırıldığında, çok daha insancaydı. Görev sigarasının ucundaki külü silkti. İşte, iş tamamlandı. Artık ilerlememiz gerek. En fazla bir hafta sonra, Raşid'le birlikte hazırlıkları tamamlamak üzere gideceksiniz. İnsanın bulabileceği en iyi yol arkadaşı değil kuşkusuz, ama ben daha sonra farklı yoldan size katılacağım.
Karla Şerif sessizdi. Gidip bir kayanın üzerine oturdu.
- Ne oldu, bir şey mi var Karla? diye sordu Görev. Karla adama baktı.
- Beni görmek için, Sur'a geldiğin gün. Bütün bunlara katılma-ı neden kabul ettiğini söylememiştin. Belki de şimdi söylemenin amanı gelmiştir.
Görev omuz silkti.
- Bir sürü neden sayabilirim. Ama her şeyden önce, ödemek orunda olduğum bir borç var.
- Nasıl bir borç ?
- İJç yıl önce, Ruslar Grozniy'i işgal ettiklerinde, Çeçenlerin sa-aşacak silahı yoktu. Yetersiz malzeme, Rusya'dan çalınmış bir
avuç silah. Neler yaşandığım tahmin edemezsin. Gece gündüz bombalandık, tepelerin arasında kıstırıldık, vahşi köpekler gibi izlendik. Umudumuz kalmamıştı. Sonra Muhammed Raşid ile adamları geldiler, ihtiyacımız olan ne varsa sağlamayı önerdiler. Silah, cephane, dünyanın en iyi eğitimi ile malzemesi. Kabul ettik.

- Şimdi borcunuzu ödemenizi mi istiyorlar?
J4U
- Onun gibi bir şey.
- İyi de neden sen ? Yoldaşlarından biri değil de neden sen ?
- Bunun da birçok nedeni var. Çok iyi ingilizce konuşuyorum ve Arap'a benzemiyorum ki, bunlar bizimki gibi bir görevde oldukça önemli. Görev sigarasını fiskeledi. Ya sen Karla? O gün Sur'da bu işlere karışmamakta çok kararlı görünmüştün. Fikrini neden değiştirdin ? Josef için mi ?
Karla tereddüt etti.
- Evet, Josef için.
- Onu çok seviyor olmalısın.
- Tahmin edemeyeceğin kadar. O anda gözlerinden yaş boşalacağını sandı, Gorev'e bakarken içindeki acıyı gizlemeyi becerdi. Hiç evlenmedin, değil mi Nikolay ?
Görev başım salladı, gülümsedi.
- Benimle kim evlenir ki ? Oysa bir erkek çocuğuna sahip olmak, olağanüstü bir duygu olmalı.
Karla kayadan atladı, heyecanım bastırmaya çalıştı.
- Biraz uyusam iyi olacak. Görev sevgiyle kolunu tuttu.
- Bu işe karışmanı hiç istemedim. Eğer seni benim seçtiğimi düşünürsen, diye söylüyorum.
- Peki, sen değilsen kim?
- Raşid ve arkadaşları. Neden seçtikleri de açık. Senin özelliklerine sahip, böylesine çügmca bir planda görev alacak Arap kadım pek yok. Adın çok kısa bir listenin en tepesindeydi. Bana kalsaydı, seni bu işe hiç karıştırmayacağımı bilmeni istedim. Anladın mı ? Bunu bilmen benim için çok önemli.
Karla başını salladı, giderken birden döndü.
- Benim için bir şey yapar mısın ? Ben giderken, havaalanına gel Nikolay.
- Özel bir nedeni mi var ?
- Yok. Sadece bir dostun beni uğurlamasını ve iyi şanslar dilemesini istedim.
- Korkuyor musun Karla?
- Hiç korkmadığını kadar. Durakladı, dudağım ısırdı. Bana bir söz vermeni istiyorum. Eğer bana bir şey olur, bu badireden sağ çı-kamazsam, Josef le ilgilenilmesinin bir yolunu bulacağına söz ver.
- Tabiî. Görev genç kadının yüzünü inceledi. Korkmanın gerçek nedeni bu mu?
Karla başım salladı.
- Son zamanlarda, bu düşünce beni öylesine rahatsız ediyor ki.
Eğer ölürsem, Josef in hiç kimsesi kalmayacağı düşüncesine dayanamıyorum.
- Sana söyledim. Bu işten burnumuz bile kanamadan kurtulacağız. Sağ salim döneceksin Karla. İkimiz de döneceğiz. Ve Josef özgür olacak.
Gözlerinde yaşlar, adama baktı.
- Haklı olmanı ümit ediyorum Nikolay. Haklı olmam öylesine isterdim ki.
Görev gülümseyerek elini uzattı, genç kadını teselli etmek için yüzüne dokundu.
- Sana söz veriyorum.
Genç kadımn aşağıya, yatacağı mağaraya inişini izledi, gözden kayboluncaya dek karanlıklara karışan gölgesine baktı. Bir sigara daha yaktı, arkasında bir ses, kayalarda ayak sesleri duydu.
- Demek duyduklarım doğruymuş.
Görev döndü. Muhammed Raşid on adım ötede, sırıtarak duruyordu.
- Neymiş duydukların ?
- Seni seviyordu, Moskova'da karşılaştığınızda sana âşık olmuştu, ama sen onu geri çevirmiştin. Aslında, çok daha karmaşık bir ilişkiydi, değil mi? O müstakbel kocasıyla nişanlıydı, ama söylentilere bakılırsa, senin için adamı terk etmeye hazırdı. Bütün bunlar çok zaman önce oldu tabiî. Bana, ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleme salon Görev. Yoksa işleri çok zorlaştırırsın. Özellikle de böylesine önemli bir görevde.
Görev Arap'm yüzüne iğrenerek baktı.
- Başkalarının konuşmalannı dinleme alışkanlığından hiç vazgeçmeyecek misin ?
- Beni ilgilendiriyorsa, hayır. Üstelik bu konuşma, beni çok yalandan ilgilendiriyor. Eğer ikinizden biri eski ilişkiyi yeniden ısıtmak niyetindeyse, görevimizin tamamlanmasını beklemek çok daha iyi olur. Öyle değil mi ?

- Sana bir şey söyleyeyim mi Raşid ? Sinirlerime dokunmaya başladın. Onun için burnunu bir daha benim özel işlerime sokma.
Raşid yaklaştı, yüzündeki sırıtış gitmiş, yerini tehdit dolu bir ifade almıştı.
- Senin sorunun ne, biliyor musun Görev? Saygı nedir, bilmiyorsun. Ben şahsen seni seçmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki bu hatayı düzeltecek gücüm yok. Mısırlı gözlerini Gorev'inkilerden ayırmadı. Kendi iyiliğin için sana güvenenle
142
ri utandırmayacağını umuyorum. Buna Çeçen dostlann da dahil. Onlar mücadelelerini bizim desteğimiz olmadan sürdüremez. Rus zindanlarında çürüyen yoldaşlarının tek kurtuluş umudu, bizim yardımımızdan geçiyor. Bunu sakın unutma.
- Daha önce de söylemiştim, yardımının karşılığını alacaksın. Görev adamın gözlerine baktı, sigarasını fiskeledi, gidiyordu ki
Raşid koluna yapıştı, gözlerini gözlerine dikti.
- Sorunun ne Görev?
Görev kolunu Arap'm pençesinden kurtardı.
- İçimden bir ses, niyetinin hiç de iyi olmadığını söylüyor.
- Ne demek istiyorsun ?
- Ben Sur'da Karla'dan ayrıldıktan sonra, onunla sakin bir hasbıhal yapmadığından emin misin ? Tehdit etmiş, fikrini değiştirmeye çalışmış olmayasın ? Nasıl bir tehditten söz ettiğimi anladın. Davaya sanl ya da gazabımıza katlan. Böylesi tam sana uygun olurdu Raşid. Bana karşı kullandığın ikna yönteminin benzeri. Tek farkı, Çeçen yoldaşlarımı ele vereceğin.
Raşid kaşlarım çattı.
- Neden bahsettiğini anlamıyorum.
- Tuhaf, ama ben farklı düşünüyorum. Neyse, haklı olmanı dilerim. Eğer doğru olmadığını öğrenirsem, bana cevap vermek zorunda kalırsın Raşid. Bunu hiç unutma.
Arap'ın yüzü düşmanca bir ifadeyle kasıldı.
- Terbiyesizlik etme Görev. Köşeye sıkıştığınızda, sana ve yoldaşlarına kimlerin yardım ettiğini hatırla. Şimdi o yardımı geri ödemenin zamanı. Bu operasyonu kimin yönettiğini de asla unutma. Benimle konuşurken saygılı ol.
- Bundan emin olabilirsin. Görev alaycı bir selamla parmağını alnına götürdü. Hak ettiğini düşündüğüm zaman.
Karşısındakini kovar gibi bir hareket yapıp dönmeye davrandı, Raşid bir kez daha koluna yapışınca, sön derece tehlikeli bakışlarını Arap'm gözlerine dikti.
- Senin yerinde olsam, bunu bir daha yapmam. Yoksa biri çok
fena yaralanır.
İki adamın birbirine inatla, meydan okuyarak baktıkları birkaç saniyeden sonra Raşid'in parmaklan gevşedi, yüzündeki ifade nefrete dönüştü.
- Unutmaman gereken bir şey daha var Görev. Görevlerimiz var. Her birimizin. Ben, görevimi yapmak niyetindeyim. Sen de seninkini yapmaya gayret et. Yoksa emin ol, El-Kaide'nin gazabı korkunç olur.
16
Moskova 9 kasım
Aleksey Kursk'u taşıyan Lada sedan binbaşıyı Ramenka Ma-hallesi'ndeki özel evin önünde bıraktığında, saat akşamın on birine geliyordu. Geniş bahçelerin ortasında, tuğla ve ahşaptan yapılmış, çift garajı ve nöbetçi kulübesi olan daça görkemli ve etkileyiciydi.
Şoförüne, "Burada bekle" deyip iki tarafında birer silahlı milisin nöbet beklediği kapıya doğru yürüdü.
Kursk kimliğini gösterdi, birkaç saniye sonra FSB başkanını günde yirmi dört saat koruyan profesyonel ekipten ceketi stero-itli kaslarla gerilmiş, tıknaz, saldırgan görünüşlü biri tarafından duvarlan lambrili bir çalışma odasına götürüldü.
İgor Verbatin bir elinde votka kadehi, tavandan yere kadar inen pencerenin yanında duruyor, dalgın dalgın karanlık bahçeye bakıyordu. Kursk'un içeri alındığını duyup döndü.
- Teşekkürler Georgiy. Şimdi bizi yalnız bırak. Koruma çekildi, usulca kapıyı kapattı.
- Oturun Binbaşı. Verbatin kadehini kaldırdı. Akşamlan yatmadan önce bir votka iyi geliyor. Acaba beni gecenin bu saatinde görmek istemenizin sebebi ne ?
- Novikov dosyasında bir gelişme var efendim.
Verbatin kaşmı kaldırdı, çalışma masasının arkasına oturdu.

- Öyle mi ? Oysa, iki aydır sürdürdüğün soruşturmadan bir sonuç alamadığını sanıyordum. Çok şaşırdım Kursk. Yorulmak nedir bilmeyen, kusursuz bir soruşturmacı olarak tanınıyorsun. Ama sen ve adamlann bu kez çok kalın ve tuğla bir duvara tosla-yıp kaldınız.
- Karmaşık bir dosyaydı.
- Şu gelişmeyi bir anlat.
144
Kursk çevresine rahatsızca bakınarak evrak çantasını açtı.
- Novikov'u her kim öldürmüşse, bu işin uzmanı olduğu kesin. Bu konuda kimsenin kuşkusu yok. Elimizde tek bir parmak izi, ufacık bir kanıt yok, cinayetin amacı diyebileceğimiz bir bilgi de yok. Novikov'un güvenlik kameraları da pek bir işe yaramadı; kaydettikleri tek şey, yüzünü maskeyle kapatmış, siyah giyimli bir adamın birkaç görüntüsü.
- Bütün bunlan biliyorum. Devam et.
- Eve ne amaçla girmiş olursa olsun, katilin Novikov'u izlemiş olması gerekiyor. Günler, haftalar, hatta belki de aylar boyunca. O yüzden ben ve adamlarım albayın hareketlerini mercek altına almayı kararlaştırdık. İş için olsun ya da olmasın, nereye gittiği, kimlerle görüştüğü falan. Bankasına, işyerine, resmî kurumlara giriş ve çıkışları...
- Sadede gel Kursk.
- Bu yerlerin çoğunda güvenlik kamerası var, üstelik hemen hepsi kayıtlan aylar boyu saklıyor. Son üç ay boyunca kaydedilmiş yüzlerce kaseti kare kare, tek tek, büyük bir dikkatle inceledim. Güç bir çalışmaydı, ama sonunda bu akşam bitti. İyi haber, şansımızın yaver gittiği. Neredeyse üç ay önce, Novikov'un bankaya gittiği saatlerde, güvenlik kamerası binanın dışında, Novikov'u izler gibi görünen birini kaydetmiş. Aynı adam bir hafta kadar sonra, Novikov bu kez Savunma Bakanlığı'ndayken, bakanlığın çatı kamerasına takılmış. Kursk çantasından, çektiği iki fotoğrafı çıkarıp çalışma masasının üzerine bıraktı. Gerçekten kötü olan habere gelince, bu adam Nikolay Gorev'e benziyor.
Verbatin şaşkın gözlerini elindeki bulanık siyah beyaz fotoğrafa, fotoğrafta özellikleri pek görünmeyen adama dikti, sonra Kursk'a bakıp, '-Aman Tanrım" diye mırıldandı. Sesi kısıldı, endişeden boğuk bir fısıltıya dönüştü.
- Emin misin ?
Kursk rahatsızlığını daha fazla belli ederek kızardı.
- Kesinlikle eminim. Anamın başı üzerine yemin ederim. Fotoğrafları elektronik ortamda temizlettim, birçok uzmanın görüşünü aldım. Bu adamın Nikolay Görev olduğundan en ufak bir kuşkum yok.
Verbatin gözlerini kaldırdı, büyük bir dikkatle konuğunun yüzünü inceledi.
- Tabiî. Nasıl da unuttum. Bir zamanlar Gorev'le tanışmıştın. Hatta onunla Moskova'da aynı birlikte bulunmuştun, değil mi ?
- Evet efendim.
Birden, Verbatin'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Sinirli sinirli ağzı kasıldı.
- Novikov'un kasasına dokunulmuş olmasına ihtimal veriyor musun ?
- Beni endişelendiren de bu, özellikle de kasada çok önemli belgeler bulunduğunu söylediğinizden beri. Ama kasadan bir şey alınmışa benzemiyor. Yine de kasamn içindekilerin resmini çekmek için bir fotoğraf makinesi kullanmış olabilir. İşin içinde Nikolay Görev varsa, fotoğraf makinesi kullanıldığına kalıbımı basarım.
Verbatin'in yüzü birden soldu.
- Bu, düşündüğümden de kötü. Başkanın bu durumdan hemen haberdar edilmesi gerekiyor.
Kremlin'deki özel çalışma odasında kömür ateşi yanıyor, Rusya'nın üçüncü başkanı Vasiliy Kuzmin de yüzü asık, ateşe tuttuğu ellerini ovuşturuyordu.
Boris Yeltsin başkanlıktan ayrıldığında bu çalışma odasına taşınmış, kısa sürede de buraya damgasını vurmuştu. Yeltsin'in kişisel fotoğraflarının, içki dolaplarının, gürültücü, efsanevî eski başkanın sekiz yıllık iktidarı sırasında masasının üstünü ve çekmecelerini doldurduğu ıvır zıvırın yerinde yeller esiyordu. Çalışma odası artık Vasiliy Kuzmin'in ününe uygun olarak kusursuz bir düzenlilikte ve sadeydi. Adamın özel bir hayatı da olduğunun tek göstergesi, sağa sola serpiştirilmiş bir dizi resim, özellikle de masanın üzerinde duran, eşi İrina ve kızlan Zoya ve Tatyana'yla birlikte olan fotoğrafıydı.
FSB Başkanı İgor Verbatin'in odaya alındığını görünce, Kuzmin sekreterine izin verip Verbatin'e döndü.

- Demek sözünü ettiğin güvenlik kayıtlanndaki kişinin Nikolay Görev olduğuna inanıyorsun ? Kobra dedikleri herif. Üstelik de Boris Novikov'u izliyormuş, öyle mi?
- Evet efendim. O olduğuna inanıyoruz.
- Ve Albay Novikov'u onun öldürdüğüne ?
- Gorev'in terör geçmişini göz önünde bulundurunca, kuvvetle muhtemel Sayın Başkan.
Kuzmin derin bir soluk aldı.
- Görev hakkında söylenenleri hatırlıyorum tabiî. Sen yine de kendi bildiklerini anlat. Geçmişi nasıl?
- Doğuştan Rus. Babası Moskovalıydı ama annesi Çeçen, diye söze başladı Verbatin. Moskova Üniversitesi'ni bitirdi, Arapça ile
ingilizce dahil, bir sürü dil konuşuyor. Mezun olur olmaz KGB'ye katılıp dört yıl istihbarat subayı olarak çalıştı. Bu dört yılın ikisini Patrice Lumumba Üniversitesi'nde, KGB'nin Arap öğrencilerini eğiterek geçirdi. O zamanlarda da faal görevde bulunmadığı için huzursuz görünüyormuş. KGB'den ayrılıp orduya yazılmış, 150. Paraşütçü Tugayı'na katılmış, Doğu Avrupa'da, Afganistan'da ve Çeçenistan'da hizmet etmiş, yüzbaşılığa kadar yükselmiş.
- Giderek daha ilginç oluyor. Başka neler anlatacaksın ?
- General Yuriy Gorev'in tek oğlu. General yıllar önce öldü, ama adını duyduğunuzdan eminim efendim.
- Meşhur General Yuriy Görev mi ?
- Evet efendim. Onun adını duymamış tek bir Rus olabileceğini sanmam. Sovyetler Birliği'nin cesur ve kahraman askerlerinden biri. Birlikte görev yaptığı herkesin saygısım kazanmış, kusursuz bir subay.
Kuzmin başım şaşkınlıkla salladı.
- Demek, bu adam generalin oğlu ?
- Üstelik, aynı kumaştan dokunmuşlar gibi, diye ekledi Verba-tin. Nikolay Görev Afganistan'da görülmemiş bir cesaret sergiledi, çoğu amansız düşman ateşi altında gösterdiği kahramanlıklar nedeniyle en azından altı üstün hizmet madalyası kazandı. Çeçenistan'da görevli olduğu ve üstünü öldürdüğü 1994 Markov olayına kadar. Değişim o zaman başladı.
- Evet, Markov olayını biliyorum, dedi Kuzmin huzursuzca, sanki bu konu tartışmak istemeyeceği kadar karanlıkmış gibi. Ne korkunç bir trajediydi. Neyse, devam et.
- Görev, bu olaydaki rolü nedeniyle tutuklandı, duruşmaya kadar gözaltında tutulmak üzere Sibirya'daki olağanüstü güvenlikli bir askerî cezaevine gönderildi. Daha da kötüsü, bir subay arkadaşını öldürmekle de suçlanacağını öğrenince iyice çıldırdı. Görev üç hafta sonra kamptan kaçtı. Askerler tüm bölgeyi aradılar, ama sanki havaya uçmuştu. Bir daha da bulunamadı.
- Bana kış ortasında, çok sıkı muhafaza altındaki bir Sibirya kampından kaçmayı becerdiğini mi anlatmak istiyorsun? O kamplar, ısızlığın ortasında, akla gelebilecek en korkunç yerlerde kurulur. Kaçması imkânsız yerlerdir.
- Görev herhangi birisi değil efendim. Sadece kaçmakla kalmadı, Çeçen davası için savaşmaya başlayarak kendine yepyeni bir hayat kurdu. Yan Çeçen olması nedeniyle de Markov olayı, Gorev'i taraf değiştirmeye itti. Kayıtlarımıza göre, üç yıl geçmeden, Çeçenlerin yanında en az on iki cinayet ve bombalamada yer
aldı. Moskovalı bir işadamının öldürülmesi, üst düzey bir Rus subayının otomobilinin bombalanması, Grozniy'de bir hükümet yetkilisinin katli... FSB başkanı çantasından bir kâğıt çıkarıp uzattı. Katıldığını düşündüğümüz olayların listesi. Gördüğünüz gibi, kurbanlarını asker ve siyaset dünyasının her kesiminden seçiyor. Yine de hedeflerinin ortak bir özelliği var. Hepsi, en azından Gorev'in gözünde hepsi, Çeçen halkının düşmanıydı. Başkan listeyi dikkatle okudu, gözlerini kaldırdı.
- Demek, Görev hâlâ Çeçenlerle birlikte.
- Evet efendim. Onların adına, Rusya'ya mümkün olan en etkin biçimde karışıklık, huzursuzluk ve kaos yaymak için çalışıyor. Eğer listeyi inceleyecek olursanız, başka terör gruplarıyla rahatsızlık verici ilişkiler geliştirdiğini de saptadık.
Kuzmin listeyi okudu, yüzü soldu, başını kaldırdı.
- Burada Ebu Haşim'in suç ortaklarından Muhammed Raşid'le arasında muhtemel bir ilişkiden söz ediyorsun.
- Raşid, Mısır doğumlu ve El-Kaide'nin üst düzey yöneticilerinden. Geçmişi karışık, değişik İslam davaları için çalışmış. FKÖ'ye danışmanlık yapmış, Cezayir'de savaşmış, sonra da El-

Kaide'ye katılmış. Korkunç bir terörist, aşın bir islamcı olduğu için, iki yıl önce El-Kaide tarafından Çeçen direnişçileri eğitip silahlandırmak için gönderilmiş.
- Burada Raşid'in Moskova'daki bombalama eylemlerine, El-Kaide'nin Nairobi ve Darüsselam'daki elçilik bombalamalarına ve Cole'e karşı girişilen saldırıya katıldığı söyleniyor.
- Elimizde, Raşid'in bu eylemlerin hem planlama hem de uygulama aşamalarına katıldığına dair sağlam bilgiler var. Bunda şaşılacak bir şey yok. Bildiğimiz kadarıyla, bu adamın içinde Amerika ve Batı'ya karşı patolojik bir nefret var.
-Neden?
- Adam çılgın, tümüyle dengesiz, Müslüman olmayan her devleti de hedef olarak görüyor. Düşmanlarının listesine Rusya'yı da katabiliriz: Moskova'daki bombalama eylemleri bunun en iyi kanıtı. Afganistan'da, sahra hastaneleri ele geçirildiğinde teslim olan on iki yaralı Rus askerini infaz ettiğini de biliyoruz. Adamları sedyeleriyle duvara dizip makineli tüfekle taramış. Çeçenistan'da, askerlerimizin hayatına mal olan çılgın saldırıların gerisinde de onun bulunduğu kanıtlandı.
Kuzmin gizlemeye çalışmadığı bir öfkeyle çenesini sıktı.
- Devam et.
- Nefretini daha da artıran bir olay da, bundan birkaç yıl ön-
J to
ce Amerikalıların terörist saldırılara misilleme olarak El-Kaide kamplarına karşı gerçekleştirdikleri füze saldırıları. Raşid o saldırılarda, aralarında bir kardeşinin de bulunduğu çok sayıda yoldaşını yitirdi. Amerikalılardan öcünü almaya ant içti, bunu da tasarladığı vahşi bombalama eylemleriyle kanıtladı. Görev yeterince kötü olabilir, ama Raşid şeytanın tetikçisi. Her türlü çılgınlığa hazır. îslam davasının bir parmak ilerleyeceğine inansa, kadın, erkek, çocuk demeden, herkesi en ufak bir pişmanlık duymadan öldürebilir.
- Peki, Gorev'in Çeçenlerle ilişkisi nereden kaynaklanıyor? Verbatin omuz silkti.
- Ordumuz Çeçenistan'ı işgal ettiğinde, direnişçiler köşeye sıkışmıştı. Yardıma, silah ve cephaneye ihtiyaçları vardı. Çeçenler El-Kaide'nin önerisini kabul etti. Görev aracı olarak, Raşid'le pazarlık etmekle görevlendirildi.
- Ama Görev Müslüman değil, öyle değil mi ?
- Evet efendim, değil; öte yandan, bize başkaldıran Çeçen direnişçilerin lüçbiri Müslüman değil. Önemli olan başka bir nokta var. Gorev'in ruhsal durumunu inceleyecek psikologların bulgularım oldukça görkemli terimlerle açıklayacaklarından eminim. Onu zavallı bir kurban, hatta Markov olayından sonra basma gelenler yüzünden içi nefretle dolu bir dönek olarak tanımlayabilirler. Her neyse, beni fazla ilgilendirmiyor. Benim tek isteğim, yakalandığım görmek.
Kuzmin listeyi bir yana bırakıp içini çekti.
- O alanda fazla başarılı sayılmazsın, öyle değil mi? Her neyse, Görev nerede şimdi ?
- Kim bilir? Acele bir karar vermeden önce, içte ve dışta tüm alıcılarımızı çalıştırmak, bu konuyu tüm ayrıntılarıyla araştırmak zorundayız.
Kuzmin endişeli görünüyordu.
- Bu dediklerin, beni ürküttü. Özellikle de Gorev'in amacı No-vikov'un belgelerinin resmini çekmekse. Adam zaten vatana ihanetten suçlu. Bu yaptığı, ihanet suçuna yeni bir satır eklemekten öteye gitmez.
- Başka bir amaç düşünemiyoruz efendim. Her olasılığı düşündük.
- Öyleyse, bu işin nereye varacağını tahmin etmek imkânsız. Bu konuda tek kelime bile edilmeyecek, anlaşıldı mı?
Kuzmin'in sesi sertti.
- Ama efendim, diye itiraz etti Verbatin. Batılı haberalma ör-
gütlerini bilgilendirmek gerek. Yanlış ellerdeki formül, patlamaya hazır saatli bomba gibidir.
- Tek bir kelime, dedim. Bizim açımızdan bundan daha kötüsü olamaz. Hainliğe karar vermiş eski bir Rus subayı, burnumuzun dibindeki formülü çalıyor. Bunun aleyhimizde ne kadar güçlü bir propaganda olacağını düşündün mü? Hükümet tümüyle beceriksiz, askerî sırlarını saklamaktan âciz bir zavallılar topluluğu olarak görülür. Hayır, şimdilik bu işi kendi olanaklarımızla halledeceğiz. Bunun anlamı Gorev'i bulmak, hem de çabuk. Amacının ne olduğunu, kimin adına çalıştığını öğrenmemiz gerek. Sözünü ettiğin subaydan, Binbaşı Kursk'tan bahset.

- Elimizdeki en iyi istihbaratçılardan biri. Geçmişte, Gorev'le çok yakındılar, kardeş gibi. KGB ajanları olarak birlikte çalıştılar, hatta birlikte büyüdüler.
-Nasıl?
- Babası öldüğünde, Nikolay Görev on iki yaşındaydı. Annesi çok daha önce ölmüştü. Binbaşı Kursk'un babası generalin em-rindeymiş. Sadık bir dost olarak, çocuğun her şeyini üstlenmiş.
- Nerede bu Kursk şimdi ?
- Dışarıda bekliyor efendim.
- Amacımızı biliyor mu ?
- Henüz bilmiyor efendim. Bazı gerçekleri anlattım, ama planımız hakkında hiçbir şey bilmiyor.
- Öyleyse, söyle gelsin.
Aleksey Kursk odaya girince, Kuzmin'in oturduğu yere yöneldi.
- Sayın Başkan, Binbaşı Kursk efendim, diyerek tanıştırdı Verbatin.
Kursk, çevresinden biraz etkilenmiş, öylece durdu.
- Beni emretmişsiniz Sayın Başkan.
- Binbaşı, diye girişti başkan söze. O teröristle, Nikolay Gorev'le olan şaşırtıcı ilişkinizi biraz önce öğrendim.
- Nikolay Gorev'i son gördüğümden beri yıllar geçti efendim, derken rahatsız olmuşa benziyordu Kursk. Yollarımız yıllar önce ayrılmıştı.
- Yine de onu fotoğraflardan tanıyabildin.
- Evet efendim. Öyle oldu.
- Gorev'in Boris Novikov'un elindeki çok değerli bir devlet sırrını çaldığından kuşkulanıyoruz. Her şeyden önce, seni uyarmak istiyorum. Birazdan duyacakların, en önemli devlet sırrıdır.
Kuzmin Verbatin'e döndü. Devam et.
Jiü
Verbatin Kursk'a bakıp konuştu.
- Bildiğin gibi Binbaşı, bir ülkenin savunması elindeki silahlarla o silahların etkisine sıkı sıkıya bağlıdır. Amerika Birleşik Dev-letleri'yle imzalanan silahsızlanma anlaşmaları sonucunda Rusya'nın hareketleri kısıtlandığından, ülkemizin savunmasına yönelik yeni stratejileri ancak gizlilik içinde gerçekleştirebiliyoruz. Bir de gelir ve gider konusu var: yeni silahlar, araştırma ve geliştirme bakımından büyük masraflar gerektiriyor. Bunun tek istisnası, kimyasal silahlar. Kimyasal silahlar, üretilmesi en ucuz olanlardır. Cephaneliklerimizde bulunan, son derece öldürücü VX ve Sarin gibi sinir gazlarını duymuş olmalısın. İstersen, bir örnek vereyim.
Verbatin Kuzmin'in masasının üzerinden bir sürahi ve bir bardak aldı. Bardağa bir damla su akıttı, sonra bardağı kaldırarak içindeki damlayı çevirmeye başladı. Bunun VX olduğunu düşün. Böyle bir miktarı üretmenin masrafı yaklaşık altı bin ruble ya da iki yüz dolar. Korkunç bir rakam değil. Özellikle, gerektiği gibi yayılırsa, bu kadarlık VX'in bin düşman askerini yok edebileceğini söylersem. Oysa askerî bilim adamlarımız, Boris Novikov'un yönettiği özel bir kimyasal araştırma kuruluşuyla işbirliği yaparak daha da öteye gittiler. Kısa süre önce, elimizde bulunanlardan çok daha güçlü, yeni ve çok gizli bir kimyasal silah ürettiler. Kod adı Ürün A232X olan bu silahın gücü gerçekten korkunç. Aynı miktarda, yani bu damla kadar sıvıyla, silahın öldürücü etkisini on kat artırmayı başardılar.
Verbatin söylediklerinin anlaşılması için durakladı. Kursk dehşet içindeydi.
- Boris Novikov'un bu formülü kasasında sakladığını mı söylemek istiyorsunuz ?
- Öldürüldüğü gece, araştırma konularını konuşmak için Savunma Bakanlığı'nda bir dizi toplantıya katılmış, son olarak da aynı konuda başkanla görüşmüştü. Bu durumda, formülü kasasında saklaması son derece doğaldı. Şirketi araştırmaya çok bü-yük-katkı sağlamıştı. KGB'ye katılmadan önce kimya eğitimi görmüş Novikov da bu projeyle şahsen çok ilgiliydi.
Verbatin sürahi ve bardağı masaya bıraktı. Amerika da dahil, hiçbir ülke böylesine güçlü bir sinir gazı üretemez. Bunun anlamı, Rusya'nın dünyanın en güçlü kitle ölüm silahına sahip olduğu. Daha da önemlisi, üretim yöntemi oldukça basit, çünkü kolaylıkla bulunur kimyasallar kullanıyor. O kadar ki, formül yanlış birinin eline geçerse -özellikle teröristler demek istiyorum- neler olacağını düşünmek bile korkunç.
- Bu da neden burada olduğunu açıklıyor Binbaşı, dedi Vasiliy Kuzmin. Gorev'in formülü çaldığından ciddiyetle kuşkulandığımız için, onu bulmanı istiyoruz. Aranızdaki özel ilişkinin, ne kadar çıldırmış olursa olsun, o adamın kafasındakileri okumana yardımcı olabileceğini düşünüyoruz. Bu avantajdan yararlanmak gerek. FSB başkanı terörle içeride ve dışanda savaşmakla görevli olan SVR'yle birlikte, uzman bir istihbarat timinin kurulmasını sağlayacak.

Çeçenistan ve diğer bölgelerdeki Müslüman ajanlarımızı Gorev'i aramaları için alarma geçireceğiz. Sen, Kursk, bu timin üyesi olacak ve tüm gücünle Gorev'i bulmaya çalışacaksın. Nerede olursa olsun, bul onu. Ve formülü ne yaptığını öğren.
- Ya sonra, efendim ? Kursk huzursuzdu.
Kuzmin konuklarına donuk gözlerle baktı.
- Bence, bu sorunun cevabı açık. Bu adam hem hain hem de tehlikeli. Ortadan kaldırılmalı.
Aleksey Kursk Moskova'nın batısındaki Mazilovo'daki evine o sabah ikide döndü. Moskova Irmağı'nın bir dönemecine yakın, tuğladan yapılmış, iki katlı küçük bir evdi burası. Derli toplu, basitçe döşenmiş evin alt katında bir oturma odası ile minicik bir mutfak, üst katında da iki yatak odası vardı. Kursk aile yuvası olan bu evde anne ve babasının ölümünden sonra da kalmış, burayı Moskova'nın dış mahallelerini soluklaştıran kişiliksiz blok apartmanlara yeğlemişti. Burada bir hafta boyunca yalnız olacaktı. Kansı Lidya Petersburg'daki ablasını ziyarete giderken sekiz yaşındaki kızları Nadya'yı da götürmüştü.
Nadya'mn veda mektubu hâlâ mutfak masasının üzerindeydi: "Anne'yle seni özleyeceğiz Baba. Mutfaktaki musluğu onarmayı unutmamanı söyledi! Seni seviyoruz Baba. Sevgiler, Nadya." Küçük kız kâğıdın çevresine pembe kalemle küçük kalpler ve çiçekler, onlarca da öpücük çizmişti. Kursk gülümsedi. Kızını ölesiye seviyordu, on yıllık evlilikten sonra Lidya'yı sevdiği gibi. Nedenini bilmeden telefonu alıp Lidya'yı aramak, içinde bulunduğu durumu anlatmak geldi içinden; oysa bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Kafası anılarla dopdolu, ne yapacağını bilmez gibiydi. Çevresine, duvarlara baktı. Kendisinin, Lidya ile Nadya'mn ve şöminenin üzerinden gururla bakan annesi ile babasının fotoğraflarına. Başka fotoğraflar da vardı.
Odasına çıktı, deri kaplı yıpranmış albümü buldu. Selofanla kaplı sayfalan çevirdi. Bu albümde çok değer verdiği fotoğraflar

vardı, özellikle biri, yıllar önce Moskova'da Vasiliy Blajenniy Katedralinin merdivenlerinde çekilmişti: yanında Nikolay Görev, her ikisi de on sekiz yaşında, liseden mezun oldukları gün, kameraya gülümserken. Resme bakarken Kursk'un içi üzüntüyle buruldu; üzüntüsü o denli yoğundu ki hızla sayfalan çevirdi.
Aradığı fotoğrafı bulduğunda yerinden çıkardı. Moskova Irma-ğı'nın karla kaplı yamaçlannda oturmuş iki küçük çocuk. Nikolay ile ikisinin on iki yaşındayken birbirlerinin koluna girmiş, kameraya ciddiyetle baktığı bu fotoğraftan altı ay öncesini hatırladı. Sıcak bir temmuz günüydü, sabah Nikolay'm babasının cesedi yakılmış, külleri alçıdan küçük bir kabın içine koyulmuştu. Niko-lay'ı teselli etmek imkânsızdı. Kursk mısır tarlalarından geçişlerini hatırladı, önde babası, en arkada yaslı Nikolay. Sonunda, üzerinde ırmağa eğilmiş bir söğüt ağacının bulunduğu bir tepeciğe varmışlardı. Babası, elindeki kabı Nikolay'a uzattı.
- Ölünü rahata kavuşturmak lazım. Şimdi cesur bir çocuk gibi davran. Görevini yap.
Nikolay ağlayarak külleri suya serpmişti. Kursk'un babası kısa bir dua okumuştu.
- Oldu. Babanın ruhu rahata erdi.
Yaslı çocuğu kendine çekmiş, sıkıca sarılmıştı.
- Artık yas tutmak yok. Bitti.
Oysa, bitmemişti. Nikolay Görev çevresine yüksek bir duvar örmüştü. Paylaştıkları küçük yatak odasında Kursk bazen uyanıyor, karanlıktaki hıçkırıkları, babasının adını sayıklayan arkadaşını duyuyordu. Duvarlann yıkılması, Kursk'un ailenin bu yeni üyesinin güvenini kazanması uzun sürmüştü. Yavaş yavaş oldu her şey, küçük sırlarla, bir avuç oyuncağın paylaşılmasıyla, okul kavgalannda birbirinin yanında durarak. Sonunda duvarlar yıkılmış ve tanışıklık arkadaşlığa, arkadaşlık dostluğa dönüşmüştü; dostluk da ikisinin birbirinden aynlmaz olduğu bir çocukluk bağına. Kursk o günlerin anısını unutamamıştı.
"Kan kardeşiyiz, unuttun mu ?"
Kursk unutmamıştı. Fotoğrafın çekildiği gündü. Nikolay işaret parmağını bir dikenle delmiş, Kursk da arkadaşını taklit etmişti. Kardeşlik belirtisi olarak kanlannı birbirine karıştırmışlar, Nikolay aylardan beri ilk kez yasını unutmuş, yüzü çocuksu bir saflıkla parlamıştı. "Artık sadece iyi dost değil, kan kardeşiyiz Alek-sey. Biliyor musun, bu gerçek kardeşlik kadar güçlü. Sonsuza dek birleştik. Bunu hiçbir şey değiştiremez."
O çocukluk yıllan yitip gitmişti. O ve Nikolay'm yolları uzun
yıllar önce aynlmıştı. Markov olayının, o her şeyi değiştiren trajedinin öncesine kadar, birbirlerini görmemişlerdi.

1994'teki ilk korkunç Çeçen harekâtında, Rus ordusu varını yoğunu ortaya koymuştu. Cinayetler işlenmiş, masum Çeçen siviller katledilmişti, ama Markov olayı vahşetin en aşınsıydı. Nişan üzerine nişan kazanmış paraşütçü subayı Boris Markov, acımasızlığıyla ünlüydü. Markov'un birlikleri, direnişçileri sakladığından kuşkulanılan bir Çeçen sınır köyünü kuşatmıştı. Bir silah sesi duyuldu, direnişçilerden genç bir nişancının kurşunu Markov'un adamlanndan birini yaraladı. Komutan küplere bindi, köyün erkeklerinden ve gençlerinden on ikisinin yakalanmasını emretti; içlerinden üçü henüz on ikisindeydi. Keskin nişancı Ruslara teslim edilmedikçe, rehineler teker teker öldürülecekti. Keskin nişancıyı teslim etmediler. Markov kudurdu, üç ayak üzerine yerleştirdiği makinelisiyle rehineleri taramaya başladı. Markov'un subaylarından biri, Nikolay Görev geldi, müdahale etti. Markov'u etkisiz kılmayı başardığında, kurbanlardan çoğu ölmüş ya da ölmek üzereydi. Bu kadarla da kalmadı. Markov kana doymamıştı. Tabancasını çekti, yaralılardan birini, nasıl olduysa ölmeyen korku içindeki küçük çocuğu öldürmeye davrandı. Markov çocuğu infaz etmek için silahını doğrulttuğunda, öfkeden çılgına dönmüş Görev Kalaşnikovuyla komutanını devirdi. Gerisi, Gorev'in tutuklanıp hapse atılması, fıran, Çeçen davasına katılması, hepsi tarihti artık.
Oysa şimdi Kursk'un Gorev'i bulması, gerekirse öldürmesi isteniyordu. Yapabilir miydi ? Kendine neredeyse kardeş kadar yakın birini öldürmek mi ? Kursk birden korktuğunu hissetti. Çocukluğundan beri ilk kez, gerçekten korkuyordu.
- Seni Allah'ın belası budala Nikolay, dedi fotoğrafa bakarak yüksek sesle. Yine ne işler becerdin? Ne cehennemdesin?
Üçüncü bölüm
11 kasım
"Ebu Haşim'i yok edin!"
17
Washington, D.C. 11 kasım 16:06
Amerika Birleşik Devletleri başkanı ellerini sımsıkı kenetlemiş, işaret parmaklarım ağzma dayamış, dalgın dalgm önündeki cilalı masaya bakıyor, hareketsiz oturuyordu. Herkes acil durum odasına geri dönmüştü.
Otuz dakikalık bir ara vermişlerdi, Alex Havers'ın deyişiyle, "düşünmek" için. Başkan Gül Bahçesi'ne çıkmış, gözlerinin önünden gitmeyen on dört vatandaşının katledildiği o korkunç sahneyi unutmaya çalışarak üzüntü içinde dolaşmıştı. Bir çılgının sadece iddiasını kanıtlamak için insanları böylesine soğukkanlılıkla öldürdüğünü görmek inşam isyan ettiriyordu; başkan kusmamak için kendini zor tutuyordu. Ötekiler de aynı derecede etkilenmişlerdi gördüklerinden. Yeniden toplantıya döndüklerinden beri, odaya kırılması güç bir umarsızlık havası hâkimdi.
Başkan sonunda konuştu.
- Her şeyden önce, El-Kaide'nin iddialarında son derece ciddi olduğunu kabul etmemiz gerekecek, ikinci varsayım, Washington içinde ya da yakınında önemli miktarda sinir gazı depoladıkları. Üçüncüsü, basında konuyla ilgili tek bir kelime bile çıkarsa, sinir gazını yayacakları tehdidini ciddiye almak zorundayız. Bu bakımdan, şaşıracaksınız ama Ebu Haşim işimizi kolaylaştırdı. Bu tehdit duyulsaydı, tüm kent kargaşaya sürüklenecekti. Oysa şimdi, kafamızın bu karışık anında, err azından bu sorunla uğraşmak zorunda kalmayacağız. Bir an durakladı. O masum insanların öldürülmesine tanık olmak kolay kabul edilecek bir şey değil biliyorum, diye sürdürdü konuşmasmı. Birçoğunuzun gördüklerinden dolayı öfkeli olduğunun da farkındayım. Nefretinizi ve öfkenizi paylaşıyorum. Ölüler ile yaslılar için dua etmeliyiz. Ama önce bir konuyu açıkça ortaya koymak istiyorum. Bu kriz çözülene kadar,
biraz önce gördüklerimiz bir sır olarak kalmalı. Kurbanların yakınları için ne denli acımasız olursa olsun, burada çok daha önemli bir konunun varlığını kabul etmek zorundayız; asıl görevimiz, Washington halkının hayatını korumak. Bu yüzden, gizlilik son derecede önemli. Bu konuda bir önerin var mı, Dick?
- İnsanın ilk aklına gelenler, efendim, diye cevap verdi CİA başkanı; kimse bu konuda not almayacak, kişisel bilgisayarına bir şey kaydetmeyecek. Meraklı sekreterlerin ya da yardımcıların okuyabileceği hiçbir ipucu kalmamalı. Güvenilir olduklarından ne denli emin olursak olalım, sevdiklerimize yatak odasında sır vermek yok. Bürodayken, bu konunun konuşulması gerekiyorsa, güvenli telefon hatları kullanılmalı. Bunun kadar önemli bir başka konu da, ne denli güç olursa olsun, herkesin normal davranmaya çalışması. Faulks bir an

durakladı. Sayın Başkan, benim asıl üzerinde durduğum, bu konuyu basından nasıl saklayacağımız.
Beyaz Saray'ın yerli ve yabancı muhabirlerinin sayısı bini geçiyordu. Onlarcası gün boyu Beyaz Saray'da kalır, basın bürosundaki görevlilerin peşinden ayrılmazdı. Daha deneyimli muhabirler, kan kokusu almış av köpekleri gibi davranır, sadece havayı koklayarak Beyaz Saray'da bir şeyler döndüğünü anlarlardı. Üstelik, Washington skandal ve dedikoduyla beslenen bir kentti. Pennsylvania Caddesi üzerindeki gözde mekânlardan Old Eb-bitt's ya da Willard hükümet sırlarıyla ilgili dedikoduların en yoğun olduğu yerlerdi. Acil durum odasındaki herkes gizliliğin büyük bir sorun olacağının bilincindeydi.
- Beyaz Saray sözcüsü bu konuyla ilgili ani bir soruyla karşılaşırsa, ne cevap verecek ? diye sordu Ulusal Güvenlik Danışmanı Paul Burton. Basının nelerle ilgilendiğini anlamak için, sözcüye durumu açıklayacak mıyız ?
- Eğer söylersek, gazetecilerin gözünün içine baka baka yalan söylemekte zorlanır, dedi Başkan. Söylemezsek, vereceği cevap en azından samimi olur. Gazetecilerin nelerle ilgilendiklerine gelince, bunu nasıl olsa öğreniriz. Hayır, bana kalırsa, sözcünün olan bitenden habersiz olması daha iyi. İçinizde, bu oda dışında olup da konudan haberdar olanların listesini yapan var mı?
- Evet efendim, dedi FBI başkanı. Konuyla ilgili herkesin listesini çıkardım.
- Onlarla tekrar konuş. Ağızlarını kapalı tutmazlarsa, sonuçlarına katlanacaklarım, sinir gazını patlatacaklarını iyice anlat. Hakkında en ufak bir kuşkuya kapıldığın kişileri bir yere tık, fırtına ge-
çene kadar kimseyle görüştürme. Bunun yam sıra, başkan yardımcısının, hem kendi güvenliğini hem de yönetimin devamlılığım sağlamak için birkaç saat sonra gizli bir yere götürüleceğini söylemek istiyorum. Başkan bir süre sustu. General Croft, Körfez'deki birliklerimizi geri çekme konusunda söyleyecekleriniz var, değil mi?
- Evet, Sayın Başkan. Söyleyeceklerim, Savunma Bakanlığı tarafından yapılan bir çalışmanın özeti. Rapor altı ay önce yenilenmişti, ama bugün hâlâ geçerli olmalı.
- Devam edin.
General kürsüye yaklaştı, odanın ışıklarını loşlaştırdı. Arkasında büyük bir Ortadoğu haritası belirdi. General lazerli çubuğu aldı, kırmızı noktasını haritanın çevresinde gezdirdi.
- Şu anda tüm Ortadoğu bölgesinde yaklaşık yirmi altı bin askerî personelimiz var. Bu sayıya deniz, hava ve kara birlikleri dahil. Birliklerimizden çoğu Suudî Arabistan'da ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde. Lazer noktası her ülkenin üzerinde sırayla durdu. Bütün bu ülkelerde birkaç yüz de sivil destek personelimiz var. Bunlara Dışişleri Bakanlığı'na bağlı büyükelçilik çalışanları ile CİA personelini de katmak gerekecek, tabiî.
- Bütün bu gücü, personel ve malzemesiyle oradan çıkarmak ne kadar zaman alır?
- Birçok şeye bağlı, Sayın Başkan.
- Beni neyin neye bağlı olduğu ilgilendirmiyor. Ben sadece kesin cevabı istiyorum.
- Düzenli ve sorunsuz bir geri çekilme gerçekleştirebilmek için, sivil imkânlardan da yararlanabileceğimizi varsayarak, en azından üç hafta diye düşünüyorum, efendim.
- Üç haftamız yok. Yedi günden az zamanımız var.
- Efendim, böyle bir sürede tamamlamak kesinlikle imkânsız. Bölgede inanılmayacak miktarda askerî malzeme ve donanım var. Körfez Savaşı'ndan bu yana yapılacak en büyük hava ve deniz köprüsünden söz ediyoruz.
- Öyleyse sadece askerler ile sivil personeli boşaltmamız ne kadar sürer? Raporda bu yönde bir bilgi var mı?
- Efendim, milyarlarca dolar değerinde askerî malzemeyi bırakıp, elimizi kolumuzu sallayarak gidemeyiz. Bu malzemelerden bazıları son derecede gizli...
- Masrafla ilgilenmiyorum, General. Beni şu anda insanların hayatları ilgilendiriyor. Lütfen soruma cevap verin.
- Çalışmada tüm personelin ve sadece çok az bir malzemenin boşaltıldığı bir senaryo da var.
- Ne kadar sürüyor, General ?
- En azından on gün, efendim. Ama bir sorun var. -Nedir?
- Böylesine önemli bir çekilme operasyonuna giriştiğimiz an, bütün dünyanın haberi olacaktır. Bölgedeki hava trafiği kilitlenecektir. Deniz yollan karışacaktır, inanın bana, Sayın Başkan, eğer Körfez'in canı cehenneme deyip, bütün kara birliklerimizi, denizcimizi ve havacımızı çekmeye karar verirsek, bunu yedi günde başarabiliriz. Boşaltma operasyonunu hızla

gerçekleştirmek için ticarî uçak ve gemi kiralarsak, yedi günden de az zamanda. Ama iki gün sonra, hatta daha da önce, bu bir sır olmaktan çıkacaktır.
- Piyasalar kokuyu almakta gecikmez, diye ekledi Mitch Gains.
- Wall Street çıldırmanın eşiğine gelir.
- Piyasalara boş ver şimdi. Tahliyeyi hemen başlatabilir miyiz ? Mesela, askerlerimizden kimsenin dikkatini çekmeyecek bir bölümünü geri çekebilir miyiz ?
- Ne kadarlık bir bölümünü, Sayın Başkan ?
- Yüzde yirmisini.
- Bu çapta bir hareketin gizli kalması imkânsız. Sadece basında değil, Kongre'de de. İnsanlar neler olup bittiğini öğrenmek isteyeceklerdir.
- Peki öyleyse, size göre geri çekilmesi göze batmayacak olan yüzde nedir?
- Yüzde on, en çok on beş. Yine de size bunun gizli kalacağını garanti edemem.
- Soru sorulmasını önlemek için, operasyonu maskelemenin bir yolu yok mu ?
Savunma Bakanı John Feldmeyer araya girdi.
- Altı hafta sonra Noel tatili başlıyor. Ordu, Noel'i aileleriyle geçirmek isteyen askerlere yardımcı olmaya çalışıyor, denebilir. Noel, yeterince inandmcı bir bahane, bence.
- Öyle yapalım, diye buyurdu başkan. Birliklerimizden yüzde on beşinin geri çekilmesini başlatın.
- Ama efendim... General kıpkırmızı olmuştu.
- Beni duydunuz. O adamlan oradan çıkarın, General. Bu toplantı biter bitmez başlayın. Şimdilik dinleme istasyonlanmıza dokunmayın. Ele geçireceğimiz her bilgiye ihtiyacımız olacak.
- Bu işe bu kadar erken girişmek, doğru mu efendim ? Son kararı vermeden önce, biraz daha düşünmek gerekmez mi ?
- Elimizde olmayan tek şey, zaman. Gerekli emirleri verin. Unutmayın, bunlar sizin emirleriniz olacak, benim değil. Önemsiz
1 ö I
bir şeymiş gibi davranın ama harekete geçilsin. Başkan masanın etrafındakilere baktı. General Croft önemli bir noktaya parmak bastı, diye sürdürdü konuşmasını. Eğer tüm askerimizi bölgeden çekeceksek, bu sırrı uzun zaman saklayamayız. Bunu bir şekilde Ebu Haşim'e iletmemiz gerek. Ortadoğu'daki birliklerimizin birden yok olmasını beklemiyordur mutlaka. Sorular sorulacaktır. Medya cevap isteyecektir.
- O pezevenklerin kafasına birer nükleer bomba göndersek ? Duyulan, Rivermount'ın öfkeden titreyen sesiydi. Böylece Afganistan'daki orospu çocuklarının silahı harekete geçirmelerini önlemiş oluruz.
- General Horton, sanınm bu sorunun cevabı sizde.
Genelkurmay Başkam General Horton platforma yaklaştı. Uzaktan kumanda cihazında bir düğmeye basınca, ekranda bir Afganistan haritası belirdi. Ülkeyi çevreleyen sınırlar, siyahla çizilmişti: Pakistan, Iran, Cammu ve Keşmir, Türkmenistan ve Özbekistan sınırları, kuzeydoğuda da Çin'e sımr oluşturan dar bir bölge. Onlann ötesinde, Hindistan'ın gri renkli sınır bölgeleri görünüyordu.
- Son aldığımız bilgilerin tümü Ebu Haşim'in Afganistan'da, Kandehar bölgesinde bulunduğunu gösteriyor. General lazer çubuğunun ucunu Kabil'in yaklaşık beş yüz kilometre güneybatısındaki Kandehar'a tuttu. Bu bilgiyi doğrulamak için, bölgeye adam göndermek gerekir ki, bu da en iyimser tahminle iki gün alır. Diyelim ki, onu kamplanndan birinde bulduk, kesin olarak öldürmek için de nükleer başlıklarımızdan birini attık. Haşim'i ve kamplannı yok eder, haritadan sileriz, bunda hiç kuşku yok. Ne var ki radyoaktif etkilerin dağılmasını önleyemeyiz. Bu etkiler, rüzgânn yönüne bağlı olarak başkent Kabil'e ya da sınınn ötesine, Pakistan'a ulaşabilir. Milyonlarca insanın hayatım tehlikeye atmış oluruz. Bölgenin son derece hassas bir dengede olduğunu unutmayın. Pakistan ile Hindistan Batı standartlanna göre Üçüncü Dünya ülkeleri, ama her ikisi de nükleer silahlara sahip ve birbirine diş bileyen düşman ülkeler. Nükleer başlık kullanırsak, bu ikisi gelecekteki çatışmalarda nükleer başlığa başvurmak konusunda eskisi gibi tereddüt etmeyecektir. Böyle bir tırmanmanın nasıl sonuçlanacağını kimse bilemez, iş çığmndan çıkar, milyonlarca insanın hayatı tehlikeye girer.
- Ebu Haşim'i vuramayacağımızı mı söylemek istiyorsunuz? diye sordu Rivermount.
- Vururuz, ama bunun riski, almayı umduğumuz sonucu haklı

çıkarmaz. O bölgede gerçek dostumuz yok. Nükleer başlık kullanırsak, olanları da yitiririz. Dünyadaki her Müslüman ülke kanımızı içmeye kalkar, her Amerikalı hedef olur.
Rivermount sorusunun cevabını almıştı, sessiz kaldı.
Rebecca Joyce'un sesi duyuldu.
- Sayın Başkan, listedeki teröristlerin bulunduğu ülkelere haber verilmesini öneriyorum. Belki de Haşim'in adamlarından hangilerinin bu işle ilgili olduğu konusunda bildikleri vardır.
- Riskli olmaz mı?
- Olabilir, ama Rusya devlet başkanına ve diğerlerine kişiye özel mesajlar gönderirsek, göze alınabilir. Almanlar, İsrailliler, İngilizler... Bakarsınız bir bildikleri vardır.
Başkan düşündü.
- Pekâlâ. Bildiririz. Rusya'ya gelince, Kuzmin'le şahsen konuşurum. Bu toplantı biter bitmez arayıp bilgi veririm. Ama İsraillileri şimdilik işin dışında tutalım. Duyarlarsa, ortalığı velveleye verirler. Bir de Haşim'e mesajımızı iletecek birine ihtiyacımız var. Bölgedeki tüm birliklerimizi çektiğimizi basmdan gizlemenin bir sorun olacağını bilmesi gerek.
- Ya konuşmayı reddederse ? diye sordu Paul Burton.
- Ona isteklerini yerine getirmeye çalıştığımızı, ama ayrıntılar için daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu söylersek, konuşmaktan kaçmamaz. Bir işe yaramasa da en azından bize zaman kazandırır. Masanın çevresindekiler zihinsel olarak yorulmuş görünüyorlardı. Başkan ayağa kalktı. Burada gece on birde yeniden toplanacağız, diye devam etti. O zamana kadar, cevaplan bulmak için hep birlikte dua edelim. Çünkü, şu anda taşaklanmız Ebu Haşim'in avucunda gözüküyor.
18
Moskova 12 kasım 00:47
Kızıl Meydan'ın parke taşlarım yalayıp geçen buzlu kar taneleri yakında gelecek lasın haberciliğini yapar, Kremlin'in çan kulesindeki saat çalarken, Vasiliy Kuzmin çalışma masasının ardındaki koltuktan yüzü asık kalktı.
Pencereye yaklaştı, dalgın dalgın avluya düşen kar tanelerini izledi. Vasiliy Blajenniy Katedrali'nin görkemli kubbeleri Kremlin'in duvarlarının üzerinden uzanıyordu, ama kendi düşüncelerine dalan Kuzmin'in çevredeki güzellikle ilgilenecek hali yoktu.
Kırklarının sonundaki, atletik yapılı, genç görünüşlü Kuzmin koyu lacivert takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş, gri ipek bir kravat takmıştı. İfadesiz yüzü ve çok seyrek gülümsemesi yüzünden ona "Gri Kardinal" adı takılmıştı. Oysa Kuzmin'in yumuşak tavırları, acımasız bir kararlılığı gizliyordu. Acımasız siyasal rakipleri onu çağdaş bir Stalin'e benzetiyorlardı. Onunla çalışanlar ise devlet başkanını sahne gerisinde kalıp, gücünü sessiz ama etkili biçimde kullanan, hırslı bir adam olarak tanımlıyordu. Rus Parlamentosu'nu avucuna almayı başarmış sert ve akıllı bir önder. Her şeyden önce anavatanının güvenliğini sağlamak tutkusuyla yanan bir adam; geçmişi düşünülünce, bu tutkunun şaşılacak bir yanı yoktu.
Vasiliy Kuzmin on beş yıl boyunca KGB'nin Birinci Bölümü'n-de çalışmış, bu sürenin büyük bölümünü de Dresden'deki Stasi merkezinde geçirerek sadık, güvenilir ve çalışkan bir devlet memuru olduğunu kanıtlamıştı. İktidar yolundaki hızlı yükselişini de bu özelliklerine borçluydu. Kuzmin'i veliahdı olarak seçen ve onu XXI. yüzyılda Büyük Rusya'yı yemden diriltebilecek tek kişi olarak Rus siyasetine tanıtan, eski patronu Yeltsin'di. Yeltsin ilk kez blöf yapmamıştı. Kuzmin'in hayali, bir gün anavatanına eski askerî gücünü geri kazandırmaktı.
Arkasındaki duvarda, Batılı liderle el sıkışırken çekilmiş fotoğrafların arasında, Kuzmin'i KGB üniformasıyla Çeçen cephesinde Rus askerlerini ziyaret ederken, bir T-80 tankının taretinde ve bir SU savaş uçağının kokpitinde otururken gösteren fotoğraflar vardı. Kuzmin'in Petersburg şampiyonluğunu üç kere kazandığı, Ruslara özgü kendini savunma yöntemi olan ve judoyu andıran sambo formasıyla çektirdiği fotoğraflar. Saldırgan sporcu imajı, başkanın sert, boş lafla vakit geçirmeyen, Büyük Rusya idealine ulaşmak için kararlı bir el ile çelik bir sopanın yeteceğine inanan adam görüntüsünü daha da güçlendiriyordu.
Müslüman Çeçen militanları komşu Dağıstan'a geçip, Rusya Federasyonu birliklerine saldırdığında, direnişçileri vahşi bir kuvvetle püskürten Kuzmin olmuştu. Daha sonra, Çeçen sorunu derinleşip gerçek bir savaşa dönüştüğünde, orduya bölgeyi işgal emri vermiş, Çeçenleri ezmek için Grozniy'in bombalanmasını, taş üstünde taş bırakılmamasını buyurmuştu.
Daha on beş dakika önce, Müslüman gerillaların yaratabilecekleri tehlikenin yeni bir türünü duymuştu Kuzmin. Saat tam 12:32'de Amerika Birleşik Devletleri başkanı şahsen aramıştı. Bu telefon Kuzmin'i hem rahatsız etmiş hem de şaşırtmıştı. Rahatsız etmişti, çünkü El-Kaide'nin

tehdidi dehşet vericiydi. Şaşırtmıştı, çünkü Başkan Booth telüikeyi sadece Washington'a ve Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı algılıyordu. Oysa Kuzmin keskin zekâsıyla bir şey daha görmeyi başarmıştı: Çeçenistan ve Afganistan'daki ordusunun kanını akıtan, binlerce Rus askerini katleden mücahitlerin ardındaki bir fanatiğin tehditkâr elini.
Kuzmin'i bunlar kadar rahatsız eden bir şey de, Haşim'in Amerikalıları tehdit ettiği sinir gazının kaynağıydı.
Pencereden uzaklaştı, çalışma masasının başına dönerek Amerika başkanıyla yaptığı konuşma sırasında karaladığı notları gözden geçirip, endişeyle içini çekti. O notlarda Rusya'yı doğrudan etkileyebilecek korkutucu bir senaryonun belirtileri vardı. Ertesi sabah on buçukta, aylar öncesinden hazırlanmış diplomatik programı uygulamak için, eşiyle birlikte Londra'ya gitmek zorundaydı. Amerika başkanının ilettiği ürkütücü bilgileri değerlendirmek için zamana ihtiyacı olduğunun bilincindeydi. Gizlilik konusunun altı çizilmişti tabiî, ancak Kuzmin tutsaklann serbest bırakılması gibi karmaşık bir konuya verilecek cevabı düşünmeden önce, Güvenlik Konseyi'ni toplaması gerektiğini Amerika başkanına söylemişti. Devlet güvenliğini ilgilendiren böylesine önemli bir kararı sadece Rus hükümetinin, yargısının ve ordusu-

nun temsilcilerinden oluşan özel konsey verebilirdi.
Aşağıdaki avluda, bir motosiklet motorunun uğultusunu duydu. Habercisi gelmişti. Birkaç dakika sonra, çift kanatlı meşe kapı vuruldu, başkanlık yaverlerinden biri odaya girerek Kuzmin'e büyük bir zarf uzattı. Zarfın ağzı balmumuyla mühürlenmiş, üzerine de "Soverşenno Sekretno-Çok Gizli" damgası basılmıştı. FSB'nin Dzerjinskiy Meydam'ndaki isimsiz bürosunda hazırlanan zarfta, iki grup belge vardı. Bunlardan biri, Kuzmin'in Amerika başkanıyla konuşmasını bitirir bitirmez istediği, İslamî terör hareketlerinin Rusya'daki faaliyetleriyle ilgili son durumuydu. İkincisi ise Rus hapishanelerinde tutulan Çeçen tutukluların listesi.
Yaver çekilince, Kuzmin balmumu mührü kırdı ve dört sayfalık tutuklu listesini inceledi. Altı sayfalık istihbarat raporunun ana hatlarına baktı. Okudukça çene kasları gerildi, beti benzi soldu. Zarfı masanın üzerine bırakıp düofonun düğmesine bastı.
- Leonid. Büroma. Şimdi.
Kuzmin daha parmağını düğmeden çekmeden, çift kanatlı meşe kapı açıldı, başkanın çok güvendiği özel sekreteri Leonid Tu-şin içeri girdi.
- Sayın Başkan ?
- Londra ziyaretim ertelendi.
- Ama efendim, diye sızlandı Tuşin. İngilizler her şeyi ayarlamıştı. Üstelik başbakanlarının görüşmek istediği önemli konular var.
- Üzüntülerimi ilet. Acil bir konu çıktığını bildir. Sonra da arabamın yarım saat içinde hazırlanmasını sağla.
Tuşin'in kaşları çatıldı.
- Hangi acil konu, Sayın Başkan ?
- Güvenlik Konseyi üyelerine en geç l:45'te Kuntsevo'daki da-çada toplanmalarını söyle. Bahane yok. Son derece ciddi bir konu için toplanacağımızı anlat. Kuzmin'in ağzı iğrenmiş gibi kasıldı. Ebu Haşim'le ilgili olduğunu belirt.
Afganistan 11 kasım 18:00
Üç bin beş yüz kilometre kadar uzakta, Vasiliy Kuzmin'in adını tiksinerek andığı adam komuta merkezinin önünde duruyor, endişeyle konuğunu bekliyordu.
Batan güneş ıssız dağlan amber rengine dönüştürmüştü. Mağa-

ranın ağzında, bastonunun yardımıyla ayakta duran Ebu Haşim üzerinde çarpma izleri olan, tozlu Nissan cipin aşağıda durduğunu, içinden birinin indiğini gördü. Konuk tepeye tırmanırken Haşim el salladı, ziyaretçiden karşılık alınca dönüp inine girdi. Birkaç saniye sonra, konuk silahlı muhafızların arasından geçip içeri girdi. Haşim yere, Buhara halısının üzerine bağdaş kurmuştu.
- Vassaf, eski dostum.
- Ebu... Adam soluk soluğa kalmıştı.
- Otur, Vassaf. Ne haberler getirdin ?
Vassaf Mazlum oturdu. Üst düzey bir mücahit komutanıydı, sert bakışlı, yüzü vahşi bir hayvan tarafından pençelenmiş gibi derin yara izleriyle doluydu. Bu yaralar bir Sovyet el bombasının eseriydi. Metal parçalarını ayıklayan cerrah yarayı öylesine beceriksizce dikmişti ki, komutanın

yüzü korkunç bir hal almıştı. Büyük bir mutlulukla, cüppesinin cebinden bir kâğıt çıkarıp heyecanla uzattı.
- Rapor Washington'dan geldi, Ebu Haşim. Mesajlarımız yerine ulaşmış. Muhammed her şeyin planlandığı gibi yürüdüğünü bildiriyor.
Haşim kâğıdı alıp okudu. Başını kaldırdığında parlayan kahverengi gözleri dışında, yüzü tamamen ifadesizdi.
- Allah'a şükürler olsun ki lütfunu bugün de Arap halkından esirgemedi.
Vassaf Mazlum hâlâ haberlerin etkisinde ve heyecanlıydı. Yüzü aydınlandı.
- Haberler harika, Ebu Haşim. Bundan böyle Amerikalılar ne dersek yapacak, yoksa onlara korkunç bir ders verecek gücümüz var.
- Hemen heyecana kapılmayalım Vassaf, dedi Ebu Haşim sakin bir sesle. Kâğıdı indirip özenle katladı. Geride altı uzun gün var. Bu sürede her şey olabilir. Yine de basan için dua etmeliyiz.
- Tabiî, Ebu Haşim.
Haşim sakin bir şekilde tahta masaya döndü, üzerindeki gazo-cağından gümüş cezveyi alıp iki fincana kahve doldurdu. Vassaf Mazlum fincanım almak için uzandı.
- Bir sorum var, Ebu Haşim.
- Sor öyleyse.
Vassaf alüminyum kutusu içindeki uydu vericisini gösterdi.
- Amerikalıların bize karşı bir saldın başlattıklanm anlar anlamaz ya da isteklerimizden herhangi birini yerine getirmediklerini gördüğümüzde, uzaktan kumandayla sinir gazmı patlatacağımızı biliyorum. Ama teknik konularda uzman değilim. Kullandığımız uydu, sinyal gönderdiğimiz sırada bozulursa, ne olur ?
Haşim bir yudum kahve içtikten sonra fincanını yere bıraktı.
- Böyle bir şey olursa, Amerika'ya açacağımız bir telefon ve kullanacağımız bir şifre, Washington'da bulunan Muhâmmed'e bombayı patlatma talimatını iletecek. İnan bana Vassaf, Amerikalılar bu savaşı kazanamayacak. Eğer bize saldıracak kadar deli-rirlerse, bu çılgınlıklannın bedelini ödeyecekler.
- iyi, ama tehdidimizi gerçekleştirmek zorunda kalırsak, bunun öcünü almaya çalışacaklardır.
- Tabiî ki çalışacaklar. Ama biz kendimizi kurban edersek, bizi öldürmeleri onlara ne kazandınr? Amerika tarihinin en büyük yıkımına izin vermiş olacaklar.
Vassaf Mazlum başını salladı, kahvesini bitirdi.
- Şimdi her şeyi anladım. Başarmamız için Allah'a dua edeceğim. İnayeti ve gücüyle yanımızda olması için. Washington'daki adamlanmız için de dua edeceğim.
- Dualanna ihtiyaçlan olacak. Haşim'in sesi ilk kez huzursuzdu. Çünkü, çok tehlikeli günler yaşıyoruz. Şu anda korktuğumuz Amerikalılar değil, Ruslar. Kendilerini tehdit altında hissedeceklerdir. Formülü çaldığımızı öğrenecek ve intikam almak isteyeceklerdir. Bizi öldürmeye, bomba ve roketleriyle yok etmeye kalkışabilirler. Her şeyi Moskova'nm önümüzdeki saatlerde alacağı karar belirleyecek.
- Ya Ruslar işi ele alırlarsa? Ya bize saldırmaya karar verirlerse ?
- O zaman, Vassaf, bizler din uğruna ölen kahramanlar, Washington da enkaz yığını olur.

19

Moskova 12 kasım 01:30

Kremlin'in on kilometre uzağında, sık ağaçlı ormanların ortasında, Rusya devlet başkanının resmî daçalarından biri, Kuntse-vo bulunur. Saat tam bir buçukken, bir Mercedes S600 hafif kann altında görkemli yeşil kapılardan geçti, bir İngiliz sayfiye evini andıran sarmaşık kaplı binanın önünde durdu. Arabanın arka koltuğunda, özel korumasının yanında oturan yorgun görünüşlü Kuzmin, karla kaplı alanda duran bir dizi resmî Mercedes'e baktı. Koruma arka kapıyı açtı, Kuzmin hızla daçaya girdi.
Bu oda 1945 yılında Stalin'in Berlin'e son saldırı emrini verdiği, ondan otuz dört yıl sonra da Andropov'un Afganistan işgalini planladığı yerdi. Odanın ortasında geniş bir oval masa bulunuyor, Buhara halıları, cilalı antika eşyalar ve kristal bir avize görüntüyü tamamlıyordu. Çevrede kahve içerek Vasiliy Kuzmin'in gelmesini bekleyen on yedi kişinin en azından on beşi devlet başkanının en yakın siyasal müttefikiydi. Herkes masanın çevresinde yer almadan önce, Kuzmin toplantıya katılanların ellerini teker teker sıktı.
- Baylar, bu akşam Amerika Birleşik Devletleri başkanından son derecede ciddi bir haber aldım. Kuzmin notlarmm da yardımıyla Başkan Booth'la yaptığı konuşmanın bütün ayrıntılarını ve Azerbaycan'da kaçırılan on dört Amerikalının korkunç ölümünü aktardı. Sizleri buraya sadece

çalınan formülümüzün nerelere vardığını konuşmak için toplamadım, diye devam etti Kuzmin asık suratla. Burada bulunmamızın asıl nedeni Ebu Haşim ile El-Kaide örgütünün Rusya'nın güvenliğine yönelttiği çok ciddi tehdit.
- Nasıl, Sayın Başkan? diye sordu İçişleri Bakanı Anatoliy Ser geyev.
- Eğer bu çılgın Ebu Haşim Amerikalıları Körfez'den uzaklaştırmayı başanrsa, uzun zamandan beri düşünü gördüğü katı pa-nislamik bölgenin yolu açılmış olacak.
- Amerika başkanına formülümüzün çalındığından söz ettiniz
mi?
- Hayır. Önce, konseyin bu ciddi durumdan haberdar olmasını istedim. Kuzmin masanın çevresindeki yüzlere baktı. Baylar, güçlü ve birleşik bir İslamî cephenin çıkarlarımıza aykırı olduğunu hatırlatmam gereksiz. Orta Asya'daki güneydoğu kanadımızın tümü Rusya Federasyonu'na bağlı Müslüman ülkelerin oluşturduğu, ülkemizin savunması için hayatî önem taşıyan tampon bir bölge. Bu ülkelerin komşuları da, Pakistan gibi, Afganistan, Keşmir ve İran gibi, Müslüman devletler. Bu ülkelerden çoğunda Ebu Haşim bir kahraman, bir mesih olarak görülüyor. Amerikalılara karşı başarılı olursa, dünyadaki tüm Müslümanlar onun zaferiyle gururlanacaktır. Bizler daha ne olduğunu anlamadan, Federasyonumuzun geniş bölgeleri onun etkisine girip, bağımsızlık için silahlanmaya başlayabilir.
- Rusya'nın da tehlikede olduğunu mu söylüyorsunuz ?
- Kesinlikle. Benim gözümde El-Kaide'nin tehdidi, ülke tarihinin en korkunç krizini doğurabilecek kadar tehlikeli. Kısa zamanda Müslüman bölgelerimizde îslamî amaçlı ayaklanmalar, kitlesel huzursuzluk ve kanlı gerilla savaşlarıyla karşılaşabiliriz. Ordumuz böylesine yaygın bir çatışmayla başa çıkmakta zorlanır. İnan bana Anatoliy, bunun yanında Çeçenistan savaşı basit bir müsademe kalır. Gürcistan, Tacikistan ve Azerbaycan'daki değerli petrol ve doğalgaz kaynaklarının Rus boruhatlarıyla taşındığını unutmayın. İslamcı teröristler bize karşı ayaklanırsa, bu durum ne kadar sürer sanıyorsunuz ? Ekonomik iflasa sürükleniriz.
Güvenlik Konseyi üyeleri dehşete kapılmıştı; Kuzmin'in ileri sürdüğü savlar sağlamdı. Federasyon nüfusunun yüzde onunu oluşturan Müslümanlar Rusya için en stratejik bölge kabul edilen Orta Asya ve Kafkaslar'da yoğunlaşmıştı. Zayıf ekonomiyi ayakta tutan petrol ve doğalgaz boruhatlan nedeniyle sadece kısa dönemde değil, bu bölgede bulunan ve Suudî Arabistan'ın yanında yoksul kaldığı, henüz işletilmeye başlamamış geniş enerji yatakları nedeniyle, uzun dönemde de. Bu yataklar gelecekte bir gün Körfez'deki petrol ve doğalgaz alanlarırun yerini alacaktı.
- Başkan haklı, diye onayladı Savunma Bakam NiMta Volskiy. El-Kaide başarılı olursa, kendimizi korkunç bir senaryoyla karşı karşıya buluruz. Bugün tehdit altında olan Washington. Yarın, sı-
ra Moskova'ya gelecek. Bu çılgın Ebu Haşim, kendi sinir gazı silahımızı bize çevirip, Orta Asya'dan çekilmemizi isteyebilir.
Adalet Bakanı Şaşa Pavlov, parmağını tehdit edercesine salladı.
- Böylesi insanlarla başa çıkmanın tek yolu, güç kullanmaktır. Kapımızın eşiğinde gelişen bu tehlikeye karşı güç kullanmak hakkına sahibiz. Şiddetli bir isyanla karşılaşsalar, mesela silahlı asiler Porto Riko'nun ya da Hawaii'nin bağımsızlığım isteseler, Amerikalılar da aynısını yapardı. Sınırlarımız içinde yaşayan Müslümanların inancına bir düşmanlık duymuyorum, diye sürdürdü konuşmasını Pavlov. Ama bu İslamcı çügınlar apayrı bir cins. Bize istediklerini yaptıracak, şantaja başvuracak, vatandaşlarımızı tehdit edecek bir duruma gelmelerine izin veremeyiz. Savunma bakanıyla aynı düşüncedeyim. Eğer Amerika'ya karşı zafer kazanırlarsa, yarın öfkelerinin hedefi biz oluruz. Amansız bir veba gibi üstümüze çökerler. Moğolistan sınırından Hazar Denizi'ne kadar savunmasız kalırız.
- Bu tehdidi savuşturmak için, ne öneriyorsun, Şaşa? diye sordu Ticaret Bakanı Boris Rudkin. Konseyin az sayıdaki ılımlılarından biri olan bu orta yaşlı Moskovalının sol çenesinde karikatürcülerin yıllardan beri yararlandıkları ve olağanüstü boyutlarda çizdikleri bir leke vardı.
- Ebu Haşim burnumuzun dibinden güçlü bir kitle imha silahı çaldı, diye cevap verdi Pavlöv. Amerikalıları tehdit edebiliyorsa, aynı tehdidi bize de yöneltebilir. Onun için, harekete geçmelerine fırsat vermeden, onu ve El-Kaide'yi yok etmek gerektiğini düşünüyorum.
Rudkin endişeliyken ya da baskı altındayken lekesini kaşımayı alışkanlık haline getirmişti. Şimdi de lekesini kaşıyordu.
- Peki, ya Ebu Haşim Washington'u yok ederse ? diye sordu.
- Bu bir trajedi olur. Yine de, bu riski almalıyız.

- Sen delirmişsin, Şaşa. Çıldırmışsın. Sonunda tüm Washington'u ölüme götürürüz.
- Neyi tercih ederdin, Rusya Federasyonu'nun yıkılmasını mı? Ilımlılardan bir başkası, Maliye Bakanı Feliks Akulev araya girdi.
- Ebu Haşim'in bizim için tehlikeli olacağından emin değiliz.
- Tanrı aşkına, Feliks, yıllardan beri başımıza işler açıyor; ve şimdi de tehlikeli. Çeçenistan'daki savaşı yönetmesi için, en ünlü komutanını, Hattab'ı göndermedi mi ? Çeçenlere para ve silah yardımı yapmadı mı? Adamları Afganistan'daki birüklerimizi dağıtmadı mı? İstersen FSB sana Moskova'da patlayan bombaların ardında Ebu Haşim'in mucaWtierinin olduğuna dair kanıtlar gös-
171
tersin. Yoksa, sinir gazımızı eline geçirdikten sonra, o manyağın işleri bir adım öteye götürmeyeceğini mi sanıyorsun ? Talihin cilvesine bak. Kendi silahımızla bize şantaj.
- Baylar, tartışarak zaman kaybediyoruz, diyen Kuzmin FSB başkanına döndü. Igor, sana göre, Amerikalıların Washington'da-ki teröristleri ele geçirme ihtimali var mı ?
- Neredeyse imkânsız. Zaman ötekilerden yana. Ebu Haşim'in bu operasyonu tüm ayrıntılarıyla hazırladığından emin olabilirsiniz. Adamlanna kusursuz kimlikler sağlamış olmalı. Özellikle kalabalık kentlerde, iyi eğitilmiş teröristleri yakalamanın ne kadar güç olduğunu görmek için, kendi deneyimlerimize bakmak yeterli. Yıllar geçtikten sonra bile, Moskova'da patlayan bombaların ardındaki İslamcı saldırganları bulabildik mi ? Ya da, bugün bile Çeçenistan'daki birliklerimizi taciz eden İslamcı gerillaları yakalayabildik mi ? Amerikalılar yedi günde o adamları yakalayamaz. Yakalasalar bile, o İslamcı teröristler gerçek birer fanatik. Eğer kendilerini tehlikede görürlerse, tıpkı Ebu Haşim'in söylediği gibi, gaz bombasını patlatırlar. İnanın bana. Ne olursa olsun, Amerikalılar şimdiden kaybetti.
Kuzmin bürosuna getirilen zarfı açtı.
- Burada, Rus hapishanelerindeki Çeçen tutukluların listesi var. Çoğu kararlı İslamcı asiler.
- Onları serbest bırakmayı düşünmüyorsunuz, değil mi ? diye sordu Adalet Bakanı Pavlov.
- Bu karar bize ait. Belki de oylamak zorunda kalacağız.
- Ordu o fanatikleri yakalamak için kanlı bir savaş verdi, dedi Pavlov. Onları serbest bırakmak, çılgınlık olur. İlk yapacakları silahlanmak ve Çeçen savaşını eskisinden daha da şiddetle yeniden başlatmaktır.
Kuzmin Rus Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Vodin'e baktı.
- Andrey? Sen ne düşünüyorsun?
- Aynı fikirdeyim. Tutukluları serbest bırakmak, güçsüzlük belirtisi, çılgınlık olur. Kendi gırtlağımızı kessek, daha iyi.
- Peki, ya Amerikalıların karşı karşıya oldukları sorun ? diye sordu Feliks Akulev.
- Amerikalılarmış! Amerikalılar kendileri için en iyisi neyse, onu yaparlar hep. Ya bunun tersi olsaydı da biz onlardan Afrika'daki büyükelçiliklerini havaya uçuran El-Kaide teröristlerini serbest bırakmalarım isteseydik, ne olurdu? İsteğimizi dikkate alırlar mıydı, sizce ? Kesinlikle almazlardı. Amerikalılar Rusya'yı hiç düşündü mü ? Geçmişte bize yaptıklarına bir bakın. Sovyetler
\72
Birliği'nin yıkılmasına önayak oldular. Afganistan'da yenilmemizi sağladılar. Çeçenistan'da köşeye sıkıştığımızı bilmelerine rağmen, bizi eleştirmekten başka bir şey yapmadılar.
- Sayın Başkan, burada göz önünde bulundurulması gereken hayatî bir konu var, diye araya girdi içişleri bakanı. Rus halkı Çeçenlere karşı savaşta ölen binlerce kahraman evladı, kardeşi, babayı unutmadı. Tutsakları bırakırsak, halkın nefretini kazanırız. İnsanlarımız bir hiç uğruna savaşıldığını düşünürler. Korkarım, derhal istifa etmenizi isterler.
Kuzmin sessiz kaldı. Yüzü asık, FSB'nin istihbarat raporuna uzandı.
- Birkaç saat önce FSB'nin son raporunu okudum. Korkarım, daha da kötü haberler var. Afganistan'daki ajanlarımıza göre, Ebu Haşim Orta Asya'da ve Kafkaslar'da bir sürü yeni hücre oluşturmuş. Anlaşılan, asıl amaçları Federasyon içinde önemli saldırılar hazırlamak. Daha da ötesi, Moskova'da tehlikeli sayıda yeni Çeçen terör hücresi kurulmuş. Sivil hedeflere intihar saldırılan planlanıyorlarmış.
Rusya'nın dış haberalma kuruluşu SVR'nin başkam Mişa Andro-sov devlet başkanım onayladı.
- O raporu bugün öğleden sonra gördüm, Sayın Başkan. Beni asıl endişelendiren, Çeçenlerin bundan böyle patlayıcı değil, dostları Ebu Haşim'in elindeki sinir gazını kullanacak olmaları.

Teröristler kaçırılan Amerikalıları öldürmek için sinir gazı kullanmaktan çekinmediler. Çeçenler de birliklerimize ve kentlerimize karşı gaz kullanırken hiç tereddüt etmeyeceklerdir.
Kuzmin'in yüzü öfkeyle kasıldı.
- Rapor Kobra olarak bilinen, Boris Novikov'u öldürüp formülü çaldığından kuşkulandığımız Nikolay Gorev'den de söz ediyor. Çeçen ajanlarımızın aktardığı bir söylentiye göre, Görev altı ay kadar önce, El-Kaide'nin baş tetikçilerinden Muhammed Raşid'le birlikte Afganistan'a gitmiş. Bu ikisi arasındaki işbirliği Çeçenis-tan'daki istihbarat birimlerimizce de doğrulanıyor. İki adamın Washington'a yöneltilen korkunç tehditle doğrudan ilgili olup olmadığını düşünüyorum.
- Amerika başkanının niyeti ne? Herhangi bir karara varmış mı?
- Bunu ben de sordum, dedi Kuzmin içişleri bakanma. Kör-fez'deki askerlerinin yüzde on beşini hemen çekmeyi düşünüyor.
- Amerika başkanı salağın teki. Daha şimdiden şantaja boyun eğiyor.
- Ya da zaman kazanıyor, Anatoliy. Onun yerinde olsak, belki
aynı şeyi yapardık. Yine de sonunda Ebu Haşim'in isteklerine uyacağından korkuyorum, içinde bulunduğu durumda, askerî çözüme başvurmak, gerçekçi olmaz. Bunu başkan da söyledi.
Masanın karşı tarafında oturan General Butov'a baktı. General, sessizliğiniz dikkat çekiyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz ?
Yuriy Butov, Kuzmin'in en yüksek rütbeli komutanlarından biriydi. Afganistan ve Çeçenistan savaşlarına katılmış, sayısız nişanlar almış, altmış üç yaşında bir askerî efsaneydi. Bir doksanın üzerindeki boyu, soluk mavi gözleri ve ağarmış şakaklarıyla, dimdik oturuyordu. Tek oğlu Grozniy savaşında ölmüş, bu kayıp generali on yıl yaşlandırmıştı.
- Korkarım duygular pek işe yaramayacak, Sayın Başkan. Sadece gerçekler. Ebu Haşim bizden kitle imha silahının formülünü çaldı. Dürüst olalım. Nükleer savaş başlıklarımızdan birini de alabilirdi.
- Doğru, ama formülü geri almak bir işe yaramaz, dedi Kuzmin.
- Mesele bu değil, Sayın Başkan. Cevap verilmesi gereken soru, arkamıza yaslanıp, ülkemize karşı işlenen bu suçu cezasız mı bırakacağız? Bundan üç ay önce, formülümüzün çalındığından ya da bu hırsızlığın arkasında kimlerin bulunduğundan haberimiz bile yoktu. Şimdi biliyoruz, suçluları da belirledik. Bana kalırsa, sert bir ceza vermenin zamanı geldi, islamcılara karşı iki savaşta çarpıştıktan sonra, bunların her şeyi yapacak, davaları için kendi hayatlarını hiçe sayacak çılgınlar olduklarını acı tecrübelerle öğrendim. Tümüyle yok etmek dışında, böylesine fanatik bir düşmanla nasıl başa çıkarız ? İçişleri bakanı haklı. Gaz bir ültimatom olarak kullanılabilir. Ya Müslüman bölgelerdeki ordularımızı çekeriz ya da silahımızı bize karşı kullanır, on binlerce askerimizi öldürüp kentlerimizi boşaltırlar. Butov durakladı. Burada temel bir ayrım var, diye sürdürdü sözlerini. 1979 yılında, Sovyetler Birliği yine Ebu Haşim ve onun gibilerin başlattığı islam başkaldırısını ezmek için Afganistan'ı işgal etti. Yenildik ve yirmi yıl sonra Sovyetler Birliği de yok oldu. Geriye, yine mücahitlerin tehdidi kaldı. Tedavi edilmemiş bir yara olarak başlayan şey, yavaş yavaş kansere dönüştü. Elimizde imkân varken, düşmanı Afganistan'da ezmedik, bu büyük hatayı tekrarlayacak mıyız? Eğer hemen neşteri elimize alıp, hastalığın kökünü kazımazsak, inanın bana, beş yıl sonra Rusya da kalmayacak.
- Nasıl bir ceza öneriyorsunuz ?
- Yok etme. Amerikalılar kararlı davranamazlarsa, biz davranalım. Çok önemli konulardan söz ediyoruz. Sınırlarımız içinde
yaşayan on milyonlarca Müslüman, aralarında da sayılan her gün artan militanlar. Verilecek cevap onları tümüyle yok etmek ya da yenilgiye ve yok olmaya katlanmak.
- Profesyonel görüşünüze göre, Yuriy, Ebu Haşim'e karşı etkili bir operasyon mümkün mü ? Onun öldürülebileceği bir operasyon ?
- Mümkündür. Ama süratli ve gaddarca olması koşuluyla.
- Ne kadar gaddarca?
- Afganistan toprağı tümüyle düşmana ait olduğundan, kara saldırısı olmaz. Belli nedenlerden dolayı, ağır bir nükleer saldın da düşünülmemeli. Komşu ülkelere yayılacak radyasyon, bize yeni dostlar kazandırmaz. Buna karşılık, hedefi büyük bir kesinlikle vuracak konvansiyonel bombalanmız ve füzelerimiz var. Bir de, yere yakın patlamak üzere ayarlandığında, tahrip gücü ve etkisi on beş kilometreye sınırlı, nükleer silahlanınız. Örneğin, Hiroşima'ya atılan bombayla aynı güçte, on kilotonluk bir başlık.
- Ebu Haşim'in kampına böyle bir nükleer bomba atmamızı mı öneriyorsunuz ?
- Yakınında herhangi bir yere atmak, onu havaya uçurmaya yeter.

- Ya öteki kampları ?
- En önemlileri belirlenip, güçlü ve yoğun bir biçimde topyekûn bombalanmalı. Bin librelik güçlü bombalar kullanmalı. Elimizde ne varsa, o pezevenklere atmalıyız. Her şeyi. Tek bir ağaç ya da cardı tek bir mücahit bırakmadan, kamplan çöle çevirmeliyiz.
Kuzmin dudaklarını büzüp düşündü, sonra da SVR'nin başkam Androsov'a döndü.
- Mişa, Ebu Haşim'le ilgili son istihbaratımız ne ? Yerini belirledik mi ?
- Amerikalılar gibi biz de mücahit kamplannı uydularımızla izliyoruz. Kamplar sınırlanmıza daha yakın olduğundan, istihbaratımız Amerikalılardan iyi. Afganistan'daki bir avuç Müslüman ajanımız sayesinde, Ebu Haşim'in karargâhının hangi kampta olduğunu biliyoruz.
- Orada olacağından emin olabilir miyiz ?
- En iyi ajanlanmızdan biri Kabil'deki Afgan hükümetinde yüksek bir görevde. Afgan istihbaratı Ebu Haşim'in hareketlerini yakından izlemeye çalışıyor. Ajanımız bu bilgilere erişecek durumda. Ebu Haşim'in nerede bulunduğunu belirlemek için, ondan acil yardımı isteyebilirim.
- Bunu yapabilir mi ?
- Yapacağından eminim. Geçmişte, son derecede güvenilirdi.
- Bu bilgiye ulaşmamız ne kadar sürer?
_ Ajanla teması bir uydu vericisiyle sağlıyoruz. Şansımız yardım ederse, istediğimiz bilgiye birkaç saatte ulaşabilirim.
- Öyleyse, işe koyul. Başkan ötekilere döndü. Baylar, şimdilik Ebu Haşim'i nerede bulacağımızı öğrenebileceğimiz kanısındayım. Gelelim alacağımız kararlara.
Kuzmin kararların oylanmasını istedi. îlk karar, tutsaklarla ilgiliydi. Serbest bırakümalan ittifakla reddedildi. İkinci karar, doğrudan askerî saldın ve Butov'un önerisiyle ilgiliydi: konvansiyonel topyekûn bombardıman ve tek nükleer silah kullammı. Oylamada son.iki kişiye gelindi.
-Amiral Vodin?
- Evet, diyorum.
- İçişleri Bakam Sergeyev?
- Evet, dedi Sergeyev kararlı bir biçimde. Bu konu daha da tırmanmadan, hemen şimdi bitirelim. Federasyon'u parçalayıp, Rusya'yı yıkmadan önce.
Kuzmin oylan saydı; Butov'un önerisi lehinde on altı ve Maliye Bakanı Akulev ile Ticaret Bakam Boris RudMn'in aleyhte iki oyu. Zarlar atılmıştı. Generale döndü.
- Harekete geçin, emrini verdi. Ebu Haşim'i yok edin.
20
Kuntsevo toplantısı sona erdikten beş dakika sonra General Yuriy Butov şoförünün çok süratli kullandığı resmî otomobille Moskova çevre yoluna yaklaşıyordu. Saat üçe bir kala hedefine, kentin kuzeydoğusundaki kenar mahallede, sade, granit bir binaya vardı.
Asansörle yerin beş kat altına inip, Rus ordu karargâhının gizli komutanlık merkezinin bulunduğu geniş yer altı salonuna girdi. Bir nükleer patlama sarsıntısına dayanacak biçimde yapılmış olan salon, otuz metrekareydi.
Butov'un bürosu köşedeydi. General oturdu, dahilî hattan özel bir numara çevirdi ve sadece "Fırtına çıkıyor" dedi. Bu parola günün yirmi dört saati boyunca hazır olması gereken yirmi dört yüksek rütbeli subayın harekete geçmesini sağlıyordu. Moskova'nın herhangi bir köşesinde, aileleriyle birlikte yemek masasında olanlar ya da eşleri veya kız arkadaşlarıyla sevişenler telefon konuşmasının sonunda parolayı duyduklarında, neyle meşgul olurlarsa olsunlar, derhal komutanlık merkezine dönmekle yükümlüydüler.
Subaylar telefon çağrısını alırlarken, Butov saldırırım ana hatlarını çizmeye başladı. Rusya, elinde ürkütücü silahlar bulunan bir süper güçtü hâlâ. Federasyon'un dört köşesine konuşlandırılmış binlerce nükleer başlık ve balistik füze, yüzlerce bombardıman birliği, birkaç saniyede harekete geçirilebilir durumdaydı. Butov emir subayını çağırdı, adam komutanlık odasının ortasındaki konsolun altındaki büyük kasayı açtı, üzerinde "Afganistan" yazılı kaim zarfı alıp generale getirdi.
Bir kriz ortaya çıktığında, planlama için çok az zaman olduğunu tecrübelerinden biliyordu Butov. Kasa Rusya Federasyonu'nu
tehdit edebilecek muhtemel ülkelere vurulacak askerî darbelerle ilgili dizi dizi plan içeriyordu. Elindeki zarfta Rus ordusunun Afganistan'daki olaylara verebileceği tepkileri gösteren altı, yedi senaryo vardı. Bunlardan biri Çeçen savaşının en sıcak dönemlerinde, Ebu Haşim'in asilere

silah ve adam yardımı yaptığından Rusların kuşkulandığı günlerde hazırlanmıştı ve Afganistan'daki El-Kaide kamplarına girişilecek hava operasyonlarıyla ilgiliydi.
Butov zarfı açtı. Zarf, El-Kaide'nin belli başlı sekiz askerî kampının -El-Kaide'nin yirmiyi aşkın kampından, sadece sekiz kadarı önemliydi- yerlerini gösteren haritaları ve on sekiz ağır bombardıman uçağının avcı uçakları eşliğinde gerçekleştireceği saldırının tüm ayrıntılarını içeriyordu. Bombardıman uçakları iki dalga halinde vuracak ve hedeflerini yok edecekti. Bu görev için seçilen birlik, Volgograd dışında, Solsiy'de konuşlandırılmış, uzun menzilli saldırılar için ölümcül etkinlikteki TU-160 Blackjack ve TU-95 Bear uçaklarıyla donatılmış 840. Ağır Bombardıman Filosu'ydu. Yol boyunca bu uçaklar Zerdevka'da üslenmiş 14. Avcı Kanadı'nın MİG-29 Fulcrum'lannca korunacaktı. Her iki birlik de hedeflerinden üç saatlik uçuş mesafesinde bulunuyordu.
Butov'a göre bu tercih saldırının temelini oluşturacaktı, ama aşılması gereken taktik sorunlar nedeniyle bazı değişikliklerin yapılmasını gerektirecekti. Sürpriz etkisinin artırılması için, Kuzmin sekiz kampa da aynı anda saldırılması talimatını vermişti. Öte yandan, uçaklardan birinden bir havadan yere nükleer füze ateşlenmesi gerekecekti. Aynı anda sekiz kampı birden vurmanın teknik ayrıntıları, Butov'un planın ince ayarını yapması, gerekli değişiklikleri uygulaması için görüşmeyi kararlaştırdığı ve komutanlık merkezine varmak üzere olan Rus Hava Kuvvetleri komutanı ile bir avuç kurmayına düşecekti. Çağrıyı alan subaylar komutanlık merkezine yaklaştıklarında, Butov aldığı notlan tamamlamıştı. Elli yıl sonra ilk nükleer saldırının ana hatlarını çizmişti. Geriye tek bir şey kalıyordu. Operasyonun adını koymak. Strateji, Ebu Haşim ile üslerinin yok edilmesine dayanıyordu. Kafalarına vurulacak bir balyozla, tarihin karanlıklarına gömülmelerine. Balyoz Operasyonu adının tümüyle uygun olabileceğini düşündü. Kalemini büyük bir mutlulukla bir yana bıraktı. Telefon çaldı. Arayan, nöbetçi subaydı.
- Hava Kuvvetleri komutanı yolda, efendim. Beş dakika sonra burada olur.
- Gelir gelmez söyle, aşağıya gelsin.
178
Kremlin 04:30
Vasiliy Kuzmin Kremlin'deki çalışma odasmdaydı. Telefon çaldı.
- Sayın Başkan, Mişa Androsov ve General Butov sizinle görüşmek istiyorlar.
- Gelsinler.
Çift kanatlı meşe kapı açıldı. SVR'nin başkam Androsov mutlu görünüyordu.
- Sayın Başkan, Kabil'deki adamımız Ebu Haşim'in Kande-har'ın altmış kilometre güneybatısındaki ana karargâhta olduğunu, son yirmi dört saat boyunca hiç ayrılmadığını doğruluyor. Kesin harita koordinatları elimizde.
Kuzmin birkaç saniye tereddüt etti. Söylenecekler söylenmiş, oylama yapılmıştı ama, başkan hâlâ huzursuzdu, soruyu sanki kendini rahatlatmak istermiş gibi sordu.
- Bu bilginin doğruluğuna güveniyor musun?
- En son rubleme bahse girerim.
- General Butov?
- Sayın Başkan, saldırıyı başlatmaya hazırız.
Solsiy, Rusya 04:35
Bir zamanlar Stalingrad olarak bilinen Volgograd'm otuz kilometre güneyinde, Solsiy kasabasının yakınındaki düzlükte, Rusya Fe-derasyonu'na dağılmış yedi yüzü aşkın askerî hava üssünden biri, 840. Ağır Bombardıman Filosu bulunur.
Çalan üç sirenle, on sekizer kişiden oluşan iki teknik ekibin nöbetçi uzmanları yataklarından fırladı. Aydınlatılmış yer altı tünelleri boyunca, hedeflerine doğru koştular. Hedefleri nükleer cephanenin bulunduğu depolardı; Solsiy Rusya'nın nükleer cephane depoladığı yirmi dört üsten biridir çünkü. Üç ekipten ilki, subaylarının gözetiminde, küçük bir kavun büyüklüğündeki çekirdeği vakumlu muhafazasından dikkatle çıkardı, özel yapılmış arabasına yerleştirdi. Top biçimindeki bu çekirdek, hava üssünün altındaki dehlizlerde saklanan birçok plütonyum çekirdeğinden biriydi. Arabaya yerleştirilir yerleştirilmez, ikinci ekip işe koyuldu, çekirdeği patlatacak patlayıcı gücü yüksek parçayı taktı. Onların işi tamamlanınca, üçüncü ekip subaylarının talimatıyla, çe-
kirdeğin basıncını, tahrip etkisinin çapını asgarîye düşürecek, yerin hemen yüzünde patlayacak biçimde ayarladı, sonra da bir KH-102 füzesinin özel hazırlanmış başlığına takmak üzere, yirmi adım ötedeki asansöre yöneldiler.

O sırada, üssün başka bir tarafındaki yer altı tünelinde, on iki kişilik bir bomba destek birimi görev için belirlenmiş öteki uçaklara yüklenecek bin librelik üç yüzü aşkın konvansiyonel bombayı hazırlamakla meşguldü. Teknisyenler ile destek birimlerini alarma geçiren üç keskin siren, subay toplantı odasında televizyon izleyen Rus hava kuvvetleri pilotlarım da harekete geçirmişti. Miğferlerine sarıldılar, koridorun dibine, görevlerini açıklayacak bir kanat komutanının onları beklediği brifing odasına koştular.
Planlanan saldın güzergâhını, kullanılacak frekansları, güvenlik parolalarını ve görevin büyük bir etkinlikle gerçekleştirilmesini sağlayacak koordinasyon stratejisini tüm ayrıntılarıyla kapsayan brifing kısa sürdü. Brifing sürerken, hangarların dışında bekleyen on iki TU-95 Bear ve TU-160 Blackjack'in gövdeleri bin librelik bombalar ve füzelerle dolduruldu. Biri dışında: TU-95 Bear'lardan birine Ebu Haşim'in inini havaya uçuracak tek bir KH-102 nükleer füze yüklenmişti.
Bu uçağın komutanı Albay Vadim Sukov'du. Otuz yedi yaşındaki albay, Afganistan ve Çeçenistan savaşlanna katılmış, on altı yılı aşkın deneyimi olan bir bombardıman pilotuydu. Verilen emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirme konusunda iyice eğitilmiş olan Sukov, gerçekleştireceği görevin ne denli korkunç sonuçlar doğuracağının bilincine ancak brifingden sonra, uçuş ekibiyle birlikte bir kamyonetle uçağına götürüldüğü sırada vardı. Bu bir eğitim uçuşu değildi. Afganistan'daki bir mücahit üssüne gerçek bir termonükleer füze fırlatacaktı.
Üç dakika kadar sonra, uçuş öncesi testlerini tamamlayan Sukov endişeli bir yüzle uçağını pistin basma götürdü, ötekiler peşi sıra dizildi. Havalanma iznini alınca, frenleri gevşetti, güç verdi. TU-95 aydınlatılmış piste girdi, hızım artırdı, kritik hıza ulaştığında Sukov elindeki levyeyi usulca kendine çekti. Bear'ın ağır burnu gecenin karanlığına doğru kalktı. Sukov sağa dönüp Hazar Denizi kıyısında, Astrahan'daki ilk biykma doğru, güneydoğuya rota tuttu. İskele ve sancağında iki MİG Fulcrum, Sukov'unkine eskort görevine başlamışlardı bile. Ön beş dakika sonra, 05:ll'de, Astrahan biykınını geçtiler. Sukov hedefine ne zaman ulaşacağını görmek için, Uçuş Yönetim Bilgisayan'na baktı.
Bilgisayar tam olarak doksan sekiz dakika hesaplamıştı.
Moskova 05:12
Boris Rudkin şoktaydı. Kempinskiy Bulvan'ndaki dairesinde, karısının yanında yatakta dönüp durmuş, bir türlü uyku tutmamıştı. Yirmi dakika önce Kremlin'den gelen telefon, Balyoz Operasyonu'nun başladığı haberini iletmişti.
Rudkin'in sinirleri gerilmişti. Birazdan Afganistan'a, tarafsız bir ülkeye bir nükleer bomba atılacaktı ve kendisi bu saldınya karşı çıkan iki konsey üyesinden biriydi. Rudkin'i hem şaşırtan hem de rahatsız eden bu durum, Kuzmin'in saldırgan yönetim üslubunu, Rusya'yı yeniden korkulacak bir dünya gücü yapma hırsını bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu.
İyi de, ya Kuzmin Afganistan'daki bu operasyonla bir kınma yol açarsa? Ya islamcı teröristler intikam amacıyla Moskova'yı yakıp yıkmaya kalkışırlarsa? Sinir gazının formülünü ele geçirebildiklerine göre, yapamayacakları bir şey yoktu. Tek gereken, intikam tutkusuyla önüne çıkan her şeyi yok edecek, bir avuç kararlı fanatikti. Bu olasılık Rudkin'i dehşete düşürüyordu. Üç yetişkin çocuğu, beş de harika torunu vardı. Onlann sinir gazından etkilendiklerini düşünmek Rudkin'i bunaltıyor, sağlıklı düşünmesine engel oluyordu. Sonunda, yatağında dimdik oturdu. Uykusundan uyanan kansı homurdandı.
- Tann aşkına, Boris, neyin var?
- Evde sigara var mı ?
- Ne sigarası ? Yıllar önce bırakmadın mı ?
- Yeniden başlamanın zamanı geldi. Rudkin yataktan kalktı, elbiselerini giymeye koyuldu.
- Boris! Nereye gidiyorsun ?
- Sigara almaya.
Amoco Benzin İstasyonu yirmi dört saat açıktı. Öndeki pompalardan benzin alan iki Moskova taksi şoförünün dışında, istasyon ıssız görünüyordu. Kar yağıyordu, Rudkin kalın kışük paltosunu giymiş, taranmamak için yüzüne kalın yün atlasını sarmıştı. Gişedeki sivilceli gençten bir paket Marlboro Light alıp arabasına döndü. Devlet görevlisi şoför ile resmî Mercedes her an emrine amade olmasına rağmen, Rudkin kendi Volvosunu almıştı. Evin arka kapısından çıkmış, arkadaki yer altı garajına yürümüş, böylece kapmm önünde nöbet tutan resmî korumalarına yakalanmamıştı.
Rudkin Amoco Benzin İstasyonu'ndan çıktı, beş dakika sonra

Gorki Parkı'nın önünde arabasını durdurdu. Marlboro'yu yakarken eli titriyordu. Derin bir nefes çekti, çeker çekmez tadından tiksinerek dumanı üfledi. İğrenç.
Sigarasızlığa beş yıl dayandıktan sonra, ne demeye paket almıştı ki ? Asabiyetten olduğunun farkındaydı. Kararsızlık içini yiyor, yüreği hızlı hızlı çarpıyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama, bunu yapacak cesareti var mıydı ? Telefon kulübesi iki adım ötedeydi. Lambası sönüktü, ya bozuktu ya da kırılmıştı. Rudkin arabasından inip kulübeye girdi, nefes almasını güçleştiren bir sidik kokusuyla karşılaştı. Sarhoş pezevenklerden biri kulübeye işemiş olmalıydı. Paltosunun koluyla ahizeyi sildi, pantolon cebinden madenî bir para çıkardı. Parmakları deliğin üzerinde oyalanırken, bacaklarının titrediğini hissetti. Elini çekti, dönüp gitmeye davrandı. Tanrı aşkına, cesaretine ne oldu ? Rudkin kendine kızdı. Döndü, parayı deliğe attı ve numaralan tuşladı.
Washington, D.C. 21:51
- Moskova'daki Amerika büyükelçisinin ikametgâhı aranmış. Savunma bakanı, Oval Ofis'te başkanın karşısındaydı. Bombardıman uçaklarının iki saat kadar önce havalandığı söylenmiş, efendim. Kuzmin, Ebu Haşim'in Kandehar dışındaki karargâhı da dahil, El-Kaide'ye ait sekiz ana üssün bombalanmasını emretmiş.
- Bu bilgiyi veren kim ?
- Arayan, adını vermemiş. Yine de, Kuzmin Hükûmeti'nden biri, üst düzey biri olmalı. Saldın kararım ve Haşim'in üç ay kadar önce Moskova'dan sinir gazı formülü çaldığını bilen biri.
- Hırsızlık hakkında ayrıntı vermiş mi ?
- Hayır, efendim. Saldınmn varlığından emin olmak istiyorsak, radar ve uydulanmızla uçaklan izlememizi söylemiş. Ben de bunun için General Horton'dan yardım istedim.
- Ve ? Başkan, savunma bakanının yanındaki generale döndü.
- On sekiz ağır bombardıman uçağı Solsiy yakınındaki hava üssünden bir saatten fazla bir süre önce havalanmış, Sayın Başkan, diye cevap verdi general. Türkiye'deki radarlarımız ve bir AWACS uçaklan belirledi. Uçuş vektörleri güneydoğuya, doğruca Afganistan'a yöneldiklerini gösteriyor. Moskova'dan arayan adama göre bombardıman uçaklarından birinde, Ebu Haşim'in Kandehar üssüne bırakılacak on kilotonluk nükleer başlıklı havadan

yere bir füze var. Öteki uçaklar birer tonluk konvansiyonel bomba ve füze taşıyorlar. Kampları haritadan silecekler.
Başkan şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyerek, kalktı. Bir kolunu yakınındaki duvara dayadı, pencereden dışanya, karanlık çimlere dalgın dalgın baktı, kusacakmış gibi, alnını koluna dayadı. Nihayet konuşmaya başladığında, sesi boğuktu.
- Tanrım. Kuzmin çıldırmış olmalı. Böylesi bir operasyonun Washington'u yok edebileceğini görmüyor mu?
- Bana sanki Washington ile Rusya'nın bekası arasında bir tercih yapmış gibi geliyor. Kuzmin bundan sonraki tehdidin petrol ve doğalgaz bölgelerine yöneleceğini düşünmüş olmalı. Bunun oldukça gerçekçi bir varsayım olduğunu kabul etmeliyiz. Anlaşılan, Kuzmin olacakları önlemek ve düşmanı yok etmek için ilk saldırıyı yapmanın doğru olacağma karar verdi.
- Bu dediğin, o orospu çocuğuna koca bir kenti ölüme mahkûm etme hakkını vermez. Şu anda yaptığı, bu. Başkan dönüp Horton'a baktı. General, Körfez'deki hava gücümüz Rusların yolunu ne kadar zamanda kesebilir ?
- Şu anda havalansalar bile, efendim, uçaklarımızın yeterü zamanı yok. Hesaplarımıza göre Ruslar kırk dakika içinde hedefe varmış olacaklar, belki de daha önce.
- Onları Körfez'deki destroyerlerimizden fırlatılacak uzun menzilli füzelerle vuramaz mıyız ?
- Efendim, bunun kesin sonuç vereceğini garanti edemem. Uçakların hepsini düşürmeyi başaramayabiliriz. İçlerinden birkaçı hedeflerine ulaşabilir. Üstelik, böylesi bir saldın Rusya'ya savaş ilam olur.
- General, Kuzmin'e bu kentin yok edilmesi için tetiğe basma izni verememem. Rus uçaklarına en yalan saldın uçaklarımız neredeyse, alarma geçirin. Yollarım kesmek üzere havalansınlar. Körfez'deki destroyerlerimiz benden gelecek emirler için hazır beklesinler.
- Emredersiniz, Sayın Başkan.
- Kuzmin'le konuşmaya çalışacağım. Başkan telefona uzandı. John, bu iş sarpa sararsa herkesin acil durum odasında toplanmasını istiyorum.
Moskova 05:59

Vasiliy Kuzmin'in çalışma masasındaki telefon çaldı. Telefonun yanında bir yemek tepsisi vardı: sıcak sebze çorbası ile bir fincan
kahve. Oysa midesine gerginlikten kramp giren Kuzmin, tepside-kilere dokunmamıştı. Beyaz Saray'dan gelen telefona şaşırmış, ihtiyatla susmuştu.
Yeterli îngilizcesiyle ne Amerika Birleşik Devletleri başkanını, ne de başkanın Baltık rüzgân kadar soğuk pervasızlığını anlamakta zorlanmamıştı.
- Başkan Kuzmin, Rus bombardıman uçaklarının Ebu Haşim'in Afganistan'daki üslerine saldırmak üzere havalandıklannı öğrendim. Aldığım bilgilere göre, uçaklar otuz beş dakika içinde hedeflerine varacaklar. Bunun çok ciddi bir durum, ülkelerimiz arasındaki ilişkiyi onanlmayacak düzeyde bozacak çılgınca bir girişim olduğunun altını yeterince güçlü çizmek istiyorum.
Kuzmin sessiz, dinliyordu. Amerikalılar operasyondan nasıl haberdar olmuştu ? Uçaklar Amerikan radarlanna mı yakalanmıştı ?
- Başkan Booth, bu bilgiyi nereden aldığınızı sorabilir miyim?
- Saygısızlık etmek istemem ama, bunun pek bir önemi yok. Önemli olan, bu saldınyı derhal durdurmanız. Bu operasyonun sonucu ülkelerimiz için iyi olamaz. Kuşkusuz, farkındasınız, değil mi ?
Kuzmin irkildi. Amerika başkanının sesi, küçük bir çocuğu azarlayan okul müdürüne benziyordu.
- Sayın Başkan, bir şeyin farkına varmanız gerektiğini düşünüyorum. FSB'nin, yürüttüğü soruşturma sonucunda Rusya'dan kod adı A232X olan ölümcül bir sinir gazı formülünün çalındığını ortaya çıkardığım şimdi size bildirebilirim. Bu alçakça hırsızlığı gerçekleştirenlerin Washington'u tehdit eden fanatiklerle aynı kişiler olduğu açık. Geçmişteki eylemleriyle Rusya Federasyonu'nun dengelerini bozup, yıkmak isteyen kişiler...
- Bay Kuzmin, şu anda önemli olan, saldınyı durdurmak...
- Lütfen, bırakın da sözümü tamamlayayım. Ebu Haşim'in istekleri yerine gelir ve Amerika, Körfez'deki güçlerini çekerse, tüm Ortadoğu'da bir islam devrimi dalgasının yayılacağını biliyoruz. Rusya için, bu dalga felaket olur. Orta Asya'daM topraklarımızda Haz-reti Muhammed'in'on milyonlarca dindaşı yaşıyor. Ülkem, sınırlarım bir sel gibi aşacak böylesi bir başkaldın karşısında duramaz. Bunun gerçekleşmesine izin veremem. Ülkem, kendisini yıkmaya çalışanlan vurma hakkına sahiptir. Lütfen bana Amerika bizim durumumuzda olsaydı, tepkinizin aynı olmayacağım söylemeyin.
Kuzmin, Amerika başkanının cevabından önce, hattın diğer tarafından derin iç çekişini duydu.
- Bu hırsızlıktan dolayı El-Kaide'yi cezalandıranla hakkınızı in-
kâr etmiyorum, Bay Kuzmin. Ülkenizin bütünlüğünü korumak için güç kullanabileceğinizi de inkâr etmiyorum. Ama şimdi, cezalandırma ve güç kullanma zamanı değil.
- Kesinlikle öyle düşünmüyorum. Bunu geciktirmek, tek bir sonuç doğurur," o da yenilgi. Şimdi vurulacak nihaî bir darbe teröristlere işledikleri suça hoşgörü gösterilmeyeceğini, girişimlerinin başarılı olmayacağım gösterecek.
Kuzmin, öncekinden çok daha öfke dolu bir iç çekiş duydu.
- Bay Kuzmin, bu, saldırıyı durdurmayacağınız anlamına mı geliyor?
- Doğru anlamışsınız, Sayın Başkan.
Uzun süren bir sessizlik oldu, sonunda Kuzmin hattın kesilip kesilmediğini merak etti. Sonra Başkan Booth'un soğuk ve kararlı sesini duydu.
- Bay Kuzmin, hareketinizin yol açacağı sonuçlan çok iyi bilmenizi istiyorum, o yüzden elimden geldiğince açık konuşacağım. Sizin gibi, benim de görevim vatandaşlarımı her türlü tehlikeden korumak. Gerekirse, elimdeki tüm gücü kullanmak. Bu yüzden, biz burada konuşurken, Amerikan avcı uçaklanmn hava filonuzun yolunu kesmek için havalandıklannı söylemek zorundayım, istemeyerek, filonuz menzile girer girmez en son uçağa kadar düşürülmesi emrini verdim.
Kuzmin öfkesini kontrol etmekte zorlandı. Bu ciddi bir yanlışlık olur. Açık bir savaş ilanı. Sizi temin ederim, buna derhal tepki gösteririz!
Ben de aynı biçimde, göstereceğiniz her tepkinin, çok daha güçlüsüyle karşılanacağını söylemek isterim. Şu anda, Körfez'de-ki nükleer füze yüklü uçak gemileri, göstereceğiniz her türlü tepkiye anında cevap vermek üzere, alarma geçirilmiş bekliyor. Amerika başkanı bir süre sustu, tehdidin etkisini göstermesini bekledi. Bay Kuzmin, bu konuyu istediğimiz kadar

tırmandırabi-liriz. Ancak, her ikimizi de üzecek noktaya tırmanmadan önce, bombardıman uçaklannızı geri çağırmanızı öneriyorum.
Kuzmin suskundu. Amerikalılar blöf mü yapıyordu ? Rus uçak-lannı düşürmeyi göze alabilirler miydi? Yoksa, geçmişte Kennedy! ve Reagan'ın yaptığı gibi, füzeleriyle Ruslan korkutmaya mı çalışıyorlardı ? Masasının üstündeki saate baktı: 6.32. Bombardıman uçaklarının ölümcül yüklerini boşaltmalanna dokuz dakikadan daha az bir zaman kalmıştı. Konseyi toplamaya zaman yoktu. Bombardımanı durdurma emrini yalnız, tek başına verecekti. Alnında ter tanecikleri belirdi. T-80 tankının taretinde, SU kokpitin-
de çektirdiği fotoğraflara baktı. Rusya'nın gücünün sona ermesine asla izin vermeyecek bir politik imajı olduğunu unutamazdı. Rusya'nın hükümranlık haklannı tehdit edecek herkesi hızla, acımasızca cezalandıracak çelikten bir adam.
- Sayın Başkan, dedi kararlılıkla, Rusya'nın karşısındaki en büyük tehlikenin İslam'ın gücü olduğunu anlamanız gerek. El-Kaide teröristlerinin, size yaptıklan gibi, başımıza silah dayayacaklan günün gelmesine izin veremem. Bu nedenle, istediğinizi yerine getirememi anlayışla karşılayın. Eğer bu işi şimdi bitirmez-sem, Rusya biter.
- Bay Kuzmin, ne kadar zamanımız kaldığını tam olarak kestiremiyorum...
- İstediklerini yaparak o fanatikleri asla yenemezsiniz. Bunu bana Çeçenistan'daki deneyimim öğretti. Tek çare, onlan son adamına kadar ezmek.
- Çeçenistan deneyiminizi biliyorum. Ama Washington'da yarım milyondan fazla insan yaşıyor. Haşim'in blöfüne karşılık verirseniz, içlerinden çoğu hayatlarından olacak. Bu da, Amerika halkının bağışlamayacağı bir şeydir. Benden ülkenize en sert, askerî tepkiyi vermemi isteyecekler. En sert, dedim, Bay Kuzmin. Çünkü o bombala-nnız bir kez bırakıldıktan sonra Haşim tehdidini gerçekleştirir ve Washington'u felakete boğarsa, o zaman ben, ya da ben saldında ölürsem, benden sonra gelecek olan başkan, olanlardan şahsen sizi sorumlu tutacaktır, istediğiniz bu mu ? I ilkelerimiz arasında bir savaş riski mi ? Milyonlarca masum insanın hayatını tehlikeye atmak mı ? Üstelik her ikimizi de tehdit eden bir çılgının yüzünden ?
Kuzmin gömleğinin yakasını açtı. Üzerindeki bir baskıydı şimdi.
- Amerika'ya saldırmıyonım. Ben sadece Rusya'dan bir kitle imha silahı çalan teröristlere saldırıyorum. Cezasız kalmasına izin verilmeyecek bir suç bu.
- iyi ama, bu karannız yüzünden Amerikalılar da ölebilir. Hem, buradaki önemli noktayı gözden kaçırmayın. İkimiz de aynı düşmanla karşı karşıyız. Oysa ona karşı birlikte savaşmıyoruz. Tam tersine, birbirimizle savaşıyonız. Görmüyor musunuz? Tam Ebu Haşim'in istediği gibi. ikimizin arasının açılması. Şimdilik başarılı da oluyor.
Kuzmin geri adım atmadı.
- Çünkü başarılı olmasına siz izin verdiniz. Çünkü Körfez'deki askerlerinizin yüzde on beşini geri çekmeyi siz kararlaştırdınız. İsteklerini karşıladınız. Ona tümüyle teslim olmanız, sizce daha ne kadar sürer ?
- Geri çekilme emrini verirken geçerli bir nedenim vardı. Ha-şim'e tehdidini ciddiye aldığımı göstermek için. Ama henüz altı günümüz var, Bay Kuzmin. Altı günde çok şey olur. Bombasını bulup, saldırısını engelleyebiliriz. Eğer bulamazsak ve oyunu Ha-şim kazanırsa, o zaman size şahsen söz veriyorum: siz üsleri teker teker bombalarken, parmağımı bile oynatmayacağım. İsterseniz, hepsini toz edin. Muhtemelen, saha kenarında alkışlarım. Ama saldırıyı şimdi durdurmanız gerek.
Kuzmin yüzünde soğuk ter damlaları hissetti. Kremlin'in kuzey duvarının ardında Meçhul Asker Anıtı vardı. Kuzmin için bu anıt, ülkesini düşman saldırısından korumak adına yapılan fedakârlığı simgeliyordu. Bombardıman uçaklarım geri çağırmakla, Kafkaslar'da ve Orta Asya'da kaç Rus askerini daha kılıcıyla ölüme mahkûm etmiş olurdu ? İşi şimdi ve burada bitirmek, en iyisi. Oysa her şey, süratle Haşim'in kamplarının yerle bir edilmesine ve açıklamanın daha sonra yapılmasına bağlıydı. Nükleer silahın islamcılar tarafından çalmdığmı iddia edebilir, bombardımana yeni bir bahane daha uydurmuş olurdu. Bombardımandan sonra her şeyi iddia edebilir, üstelik inandırıcı da olurdu. Ama bütün bunları artık yapamayacaktı.
- Sizin gibi, benim de ailem var, diye sözünü sürdürdü Amerika başkam. Şu anda, masamın üstündeki fotoğraflarına bakıyorum. Karımın, oğlumun ve kızlarımın fotoğraflarına. Operasyonunuz yüzünden ölebileceklerini iyi biliyorum. Masanıza bir bakın. Aile fotoğraflarınıza bakın. Ölecek olduklarım bilmenin nasıl bir duygu olduğunu düşünün. İstediğiniz adaleti yerine getirilebilirsiniz, Bay Kuzmin. Eğer beklerseniz, her istediğinize kavuşabilirsiniz.

Kuzmin masanın üstüne, karısı ile kızlarının çerçeveli fotoğraflarına baktı. Amerikalıların kafaya değil de yüreğe hitap etmeleri ne kadar tipik. Sağ elinin parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Bu basit harekette bir acı vardı, silkip atamadığı bir acı. Son kararın alınması gerekiyordu. Masa saati 6:40'ı gösteriyordu. Artık çok mu geçti?
- Kabul edecek olursam, bir önkoşulum olacak...
- Söyleyin, fakat Tanrı aşkına saldırıyı hemen durdurun.
Afganistan
Kandehar bölgesinin on beş bin metre üstünde, TU-95 kokpiti-nin kızıllığında, Albay Vadim Sukov bir kez daha uçuş aletlerini gözden geçirdi, bulundukları yeri kontrol etti. Dört dakikadan da-
187
ha az bir süre sonra KH-120 füzesini fırlatacak, bomba yirmi mil uzaktaki koordinatlara, hedefe hızla yaklaşacaktı. "Yükü hazırla" emrini verdi Sukov, sonra da hızım azaltmak için gaz kolunu geriye çekti.
Bomba bölümünden cevap hemen geldi.
- Yük hazırlandı, efendim.
Sukov'un kaslan gerildi. On kilotonluk füze artık "canlı", fırlatılmaya hazırdı. Hedeften yirmi mil uzakta, on beş bin metre yüksekte de olsalar, mürettebat nükleer patlamanın gözleri kör edecek ışığını görebilecekti. Mürettebat gözlerini korumak için özel gözlükler kullanıyordu. Sukov gözlüklerini taktı, mürettebata da gözlük takma emri verdi, karanlık gölgeleriyle iskele ve sancakta görünen MİG'lerin pilotlanyla temasa geçerek, aynı önlemi almalarını söyledi. Bir dakika sonra, öteki Blackjack ve Bear'lar kendilerine ayrılmış hedefleri bombalamak için filodan ayrıldılar. Sukov uçakları radannın ekranındaki noktacıklardan izleyebiliyordu. "Füzeyi fırlatmaya üç dakika."
Sukov iki yüz mil hızla hedefine yaklaşıyordu. Gaz kolunu boşa aldı, hızım iyice düşürdü ve komut verdi. "Bomba kapaklarım açın."
Saniyeler sonra uçağın bomba kapakları mırıldanarak açıldı, Bear havanın çekintiyle sarsılmaya başladı. "Füzeyi fırlatmaya iki dakika."
- Komutanım, Komutanım, bir çağrı var.
Sukov kulaklığında yankılanan telsizcinin sesini duydu.
- Allah kahretsin, kimden?
- Moskova komutanlık. Oyun bitti! Oyun bitti!
- Yükü durdur! Derhal yükü durdur! diye mikrofona haykırdı Sukov; gaz kolunu çekti, uçağı sola yatırdı. Uçak dönmeye, hedeften uzaklaşmaya başladı. "Kargo durduruldu, efendim" diye bağırdı kopilotu.
Sukov yüzündeki teri sildi, derin bir nefes alarak, rahatladı. Hangi nedenle olursa olsun, Balyoz Operasyonu durdurulmuştu.
Dördüncü bölüm
11 kasım- 12 kasım
"Washington'un yıkımı topyekûn olacak."
21
Washington, B.C. 11 kasım 23:15
Amerika Birleşik Devletleri'nde, El-Kaide'nin tehdidinin Wash-ington'a ulaştırılmasından bu yana yirmi üç saat geçmişti. Wash-ington'da hava 17:20'de kararmış, saat 23'e geldiğinde de, otuz kilometre kadar uzaktaki Virginia, Langley'de, Amerika başkam ile Vasiliy Kuzmin arasındaki gergin telefon konuşmasından habersiz FBİ ve ClA merkezlerinden, dünyanın dört bir tarafındaki istasyon şeflerine, Ebu Haşim'in sinir gazını nasıl ele geçirdiğinin, bombanın düzeneğini nasıl kurduğunun, silahı Washington'da gizleyebilmek için kimlerin işbirliğinden yararlandığının bulunması için seferber olmalarını bildiren gizli emirler iletilmeye başlanmıştı. Yirmi beş kilometre daha uzakta, Maryland'de, Ulusal Güvenlik Ajansı'nın otuz bini aşkın personelinin çalıştığı Fort Meade'de, aynı iş, bu kez elektronik ortamda yapılıyordu. Ulusal Güvenlik Ajansı günün yirmi dört saati boyunca dünyanın her noktasını kapsayan uyduların, yer iletişim istasyonlarının ve yer altında on sekiz dönümlük alam kaplayan bilgisayarların yardımıyla milyonlarca yer altı telefon hattını ve cep telefonu Uetişimini izliyor, e-posta mesajlarım depoluyor, Amerikan güvenliği açısından kuşku çekenleri gözden geçiriyordu.
Ne Pekin'de, müşterilerinden biriyle özel bir görüşme yapan Çinli bir fabrika yöneticisi ne de Roma'daki metresiyle konuşan dikkatsiz bir İtalyan politikacısı, Ulusal Güvenlik Ajansı'nın

dinleme aygıtları karşısında güvendeydi. Yüksek kapasiteli, güçlü bilgisayarlara kaydedilen konuşmalar ve e-posta mesajları, soruşturma gerekip gerekmediğini belirleyecek "anahtar" sözcükler için taranıyor, sonra da ajansın analistlerine ve kriptologlanna incelemeleri için gönderiliyordu. O gün öğleden beri binlerce bilgisayar disketine sığdırılmış birkaç aylık veriler, en ufak bir ipucu bulmak
J 92
umuduyla yeniden taranmaya başlanmıştı.
Washington dışındaki Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne ülkenin dört bir yarandaki özel kimyasal savaş birliklerinden takviye olarak sinir gazı "algılayıcısı" -az sayıdaki sinir gazı bileşeni ile kimyasalım belirleyebilecek elektronik cihazlar- birlikleri, cihazları kullanmak üzere eğitilmiş kimyasal savaş uzmanlarıyla çalışmaya gelmişti. FBİ'ın helikopter filosunu takviye amacıyla civar eyaletlerin polisinden "ödünç" alınmış, her hava koşulunda uçmak üzere üretilmiş ve gece görüş sistemleriyle donatılmış otuzu aşkın helikopter başkente doğru yola çıkmıştı. Vardıklarında, üzerlerindeki işaretler geçici bir süre için silinecek, kuşku çekmemeleri için önceden belirlenmiş askerî ve sivil havaalanlarına dağıtılacaklardı.
Böylesine yoğun bir aramayı gerçekleştirmek için, FBI'ın bütün ajanları işbaşına çağrılmıştı. Çoğu gibi, Jack Collins de çağrı cihazı ile cep telefonunu gittiği her yere götürüyordu. Oysa o sabah, Nikki'yle Chesapeake gezisine ve mezarlığa gitmeden önce buluştuğunda, her iki cihazı da evde bırakmaya karar vermişti. Yılda bir gün de olsa, diye düşünüyordu, Federal Büro'yu unutma lüksünü yaşayabilirdi. Ne var ki, Nikki'nin annesinin evindeki akşam yemeğinden sonra Jack'in evine geldiklerinde, telesekrete-rinde altı, cep telefonunda ve çağrı cihazında dörder mesajla karşılaşmıştı. Hepsi de Tom Murphy'den. Murphy'nin cep telefonunun numarasını çevirdi. Telefon çalar çalmaz açıldı.
- Tom, ben Jack Collins. Murphy derin bir nefes aldı.
- Jack, bütün gün seni aradım. Hangi cehennemdeydin ? Burada sana ihtiyacım var, hemen gel.
-Ne var?
- Burada anlatırım, Jack.
Murphy bir şey anlatmasa da Jack patronunun sesindeki endişeyi sezdi, bunun Union GarTndaki olayla ilgisi olabileceğini düşündü. Mutfakta kahve yapmakla meşgul Nikki'ye baktı. Daniel'ı annesinin evinde bırakmış, akşamın geri kalan bölümünü birlikte televizyon izleyerek, rahat bir havada geçirmeyi kararlaştırmışlardı.
- Gitmem gerek. Sonra görüşürüz.
Nikki'ye sarıldığında, genç kadının yüzündeki hayal kırıklığını görmüştü.
- Acil bir şey mi var? Collins geçiştirmeye çalıştı.
i 7j>
- Önemli olmayabilir, Nikki. Merkezdekilerden biri, bir hiç uğruna heyecanlanmıştır yine. Nasıl olduğunu biliyorsun işte. Gitmem gerek.
- Sen dönene kadar burada kalmamı ister misin ?
- Uzun sürebilir. Geceyansma kadar beklemeni istemiyorum.
Öğleden sonraki mezarlık ziyaretinden beri, Nikki'nin nazik olmak için çaba harcadığının farkındaydı. Chesapeake'teki konuşmalarından sonra bile hayal kınklığını gizlemiş, annesinin evindeyken her zamanki gibi neşeli görünmüştü. Nikki'nin bu hali Collins'in kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu.
-. Bu gece için gerçekten üzgünüm, Nikki.
- Boş ver. Gitmen gereken yere git. Genç kadının yüzündeki tebessüme rağmen, hayal kınklığını hissedebiliyordu. Sonra beni evden ara, tamam mı ?
- Tamam. Söz veriyorum. Collins Nikki'yi öptü. Öpüşme sıcak bir sarılışa dönmek üzereydi. Genç kadın göz kırpıp, gülümsedi.
- Hey, yapılacak bir işin yok muydu senin. Seni arabana kadar götüreyim.
Paul Burton Batı Kanadı'ndaki deri koltukta tek başına oturuyor, Beyaz Saray'ın karanlık çimlerine bakıyordu. Elinde, bodrumdaki içecek makinesinden aldığı Pepsi kutusunu tutuyordu. Yan tarafındaki sehpanın üzerindeki okuma ışığı dışında, bütün lambalar kapalıydı, gölgeli bahçelere dalgın dalgm baktı. Burton düşüncelere dalmıştı. Dışandakilerden çoğu, Beyaz Saray'da çalışmanın heyecan verici olduğunu düşünür. Amerika'nın en parlak, en iyi üniversitelerinden mezun olanlar, memur ya da stajyer olarak çalışıp, dünyanın en güçlü siyasal başkentinde kendilerine bir isim edinmek için Beyaz Saray'ın kapısında kuyruğa girer.

Washington'un ışıltısı ve gücüne kapılarak, böyle bir mesleğin acımasız taleplerini düşünmezler. Yoğun çalışmayla geçen uzun saatler, aileni ya da dostlannı göremediğin hafta sonlan; evde geçirilen birkaç akşamda bile, acil durumlarda yardıma koşman için Beyaz Saray'dan gelen telefonlar. Stanford mezunu ve eski bir deniz piyadesi olan Burton, Ulusal Güvenlik işleri danışmam olarak başkanın ekibine katıldığında, başına geleceklerin farkındaydı. Ne var ki, son zamanlarda hayatını kahrolası Beyaz Saray'da geçiriyormuş gibi geliyordu ona. Cumadan beri ailesini görememişti. Kansı Sally ile beş ve yedi yaşlarındaki oğullan Ben ve Nathan, uzun hafta sonunu geçirmek üzere Sally'nin annesinin yanma, Connecticut'taki evine gitmişlerdi.
194
Sabahki ilk Güvenlik Konseyi toplantısından sonra arayıp Sally'nin cep telefonuna mesaj bırakmış, işinin başından aşkın olduğunu, ilk fırsatta arayacağım bildirmişti. Bu, Sally'yle önceden belirledikleri, çok acil bir durum olmadıkça telefon etmemesi gerektiğini, ne zaman eve döneceğini bilmediğini haber veren bir parolaydı.
Burton rahatlayarak iç çekti. Oğullarına hayrandı. Babalık mutluluğunu oldukça geç, otuz sekiz yaşındayken ilk kez tatmıştı. Babalıkta, daha önce hiç düşlemediği masumca bir tat vardı. Bazen, özellikle hafta sonları, oğlanlarla beraber yatar, onlara karanlıkta masallar anlatırdı. Masal kitabından okuduğu ya da kendi çocukluğundan hatırladığı, oğlanların bir türlü doyamadıkları masallar. Önceki pazar, bir günlük tatilinde, öğleden sonranın büyük bir bölümünü babasının eski yeşil perdeye sarınarak Robin olmasını isteyen Batman kılığına bürünmüş Ben'le geçirmişti. Bir saat boyunca bahçede birbirlerini kovalamışlar, Burton oğlunun masalsı dünyasına girerek Gotham City'nin korku bilmez kahramanları olduklarına, birlikte kötülükle savaştıklarına inandırmıştı kendini. Sonunda Ben yorulmuş, birlikte bir ağacın altına çöktüklerinde, yorgunluktan bitkin, nefes nefese sormuştu: - Kötülerle savaşmak güç iş, değil mi Baba? Burton o masum soruyu bir anlık, çarpık bir tebessümle hatırladı. Bekârlık yıllan eğlenceli geçmişti ama, çocuklarının verdiği sevgi ve zevkle karşılaştırıldığında, o yıllar soluk kalıyordu. Üstelik onun şu anda gerçekten endişelenmesine yol açan, o sevgiydi. Evi topu topu beş kilometre uzakta, Georgetown'daydi. Oğullan orada okula gidiyordu. Haşim'in gazı planlanmış bir şekilde ya da kazayla yayılırsa, Sally'nin ve oğullarının hayatlan doğrudan tehlikede olacaktı. Bu sabah telefon ettiğinde, Sally'ye Con-necticut'ta kalmalannı söylemek için içinde dayanılmaz bir istek duymuş, sonra da başkanın sözlerini hatırlamıştı: kimse ailesini D.C. dışına çıkarmayacak, kimse kentin tehlikede olduğuna dair en ufak bir imada bulunmayacak.
Açılan kapıdan başkan girdi. Burton endişesini sakladı, kalkmaya davrandı.
- Otur oturduğun yerde, Paul.
Koltuğa çöken başkanın ağzının kenannda gerginlik çizgileri belirmişti. Enerjisi tükenmiş gibiydi.
- Tekrar Kuzmin'le konuştunuz mu, efendim ?
Başkan iç çekti, eliyle yüzünü sıvazladı. Kuzmin'in bombacıla-nnı geri çektikten dakikalar sonra, bu kez daha az gergin fakat az da olsa düşmanca bir konuşma geçmişti aralannda.
- O orospu çocuğuna onun yüzünden kalp krizi geçirmek üzere olduğumu söyledim. O bombalar atılmış olsaydı, sonunun nereye varacağım kimsenin bilemeyeceğini tekrarladım. Tepkisinin aşın ve pervasızca olduğunu.
- Kuzmin ne dedi ?
- Özür diledi mi diye soruyorsan, özür falan dilemedi. Pişmanlık yok. Üstelik, bir önkoşulu var. Eğer tehlikeyi süre dolmadan ortadan kaldıramaz ve Körfez'den çejdlirsek, Haşim'e karşı saldı-nya geçme ve El-Kaide kamplarım yerle bir etme hakkının saklı olduğunu söyledi. Aynı şey, Haşim bu arada Rusya'yı doğrudan tehdit edecek olursa da geçerli. Kuzmin, Haşim'in Federasyon'u yıkmasına kesinlikle izin vermeyeceğini söylüyor. Ülkesinin Haşim'in girişeceği herhangi bir saldırının ya da Rusya'ya karşı vereceğimiz herhangi bir tepkinin sonuçlarına katlanmaya hazır olduğunu anlattı. Sonuç savaş olsa da, Haşim ve örgütünü yerle bir edecek.
Başkan yüzünü tekrar sıvazladı. Bütün her şey kahrolası bir kâbus gibi.
- Kısacası, kalan zamanda bombayı bulup, etkisiz hale getirmekten başka çaremiz kalmadı.
- Evet, işin özeti, bu.
- Sinir gazı konusunda bir bilgi var mı, efendim ?
- FSB'de üst düzey bir görevden işadamlığına geçmiş biri üç ay kadar önce Moskova'daki evinde öldürülmüş. Katil yakalanamamış, cinayetin nedeni de belirlenememiş. Sonradan,

kurbanın kasasında sinir gazı formülünün bir kopyasını bulundurduğu anlaşılmış. Başında bulunduğu araştırma şirketi, gazın üretiminde çalışıyormuş. Anlaşılan, katil formülü bir şekilde kopyalamış.
- Suçlunun kim olduğunu biliyorlar mı ?
- Nikolay Görev adında, yan Rus yan Çeçen biri. Kuzmin adamın dosyasının çevirisini bir saat içinde göndermeyi kabul etti. Söylediğine göre, uzun süredir Moskova'nın basma dert oluyormuş. İçi Rusya'ya karşı nefretle dolu, aranan bir Çeçen terörist.
- Neden böyle, efendim ?
- Kuzmin'e göre, adam tümüyle çıldırmış. Sırf eğlence olsun diye, kaos ve anarşi yaymak isteyenlerden. Yanm milyon kişilik bir kenti rehin almaya yardım eden birinden başka ne beklenir, zaten!
- Haşim'le bağlantısı var mı?
- El-Kaide'nin en iyilerinden, Muhammed Raşid adlı bir terörist aracılığıyla. O adamın adım FBI ve CİA listelerinde gördüğümü hatırlıyorum. Raşid kana susamış bir kaçık, Nairobi ve Tanzanya'da-ki elçiliklerimizin havaya uçurulmasına, Cole'e yapılan saldırıya karışmış fanatik biri. Kuzmin adamın El-Kaide adına Çeçen direnişçilere silah ve malzeme yardımı yaptığım da söyledi. Rus istihbaratı Raşid ile Görev denen adamın bundan altı ay önce birlikte Afganistan'a gittiklerini belirlemiş. Kuzmin, Gorev'in Washington konusuyla bir bakıma bağlantılı olduğunu düşünüyor. Her ikisi de böylesi bir görevi tamamlayacak beceriye sahip. Yine de Kuzmin'in raporunu beklemek zorundayız, çünkü şu anda ben de senin kadar biliyorum. Hiç olmazsa elimizde bir ipucu var. Bu da bir şey.
- Kuzmin daha önce neden bir açıklama yapmamış ? Ya da Batılı haberalma örgütlerine neden haber vermemiş? Böylesi bir hırsızlık, uluslararası çapta bir olay sayılmalı.
- Aynı soruyu ben de sordum. Orospu çocuğuna bizi durumdan haberdar etmesi gerektiğini söyledim. Rusya'mn böyle bir formül geliştirmiş olmasının bile Uluslararası Kimyasal Silah Anlaşması'na aykırı olduğunun altım çizdim. Kuzmin bunu kabul etmiyor, Rusya'nın anlaşmaya imza atmadan aylar önce bu gaz üzerinde çalıştığını ve çok gizli tutulduğunu söylüyor ki, bana kalırsa, palavra. Üstelik öldürülen subay eskisinin formülü neden kasasında bulundurduğunu açıklamadı. İstihbaratçılarının bu cinayetin ardındaki nedenleri bulmak için çok sıkı çalıştıklarını, Gorev'in işin içinde olduğunu yirmi dört saat önce belirlediklerini ve bize haber vermek üzere olduklarını söyledi. Pek geçerli bir bahane değil, tabiî. Rusların gizliliğe ne denli düşkün olduklarını bilirsin. Bana kalırsa, anlaşmayı bozmamak için sinir gazından haberdar olmamızı istemediler, kimse olanları öğrenmeden sorumluları yakalayıp, formülü geri alacaklarını umdular.
- Görev denen adam Washington'a yapılan tehdidin ardında olmayabilir.
- Haklısın. Ama şu anda elimizdeki tek ipucu o adam, buna minnettar olmalıyız. Kuzmin bir istekte daha bulundu. Görev Washington'daysa, yakalanması için tüm gayretin gösterilmesini istedi. Eğer aramalar sırasında öldürülürse, daha iyi olurmuş.
- Neden, efendim?
- Tanrı bilir. Eğer kertti kurtarmaya yarayacaksâ, düşük bir bedel. Bir şey daha. Kuzmin araştırmalarda yardımcı olması ve pazarlıkta üzerimize düşenleri yerine getirdiğimizi denetlemesi için en iyi istihbaratçılarından birini göndermekte ısrarlı. Adam yarın sabah Washington'da olacak. Anlaşıldığı kadarıyla, Gorev'i gerektiğinde teşhis edecek kadar yakından tanıyor.
- FBÎ'ın bunu bir müdahale olarak görmeyeceğini sanmıyorsunuz ya.

- Bu durumda, hayır. Yapılacak her yardımı kabul edeceklerdir. Yine de Federal Büro'nun olan biteni öğrenmesi için, Doug Stevens'a hemen haber vermeli.
Başkan ayağa kalktı, masa saatine baktı.
- Psikologların burada olmaları gerekmiyor muydu?
- En geç 5'te burada olacaklar, efendim. İkisini batı sahilinden getirtmemiz gerekti.
- Gazm yayılması durumunda bölge halkırun karşılaşacağı tehlikeyi hesaplayabilmek için, Kuzmin'den A232X -gazın kod adı-hakkmda bilgi istedim. Rusya'mn en iyi kimyasal savaş uzmanlarından birinin on iki saat içinde uçağa bineceğini söyledi. O zaman bilim adamlarımız zaman geçirmeden çalışmaya başlayabilir.
-Ya panzehir? Başkanın yüzü asıldı.
- Kuzmin'e göre, panzehiri yok.

22
Moskova 12 kasım 07:20
Binbaşı Aleksey Kursk'u getiren Lada sedan, Ramenka Mahallesindeki özel evin önünde durdu. Kursk şoföre, orada beklemesini söyleyerek, çakıl taşlı yoldan yürüdü, iki tarafında silahlı görevlilerin nöbet tuttuğu girişe yöneldi. Kursk kimliğini gösterince, adamlardan biri zile bastı. Binbaşıya İgor Verbatin'in meşe kaph çalışma odasına kadar eşlik edildi. FSB'nin başkanı üzerinde ipek bir ropdöşambr, kömür sobasının yanında ayakta duruyor, kırmızı kaplı bir dosyanın içindekileri okuyordu. Kursk'un içeri girdiğim duyunca, döndü.
- Bizi yalnız bırakabilirsin, Georgiy. Teşekkür ederim. Koruma kapıyı kapatarak, çekildi.
- Binbaşı Kursk, bu erken saatte hemen gelmen çok güzel. Otur. Sana kahve ya da çay ikram edebilir miyim?
Kursk en yakın iskemleye oturdu.
- Hayır, teşekkür ederim, efendim.
- Kuşkusuz, bu kadar erken saatte seni buraya neden çağırdığımı merak ediyorsun ?
- Evet, efendim. Kursk yediye on kala uyandırılmıştı. Uykulu olmasına rağmen, Verbatin'in özel konutuna çağrılmış olmanın verdiği dikkatle giyinmiş, on dakika sonra gelecek resmî otomobili beklemeye koyulmuştu. Verbatin çalışma masasına oturdu, birbirine kenetlediği parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Endişeden kısılmış sesi, neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü.
- Korkarım, Novikov öyküsünde beklenmedik bir gelişme oldu, Kursk. Üstelik son derece rahatsız edici bir gelişme.
-Efendim?
- Çalındığından kuşkulandığımız formül kullanılabilir. Muhakkak ki Ebu Haşim'in, şu El-Kaideci teröristin adını duymuşsundur.
- Tabiî.
Verbatin, Washington'un karşı karşıya bulunduğu tehlikeyi ayrıntılarıyla anlattı. Sözünü bitirdiğinde, Kursk şaşkınlık içindeydi.
- Haşim'in mesajı yaklaşık yirmi dört saat önce ulaştırıldı, diye/ ekledi Verbatin, iskemlesinden kalkarak. Söylemeye gerek yok, bunlar Rusya'nın hayrına değil.
-Efendim?
- Bir düşün, Kursk. El-Kaide geçmişte de Müslüman bölgelerimize müdahale etmişti. Şimdiyse, gelecekte çok daha fazla zarar vermeyi planladıklanna inanıyoruz. Gerçekten de Ebu Haşim tüm Müslüman ülkeleri kapsayacak bir çeşit panislamist süper güç oluşturmadan rahat etmeyecek ve bu amaca ulaşmak için elinden geleni yapacak. Amerikalılara yönelttikleri tehdit, niyetlerini kanıtlıyor. Washington'dan sonra, aynı kaderi paylaşma sırası Moskova'ya gelebilir. Rusya bu gözü dönmüş mücahitlerden gelecek bir tehdidi hoş göremez. Böyle bir tehdit, tüm Federas-yon'un yıkılmasına yol açabilir.
- Amerikalıların amacını sorabilir miyim ?
- Şimdilik, El-Kaide'nin isteklerini yerine getiriyormuş gibi görünüyorlar. Ama bombanın yerini belirlemek ve teröristlerin Washington'daki hücresini dağıtmak için ellerinden geleni yapacaklar, tabiî. Oysa yedi günden az bir zamanın kalması, hiç de onların lehine değil.
- Kuşkulandıkları kimse var mı ?
- Henüz yok. Verbatin okumakta olduğu dosyayı aldı, gözlüklerini taktı. Fakat bu münasebetle onlara yardım edebilecek durumdayız.
-Efendim?
- Nikolay Gorev'in dosyasını yeniden okudum. Çok iyi İngilizce konuştuğu yazılı. Amerikalılara karşı kişisel bir nefret besliyor mu bilmememe rağmen, hırsızlıktaki payını, Çeçen bağlantısını ve Arap'a benzemeyişini düşündüğümde, bu nitelikte bir adamın El-Kaide'nin Washington'da gerçekleştireceği akıl almaz eylem için çok yararlı olacağı kanısına varıyorum.
Kursk'un yüzü karardı.
- Gorev'in Amerika'da olabileceğini mi söylüyorsunuz ?
- Bir ihtimal. Tabiî, Amerikalılara bu bilgileri ve hırsızlığın arkasında Gorev'in bulunduğunu ilettik.
- Anlıyorum.
Verbatin parmaklarıyla dosyanın kabına vurdu.
- Orada olması, bu korkunç tehditte rol oynaması, elbette
mümkün. Bu, tam da Gorev'in çarpık kafasına uygun dramatik bir plan. O adamı herkesten iyi tanıyorsun. Verbatin duvardaki dünya haritasına döndü, Amerika Birleşik Devletleri'nin Doğu

Kı-yısı'ndan biraz içerlek bir noktaya parmağıyla hafifçe vurdu. Daha önce Washington'a gitmiş miydin, Binbaşı ?
- Hayır, efendim. Kursk iskemlesinde kıpırdandı; Verbatin dönerken baltanın bilendiğini, son darbenin gelmek üzere olduğunu düşündü.
- Oysa tngilizcen kusursuz. En azından, bana söylenen, bu.
- Fena sayılmaz demek, daha doğru.
- Eminim, bu kadarı yeterli olacaktır. Gorev'in Washington'da olduğundan kuşkulanıyoruz, bunun için Amerikalılara yardım etmene karar verdik. İki ülke arasındaki işbirliği hatırına, o teröristleri bulmakta onlara yardım edeceksin. Ulusal güvenliğimiz için.
Kursk şaşkındı.
- Kimin emriyle ?
- Şahsen Başkan Kuzmin'in.
- Ama buradaki soruşturma... diye itiraz edecek oldu.
- Şimdilik durduruldu. Önemli olan, bu tehdidin etkisizleştirilmesi ve arkasmdakilerin yok edilmesi. Bir sonrakinde Rusya'nın tehdit edilmesine izin veremeyiz. Washington'a gitmeni istememin bir nedeni daha var Binbaşı, önemli bir nedeni daha var; bunu hareketinden önce konuşacağız. Nikolay Gorev'e'gelince, eğer bu işe karışmışsa, Rusya'ya bir kefende döndüğünü görürsem, üzülmeyeceğim. Bu adam birinci sınıf bir vatan haini. Bu ülkede ihanet hâlâ kurşuna dizilerek idamla cezalandırılır. Oysa kanşık bir yargılama süreci çıkarlarımıza uymaz. Bu işi sahne gerisinde, tek kurşunda bitirmek çok daha iyi. Beni anlıyor musun, Binbaşı ?
Kursk diklendi.
- Saygısızlık etmek istemem, efendim. Ama ben devletin celladı değilim.
- Ama Rus vatandaşısın. Bunu unutma. Kime sadık kalacaksın? Ülkene ve bekasına mı, yoksa o çılgın Görev ve temsil ettiği İslamcı teröristlere mi ? Ben ya da başkan aksini düşünmeye başlamadan, sadakatin hakkında kuşku uyandırmaktan vazgeçmeni öneririm.
-Nasıl?
- Washington'daysa, Gorev'in yakalanmasına yardım ederek. Bu kadarla da kalmayıp, onu ortadan kaldırarak, bu konuyu sonsuza dek hallederek. Son sözüm, bu. Anavatanına çok önemli bir hizmette bulunursun. O herif uzun zamandan beri başımıza dert oldu.
Verbatin abartılı bir hareketle dosyayı kenara attı. Emirlere uy, Kursk. Görevini yap. Eve dön, bavulunu hazırla. Bir saat sonra Washington'a hareket edecek özel bir askerî uçağa bineceksin.
Washington, D.C. 11 kasım 15:30
Muhammed Raşid camiye girdi. Kentin en eski camilerinden olan bu Müslüman ibadethanesi, bahçesi parmaklıklarla çevrilmiş, kırk yıllık bir yapıydı. Kalın meşeden yapılmış çift kanatlı bir kapısı olan küçük, fakat zarif caminin dış cephesi ördek yumurtası akı renginde boyanmıştı. Çıkardığı ayakkabılarını girişteki tahta bölmelerden birine bırakarak içeri girdi. Bütün camiler gibi, bu caminin içinde de sandalye, sıra, resim ve ikona yoktu; tümüyle boştu. Gösterişli halılarla kaplı bir zemin, çepeçevre dolaşan bir galeriye yükselen süslü sütunlar, Kuran ayetleri yazılmış ahşap levhalar asılı duvarlar. Washington'daki Müslüman cemaatinin dinî ihtiyaçlannı karşılayan on iki ibadethaneden biri olan bu cami, cuma namazlan sırasında Arap ülkelerinden ya da eski Sovyetler Birliği'nin uzak noktalarından gelen müminlerle hıncahınç doluyordu. Oysa pazardı ve camide birkaç kişiden başka kimse yoktu. Çoğu yaşlı, ak sakallı, yıpranmış, ama tertemiz elbiseler ya da cüppeler giymiş, topu topu yirmi erkek: Çeçenler, Tatarlar, Türkmenler, Azeriler. Görev geç kalmıştı. Karla Şeriften nefret ettiği kadar Gorev'den de tiksiniyordu Raşid. Onlara sadece bilmeleri gerekeni söylüyordu. Azerbaycan'da kaçınlan Amerikalılar hakkmda hiçbir şey bilmiyorlardı, hatta Amerika başkam, El-Kaide'nin koşullarını yerine getirmezse, neler olacağım bile. Ne kadar az bilirlerse, o kadar iyiydi.
Raşid camiye girdi, kapının hemen yanında, elinde tespihle, sırtını duvara vererek dizlerinin üstüne çöktü. Namazını tamamlayıp Allah'a ve kardeşinin ruhuna dua ettikten sonra, doğruldu, tümüyle hareketsiz, beklemeye koyuldu. Çevresindeki Müslümanların yüzlerine, duvardaki tanıdık Kuran ayetlerine baktıkça, kendini evinde hissediyordu.
Gerçek adı Salim Raşam'dı. Zengin, çalışan bir anne babanın oğlu olarak, Kahire'de doğmuştu. Babası ünlü bir arkeolog, annesi tıp doktoruydu. Yaşıtlarından çok daha talihliydi, Kahire'nin seçkin okullarında okudu; on iki yaşına geldiğinde çok iyi Fransızca ve İngilizce konuşuyordu. Anne ve babası o yıl, Luksor'da bir araba kazasında öldüklerinde, küçük kardeşiyle birlikte Nil'in batı kıyısındaki bakımsız eve, acımasız amcanın yanma taşındılar. Amcalarının gaddarlığından kaçmak için, küçük Mahmud'u alıp camiye kaçardı; burada politikleştiler. Salim

on yedisinde Müslüman Kardeşler Örgütü'ne katıldı, Mahmud'sa üç yıl sonra. Lübnan'da İsraillilere karşı savaştılar, daha sonra Afganistan'da Sovyetler'e karşı cihat ilan eden Arap gençlerine katıldılar. Salim ilk kez burada cesareti, stratejisi ve vahşetiyle ünlendi.
Birçok kez yaralandı, sağ omzu bir Rus kurşunuyla parçalandı. Doktorlar kolunu bir daha hiç kullanamayacağını söylediler. Salim sol eliyle ateş etmeyi öğrendi. Öğrendiği bir başka şey de, kâfirleri yenmek için El-Kaide'nin yolunun izlenmesi gerektiğiydi. Kamplara yağmur gibi düşen Amerikan füzeleri Mahmud'u ve on iki yoldaşını şehit etmişti. Annesi ile babasının ölümünden sonra ilk kez o gün ağlamış, gece Mahmud'un parçalanmış vücudunu toprağa verirken, intikam almaya ant içmişti.
Arkasında bir hareket sezdi, içgüdüsel, elini cebindeki sedef saplı bıçağa götürdü. Döndü, ayakkabılarını koltuğunun altına sıkıştırmış, çoraplı ayaklarıyla Gorev'i gördü.
- Geciktin, dedi Raşid. Nerede kaldın ?
- Trafik çok sıkışıktı, burayı bulmak da uzun sürdü. Raşid yüzünü buruşturdu, tespihini cebine attı.
- Gel, yapacak işlerimiz var.
Charles Rivermount, D.C. sınırlarının bir kilometre dışında, iki tarafı ağaçlarla kaplı Wisconsin Caddesi üzerindeki lüks çatı katının penceresinde elindeki kristal bardaktaki otuz yıllık Bourbon'dan kocaman bir yudum aldı, ağzında dolaştırıp yuttu. Kravatını gevşetti, Bourbon gırtlağında bal gibi yumuşaktı, yüz dolarlık Panama purosundan bir nefes çekti, ağız dolusu dumanı üfleyip, karanlığın çökmeye başladığı başkente büyülenmiş gibi bakmaya koyuldu.
- Sevgilim! iyi misin ?
Rivermount büyünün etkisinden kurtulurcasına döndü. Yatak odasının kapısında, şeffaf, kısa bir gecelik giymiş bir kadın duruyordu. Neredeyse yarı yaşında, otuz ikisinde, zayıf ve çekici, kısa, sarı saçlı. Sue-Beth Allen iki yıldır metresiydi. Wash-ington'a her gelişlerinde kullanmak için kiralamıştı bu çatı katını. Beyaz Saray'da o sabahki kriz toplantısından bir gün önce,

Rivermount'un özel Learjet'iyle gelmişlerdi başkente. Ertesi gün önemli bir ekonomi politikası paneline katılması gerekiyordu ama, başkan kriz sona erene kadar bu nitelikteki tüm etkinlikleri askıya almıştı.
- Yatmayacak mısın, Charlie ? Biraz dinlenmen gerek.
- Tabiî, Sue-Beth. Biraz sonra. Aklımda bir şeyler var da.
Sue-Beth Ailen, Rivermount'un son yıllarda özel hayatında başına gelen en güzel şeydi. Dallas'ta, bir petrol hisse senedi yatınm konferansında tanışmışlardı. Bir petrol şirketi yöneticisinin sekreteri olan genç kadın, neşeli güneyli -Rivermount gibi, o da Mis-sissippiliydi- çekiciliğine sahipti, aralarında hemen bir kıvılcım çaktı. Sue-Beth, acı, kasvetli evliliğinin Rivermount'u çıldırtmasını önlemiş, hayatında ilk kez sınırsız bir sevgi ve ilgiyle karşılaşan adam da, aynı sıcaklıkta cevap vermişti. Aralarındaki maceranın bu kadar uzun sürmesinin nedeni de buydu. Genç kadın sevgilisinin yanına geldi, tırnaklarıyla sırtını kaşıdı.
- Ne oldu, Charlie ? Seni bu kadar düşündüren ne ?
- İş, sevgilim.
- Beyaz Saray'da? Rivermount başıyla onayladı.
- Halletmem gereken bir şey var. Sana anlatamayacağım bir sorun. Bozulmadın ya?
Sue-Beth başını salladı. Charles Rivermount gibi son derecede zengin, dinamik bir adamın metresi olarak geçirdiği iki yıldan sonra, sevgilisinin düşüncelerini düzene sokmak için sık sık yalnızlığa ihtiyaç duymasına alışmıştı.
- Seni bekleyeceğim, duydun mu ? Ensesini öptü, tırnaklarını sırtında gezdirdi ve yatak odasına yürüdü.
Rivermount genç kadının kapıda gözden kaybolan vücuduna asla azalmayacakmış gibi görünen bir zevkle baktı, sonra geniş pencereye döndü derin bir nefes aldı. Yarım saat kadar önce, apartmanın önünde özel şoförünün kullandığı Mercedes S600'ün-den inmişti. Çatı katına çıkarken yanında her zamanki gizli servis memurları vardı; ikisi hâlâ merdiven sahanlığında, ikisi apartman girişinde, ikisi de dışarıdaki arabalarda bekliyordu. Nereye giderse gitsin, Rivermount'un ve tabiî Sue-Beth'in özel hayatlarından bahsetmeleri söz konusu değildi.
Pencerenin önünde durup, kalın Panama purosunu tellendirirken, her yanma güç ve zenginlik yaydığım biliyordu: pahalı Morton Brothers elbisesi, ipek gömleği, el yapımı İngiliz ayakkabıları, som altın Rolex saati, günün yirmi dört saati emrine amade bek-

leyen dört Learjet'lik filosu. Onu iş hayatında tanıyanlar -en azından akıllıları- için, güneyli, iyi, yaşlı çocuk görünüşü inatçı ve güçlü hırsını maskeliyordu. Altmış bir yaşında, beş Amerikan kenti ve altı Avrupa başkentindeki şubeleri denetlemenin güçlüğüne rağmen, hâlâ Amerika'nın en büyük ve en başarılı özel yatırım bankalarından Rivermount Arc İnvestments'ın tek sahibi ve yönetim kurulu başkanıydı.
Charles Rivermount'un nasıl zengin olduğu sır değildi; başkalarının paralarım, öteki bankaların yaptığı gibi, yatırımlara, hazine bonolarına, büyük ortaklıklara, borsadaki hisse senetlerine yönlendiriyordu. Tek farkı daha başarılı olması ve herhangi bir yatırımcıyı ihya edecek ya da batıracak eğilim değişikliklerini hesabım bilen gözlerle izlemesiydi. Başarılı olduğu bir diğer alan da, başka bir şirketi, Rivermount Arc Exploration üzerinden giriştiği madencilik, petrol ve doğalgaz arama faaliyetleriydi. Parlak iş hayatı başkanın ekonomi danışmanlığına seçilmesine neden olmuş, kısacası, üniversiteye girebilmek için tırnaklarıyla savaşmak zorunda kalan meteliksiz çocuk yaşamıyla başlı basma bir basan öyküsü yazmıştı.
Kuşkusuz, yol boyu diyet ödemek zorunda, da kalmıştı. Felaket bir evlilik, iki küçük kalp krizi, cebi delik bir kamyon şoförüne varan bir kız, kokain müptelası, otuz yaşında bir oğlan. Rivermount'un Betty Ford Kliniği'ne bir servet bağışlamasına ve oğlunu kurtarmak için verdiği savaşa rağmen, çocuk umutsuz bir vakaydı.
Rivermount suçun bir bölümünün kendinde olduğunu kabul ediyordu. İlk yıllarım, işinde başarılı olmak için uğraşmakla geçirmiş, ailesine zaman ayıramamıştı. Veremediği sevgi, ilgi ve babalığın yerine maddî imkânlara boğmuştu ailesini: arabalar, para, en iyi okullar. Sonra da bedelini ödemişti. Oğlu ile kızım uzun zaman önce kaybetmişti; her ikisi de babalarım küçük gören iki asi olarak, Rivermount'a bazen acı çektiriyordu. Çocukları kadar, hayatının da tutsağıydı.
Babasının birkaç dönümlük kıraç çiftliğiyle geçinmeye çalışan, dokuz çocuklu ailesinin bir ferdi olarak sefalete katlanmak zorunda kaldığı çocukluğunda, bir gün durumunu daha iyi bir hale getirecek bir şeyler yapmaya yemin etmişti. Onu yönlendiren hep zenginlik ve kaderine hükmetme tutkusuydu. Bu tutkudan altmış bir yaşında olmasına rağmen hâlâ vazgeçememişti. Ney-sek, oyuz. Ya bunu kabul edip, bununla yaşamaya çalışırsın ya da hayattaki rolünün verdiği acıyla çıldırırsın.
Rivermount çoktan kendini olduğu gibi kabul etmişti: zenginlik
ve başarı peşinde, güce aç. Hâlâ çok önem verdiği ilkeleri ve değer yargılan vardı, ama kendine karşı dürüst davranıp, Amerika'nın en zengin, en güçlü adamı olmayı her şeyden çok istediğini kabul ediyordu. Gerçekleştiğinde, hazırladığı plan bu amaca ulaşmasını sağlayacaktı; tabiî sinir gazı krizi yanlış bir yola sapmazsa. Saatine baktı. Her an Beyaz Saray'a çağnlabileceğini, imkân varken uyuması gerektiğini biliyordu. Purosunu söndürdü, ışıkla-n kapatıp, yatak odasına geçti. Sue-Beth karanlıkta, örtülerin altında yatıyordu. Soyundu, yatağa uzandı, kadının sıcak ve genç vücudunun döndüğünü hissetti.
- Benim için bir şey yapmanı istiyorum, canım.
- Tabiî, Charlie, dedi kadın uykulu sesiyle.
- Yarın sabah, öğleden önce, bavullarım toplayıp, Büyük Cayman Adası'na gitmeni ve beni beklemeni istiyorum. Rivermount'un adada on beş odalı saray gibi bir villası vardı, kırk milyon dolarlık yatı Spirit of Mississippi de Büyük Cayman'da demirliydi. Biri Can-nes'da, diğeri de Florida'da demirli öteki iki yatım arkadaşlarım ve aralarında Arapların da bulunduğu birlikte iş yaptığı kişileri ağırlama dışında, hemen hemen hiç kullanmıyordu. Sue-Beth'i Büyük Cayman'a göndermek, onu başkentten uzaklaştırmak için iyi bir bahaneydi. Yine de genç kadının Rivermount adına yapacağı önemli işler vardı.
- Burada, seninle kalmamı istemiyor musun ?
- Gece gündüz çalışmak zorunda kalacağım, sevgilim. Güneşte yanmak varken, bu soğuk Washington'da pineklemenin âlemi yok. İlk fırsatta yanma gelirim. Kaldı ki, iki gün sonra Şeyh El-Ha-lid gelecek, onunla ilgilenmeni istiyorum. Villaya vanr varmaz Ri-yad'a telefon et, acil bir iş yüzünden Washington'dan aynlamaya-cağımı anlat. Anlayacaktır, aynntıya girmen gerekmez. Cayman'a gelirken, Suudî işi için bana gerekli olacak tüm belgeleri yanında getirmesini söyle. Şimdi söyleyeceğim önemli: onunla konuşurken, güvenli hattı kullan. Kanştıncılı olanı.
- Neden onu kendin aramıyorsun, Charlie ?
- Senin aramanı tercih ederim. Bir şey daha. El-Halid'in ziyareti sırasında dikkat çekmemeye çalıştığını göreceksin. Batılı elbiseler giyecek ve sadece özel danışmanlanyla gelecektir, her

zamanki gibi, elli adamıyla değil. Ziyaretinin şimdilik bilinmemesini istiyor, ben de öyle. Villada kalmayacak, onun için geldiğinde yata götürülmesi için helikopteri hazır tutacaksın.
- Neler oluyor, Charlie ? Bu gizlilik, neden ?
Genellikle Sue-Beth'den fazla şey saklamazdı. Genç kadın sır-
daşı, akıl hocası olmuştu. Yine de çok gizli Ulusal Güvenlik Konseyi faaliyetleri, özellikle de hayatının en büyük işi olabilecek bu iş, farklıydı. O, El-Halid ve Arap dostları mutlak gizlilik yemini etmişlerdi. Büyük planlan vardı, kimse amaçlarının ne olduğunu bilmemeliydi.
- Sen sadece söylediklerimi yap sevgilim. Bu işte bana güven.
Alexandria, Virginia
11 kasım
16:15
Raşid, Explorer'i Wentworth Sitesi'nden arabayla on beş dakikalık uzaklıkta, eski deponun arka bahçesinde durdurdu. Daha parlak günleri de yaşamış, metruk eski limanın yakınındaki deponun arkasında cipten inip, çift kanatlı demir kapının kilidini açmaya gitti. Nikolay Görev de cipten çıkıp, yarana geldi.
- Bu taraftan. Raşid Rus'un depoya girmesi için yana çekildi, sonra kapıyı dikkatle kilitledi, elektrik düğmesine bastı. Bina çiğ neon ışığıyla aydınlandığında, Görev ortada duran beyaz Ryder minibüsü gördü. Diğer sığınağımız. Başkente yakın bir yerde kargoyu saklayacak olursak burayı kullanabiliriz, bakalım. Raşid bu açıklamayı yaptı ve Ryder'in kilidini açmak için döndü. Minibüsün iki yanında biri siyah Yamaha, diğeri koyu mavi Honda, 1000'er cc'lik iki güçlü Japon motosikleti yan desteklerine dayanmış duruyor, üzerlerinde de koyu camdan siperlikleriy-le üç kask ve üç çift deri motosiklet giysisi görünüyordu. Motosikletlerin yanında iki küçük siyah sırt çantası ile Ryder'in arkasında motosikletleri minibüsün arkasına çıkarmakta kullanılacak tahta rampalar vardı.
- Neden motosiklet? diye sordu Görev.
- Washington'dan ayrılacağımızda ya da hızla kaçmamız gerektiğinde, ihtiyacımız olabilir. Daha önce motosiklet kullandığım sanıyorum ?
Görev başıyla onayladı.
- Yeterince. Her şeyi düşünmüşsün.
Raşid sırt çantalarından birini alıp, Gorev'e attı.
- Hazırlıklı olmayı severim. İşte, herkese bir tane.
Görev havada yakaladığı sırt çantasını açtı, içinde Amerikan malı üç el bombası, iki yangın bombası, Çek yapımı küçük bir Akrep ve altı şarjör buldu. Akrep onun Berettasmdan çok büyük de-
ğildi ama, Görev bu minicik Çek makinelisinin ölümcül ateş yeteneğini biliyordu.
- Ne düşünüyorsun ?
- Başımız derde girerse, ek önlem. Akrep yakın savaşta ve bir sorunla karşılaşıldığında ideal bir silah. El bombalan, fazladan bir önlem. Onun için, bunlan hep elinin altında bulundur.
- Peki, yangın bombalan ?
- Evden kaçmak zorunda kalırsan. Pimini çekmeyi unutma, Görev. Arkanda polis için ne kadar az ipucu bırakırsan, o kadar iyi. Anlıyor musun ? Raşid ikinci sırt çantasmı önüne çekti, içindeki yangın bombalarını, Akrep'i, şarjörleri ve el bombalarını kontrol etti, çantayı yeniden kapayıp, omzuna astı. Gorev'e deponun yedek anahtarlarını attı. Her şeyin yerini öğrendiğine göre, bu anahtarlar sende kalsın.
- Peki ya Chesapeake'teki güvenli ev? Orayı da görmem iyi olmaz mı?
- Yarın sabah, Karla seni oraya götürür. Winston Koyu adında bir yer. İşler sarpa sardığında, yolu bulabileceğine kuşkun olmamalı. Köşeye sıkıştığında, oraya kaçıp, hayatım kurtarabilirsin. Çeçen dostlarından ve ihtiyacımız olan öteki malzemeden ne haber?
- Bu akşam, Atlantic City'de randevum var.
- İyi. Raşid, Ryder'in kapılannı kapatıp, kilitledi. Başka sorun var mı, Görev ?
- Aklıma bir şey gelmiyor.
Raşid büyük bir ciddiyetle kapıyı gösterdi.
- Yola koyulsak iyi olur. Randevuna geç kalmanı istemiyorum.
23
Washington, D.C. 11 kasım 23:55
Collins, Hoover binasının altıncı katma geldiğinde, ortalık tımarhaneye dönmüştü. Sanki birden savaş çıkmış ve FBI Başkanlığı, operasyonların komuta merkezi olmuştu. Hemen Tom

Murphy'nin odası gösterildi. Murphy bir yandan yer gösterirken, diğer yandan telefon konuşmasına kaldığı yerden devam etti.
Collins oturdu, cam bölmeden, buradakilerin hummalı bir faaliyette olduğunu gördü. Genç, yaşlı tüm ajanlar masaüstü bilgisayarlarda çalışıyor, kâğıtlar ve dosyalarla boğuşuyor, arkadaşlarına danışmak için koşuşturuyor ya da ateşli ateşli telefonda konuşuyordu. Onun dışında hareketsiz oturan yoktu. Murphy telefonu endişeyle kapattı.
- Çok zor durumdayız Jack.
Collins'in New Yorklu patronu, özellikle böyle durumlarda, boş sözlerle zaman kaybetmeyen, doğrudan konuya giren biriydi. Kahve ikramı, yumuşatıcı bir latife falan, yoktu; doğruca söze başladı. Beş dakika sonra, Murphy olağanüstü durumu açıkladığında, Collins dehşete kapılmıştı. Demek Union Garı'ndaki sorun buymuş.
Böylesi bir senaryonun yıllar öncesinden hazırlanmış olduğunu bilmek, Collins'in şokunu hafifletmiyordu. Uzmanlar böyle bir olasılığa işaret etmiş, yetkilileri uyarmıştı. Bir gün gelecek, çılgınlar ya da teröristler kitle imha silahıyla bir Amerikan kentine saldıracaktı. Sayısız Hollywood filmi bu senaryodan yararlanmış, halk bu fikre alışmıştı. Oysa şimdi, senaryo gerçekleşiyordu. Collins böylesi bir soruşturmanın gerektireceği olağanüstü çabanın bilinciyle, tehdidin korkunçluğu kadar umutsuzluğun da etkisiyle derin bir soluk aldı.
- İyi misin ? diye sordu Murphy.
Collins'in benzi solmuştu.
- Galiba şoku sindirmeye çalışıyorum.
- Bu, başından beri korktuğumuz şey, dedi Murphy. Büyük bela. Üstelik bu zorlu mücadelenin ortalığı cehenneme çevireceğini hissediyorum. Daha yeni başladık ama, bir kıyıdan ötekine tüm adamlarımız işbaşında.
Collins içerden bir uzman olarak, bütün uyarı ve beklentilere rağmen, Amerika'nın kimyasal, biyolojik ya da nükleer bir saldırıya hiç de hazırlıklı olmadığının farkındaydı. Aslında, gerçek bunun tam tersiydi. Amerika'nın Ahilleus'un topuğu, tam da böylesi bir tehditti. Bunun asıl nedeni, toprakların genişliğiydi. Ne kadar çok polis, Göçmen Bürosu yetkilisi ya da sahil elemanı ülkenin sınırlarını denetlerse denetlesin, milyonlarca kilometrekarelik bir alanı tararsa tarasın, hudutları güvenlik altına almak imkânsızdı. Teröristler sahte kimlikler kullanarak ya da Kanada sınırındaki seyrek denetlenen patikaları kullanarak ülkeye girebilir, sonra Amerika'nın kalabalık, etnik bakımdan karışık kentlerinde gözden kaybolarak amaçlarım gerçekleştirebilirlerdi. Uzmanların tüm uyarılarına rağmen, ülkenin başkenti hazırlıksızdı.
FBİ'da kimse ünlü Janet Reno olayının yol açtığı utancı unutamayacaktı.
1997 yılında, Amerika Birleşik Devletleri Adalet Bakam Janet Reno polisten ve çeşitli federal kurumlardan iki yüzü aşkın uzmanı, önemli bir terör saldırısına karşı birlikte nasıl mücadele vereceklerini görmek amacıyla Ölçülü Tepki Operasyonu adlı bir "savaş oyunu" için Washington'a, FBI merkezine toplamıştı. İleri sürülen senaryolardan biri de, Washington Redskins takımının maçında patlatılacak kimyasal bir silahla ilgiliydi. Tepki, ölçülü olmaktan çok uzaktı. Toplantı, gruplar arası çekişme, birbirini suçlamanın ardından Reno'nun öfkeyle salondan çıkmasıyla sonuçlanmıştı. Eğer başkentin en seçkin iki yüz kanun adamı strateji konusunda anlaşamıyorsa, diye düşündü Collins, Washington halkı umutlu olabilir mi?
- Eğer gazeteler bu işin kokusunu alırsa, sokaklarda geniş çaplı bir kargaşa yaşanır, diye sürdürdü Murphy. İşi gizli tutmak konusunda en yukarıdan emir aldık. O yüzden, onay alana kadar, gar meselesini sana söyleyemedim. Gizlilik, çok önemli. Emir başkandan geliyor. Bu gizliliğe itaat etmeyenin yerinde olmak istemem. Hemen işten almması, basma geleceklerin yanmda solda sıfır kalır. Mesleğine, emekliliğe ve daha bir sürü şeye elveda demesi gerekir. İki banttan üç, sadece üç kopya alındı, diye anlattı Murphy. Ebu Haşim'in ilk video kasetiyle birlikte gelen mektup-

tan da. Dışarıya haber sızmaması için kopyalar Federal Büro'nun üst düzey personelinin kasalanna, orijinaller de gizli bir kasaya kaldırılmıştı.
Murphy ayağa kalktı. Yüzü asıktı.
- Olanları öğrendiğine göre, gidip mektuba ve bantlara bir bakalım. Sonra sana hangi noktada olduğumuzu ve yapacaklarını anlatırım.
Perdeleri indirilmiş, karartılmış odada, Collins ölümün sessiz dansım izledi. On dört masum insanın, daha önce benzerini hiç görmediği bir biçimde ölüme kan dondurucu yürüyüşlerini gördü. Bant bitip de durduğunda, Collins yıkılmıştı.

Gırtlağında acı safra tadı vardı. Kabullenilemeyecek kadar korkunç, iğrenç doğru sözcük değildi, bu soğukkanlı bir katliamdı, Collins'in dudakları öfkeyle gerildi. İki video mesajım izledi, isteklerini en ufak bir duygudan yoksun sıralayan Haşim'in sesindeki sükûneti duydu. Terör saldırılarıyla Sean'un da aralarında bulunduğu sayısız masumu ölüme gönderen aynı duygusuz adamdı. Collins otomatik Glock'unu çekip ekrandaki yüzü delik deşik etmek için önüne geçilmez bir arzu duydu.
- iyi misin Jack? diye sordu Murphy. Masanın kenarında, elinde uzaktan kumandayla oturuyordu.
Collins öfkeden titreyerek başmı salladı.
Murphy mafya babaları ile acımasız uyuşturucu baronlariiiin sayısız kurbanım görmüş, uçak kazalarının, çılgın silahşorlarca liselere düzenlenen silahlı saldırıların, kardı katliamların sonrasındaki kâbuslara tanık olmuş, deneyimli bir FBİ ajanıydı. Buna rağmen yüzü solgundu, sesi öfkeden çatlamıştı.
- Neler hissettiğini biliyorum. Bu, benim şimdiye kadar gördüğüm en dehşet verici, en rahatsız edici şey. En korkuncu, insanın aklına bile getiremeyeceği ne, biliyor musun ? O on dört kişiye olanın Washington halkının büyük bir bölümünün başına gelebileceğini bilmek. Erkek, kadın, çocuk. Düşünmeye bile dayanamıyorum.
Murphy video cihazım kapattı, uzaktan kumandayı kenara koydu, perdeleri açıp,- masasının arkasına geçti. Geçmişte Washington, ikisinin de hatırladığı başka terör saldırılarıyla da karşı karşıya kalmıştı: 1992 yılında aşırı sağcıların kentin su kaynaklarını zehirleme tehdidi, on yıl önce Kara Panterler'in Capitol binasını havaya uçurma girişimi, vatansever gruplarımn doksanların ortasında Kongre'yi havaya uçurma şantajı. Ama bunların hepsi,
şimdiki tehditle karşılaştırıldığında sönük kalıyordu. Bu, tam da FBİ'm korkuyla beklediği, olağandışı terör saldırışıydı.
- Bantlar inceden inceye tarandı. Adlî Tıp ne bir parmak izi ne de herhangi bir ipucu yakalayabildi, dedi Murphy. Paketi ve mektubun yazıldığı kâğıtları da. Belge bölümündeki çocuklar, nereden geldiklerini bulabilmek amacıyla, hâlâ mektubun kâğıtlarım inceliyor. Nereden alındıklarını bulursak, belki bir ipucu yakalarız.
-Ya tanıklar?
- Mezarlıkta, bandı saklayanı gören yok. Union Gan'nda, paketin dolaba konduğu sırada çekilen güvenlik kamerasının görüntüleri de bir işe yaramıyor. Bir erkek olabilir, yine de emin değiliz: yüzünü atkıyla ve anorağının kapüşonuyla örtmüş, eli eldivenli. Adamlarımızdan birkaçı biraz önce oradaydı, o gece görevli olan bütün Amtrak memurlannı sorguya çektiler. Gann alışveriş bölümünden sorumlu güvenlik şirketinin elemanlarını da. Şimdiye kadar paketin bırakıldığını gören birine rastlamadık. Meçhul kişi eldivenli olduğundan, bilet otomatındaki paralarda parmak izi bulacağımızı da sanmıyoruz. Bilet otomatındaki tüm paralan boşalttırdık, her ihtimale karşı kontrol ediyoruz.
- Beyaz Saray'a telefon eden kişi ?.
- Uzmanlar hâlâ hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyorlar ama, şimdiye kadar başaramadılar. Tek söyleyebildikleri, Arap kökenli olabileceği. Murphy iç çekti, iskemlesinden kalktı. Başlangıç olarak iyi sayılmaz, değil mi ? Şimdilik, oyunu çok akıllıca oynuyorlar. Yine de, sana birazdan anlatacağım ilginç bir gelişme oldu. Ama önce, güvenlikle ilgili bir şeyi tekrarlayacağım. Federal Bü-ro'da çalışan ve olan bitenden haberdar olan herkes, sevdiklerini tehlikeden uzaklaştırma eğiliminde olacaktır, özellikle de sürenin sonuna yaklaşılır da bir çözüme vanlmazsa. Ama böyle yaparlarsa, bu gizliliği yok etmiş olurlar. Onun için kimse ailesine ya da dostlarına kentten uzaklaşmalarına dair en ufak bir imada dahi bulunmayacak; anlaşıldı mı? Merak ediyorsan söyleyeyim, Beyaz Saray'dakiler de bu kurallara uyacak. Başkan dahil.
O sırada Collins'in aklı ne başkentteki milyonlarca umarsız vatandaşta ne de kendi güvenliğindeydi. Nikki'yi düşünüyordu. Onu Washington'dan uzaklaşması için uyaramayacaktı.
- Bunu olabildiğince sessiz halletmeliyiz, diye sürdürdü Murphy. Bu da en zor yarn. Yüzlerce ajanı, üniformalı polis memurunu otomobilleri durdurup, yolcuları indirerek bu herifleri ve silahlarını aramaya gönderemiyoruz. Yoksa ya Haşim'in bir hücresini dağıtabilir ve adamlanndan birinin korkuya kapılarak düğmeye basması-
na ya da basının kokuyu almasına neden oluruz. Bu işi çok sessiz götüreceğiz. Çook sessiz. Her adımda, sanki cam üzerinde yürüyor-muşuz gibi. Yine de basın ya da halk geniş bir soruşturma yürüttüğümüzü anlayıp soru sormaya başlarsa, ikna edici cevaplar bulmak ve kendimizi korumak zorundayız.

- Onlara ne diyeceğiz, peki ?
- Kesinlikle mecbur olmadan, hiç. Mecbur olursak, anlatacak bir hikâyemiz var. Murphy çalınan klorik asitle ilgili uydurma öyküyü anlattı. Asit, oymabaskıda kullanılan bir sanayi kimyasalı. Tehlikeli olabilir, ciddi hava kirliliğine, yanıklara ve dumanı solunduğunda ölüme yol açabilir. Plan, sivil giyinmiş adamlarımızı, birer birer metropol polisiyle eşleştirmek. Bir ajan, bir polis. Ne aradığımızı sadece ajanlarımız bilecek, polislere asidin peşinde olduğumuz anlatılacak. Mümkün olduğunca çok, iki kişilik ekip kullanacağız ama, bir sının var elbette, yoksa hemen dikkat çekeriz. Önce sana neyle karşı karşıya olduğumuzu anlatayım. Collins, Washington haritasına doğnı yürüyen Murphy'nin peşinden gitti. Doksan kilometrekareden fazla. Murphy elini haritaya vurdu. Sadece D.C.'ye yakın başlıca kentleri ve kasabaları değil, eyalet sınırı dışında, Virginia ve Maryland'deki kırsal alanları da çaktırmadan aramak zorundayız. Çiftlik evlerini, samanlıkları, siloları, depolan, antrepolan, her çeşit terk edilmiş binaları. Vergi yetkililerinin ve resmî kurumlann yardımıyla bir liste hazırlatıyoruz. Sinir gazı yapımında kullanılabilecek bileşenlerden biri ya da birkaçının Amerika'dan alınmış olabileceğini düşünerek, ülke çapındaki kimyasal madde satıcılarıyla da temasa geçtik. Ajanlar bildiğimiz tüm tanmsal ilaçlama şirketlerini ziyaret edip, kuşku çekici bir gelişme olup olmadığını soruşturuyor.
Collins işin korkunç yoğunlukta olacağının farkındaydı.
- Operasyona bir ad verildi mi ?
- Güvenli Bölge diyoruz.
- El-Kaide hücresinin aranmasına başlandı mı? Tabiî bombaya birden fazla kişinin dadılık ettiği varsayılarak.
- Başlangıçta, teröristlere destek olan Ortadoğululann listesini kullanacağız.
- İyi ama, sadece burada, yüzlercesi var.
- Ve her birini gizlice izlememiz gerekiyor, diye cevap verdi Murphy. Ne kadar adam gerekeceğini bilmiyorum ama, yapmak zorundayız, hem de en kısa zamanda. Şüphelilere ya da o çılgınlara yardım edebilecek kim varsa, izlemeyi yoğunlaştıracağız. Olabildiğince dikkatli. Kırk sekiz saat sonra durum değerlendir-
£L5
mesi yapacağız. O zamana kadar bir şey bulamamışsak, listeleri daraltır ya da genişletiriz, her neyse işte. Bizim çocuklan sivil arabalarla yollara da çıkaracağız. Ağır yük taşıyan pikaplann ya da kamyonlann, hatta kuşkulandığımız her çeşit aracın, peşine takılacak, güvenli bir uzaklıktan izleyeceğiz. Acele etmek, silah çekmek yok. Yoksa, çok büyük risk almış oluruz.
- Bir gelişmeden bahsetmiştin.
Murphy başıyla onayladı, haritanın yanından ayrıldı.
- İşler şimdi ilginç olmaya başlıyor. Şimdiye kadar aldığımız tek iyi haber. Sen gelmeden biraz önce, başkan yardımcısı telefon etti. Anlaşılan, sinir gazının formülü Moskova'dan çalınmış. Rusların geliştirdiği yeni, çok güçlü kimyasal bir silah; kod adı da Ürün A232X. Panzehiri yok.
Murphy, Boris Novikov'un nasıl öldürüldüğünü anlattı. FSB soruşturmasında bir güvenlik kamerasının görüntüleri, kurbanı ölümünden haftalar önce izlediği görülen kuşkulu birini ortaya çıkardı. Moskova buraya iki kişi gönderiyor; biri A232X programında çalışan, bizlere gazın özellikleri ile verebileceği zararlan anlatacak bir bilim adamı. Öteki, bize soruşturmada yardım edecek bir FSB subayı. Her ikisi de sabah erkenden Wash-ington'da olacak.
Collins'in kaşlan çatıldı.
- Bu işbirliğinin anlamı ne ? Murphy bakışlarını tavana dikti
- Emir yüksek yerden. Alabildiğimiz her yardımı kabul etmek durumundayız.
- Kimmiş bu FSB subayı?
- Adı Aleksey Kursk. Rütbesi binbaşı. Onunla birlikte çalışmanı istiyorum, Jack. Elinden geldiğince yardımcı ol. Küçük bir ekip kuracağız: Kursk, sen, bir ya da iki ajan. Buradaki işim biter bitmez, ekibin aynntılarını saptayacağım.
- Kursk'u bu kadar önemli kılan ne ?
- Kamerada görülen adamı biliyor, taruşıklıklan yıllar öncesine uzanıyor. Adamın adı Nikolay Görev. Yan Rus, yan Çeçen. Çeçen mücadelesinde çok faalmiş, Rusların aradığı önemli bir terörist. Ona Kobra, diyorlar. Birliktegörüldüğü bir başkası var, Moskova onun da kuşkulu olduğunu düşünüyor. Bu ikisinin Washing-ton'u tehdit edenler olduğundan emin değiliz, tabiî. Ama ikisinin de El-Kaide'yle ilişkileri var, Moskova onların böyle bir plan için çok uygun adaylar olduğu kanısında.
- Öteki kuşkulunun adı ne ?

- Muhammed Raşid.
214
Atlantic City, New Jersey
11 kasım
20:35
Adam tıknazdı, siyah deri ceketinin altına ısmarlama, pahalı bir takım elbise giymiş, eline gümüş saplı bir baston almıştı. Sol gözünün üzeri siyah bir deri bantla kapatılmıştı. İki yanında da silahlı korumaları vardı. Adam bir işaretiyle korumalarını biraz ileriye gönderdi, kaldırımda dikildi, sigarını tüttürerek denizi seyretmeye koyuldu. Koyu renk camlı Mercedes limuzini, kaldırımın kenarına park edilmişti.
- Selam, İşim.
İşim Razan döndü. Nikolay Gorev'i görür görmez tanıdı. Razaft sırıttı, iki altın dişi parıldadı.
*!
- Şuraya bak, şeytanın ta kendisi.
Görev gülümsedi, elini Razan'ın omzuna koydu.
- Seni gördüğüme memnun oldum, İşim.
Bir blok ötedeki bar-restoran çok çok on iki masalı, elektronik oyun makineli, arkadaki mutfaktan sarımsak, baharat ve kahve kokulan gelen, mağara gibi karanlık bir yerdi. Barda geniş omuzlu, boğa gibi güçlü iki genç oturuyordu; Görev eşikten girdiğinde Çeçence birkaç kelime duydu. Gençler Gorev'i görünce konuşmayı kestiler, gözlerindeki düşmanca bakış İşim Razan'ı ve iki korumasını görür görmez yok oldu.
- Otur, Nikolay. Razan pencerenin uzağında sakin bir masa seçti, korumaları da kulak menzili dışında yerleşti.
Görev otururken Razan'a baktı. Değişmişti. Sovyet paraşütçü üniforması yerine pahalı bir deri ceket, altına da New York 5. Cad-de'den tanınmış bir İtalyan tasarımcının markasını taşıyan, kumaşı kusursuz bir takım elbise giymişti. Uçuk mavi ipek gömleğini gri, ipek kravatı ve som altından kol düğmeleri tamamlıyordu. Go-rev'in, Razan'ın alameti farikası olduğunu duyduğu gümüş saplı bastonunu sol elinde tutuyordu. Geçen yıllar, Çeçen'i olgunlaştırmıştı: şakakları biraz ağarmış, bakımlı, cardı ve esmer yüzü dol-gunlaşmıştı, ama hâlâ yakışıklıydı ve bu kibar görünüşü bozan tek şey kaybettiği gözünü gizleyen siyah deri banttı. Gorev'in karşısındaki iskemleye oturup, Çeçence konuştu.
- Uzun zaman oldu, Nikolay. Beni bulacağın yeri nasıl öğrendin?
- Yıllardır senin hakkında pek çok şey duydum.
- İyi mi, kötü mü ?
- Her ikisi de.
- Başka neler duydun ?
- 5. Paraşütçü Taburu'ndan Teğmen Razan'ın kendi ırkına karşı girişilen saldından nihayet sıkıldığını, rütbe alamayacağını da görerek, ordudan aynldığını. Çok daha kârlı, ama başka bir işe giriştiğini, o işte çok başarılı olduğunu.
Razan güldü.
- Bu kadar mı ? Başka bir şey duymadın mı ?
- İşim Razan'ın Amerika'daki Çeçen yeraltı dünyasının en korkulan, en çok saygı duyulan ve en güçlü patronu olduğunu. Karşısına çıkanların, dizlerinin titrediğini. Sadece Rusya'da değil, hem Avrupa'da, hem de Amerika'da ormancılıkta, madencilikte ve gayrimenkulde yasal girişimleri olduğunu. Bir de elmas ve değerli madenler karaborsasında ortaklıklar kurduğunu.
Razan'ın yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.
- Hatırladığım kadanyla, kusursuz istihbaratınla meşhurdun, Nikolay. Bu özelliğim kaybetmemiş olmana sevindim.
- Karın ve ailen, nasıllar?
- Sağlıklı ve iyiler. Atlantic City'de yaşıyorum, fakat Talina ve oğlanlar Florida'nın iklimini tercih ediyor. Orada bir villam var, hafta sonlan, ya da vakit buldukça, yanlanna gidiyorum. Hayat güzel, Nikolay. Çeçen, üst cebinden kalın bir sigar çıkardı, yaktı, havaya kaim bir duman halkası üfledi. Her neyse, acilen ihtiyacın olduğunu söylediğin şey neydi ?
Görev anlattı. Razan dinledi, sağlam gözüyle baktı, bir ara biraz neşelenir gibi oldu.
- O matrak Arap sigaralarından içmiyorsun, değil mi dostum ? Görev gülümsedi.
- Öyle alışkanlıklanm yok.
- Çeçen davasıyla ilgili, biliyorum ama, gerçek amacın ne ?

- Sorma, İşim. Sana hayatımı emanet ederim ama, bu işe kanş-manı istemiyorum. Aynı şey, ihtiyacım olan malzeme için de geçerli. Polisin dikkatini çekmeni istemem. Senin konumunda biri, Washington yakınında aradığımı soru sormadan sağlayacak birini tanıyabilir. Bir de işe polisi karıştırmayacaklarından emin olmalıyım.
Razan çenesini sıvazladı, cebinden bir defter ile kalem çıkardı, bir şeyler yazdı, sayfayı kopanp, uzattı.
- Bu adam sana yardımcı olabilir. Adı Benny Visto. Yazdığım adreste, 14. Cadde'de. İhtiyacın olan her şeyi, hemen ve sessizce sağlar, ama fiyatı yüksektir.
61U
Görev adı ve adresi okudu.
- Polise haber vermeyeceğinden kesinlikle eminsin, değil mi ? Razan gülümsedi, sigarını metal sigara tablasına bastırdı.
- Visto kaşarlanmış bir sabıkalıdır, Nikolay, üstelik inanamayacağın kadar da kötü biri. Onun gibi biri asla ispiyonculuk yapmaz. Yerinde olsam, yine de dikkatli davranırdım, eski yoldaş. Kolay bir herif değildir.
Atlantic City nhtımı rüzgârla kabaran dalgaların etkisiyle, soğuktu. Yine de yürüyüş için kusursuz bir akşamdı, Karla Şerif Honda Civic'ini park etmiş, rıhtımda geziniyordu. İçi kalın müf-lonlu bir anorak giymiş, saçlannı arkasına toplamıştı. Rıhtımın ortasına vardığında durdu, denizden gelen rüzgâr yüzünü okşar-ken, beyaz köpüklü dalgalara baktı. Rıhtımdan bazıları çocuklu çiftler geçti, bir annenin durup, üşümesin diye küçük oğlunun paltosunun düğmesini iliklemesini izledi. Koyu kahverengi gözlü, saçlan kıvırcık yumurcak, dört ya da beş yaşında olmalıydı. Annenin hareketi Karla'ya Sur'daki eski limanda Josefle yürüyüşe çıktığı ve parlak renklere boyalı balıkçı teknelerini gösterdiği, üşümediğinden emin olmak için küçük atkısıyla uğraştığı kış akşamlarını hatırlattı, anılar genç kadının yüreğini parçaladı. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca döndü, Gorev'in yaklaştığım gördü.
- İşin nasıl gitti ? Görev gülümsedi.
- Beklediğim gibi. İstediğim bilgiyi aldım. Yarın sabah, sen bana Chesapeake'teki evi gösterdikten sonra ilgileniriz. Bir sigara çıkardı, çakmağı elini siper ederek yaktı, ceketinin yakasını kaldırdı. Sokağın öteki tarafından sana bakıyordum. Kilometrelerce uzakta gibiydin, Karla. Orada durmuş, ne düşünüyordun ?
Karla cevap vermek üzereyken birden bir polis arabası belirdi, içinde üniformalı iki memurla, gezinti yolu boyunca yavaşça ilerledi. Polislerden birinin onlara baktığını görünce hızla arkasını döndü; oysa Görev aldırmamış, araba geçene kadar rüzgârın altında, istifini bozmamıştı.
- Rahat ol Karla, kim olduğumuzu bilmelerine imkân yok. Yapacağın son şey, aniden arkanı dönmek. Bunu herkesten iyi biliyor olman lazım. Suçlular böyle davranır.
- Ben... özür dilerim, Nikolay... Bir an, düşünemedim. Görev uzaklaşan polis arabasının arkasından baktı, köşeyi dönüp kaybolduğunu gördü.
- İyisin, değil mi ? Genç kadının yüzünü inceledi, sonra sigarasını beyaz köpüklü dalgalara fiskeledi. Zihnini meşgul eden, söylemek istediğin bir şey mi var? Seni endişelendiren bir şey?
- Hayır, yok.
- Olsaydı, bana söyler miydin ?
- Tabiî.
Görev Karla'nın doğruyu söylediğinden kuşkulu, genç kadına baktı, konuyu daha fazla uzatmadan, koluna girdi.
- Hadi gel, bakarsın polisler döner; bizi bir daha görmesinler.
24
FBI Genel Merkezi 12 kasım 01:55
J. Edgar Hoover binasının altında, FBİ çalışanlarının bazen öğle yemeklerini yediği, temiz hava almaya çıktığı, sigara içtiği ya da sadece klostrofobik bürolarından kaçtığı, beton saksılar, biraz yeşillik ve park bankıyla süslü küçük bir alan vardır. Gecenin soğuğunda, rüzgâr yeşillikleri sallarken, alan bomboştu.
Collins, Tom Murphy'yle toplantısından çıktıktan sonra aşağıya lobiye inmiş, elinde A4 boyutunda kahverengi bir zarf, banklardan birine çökmüştü. Kederli görünüyor, elleri titriyordu. Soğuktan ya da o korkunç video kaseti izlemenin etkisinden değil, içini dolduran derin nefretten. Donanmadan Cole'e yapılan saldırıyı izleyen aylar boyunca, FBÎ, CIA ve Dışişleri Bakanlığı'nm hazırladığı istihbarat raporlarında aynı isim, tekrar tekrar karşısına çıkmıştı: Mu-hammed Raşid. Hiçbir ilke tanımayan bir El-Kaide teröristi, en ufak bir acıma

işareti göstermeden öldüren bir sapık, raporlara göre, başka pek çok terör saldırısının yanı sıra, Cole'ün bombalanmasını tasarlayan adam. Collins istihbarat raporlarının bilimsel kesinlikte olmadığının bilincindeydi, ama tüm araştırmaların aynı sonuca varması, bu bilginin doğru olması gerektiğini düşündürüyordu. Raşid, Cole saldırısında rol alan dört El-Kaide teröristinin tutuklanmasıyla sonuçlanan FBÎ avından kurtulmayı başarmıştı.
Masasından aldığı zarfı açtı. Zarfta, bir Arap erkeğinin silik fotoğrafı vardı. Elektronik ortamda rötuşlanmış olmasına rağmen, uzaktan çekilmiş fotoğraf her balamdan kötüydü: adamın yüzü karışık, belirsizdi. Resim bundan beş yıl önce ve korkunç bir kişisel risk pahasına, Hartum yakınlarındaki bir villada toplantıya katılan birkaç islamcı teröristi görüntülemek isteyen bir Mossad ajanı tarafından çekilmişti. FBÎ'm ve uluslararası istihbaratçıların elindeki bilinen birkaç Muhammed Raşid fotoğrafından biriydi.
219
Olağanüstü tedbirli ve kurnaz olan adam bir gölge gibiydi, çok az çekilen fotoğraflarının içinde en iyisi, Collins'in elindekiydi. Resim ne kadar silik olursa olsun, Collins görünebilir tüm ayrıntıları ezbere biliyordu: bıçak gibi ince bir ağız, kemerli bir burun, ölümcül bir vahşeti çağrıştıran karanlık, hayvansı gözler. Bu yüzü aklına kazımıştı.
Resme her baktığında, nefreti derinleşiyordu. Collins odaklanmaya, nefreti yerine, soğukkanlı kararlılığına bürünmeye çabaladı. Murphy, Kursk'la ve onunla çalışmak üzere bir özel ajan görevlendirmişti. Kontrterör bölümünde çalışan ve İslamcı terör gruplarını izleyen, Lou Morgan adlı biri. Gerektiğinde, çevirmenliği üstlenmek üzere ekibe Matt Flood adlı Rusça bilen bir başka ajan da katılacaktı. Görevleri, Amerika topraklarında iseler, Ni-kolay Görev ve Muhammed Raşid'in yakalanmasına yardım etmekti. Collins, Murphy'nin onu seçmesinin basit bir mantığı olduğunu tahmin ediyordu: gerekli motivasyona sahipti. Raşid Washington'a savrulan tehdidin içindeyse, oğlunun ölümünü planlayan adamı sonuna kadar kovalayacaktı.
Collins ayak sesleri duydu, fotoğrafı zarfına koydu. Otuzlarının başında gösteren, uzun boylu, atletik yapılı, bir siyah lobiden alana çıktı, ısınmak için ellerini birbirine sürttü.
- Aman Tanrım, bu gece hava amma da soğuk.
Collins yanına çöken ajanı tanıyordu; yıllar önce, birkaç işte birlikte çalışmışlardı. Baltimore'lu bir sigortacının oğlu olan Lou Morgan'ın hiç de federal ajana benzememesi, gizli çalışıldığında önemli bir avantajdı. Çoğunlukla Washington'daki olaylarda görevlendirilmesine rağmen, işi ülkenin dört köşesine gitmesine yol açıyordu. Üstü başı özensiz, uzun, kıvırcık siyah saçlı ve tıraşsızdı. Deri ceketinin cebine sokuşturulmuş güneş gözlükleri, kirli ve yıpranmış Reebok spor ayakkabıları.
- iyi misin Jack ?
- iyiyim. Biraz hava alıyorum.
- Seni altıncı kat penceresinden gördüm. Gelip bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Beni New York'taki bir izleme görevinden çağırdılar. Doğruca buraya getirdiler. Sağımı, solumu bilemez durumdayım.
- Murphy olanlardan bahsetti mi ?
Morgan başıyla onayladı, cebinden bir Marlboro Light paketi çıkarıp, kibrite avuçlarını siper ederek bir sigara yaktı.
- Tabiî. Tanrım, akıl alacak gibi değil. O gazm panzehiri de yokmuş, doğru mu ?
220
- Öyle diyorlar.
- Dupont yakınlarında, karısı ve dört küçük çocuğuyla yaşayan bir abim var. Bu iş bir patlarsa, neye varacağını konuşmaya gerek yok. Kahretsin onları uyaramıyorum bile.
- Hepimiz aynı gemideyiz, Lou.
- İstersen kuşkucu de ama, ateş bacayı sardığında, Beyaz Sa-ray'dakilerin Seattle'daki akrabalarına bile haber vereceklerinden eminim.
- Öyle mi dersin ?
- Eminim. Sen olsan, vermez miydin? Morgan gülümsedi, sigarasından bir nefes çekti. Keskin, soğuk bir rüzgâr alanın bir ucundan bir ucuna ıslık çalarak esiyordu. Morgan ürperdi, yüzündeki tebessüm kayboldu, durgunlaştı. Sean ve Annie'nin başına gelenleri duyunca, çok üzüldüm, dedi. Dayanman güç olmalı. Eklemeden önce, tereddüt etti. Epey kötü günler geçirdin, değil mi ?
- Hem de nasıl, diye onayladı Collins. Ama yuvarlandığım çukurdan yavaş yavaş çıkıyorum.

- Hiç unutma, arkadaşlar destek vermek, çıkmanı kolaylaştırmak için daima hazırdır. Morgan elini Collins'in omzuna koydu. Konuşmak istediğinde, bir kelime söyle, yeter.
Duygulanan Collins, onayladı.
Morgan elini çekti, ayakkabısının ucuyla sigarasını ezdi. Yüzünü kararlı bir ifade kaplamıştı.
- Raşid denen herif buradaysa, o orospu çocuğunu bulacağız, Jack. Raşid'i ve onunla birlikte kim varsa, onu. Bunun için Wash-ington'u tuğla tuğla sökmemiz gerekse bile. Bunu bilmeni istiyorum. O herifler saklanacak yer bulamayacaklar.
Chesapeake 12 kasım
Karla ve Görev, Winston Koyu'ndaki güvenli eve ulaştıklarında, saat henüz sekiz buçuk olmamıştı. Genellikle öbek öbek bir araya gelmiş, bazıları özel iskeleli, yazın kalabalık yalılar ve yazlık evler. Kiralanan yazlık üç dönüm bahçenin ortasında, meraklı komşulardan uzak, evin yoldan görünmesini engelleyen yüksek çam ağaçlarıyla çevrili bir yerdi.
- İşte, burası, dedi Karla çakıl taşlı araba yolundan, iki katlı, gri boyalı, ahşap ve tuğladan yapılmış evin önüne vardıklarında. Karla arabadan indikten sonra, verandanın ucundaki çam ağacının
yanındaki bir kayanın altından bir dizi anahtar çıkardı. Trafik olmazsa, Washington'dan buraya gelmek kırk beş dakika sürer, Baltimore'dan daha da az. Gel, sana içerisini göstereyim.
Görev verandadaki direğe çekili küçük Amerikan bayrağının, geçtikleri çoğu Winston Koyu evindeki gibi vatanseverliğin bir parçası olduğunu fark etti. Evin arka tarafında, elli metre kadar uzakta, ahşap iskele ve Chesapeake Körfezi'ne nazır bir kayıkhane vardı. Karla ön kapının kilidini çevirdi. Ev iç açıcıydı: krem rengi duvarlar, taştan yapılmış bir şömine, telefon ve televizyon, üç yatak odası, bir de çeşit çeşit yeni giysilerle dolu bir dolap. Etrafı açık büyük bir ocak, yanmda da istiflenmiş odunlar. Görev mutfağı gezdi, yiyecek ve içecek dolu olduğunu gördü.
- Evde her türlü konfor var. Dışarısı nasıl ?
- Gerektiğinde kullanılmak üzere, garajda bir araba var.
- Başka?
- Bir kayıkhane ve özel iskele.
- Gidip, bir göz atalım.
Evin yanı başındaki garaja yürüdüler. Görev garajdaki gri Plym-outh'u gördü, sonra ahşap kayıkhaneye yöneldiler. Kapıları açtığında, içerde bir Stratos motorbotu buldular.
-Bu, ne için?
- Sahibi bir yıllığına dışarı gitti. Bu motor kiraya dahildi.
Motorbotun çizilmiş mavi beyaz boyası acilen pasta ve cila istiyordu. Görev 150 beygir gücündeki Johnson motoru çocuksu bir hayranlıkla inceledi. Motor iyi durumda görünüyordu. Deposu benzin doluydu, yakıt musluğunu açtı, motoru çalıştırdı, iki dakika bekledi, motoru ve yakıt musluğunu kapadı, tekneye eliyle usulca vurdu.
- Motoru iyi. Kabul etmeliyim ki, Amerikalılar iyi bir motorbotun nasıl yapılacağını biliyorlar. Bu alet dalgalı denizde en az otuz mil yapar. Tamam, gördüklerim yeterli.
Kayıkhaneden çıktılar, Görev kapıları kapattı. Güneş körfezin üzerinde parlıyordu, sular ışıl ısıldı. Gülerek Karla'ya döndü.
- Sahilde ufak bir gezintiye ne dersin ? -Neden?
- Çünkü konuşmamız gerektiğini düşünüyorum, Karla.
- Dün akşam kafam meşgul eden bir şey mi var, diye sorduğumda, doğruyu söylemedin, değil mi? Huzurunu kaçıran ne, Karla?
Issız kıyı boyunca yürürken, Karla serin rüzgârdan korunmak için yakasını kaldırdı.
- O kadar çok şey düşünüyorum ki, Nikolay.
- Bana anlat.
- Çoğu Josef le ilgili.
- Sana söylemiştim. Her şey iyi sonuçlanacak. Buna inanmalısın. Görev genç kadına bakıp, gülümsedi. Nerede benim tanıdığım Karla? Kendine güvenen, imkânsız nedir bilmeyen Karla? Moskova'da karşılaştığı her erkeğin âşık olduğu kız?
Bir kayalığa vardılar, Karla kayamn üzerine oturarak denize baktı.
- Abartıyorsun, Nikolay. Yine de aramızda geçenleri ara sıra hatırladığından eminim.
- Tabiî. Ama sana kötü davrandım. Bana âşık olmana izin verip, seni terk ettim.
- Hepsi senin hatan değildi. Moskova'dan kendi isteğimle ayrıldım.
Görev yanına geldi, kayaya oturup, başıyla onayladı.

- O zamanlar gençtik, Karla. Sen yapman gerekeni yaptın. Uğrunda savaşacağm bir amacın vardı. Rusya'da kalamazdm. Bunu uzun zaman önce anladım. Senin yerin, halkının yanı.
Genç kadın dudağım ısırdı, Gorev'in yüzüne baktı.
- Moskova'daki yıllar boyunca, bazen iki kalpli olduğumu sandım. Biri sana, diğeri de davama ait iki kalp. Bunu bilmeni istiyorum. Benim için çok değerliydin, Nikolay.
Aralarında bir şeyler alevlenir gibi oldu, bir an için sanki Görev genç kadım öpecekmiş gibiydi, ama kendini tuttu, hafifçe gülümsedi.
- Belki de benim için hâlâ umut vardır? Karla birden ciddileşti.
- O rıhtımda düşündüğüm başka bir şey daha vardı. -Ne?
- Bütün bunlann tümüyle gerçekdışı olduğu.
- Bütün nelerin ?
- Bunun. Yaptığımızın. Yarım milyon insanın hayatını tehdit etmemizin.
- Ne yapıyorsun? Geri adım mı atıyorsun?
- Hayır. Bunu sokağa çıkışımda, yanımdan geçenlerin yüzüne baktığımda fark ediyorum. Sonuna kadar gidebilir miyim, merak ediyorum. Sen yapabilir misin, Nikolay? Masum insanları, kadınları, çocukları öldürebilir misin? Sonuç, yapılanı haklı kılar mı?
Görev başım salladı.
- Bu soruya cevap veremem, Karla, iş oraya varmadan, vere-
mem. Ama Raşid'in ne diyeceğini biliyorum. Yapması isteneni yapacaktır. Ne gerekirse. Sana Amerikalıların Araplan, Müslüman halkları, kullanmanın dışında ne zaman düşündüklerini soracaktır. Üstelik, haklı da. Amerikalılar dünyanın polisi olmaktan, güçlerini kullanmaktan hoşlanıyorlar. Adaletten söz etmeyi seviyorlar ama, onlarınki güçlü konumlarını, çıkarlarını koruyacak, seçici bir adalet. Arap dünyasına burunlarını sadece işlerine geldiğinde sokacaklar, onlar için değerli petrol kaynaklarım korumak için askerlerini Körfez'e gönderecekler ya da petrol arzı tehlikeye düştüğünde, Kuveyt'i işgal edecekler. Ama Filistin'de, vatanında kan dökülmesine göz yumacaklar. Amerikalıların İsrail'in ve Lübnanlı Hıristiyan milislerin Lübnan'ı işgal etmelerine izin vermelerini, iki ayda on sekiz bin ırkdaşının katledilmesine ses çıkarmamalarını kim unutabilir? Ruslar Çeçenistan'a girdiğinde kenara çekilen, parmağını oynatamayanlar da Amerikalılar değil mi? Raşid yapacaklarımızın bütün bunlan son defa olarak değiştireceğini söyleyecektir.
- Ve sen de Raşid'in ve arkadaşlarının söylediklerinin de yaptıklarının da doğru olduğunu düşünüyorsun ?
Görev başını salladı.
- Hayır Karla, düşünmüyorum. Bombalar patladığında, masum insanlann ölmesinden ya da yararlanmasından memnun olduğumu mu sanıyorsun ? Herkes gibi, benim de yüreğim parçalanıyor. Ama bir şey öğrendim, o da bazen adalete şiddetle ulaşıldığını.
- İyi de, ya bombayı patlatmamız gerekirse ? Görev denize baktı, başını salladı.
- Eğer Amerika başkanı söyleneni yaparsa, buna gerek kalmaz. Kuralları ve sonuçlan biliyor her şey onun elinde, Karla, bizim değil. Ama kesin olan bir şey var. Eğer Raşid'i ve dostlannı kandırmaya kalkarsa ya da ikili oynarsa, bedelini öder. Konuşmayı bitirmek istercesine, birden oturduğu kayadan kalktı, elini genç kadına uzattı. Şimdi gitmemiz gerek. Dostumuz Visto'yla taT nışmamın zamanının geldiğini düşünüyorum.
25
Washington, D.C. 12 kasım 10:25
Washington'u bilenler için 14. Cadde kentin kırmızı ışıklı mahallesi, hamburger ve pizza dükkânlanyla, çıplak kızların dans ettiği barlarla ve striptiz kulüpleriyle dolu bir caddedir. Yasadışı her şeyin parayla satın alınabileceği bir yer: seks, bir gram Kolombiya kokaini ya da özel bir cumartesi gecesi.
O pazartesi sabahı 14. Cadde ile K Caddesi'nin köşesine yakın bir yerde, trafik gürültüsünün ve çöp yığınlarının ortasında, iğne topuklu ayakkabılar ve kısa deri etekler giymiş iki travesti dondurucu soğukta müşteri bekliyordu. Hemen aralardaki bir dükkânın girintisinde, hırpani kılıklı iki genç bir uyuşturucu satıcısının eline yirmi dolarlık bir banknot sıkıştınyordu.
Benny Visto beş kat yukanda," geniş, sıcak çatı katında kalın camlı pencerede durmuş, Roma'yı seyreden İmparator Neron gibi, bütün bunlar özel mülkünün bir parçasıyımşçasma, aşağıdaki sahneye bakıyordu. Tek fark, Visto'nun koyu Ray-Ban gözlükler takması, elindeki kömür filtreli Marlboro'nun dumanını otuz beş yıllık ciğerlerine çekmesiydi.

Beyaz Tommy Hilfiger ropdöşambn, boynuna sardığı gri ipek fuları, som altından zinciri ve kulağındaki pırlanta küpesiyle heybetli bir adamdı Visto. Yan siyah, yan Kolombiyalı. Kınk burnu heybetini ürkütücü bir hale sokuyordu. Yakından bakıldığında, pek de etkileyici görünmüyordu; Visto'nun şişman vücudu ve küstah yüzü suç ve sefahatle geçmiş bir hayatın izlerini taşıyordu. Ama bu sabah ruhsal durumunu bozan yeni bir şey, herkese yönelik bir kızgınlığı vardı.
Bir gece önce on birde işyerlerinden biri, K Caddesi'nde darphane gibi çalışan bir randevuevi, metropol polisinin baskınına uğramıştı. Visto'nun tutuklanmaktan korkusu yoktu, tabiî. Paravan adamı bunun için para alıyordu. Daha önemlisi, polisin el koyduğu kasadaki on iki binlik parlak bir işin kaybı ve bir sürü boktan sıkıntıydı.
Mutfak kapısı açılınca avaz avaz bir rap müziği duydu, döndü, dumanı tüten bir fincan kahve getiren genç kızı gördü. On altı yaşındaki Porto Rikolu kız beyaz jartiyeri ve G-string'in üzerine Visto'nun ropdöşambrlarından birini geçirmiş, gözleri ağlamaktan şişmişti.
- Sana... sana bir şey getireyim mi, Benny?
Kızın sesindeki ürkekliğe aldırmadı Visto. Aşağıda, 14. Cadde'yi geçip, dairesinin bulunduğu apartmana giren iki tanıdık dikkatini çekmişti. Geriye taradığı kapkara saçlarım yapıştırmış olan, ufak tefekti ve tehlikeli görünüyordu. Öteki bir doksanın üstündeydi, sert yüzlü ve büyük elliydi ve kafasını kazıtmıştı. Visto dönmeden Ray-Ban'ini çıkardı.
- Bir şey getirmek mi ? İşte bu çok iyi, orospu. Seni görmem, şimdiye kadar bir bokuma yaramadı.
Kız kızardı. İşin aslı, Visto'nun bir gece önceki sapık istekleriyle başa çıkamamasıydı.
- Özür... özür dilerim, Benny.
- Özür dilermiş! Visto arkasına dönerken gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. Kız ölecek gibi korkuyor, korkudan tir tir titriyordu. Kızın saçına yapışıp, acımasızca döndürüp, yanına çektiğinde Visto'nun damarlarına hemen hemen cinselliğin şiddetinde, olağanüstü bir güç duygusu yayıldı. Gelecek sefer, söyleneni yapmayı öğren, orospu. Bunu o bok kafana soktun mu ?
Genç kız kekeledi.
- Evet... evet Benny.
- Şimdi de koca götünü kaldınp, kaybol, pronto.
Genç kız yatak odasına doğru koşarken, Visto kapının çalındığını duydu. Salonu boydan boya geçip, çelik kapının yanına geldi, gözetleme deliğinden baktı, üç kilidi açtı, geri çekildi. Sokakta gördüğü iki adam içeri girdi. Uzun boylu, kafasını kazıtmış, bir doksan üçlük vücudu steroit kaslarla kaplı adam Visto'nun kuzeni Frankie Tate'ti. Kısa olanı Kübalıydı, Ricky Cortez. Boynunda bir dikenli tel dövmesi, her iki elinde de'her parmağına birer harfle yapılmış bir dövme taşıyordu: bir elinde AŞK, diğerinde ÖFKE. Pit-bull gözleri tehlikeli, huzursuz bir enerjiyle dolu kıpır kıpırdı.
- Ee, neymiş bakalım? diye sordu Visto.
- Kızların hepsi tutuklandı, Benny, diye cevap verdi Cortez. Aynasızlar binayı mühürledi. Avukat bu sefer işin çok pahalıya mal olacağım söylüyor.
- Pezevenk aynasızlar! diye bağırdı Visto. Yapacak başka iş bulamamışlar mı? Buna bir de on iki bini ekle. Boktan bir güne güzel bir başlangıç, değil mi Frankie ? Başka iyi haberleriniz var mı ?
- Seni görmek isteyen biri var, Benny. Bir beyaz. Sokağın aşa-ğısındaki bara gelip, seni sordu.
- Aynasız mı ?
- Pek benzemiyor.
- Ne bok istiyormuş?
- Herif söylemiyor. Yalnız sen yardım edebilirmişsin. Frankie sırıttı, cebinden bir tomar banknot çıkarıp uzattı. Bunu sana vermemi söyledi. İyi niyet işaretiymiş. Beş yüz papel.
Visto hırsla tornan kuzeninin elinden kaptı, elli dolarlık on banknotu inceledi, parayı her gördüğünde aydınlanan yüzü bu sabah ilk Kt;z parladı.
- Sağlama benziyor bunlar, adamım. Sevdim bu işi. Bunların geldiği yerde daha çoğu olmalı bence. Herifi buraya getir de bakalım orospu çocuğunun derdi neymiş.
Frankie ile Ricky çıktığında, Visto köşedeki içki dolabma gitti. Kesme kristal bir bardağa Bourbon doldurunca, kendini birden daha iyi hissetti. Para kokusu kara bulutlan az da olsa aralamıştı. Belki de gün hiç de kötü geçmeyecekti. Çevreye beş yüz papel saçan bir pezevengin cebinde çok daha fazla para olmalıydı. Belki de küçük bir eğlence bile çıkabilir.

Üzerleri kitaplarla dolu raflardan birine uzandı, cildinde Yunan Felsefesini Anlamak yazılı olanını çekti, pencerenin yarandaki deri koltuğa yerleşip, Ray-Ban'lerini taktı.
Kapı açıldı. Frankie ve Ricky, Nikolay Gorev'i Visto'nun oturduğu koltuğun önüne getirdiler.
- Adam bu, Benny.
Visto başım okuduğu kitaptan kaldırdı.
- Bir adın var mı, Bayım ?
- Önemli mi ?
Visto bembeyaz dişlerini göstererek sınttı.
- Tamam tatlım. Zamanım kısıtlı, onun için hemen başlayalım.
- Bana malzeme işinde olduğunu söylediler.
- Kim söyledi ?
- Bir dost.
- Belki de o dost yanılıyor.
Görev, Frankie ve Ricky'ye bir göz attı.
- Yalnız konuşabilir miyiz?
Visto sınttı.
- Bu adamın kurallan bilmediği apaçık. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, bu kardeşlerin yarımda söyle. Burası gizli cemiyet falan değil. Anlaşıldı mı?
- Malzemeye ihtiyacım var. izi sürülemeyecek malzemeye.
- Ne diyorsun? Kafandaki ne?
- Her şeyden önce, bir metropol polisi minibüsü istiyorum. Tipini bildiğinden eminim. Polisin bomba birimlerinin kullandığı, kutu gibi olanlarından, gerekli tüm polis telsiz cihazlanyla birlikte. Ondan sonra, dört takım metropol polisi üniforması ile standart tabancalan. Kurala uygun küıflanyla birlikte dokuzluk Glock otomatikler ve iki pompalı Browning tüfek.
Visto Ray-Ban'lerinin üstünden konuğuna baktı, birden kahkahayla gülmeye başladı.
- Beni öldürecek misin? Bunlarla ne bok yiyeceksin, adamım? Kendi boktan polisini mi kuracaksın?
- Bulabilir misin? diye sordu Görev heyecansız bir sesle.
- Herifin biri sokaktan geçerken, içeri giriyor, daha önce hiç görmediğim biri. Sirkten de kaçmış olabilir. Bana kalırsa, kıyafet değiştirmiş bir aynasız da.
- Galiba bir hata yaptım.
Görev dönmeye davrandı, Visto seslendi.
- Hey, hemen alınman gerekmez. Ateşini söndür, adamım. Burada bir ilişki kurmamız lazım. Bunu birlikte başarır mıyız, düşünmeliyim.
- Yardım edecek misin, etmeyecek misin?
- Belki edebilirim, belki de edemem. Visto'nun bir adamın yüreğinden ne geçerse bulabilecek arkadaşlan var, parası olduğu sürece, tabiî. Üniformalar ile silahlar, sonın değil. Ama sen gerçek malzeme istiyorsun diye, bir polis minibüsü çalmalan gerekiyorsa, bu başka bir şey. Böyle bir iş fırtına çıkarır. Kentteki her aynasız burnunu kuşkulu götlere sokmaya kalkar, Visto'nunki dahil.
- Polis minibüsü çalmanızı istemiyorum, dedi Görev. İsteyeceğim son şey, polisin arabasının birinin peşine düşmesi. Senden istediğim, bana polisinkilerle aynı modeli bulman, aynı şekilde boyaman. Bunu yapabilir misin?
Visto, Frankie ile Ricky'ye bakarak sınttı.
- Adamın kafası yerinde. Minibüs gerçeğine benzeyecek gibi boyanır, ama içine gerçek malzeme konur. Telsiz falan. Koca minibüs yerine aynasızlardan bunlari yürütmek ortalığı fazla karıştırmaz.
- Yapabilir misin?
- Şahsen boya işiyle ilgim yok ama, bunu yapabilecek ortaklarım var. Çaktırmadan yapabilecek.
- Minibüs standart beyaza boyanmalı. Üzerinde işaret olmamalı, anladın mı? işaretler ayrıca sağlanmalı. Yapışkan olanlardan istiyorum.
- Söylediğini anladım. İşaretlerin önceden yapılmasını, istediğinde yapıştırılmaya hazn olmalarını istiyorsun.
- Tamam. Yapılabilir mi?
- Yapılmaması için bir neden göremiyorum.
- Baştan savmacılığa ya da hataya yer yok, Bay Visto. Bu iş profesyonelce yapılmalı.

- Endişelenmek gereksiz. Bu işi yaptırmayı düşündüğüm adam, en iyisi. Beğeneceğini garanti ederim.
-Ne kadar?
- Hepsi mi? Beş yüz papelden çok daha fazla. Bütün bunları ne zaman istiyorsun ?
- İki günde.
- Bu acil bir sipariş, adamım. Visto dudaklarım büzdü, hızlı bir hesaba girişti. Böyle bir işi doğru yapan biri, yirmi binliği görmeli. Bu kadar paran ya da diyelim on bin dolarlık bir peşinin yoksa, kapıdan çıkıp, merdivenlerden inmeye başla.
Görev cebinden bir zarf çıkardı, beş yüz dolarlık banknotlardan onunu ayırıp Visto'nun kahve sehpasının üzerine yaydı.
- Hesaba mahsuben, beş bin. Yarın senin için beş bin daha bulabilirim. Gerisini, malzemenin teslimine alırsın.
Visto'nun yüzündeki sırıtış birden yerini para hırsına bıraktı. Banknotları avuçladı, sahte para arayan bir banka veznedarı gibi inceledi, paralan ropdöşambrının cebine tıkıştırırken, yeniden sırıttı.
- Sağlama benziyor. Sana makbuz vermezsem, alınmazsın değil mi?
- Sen malzemeyi teslim etmene bak. Zamanında.
- Adam parayı başta, nakit ödüyorsa, malım zamanında alır. Visto bundan övünç duyar. Ama açıklanması gereken bir şeyler var. Aramızın iyi kalmasını sağlayacak kurallar. Aynasızlar ya da öyle bir şey adına çalıştığım anlarsak ya da aynasızlar kapıma üşüşürse, ortaklarımdan bazıları senin hayatının bir boktan değerli olmadığım düşünebilir. Anladın mı, adamım ?
- Anladım. Görev ikinci bir zarf uzattı. İçinde, minibüs işaretlerinin bütün ayrıntılarını, tam boyutlarım ve boya renklerini göreceksiniz. Adamının talimatlarıma harfiyen uymasını sağla lütfen.
zz?
- Patron sensin. Visto zarfı aldı. Anlaşılan, her şeyi çok iyi planlamışsın. Malı nasıl teslim almayı istiyorsun ?
- Washington dışında bir yerde. Bunu zamanı geldiğinde ayarlarız.
- Sorun değil.
Görev gitmeye davrandı, duraksadı, yüzünde Visto'nun gözünden kaçmayacak tehditkâr bir ifade vardı.
- Bir şey daha var. Ben sözümü tutarım, Bay Visto. Siz de sözünüzde durun.
Visto hakarete uğramış gibiydi.
- Böyle davranmana hiç gerek yok, adamım. Her şey yolunda. Visto verdiği sözü hep tutmuştur.
Görev gözlerini Visto'nunkilerden ayırmadı.
- Yarından sonra minibüsü, üniformaları ve silahları bekleyeceğim. Yarın akşam, saat altıya doğru, beş bin dolar vermek ve bir sorun olmadığını duymak için uğrayacağım.
- Peşinattan geriye kalanı ödediğin sürece, hiçbir sorun olmayacağına garanti veririm. Visto elini uzattı. Seninle çalışmak, bir zevk. Frankie sana merdivenlerde yol gösterecek. Tann seninle olsun, adamım.
Visto pencerenin yanında durmuş, aşağıya sokağa, Frankie ile beş bin dolar peşinatı bırakan adama bakıyordu.
- Orospu çocuğu beni tehdit etti, Ricky. Duydun mu ?
- Evet.
- İnceydi ama, yine de tehdit tehdittir. Bundan hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım. Benim için bir şey yapmak ister misin, kardeş? Arka kapıdan çık. O pezevenk, Frankie'den ayrıldığında nereye gidiyor, öğren. Acele et. Fazla vaktimiz yok.
- Tamam.
Ricky kapıdan fırladı, arka merdivenlerden hızla inmeye koyuldu. O gidince, Visto kitabım eline alıp, sayfalarını karıştırdı. Beş dakika sonra, Ricky nefes nefese merdivenlerden çıktığında, hâlâ sayfalan kanştınyordu.
- Herif yanm blok ötede, yeşil bir Japon arabasına bindi. Plakasını alamadım, çünkü hemen toz oldu.
- Yalnız mıydı ?
- Yok. Bana direksiyonda bir kancık varmış gibi geldi. Visto'nun aim düşünceyle kırıştı, sonra parmaklarım kitaba vurmaya başladı.

- Hiç Sklotus denilen adamı duydun mu, Ricky ?
ZİU
- Yok.
- Bu Sklotus anlayışı güçlü bir adamdı. Çok eskiden, İsa'dan iki yüzyıl önce, Yunanistan'da yaşardı. Lorton'da, beş yılımı çekerken, bir gün kütüphanede Sklotus'la karşılaştım. Herif o kadar zeki ki, kafamın içine etti. Söylediklerinden biri ne, biliyor musun?
- Hayır.
- Felaket, hep yanında bir imkân vaadiyle gelir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?
-Yok.
- Bu sabahı al. On iki bin içerideyim. Şimdi beş binim var, kuyruğunda da on beş. Belki de danasının geleceğinin habercisi. Dinliyor musun, Ricky ?
Ricky kafasını salladı.
- Böylesine malzeme arayan, malzeme için yirmi binlik vermeye hazır birinin büyük bir iş peşinde ve çok para kazanacak olması gerek. Bana kalırsa, silahlar ve aynasız üniformalan, ciddi bir işi gösteriyor. Bir sürü şey olabilir. Belki bir banka işi ya da maaş arabası, her neyse, nakdi yüksek bir dalga. Bu ne demek, biliyor musun ?
-Yok.
- Burada önümüzde çok büyük bir imkân var, demek. Nasıl derler, işin bir ucundan tutma imkânı. Her şeyden önce, o pezevenk ile yanındaki kancık hakkında bilgi toplamamız gerek. Onun için, yarın adam geldiğinde, sokağm karşısındaki barda beklemeni istiyorum. Herif sonra nereye gidecek, karşımızdakiler kim, anlamak ^ırı. Hiç çaktırmadan, güzelce izle. Beni dinliyor musun, Ricky?
Cortez sırıttı.
- Bunu sevdim, Benny.
Visto Ray-Ban'lerini yeniden taktı, o da sırıttı.
- Seveceğini biliyordum, kardeş.
26
Washington, D.C. 12 kasım 05:05
- Her şeyden önce, geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.
Paul Burton Batı Kanadı'ndaki özel odada bulunan üç erkek ile kadına baktı. Bu işle ilgilenen en parlak beyinler olarak, dünyanın en çok aranan teröristlerinden bazılarının düşünme biçimlerini analiz etmiş, incelemişlerdi. Gelenlerden biri, CIA'nın Psikiyatrik Konular Bölümü Başkam Profesör Franklyn Ernest Young'di. Teröristlerin davranış psikolojisi konusunda dünya çapmda bir uzman olan New Yorklu psikiyatr Profesör Janet H. Stem, bu konuda başvuru kaynağı olarak gösterilen birçok kitap yazmıştı. Bud Leopold, Oklahoma bombacılarının profilinin çizilmesine katkıda bulunmuş, üst düzey bir FBÎ psikologuydu. Otuz üç yaşında, sözünü sakınmayan Lucius Kane, davranış bilimleri konusunda Har-vard'dan diploma almış, CIA'nın Afganistan masasının basma getirilmişti.
Uzmanlar odaya girer girmez, Burton başkentin karşı karşıya bulunduğu tehlikeyi açıklamış, mutlak gizliliğin .şart olduğunu anlatmış, ondan sonra da "Ebu Haşim: Kişilik ve Davranış Araştırması" başlıklı yirmi iki sayfalık bir belge dağıtmıştı. Dosyanın kapağında "Çok Gizli" damgası ve soluk mavi CÎA logosu vardı.
Belgenin kaynağı, odadakilerden hiçbiri için bir sır değildi. CİA kırk yılı aşkın bir süreden beri dünyanın sözü geçen liderlerinin kişiliklerini ve davranışlarını incelemek üzere birçok psikolog ve davranış bilimci çalıştırıyordu. Mikroskobun merceği altına konulanlar arasında başkanlar ve başbakanlar, yabancı siyasetçiler, ünlü teröristler, dinî önderler, kısacası Amerika Birleşik Devletleri'nin danışabileceği, pazarlık edebileceği ya da çatışabileceği hemen herkes vardı. Bu araştırmaların ardındaki amaç, bir şekilde Amerika Birleşik Devletleri'ni ilgilendirebilecek bir kriz
durumunda, bu kişilerin nasıl tepki vereceklerini kestirmekti.
Her araştırma önemli bir gayret, masraf, seyahat ve çalışma gerektiriyordu; kişinin karakterinin tek bir ayrıntısını yerinde gözlemlemek için, ajanlar dünyanın dört bir köşesine gönderiliyordu. ClA'nın, Irak'taki gizli ajanlarından birini, Saddam Hüseyin'in çocukluğu hakkında daha fazla bilgi edinmesi için onunla on yaşındayken birlikte okula gitmiş bir tarım işçisiyle konuşmak üzere Kuzey Irak'a, Saddam'ın doğduğu Tikrit bölgesine göndermesi olmayacak bir şey değildi. Tehlikeli, sağcı bir Rus politikacının cinsel alışkanlıkları hakkında bilgi edinmek üzere, eski metresiy-le konuşması için Moskova'ya birini yollaması da.

Kişinin geçmişi ve şimdiki hayatının her ayrıntısı didik didik incelenirdi. Kızlardan mı, yoksa erkeklerden mi hoşlanırdı? Cinsel açıdan saldırgan mıydı ? Annesine mi, yoksa babasına mı daha yakındı ? Evcil hayvanı var mıydı ? Hayvanlara sert mi davranırdı, yoksa sevgiyle mi? Dindar mıydı, değil miydi? Arkadaş canlısı mı, yoksa yalnız biri miydi ? Baskı altında nasıl tepki veriyordu ? Araştırma tamamlanıp rapor yazılıncaya kadar sonu gelmez sorular sorulur, cevaplan aranır, rapor da bir gün, gerekirse, kullanılmak üzere ClA'nın "Çok Gizli" kasalarından birine kaldırılırdı.
Burton dikkatini dosyaya, Washington'u gazla zehirleyip karısı ile oğullarını öldürmekle tehdit eden adama çevirdi. Lucius Kane'e döndü.
- İşe Ebu Haşim'in profilini çizmekle başlamak ister misiniz, Bay Kane ? El-Kaide, Haşim'in faaliyetleri ve karakteri konusunda buradakilerden çok daha bilgilisiniz. Bu çalışma Ebu Haşim hakkında tam olarak ne diyor?
Kane boğazını temizledi, yorumunu tam olarak anlatacak kelimeleri aradı.
- Raporun bize gösterdiği, adamın önemli bir îslamî kişilik, yandaşlannca neredeyse tapınılan dinî bir fanatik olduğu, efendim. Son derecede kurnaz, aynı zamanda ciddi terör cinayetleri işlemeye de hazır. İslam dünyasını korumak, Batı'nın kötü etkilerinden kurtarmak için Hazreti Muhammed tarafından gönderildiğine samimiyetle inanıyor. Batı'dan saplantı derecesinde nefret ediyor.
- Söylediklerini gerçekleştireceğine inanıyor musunuz ? İstedikleri yerine getirilmezse, Washington halkım gazla zehirlemeye kalkışır mı ?
- Efendim, Ebu Haşim'in elinde imkân olsa, hiç pişmanlık duymadan, Amerika Birleşik Devletleri'ni tamamen yok eder, dedi
233
Kane kararlılıkla. Bu ülkedeki herkesi, erkek, kadın, çocuk demeden öldürür, sonra da Tann'ya şükreder. Kaba konuşmama izin verin, hanımefendiden de özür diliyorum, ama Ebu Haşim sa-ece çılgın değil, son derece tehlikeli bir orospu çocuğu da.
12 kasım 11:05
O pazartesi sabahı, Washington Anıtı dibinde çok fazla turist yoktu, parkta yarı dolu iki otobüs vardı sadece. Gök açık ve maviydi; bir kilometre kadar ötede, Beacon Tepesi'nde Beyaz Saray yükseliyordu.
Karla Şerif ile Nikolay Görev ayrı ayrı gelip bir banka oturdular. Beklerlerken, kameralarıyla otobüslerinden inen turistlere bakan Raşid'i gördüler. Raşid sırt çantasından bir video kamera çıkarıp ayarlarıyla oynamaya başladı; bu, bir araya gelmenin güvenli olacağmı gösteren işaretti. Karşıdan cevap işaret gelene kadar bekledi; Görev gazetesini açtı, okur gibi yaptı. Raşid yaklaştı, yanlarına oturdu.
-Ee?
Görev Visto'yla konuşmasını anlattı.
- İstediklerimizi, minibüsü, üniformaları, silahlan kırk sekiz saatte getirecek.
-Ne kadar?
- Yirmi bin dolar.
- Polise ispiyonlamayacağmdan emin miyiz ?
- Bu konuda güvence verdiler.
-Umarım haklısındır, Görev. Gerektiğinde, kimyasal ile cihazı Washington'un merkezine taşımak için minibüse ihtiyacımız olacak. Kusursuz taklit edilmiş bir polis aracıyla durdurulma tehlikesi pek az.
- Ya maldan ve evdeki iki arkadaşımızdan ne haber?
- Bu sabah kontrol ettim. Bir sorun yok. Raşid uzaktaki Beyaz Saray'a iğrenerek baktı. Artık her şey Amerika başkanına bağlı. İsteklerimizi derhal yerine getirecek mi, bakalım. Bunun cevabını adamımla buluştuğumuzda öğreneceğiz.
- Ne zaman ?
- Öğlen, inşallah. Raşid yanındakilere baktı. Sonra buluşuruz. Amerikalıların neler planladıklarını öğrenir öğrenmez, raporumu göndereceğim. Ebu Haşim bir sonraki adımımıza karar verir.
f
234
- Eğer Beyaz Saray'dan gelen haberler kötüyse ne olur? diye sordu Karla. Ya Amerikalılar isteklerimizi karşılamayı reddeder-

lerse ?
Raşid ayağa kalktı, çelik gibi bakışlarını genç kadına dikti.
- îmanına ne oldu, Karla Şerif? Amerika başkanı ondan ne istiyorsak, onu yapacak. Başka seçeneği yok. Aklı başında hangi başkan başkentini ölüme mahkûm eder?
27
- Bay Kane, dedi Paul Burton kısık sesle, bize ilginç ama rahatsız edici bir portre çizdiniz.
CİA'nın Lucius Kane'i yirmi dakika boyunca Ebu Haşim'in hayatını anlatarak, odadakilerin hayranlığım kazanmıştı. CİA raporu tüm önemli ayrıntıları belgeliyordu; Haşim babasının on birinci karısı Suriyeli bir kadından, 1957 yılında, Şeyh Vahab Haşim'in on yedinci oğlu olarak doğmuştu. Yüzyılın başında Yemen'den Suudî Arabistan'a göçen Şeyh Vahab burada işe küçük bir aile inşaat şirketi kurarak başlamış, dini bütün bir işadamıydı.
Babasının Suudî kraliyet ailesiyle dostluğu, şirketin, önce Müslümanların kutsal kenti Mekke'de prestijli inşaat anlaşmaları imzalamasını, daha sonra da Körfez'in hemen her ülkesinde binlerce konut, askerî tesisler, fabrikalar, yollar, resmî binalar yapan bir taahhüt imparatorluğuna dönüşmesini sağlamıştı. Uluslararası fınans ve bankacılıkla, tarım ve sulama işleriyle ilgilenen, Audi ve Porsche gibi parlak yabancı şirketlerin Suudî Arabistan'daki temsilciliğini yapan dev bir imparatorluk.
Raporda babanın yetmişli yılların başında bir uçak kazasında öldüğü, on iki evliliğinden geriye elli iki çocuk, ama daha da önemlisi beş milyar doları aşkın bir sanayi ve finans imparatorluğu kaldığı belirtiliyordu. Haşim bu mirastan payına düşen yüz milyon dolan aşkın serveti akıllıca değerlendirmiş, bir hesaba göre beş yüz milyon dolara çıkarmıştı.
Öteki ayrıntılarda Haşim'in 1973 yılında liseden mezun olduğu, o dönemde gece kulüpleri ve barlanyla ünlü Beyrut'u sık sık ziyaret ettiği anlatılıyordu. Yıllar boyu bir playboy hayatı yaşamış, çoğu kez güzel kadınların eşliğinde Beyrut kumarhanelerinde görülen, içki ve kumar düşkünü biri olarak ünlenmişti. GİA belgeleri
Ebu Haşim'in bar kızları ve bir fahişe de dahil, güzel kadınlar için en az üç kez bar kavgalarına karıştığını belirtiyordu.
Raporda Haşim'in ailenin yüz karası olmaktan sıkılmaya başladığı, babanın veliaht olarak seçtiği büyük abisinin gölgesinden kurtulamadığı ve Şeyh Vahab'ın sevgisini bir türlü kazanamadığı, ailede sözü dinlenir biri olamayacağı için umutsuzluğa sürüklendiği anlatılıyordu. Bundan sonraki bölüm Cidde'deki Kral Abdü-laziz Üniversitesi'ne inşaat mühendisliği okumak için yazılan Ebu Haşim'in, Müslüman Kardeşler örgütüyle nasıl tanıştığını anlatıyor, bu tanışıklıktan sonra uğruna savaşacağı davanın nasıl şekillendiğinin, hayatının nasıl değişip ödün vermez bir köktendinci olduğunun altını çiziyordu.
1979 yılında, Sovyet güçleri Afganistan'ı işgal ettiğinde, bu haksızlık karşısında ayaklanan birçok Müslüman genç gibi, Haşim de Sovyet işgalcilere karşı savaşan mücahitlerin saflarına katılan gönüllülerden biriydi. Büyük servetini ve mühendislik becerilerini kullanarak mücahitlere maddî ve taktik yardım sağlamış, sahra hastaneleri ve eğitim kampları oluşturulması için çalışmalar yapmış, direnişçilerin ailelerine para yardımında.bulunmuş, bütün bunların sonunda da yoldaşları tarafından kahramanlık mertebesine yükseltilmişti.
Rapor, Afganistan'da Sovyetler'e karşı kazanılan zaferin verdiği güvenle Haşim'in gözlerini anavatanı Suudî Arabistan'a çevirdiğini anlatıyordu. Giderek derinleşen paranoyası, onu İslam dünyasının Batı'mn, özellikle de "Büyük Şeytan" olarak adlandırdığı Amerika Birleşik Devletleri'nin etkisi altında olduğuna inandırmıştı. "Sovyetlerin yenilgiye uğratılması mümkünse" diye düşünüyordu Haşim, "Arap petrol alanlarım yağmalayan, Arap kültürünü yok eden cani kâfirlerin dünyasına, Batı'ya da diz çöktü-rülebilir."
Belge, Haşim'in İslam dünyasma yerleştirmek istediği katı yaşam biçimini de açıklıyordu: Kuran yasası şeriatın mutlak hâkimiyeti, kadınlara eğitim ve çalışma yasağı, sarhoşların kırbaçlanması, zinacılann recmedilmesi, katillerin kellelerinin uçurulması, hırsızların ellerinin kesilmesi, müziğin, genelevlerin ve alkolün yasaklanması...
Daha da korkunç olanı, Haşim'in terör faaliyetlerini kapsayan uzun tarihçeydi. Bu tarihçe El-Kaide'nin kuruluşunu, Haşim'in Çeçenistan'da, Lübnan'da, Somali'de, Filipinler'de, Pakistan ve Uzakdoğu'da mücadele eden İslamcı gruplara ve bazı İslam ülkelerine yardım için kişisel servetinden yararlanmasını, Amerika ve
237
Batı'ya karşı cihat ilan etmesini ve yandaşlarının Amerikan büyükelçiliklerine ve askerî üslerine karşı giriştikleri bombalı saldırılan içeriyordu.

- Temelde, diye bitiriyordu Lucius Kane raporunu, Haşim tek „ adam. Karmaşık ve anlaşılması güç kişiliği olan bir fanatik. Onu
harekete geçiren düş, Batı'mn parasal ve askerî üstünlüğüne son vermeye kararlı, güçlü ve birleşik bir İslam dünyası kurmak. Kendini kutsal bir savaşçı, Kudüs'ü Haçlıların elinden kurtaran Sala-heddin gibi görüyor, Tann'mn tümüyle ondan yana olduğuna inanıyor ve Arap davası için hayatım feda etmeye hazır. Sabır, fedakârlık ve kararlılığın askerî bakımdan daha üstün bir gücü yenmeye yeterli olacağını Afganistan'da öğrendi. Amerika Birleşik Devletleri'nin, köşeye sıkıştırdığını bildiğinden -bunu bilmiyor olması düşünülemez- geri adım atmayacaktır. Bu işi sonuna kadar götürecektir.
- Bu herifin blöf yapıyor olması ihtimali hiç mi yok? diye sordu Burton. Washington'a kimyasal saldırı planını gerçekleştireceğinden kesinlikle emin misiniz ?
- Hiç kuşkum yok. Haşim apaçık terörizmden yana. El-Kaide'nin neler yapabileceğini Nairobi ile Darüsselam'da Cole'e saldırdıklarında gördük. Söylediklerinde ciddi. Eğer istediğini alamazsa, dediğini yapacaktır.
Burton konuyu tartışmaya açmak üzereyken, Profesör Janet Stern daha çabuk davrandı. Ellilerinin sonlarına yaklaşmış, kuş gibi ufak tefek bir kadın olan profesör, sarıya boyattığı saçlarım kısacık kestirmiş, dik yakalı siyah bir kazak, siyah Lycra pantolon ve ağır ayakkabılar giymişti. Küçücük burnuna oturttuğu koyu renk çerçeveli gözlüğüyle, New York'un kuşe kâğıda basılı kadın dergilerindeki eğlence'düşkünü, görmüş geçirmiş teyzeleri hatırlatıyordu Burton'a.
- Bağnaz bir köktendinciyle karşı karşıya olduğumuz çok açık. Üstelik, Haşim'in istediği gibi bir İslam toplumu, çok güçlü bir denetim gerektirir. Elli dört kişilik bir ailede kıyıda köşede kalmış bir insan olarak, kendini göstermeye ve değerini kanıtlamaya büyük bir istek duyuyor. Çocukken, dini bütün bir Müslüman ve başanlı bir adam olan babasıyla bir sevgi-nefret ilişkisi kurmuş. Genellikle erkek çocuklar babalarıyla rekabete girmek isterler, Haşim'in de farklı olduğunu sanmıyorum. O gücü, başarıyı ve dindarlığı aşmak ve babasından çok daha önemli bir iz bırakmak istiyor. Aynı zamanda, onu iten, ona yabancılaşan ailesini de cezalandırıyor. Kraliyet ailesiyle dostluklarından, iş hayatındaki

basanlarından, Suudî toplumundaki parlak konumlarından, kısacası ailesinin sahip olduğu ne varsa, hepsinden iğreniyor. Dine yönelmiş olabilir, ama hâlâ bir asi, üstelik de iddialı bir asi. Amerika'nın ve Batı'mn etkisinden kurtaracağı Suudî Arabistan'a dönme düşünün gerçekleşmesi, onun değerini kanıtlayacak ve babasının başarılarını gölgede bırakacaktır. Bilinçaltında, onu asıl harekete geçiren gücün, bu düş olduğunu sanıyorum. Hayatında dünyayı ayağa kaldıracak önemli bir şey başarmak istiyor. Bu istek, geçmişindeki terör cinayetleriyle birlikte ele alındığında onu çok, ama çok tehlikeli kılıyor.
- İçki, kadın ve kumarla meşgul olarak Beyrut'ta geçirdiği günlerin, bize bazı ipuçları verdiğini düşünüyorum diye araya girdi CtA'nın Psikiyatrik Konular Bölümü başkam Profesör Franklyn Ernest Young. Gri saçları dağınık, iriyarı bir adamdı. Tamam, zengin Arap ailelerin çocuklarından çoğunun, kurtlarım dökmek için yabancı ülkelere gittiklerini biliyorum. Ama Haşim'in durumu farklı; babasının sıkı bir Müslüman olması, oğlunun babaya o meşhur el işaretini yaparak, "Canın cehenneme moruk, ben kendi yolumda yürüyeceğim" dediğini düşündürüyor. Haşim'in insanları şaşırtmak, beklenmeyeni yapmak eğiliminde olduğunu gösteriyor. Afganistan'a gidişi de öyle. Genellikle zengin çocuklar savaşmaya gitmez. Oysa Haşim Sovyetler'e karşı savaştı. Onun geçmişine sahip birisi için, epey cesaret isteyen bir karar. Sözünü ettiğim başkaldırı isteği ile beklenmeyeni yapma eğilimi, dinî fanatizmle birleştiğinde, adamı Amerika Birleşik Devletleri gibi tescilli bir düşmanla anlamlı bir diyaloga girmeyecek, çok tehlikeli biri yapıyor.
- Başkanın amacı, FBl'ya gaz bombasını bulacak zamanı kazandırmak. Haşim'i mantıklı bir tartışmaya çekmek için herhangi bir umudumuz var mı ? Onunla pazarlık edilebilir mi ?
- En ufak bir ihtimal bile yok. Young başını kararlılıkla iki yana salladı. Adam bizi taşaklarımızdan yakaladı, bunun farkında üstelik, istediklerinin gümüş bir tepside sunulmasını bekliyor. Ya onun dediği olur ya da hiç.
- Ona ulaşmanın tek yolu, diye söze girdi Lucius Kane, dinden geçer. Kuran'dan ve Allah'tan geçer. Bu, başarıya ulaşılabilecek bir yöntem.
- Bunu kabul etmiyorum, dedi Profesör Stem. Kuran'ın büyük bir bölümü sevgi, acıma ve hoşgörü öneriyor. Hazreti Muham-med'in sözlerine uyan aklı başında, normal Müslümanlar

bomba yerleştirip, yüz binlerce insanı gazla zehirlemeyi düşünmüyor. Tıpkı incil'e uygun yaşamaya çalışan aklı başında, normal Hıristiyanlar gibi. Oysa Haşim hiçbir bakımdan normal değil. O herif bir terörist, saptırılmış bir İslam inancının uygulayıcısı, bir kök-tendinci. Kuran'ı istediği gibi okuyan bir fanatik. Karanlık anlamlar görüp kendi yorumunu yapıyor. Ona Kuran'dan bir ayet okuyun, derhal kendi görüşünü kattığı bir başka ayetle cevap verecektir. Dinden bahsetmeye çalışın, göreceksiniz bunun, tuğladan yapılmış bir duvarla konuşmaktan farkı olmayacaktır.
- Ya onu tehdit edersek ?
FBÎ psikologu Bud Leopold başım şiddetle salladı.
- işe yaramaz. Ona yapılmaması gereken tek şey, meydan okumak. Her şeyden önce, adam dengesiz. Eğer Washington'a zarar verirse bir nükleer bombayla onu ve arkadaşlarım havaya uçuracağınızı söylerseniz, sırf kızgınlık ve gururundan gaz bombasını harekete geçirir.
- Öyleyse, ne yapacağız? Burton umudunu yitirmeye başlamıştı.
- Haşim'in içinde Amerika'ya nefret duygusundan başka bir şey yok. Onunla doğrudan pazarlığa çalışmak, uzman bir aracı kullanılsa da zaman kaybından başka bir şey olmaz. Dinlemeyecektir bile. Bana kalırsa, ona ulaşmanın en iyi yolu, mesajınızı güveneceği biriyle iletmek. Saygı duyduğu, kendi tarafında gördüğü ya da en azından nereden geldiğini bildiği bir aracı.
- iyi de, kim ? diye giderek artan bir umutsuzlukla sordu Burton. Pazarlıkta Amerika'yı temsil etmeyi kabullenecek ve olaya bizim açımızdan bakabilecek bir Arap bulabileceğimizi sanmıyorum. Özellikle de Haşim'in güvenebileceği birini. Onun saygı duyacağı herkes, onun gibi kudurmuş bir fanatiktir.
- Ben de kimseyi düşünemiyorum, diye cevap verdi Leopold. Yine de bunun tek çıkar yol olduğundan eminim.
Oda sessizliğe gömüldü. Burton uzmanlara baktı.
- Profesör Young, Bay Kane ? Ne düşünüyorsunuz ? Denemeye değer mi ? Başkana bu yolu önerebilir miyim ?
Her ikisi de başlarıyla onayladı.
- Bulacağımız her kimse, dedi Leopold. Yardım etmeyi kabul ederse, ona bizim için doğru olan yaklaşımı tüm ayrıntılarıyla anlatmamız gerekecek.
- Hangi yaklaşımdan söz ediyorsunuz ?
- Söyleyeceklerim size saçma gelecek, ama onunla konuşmaya başlarken, konuya tümüyle Haşim'in açısından bakmak, ona haklı olduğunu söylemek zorundayız. Amerika'nın Suudî topraklarında bulunmaması gerektiğini; bulunmasının, bölgenin içişlerine karışma anlamına geldiğini; hatalı olduğumuzu, bir çözüm bulmasına ve amacını gerçekleştirmesine yardım etmek istediğimizi anlatmalıyız.
- Bunları gerçekten söylemek zorunda mıyız ?
- Strateji böyle gerektirir. Haşim'in ciddi olduğumuzu görmesini sağlamalıyız. Böylelikle diyaloga girmeye hazır olur.
- Dinler mi ?
- îşe bir de bu yanından balon. O artık ailesinde kendine bir yer edinmeye çalışan, ailenin yüz karası değersiz biri değil. Arap halklarının geleceğim elinde tutan, dünyanın en güçlü başkanım köşeye sıkıştıran biri. Başı dönecek, kendini olduğundan da güçlü hissedecek, olaylarda kazandığı önemi görecektir. Amerika Birleşik Devletleri'nin herhangi bir diyalogda onun karşısında ezildiği fikri, egosunu okşayacaktır. Ben, dinleyeceğine inanıyorum.
- Umarım, haklısınızdır. Burton saatine baktı. Toplantı neredeyse üç saat sürmüştü. Herkeste yorgunluk belirtileri görülmeye başlanmıştı. Bitirmeden önce, ekleyeceğiniz bir şey var mı ? Profesör Stern?
Dudaklarım düşünceli bir ifadeyle büzmüş olan Janet Stern'ün sessizliği dikkat çekiciydi.
- Burada hepimizin unuttuğu, ama son derece önemli bir şey var. Tamam, Frank'in başlangıç taktiğiyle ilgili söylediklerine katılıyorum. Aracı bize yardımcı olmayı kabul ederse, işbirliği yapmayı da doğru buluyorum. Hatta Frank'in Haşim'in diyaloga gireceği görüşünü de destekliyorum. Ama hepsinin gerisinde, içimde zamanımızı boşa harcıyormuşuz gibi tatsız bir duygu var
-Neden?
- Çünkü önemli bir noktayı gözden kaçırıyoruz. Kahrolası sorunun çekirdeği olan noktayı.
Burton'ın kaşları çatıldı.

- Neymiş o nokta?
- Konu Amerika olduğunda, Haşim'in beyni kısa devre yapıyor. Hayır, kısa devreden çok daha tehlikeli. Washington'dan, Wash-ington'un temsil ettiği her şeyden nefret ediyor. Karanlık, sapıkça bir nefret bu. Onun gözünde Washington kötülüğün kökü, öldürülecek hayvanın kafası, Büyük Şeytan. İstekleri yerine getirilsin ya da getirilmesin, o nefret sönmeyecektir. Asü tehlike burada. Tehdidinin ya da herhangi bir pazarlığın sonucu ne olursa olsun, onun yüreğinde ve kafasında, başkenti gerçekten gaza boğmak var.
28
Washington, D.C. 12 kasım 08:57
Aleksey Kursk, Ford Galaxy'nin camından Washington kent merkezinin, öfkeli bir kovalamacayla akan bürolarına, otellerine, kozmik bir bilgisayar oyununun sanal yapılarıymış gibi büyülenmişçe-sine bakıyordu.
Direksiyondaki FBÎ görevlisinin "Beş dakika kaldı" dediğini duydu, "daha fazla sürmez."
Kursk yanından hızla akıp geçen binalara dalgın dalgın baktı. Araba granit ve camdan yapılmış zarif binalar boyunca hızla ilerliyor, Kursk ziyaret etmeyi aklından bile geçirmediği bir metropolün görüntülerini yakalıyordu. Sabahtı, dokuza iki vardı, Amerika'nın başkentinin sokakları kalabalıktı, ama kimse Dulles Havaalanından gelip Capitol çevre yolunda avaz avaz siren çalarak kentin merkezine doğru ilerleyen sivil iki FBİ aracına hemen hemen hiç bakmıyordu.
Kursk ilk arabanın arka koltuğunda oturuyordu. D.C.'ye girdikten sonraki ilk izlenimi, kentin sınırlarındaki gettonun dışında, Washington merkezinin insanı etkileyecek derecede güzel olduğuydu. Kolonyal cepheler, gücün gerçek bir görüntüsünü verme amacıyla tasarlanmış, göz kamaştırıcı beyazlıkta granit yapılar. Oysa Kursk'u gerçekten etkileyen evsizlerdi. Paçavralara bürünmüş, çoğu siyah adamlar kaldırımların kenarına uzanmış, parklardaki soğuk banklara ya da buz kesmiş eşiklere kıvrılmış, uyuyorlardı. Dünyanın en güçlü başkentinde böylesine göze batıcı bir sefaletle karşılaşacağını hiç düşünmemişti.
Kursk zihnini önündekilere çevirdi. Washington hakkında yok denecek kadar az bilgiye sahipti, kuşatma altındaki kenti hisse-demiyordu. Bölük pörçük her bilgi kırıntısı için sadece Amerikalılara güvenmek zorundaydı. Çalışmalarının güç olacağını da bili-
yordu. "Esas sorun" diye düşünüyordu Kursk, "etnik açıdan çeşitlilik gösteren büyük kentlerin, terör örgütlerine kolaylıkla yataklık etmesi." Amerikalıların altı günden az bir zamanları kalmıştı. Kursk'a göre, talihli bir rastlantı olmazsa, El-Kaide hücresini bulmaları hemen hemen imkânsızdı.
Şoför, Pennsylvania Caddesi'ne dönünce, Capitol Hill'in muhteşem güzelliği göründü. Gördüğünden başı dönen Kursk camı indirdi ve dokuz saat içinde belki yüzüncü kez içinde bulunduğu açmazı düşündü. Ya Verbatin haklıysa ve Washington'daki teröristlerden biri Gorev'se ? Ya onu bulmayı başanrsa ? O zaman ? Bulursa, bir şekilde Nikolay Gorev'i bu çılgınlığa bir son vermeye ikna edeceğine inanıyordu Kursk, gizliden gizliye. Belki de boş bir umut. Ama sonuçta ne olursa olsun, koşullar nasıl gelişirse gelişsin, resmî bir infazcı gibi davranmaya niyeti yoktu. Niko-lay'la arasındaki bağ çok derindi. Bunu yapamazdı.
- Neredeyse geldik, efendim, dedi FBİ görevlisi terbiyeli bir sesle. Galaxy, 7. Cadde boyunca hızlanıp 10. Cadde'ye saptı.
Geldik bile.
Saniyeler sonra, kaleye benzeyen ve gözden kaçması imkânsız olan FBÎ Genel Merkezi'nin önünde durdular. Kursk, J. Edgar Hoover binasının fotoğraflarını görmüştü. Hatırladığı kadarıyla, bir Amerikalı mimann binayı tanımlamak için kullandığı söz "Çağdaş kabahk"tı. Bina kaba olmaktan çok, ürkütücü görünüyordu. Araba birden sola saptı, büronun yer altı otoparkından içeri dalarlarken, Kursk midesinin kasıldığını hissetti.
Washington, D.C. 12:45
Benny Visto 14. Cadde'nin kuzey ucunda, Ricky ve Frankie'yle birlikte ıstakoz sosuyla hazırlanmış pavurya ziyafeti çekerken, restorana iki adam girdi. Visto gelenleri hemen tanıdı. Washington bürosundan Federaller; bunun anlamı dert demekti. Adamlar yaklaştı.
- Benny, dedi uzun olanı, uzun zamandır görünmüyorsun. İşler nasıl ?
- Hangi işten bahsediyorsun, adamım? Ajan gülümsedi.
- Çocuklara yürüyüşe çıkmalarını söyle. Seninle konuşacaklarımız var.
Z4J
Benny kâğıt peçeteyle dudaklanndaki ıstakoz sosunu sildi.

- Bu pavuryalara yirmi papel ödedim. Huzur içinde tadım çıkarmak istiyorum. Yemeğimin içine ediyorsun.
- Uzun sürmez. Bize zaman ayırırsan, memnun oluruz.
Visto içini çekti. Federallerle oyun oynamanın kimseye yaran yoktu. İnsanın hayatını zorlaştırabilirlerdi. Frankie ile Ricky'ye bakıp başını salladı.
- Biraz uzayın. Burası temiz.
Ricky ve Frankie ayağa kalkıp bara doğru yürüdüler. îki adam masanın kenarına oturdu.
- Siz Beyler ne bok istiyorsunuz ?
- Aradığımız adamlar var, Benny.
- Her zaman bir şey ararsınız, zaten.
- Arap, Ortadoğulu. Kimlik, silah falan peşinde olabilirler. Belki güvenli bir ev, hatta D.C. içinde ya da yakımnda bir depo.
- Bunlan arayan Arap duymadım hiç.
- Belki kızlanm da beceriyorlardır. Visto sınttı.
- Hangi kızlardan söz ediyorsun, adamım ?
- Öyleyse, belki başka birinin kızlanm beceriyorlardır. Ne dediğimi anlıyor musun, Benny?
- Ben Araplann sokak orospusu düzeceklerini sanmam. Onla-nn parası var, daha sosyetik olanlan isterler. Eskort falan.
- Öyleyse, bizim adımıza çevrende soruştursan? Sokağa haber salsan ? Belki biri bir şey duymuştur. Duymuşsa, onunla konuşmak isteriz. Vereceği bilgi çok para edebilir.
- Çevrenize para saçtığınıza göre, önemli bir iş olmalı.
- Öyle. Çok önemli, Benny.
Visto tebessüm etme isteğini bastırdı. Günü henüz yanlamış-ken, işte önünde altın bir fırsat beliriyordu.
- Bir şey isteyen adam, karşılığında bir şeyler vermeli. Her zamanki alışveriş gibi.
Federal içini çekti.
- Aklından geçen ne, Benny?
- Arkadaşlarımdan birinin güç durumda olan kızlan var. Bu sabah erken saatlerde aynasızlar 14. Cadde yakımnda bir tedavi merkezini basıp, kızlan bir sürü şeyle suçlamış. Suçlamalar kaldırılırsa, o arkadaşım çok mutlu olacak. Para da alınmış. On iki bin, nakit. Arkadaş buna da bozuk. Onu bu halde görmek, bana acı veriyor.
- Sen sokağa haber sal, bir şeyler bul, suçlamalann kaldınlma-sını, arkadaşının parasının iade edilmesini sağlarım.

- Bu iyi işte.
Ajan masanın altından bir kâğıt uzattı.
- Beni bu numaradan arayabilirsin. Gece, gündüz. Bir şey duyarsan, yaygarayı bas.
Visto elindeki kâğıda baktı.
- Yaralı bir domuz gibi, adamım. Adamlar kalktı.
- Pavuryalarının tadını çıkar.
- Çalışırım.
Federaller kapıya doğru yürüyüp çıktılar. Visto peçetesini aldı, ağzını sildi, Frankie ile Ricky geldiğinde, kafası meşguldü.
- Kahrolası Federaller ne istiyor, Benny ?
- Arap anyorlarmış. Visto tabağını itti, düşünceli bir ifadeyle bir Marlboro Light yaktı. Ortadoğulu.
- Ne bok yemeye ?
- Bir şeyler dönüyor, diye açıkladı Visto. Önemli bir şey. Federallerin avuçla para saçması, gece gündüz arayabileceğim bir numara vermesi... Bunun altında büyük bir iş olmalı.
- Öyleyse, ne yapacaksın ? diye sordu Frankie.
- 0 pezevenklere bir borcum yok, onun için derdim değil. Yine de gözlerinizi ve kulaklarınızı açmanızın bir zaran olamaz. Masanın karşı tarafındakilere bakıp, sırıttı. Bir şey bulamazsak bile, Federallere boktan bir palavra sallayıp, gezdirmeye değer. Bakarsın kızlarıma ve on iki bin papele yeniden kavuşurum. Beni dinliyor musunuz ?
29
FBİ Genel Merkezi Washington, D.C. 12 kasım 09:15
Masanın başındaki iriyan adam, söylediklerinin yapılmasına alışkın bir sesle, kendini tanıttı.

- Binbaşı Kursk, ben FBl'm Kontrterör Bölümü Başkanı Tom Murphy'yim. Kursk girer girmez odadaki gerginliği hissetmişti. Onu karşılayan dört yabancının yüzünde umutsuzluk, gözlerinde ve ağızlarının çevresinde yorgunluk izleri görünüyordu. Murphy çalışma arkadaşlarını sırayla tanıtmıştı: Jack Collins, Lou Morgan, Rusça bilen ve gerektiğinde çevirmenlik yapacak olan Matt Flood. Kursk Amerikalıların ellerini sıktı. Her birinin boynuna asılı zincirin ucunda kimliği sallandığından, Kursk adlarını ezberlemekte zorlanmadı. Birkaç dakikalık sohbet, İngihzcesinin tüm konuşmaları izlemeye yeterli olduğunu gösterince, tüm toplantının bu dilde yapılmasına karar verildi.
- Bu kentin karşı karşıya olduğu tehlike hakkında size bilgi verildiğine inanıyorum, Binbaşı, dedi Murphy.
Kursk başım salladı.
- Evet, anlattılar.
- Öyleyse, neler olduğunu, soruşturmanın hangi aşamada olduğunu özetlemekle başlayayım.
Murphy Suudî diplomatın evinin önüne bırakılan paket olayından o ana kadar gelişen her şeyi sabırla anlattı. Boris Novikov'un Moskova'da öldürülmesi ve sizin soruşturmanız hakkında bir şeyler duyana kadar, kuşkulanılacak kimse yoktu, diye devam etti. isterseniz, bu konudaki ayrıntıları bize anlatın da işe oradan başlayalım, Binbaşı.
Kursk on dakika kadar konuştu; teklediğinde ya da doğru İngilizce sözcüğü aradığında, çevirmen yardımına koştu. Sözünü bitirdiğinde, Tom Murphy tekrar konuştu:
- Bana anlatılanlara göre, bu Nikolay Gorev'i yakından tam-
yormuşsunuz. Bu tanışıklığın nereden kaynaklandığını sorabilir miyim?
Kursk açıkladı, söyledikleri öylesine yoğun bir sessizlikle karşılandı ki, koridorun öteki ucunda yürüyen birinin ayak sesleri duyulabiliyordu. Murphy şaşırmıştı.
- Aranızda böylesine yakın bir ilişki olduğunu bümiyordum, Binbaşı.
Kursk, Collins adlı ajanın gözlerini üzerinden ayırmadığını fark etti. Birden FBİ tarafından iş karıştırıcı, varlığı rahatsız edici biri olarak görülebileceğini anladı. Polisin farklı bölümleri arasında rekabet yaşanırken, iki ayrı kıtadan gelen federal yetkililer arasında da çekişme olması doğaldı.
- Buradan başka bir soruya geçmek istiyorum, dedi Murphy dikkatle. Sormam gerektiğini düşündüğüm bir soruya. Varsayalım, sadece varsayalım ki, Görev Raşid'le birlikte Washington'da Onu yakalamamıza yardım etmeniz herhangi bir çıkar çatışmasına neden olur mu ?
Kursk masanın çevresinde, gözlerini kırpmadan bakan yüzlere baktı, yalan söyledi.
- Hayır.
Murphy başım salladı.
- Bu soruyu sorduğum için özür dilerim, Binbaşı. Ama bunun gibi hassas ve önemli bir konuda, zaman da aleyhimize işlerken, herkesin yüzde yüz katkısından emin olmak istememi anlayışla karşılarsınız.
- Tabiî, anlıyorum.
- Pekâlâ, öyleyse işimize bakalım. Murphy'nin önünde bir bloknot vardı, bir kalem aldı. Muhammed Raşid'i zaten biliyoruz. O herif Çakal Carlos'la aynı kumaştan, alabildiğine acımasız bir terörist, eylemlerinin listesi de bir mil uzunluğunda olmalı. Öte yandan, bize Görev hakkında ne söyleyebilirsiniz ? Karşımızdakinin ne biçim bir adam olduğunu bilmek istiyoruz. Güçlü yanlan, özellikleri, zaafları.
Kursk, Gorev'in geçmişi hakkmda ayrıntılı bilgi verdi, sonra da çantasından bir dosya çıkardı.
- Bu dosyada istediğiniz bütün bilgiler var; hatta bir yıl önce Çe-çenistan'da bir gazeteci tarafından çekümiş bir fotoğrafı bile. Elimizdeki en iyi fotoğraf, bu. Dosyayı masanın üzerinden Murphy'ye uzattı. Tabiî, dosyayı İngilizce'ye çevirdik.
- Fotokopilerini çektiririz, dedi Murphy dosyayı alırken. Herkesin görmesi için, dosyadaki fotoğrafı masanın ortasına yerleş-

tirdi. Lütfen, devam edin.
- Nikolay Görev hakkında şunu söyleyebilirim. Yüksek eğitim almış bir paraşütçü ve gerçek bir profesyonel. Hiçbir şeyden korkusu olmadığını kişisel deneyimimle biliyorum. Zaaflarına gelince, adaletsizlik karşısında kolayca öfkelenmesinin dışında aklıma gelen bir zaafı yok, tabiî eğer buna zaaf diyebilirseniz. Bir de, ona yalan söylememek gerek. Yalan, ölümcül bir hata olur.

Murphy kaleminin ucuyla fotoğrafa dokundu.
- Bilmemiz gereken herhangi bir özel alışkanlığı var mı ? Washington' daysa sürdürmek isteyeceği bir uyuşturucu alışkanlığı, cinsel tercihleri ?
- Bildiğim kadarıyla, yok.
- Özel bakım ya da doktor gerektirecek herhangi bir sağlık sorunu?
- Aynı cevabı vereceğim: bilebildiğim kadanyla yok.
- Görev halkın araşma karışsa, dikkat çekecek bedensel özellikleri, sakatlık veya yara izleri ? Onu bulmakta yardımcı olacak, olağanın dışında herhangi bir özellik?
- Görev Afganistan savaşında yaralanmıştı. Sağ omzundaki kurşun yarasının izi hâlâ duruyor. Sanınm, dosyada bu bilgi var.
Murphy not almayı bitirdi, içini çekti.
- Tamam, şimdi size bu oyunu nasıl oynayacağımızı anlatayım. Ayağa kalkıp, duvardaki Washington haritasının yanma gitti, Kursk'un anlaması için yavaş konuşmaya özen göstererek, Washington, D.C.'nin nasıl dört çeyreğe bölündüğünü anlattı. Operasyona Güvenli Bölge adını verdik. Kentteki tüm ajanlarımızı, koordinasyonu bu binadan sağlanan üç ayrı ekipten birinde görevlendirdik. Bunlara A, B ve C ekipleri diyelim. A ekibi Washington metropol polisiyle birlikte çalışacak. Bölgedeki her noktayı sistemli bir şekilde aramak, onların görevi olacak. Kaynaklarımızı en etkili biçimde kullanabilmek için FBİ ajanlarından, gizli servis ajanlarından ya da sivil polislerden birlikte çalışacak ikişer kişilik gruplar kullanacağız. Bombanın ve kimyasalın saklanabileceği binaların, kayıkhanelerin ve depoların listesini çıkarıyoruz. Sonra sahipleriyle temasa geçip, yerlerinin kiralık olup olmadığı, son zamanlarda yeni bir kiracıya verilip verilmediğini, kiracıların dikkat çekici hareketlerine tanık olup olmadıkları falan sorulacak. D.C.'nin yanı sıra, kent dışında da aramaları sürdüreceğiz. Bu da B ekibi tarafından yapılacak.
Murphy, D.C.'nin sınırlarım, Virginia ve Maryland'i göstererek Kursk'a temel bir coğrafî bilgi kazandırmaya çalıştı. Sözünü ettiğim yerler Crystal City, Chevy Chase, Alexandria, Arling-
Z4«
ton. Kursk adını duyduğu yerlerin nerede olduğunu bilmediği halde Murphy'nin harita üzerindeki parmağını izlemekte zorlanmıyordu. Sonra, sıra C ekibine geliyor. Ekip, üç veya dört kişilik mobil birimlerden oluşacak. İstedikleri yere, istedikleri anda gitmeye hazır, hızlı birimler. Bu ekip söylentilere, sezgilere ya da köstebek veya başka kaynaklardan aldığımız sıcak bilgilere göre hareket edecek. Sokaklara dağılıp, polis ve FBI köstebeklerine para verecek, bilgi isteyecekler. Uyuşturucu satıcıları ve kullanıcıları, sabıkalılar, fahişeler, hırsızlar, sokak kızları, kapkaççılar, kısacası sokaklarda neler olup bittiğini bilenlerle görüşecekler. Gizli servis de aynı şeyi yapacak, ama sıkı işbirliği içinde olacağız. Köstebeklerden ve sokaklardan sağlanan bilgileri paylaşıp aynı hedefe yönelmeyi önleyeceğiz. Kaldırımlarda çalışan ekipler işe başladılar bile. Yeni gelmiş Ortadoğulu olup olmadığım soruyorlar. Tabiî, şimdi işe yeni baştan başlamalarını, listeye Görev ile Çeçenleri de eklemelerini söyleyeceğiz. Bu ülkeye yasadışı yoldan girmiş binlerce Arap kökenliyi belirlemek için Göçmen Bürosu'yla işbirliği içindeyiz. Adamları belirleyip bulmak, neler yaptıklarım anlamak zorundayız. Bu listeye de Çeçenleri ekleyeceğim. Murphy bir an durakladı. Bu, FBÎ'm şimdiye kadar gerçekleştirdiği en geniş operasyon olacak, diye devam etti sözlerine. Şeytan ayrıntıda gizlidir, derler. İçimizden kimsenin en küçük ayrıntıyı bile gözden kaçırmasını istemiyorum. Söylediklerimin hepsini anlıyor musunuz, Binbaşı? Yoksa çok mu hızlı konuşuyorum?
Kursk kafasını salladı. Anlayamadığı bir ya da iki sözcük olmuştu, ama Murphy'nin planını kavrayabilmişti.
- Hayır, anladım.
Kursk Amerikalıların da onun gibi, tüm önlemleri alma gayreti içinde olduğunu gördü. Sokak suçlularına para önermek salaklık, hatta ahlaksızlık olarak görülebilirdi. Oysa, genelde işe yaradığını biliyordu. Hırsızlar arasında onur diye bir şey yoktu pek. Sabıkalılar bu işe çabucak para kazanmak için giriyorlardı, paranın nereden geldiği de çok önemli değildi. Moskova'da, yeterli para verilirse felçli anneannelerini satacak, korkusuz gangsterler tanıyordu.
- Siz Binbaşı Kursk, Ajan Collins, Ajan Morgan ve Ajan Flood'la birlikte doğrudan bana bağlı, ayrı bir ekip oluşturacaksınız. Ajan Flood çok iyi Rusça konuştuğundan, işinize yarayabilir, Ajan Morgan da biraz Arapça bilir. Ajan Collins ekip şefi olacak, çalışmalarınızı onun bürosundan yürüteceksiniz. Sorusu olan var mı?
Yoktu. Kursk Amerikalıların onu beklerken konuyu görüştük-
lerini düşündü. Murphy, Collins'e döndü.

- Jack, kendine ve arkadaşlarına dosyanın birer fotokopisini çektir, orijinali de bana iade et. Özür dilerim, Baylar, ama başka bir toplantıya katılmam gerekiyor.
Murphy kalktı, Kursk'a döndü.
- Hem kendim hem de arkadaşlanm adına yardımlarınız için teşekkür ederim, Binbaşı. Herhangi bir aşamada, herhangi bir konu hakkında konuşmak isterseniz, sakın çekinmeyin.
- Bir tek sorum var. Silahım. Washington'da silah taşıyabilmem için adamlarınız gerekli izni alacaktı.
- Her şey ayarlandı bile, Binbaşı. Murphy masanın çevresindekilere baktı. İşe başlamadan önce birbirinizle tanışabilmeniz için, sizleri baş başa bırakıyorum. Önümüzde çok uzun, çok zorlu günler var. Onun için, hepinize iyi şanslar.
Collins'in bürosuna geçtiler. Kursk masanın üzerinde tek fotoğraf olduğunu gördü. Kent dışında olması gereken bir evin önünde, Colins, denizci üniforması içinde gülümseyen bir delikanlı ile Collins'in karısı olduğunu tahmin ettiği, koyu saçlı, güzel bir kadının omzuna ellerini koymuştu. Kursk delikanlının oğulları olduğunu düşündü.
- Oturun, Binbaşı. Collins son derecede ciddiydi. Kursk'un 7. Cadde'de, FBÎ'ın konuklar ve ziyaretçi polisler için kullandığı misafirhanelerden birinde kalacağını anlattı. Buradaki işimizi bitirdiğimizde, bavulunuzu açmak isterseniz, Lou sizi kalacağınız yere götürür.
- Teşekkür ederim. Kursk Amerikalının sesinde bir soğukluk sezdi. Bunu daha sonraya da bırakabilirim. Hemen işe başlamayı tercih ederim.
- Güzel. Görev dosyasının fotokopilerini aldırayım, sonra çalışmaya başlanz.
Collins odadan ayrıldı.
- Kahve, Binbaşı? diye sordu Morgan.
- Teşekkür ederim. Morgan köşedeki makineden fincanları doldurdu. Uzun zamandan beri mi FBl'dasınız, Ajan Morgan?
- Adım Lou. On yıl oldu. Siyah ajan Kursk'a fincanım uzatırken gülümsedi. Burada olmanız güzel, Binbaşı. Daha önce hiç Wash-ington'a gelmiş miydiniz ?
- Hayır, hiç. Lütfen, bana Aleksey deyin. Kursk kahvesini yu-dumladı, Collins'in açık büronun diğer ucundaki kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunu gördü. Bana sanki arkadaşınız burada ol-

mamdan hoşlanmıyormuş gibi geliyor. Morgan başını salladı.
- Seninle bir ilgisi yok, Aleksey. Aden Körfezi'nde, Cole'e karşı girişilen saldırıyı hatırlar mısın ?
- Tabiî.
Morgan masanın üzerindeki fotoğrafı gösterdi.
- Jack'in oğlu ölenler arasındaydı. Henüz on dokuz yaşında bir bahriyeliydi.
Kursk dehşet içinde fotoğrafa baktı, sonra uzanıp, aldı.
- Çok... çok üzüldüm.
- Jack'in tek çocuğuydu. Böyle bir trajedi insanı derinden yaralar. Morgan fincanını masaya bıraktı, istihbaratımız operasyonu planlamaya yardım edenin, hedefi belirleyenin ve insanlan seçenin Muhammed Raşid olduğunu söylüyor. Tabiî, Ebu Ha-şim'in onayıyla. Cole'ün havaya uçurulduğu gün on yedi Amerikalı genç öldü. Çoğu çocukluktan yeni çıkmış, lise mezunlarıydı. Bu da Jack'in konuya kişisel açıdan bakmasına neden oluyor. Eğer Raşid buralarda bir yerdeyse, onu yakalamayı kafasına koymuş. Eski dostun olsun, olmasın, ona yardım eden herkesi de.
Kursk söyleyecek bir şey bulamıyordu. Collins birden geri döndü. Kursk'un elindeki fotoğrafı gördü. Kursk resmi huzursuzca masaya bıraktı. Bakıştılar.
- Kopyalar yolda, dedi Collins. Önce bir okuyalım, sonra da sorularımız olursa cevaplandırırsınız. Ondan sonra da valizlerinizi dairenize bırakır, Alexandria'ya kadar bir uzanınz.
- Anlamadım ?
- Potomac Irmağı'nın güneyinde, Virginia'da bir yer, diye açıkladı Morgan. Duvardaki haritada bölgeyi gösterdi. Ortadoğulu ve Arap göçmenlerin yaşadığı bir yer. Onun için, bir göz atmak istiyoruz. Eğer Raşid ile Görev buradaysa, o bölgede güvenli bir evde kalma ihtimalleri yüksek.
- Eğer buradalarsa, dedi Collins Kursk'a, dikkat çekmemeye çalışacaklarından emin olabilirsiniz. Yine de bir ara yüzlerini göstermek zorunda kalacaklar; yiyecek falan almak için bir dükkâna girecekler, bir restoranda yemek yiyecekler, araba kullanıyorlarsa bir benzin istasyonuna uğrayacaklar, taksiye ya da toplu taşıma aracına binecekler ya da sokakta yürüyecekler. Collins masanın çekmecesinden bir zarf çıkardı, içinden aldığı siyah beyaz, silik

fotoğrafı Kursk'a uzattı. Bu fotoğraf elimizdeki birkaç Muhammed Raşid resminden biri, diye sürdürdü konuşmasını. Birkaç yıl önce, bir Mossad ajanı tarafından çekildi. Pek mükemmel sayılmaz ama, elimizde daha iyisi yok. Raşid ile Gorev'in fotoğraflarını bölgede hangi FBÎ köstebeği varsa, göstereceğiz; gözlerini açmalarını, gördüklerine kaçırmamalarını söyleyeceğiz. Ondan sonra, izlediğimiz kuşkulu Araplarla ilgili bir yenilik, bir gelişme var mı, bakacağız.
Kursk fotoğrafı incelemeyi tamamlayıp, Collins'e iade etti.
- Nasıl isterseniz.
Collins'in masasının üstündeki telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı. Kursk karşı taraftakini duyamıyordu ama, cevaptaki telaşı yakalamıştı.
- Adres ne ? Collins bloknota bir şeyler karaladı. Tamam, yola çıkıyoruz, dedi. Ahizeyi yerine bıraktı, not aldığı sayfayı kopardı.
- Bir şey mi var, Jack ?
- Belki. Belki de yok. Çocukların kontrol ettiği depoların listesi. Birinde ilginç bir şey var.
O sabah saat sekizden beri yüzlerce depo ziyaret edilmiş, hiçbir sonuç alınamamıştı. Federal ajanlar bombanın saklanabileceği uygun bir yer aramak üzere D.C.'yi, Virginia ile Maryland sınırlarının ötesindeki bölgeleri aramaya başlamışlardı.
Morgan başım salladı.
-Ee, ne varmış?
- Alexandria'daM bir depo sahibi bundan beş hafta önce Arap bir erkek ile bir kadının gelip depo kiralamak istediklerini söylüyor.
- Sonra ne olmuş ?
- Depoyu incelemişler, tekrar geleceklerini söylemişler, ama bir daha görünmemişler. Çocuklardan ikisi depoyu kontrol edip, sahibini sorguluyor. Oraya gidip, Görev ile Raşid'in fotoğraflarım göstermemizin bir zararı olamaz.
Morgan masadan kalktı.
- Garajdan bir araba ayarlayayım. Sizinle aşağıda buluşuruz. Morgan kapıya yönelirken, Collins«ceketine uzandı. -Arkadaşınız, dedi Kursk becerebildiği kadar sakin bir sesle. Oğlunuza olanları anlattı...
Kursk bir şeyler daha söylemek, üzüldüğünü belirtmek istiyordu ama, Collins'in ona neredeyse ürkütücü bir biçimde baktığım görünce, konuşamadı.
- Bilmenizi istediğim bir şey var, Binbaşı, bunu sakın kişisel olarak almayın. Ne tarafından bakarsanız bakın, Nikolay Görev Muhammed Raşid'le aynı gemide. El-Kaide'yle ilişkisi olan bir terörist. Onun için size açıkça söyleyeyim. Eğer Washington'daysa-lar ve biz onları bulursak, bize ödeyecekleri bir borçlan var.
30
Washington, B.C. 12 kasım 08:15
Bu sahneye o sabah, milyonlarca Amerikalının evinde rastlanabilirdi. Açık televizyon avaz avaz bağırıyordu. Üç yaşındaki Daniel Dean bir taraftan Cheerios kaşıklarken diğer taraftan gözlerini ekrana dikmiş bakıyor, televizyondaki bangır bangır "Poke-mon" dizisini izliyordu. Yanındaki mutfak iskemlesine çökmüş, kahvesini yudumlayan Nikki Dean ise sevgi dolu gözlerle oğlunu izliyordu.
Daniel gözlerini ekrandan ayırdı, elindeki kaşık madenî bir gürültüyle kâseye düştü.
- "Pokemon" bitti. Şimdi "Scoobydoo" izleyebilir miyim ?
- Sadece beş dakika ama, Daniel. Sonra, gitmemiz gerek. Oğlu kumanda aletinin düğmelerine basarak kanalları atladı,
sonunda sevgili köpeğinin dizisini buldu. Nikki düşünüyordu: daha kısa bir süre önce beceriksiz bir bebekti. Oysa şimdi kanallar arasında dolaşıyor, videoyu çalıştırıyor, yuvaya gidiyor, konuşuyor, tartışıyor, tümüyle kendine özgü bir akıl geliştiriyor. Bir gece önce oğlunun yanma uzanmış saçım okşarken, uykudaki yüze, sağlam gelişen küçük vücuda bakarken, bir şeyler kaybetmek üzere olduğunun farkına varmıştı. Daniel ana kuzusu çağını çoktan kapatmıştı, Nikki bebeğini yitiriyordu.
Zihni bir önceki gün, Jack'le yaptığı konuşmaya gitti. Ona söylemek isteyip de söyleyemediği şeylere. Hayatının önemli bir krize doğru gittiğine. İki yıldan beri, günlerini hiçbir amacı, hedefi olmaksızın geçirdiğini, sadece iyi bir anne olmayı, meslek hayatını sürdürmeyi düşündüğünü, başarısız evliliğini unutmaya çalıştığım hatırladı. Oysa son günlerde, hayatına yeni bir yön vermenin zamanı geldiğini hissediyordu. Üstelik, o yönün ne olduğunu da çok iyi bilerek.

Uzun zaman önce annesi ona bir şey söylemişti, anlamım kavramadığı, Daniel olana kadar da anlayamadığı bilgece birkaç kelime: hayatın anlamı, hayattır. Bir düzene girmek, günlerini aileyle, çocuk sahibi olunca insanın önüne açılan o neşe ve sevgi kaynağıyla ilgili dünyevî işlerle doldurmak... Bundan on yıl önce, bütün hırsıyla kendine gazetecilik mesleğinde bir yer edinmeye uğraştığı sırada, biri gelip de, hayatını bebeğine borçlu olduğunu söylese, adamın yüzüne gülerdi kuşkusuz. Oysa şimdi, Mark'tan ayrıldığında yanında sevilmesi, düşünülmesi, doyurulması ve altının değiştirilmesi gereken bebeği Daniel olmasa, hayatının beş para etmeyeceğinin farkındaydı.
Yön, en azından Nikki açısından, bir ilişki, bir aile demekti. Jack'e itiraf edemediklerinden biri de buydu: deli gibi, daha çok çocuk istiyordu. Üstelik, sonsuza dek de bekleyemezdi. Birden zamanın su gibi akıp gittiğini, oğluyla birlikte baş başa kalmak js- . temediğini anlamıştı; onun aradığı sağlam, sevgi dolu bir ilişkiydi, hem kendi hem de Daniel'ın iyiliği için olabildiğince çabuk. Oysa, Jack aynı özlemi paylaşıyor muydu, bilmiyordu.
Sözünü tutmamış, önceki gece Nikki'ye telefon etmemişti. Nikki merak içindeydi. İşi başından mı aşkındı? Bir zamanlar bir kız arkadaşının iyi niyetle verdiği öğüdü hatırladı: eğer bir erkek bir bağlılığa hazır olmadığını söylüyorsa, buna inan ve hemen uzaklaş.
Kahvesini bitirdi.
- Daniel, gitmemiz gerek. Yuva saati. Yoksa anne işe geç kalacak.
O gün yapılacak iki işi vardı. Biri metropol polisinin bir yıl kadar önce Ecklington Meydanı'nda açtığı yeni Kriz Kontrol Merke-zi'ndeki gelişmeyle ilgili bir makale, diğeri de Reagan Havaalanı' nın Hava Trafik Kontrolörü Tony Gazara'yla bir söyleşi. Havaalanı konusu fazla ilginç değildi, ama Nikki söyleşiyi kucağında bulu-vermişti işte. Reagan'da bir hafta içinde iki kaza atlatıldığından, Post'un editörü hava trafik kontrolörleriyle ilgili bir yazı istemişti.
- Daniel, haydi canım.
Daniel içini çekti, televizyonu kapadı, uzaktan kumandayı elinden bıraktı, ayağa kalktı.
- Of, tamam.
Nikki oğluna paltosunu, şapkasını ve atkısını göydirip omzuna Power Ranger sırt çantasını oturttu.
- Daniel... Anne bir soru sormak istiyor. Duraksadı, sonra düşünceli bir ifadeyle sözünü tamamladı. Jack'i seviyor musun?
Oğlan başını salladı.
Zi>4
- Jack bana doğum günümde bir Power Ranger elbisesi aldı.
- Başka bir nedenin yok mu ? Daniel kaşlarını çattı, omzunu silkti. Annenin bir çocuğu daha olsa, bir erkek ya da kız kardeşin olsa, ister miydin ?
-Asla. -Neden?
- Oyuncaklarımı vermem gerekirdi de, ondan. Anne, Power Ranger elbisemi okula götürebilir miyim? Sonra yüzmeye gidebilir miyiz ?
Soruları pek etkili olmamıştı. Daniel gibi akıllı da olsa, üç yaşındaki bir çocuğa uygun değildi, anlaşılan. Tek yapabildiği, umutsuzca gülümsemek oldu.
- Sanırım, evet.
- Teşekkürler, Anne. Daniel dudaklarını büzüp bir öpücük • gönderdi, sonra hızla kayboldu.
Nikki masanın başından kalkmadı. Koridorda, yatak odasına doğru giden ayak seslerini dinledi. Daha ne kadar zamanı kalmıştı ? Beş yıl, altı ? Talihi varsa, belki biraz daha fazla. Hemen ilişkiyi bitirip uzaklaşmalı mı? Jack Collins'i seviyordu. Aralanndaki ilişki Nikki'nin planladığı gibi gelişmese de, ilişkiyi sona erdirmek, pek hoşuna gitmeyecekti. Yine de, er ya da geç, bir karar vermek zorunda kalacağını biliyordu.
10. ve 11. caddeler arasında, Beyaz Saray'dan yürüyerek on dakikalık mesafede, Amerika Birleşik Devletleri Gizli Servisi Genel Merkezi olarak kullanılan, açık kahverengi, modern bir bina vardır. 1865 yılında, Amerikan iç Savaşı sırasında, dolaşımdaki sahte dolarlarla savaşmak için bir avuç kişiyle işe başlayan kurum, bugün artık beş binden fazla çalışanı olan bir devlet dairesiydi: özel ajanlar, üniformalı yetkililer, teknik ve profesyonel destek birimleri, Amerika'da yüzden fazla kente, dünya üzerinde de Moskova ve Bangkok dahil, on iki yerleşim merkezine dağılmış bürolar.
Gizli servisin ana görevi Amerika başkanım, başkan yardımcısını ve onların ailelerini korumak, onlara gelen tehditleri araştırmak; bu koruma görevini ziyaret eden yabancı devlet başkanlarını, aralarında Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin de bulunduğu belirli kişileri de

kapsayacak şekilde yerine getirmekti, ancak yine de işleri "başkan adına kurşun yemek" olarak tanımlanamazdı. Gizli servis koruma görevinin yanı sıra, kalpazanlık, malî sahtekârlık ya da bilgisayar sahtekârlığı, sahte belge hazırlanması, para aklama ve kredi kartı sahtekârlığını içeren suçları da araştırırdı. Çoğu kimse, gizli servisin dünyanın en büyük mürekkep -sekiz yüzü aşkın- ve kâğıt kütüphanesine sahip olduğunu bilmez. Uzmanları bu konuda öylesine bilgi sahibidir ki elle yazılmış ya da basılmış bir nottan, notun yazılı olduğu kâğıdın geldiği ülke ya da bölgeyi belirleyebilir, kâğıdın ne zaman üretildiğini hesaplayabilir, mürekkepten örnek alarak, notun ne zaman yazıldığım, bir ya da iki günlük yanılmayla çıkarabilir.

Ebu Haşim'in isteklerinin Beyaz Saray'a iletildiği günün sabahında, saat on bir buçukta gizli servis, tıpkı FBİ gibi, bilgi toplama çalışmalarını başlatmıştı. Washington bürosunda çalışan sayısız özel ajan sokaklara çıkmış haber kaynaklarını sıkıştırıyor, sahte ya da değiştirilmiş kimlikler, çalınmış kredi kartları peşinde olan ya da kentte son birkaç gün içinde yer kiralayan Araplarla ilgili bilgi vereceklere hatın sayılır ödüller öneriyorlardı. O öğleden sonra ikide, gizli servis laboratuvan Suudî diplomatın evinin önüne bırakılan paketteki yazılı malzemenin ilk incelemesini de tamamlamıştı. Paketin üzerindeki adresin, standart mavi uçlu Bic tükenmezle ve teslimattan dört saat önce yazıldığı anlaşılmıştı. Union Gan'ndaki emanet eşya dolabını gösteren sayfa da aynı kişi tarafından, aynı kalemle ve aynı zamanda yazılmıştı.

O geceyarısına doğru, tutsak isimlerini içeren iki sayfanın mürekkep püskürtmeli bir Hewlett Packard 825C'de basıldığı, yazıcının bundan bir yıl önce Filipinler'deM HP temsilcisine gönderildikten sonra, altı Ortadoğu ve Asya ülkesine dağıtılan sevlöyata dahil olduğu belirlenmişti. Kullanılan kâğıt, ürünlerini Ortadoğu ile Güneydoğu Asya'ya ihraç eden bir Malezya fabrikasında, yaklaşık altı ay önce üretilmişti. Hem Bic hem kâğıt hem de HP yazıcı çok sayıda üretilen mallardandı, hiçbir özellikleri olmadığından, alıcılarını belirleyip yakalamak çok zordu; paket de öyle. Bu standart paket D.C.'de ya da çevredeki eyaletlerdeki binlerce dükkânda, kolaylıkla bulunabilecek bir üründü. Bolca talih ve zamanla, belki bu mallan satan dükkânları birkaç düzineyle sınırlandırmak mümkün olabilirdi, ama bunun için hatın sayılır, zaman ve gayret gerekirdi. İşi başından aşkın bir satıcı, bir ay ya da belki bir yıl önce tek bir Bic tükenmez alan birini hatırlayabilir miydi ? Ya da kafasını kaşıyacak zamanı olmayan bir satıcı, bir kutu ya da bir paket yazıcı kâğıdı sattığı kişiyi unutmamış olabilir miydi ? Üçünün içinde en fazla umut veren HP yazıcıydı kuşkusuz, yine de Ortadoğu'daki ya da Güneydoğu Asya'daki sahibini, süre dolmadan yakalamak mümkün müydü? Malzemenin üzerinde -Suudî diplomatın paket üzerinde bıraktığı hariç- parmak izi bulunmaması, işe yarar bir sonuca varmayı daha da güçleştirecekti.

Uzun boylu, elli yaşlarında bir Pennsylvania'lı olan Rob Owens, gizli servisin koruma müdür yardımcısıydı. Sabah sekizde müdürüyle yaptığı özel toplantıda El-Kaide'nin tehdidini öğrenmiş, ondan sonra da haberin şokundan kurtulamamıştı. Gizli servisin, başkanı korumakla görevli birimi, kurumda en çok gıpta edilen iki yüz kişilik bir ajan ordusundan oluşuyordu. Ebu Ha-şim'in mektubu başkana doğrudan bir tehdit içerdiğinden, gelecek saatler ve günlerde başkanın güvenliğini sağlamak, Owens'in görevi olacaktı. Başkan Washington'dan ayrılmak istememesine rağmen, Owens başkanı Washington'dan çok kısa zamanda ve güvenlik içinde uzaklaştırmak için gerekli tüm önlemleri almıştı.

Aksi durumda, bombanın gerçekten patlatılması halinde, bodrumdaki sığmağı kullanmaktan başka çare kalmayacaktı. Radyasyon, kimyasal ve biyolojik ıîltreleme cihazlarıyla güçlendirilen, erzakla, biyokimyasal saldırıdan korunma elbiseleriyle, ranzalarla, iletişim sistemleri ve diğer gereçlerle tıka basa dolu olan, ordunun mühendislik birimlerince inşa edilmiş sığmak ani bir nükleer, biyolojik ya da kimyasal saldın durumunda başkanın derhal çekileceği bir yerdi. Owens "yapılacaklar" listesini gözden geçiriyordu. Başkanın sığmağa koşması ya da Beyaz Saray'ın çimleri üzerinden helikoptere ulaşması durumunda Oval Ofıs'te ya da başkanın özel dairesinde yeterince korunma elbisesi ve oksijen bulunup bulunmadığını araştmrken, kapı vuruldu, odaya üzgün görünen gür bıyıklı ve tıknaz bir adam girdi.

- Beni istemişsiniz, efendim ?
- Otur, Harry.

Harry Judd'ın yüzüne bakıldığında, üzüntülü ifadesi dışında göze ilk çarpan, burnunun ucuna yakın, tırnak büyüklüğündeki derin yara iziydi. Owens, Harry'yle her konuştuğunda, ize bakmamak için büyük gayret gösteriyordu. Oysa yara insanın gözüne batıyor, sanki biri Harry Judd'ın burnundan bir parça dişlemiş gibi duruyordu. Saçı seyrelmeye yüz tutmuş, birazcık

toplu olan elli bir yaşındaki Judd, kriz zamanlannda çevresine güven veren sarsılmaz sükûnetiyle gizli serviste neredeyse bir efsane olmuştu.
Koruma müdür yardımcısı asistanı olarak dört ayn başkana hizmet vermiş, serviste yirmi beş yılını aşmıştı. Chicago, New York ve Miami bürolarında kalpazanlık ve sahte kredi kartlan so-
257
ruşturmalanyla uğraşmış, şimdiki görevine atanmadan önce de yedi yıl koruma görevi yapmıştı. Reagan'ın vurulduğu gün, Washington Hilton'da görevüydi -aman Tannm, o saldın servise neler öğretmişti, neler- ve Hinckley'nin 22'lik kurşunlanndan biri onu da vurmuştu; burnunu değil, kolunu. Burnundaki yarayı kalpazanlık soruşturmasına, Miami'ye borçluydu. Plastik cerrahî yaranın izini tamamen yok ederdi, ama Judd öylelerinden değildi, onda hiç kendini beğenmişlik yoktu. Bu haliyle Owens'a üzgün bakışlı bir tazıyı hatırlatıyordu, işi için yaşayan, hızlı ve zeki bir tazıyı.
Judd, El-Kaide tehdidinden haberdardı, Owens da ona biraz önce tamamladığı listeyi uzattı.
- işe elbiselerle başlayacağız, Harry. Elbiseleri hazırlayıp yerlerine ulaştır. Gözden uzak, güvende olmalan için bazı önlemler düşündüm. Ama daha iyi bir fikrin varsa, söyle.
Judd üsteyi alıp incelemeye başladı, burnundaki yarayı kaşımaya koyuldu: yara izinin daha da dikkat çekmesinden başka bir şeye yaramayan bir alışkanlık.
- Tamam efendim.
- Sonra sığmakta da bir denetim yapmanı istiyorum. Her şeyin düzenli ve yerli yerinde olmasını sağla. Gerektiğinde kullanabilmemiz için her şeyin hazır olması gerek.
- Yeterince biyokimyasal korunma elbisesi bulabilecek miyiz?
- Eğer daha fazlasma gerek duyacağımızı düşünürsen, getirtiriz. Şimdilik bu kadar, Harry. Unuttuğum bir şey varsa, haber vermekten çekinme.
Owens, Harry Judd'la çalıştığı yıllar boyunca adamda en ufak bir tedirginlik belirtisi görememişti. Oysa bu kez, Judd'ın sorusunda bir endişe tımsı duyduğunu sandı.
- Soruşturmadan bir şey çıktı mı ?
Owens başım salladı. İçinden, gizli servis ve FBİ ajanlarının sokak araştırmalanmn durumu aydınlatacağını umuyordu, ama bunun bir garantisi olmadığının da farkındaydı.
- Maalesef, hayır. Daha dualanmı bitirmedim, Harry.
Bir buçuk kilometre ötede, adam Gül Bahçesi'ne girdi.
- Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Tamam mı, çocuklar?
- Tabiî. İki gizli servis ajanı Batı Kanadı'ndaki balkon kapüan-nın ardında bekledi. Adam, Ulusal Güvenlik Konseyi üyesi, ve başkanın en sadık damşmanlanndan biri olarak, günün yirmi dört saati boyunca, iki korumayı hak ediyordu.
Tek basma, çimenlerin arasındaki dar beton yollarda gezindi,
258
bir sigara yaktı. Gül Bahçesi öyle aman aman bir yer değildi; kısa kesilmiş çimler, çalılıklar ve beyaza boyalı demir oturma grupları. Herkesçe paylaşılan bir yanlış anlama sonucunda, adını buradaki gül fidanlarından aldığı sanılıyordu; oysa bahçede gül fidanı yok denecek kadar azdı. Gül Bahçesi adını ünlü bir anneden, Rose Kennedy'den almıştı. Adam derin bir nefes aldı, ciğerlerini hava ve tütün dumanıyla doldurdu, endişeyle dumanı üfledi. Krizin başlamasından beri, neredeyse yirmi dört saattir Beyaz Saray'da hapisti; evinde geçirdiği birkaç dakikanın dışında, dışarıya adım atamamıştı, düşüncelerini düzene sokmak için yalnız kalma ihtiyacındaydı.
O soğuk kasım sabahı, ıslak çimenlerde yürürken, başlangıçtan beri beynini kemiren soru yeniden canlandı. Bunu neden yapıyorum? Vatandaşım olan milyonlarca Amerikalının hayatım tehlikeye atan bir avuç İslamcı fanatiğe neden yardım ediyorum? Nedenini birine söylemeye kalksa, onu deli diye götürürlerdi. Oysa nedenleri ülkesini iyiye götürecek, şerefli nedenlerdi, amaçları konusunda fikrini değiştirmeyecekti. Hiçbir şey kararını etkileyemezdi. Tehlikeli bir oyun oynadığının, çok dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı.
Aracıyla öğle saatinde buluşacak, ona gelişmeleri anlatacaktı. Ama önce, bir telefon etmesi gerekiyordu. Beyaz Saray telefonlarım kullanması söz konusu olamazdı. Umumî telefonları da. Televizyondaki ve gazetelerdeki siyasal söyleşiler yüzünden öylesine meşhur olmuştu ki, başkent kaldırımlannda tanınmadan bir adım bile atamazdı.
Oysa iç cebinde bir cep telefonu vardı. Bilinen cep telefonlarından değil, polisin "klonlanmış" olarak adlandırdığı bir telefon. Bu terimin ne anlama geldiğini söylemişlerdi. Bir hırsız ya da bir teknisyen, basit birkaç elektronik parça ve Curtis ünitesi olarak bilinen bir cihazın yardımıyla,

çevredeki cep telefonlarım tarayacak bir alet yapabilirdi. Alet civarda bir telefon belirledikten sonra, o telefonun elektronik devrelerinde kayıtlı ESN -Elektronik Seri Numarası- ve MKN -Mobil Kimlik Numarası- değerlerini okuyor, daha sonra kullanıcı bu numaralan kendi telefonuna ak-tarabiliyordu. Bunun anlamı "klonlanmış" numarayı bedava kullanabileceğiydi. Konuşma ücreti o numaranın kayıtlı sahibine yazılıyordu. Ama daha da önemlisi, "klonlanmış" telefonla yapılan aramaların izlerunesinin hemen hemen imkânsız olmasıydı. Tedbirli olunması ve kayıtlı kullanıcının telefon faturasını çok dikkatle inceleyip sorgulamaması koşuluyla, "klon" haftalarca, hatta
aylarca kullanılabilirdi. Onun ve aracının telefonlarının Washing-ton'daki bir Arap teknisyen tarafından klonlandığmı, dikkatli bir kullanımla en azından iki hafta işe yarayacağım söylemişlerdi, iki hafta sonra, gerçek kullanıcının faturası gelecekti.
Soğuk çimenlerin üzerinde dururken, bir sorunla daha karşı karşıya olduğunu düşünüyordu: gizli servisin korumaları. Günün her dakikası kulağının içinde yaşayan bu heriflerden nasıl kurtulacaktı ? Oysa kurtulması gerekiyordu, kararını verdi, sigarasını uzağa fiskeledi. Bir şekilde Beyaz Saray'dan uzaklaşıp telefon etmeli, aracıyla buluşmalıydı.
31
Washington, B.C. 12 kasım, 10:35
Alexandria'ya doğru hızla yol alırken, Collins arabanın sirenini çalıştırmıştı. Pentagon'un yanından geçip, son hızla Leesburg Otoyolu'na yöneldiler, yoğun trafikten kurtulup Baileys Kavşa-ğı'na vardılar.
Collins öndeki yolcu koltuğunda, Morgan direksiyonda, Kursk arkada oturuyordu.
- Bazıları buraya Küçük Arabistan der, diye bağırdı Morgan omzunun üzerinden Kursk'a. Sesi sirenin çığlığı yüzünden güç duyuluyordu. Ortadoğu'dan gelip de D.C.'nin kuzeyine, Alexandria ya da Montgomery bölgesine yerleşen bir sürü insan var. Nedenini sorma. Belki de aynı cinsten oldukları için. İranlılar, İraklılar, Ermeniler, Lübnanlılar, Afganlar, Mısırlılar. Ne ararsan, burada. Tan-rı'nın bütün ırkları.
Dev gibi bir alışveriş merkezinin yanından hızla geçerlerken, Kursk'un gözü bir dizi kilim ve îran halı dükkânına, kocaman mağazalara ve etnik restoranlara takıldı. Arabanın camından Ortadoğulu yüzler akıp geçti; kadınlardan bazıları çarşaflı, ama pe-çesiz, erkekler genellikle esmer ve tıknaz, çoğu siyah deri ceketler giymiş, koyu renk gözlü, güzel çocuklarının ellerinden tutmuştu. Zeytindağı adlı bir restoranın yanından geçtiler, Morgan sireni susturup sağa saptı, bir buçuk kilometre sonra bir deponun giriş kapısı önünde durdular.
- Burası olmalı.
Açık kapıların üzerindeki panoda, "Abe'in Depoları,. Eşya depolamada en iyisi! Kısa süre depolama için uzmanlarımıza danışın!" yazılıydı.
Dikenli tellerle yükseltilmiş tel örgülerle çevrili alan bir dönümü kaplıyordu. Tel örgünün hemen yanında briketten yapılmış iki
261
katlı bir depo, deponun arkasında da onlarca, paralel dizilmiş kahverengi, büyük metal konteyner vardı. Morgan deponun önündeki park yerine kadar ilerleyip frene bastı. Hemen yanlarında koyu mavi renkli bir Ford, rahat elbiseler giymiş iki adam duruyordu. Adamlardan biri not defterine bir şeyler karalıyordu. Collins arabadan inerken FBI ajanlarından birini tamdı, peşinde Morgan ile Kursk, ajana doğru yürüdü.
- Ee, Frank. Anlat bakalım.
- Depo listemizde mevcuttu, Jack, diye anlatmaya başladı adam. Sahibiyle konuştuğumuzda, beş hafta kadar önce gelen bir çiftten söz etti. Erkek olanı, üç ay süreyle kiralayacakları bir depo aradıkların] söylemiş. Yanındaki kadınla birlikte, depoyu gezmişler, isimlerini vermemişler. Depo sahibine düşünüp karar vereceklerini söylemişler, ama bir daha görünmemişler.
- Tipleri nasılmış ?
Ajan elindeki not defterine baktı.
- Adamın kesinlikle Arap olduğunu söylüyor. Otuz beş ya da kırk yaşında. Yaklaşık bir yetmiş beş boy, yetmiş kilo. Spor giyimli; üzerinde koyu renk anorak, blucin, basket ayakkabısı var. Saçı sarıya boyalı, kulağında da galiba küpe var. Bunun dışında, adam hakkında fazla bir şey hatırlamıyor. Kadın da aşağı yukarı aynı yaşta. Kadının Arap olup olmadığım bilmiyor -kadın hiç konuşmamış - ama Arap olması mümkün. Güzel, koyu renk saçlı, otuzlarının ortasında, boyu bir altmış sekiz, güzel vücutlu. Üzerinde blucin ve yarım boy bir deri ceket varmış.

- Neyle gelmişler?
- Depo sahibi koyu yeşil bir Honda Civic'le geldiklerinden emin. Plakayı almayı düşünmemiş, tabiî. Almak için bir nedeni yok ki.
- Ne depolamak istediklerim söylemişler mi ?
- İşin ilginç yanı da bu ya. Değerli ev eşyaları olduğunu, çalınmasını ya da hasara uğramasmı istemediklerini söylemişler. Depo sahibi müşterilerinden çoğunun deponun güvenliğiyle ilgilendiklerini söylüyor, bu alışılmış bir şey; ama bu seferkiler güvenliğe aşın takmış gibiymiş. Deponun nasıl korunduğunu, ne gibi güvenlik önlemleri alındığını bütün ayrıntılarıyla sormuşlar. Sanki eşyalannı getirip kilitledikten sonra, kimsenin dokunmayacağından emin olmak istermişçesine. Hepsi bu kadar.
- Peki, sahibi kim buramn ?
- Adı Abe Lacy. Yaşlıca biri. Ajan gülümsedi. Oldukça yardımcı oldu, ama gelen çiftin kimliğinin belirlenmesi için kente götü-

receğimizi söylediğimizde biraz bozuldu.
- Nerede şimdi ?
- Bürosunda. Bazı telefon konuşmaları yapması gerekiyormuş.
- Bir çift söz etmemizde sakınca var mı ?
- Yok canım. Neden olsun ?
Collins, Morgan ve Kursk deponun bürosuna girdiler. Zayıf, yaşlıca bir adam eski bir çalışma masasının arkasına kurulmuş, Dunkin' Donuts kutusundan çıkardığı pembe şekerle kaplı çöreği yiyordu. Gömleğinin yakası açıktı; askıların tuttuğu pantolonu, sanki kendinden iki beden büyük birine aitmiş gibiydi. Bir yandan çöreğini ağzına tıkıştırırken, diğer yandan da telefonda konuşuyordu, konuklarını görünce ahizeyi ağzına yaklaştırdı,
- Kapatmam gerek, Vinny. Büroya gelenler var da. Seninle sonra konuşuruz, dostum.
- Bay Lacy ?
- Evet, benim. Adam telefonu yerine bıraktı, eliyle ağzını sildi.
- Size birkaç soru sormak istiyorum, dedi, Collins kimliğini gösterirken.
Lacy rahatsız olmuş gibiydi.
- Hey, Tann aşkına, son bir saatimi adamlarınızla konuşarak geçirdim. Sizin derdiniz ne ?
- Fazla uzun sürmez, Bay Lacy.
- Arkadaşlarınız da öyle dedi. Bir saatimi aldı. Bakın, benim yapmam gereken işler var. Oysa siz, bütün günümün içine ettiniz. Şimdi de kente gidip Arap piçlerinin resimlerine bakmam gerekiyormuş.
- Çok önemli, Bay Lacy. Yoksa, burada olmazdık. Anlattıklarınızı bana da bir tekrarlasamz.
Lacy içini çekti, çöreğini bir kenara bıraktı, parmaklarım yaladı.
- Burada güzel bir depom var. insanlar gelir, konteyner kiralar. Ev taşıyanlar, eşyalannı güvenli bir yerde tutmak isteyenler. En büyük konteyner, ayda iki yüz papel. İşte bu herif de aşağı yukarı beş hafta önce geldi. Depoya ihtiyacı varmış. Belki üç ay boyunca depolamak istediği eşyası varmış.
- Ne depolamak istediğini söyledi mi ? diye sordu Collins.
- Ev eşyası. Ama bir dakika, bana ne? Uyuşturucu, çalıntı mal ya da ceset saklamadıkça, ne depolayacağını bilmek bile istemem. Buraya bir cuma günü geldi. Arkadaşlarınıza da söyledim, Arap'tı. Adını söylemedi.
- Arap olduğundan emin misiniz ?
- Bayım, bu civar boktan bir kapalı çarşı gibi. O havlu kafaları görür görmez tanırım. Neyse, fiyatı söyledim, civarın en uygun fiyatı. Nereye gidersen git, daha pahalı. Herif konteyneri görmek istedi, elimdekilerin en büyüğünü.
- Gösterdiniz mi ? diye sordu Morgan. Lacy başıyla onayladı.
- Herif konteyneri adımladı. Sanki ne kadar yere ihtiyacı olduğunu kesinlikle biliyormuş gibi. Sonra konteyner içindeki mallara dokunup dokunmadığımızı sordu. Ona "Siktir git" dedim ya da ona benzer bir şey. Parasını ödedikten sonra, o konteyner onun kişisel malı, anahtarı da onda. Tabiî büroda bütün depolan açacak bir anahtarımız var, ama acil durum olmadıkça, konteynerden alevler çıkmadıkça ya da aynasızlar ellerinde arama emriyle gelip depoyu açtırmadıkça, müşterinin malına kimse dokunamaz.
- Devam edin, Bay Lacy.

- Sonra güvenlik hakkında soru sormaya başladı, burada nöbetçi bulundurup bulundurmadığımızı sordu. Deponun alarm tertibatı olduğunu, günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü gözlendiğini söyledim. Akşamları kapatıp gittiğimde, devriye gezen özel bir şirket bulunduğunu, yanlarındaki kurt köpeklerini görünce insanın altına yapacağım anlattım. Herif duyduklarından oldukça memnun gibiydi. Arabaya gitti, yanında bir kadınla geri döndü. Otuz beş yaşında falan, belki de daha genç. Kestirmesi güç. Arkadaşlarınıza tarif ettim, ikisi yeniden gidip konteyneri gözden geçirdi, sanki karar vermekte zorlanıyor gibiydiler.
Collins bir zarftan Muhammed Raşid ve Nikolay Gorev'in fotoğraflarım çıkardı. Lacy'ye önce Gorev'in resmini uzattı.
- Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü? Buraya gelip depo kiralamak istediğini söyledi mi ?
Lacy gömlek cebinden çıkardığı gözlüklerini taktı.
- Yok.
- Anlattığınız adama benziyor mu ?
- Dalga mı geçiyorsunuz ? Bu herif Arap'a benziyor mu ?
- Ben sorayım da. Peki, bahsettiğiniz, bu adam olabilir mi ? Lacy, Muhammed Raşid'in silik fotoğrafını aldı, kemikli omuzlarını silkti.
- Söylemesi güç. Benim hatırladığım adamın saçları sarıya boyalıydı, galiba küpesi de vardı. Üstelik bu gösterdiğiniz de bir fotoğraf harikası değil, yalan mı ?
- Değil, ama yine de iyi düşünün, Bay Lacy. Acele etmeyin, yüzü inceleyin, inceleyin ve hatırlamaya çalışın.
Lacy düşündü, omuz silkti.
- Olabilir. Olmayabilir de. Gerçekten, söylemesi güç. Üstelik, beş hafta önceydi^
- Emin değilsinizPöyle mi ?
- Evet. Özür dilerim, dostum.
Lacy kafasını sallayarak fotoğrafı geri verdi, Collins içini çekti.
- Ya kadın, onu yakından görebildiniz mi ?
- Görebildiğim kadarıyla, güzeldi. Ortadoğulu kadınlardan bazıları çok güzeldir, tamam mı ? Kocaman kahverengi gözler, seksi vücutlar. Kırkına kadar tabiî, ondan sonra yağlanmaya, bıyık bırakmaya başlarlar.
- Kadın ile erkek konteyneri inceledikten sonra ne oldu peki ? diye sordu Morgan.
- Herif bir konuda karar veremiyor gibiydi. Kadınla aralarında fısıl fısıl konuşmaya başladılar.
- İngilizce mi konuşuyorlardı ?
- Duyamadım. Sonra kan arabaya doğru yürüdü, herif de bana dönüp, "Bir düşüneyim" dedi, "sizi ararım." Ya da o anlamda bir şeyler. Kararını verir vermez aramasını söyledim, çünkü o depoyu isteyen başkaları çıkabilirdi. Herif bir daha hiç aramadı. Aramasını beklemiyordum zaten. Adamın biri bir düşüneyim diyorsa, çoktan düşünmüş demektir.
Collins çevresine, tahta kasalar ile sandıkların üst üste istiflendiği depoya baktı. Kirli bir tulum giymiş, yirmi yaşlarında Meksikalı görünüşlü biri, elinde bir takım çantasıyla bir forklifti onarmaya çalışıyordu.
- Bu kim ?
- Enrico. Ben yokken, burasıyla ilgilenir. Çırak, depocu, müdür yardımcısı, nasıl işinize gelirse.
- O çiftin geldiği gün, burada mıydı ?
- Yok. izinliydi. Ondan bir iki gün öncesinden beri. Çocuğu hastalanmış. Kızı hastaneye götürmesi gerekti.
- Burada çalışan başka biri var mı ?
- Var, Joey. Kâğıt işlerine bakar. Bugün izinli. Ama işe iki hafta önce başladı. Ondan önce çalışan üç ay önce işten ayrıldı, beni gırtlağıma kadar bokta bıraktı.
- Hatırladığınız başka bir şey var mı, Bay Lacy ? Bana söylemek isteyeceğiniz bir şey ?
- Yok. Depo kiralamak istiyorsanız, başka. Kentte bulabileceğiniz en uygun fiyatlar.
Collins gülümsedi.
- Bunu hatırlayacağım. Kadın ile erkek, buradayken, bir şeye okundular mı ?
- Yani, parmak izi bırakabilecekleri bir yere dokundular mı de-ek istiyorsunuz? Collins başını salladı.
- Bakın, neyin peşinde olduğunuzdan haberim yok ama, arkadaşlarınız da aynı soruyu sordu. "Sanmıyorum" dedim. Konteyneri açtım, herif içeri girip adımladı, sonra dışarı çıktı. Hiçbir şeye dokunmadı, hatırladığım kadarıyla.
- Ondan sonra konteynere kimse girdi mi ?

- Tabiî, sürüyle. O tenekeyi beş haftada iki kez kiraladım. Şim-i de içi dolu.
- Adamların koyu yeşil bir Honda'yla geldiklerini söylemişti-iz, değil mi?
Lacy başını salladı.
- Hatırladığım kadarıyla, kadm kullanıyordu.
- Buradan çıkınca, hangi yöne gittiklerini gördünüz mü?
- Evet, diyen Lacy ayağa kalktı, pencereye yaklaştı, kavşağı gösterdi. Kavşaktan sola döndüler, D.C.'ye doğru gittiler.
Collins Lacy'nin peşinden pencereye yürüdü, kavşağa baktı. Kavşağın çevresinde birkaç dükkân, bir benzin istasyonu, bir banka, bir de doktor muayenehanesine benzeyen bir yer vardı. Collins içlerinden herhangi birinin yola bakan bir güvenlik kamerası bulundurup bulundurmayacağını düşündü. Bulundursalar da, beş haftada güvenlik bandını silmiş olmaları gerekirdi. Yine de, kontrol etmekte yarar vardı.
- Deponuzda güvenlik kamerası var mı, Bay Lacy ?
- Siz Federaller aranızda konuşup da mı geldiniz? Arkadaşınız bu soruyu da sordu. Anlattım, iki tane var ama, sadece gösteriş için. Çalışmıyor. Hiç çalışmadı zaten.
- Çevreye bir göz atabilir miyim ?
- Neden atmayasmız ki? Bundan sonra, Abe'in deposunu gezmek için 10. Cadde'den turist otobüsü kaldırırlarsa, şaşmayacağım.
- Onlara hangi konteyneri gösterdiniz ?
- Elli üç numarayı. Söyledim size, şu an kullanılıyor. Yanındaki boş. Aynı tip, aynı boy. Lacy döndü, masasının arkasındaki tahtadaki çengellerden birine uzandı, bir dizi anahtar aldı. Enrico konteyneri gösterir. İtirazlanma rağmen beni kente sürüklenmeden önce yapmam gereken bir iki telefon görüşmesi daha var.
Collins, Morgan ile Kursk'a baktı.
zoo
- Konteynere bir göz atmadan önce, Bay Lacy'ye sormak istediğiniz bir şey var mı ?
- O ikisi buraya gelmeden önce ya da geldikten sonra Honda'yı çevrede gördünüz mü ? diye sordu Morgan. Belki de depoyu bir daha görmek, kontrol etmek istemişlerdir.
- Yok. Daha önce hiç görmedim.
- Emin misiniz ? İyi düşünün, Bay Lacy.
- Siz Federaller geleli beri iyi düşünmekten başka bir bok yemiyorum ki. İnanın bana, onları daha önce görmüş olsaydım, hatırlardım. Daha önce görmedim. Ne de daha sonra.
Collins, Kursk'a döndü.
- Bütün konuşulanları anladınız mı, Binbaşı.
- Sanınm, evet.
- Sorunuz var mı ? Kursk kafasını salladı.
Konteyner tel örgünün brtalarındka bir yerdeydi. Enrico yol gösterdi, üst ve alttaki sürgülerin kilidini söktü, kapılan açtı.
Collins, Morgan ve Kursk adımları yankılanarak metal kutuya girdiler. Üçünün rahatlıkla sığdığı, geriye de kocaman bir boşluğun kaldığı bir yer.
- Bunun boyutları ne ? diye sordu Collins, Enrico'ya.
- Seksene yirmi. Bay Lacy'nin konteynerleri içinde en büyükleri bunlar.
Collins metal duvarlardan birini sıvazladı.
- Bunun içine ne konur? Genellikle ne konur, demek istiyorum.
- Taşınan bir evden eşyalar. Hatta, bütün bir evin eşyası. İyi sarıp ambalajlarsanız, çok eşya alır.
- İnsanların çoğu ne depolar ? Enrico omuz silkti.
- Bazen şirketlere kiralarız. Malzeme, belki de makine depolamak için. Kendi yerlerine sığdıramadıkları şeyler. Çok kullanışlı.
Birkaç dakika boyunca konteynerin çevresinde dolaştılar. -Tamam, dedi sonunda Collins, bu kadarı yeter. Teşekkürler, Enrico.
İki ajan hâlâ arabalarının başındaydı, Enrico konteyneri kilitlerken Kursk da geride kaldı. Collins ile Morgan FBİ ajanlarının yanına gitti.
- Ne düşünüyorsun, Jack ? dedi ajanlardan biri Collins'e. Collins omzunu silkti.
- Kolay değil. Belki bir şey bulduk, belki de bulmadık. Lacy'nin robot resimler hakkında ne diyeceğini bekleyip işe oradan devam etmek gerekecek. Bir şey öğrenir öğrenmez, bana haber verirsin, değil mi Frank ?

- Tabiî. Hemen yola çıkacağız.
İki ajan depoya doğru yürürken, Collins, Kursk'a baktı. Otuz adım kadar uzakta, Enrico'yla laflıyor, birlikte sigara içiyorlardı. Birkaç dakika sonra, Kursk, Enrico'nun yanından ayrılıp, yaklaştı. Sigarasını attı.
- Galiba bir şeyler görmüş, dedi çenesiyle Meksikalıyı gösterirken
Collins kaşlarını çattı.
- Ne demek istiyorsunuz ?
- O adam ile kadını buranın çevresinde dolaşırken görmüş, sanki depoyu inceliyorlarmış gibi.
- Lacy Enrico'nun o cuma izinli olduğunu söylememiş miydi ? Kursk başını salladı.
- Onları o cuma görmemiş. Birkaç gün önceymiş. Collins, Enrico'ya bir göz attı.
- Peki, ne görmüş ?
- Önemli bir şey.
32
Washington, D.C. 12 kasım 11:58
Muhammed Raşid üç blok boyunca, Beacon Tepesi ve Beyaz Saray yönünde yürüdü. Cep telefonuna gelen çağn kısaydı. Parolalardan sonra, buluşma yerini ve saatini söylemişti karşısındaki. Öğleden sonra birde, H Caddesi'nde. Şifrelenmiş mesaja göre, Raşid'in buluşma saatinden bir saat çıkarması gerekiyordu; on ikide buluşacaklardı, demek. Adamının daha önceden Beyaz Saray çevresinde belirlediği üç noktadan hangisinde buluşacaklarım anlamak için de verilen adresten iki harf geri gitti. Buluşma yerlerini sadece Raşid biliyordu. H Caddesi, F Caddesi'ndeki yer altı otoparkı demekti.
F Caddesi'ne vardığında, Raşid otoparkın yaya girişinden geçti, otomatik bilet makinesinin yanından, beton basamaklardan birinci kata indi. Otopark o pazartesi sabahı pek kalabalık değildi, açık gri Volvo'yu acil çıkışın yanında park etmiş buldu. Sürücü arabanın içinde, yüzü gölgede kalacak şekilde oturuyordu. Raşid, izlenmediğini, buluşmanın gerçekleşeceğini belirtmek için kolunun altına bir gazete sıkıştırmıştı. Bir saniye sonra, cevap işareti geldi: Volvo'nun farları yanıp söndü.
Dikkatle arabanın yanma yaklaşırken, sağ eliyle cebindeki Glock'un kabzasını sıktı. Sürücünün yüzünü seçemiyordu, adam paltosunun yakasım kaldırmış, kaim atkısıyla da yüzünün yarısını örtmüştü. Raşid, Volvo'nun kapısını hızla açıp arka koltuğa oturdu.
Alexandria, Virginia 11:45
- Baştan alalım ki, bir yanlış anlama olmasın.
Sivil Ford'un içindeydiler. Konuşan Collins ile Enrico arkada,
Morgan ile Kursk önde. Arka sokaklardan eski Alexandria'ya doğru yol alan otomobilin içindeki hava gergindi. Geçtikleri yerler nehir kenarındaki turistik, bahçeli zarif evlerin olduğu mahalleler değil, limanın yakınındaki eski püskü mahallelerdi. Kursk yan yana sıralanmış fast food dükkânlarına, otantik dükkânlara, bir de biraz ötede maviye boyalı kubbesi görülen camiye baktı.
- Çarşamba günü geç saatlere kadar depoda çalıştım, diye açıkladı Enrico. Üzerinden çıkarmadığı tulumu makine yağı kokuyordu. Bir gün önce kızımı hastaneye götürdüm, onun için çarşamba günü çok çalıştım. İşimi bitirdiğimde, depodan çıkıp kapılan kilitledim. Saat yedi buçuk falandı.
- Devam et, dedi Collins.
- Yorgundum. Bütün gün çok çalıştım. Onun için pikabımla trafiğe karıştığımda, öteki arabayı göremedim, neredeyse çarpışıyorduk. Ama arabayı kullanan kadın, depoya bakıyordu. Yanındaki adam da öyle. Sanki yola bakmıyorlar, depoyu kontrol ediyorlardı. Son anda frene bastım, kadın da bana çarpmamak için direksiyonu kırdı. Kabahat benimdi ama kadın komaya basmadı, kızmadı, bir şey yok, devam et der gibi elini salladı. Bu şehirde, bir dikkatsizlik yaparsan insanlar çok kızar, göt deliği diye bağırırlar. Ama bu hanım, hayır, sakin kaldı. Üstelik, güzel görünüyordu. Enrico ön koltukta oturan Kursk'u gösterdi. Arkadaşınız deponun yakınında, "Yeşil Honda Civic kullanan bir çift gördün mü?" diye sorduğunda hatırladım. Kadım çok iyi hatırlıyorum. Koyu saçlı, çok güzel, insanın gözüne çarpacak bir kadın. Ne dediğimi anladın mı ?
- Arabada, yaranda bir erkek olduğundan emin misin ? Enrico başım salladı.
- Hiç kuşkum yok. Kadının kullandığı yeşil bir Honda Civic'ti. İyi hatırlıyorum, çünkü cuma günü bir daha gördüm.
-Anlat.

- Cuma günü, karımla Fairfax'teki hastaneden kızımı almaya gidiyorduk. Sonra eve, Alexandria'ya gelirken Fairmont Cadde-si'nden sola sapıp benzin almak için durduk. Parayı ödeyip pikabıma doğru yürürken, yeşil Honda'yı yeniden gördüm.
- Saat kaçtı ?
- Bir, belki de biri çeyrek geçiyordu.
- Ayru Honda Civic miydi ?
- Kesinlikle eminim. Işıklarda durmuştu; aynı kadın kullanıyordu, belki yarandaki de ayru adamdî. İstasyondan çılanca, tam
arkalarına geldim. Neredeyse yarım kilometre aym yönde gittik, o önde, ben arkada, limana, Clifton Caddesi'ne doğru gittik. Biraz sonra, Honda döndü ve bir siteye doğru saptı. Sonra arabadan indiklerini ve apartmana doğru yürüdüklerini gördüm, sanki orada oturuyorlarmış gibi.
- Siteyi hatırlayamıyor musun ?
- Pittsburgh'den buraya taşınalı sadece beş ay oldu, dedi Enrico omuz silkerek. Bölgeyi iyi bilmiyorum. Sokakların çoğu birbirine benziyor.
Collins zarfı açtı, Muhammed Raşid'in fotoğrafım gösterdi.
- Kadının yanındaki bu adam mıydı?
Enrico silik fotoğrafı inceledi, yine omuz silkti.
- Bu, çok kötü bir fotoğraf, arkadaş, söylemesi zor. Bana kalırsa, sanki adamın saçları sarıydı. Ben sadece kadım hatırlıyorum. Herifi iyi göremedim. Sadece bir göz attım, hepsi bu kadar.
- Ama kadirim Ortadoğuluya benzediğinden eminsin. Enrico omuz silkti.
- Belki. Akdenizli de olabilir. Otuz, belki de otuz beş yaşında Kadınların yaşım söylemek zor.
Collins, Nikolay Gorev'in fotoğrafım gösterdi.
- Ya bu adam? Onu daha önce deponun çevresinde gördün mü?
- Hayır. Hiç.
Collins içini çekti, fotoğrafları zarfa koyup Kursk'a uzattı. Morgan arabayı karmakarışık arka yollardan limana doğru sürdü. Çevredeki binaların çoğu eski apartmanlar ya da tuğladan yapılmış, dökük evlerdi; kaldırımları çocuk ve yetişkinlerle dolu, hareketli bir işçi mahallesi.
- Buralarda bir yerde, dedi Enrico. Bu sokaklardan biri. Sen kullanmaya devam et, ben evi hatırlarım.
Washington, D.C. 12:11
Muhammed Raşid yer altı parkından çıktı, kafası karmakarışık, F Caddesi boyunca yürüdü. On dakika boyunca Volvo'nun arka koltuğunda oturmuş, adamın son on altı saatte başkanın güvenlik toplantüarında tartışılan konuların önemli noktalarıyla ilgili anlattıklarım dinlemişti. Raşid'i asıl şaşırtan iki bilgiydi.
Direksiyonunda Karla Şerif ve yanındaki koltukta Gorev'in olduğu Honda, F Caddesi'nin köşesinden dönüp kaldırımın yarım-
da durduğunda, hâlâ öğrendiklerinin etkisindeydi. Raşid arabaya binerken, Görev Arap'ın renginin solduğunu, yüzünün öfkeyle kasıldığını gördü.
- Ne oldu ? diye sordu.
Raşid soruyu duymazdan geldi.
- Haydi, yürü, diye buyurdu.
Karla arabayı vitese taktı, kaldırımın kenarından ayrıldı.
Alexandria, Virginia 12:25
Collins kuduracak gibiydi. Mahallenin sokaklarında kırk dakikadan beri dolaşmalarına rağmen, Enrico sitenin hangi sokakta olduğunu hatırlayamamıştı. Önünden geçtikleri sitelerden hiçbirinde yeşil Honda Civic'ten iz yoktu.
- Bütün bu sokaklar birbirine benziyor, diye mızırdandı Enrico. Hangisi olduğunu hatırlayamıyorum.
- Gayret et, düşün, dedi Collins. Sokakta hatırladığın bir şey var mıydı? Yalanda bir dükkân? Başka bir araba? Belki de kapısı parlak renkte bir ev? Dikkatini çekecek herhangi bir şey? Yok mu?
- Yok. Ama bu kadar uzakta değildi. Eminim, arkadaş. Neredeyse eski limana varmışlar, yıkık sahil depolarına, kırmızı tuğladan yapılmış sefil konutlara doğru ilerliyorlardı.
- Bölgeye ne taraftan geldin?
- Söylemiştim. Güneyden, Clifton Caddesi'nden saparak. Collins yüksek sesle iç çekti, dikiz aynasından Morgan'ın bakışlarını yakaladı.

- Tamam, geri dönüp baştan başlayalım, bir daha bakalım. Bu kez, çok yavaş gideceğiz.
33
Moskova 12 kasım
O pazartesi öğleden sonra, General Yuriy Butov'un şoförlü Zil limuzini Moskova çevre yolundan saptığında, saat dördü biraz geçiyordu. Zil generali ordu karargâhırıdaki çalışmasından sonra her zamanki gibi evine bırakmak yerine, Moskova Irmağı'mn kıyısındaki bir hamamın otoparkında durdu. Sadece üye olanların girebildiği hamam, Kuzmin'e yalan yüksek kabine görevlilerinin sıkça gittiği bir yerdi.
Butov kapının yarımdaki iri göğüslü kadından iki havlu alıp içeri girdi. Arkadaki özel kabinlerden birine yürüdü, soyunup girdi. Küçük oda buharla kaplı olmasına rağmen, Butov taş kanepelerden birine oturmuş, beline sardığı peştamalle yarı çıplak FSB başkanı îgor Verbatin'i görmekte gecikmedi. Butov kapıyı iyice kapatıp Verbatin'in yanına oturdu.
-Ee?
- Binbaşının bu sabah Washington'a vardığını öğrenmekten memnun olacaksın.
- Ya sinir gazı uzmanı, Profesör Maslov?
- Bu öğleden sonra, Beyaz Saray'da bir konuşma yapacak. Verba-tin kaygıyla başını salladı. Amerikalılar duyduklarından hoşlanmayacaklar, Yuriy. O bomba patlarsa, hasar gerçekten korkunç olacak.
- Hatırlatma. Kursk'un görevinin iyice farkında olduğunu sanıyorum. Öyle değil mi ?
- Eğer Görev bu işin içindeyse, Kursk'un, onu yakalamak için elinden geleni yapacağından eminim.
Butov çini kurnaya sıcak su doldurdu. Öteki görevinden söz ediyorum.
Verbatin başını salladı. Kursk'a bir cep telefonu verdik ve Washington büyükelçiliğimizde yirmi dört saat çalışacak, güvenli bir
telefon hattı kurulmasını sağladık. Soruşturmada önemli bir gelişme olursa, binbaşı haber verecek.
- Güzel. Yanındaki kurnanın içine nane yapraklan atan Butov'un yüzü ciddiydi. Bilmen gereken önemli bir şey var. Buraya gelmeden önce, Kuzmin'le konuştum.
-Nasıldı?
- Mutsuz. Butov süngerle alnını sildi. Amerikan tehdidi karşısında geri adım atmak zorunda kalmak, onu çıldırtıyor. Yalnız bu değil, karar değiştirmekle liderlik gücünü yitirdiğini de düşünüyor. Şimdi artık kararsız görünmekten hoşlanmıyor. Onun için bir karar aldı, İgor.
- Nasıl bir karar?
Butov süngeri kurnanın içine attı.
- Ajanlarımızın Ebu Haşim'in hareketlerini izlemesi için, elimizden geleni yapacağız. Gelecek sefere bir hata yapmamak için, o pezevengin nerede olduğunu kesinlikle bilmemiz gerek.
- Dediklerini anlamıyorum.
- Kuzmin kararını verdi. Eğer Washington o teröristlerin istediğini kabul edecek gibi gözükürse, Balyoz Operasyonu'nu gerçekleştireceğiz, ama bu kez hızla, Amerikalılar Körfez'deki birliklerini çekmek zorunda kalmadan önce. O askerler geri çekilirse, barajın kapaklan açılmış olur, çok geç kalınz. Bu, bizim kabul edemeyeceğimiz bir durum.
Verbatin'in kaşlan çatıldı.
- Ama Kuzmin, Amerikalılarla süre konusunda anlaşmamış mıydı ?
Butov kafasını salladı.
- Eğer Binbaşı Kursk Amerikalıların zamanının kalmadığım ve savaşı kazanma umudunu yitirdiklerini belirlerse, hayır. Ya da teröristler köşeye sıkışır da, sinir gazım patlatma tehdidinde bulunurlarsa. Kuzmin'i rahatsız eden bir senaryo daha var. Amerika başkanı ne kadar baskı yaparsa yapsın, Çeçen tutsaklan serbest bırakmayı düşünmüyor. Peki, ya Kuzmin'in Çeçenleri bırakmama kara-n, El-Kaide'yi Rusya'ya karşı bir sinir gazı saldırısında bulunmaya yöneltirse ? Böyle bir durum, diğerlerinden çok daha tehlikeli.
- O zaman ne olur ?
- Bu senaryolardan herhangi biri gerçekleşir gibi olursa, zaman kaybetmeden Ebu Haşim'i ve El-Kaide kamplarını yerle bir ederiz. Ama bu kez, birden fazla nükleer savaş başlığı kullanarak.
Butov'un yüz ifadesi çok kararlıydı. Bir daha ayağa kalkamayacakları şekilde.
^;/4
- Ama... Ya Washington?
- Tanrı o zavallılara yardım etsin Igor, tek söyleyebileceğim, bu.

Alexandria, Virginia, 12:48
- Kampları havaya uçurmalarına bu kadar kalmıştı. Sadece bu kadar.
Muhammed Raşid birbirinden birkaç santimetre ayrık iki parmağını kaldırdı. Öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. Görev ve Karla Şerife olanları anlatırken hiddetle sigarasını içiyor, dairenin oturma odasını arşınlıyordu. Wentworth'e geri döndüklerinde, aracının anlattıklarından önemli olanlannı iletmişti: Beyaz Saray'daki çaresizlik duygusunu; öfkeyi; Amerika başkanının Körfez'deki askerlerden yüzde on beşini geri çekme karannı. Ama her şeyden önemlisi, Raşid'i huzursuz eden iki şey vardı: Rusların bombalama girişimi ve FBİ'ın insan avını başlatması. . -
Bu her şeyi değiştirir, dedi Raşid kızgınlıkla. Amerikalılar bizleri aramama uyansına kulak asmadılar. Üstelik şimdi, kimi aradıklarını bilmeleri de işimizi çok güçleştirecek.
- Konuştuğun adam, Rus subayının adından emin miydi ? diye yavaşça sordu Görev. Aleksey Kursk mu dedi ?
- Kaynağım güvenilirdi. Yalan söylemesine gerek yok. Raşid patlayacak gibiydi. Amerika başkanının Kuzmin'in yardım önerisini kabul ettiğini söyledi. Binbaşı Kursk'un seni tanıdığını anlattı. Kim bu herif?
Görev kahve sehpasındaki sigara paketine uzandı, içinden birini alıp endişeyle yaktı.
- Eski bir tanıdık.
- Aynı adam olduğundan emin misin ?
- Değilse, inanılmaz bir rastlantı. Aleksey Kursk FSB'de çalışıyor. Üst düzey istihbarat subaylarından biri.
- Seni nereden tanıyor ?
- Karışık bir hikâye. Birbirimizi uzun zamandan beri tanıdığımızı söyleyeyim, yeter.
- Bundan hoşlanmadım Görev, diyen Raşid huzursuzdu. Kötü kokuyor.
Görev pencereye yaklaştı, aşağıdaki otoparka bakarak sigarasından nefes çekti.
- Aleksey Kursk hakkında endişelenme. Dertlerimizin sonuncusu.
- Beni korkutan, Kursk değil. FBÎ artık kimin peşinde olduğunu biliyor. İkimizin resmini Washington'daki her polis merkezinin duvarına asacaklar.
- Haklı, Nikolay, dedi Karla. Ne yapabiliriz ? Görev pencereden uzaklaştı.
- Yapacağımız çok fazla şey yok. Sadece çok daha dikkatli davranacağız. Her birimiz.
- Felaket, dedi Raşid. Hâlâ öfkeliydi. Ebu Haşim'e Ruslann işe kanştığını, Amerikalılar başansız olursa, ne yapmak niyetinde ol-duklannı bildirmeliyim. Afganistan'daki adamlarımızın önlem alması gerek. Bizim de tabiî.
- Ne öneriyorsun, peki ? diye sordu Görev.
- Senin söylediğini. Daha da dikkatli olmalıyız. Kafamızı kal-dırmamaya gayret etmeliyiz. Sadece gerektiğinde sokağa çıkmalıyız. Dışarıda ne kadar az görünürsek, o kadar iyi. Raşid asık suratla sigarasını tablaya bastırdı, ötekileri kapıya götürdü, ikiniz de eve dönün, orada kalmanız iyi olur. Sizi daha sonra, mesajımı gönderdikten sonra aranm.
Alexandria, Virginia 12:45
Honda Civic'i gördüler. Bir sitenin otoparkında, ağaçların arkasında, koyu yeşil bir leke. Morgan sokağın karşı tarafında durdu.
- Ne diyorsun ? dedi Collins, Enrico'ya.
- Söylemesi zor, arkadaş. Buradan arabayı iyi göremiyorum, lanet ağaçlar önümü kapatıyor.
Collins uzun meşe ve kayın ağaçlanyla dolu otoparkta ağaçların arkasındaki Honda'nın sadece bir bölümünü görebiliyordu. Tuğla girişin üzerindeki levhada "Wentworth Sitesi" yazılıydı. Yirmi dakika önce sitenin önünden geçtiklerinde, Honda'yı görmediklerinden emindi.
- Ya site ? Burası olduğundan emin misin?
- Galiba, dedi Enrico. Etrafa bakıp başını salladı. Burası olmalı. Evet.
- Pek emin değilsin.
- Eminim.
Collins binayı inceledi. Kırmızı tuğlalı Wentworth dört katlıydı. Kısa bir giriş yolu binanın önüne vanyor, otoparkta on, on iki araba görülüyordu. Ağaçların arasından görebildiği kadanyla, apart-
manın girişi boştu. Collins bir an düşündü.
- Tamam, Enrico. Şimdi senden bir şey yapmam istiyorum. Arabadan in ve Honda'ya yaklaş. Yanından geç ama iyice bakıp plakasını ezberlemeyi unutma. Evin kapışma yaklaştığında, bir şey unutmuş gibi yap. Ceplerini falan karıştır. Sonra yine arabanın yanından geçip buraya dön.
Enrico birden endişelendi.

- Ama, aradığınız adamların kim olduğunu bile bilmiyorum, arkadaş.
- Terörist, dedi Collins açık açık. Enrico'nun benzi sarardı, kafasını salladı.
- Hop, bu boktan bir iş, arkadaş. Allah'ın belası teröristlere bulaşmak istemiyorum. Asla.
- Bulaşmanı söylemedim ki. Tek istediğim, arabanın o olup olmadığına bakıp plakasını alman.
- Öyle mi? Ya gördüğüm adam ya da kadm dışarı çıkarsa? Ya arabaya doğru yaklaşırlarsa? Ya beni kalbura çevirirlerse?
- Neden çevirsinler ki ?
- Benim onları hatırladığım gibi, onlar da beni hatırlayabilirler. Beni görürlerse kuşkulanabilirler.
- Eğer ortaya çıkarlarsa, hiçbir şey olmamış gibi uzaklaş. Buraya dön. Sanki seni almaya gelmişiz gibi, el salla.
- Her şeyi düşündünüz, değil mi? Ama burada boka atılan benim, arkadaş.
- Tehlike yok. Dediğimi yaparsan, tehlike yok. Enrico kafasını salladı.
- Bakın, üç çocuğum var benim. Başımm derde girmesini gerçekten istemiyorum.
- Dert falan olmayacak. Tek yapacağın arabaya doğru yürümek, o olup olmadığına bakıp, dönmek. Ondan sonra işin bitiyor, tamam mı ? Korkacak hiçbir şey yok, Enrico.
- Söylemesi kolay, arkadaş. Ben götümü tehlikeye atarken, sen lanet arabada oturacaksın.
Collins arabanın kapışım açtı, Enrico'nun yüzünü okşadı.
- Beni dinle. Tehlike mehlike yok. Arkandan seni izleyeceğiz. Sen sadece şüpheli görünmemeye çalış. Tamam mı ?
Enrico'nun otoparka doğru yürümesini, araba yolunu geçip ağaçların arkasında kaybolmasını izlediler. Morgan endişeyle bir sigara yaktı.
- Eğer araba buysa, ne yapmayı düşünüyorsun Joe ?
277
- Plakasını kontrol ettirir, oradan başlanz. Eğer onlarsa, kesinlikle emin olmamız gerek. Baskın yapmayı düşünmeden önce, yirmi dört saat izlemeliyiz. Bombanın evde olacağım sanmam, belki telefonla uzaktan tetikleyebilirler. Collins gergin görünen Kursk'a baktı. İyi misiniz, Binbaşı?
Kursk başını salladı.
- Bir uyarı, Ajan Collins. Eğer Görev içerdeyse, çok iyi hazırlanmanız gerekir.
Morgan araya girdi.
- Aa, Enrico göründü. Ufaklık iyi iş beceriyor.
Enrico ağaçların arkasından çıkıp evin girişine yöneldi, yan yolda durup döndü, Honda'mn yanından geçerken arabaya bir daha göz attı. Ford'a doğru yürüdü, el salladı, otomobile bindi.
- Ee? dedi Collins sabırsızlıkla., Enrico'nun yüzü terden sırılsıklamdı.
- Belki doğru gördüm, belki de yanılıyorum, ama bana kalırsa aynı araba, arkadaş.
- Plakasını aldın mı ? Enrico başını salladı.
12:55
Asansörün önündeki Görev endişeli bir yüzle düğmeye bastı, kapıların açılmasını beklerlerken bir sigara yaktı. Karla elini adamın kolunun üzerine bıraktı.
- Belki de Raşid yanılıyordur. Kursk denen adam, belki de Moskova'daki tanıdığın değildir.
- Kuşkuluyum. Çok makul görünüyor. Beni bulmak için, beni çok iyi tanıyandan daha uygun biti olabilir mi ? Anlaşılan, Moskova'da korkunç bir hata yaptım. Hepimizi tehlikeye atmasın da Gorev'in yüzü karardı. Ama karşılaşmak istediğim son insan Aleksey Kursk'tu.
-Tehlikeli midir?
- FSB'nin en iyilerinden, ama benim söylediğim bu değil. Alek-sey'le aramızdaki ilişki çok eskilere gidiyor. Belki de hayattaki en iyi dostumdu. Aslına bakarsan, onunla Moskova'da tanışmıştın.
Karla kaşlannı çattı. Asansörün zili duyuldu, kapılar açıldı. Görev sigarasını asansör kapısının yanındaki tablada söndürdü.
- Gel, yolda anlatırım, dedi, genç kadının koluna girerken. Ford'un içindeki Collins cep telefonunu kapattı.
278
'- Araba Safa Yasin adında bir kadınm üzerine kayıtlı.
- Arap mı ?
- Plaka kayıt memuru, "Lübnan doğumlu" dedi. Otuz sekiz yaşında. Dört yıl önce, çalışma izni alarak gelmiş.

- Bu önemli bir şey değil. Bir paravan da olabilir. Başka? Collins kafasını salladı, otoparkın içine, yeşil Honda'ya bakarak bir karar vermeye çalıştı.
- Hiçbir kayıt yok, park cezası bile. Kadın temiz.
- Adres ne ?
- Burası değil. Arlington'da, Jackson Walk diye bir yer.
- Ne oluyor, Joe ? diye sordu Morgan.
- Kadın belki de gerçekten temizdir. Belki de zamanımızı boşa harcıyoruz.
- Evet, ama belki de harcamıyoruz. Peki, ne yapmak istiyorsun?
- Daha yakından görmemiz gerek.
- Ne kadar yakından ?
Collins torpido gözündeki telsizlerden birini aldı, Morgan'a uzattı.
- Binanın girişini görmek istiyorum. Kapıcı ya da yönetici var mı bakalım. Dostumuz Safa hakkında bir iki şey sorup fotoğrafları gösterelim. Belki Raşid'i ya da Gorev'i tanır. Bu işi tırmandırmadan önce, doğru yolda yürüdüğümüzden emin olmak istiyorum.
Morgan omuz silkti.
- Nasıl istersen. Collins Kursk'a döndü.
- Konuşulanları anladınız mı, Binbaşı ? Kursk başıyla onayladı.
- Lou, sen burada Enrico'ya arkadaşlık et, telsizi yanından ayırma. Collins arabanın kapışım itti, Kursk'un omzuna vurdu. Apartman girişine kadar birlikte bir yürüyüşe ne dersiniz Binbaşı?
34
Alexandria, Virginia 12:52
Peşinde Kursk, Collins yavaş adımlarla Wentworth'un girişine doğru yaklaştı. Yeşil Honda'nm yanından geçtiler; plakasını bir kez daha kontrol ettikten sonra, Collins arabanın içine baktı. Otomobilde herhangi bir kişisel eşya görünmüyordu, sadece şoförün fincanlığına oturtulmuş boş bir Starbucks kahve bardağı.
Vanilya kokulu girişe vardılar. Solda asansörler, yanında da merdivenler. Collins sağda, ileride, büroya benzeyen bir kapı görüp vurdu. Yumuşak ve ıslak bakışlı, yaşlıca bir adam göründü. Üzerinde mavi bir tulum, elinde de süpürge ile faraş tutuyordu.
- Size yardım edebilir miyim, Beyler?
- Buranın kapıcısı sen misin? diye sordu Collins.
- Evet efendim. Adam gülümsedi. Öyleyim. Yönetici, kapıcı, köpek bakıcısı, artık nasıl adlandırırsanız.
- Adın ne ?
- Sam Burke.
- Ne zamandan beri burada çalışıyorsun, Sam?
- iki yıl olmuştur, herhalde.
- Öyleyse burada oturanları tanıyorsundur.
- Çoğunu.
Collins kimliğini gösterdi.
- FBI. Sana sormak istediğim birkaç soru var. Ama durum oldukça hassas, onun için bundan kimseye bahsetmemelisin Sam. Ne söylediğimi anlıyorsun, değil mi ?
Kapıcının gözleri, sanki bir komployа katılması istenmişçesi-ne, bilmiş bilmiş parladı.
- Evet efendim. Ne demek istediğinizi anladım.
- Dışanda duran yeşil Honda Civic kime ait, biliyor musun ? Kapıcı otoparka baktı, kafasını salladı.
- Hayır efendim. Arabayı kullanan hanımı buraya girip çıkarken görüyorum, ama tanıdığımı söyleyemem. Burada oturmuyor, anladınız mı ? Sadece ziyarete geliyor. Aslına bakarsanız, ziyaret ettiği böyle birlikte biraz önce geldiler.
- O bey, Arap mı ?
- Evet efendim. Öyle sanırım. Arap bir bey.
- Adını biliyor musun ?
- Ezbere bilemem. İsterseniz, gidip bakayım. Burada oturan herkesin adı, duvardaki listede yazılı. O bey yirmi üç numarada oturuyor, diye biliyorum.
- Gidip bakar mısın, lütfen ?
- Tabiî. Kapıcı bürosuna girdi, parmağını duvara asılı listede gezdirdi. Beyin adı, işte burada yazılı, Ömer Aziz. Evet, yirmi üç numara, tamam. İkinci katta. Asansörden inince, sağa dönersiniz. Koridorun sonuna doğru, soldan yedinci ya da sekizinci kapı.

- Ne zamandan beri bu blokta oturuyor, Sam?
- Fazla olmadı. İki ay, belki biraz daha fazla.
- Kiracı mı ?
- Evet efendim. Buradakilerin çoğu gibi. Hemen herkes kiracı. Kapıcı bakışlarını Collins'ten Kursk'a çevirdi. O hanım ya da beyin başı dertte mi ?
Collins gülümsedi.
- Bildiğim kadanyla, hayır. Biz sadece genel bir soruşturma yapıyoruz. Konuştuklarımızı kendine saklamanı da bunun için istedim ya. Kimsenin paniğe kapılmaması çok önemli, Sam. Bu konuda sana güvenebilir miyiz? Söylediklerim aramızda kalacak mı?
Kapıcı başını salladı.
- Tabiî. Merak etmeyin.
- Bay Aziz'in nerede çalıştığını biliyor musun ?
- Biliyorum diyemem. Adam zamanının çoğunu kendi başına geçiriyor. Arada bir günaydın falan diyor ama, hepsi bu.
- Arabası var mı ?
- Evet efendim, Var. Mavi bir Explorer. Genellikle binanın arkasına park eder.
- Fotoğraflar yanınızda mı, Kursk ? Kursk zarfı açtı.
- Lütfen... bu adamlan daha önce görüp görmediğini söyler misin?
Kapıcı fotoğrafları aldı, cebinden kalın camlı okuma gözlüğünü çıkardı, Raşid'in resmini incelerken önce gözlerini kıstı, sonra başını kaşıdı.
- Bu beyi tanımıyorum. Hayır efendim, tanımıyorum.
- Bay Aziz'e benzemiyor mu ?
- Bay Aziz buradaki beye hiç benzemiyor. Birincisi, sakalı yok. Sonra, saçı kısa. Açık renk, sanki sarıya boyanmış gibi...
- Sansın olduğundan emin misin ?
- Evet efendim. Belki de boyuyordur. Kapıcı gülümsedi. Sanki boyuyor gibi. Beni ilgilendirmez ama...
- Ya ikinci adam ?
Kapıcı Gorev'in fotoğrafma baktı, yakından inceledi, sonra Kursk'a bakıp kaşlarım çattı.
- Bana kalırsa bu, hanım ve Bay Aziz'le birlikte buradan geçen dam olabilir.
- Ne zaman ?
- Yirmi dakika kadar önce.
12:56
Asansörün kapısı açıldı. Çıkış kapışma doğru yürümek üzereyken, Görev olduğu yere çakıldı. Büro kapısının önünde duran iki adamı fark etti; adamlardan biri hafifçe yan dönmüş, profilden görünüyordu. Gorev'in Kursk'u tamması, saniyenin yüzde biri kadar bile zaman almadı. Bir an için şaşkınlıktan düşecek gibi oldu, Karla'nın koluna yapıştığında, yüzündeki kan çekilmişti.
- Konuklarımız var. Kapıdaki iki adam. Biri Aleksey Kursk. Karla Gorev'in bakışlarını takip etti, kapıcı bürosunun kapısındaki adamlan gördü.
- Merdivenlere. Çabuk, Karla! diye kendini kaybetmişçesine fısıldadı Görev. Genç kadının kolunu sıkıca tutup çevirdi, sonra merdivenlere itti.
Görev Berettasını çekerken, Karla merdivenlere yöneldi.
Şaşkın kapıcı ziyaretçilerine bakıp fısıldadı.
- İşte..; bu adam... hanım da yanında.
Collins ve Kursk dehşet içinde döndüler. Girişin öbür tarafında, Görev ile genç kadını merdivenlere giden kapıyı itip gözden kaybolmadan önce bir an için gördüler. Collins göz açıp kapayıncaya kadar Glock'unu çekti. Yüreği çarparak hızla koştu, merdivenlerin başında durdu. Peşinde de şaşkın Kursk.
Görev ikinci katın sahanlığına vardığında, kapının yanında,
aşağıdaki merdivenleri görecek biçimde yer aldı.
- Raşid'e haber ver, dedi Karla'ya. Aşağıdakileri oyalar, sonra da sizinle arka tarafta buluşurum. Bana iki dakika verin, yeter... sonra buradan uzaklaşırız. Fırla, Karla!
Genç kadın koridora daldı, Görev basamaklara döndü, aşağıda bir hareket sezince Beretta'nın horozunu kaldırdı.
Muhammed Raşid zilin önce iki kere, sonra iki kere daha çaldığım duydu. Kaşlarım çattı, gözetleme deliğinden bakıp koridordaki Karla'yı gördü, bir şeyler unutmuş olacağım düşündü. Kapıyı açarken, genç kadın onu itip içeri girdi.

- Aşağıda polisler var. Bizi arıyorlar. Hemen dışarı çık! Raşid şaşırmıştı, ama bir saniye sonra sırt çantasına uzandı ve
Akrebini çıkardı.
- Görev nerede ?
- Merdivenlerde, polisleri oyalıyor. Acele etmeliyiz! Raşid Karla'nın kolunu yakaladı.
- Kaç kişiler?
- İki kişi gördüm.
Raşid öfkeyle Akrep'in horozunu kaldırdı. "Bekle" dedikten sonra döndü, oturma odasına göz attı, sırt çantasından iki yangın bombası çıkarıp birini kanepenin, ötekini de yerdeki halının üzerine fırlattı; iki saniye sonra çatapat sesi gibi bir çıtırtı duyuldu, yangın bombaları tutuştu. Karla koridorda kimse olup olmadığım kontrol ettikten sonra dikkatle ilerlemeye başladılar. Collins merdiven kapışım biraz araladı. Geriye, Kursk'a baktığında, binbaşının tabancasını çekmiş olduğunu gördü: otomatik bir Giurza SR-1. Yüzü terden sırılsıklamdı.
- Hazır mısınız Binbaşı ? Kursk başıyla onayladı.
- Ne zaman isterseniz.
- Öyleyse, şimdi.
Collins kapıyı itti, peşinde Kursk, dikkatle basamakları tırmanmaya başladı. Gerginlik, havayı dolduruyor, Collins'in yüreği gümbürdüyordu. Merdivenin ilk dönemecine vardıklarında, iki el silah sesi duyuldu. Kapalı merdiven boşluğundaki yankı, kulak patlatıcıydı. Sonra iki el daha duyuldu, kurşunlar başlarının üzerinden boya parçacıkları kopardı.
-- Aman Tanrım!
Collins yukarıya iki el ateş etti, karşılığında Beretta'nın sesi art
ZÖJ
arda üç kez duyuldu. Kurşunlar duvarlardan sekti, başlarının üzerinde ıslıklandı. Kursk'la birlikte merdivenlerden çekilip girişe inmek zorunda kaldılar. Collins'in yüzü terden sırılsıklamdı. Kapıcı, bürosunun kapısının arkasına gizlenmiş, aralıktan korku içinde bakıyordu.
- Sam! Arka tarafta ne var?
- Oto... otopark. Çöp tenekeleri.
- Yangın merdiveni ?
- Evet efendim. Var.
- Bürona gir, biz söyleyene kadar da çıkma.
- Tabiî, efendim. Hiç merak etmeyin, çıkmam.
Kapıcı büroya girip ortalıktan kayboldu, kapı çarptı. Collins telsizin mandalını çevirdi.
- Lou ? Orada mısın Lou ?
- Evet, buradayım. Devam et, dedi ses, biraz parazitten sonra,
- Binadalar, Lou. Raşid, Görev ve kadın. Bizi giriş katı merdiveninde durdurdular.
- Aman Tanrım!
- Hemen yardım çağır, sonra da ön tarafı koru.
- Jack... beni dinle, sakın bir delilik yapma.
- Yardım çağır Lou! Yardıma ihtiyacımız var.
- Hemen çağırıyorum. Orada bekle Jack.
Collins telsizi cebine soktu, yüzünü silip Kursk'a döndü.
- Bizi burada tutan, sonsuza kadar orada kalmayacak ya. Çe-nesiyle girişi gösterdi. Bahse girerim ötekiler yangın merdiveninden kaçmaya çalışacak. Gidip arka tarafı tutsanız, nasıl olur Binbaşı ? Kursk başım salladı, gitmeye hazırlanırken Collins kolunu tuttu. Hey, dikkatli olmayı unutmayın. Tamam mı?
Raşid önde, yangın merdivenine doğru koştular. Metal basamaklardan inip parkta Raşid'in mavi Explorer'inm bulunduğu yere ulaştılar. Binanın derinliklerinde bir yerden ateş sesleri gelirken, Raşid şoför kapışım açtı, Karla yanma oturdu. Raşid panik içinde motoru çalıştırmaya girişti.
- Ya Nikolay ne olacak?
- Unut onu. Raşid çılgın gibiydi. Buradan gidiyoruz.
- Hayır, onu almadan gitmeyeceğiz.
Karla Explorer'dan inmeye davrandı, ama Raşid uzanıp kolunu yakaladı.
- Çıldırdın mı ? Zamanımız yok!
Karla kolunu kurtardı, Raşid'in Akrebini aldı.

- Geri dönüyorum. Motoru çalıştırıp bizi bekle.
- Seni salak orospu, hepimizi öldüreceksin!
Raşid genç kadını durdurmaya çalıştı, ama Karla Explorer'dan atlamış, arka kapıya doğru koşmaya başlamıştı.
Kursk giriş koridorunun ucundaki arka kapıya ulaştı. Tokmağı çevirdi, dışanya bir göz attı, asfalt kaplı bir park alam gördü. Park edilmiş, içleri boş birkaç araba dışında, ıssız.
Yangın merdiveni ne tarafta? Sağda mı, solda mı? Sola gitmeye karar verdi, dikkatle dışarı süzüldü. Apartmanın çıkık bir köşesi otoparkın geri kalanını görmesini engelliyordu. Köşeye doğru yaklaşırken, apartmanın içinden bir dizi silah sesi duydu, şaşkınlıkla arkasına baktı. Anlaşılan Collins merdivenlerin dibinden adım atamıyordu. Kursk önüne dönerken ensesine sert bir cismin dayandığını hissetti...
İkinci kat sahanlığında Görev Beretta'ya yeni bir şarjör taktı, saatine baktı. Kursk ile yanındakini iki dakikadan fazladır oyalıyordu. Karla ve Raşid'in arka tarafa ulaşmış olmaları gerekiyordu. Koridorun ucundan gelen yarak kokusunu duydu, baktığında ince bir duman gördü. Gitme zamanı. Merdivenlerden aşağı, Rusça bağırdı.
- Orada mısın, Aleksey? Cevap yok.
- Cevap ver! diye haykırdı Görev. İngilizce bir ses duydu.
- FBÎ.
Görev, "Girişte gördüğüm ötekisi olmalı" diye düşündü. Merdivenlerden aşağı, bu kez İngilizce bağırdı.
- Kursk'la konuşmak istiyorum. Getir onu. Aşağıdan ses duyulmadan önce kısa bir sessizlik.
- Konuşmak istiyorsan, benimle konuş. Sen ve arkadaşlann söylenenleri yaparsanız, kimsenin burnu kanamaz. Silahlanmzı atıp merdivenlerden inin.
Görev düşündü: Amerikalı yalnız olmalı. Aleksey yanında olsaydı, çoktan cevap verirdi. Yardım getirmeye ya da arka çıkışı kesmeye gitmiş olmalı.
Görev sırt çantasını parçalarcasına açtı. Bir el bombası çıkardı, pimini çekip merdivenden aşağı fırlattı. Bomba basamaklara çarpa zıplaya aşağı yuvarlandı...
Collins merdivenlerde bir tıkırtı duydu. Daha iyi görebilmek
için Glock'un namlusunu merdivenden ayırmadan uzandı, basamaklardan zıplayarak gelen el bombasını gördü. Saniyenin binde biri kadar süren bir kararsızlık, soğuk ve sert dehşet am oldu, sonra el bombasını son basamakta yakaladı ve merdivenin yukarısına doğru fırlattı...
- Tabancayı at, yoksa öldürürüm. Kadın İngilizce konuşuyordu. Kursk tabancasını bıraktı. Tabanca gürültüyle düştü. Ellerini kaldır. Çevrene bakma. Kursk ellerini kaldırınca, ses bir daha duyuldu. İçeri gir.
Kursk arka kapıya doğru yürüdü, açmak için elini uzattı. Tam o sırada, binanın içinden gelen patlama ikisini de oldukları yere mıhladı. Kursk fırsatı kaçırmadı, dönüp kadının silahının namlusuna yapıştı, uzaklaştırdı. Karla Şerifle birbirlerinin yüzüne bakarak, silahı kurtarmak için boğuşmaya başladılar. Akrep ateş aldı. Kurşunlar tuğla duvarlarda patladı; sıcak namlu Kursk'un elini yaktı, ama dayandı, silahı kadirim elinden kurtarmaya uğraştı. Genç kadın Kursk'un tahmin bile edemeyeceği bir güçle silaha yapışmıştı; o sırada ensesine acı verecek kadar sert bir şey dayandı ve tanıdık bir ses duyuldu.
- Bırak Aleksey. Bırak artık.
Collins girişte ayağa kalmaya çalıştı. Kulakları uğulduyordu. Elbiseleri boya ve tahta parçalan kaplıydı. Patlama merdiven kapısını parçalamış, neredeyse menteşelerinden sokmuştu. El bombası atıldığı anda, kendini kapıdan dışan atmış, bir an sonra da merdivenin üst basamaklanndaki patlamanın sesini duymuştu. Patlamanın şiddetinden sersem gibiydi. Birden bir yangın alarmı duyuldu, zillerin tiz sesleri girişi doldurdu.
- Jack! Morgan elinde arabadan aldığı Heckler'la kapıdan dalmış, silahı omuz seviyesinde ateşe hazır tutuyordu. Merdiven kapısına bir göz attı.
- Aman Tannm, sen iyi misin? Ne bok yediniz?
- El bombası... Collins hâlâ şokun etkisinde, kafası karmakan-şıktı.
- Yardım yolda. Silahın nerede Jack?
Collins şaşkınlık içinde çevresine bakıp Glock'u aradı, nerede düşürdüğünü hatırlamıyordu. Herhalde merdivende. Go-rev'in peşinden merdivenleri tırmanmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Çoktan yangın merdivenine ulaşmış olmalıydı. Sis dağılmaya, kafasının içinde tek bir soru dolaşmaya başladı. Ra-

şid ne cehennemde ? Collins birden içinde, çok güçlü bir öfke, bir intikam isteği duydu. Morgan anlamaya çalışıyordu.
- Sen iyi misin ? Kursk nerelerde ?
- Arka tarafta. Ötekileri yakalamaya gitti. Ver şu kahrolası Heckler'ı. Collins, çıldırmış gibi Morgan'ın elindeki silahı kaptı, sendeleyerek arka kapıya doğru yürüdü...
Kursk namluyu bıraktı. Binanın içinden yangın alarmının sesi duyuluyordu. Kadın elindeki tabancayı kaldırarak gerilediğinde, arkasına döndü. Kursk'un karşısında, sağ elindeki Beretta'nın namlusunu yüzüne doğrultmuş, gergin görünüşlü Görev duruyordu.
- Cipe git, dedi Görev kadına.
Kursk kadına baktı, bakışları bir an karşılaştı, sonra genç kadın koşarak köşenin arkasında kayboldu. Gorev'in yüzü bembeyazdı. Kursk adamın bir yaram tuttuğunu gördü.
- Evden çok uzaklaşmışsın, Aleksey.
Kursk gözlerini indirdi. Gorev'in böğründeki yaradan kan akıyor, kızıl damlalar yere düşüyordu. Kursk lacivert parkada da kırmızı bir leke gördü.
- Yardıma ihtiyacın var.
- Daha beterini de atlattım. Benim adıma arkadaşına teşekkür edebilirsin.
- Yaptığın çılgınlık, Nikolay. Kendi ölüm emrinizi imzalamaktan başka bir şey değil bu.
- Bakış meselesi. Görev tabancasını kaldırdı. Namluyu kafasına doğrulttuğunu, tetiğe dokunduğunu gören Kursk korkudan bembeyazdı. Görev son anda tabancayı çevirdi, kurşun yandaki duvara saplandı, tuğla parçacıkları havada uçuştu. Senin yerinde olsaydım Aleksey, dedi, burnumu bu işe hiç sokmazdım. Her ikimizin iyiliği için. Bunu bir dost olarak söylüyorum. Yoksa, işin nereye varacağını düşünmek istemem. Sen ve arkadaşların çizgiyi çoktan aştınız. Bizi durdurmaya ya da herhangi bir biçimde zarar vermeye kalkarsanız, bu kenti mezarlığa çevirirsiniz. Ciddiyim Aleksey. Ateşle oynuyorsun.
Homurtuyla lacivert bir Explorer yaklaştı, yanlarında durdu, yolcu kapısı açıldı. Kursk arka koltuktaki kadım, direksiyonda Muhammed Raşid olması gereken adamı gördü, kısa kesilmiş, sarıya boyanmış saçlannı. Görev bir eliyle yarasını tutarak arabaya bindi, kapıyı kapatıp açık pencereden bir selam çaktı.
- Dosvidaniya, eski dost. Söylediklerimi unutma, yoksa her
ikimiz de şeytana hesap vermek zorunda kalırız. Explorer'm motoru kükredi ve hızla uzaklaştı. Explorer uzaklaşırken Collins elinde Heckler, arka kapıyı koparırcasına açtı; arkasında da Glock'u doğrultmuş Morgan göründü. Collins bir an için direksiyondaki Raşid'i gördü. Kursk namlunun önünde durduğundan, haykırdı.
- Yere yat, Kursk!
Kursk şaşırdı, FBİ ajanını nişan alırken gördü.
- Hayır! Ateş etme! Silahın önünden ayrılmamaya çalıştı ama Collins onu kabaca itti.
- Çekil yolumdan!
Collins ile Morgan ateş etmeye hazırlanırken, Explorer köşeye ulaştı, güçlü bir homurtuyla gözden kayboldu.
35
Washington, D.C. 13:00
Sergey Maslov şaşkındı.
Moskova'daki tek yatak odalı dairesinde, gecenin geç saatinde karısıyla birlikte sosis ve kızarmış patates yemek üzere sofraya otururken, ön kapının çalındığını duymuşlardı. Daha önce hiç görmediği iki adam FSB kimliklerini göstermiş, hemen valizini hazırlamasını söylerken, diğer yandan da Maslov'un dehşete düşmüş karısı Lara'ya kocasını tutunamadıklarını, tam tersine, Moskova dışında çok önemli bir toplantıya katılması gerektiğini, bu yüzden bir süre eve gelemeyeceğini anlatmışlar, sonra da Maslov'u arabaya alıp son hızla FSB merkezine götürmüşlerdi.
Maslov orada neredeyse iki saat boyunca altı yedi istihbarat yetkilisi ve Savunma Bakanlığı'ndan üst düzey kimyacıların verdiği brifinge katılmış, sonra da camları karartılmış bir BMW'yle Vnukovo Havaalanı'na getirilmişti. Pistte bekleyen özel bir Amerikan Learjet'e bindirilen Volgogradlı otuz dokuz yaşındaki bilim adamı, daha ne olduğunun farkına bile varamadan kendini Kutup Dairesi'nin karanlıkları üzerinde bulmuştu.
Yaklaşık yedi saat sonra Andrews Hava Üssü'ne indiğinde, bir Rus büyükelçilik memuru karşılamıştı Maslov'u. Daha sonra yine bir arabaya bindirilmiş, bu kez gizli servise ait füme camlı "bir dizi Chevrolet cipinin eşliğinde, Beyaz Saray'ın arkasında bir yere getirilmişti. Beyaz

Saray'ın Doğu Kanadı boyunca giden bir tünelden geçirilmiş, sonunda güçlü bilgisayarların, yazıcıların, tarayıcıların, yirmi kadar telefon hattının, fokurdayan bir kahve makinesinin, su damacanasının, çeşitli yiyecekler, Seven-Up, Fanta ve Pepsi dolu bir servis tepsisinin bulunduğu küçük bir büroya getirilmişti.
Yorucu yolculuk nedeniyle nerede olduğunu şaşıran, gözlerini açık tutmakta zorlanan Maslov'u karşılayanlar, onun gelişini me-
rak ve heyecanla bekleyen yirmi kadar Amerikalı subay ve sivildi: Amerika Birleşik Devletleri Askerî ve Biyolojik Kimyasal Komuta Merkezi'nden kimyagerler ve sinir gazı uzmanları.
Yaklaşık iki saat boyunca Maslov'u Ürün A232X hakkında soru yağmuruna tuttular; verdiği değerleri, matematiksel tahminlerini sorguladılar; iki yudum kahve arasında verileri bilgisayarlara girdiler; sonunda, yazıcı çıktılarını eline sıkıştırarak başka bir odaya gitme zamanının geldiğini söylediler. Daha önce değil Was-hington'a, Amerika'ya hiç gelmemişti; en çılgın düşlerinde bile Beyaz Saray'a konuk olacağım aklından geçiremezdi. Oysa buradaydı işte, çok önemli insanlarla dolu bir odada, Başkan Andrew W. Booth ve onun Güvenlik Konseyi'yle yüz yüze
Maslov bunalmıştı. Burnu ile alnı terlemeye başladı.
- Bay Maslov... Sergey... konuya girmek ister misiniz, efendim? Maslov asabiyetle yirmi yıl önce, punk modası tüm dünyada
fırtına gibi eserken, Moskova Bilimler Akademisi öğrencisi olduğu yıllardan beri sol kulağına taktığı altın küpeyi sıvazladı. Yanında oturan uzman çevirmeni Amerikalılar sağlamıştı, ancak Maslov kadının hizmetine ihtiyaç duyulacağından kuşkuluydu. Sovyet askerî ataşesi olarak bir dönem Londra'da bulunmuş olan babasının sayesinde mükemmel İngilizce konuşuyordu. Dile hâkimiyetinden emin, tüm sayılar önünde hazır, ne söyleyeceğinin bilincindeydi. Ayağa kalkıp dinleyicilere, masanın çevresine oturmuş Amerika başkanıyla danışmanlarına, duvarların dibine sıralanmış Birleşik Devletler Ordusu kimya uzmanlarına baktı.
- Washington gibi büyük bir kente karşı, bin litre A232X kullanılarak girişilecek bir sinir gazı saldırısı, sadece bir şekilde sonuçlanır: inanılmaz ölçüde insan kaybıyla, diye başladı sözüne. Konuşurken, karşısındakileri bir sınıf dolusu öğrenci sanmaktan korkuyordu. Yine de böyle bir silahın başkentinize vereceği hasarı kesin olarak söyleyecek durumda değilim. Bunun nedeni, A232X'in insanlar üzerinde denenmemiş olmasıdır, bu bakımdan, tüm söyleyeceklerim teoriden öteye geçmeyecek. Size şu kadarını söyleyeyim, laboratuvarlarda hayvanlar üzerinde yapılan testlerde ortaya çıkan sonuç, bu kimyasalın öldürücü gücünün son derece büyük, çok... - Maslov, arkasında duran kadın çevirmenin onu her türlü güçlükten kurtarmaya hazır beklediğinin farkında, hafızasını zorlayarak doğru sözcüğü aradı- ... akıl almayacak kadar korkunç olduğudur.
Dinleyicilerin dikkatini topladığım görünce güveni artı, konferans masasının ucunda, bir sehpa üzerine yerleştirilmiş özel harita-

run başına geldi. Harita Washington, D.C.'yi, kent merkezi ile çevre bölgeleri gösteriyordu. Silinmez keçe kalemle çizili, kırmızı, portakal rengi ve yeşil üç eşmerkezli çember kentin merkezinden çıkıyor, büyüyerek çevreye açılıyordu. Maslov Washington'u tanımıyordu ama, renkli çemberlerin ne anlama geldiğini bilmesi yeterliydi. - Çalışma arkadaşlarınızın yardımıyla yaptığım hesaplara dayanarak, böyle bir saldırırım neden olabileceği ölüm ve yaralanmaları en düşük yanılma payıyla kestirmeye çalıştım. Cihazın nereye saklandığım bilmediğinize göre, bu çalışma için en kötü senaryoyu kabul ettim: azamî insan kaybma sebep olmak için, hemen hemen rüzgârsız bir günde, sokaklar kalabalıkken, kent merkezine yakın bir yerden ve uygun bir yükseklikten yayılacağım varsaydım. Maslov parmağım sırasıyla kırmızı, portakal rengi ve yeşil çemberlerin üzerinde gezdirdi. Bu üç çember, önemli hasar bölgelerini, tehlike sırasıyla göstermektedir. Kırmızı bölgeyle başlayalım. Hafta içi bir günün iş çıkış saatinde, yaklaşık beş buçukta insanların bürolardan çıktığım, otobüs beklediklerini, ya da metro istasyonuna yürüdüklerim, hatta arabalarma binip eve doğru yola koyulduklarım, bin litre A232X içeren cihazın taşıyıcı roket tarafından üç yüz metrede patlatıldığmı düşünürsek... -Maslov parmağıyla kırmızı çemberi izledi: kuzeyde Union Gan'ndan, doğuda 4. Cadde'ye kadar National MaU'dan, güneyde Dwight D. Eisenhower Otoyolu'nun ucundan, batıda da Independence Caddesi'nden geçiyordu. Capitol Hill çemberin tam merkezindeydi- bu çemberin içinden kimse kurtulamayacak. Aranda ölecekler.
- Hiç kimse mi? diye sordu başkan, inanamıyormuş gibi. Kurtulan olmayacak mı ?

Maslov kafasını salladı.
- Hayır efendim. Evlerinde ya da bürolarında kalanlar bile güvende olmayacak. Gaz açık pencerelerden binalara sızacak. Camlar kapalıysa, gaz havalandırma menfezlerinden emilecek. Belki saldın sırasında yerin çok altında, metro istasyonlarmda ya da bodrumda bulunanlar kurtulabilir, ama bunların sayısı az olacaktır. Bu çemberin içindeki diğerleri içinse... -Maslov parmaklanın şaklattı- bu kadar sürede, birkaç saniyede ceset olacaklar.
Paul Burton sersemlemiş gibiydi.
- Bir gazın bunlan yapabileceğine inanmak güç.
- A232X'in herhangi bir sinir gazından çok daha zehirli olduğunu unutmayın, diye cevap verdi Maslov. Bir kişiyi öldürmek için, küçük bir damlanın yüzde bir buçuğu kadar bir miktarın ciğere girmesini sağlamak yeterli olur. Bu miktar, çıplak gözle görüleme-
yecek mikroskobik bir hacim. Maslov bir an sustu. Mesela, diye devam etti, yaptığımız bir denemede, topluiğne başının onda biri kadar küçük bir damlacık, altmış kiloluk sağlıklı bir Alman kurdunu beş saniyede öldürmeye yetti. Bundan, aynı ağırlıkta, sağlıklı bir yetişkinin ya da çocuğun, aynı dozu alması durumunda, aynı sürede öleceği sonucunu çıkarabiliriz. Maslov yine durdu, söylediklerinin özümsenmesini .bekledi. Şu olacak, diye sürdürdü sözlerini; kurbanlar roketin patlamasını görebilir. Sonra, başlarının üzerinde sis gibi beyaz bir bulut oluşacak. Çürümüş balık kokusunu andıran, hafif ama rahatsız edici bir koku duyacaklar. Kurbanlar gözlerinde yoğun bir sancı, göğüslerinde de sanki çok güçlü bir çelik şeritle sanlmış gibi, dayanılmaz bir sıkışma hissedecekler. Vücut sıvılan burunlarından ya da ağızlarından gelecek, kurbanlar umutsuzca soluk almaya çabalayacak. Kusacaklar, ishal olacaklar, kasılacaklar, vücuttan eğilip bükülecek, hemen ardından bilinçlerini yitirecekler. Ölüm, roketin ne kadar yalanda patladığına bağlı olarak, saniyeler ya da dakikalar sürecek. Ama kırmızı çemberin içinde, belirtilere neredeyse hiç rastlanmayacak, çünkü bu bölgede yakalanan herkes aşın doz almış olacak. Maslov dehşetle onu izleyen şaşkın, korkmuş yüzlere baktı. Aranda ölecekler.
Alexandria, Virginia 13:18
Beyaz Saray'ın on kilometre gerisinde, Wentworth Sitesi'ne beş dakikalık yolda, Muhammed Raşid arabayı kullanılmayan bir deponun arkasındaki arsaya soktu.
Karla ve Gorev'le birlikte Explorer'dan indiler, aceleyle deponun kapılarını açıp hep birlikte içeri girdiler. Beyaz Ryder minibüs hâlâ oradaydı. Raşid arka kapılan açınca, iki güçlü Japon motosiklet, minibüsün iki yarana dayanmış siyah Yamaha ile koyu mavi Honda göründü. Arap'ın yüzü hâlâ öfke saçıyordu, yumruğunu minibüsün kapışma vurdu.
- Nasıl? Bizi nasıl buldular?
- Bunu daha sonra düşünürüz, dedi Görev. Yürümeye davrandı, böğrünü tutup sendeledi. Karla yarana koştu.
-Neyin var?
- El bombası şarapneli. Kendi hatam. Patlamadan kurtulmak için yeterince hızlı hareket etmedim.
- Bir bakayım. Görev parkasının fermuarını mdırince, Karla sol
yanında bıçak yarası gibi kötü bir kesik gördü. Gömleği kızıla boyanmıştı; acı çekiyor, yüzü terden sırılsıklam olmuş, parlıyordu. Karla'mn yüzü soldu. Bir doktor gerek, Nikolay. Kan kaybetmişsin.
- Göründüğü kadar kötü değil. Kemiğe değmedi. Kanama durdu, onun için bana tampon yapacak bir şey bul.
- Bırak da ben kullanayım.
- Becerirsen, tamam.
Görev, Karla'mn çantasından çıkardığı eşarbı böğrüne bastırdı. Raşid, Gorev'in durumuna aldırmadan minibüsün arkasından bindi.
- Siz ikiniz, kıpırdayın. Bunun için kaybedecek zamanımız yok, dedi öfkeli bir sesle.
Uzaklardan bir yerden gelen helikopter gürültüsü, üçünü de harekete geçirdi. Çılgınlar gibi uğraştılar, tahta rampaları yerlerine sürüklediler, motosikletleri indirdiler, sonra Karla kasklan ve deri motosiklet elbiselerini uzattı. Giyinmeleri tamamlandığında, Raşid kaskını başına geçirdi, Akrebini sırt çantasına tıkıp çantayı boynuna astı.
- Buradan olabildiğince çabuk gidin. Kaçmaya hazır, Yama-ha'ya bindiğinde, yüzü terden parlıyordu. Ayrı yollardan gideceğiz. İzlenmediğinizden emin olmak için, çok dikkatli davranın. Yazlık evde buluşacağız. Tabiî eğer polis yolları kapatmadan oraya varabilirsek.

- Ya başımız derde girerse ?
Raşid buz gibi bakışlarını Gorev'e dikti, sonra tükürür gibi konuştu.
- Biz, denizdeki su damlaları gibiyiz. Bize ne olursa olsun, hiçbir şey değişmez. Yine de sana şunu söyleyeyim. Amerikalılar aptallıklarının bedelini ödeyecekler. Yakalanmadan önce, bu kenti ıssız bir çöle çevireceğim. Bu söylediklerimi unutma. Ağzı kızgınlıktan çarpılmış bir halde Yamaha'yı çalıştırdı. Sana gelince Görev, ciddi bir hata yaptın. Elinde fırsat varken, o Rus'un işini bitirmeliydin. Bir daha sakın böyle bir yanlış yapma.
Kaskının siperliğini indirdi, gaz verdi ve Yamaha'yı kapıya sürdü. Çevresini görebilecek kadar ilerleyip, sağa sola bakındı, uzaklaşmadan önce etraf sakin işaretini verdi.
Karla Honda'ya binerken tedirgindi.
- Becerebilecek misin ?
Görev kaskını kafasına geçirdi, güçlükle motosikletin arkasına binerken acıdan yüzü kasılıyordu.
- Daha beterini gördüm.
- Raşid dediğinde kararlı, öyle değil mi? Eğer yakalanma teh-

likesi hissederse, cihazı harekete geçirir.
- İşte bundan emin olabilirsin. Görev düşünceliydi. Siperliğini in-= di. Karla da onu taklit etti, sonra pedala basıp Honda'yı çalıştırdı.
Washington, DC. 13:15
- Ya bir sonraki çember? diye sordu başkan. Anlaşılan, bir son-aki ölüm dalgasını gösteriyor.
Beyaz Saray'ın bodrumunda, Sergey Maslov, söylediklerini sindirmeye çalışan dinleyicilerden kendisine yönelen düşmanlık dalgasını hissetmişti. Nedenini arılayabiliyordu. Ne de olsa, hepsini, ailelerini, arkadaşlarını, hemşerilerini öldürebilecek sinir gazının üretiminde çalışmış bir kimyagerdi.
- Doğru, diye cevap verdi. Yeniden haritaya döndü, parmağıyla batıda 12. Cadde ile Jefferson Kavşağı'nı, güneyde Capitol Cad-desi'nin uzak bölümlerini, doğuda Lincoln Parkı'nı, kuzeyde de neredeyse New York Caddesi'ni çevreleyen portakal renkli çemberi izledi. Bu bölgede, patlamanın hemen ardından, kurbanların çoğu gaz soluyacak, ama çok daha düşük dozlarda; yani derhal ölümle sonuçlanacak mikroskobik damlacıktan, ciddi belirtilere neden olacak, bir mikronun birkaç binde biri oranında miktarlara kadar. Ciddi belirtiler derken, kas denetiminin yitirilmesinden, ciğer ve sinir fonksiyonlarının yavaşlamasından, akut nefes alma güçlüklerinden söz etmek istiyorum. Bu bölgede bulunup hayatta kalmayı başaranların çoğu, uzun süreü ciddi hastalıklarla boğuşacaklar. Kalp yetmezliği, astım ya da bronşiti olan kurbanlar, büyük bir olasılıkla ölecekler. Hâlâ yüzde yüzlük -ya da bu orana yakın- bir ölüm oranından bahsediyoruz ama, hemen ölecek olanların oranı yüzde elli ile yetmiş beşe düşecek.
- Hayatta kalanlara ne olacak ? diye sordu başkanın ekonomiden sorumlu danışmam Charles Rivermount. Yoğun saatlerde içinde belki de bir milyon insanın bulunacağı portakal renkli çemberi gösteriyordu.
- Çoğu ölecek. Bu saldırı sonrasında, ülkenizde şimdiye kadar hiç görmediğiniz ölçüde korkunç olaylar olacağım unutmayın. Acil servisleriniz kargaşa ve akıl almaz sayıda yaralı yüzünden, gerekli şekilde çalışamayacak. Cankurtaran ekiplerinin bölgeye biyokimyasal elbiseler ve nefes alma cihazlarıyla girmek zorunda olmaları, sokaklarda yatan kurbanlara etkili tedavi uygulamaları-

m engelleyecek. Verebilecekleri yardım, hiçbir şeye yaramayacak.
Paul Burton Maslov'u dinlerken, yıldırım çarpmış gibiydi. Gözlerinin önünde kırmızı, portakal rengi ya da yeşil çemberler değil, Waslungton'un canlı sokakları vardı. Restoranlarla, kafelerle, galeri ve dükkânlarla dolu sokaklar. Doğduğu, büyüdüğü kentin kalbi. Çocukken ve sonra da oğullarıyla oynadığı parklar. Görkemli tasarımı, kültürel çeşitliliği, zarafeti yüzünden sevdiği kent. Görkemli evleriyle Massachusetts Caddesi. Ulusun simgesi, Capitol Hill. Doğu baharatları kokulanyla Çin Mahallesi'nin kalabalık sokakları. Çocukken, annesiyle birlikte Cumartesi Çiftliği'ne gittikleri, taze meyve ve sebze aldıkları Doğu Pazan'run kurulduğu 7. Cadde.
Maslov'un bahsettiği isimsiz kurbanları da algılayamıyordu. Onların yerine, yüzler görüyordu: taksi şoförleri, dükkân sahipleri, garsonlar, polisler, siyasetçiler, belediye ve devlet memurları; karısıyla birlikte, çocukluklarından beri tanıdıkları yalan akraba: lar, aileler ve arkadaşlar; Nathan'ın oyun arkadaşları, Ben'in yu-vasmdaki yumurcaklar... Siyah komşularını, güney

George-town'daki yoksul evleri, Connecticut Caddesi'ndeki memur apartmanlarını, Adams Morgan'daM zengin evlerini gördü, tek bir evin bile bu felaketten kurtulamayacağım anladı.
- Acil durum tıbbî müdahale ekiplerimizi harekete geçirmenin anlamsız olacağım mı söylüyorsunuz ?
Maslov başım salladı.
- Bana kalırsa, kesinlikle etkisiz olacaklar. A232X'in panzehiri yok. Hayatta kalanların çoğu, hastaneye yetiştirilebilse bile, sonradan ölecektir.
Ordunun kimya uzmanlarından biri sesini yükseltti.
- Profesörün bahsettiği kargaşa, kitlesel galeyanla daha da yoğunlaşacaktır, efendim.
- Açıkla, dedi başkan.
- Histeri kaynaklı salgın adıyla bilinen tıbbî bir olay var, psikolojik bir hastalık. Mesela görülebilir bir hastalığı olan birisi varsa, onun çevresindekiler de aynı hastalık belirtilerini gösteriyor. Aum tarikatının Tokyo metrosuna yönelttiği Sarin gazı saldırısı bunun en güzel örneği. On iki kişi öldü, bin kadarı gazın etkisinde kaldı, ama neredeyse beş bin kişi hastanelere doluşup aynı rahatsızlıktan yakındı. Oysa burada, ayakta kalmayı başarmış birkaç acil servisi tıkayabilecek bir insan dalgası düşünmek gerekiyor.
Gözlüklü genç Rus profesör söyleneni onaylamak için başım salladı, sonra da üçüncü çembere, yeşil çembere döndü.
- Yeşil bölgede yakalananlar için, bir ümit var. Parmağıyla çiz-
diği yuvarlak güneyde Anacostia Irmağı'nın kıyılarından, doğuda George Washington Üniversitesi'nden, kuzeyde Le Droit Parkı'n-dan, doğuda Capitol Heights'tan geçiyordu.
Burada, ölüm oranı yüzde on beş ile otuz arasına inecektir. Ama, gazı soluma risklerini en aza indirmek için, hayatta kalanların hızla bölgeden uzaklaştırılmaları başlı başına bir sorun olacaktır.
- Gaz havada ne kadar kalır?
- A232X'in ayak izi, -parçacıkların atmosferde, suda ya da bina veya yol gibi insan yapısı şeylerde oyalanma süresine ayak izi diyoruz- dört aya kadar sürer.
Başkanın özel danışmanı Bob Rapp, odanın gerilerinden sordu.
- Bize, Amerika'nın başkentinin dört ay süreyle oturulamaz olacağını mı söylüyorsunuz ? Bu mümkün olabilir mi ?
- Aslında biraz daha uzun, altı ay da sürebilir, dedi Maslov. Unutmayın, sokaklarda birbirlerinin üzerine yığılmış, yüz binlerce ceset olacak. Saldın sonrası temizlik ve cenaze işleri çok zaman alır. Gaza maruz kalma riski en aza indirilmeden, geniş çaplı bir temizlik programına başlamamak gerekir. Üstelik, göz önünde bulundurulacak bir tehlike daha var: tifo ve kolera salgınları. Temizlikle görevlendirilenler, kendi hayatlarım tehlikeye atmamak için, etkilenmiş bölgelere girmekten kaçınabilirler.
- Bana kalırsa, dedi yüzü kızarmış Mitch Gains, bu alet patlarsa, Washington dev bir mezarlığa dönecek. Yıkılmış, yerle bir edilmiş.
- Söylediğiniz, gerçek, dedi Maslov. Daha önceki konuşmalarımızda arkadaşlarınıza söylediğim gibi, göz önünde bulundurmanız gereken ve en az insan kaybı kadar ciddi başka etkiler de var. Karşınızdaki çok güçlü bir silah. Sadece insan hayatmı değil, bir kenti akla gelebilecek her bakımdan tehdit edebilecek bir silah. Özellikle de böyle bir kenti.
- Ne demek istiyorsunuz ? diye sordu başkanın danışmanı Kat-herine Ashmore.
Arka duvarın dibinden, Kimyasal Biyolojik Hızlı Müdahale Bi-rimi'nden bir albay cevap verdi.
- Hanımefendi, bana kalırsa Profesör, Washington'u seçmekle teröristlerin kusursuz bir hedef bulduklarım söylemek istiyor. Hemen bütün resmî kurumların merkezi Washington'da ya da çevresinde. Eğitim, sağlık, gelirler, Hazine, Amerika'nın tüm banka işlemlerini denetleyen Federal Rezerv Sistemi. Ondan sonra acil durum ve kriz yönetim ajansları var; ordu, FBI, CIA, Pentagon, Yüksek Mahkeme, Senato, Beyaz Saray. Bütün bu kurumlarda çalışan-
lardan büyük bir bölümü saldırıda ölecek ya da ciddi biçimde yaralanacak. Kenti altı ay için terk etmenin yam sıra, bu kayıplar devletin işleyişini büyük ölçüde engelleyecek, insan öldürmek bazen en saldırgan teröristler için bile başlıca hedef olmayabilir. Kargaşa ve düzen bozukluğu en az insan ölümü kadar önemli olabilir. Bu saldırının varacağı asıl sonuç da böyle olacak. Eğer bu ülke bir makineye benzetilirse, Washington ana çark olmalı. Ana çark bozulursa, ülkenin altyapısı durur. Bunun sonucu kaos ve sıkıyönetim, hasarlı bir ekonomi ve dengesi bozulmuş bir toplumdur. Gerçekten de, Amerika Birleşik Devletleri hükümeti durur.

Maslov yine sessizce onayladı. Sessizlik odayı kapladı. Odada-kiler Rus bilim adamın çizdiği soluk kesici felaketin boyutlarını algılamaya çalışıyorlardı. Bu kez, bambaşka bir kâbusla yüz yüzeydiler: yönetim, yasa ve düzen yokluğunda, tüm Amerikan kentlerinde kargaşa, kaos. Başkan konuştu.
- Profesör Maslov, ne kadar ürkütücü olsalar da, bu düşünceleri şimdilik bir kenara bırakırsak, çizgiyi nerede çekiyoruz? Azamî kaç ölü, kaç yaralı ?
Maslov kâğıtlarını karıştırdı: bilgisayar çıktıları, getirdiği verilerden Amerikan bilgisayarlarının hesapladığı, hata payı olmayan programlarla hesaplanan modeller. Washington'un başına gelebilecek her şey, bu kâğıtlara yazılıydı: kentin tıbbî servislerinin durumu (yüzde beşinden daha azı çalışabilir durumda), altyapısı (tümüyle kullanılmaz), polisi (yüzde sekizi çalışabilir durumda), Washington Caddesi'nde yürüyenlerden yüzde kaçının hayatta kalacağı (yüzde biri), saldırıdan sonra, parçacık yayılımı nedeniyle kaç özel evin, kaç işyerinin oturulmaz halde olacağı (iki yüz binden fazla)... Liste uzayıp gidiyordu: üç çemberin içindeki bölgelerde ölecek bebek, çocuk, yetişkin ve yaşlı sayısı, saldın sonrası saatlerde ve günlerde tıbbî yardım yokluğundan dolayı ölecek yaralı sayısı. Her üç bölgede hayatta kalacak ya da ölecek polis, asker, memur, mühendis, doktor, hemşire, belediye işçisi.
Öylesine düşünülmez, öylesine buz gibi bir hesap ki, soğuk siyah sayılara bakıp toplamaya çalışan Maslov bu odadaki insanların göreceği kâbusun yekûnunu çıkarmaktansa, birden Moskova'daM renksiz dairesinde oturup akşam yemeği yeme isteği duydu.
Biraz önce belirttiğim koşullarda, Washington, D.C.'deki ölü ve yaralı sayısının yanm milyonun biraz altında kalacağım düşünüyorum.
Beşinci bölüm
12 kasım
"Teslim olmaktan başka seçeneğiniz yok Sayın Başkan..."
36
Washington, B.C. 12 kasım 09:45
Nikki Toyotasını Washington Ronald Reagan Havaalanı'nın otoparkına soktu. Daniel'ı yuvaya bırakmış, hava trafik kontrolörü Tony Gazara'yla yapacağı söyleşiye zamanından önce gelmişti. Arabasını bıraktı, Hava Trafik Kontrol binasına yürüdü, resepsiyondaki görevliye kim olduğunu söyledi. Görevli telefonla bir şeyler konuştu, bir dakika sonra görünen ve kendini Tony Gazara olarak tanıtan uzun boylu, orta yaşlı adam Nikki'yi üst kata, yükleme sahası ile pistlere tepeden bakan bürosuna çıkardı.
- Lütfen oturun Bayan Dean. Size bir kahve getirebilir miyim ?
- Hayır, teşekkürler. Öğleden önce yapmam gereken bir söyleşi daha var, onun için, sizce sakıncası yoksa, hemen konuya geçmek istiyorum ?
- Tabiî. Hava Trafik Kontrolü hakkında bilginiz var mı Bayan Dean?
Nikki gülümsedi, not defterini açtı.
- Her uçağa bindiğimde, hayatımın sizlerin elinde olduğu dışında, kesinlikle bir şey bilmiyorum. Lütfen yakın geçmişte atlatılan iki kazadan söz edin. Ne oldu ?
Gazara hemen savunmaya geçti.
- Pencereden dışarıya bakın Bayan Dean. Burada önemli olan, Reagan'da ayda on bini aşkın kalkış ve inişin olduğu. Kalabalık her alandaki gibi, bazen kaza tehlikesi gibi olaylar olabilir. Bu bir bahane değil tabiî, ama o iki gün boyunca çok yoğun olduğumuzu da söylemeliyim. Ama her şey bizim çocukların denetiminde. Bazen medya böyle olayları gereğinden fazla abartıyor.
- Öyle mi düşünüyorsunuz ?
- Düşünmüyorum, biliyorum.
300
- İnsan hayatının tehlikede olmadığını mı söylüyorsunuz ? Gazara hafifçe kızardı.
- Bilebildiğim kadarıyla Hanımefendi, burada her şey kontrol altında. İşimizi başanyla yapıyoruz.
- Aksini söylemiyorum Tony. Geçen cuma günkü olay iki sivil uçakla ilgiliydi, öyle değil mi ?
Gazara onayladı.
- O gün hava trafiği oldukça yoğundu; üstelik, havaalanı yakınlarında yoğun hava boşlukları vardı. Uçaklardan biri bekleme konumundaydı, inmek için izin bekliyordu, kötü bir türbülansa girdi, birkaç yüz fit düşerek, uçaklar arasındaki iki bin fit sınırının biraz altına girdi. Gerçekten çok önemli değil, hem pilotlar her an her şeyi denetliyorlardı. Ama kurallar her türlü olayın rapor edilmesini gerektiriyor, bizim yaptığımız da bundan başka bir şey değil.

- Peki, ya dünkü olay ? Nikki notlarına baktı. Benim öğrendiğim kadarıyla, özel bir Cessna'nm yolcuları sol tarafta iki yüz fit kadar yakından geçen askerî bir nakliye uçağı gördüklerini söylüyor. Cessna pilotunun kurtulmak için aniden yön değiştirmesi, üç yolcunun ödünü koparmış. Yine de kimsenin hayatmın tehlikede olmadığını mı söyleyeceksiniz ?
Gazara hâlâ savunmadaydı.
- Dün, çoğu gecikmeli, çok trafiğimiz vardı. Uçakların çoğunda TCAS vardır Bayan Dean. Sizin ve benim gibiler için bunun anlamı, Trafik Alarm ve Çarpışma Önleme Sistemi'dir, havada bulunan radar gibi bir şey düşünün. Pilota, yakında henüz gözle görülmeyen bir uçak olduğunu bildirir, kokpitte bir alarm çalar. Kural olarak, küçük uçakların böyle bir sistem taşıma zorunluluğu yoktur, bu sadece büyük uçaklar için olmazsa olmaz bir cihazdır. Ama bu olayda bizim işimizi güçleştiren, askerî uçağın TCAS'si-nin işlemiyor olmasıydı.
-Neden?
Gazara omuz silkti.
- Belki bozuktu, belki de kapatılmıştı. Ama bu soruyu hava kuvvetlerine sormanız daha doğru olur. Her neyse, hangi nedenle olursa olsun, pilotlan uçuş alanının dışına taşmış. Belki dikkat etmedi, belki de Hava Kontrol talimatlarını iyi duymadı. Federal Havacılık İdaresi FAA denetimi tamamlanmadan, gerçeği öğrenemeyeceğiz. Neyse ki, bizim çocuklar tehlikenin yaklaştığını ekranlarında görür görmez, pilotları uyarmış.
Nikki camdan dışarı baktı. Yükleme sahası ve pistler olağanüstü hareketliydi. Gözleri bir dizi USAir ve Delta yolcu uçağının öte-
sinde, pistin en ucunda duran dev gibi, en az yedi yeşil askerî nakliye uçağına takıldı.
- Reagan'da hep bu kadar yoğun askerî trafik olur mu Tony?
- Hiç olmaz. Burada ne aradıklarım bana sormayın. Dediklerine göre, bir çeşit tatbikat. Dünden beri, çılgın bir yoğunlukta. Aniden oldu.
Nikki piste doğru ilerleyen bir nakliye uçağı daha gördü. Hemen ardında, tekerleklerini yere değdiren bir diğeri. İki nakliye uçağının yanında, onlarca mühürlü sandık boşaltan üniformalı askerler. Burada korkunç bir askerî faaliyet var, diye düşündü.
- Bu uçaklar, bunlar ne ?
Gazara, Nikki'nin parmağını izledi, askerlerin uçak boşalttıkları piste baktı.
- C-17 ve C-130'lar. Askerler bunlara uçan yük beygirleri diyorlar. Genellikle insan ve malzeme taşımada kullanılır.
- Olası kazaya karışan, bunlardan biri miydi ?
- Evet, Hanımefendi. Bir C-130.
- Ne tür bir malzeme taşıyorlar? Buradan göründüğü kadarıyla, büyük bir miktar var.
Gazara omuz silkti.
- Bunu havacüara sorun Hanımefendi. Nikki'nin aklı karışmıştı.
- Neden Andrews Hava Üssü'nü kullanmıyorlar ki? Topu topu on mil ötede değil mi?
- Genellikle orayı kullanırlar. Ama denilenlere göre, Andrews buradan da kalabalıkmış. Fazlalığı buraya yönlendiriyorlarmış. Gazara ayağa kalktı, dosya dolabında bir çekmece açtı. Sözünü ettiğiniz olayların ayrıntıları burada. Sonra sorularınızı cevaplandırır ve ikinci randevunuza zamanında yetişmenizi sağlarım.
Maryland 14:10
Elli kilometre ötede, Washington'un ikinci havaalanı Dulles în-ternational'da, D.C.'yi yönetmek gibi son derecede güç bir işle görevli olan adam, Heathrow uçağından az önce inmişti. Belediye Başkam Albert Brown, VIP bölümünden geçip, şoför-lü Chrysler Le Baron limuzininin arka koltuğuna yerleşti, otomobil Eisenhower Otoyolu'ndan hızla D.C.'ye doğru ilerlerken, huzursuzca içini çekti. Elli bir yaşında, saçları dökülmüş ve yakışık-
lı zenci başkan, çevresine enerji yayan bir güç kaynağı gibiydi. O öğleden sonrası da, her zamanki yelekli takımlarından birini giymiş, alacalı kravatlarından birini takmıştı. Yanında, Brown'm huzursuzluk nedeni olan, kötü kokulu purosuyla, yardımcısı Sid Peterson oturuyordu.
- Tanrım, Sid, beni soluksuz bırakmak mı istiyorsun ? O Guatemala torpillerinden başka bir şey içemez misin?
- Özür dilerim Başkanım. Puro sizi rahatsız mı ediyor? Brown homurdandı, elini sallayarak ince duman bulutunu uzaklaştırdı.
- Ee, Başkan Booth Londra'dan bir gün önce ayrılıp buraya gelmemi gerektirecek kadar önemli ne istiyormuş? Telefonda söyleyemez miymiş?
Peterson camı biraz indirdi, dışarıdan gelen havanın dumanı

dağıtmasını sağladı.
- Acil olduğunu söyledi Başkanım. Sizinle özel olarak konuşa-
cakmış.
- Şimdi de bana buradan doğruca kahrolası Beyaz Saray'a gideceğimizi söyleme.
- Hayır, efendim. Bana söylenenlere göre, önce sizinle muhaberat odanızdan konuşacakmış.
Brown'm One Judiciary Meydaru'nda bulunan bürosunun bir kat üzerindeki, kişisel jimnastik malzemesini barındıran -odaya sadece belediye başkanının güvenlik kartıyla giriliyordu- özel odasmda, televizyon uydu bağlantısı üzerinden Beyaz Saray'la doğrudan ve güvenli bir hattan konuşmasını sağlayacak çağdaş iletişim teknolojisinin ürünleriyle dolu bir bölüm vardı. Brown meraklanmıştı. Onunla konuşmak için bu kadar acele eden başkanın, konuşmayı Beyaz Saray'da yapması daha anlamlı olurdu.
- Neler oluyor Sid ?
- Gerçekten bilmiyorum efendim. Bekleyip görmekten başka çaremiz yok.
\
Brown içini çekti, limuzinin koyu gri camlarından dışarıya baktı. Her ne kadar Al Brown'i tanımlamak için sıkça kullanılan sözcük "Dinamik" olsa da, belediye başkanının özellikleri arasında sabır yoktu pek. Los Angeles'ta, kentin yoksul mahallelerinde, bir fabrika işçisinin altıncı oğlu olarak doğmuş, çocukluğunda boğuştuğu parasızlık ve güçlükler iradesini çelik gibi dövmüştü. Yale Üniversitesi'ni iftiharla bitirerek siyasal bilimler diploması almış, sonra da Harvard'da doktora yaparak, yirmi yedi yaşında Connecticut Eyaleti müfettiş yardımcılığına atanmış, eyaletin
bütçesini yönetmekle görevlendirilmişti.
Sonra, District of Columbia maliye müdürü olarak Washing-ton'a gelmişti: görevi, ülkenin iflas etmiş başkentinin maliyesini yeniden yapılandırmaktı. Brown büyük kararlılık göstermiş, üç yılda kenti doğru yola sokmuş, belediye işçilerinin aşın seviyelere varan fazla mesailerini kırpmış, bu arada da D.C.'nin hesaplarındaki açığın asıl nedenini bulmuştu: gösterişli patronu, sonunda belediye başkanlığını kaybetmesine yol açacak derecede kokaine ve sokak fahişelerine düşkündü.
Onun yerine seçilen Brown'a, ahlakî açıdan çökmek üzere olan bir kent miras kalmıştı: rüşvet, yoksulluk, pis mahalleler, kötü okullar, denetlenemeyen bir uyuşturucu sorunu, giderek artan, yılda bin cinayete varan bir suç oranı. Oysa D.C. hep vizyon sahibi bir kent olmuştu: George Washington ülkenin başkentini burada, Potomac kıyılarında kurmaya karar vermişti. Üstelik Kaliforniyalı kenar mahalle çocuğunun kendine özgü düşleri de vardı: daha güvenli sokaklar, daha iyi eğitim, temiz ve sağlıklı mahalleler, makul gayrimenkul fiyatları ve yaygın sağlık hizmetleri. Üç yıllık sert, hırslı bir mücadelenin sonunda, başkenti kurtaracaktı Brown.
Okul standartları yükselmişti, sokaklar daha temizdi, rüşvet azalmıştı, suç ve cinayet oranlan düşmüştü. Vergi kolaylıklannın da yardımıyla, milyarlarca dolarlık özel yatınm kente akmaya başlamış, girişimciler kentin dökük mahallelerini yeniden inşa etmiş, D.C.'ye çekilen yeni işletmeler canlanma yoluna girmişti, ama Brown'm planının tamamlanması için başkanın D.C.'ye verilecek yarım milyar dolarlık yeni krediyi onaylaması gerekliydi. Oysa, başkan inat ediyordu.
Araba kentin dış mahallelerinden geçerken, Brown koyu camdan dışanya baktı. Washington'a, yapılması güç bir işin korkusuyla gelmiş, ama sonunda kenti sevmeye başlamıştı. Georgetown'in kırmızı tuğlalı ciddi evleri, genç ve fıkır fıkır Dupont Meydanı, titreşimli Adams Morgan, dünyanın dört bir yanından göç etmiş Latin Amerikalılar, Afrikalılar ve başkalarının kaynaştığı diğer yerler. D.C.'nin bazı bölümleri yıllardan beri ihmal ve terk edilmişti, ama şimdi Washington cardı ve gençti, Amerika'nın en zengin kentlerinden biriydi. New York Caddesi boyunca sıralanan sanayi alanları artık gözü rahatsız etmiyordu ve bürolar inşa etmek isteyen müteahhitlerin gözbebeği olmuştu. Kent merkezi yeni gece kulüpleri, restoran ve dükkânlanyla an kovanı gibiydi. Washington bir yandan da üstün teknolojinin Mekkesi olmuştu: dünya în-

ternet trafiğinin yansından fazlası D.C.'den geçiyordu.
Brown'in sayabileceği etkileyici rakamlar vardı: otuz yedi tarihî bölge, her renk ve inançtan elliyi aşkın etnik grup, yılda yirmi bir milyon ziyaretçiyi mıknatıs gibi çeken bir kent. Ama güneydoğuda hâlâ kötü mahalleler vardı: uyuşturucu ve suçun hâkim olduğu, grafiti kaplı duvarlan ve yanık çalıntı arabalarıyla, yıkık dökük bölgeler.

Brown'in bundan sonra eğileceği yerler, böylesi bölgelerdi; çü-rümekte olan işçi mahalleleri, evsiz barksızların hâlâ kanayan birer yara olduğu semtler. Kendi çocukluğunun geçtiği mahalleleri, gece uykusunu bölen açlık ve umutsuzluk iniltilerini, tartışma seslerini hâlâ hatırlıyor, bu insanları içinde bulundukları bataklıktan kurtarmayı her şeyden çok istiyordu. Ama bunu başarmak için, başkanın desteğine ihtiyacı vardı.
Çalan araba telefonu Brown'i düşlerinden uyandırdı. Başım pencereden çevirdi, "Ben konuşurum" diyerek, Peterson'dan önce telefonu kaldırdı. Birkaç kelime konuştu, sonunda "Teşekkürler Marion" dedi, "orada olacağım." Telefonu kapattı, Peterson'a döndü.
- Başkan'ın sekreteriydi, dedi.
- Öyle mi ? Sonunda adamın ne konuda konuşmak istediğini söyledi rni?
Brown'in yüzü aydınlandı.
- Hayır, söylemedi. Ama büromdan konuşmayı unut. Başkan beni hemen görmek istiyor. Üstelik, çok önemli olmalı. Beyaz Saray'da bir toplantı ayarlıyor.
-Öylemi?
- Allah kahretsin Sid... Bardaktan boşamrcasına yağan yağmur arabanın camlannı döverken, Brown'in yüzündeki aydınlık daha da yayıldı. Bana sanki adam yarım milyar dolarlık vergi kolaylığını kabul edecekmiş gibi geliyor.
¦ / '
37
Chesapeake 14:38
Karla, Winston Koyu'ndaki yazlığın önünde durduğunda, yağmur hızla yağıyordu. Her ikisi de sırılsıklam bir halde Honda'dan indi; Karla kapıyı taşın altında bulduğu anahtarla açtı, birlikte içeri girdiler. Görev hâlâ yüzünde bir acıyla böğrünü tutuyordu. Karla endişeyle sordu.
- İyi misin ?
- Daha iyi olduğum günleri hatırlıyorum. En azından, kanama urdu.
- Bir bakayım. Sonra yarayı doğru düzgün saracak bir şeyler ulurum...
- Daha sonra Karla. Önce, bu ıslak elbiselerden kurtulmamız erek. Sen istersen üst kata çıkıp, ikimize uyacak bir şeyler ara, en de bu arada ateşi yakıp, bu acıyı hafifletecek bir ilaç bulayım.
Karla merdivenlerden çıktı; Görev ateşi yaktı, kütükleri şömi-eye doldurdu. Dallar alev alırken, Karla'nın eğreti olarak yaptı-ı pansumanı kaldırmaya çalıştı, kanın eşarba ve yaraya yapışıp ıhtılaştığını gördü. Mutfağa gitti, raflardan birinde bir şişe votka uldu, iki bardak aldı. Mutfaktan çıktığında, korlaşmış kütükle-in önünde, bir etek ve bir kazak giymiş elinde de bir blucin ile gömlek tutan Karla'yı buldu.
- Senin için bunlan bulabildim.
- İşe yarayacağından eminim. Görev her iki bardağa votka doldurdu, birini uzattı. Al, iç bunu. Sinirlerini yatıştırır.
Karla'nın yüzündeki gerginliği, bardağa uzanan elinin titrediğini gördü.
- FBİ bizi nerede bulacağını nasıl bilebilir?
Görev votkasından bir yudum aldı, başını inanmıyormuşçasına salladı.
306
- Buraya gelirken, yolda kendi kendime hep bunu sordum. Rastlantı mıydı, yoksa rastlantının ötesinde bir şey mi ? Beynimi ne kadar çalıştırırsam çalıştırayım, bizi bulabilmelerini sağlayacak nasıl bir hata yaptığımızı anlayamıyorum. Ya sen ? Düşün, Karla. Bir şey var mı ? Herhangi bir şey ?
- Hayır, yok. Dikkatliden de öte davrandım. Raşid de öyle.
- Eğer Amerikalılar orada olduğumuzu bilselerdi, yanlarına daha fazla adam alır ve harekete geçmeden önce daha dikkatli davranırlardı. Aleksey'in yanında sadece iki kişi gördüm. Bu da bizi şans eseri bulduklarım gösteriyor. Görev yeniden başım salladı. Ama nasıl, işte bunu çıkaramıyorum. Karla derin bir endişeyle, bardağım şöminenin üstüne bıraktı. Ne var? Ne oldu? diye sordu Görev.
- Bir ara içimizden birinin dostun Aleksey'i öldürmek zorunda kalacağını düşündüm.
Gorev'in yüzü karardı, bir sigara yaktı.
- Dürüst olmak gerekirse, işler oraya varırsa, ne yapacağımı ben de bilmiyorum. Yine de ona zarar verebileceğimi düşünemiyorum Karla. Nasıl zarar veririm ? Aleksey kardeşim gibi.
- Ya bir daha aynı durumla karşılaşırsan ?

- Bir daha karşılaşmamaya gayret etmeliyiz. Bundan böyle, sadece gerektiğinde dışarı çıkacağız, gereksiz risk almayacağız. Amerikalıların her yeri arayacaklarından, bakılmadık delik bırakmayacaklarından emin olabilirsin.
Karla'nın gözleri korku doluydu.
- iyi de, bütün bunlar hiçbir şeyi değiştirmez Nikolay. Bunu görebiliyorsun, değil mi? Bu iş nasıl biterse bitsin, sonunda başaralım ya da başaramayalım, bize buradan çıkış yok, değil mi? Amerikalılar kim olduğumuzu biliyorlar. Josef in serbest bırakılması neye yarar? Nereye saklanırsak saklanalım, Amerikalılar bizi bulacaklar. •
Yüzü bembeyaz, sesi endişeliydi. Gözyaşlarını zor tutuyor gibiydi. Görev sigarasını alevlerin arasına attı, elini uzattı, usulca Karla'nın koluna dokundu.
- Buna verecek cevabım yok Karla.
- Daha işimiz bitmedi, değil mi ? Şimdilik bitmedi.
- Bunu söylemedim. Her zaman bir yol vardır. Öğrendiğim tek bir şey varsa, o da bu dünyada imkânsız bir şey olmadığı.
- Öyleyse, ne yapacağız ?
- Yanlış adama soruyorsun. Bundan sonra yapacağımız, Ra-şid'e bağlı. Ama bugün olanlardan sonra, korkarım Amerikalılara kötü bir sürpriz hazırlayacak.
_ Ne demek istiyorsun ?
- Yakalanma tehlikesi olmadan, artık Washington'da uzunca bir süre oyalanamayacağımız açık. Raşid'in Amerika başkanına baskı yapması, bir an önce harekete geçirmeye çalışması mantık-lı değil mi?
-Nasıl?
- işin içinde Raşid olunca, her şey mümkün. Beni endişelendiren de bu. Görev bardağım bıraktı. Ateşe yeni bir kütük atmak için davrandığında, yüzü acıyla kasıldı. İkiye katlandı, elini yine böğrüne götürdü, bacakları büküldü ve bir sepet gibi kanepeye yığıldı.
-Nikolay...
Karla yardım etmek için yaklaştı. Parmaklarının arasından kan fışkıran Görev ölü gibi bembeyazdı.
- Kam durduracak bir şeyler bul. Çabuk Karla.
Karla koşarak merdivenleri çıktı, biraz sonra elinde bir çarşaf ve makasla aşağı indi.
- Bir bakayım. Dizlerinin üzerine çöktü, Gorev'in kanlı gömleğini kesip eşarbı kaldırdı, yaradan akan kam temizledi. Etlerin arasındaki kanlı metal parçasını görünce yüzü soldu. Bu basit bir yara değil Nikolay. Dokunun içine yerleşmiş bir şarapnel parçası. Bir doktora görünmek gerek.
- Başımızı derde sokarız. Yüzünden terler akıyordu. Bunu biliyorsun Karla.
- Ya yaranın içinde başka şarapnel parçası varsa?
- Onu sonra düşünürüz. Cımbız ya da pense bulmaya çalış ya da şarapneli çıkarmakta kullanabileceğin başka bir şey. Bir de sıcak su getir.
- Daha beter edeceğimden...
- Tanrı aşkına, tartışmayı bırak Karla.
Genç kadın mutfağa gitti, bir çaydanlığa su koyup, ateşi yaktı. Biraz sonra buharı tüten bir kap suyla geldi, çantasında da küçük bir cımbız buldu.
- Bunları bulabildim.
- Yetinmek zorundayız. Çarşaftan bir parça yırt. Sana söylediğimde, yarayı tıkamaya hazır ol.
- Nikolay, bunu yapamam:
- Yapamazsan, ben yaparım. Hazır ol.
Karla çarşaftan şeritler kesti. Görev iki parmağıyla, etlerin arasından eğri büğrü şarapnel parçasını görene kadar yararım ağzım açtı.
- Şimdi Karla. Haydi. Karla cımbızla şarapnelin ucunu yakaladı, yaradan çıkarmaya çalıştı. Bitir artık. Daha kuvvetli çek, dedi Görev dişlerini sıkarak.
Karla cımbıza asıldı, metal parçası yerinden oynadı, sonra yaradan çıktı. Fışkıran kan, yere sıçradı.
- Yarayı tıka Karla. Çabuk!
Genç kadın pamuklu şeritten bir yumak yaptı, açık yaraya basıp tuttu. Bir dakika kadar sonra, tampon kana bulandığında, yerine yarayı sterilize etmek için votkaya bulanmış bir yenisini koydu, sonunda kan azalmaya başladı. Görev yüzünü buruşturdu.
- Şimdi sar.

Karla, Gorev'in karnının çevresine şeritleri sardı, sıkıca düğüm-ledi, sonunda Görev kanepeye sırtüstü uzandı. Güçsüz, baygınlığın eşiğinde görünüyordu, gözleri yan kapalı, acıyla kasılan ve ter içindeki yüzünde kaybettiği kanın solukluğu vardı.
- Bundan çok daha beterlerini atlattım. Korkma Karla. Genç kadın ayağa kalkmaya davrandı, ama Görev kolunu tuttu. Nereye gidiyorsun ? diye sordu.
- Sana yardım edecek birileri olmalı. Karla'mn yüzü endişeden kül gibiydi. Raşid'in adamlan ? Yoksa Çeçen dostun Razan ?
- Hayır, dedi Görev. Korkunç acıya rağmen kararlıydı. Eğer kanama yeniden başlarsa, o zaman düşünürüz. Şimdi, bırak da dinleneyim.
Yirmi beş kilometre kadar uzakta, Muhammed Raşid Yama-ha'yı 4 numaralı karayolundan çıkardı. Yolun iki kenarındaki derin ormanların içinde Piknik Alam yazılı bir levha görünce, motosikletin direksiyonunu dar orman yoluna çevirdi.
Alexandria'yi çok geride bırakmış, Maryland'e girmiş, kendisini havadan ya da karadan izleyen kimsenin izine rastlamamıştı. Güvende olduğundan emindi, ama hâlâ öfkeden titriyor, içindeki kızgınlık canlı bir varlık gibi köpürüyordu.
Orman yolunda iki yüz kilometre kadar ilerledikten sonra, kaba ahşaptan beş ya da altı masa ve bankın bulunduğu bir açıklığa vardı. Yalnızdı, burada kimse onu rahatsız edemezdi, Yama-ha'nın motorunu susturup indi. Sırt çantasını alıp, banklardan birine oturdu. Havada çam kokusu vardı ve orman sakindi. Sırt çantasını açtı, dizüstü bilgisayannı çıkardı ve önündeki masanın üzerine yerleştirdi.
Nasıl ? Amerikalılar evi nasıl bulmuştu ? Bu soru kafasının içinde dolanıp duruyor, öfkesini körüklüyordu. Mantık bunun rastlan-
ti olabileceğini söylüyordu, ama yine de öfkesi azalmıyordu. Yazlık eve döndüğünde yapacağı ilk şey, görüntüsünü değiştirmek olacaktı. Gerektiğinde kullanmak üzere çeşitli renklerde saç boyası almıştı. San saçlar gidecekti; onlarla birlikte, küpe de.
Portatif uydu antenini bilgisayann arka çıkışına bağladı, düğmeye bastı, birkaç saniye sonra Windows programının yüklendiğini gördü. Nikel-kadmiyum piller yemden şarja gerek kalmaksızın bilgisayara beş saatlik bir çalışma süresi tanıyordu, oysa şimdi beş dakikadan fazla işi olmayacaktı. Anteni ayarladı, sonra raporunu yazmaya koyuldu. Önemli olan bütün ayrmtılan, o günkü felaketi ve bundan sonra yapılacaklarla ilgili önerileri sıraladı.
Mesajı yazmayı bitirdiğinde, metnin istediği gibi olup olmadığını görmek için ekrandakileri iki kere okudu, sonunda da "gönder" kutusuna tıkladı; iki saniye sonra, mesaj gitmişti. Şifreli mesaj hemen hemen aynı anda, on beş bin kilometre ötedeki Afganistan'da olacaktı.
Eğer Amerikalılar saniyelik mesajlardan birini yakalarlarsa, şifresini çözmek için çok uğraşacaklardı. "En güçlü bilgisayarla-nyla bile, şifreyi kırmak haftalar alacak" demişti Pakistanlı programcı El-Kaide'ye. Parlak bir kriptoloji uzmanı olan adamın sözünden kuşkulanmak için hiçbir neden göremiyordu.
Ama daha endişe verici, çok daha tehlikeli olanı, vericinin "bağlantıda" olduğu zamandı. Raşid için gelen bir sinyali almanın hiçbir tehlikesi yoktu; gökten mesajı kapmak kolaydı, kimse alıcının kim olduğunu, nerede bulunduğunu bilemezdi. Tehlike bir mesaj verirken ya da aldığı bir sinyali teyit ederken vardı. Eğer Amerikalılar talihliyse, bilgisayarlanyla Raşid'in sinyalini bir üçgen içine alıp, mesajın nereden verildiğini kesin olarak belirleyebilirdi. Yine de çok talihli ve çok hızlı olmalan gerekiyordu: Raşid'in sinyalleri çok kısaydı çünkü. Buna rağmen, aynı yerden iki mesaj göndermemesi sıkı sıkıya tembih edilmiş, Raşid de talimata uyarak mesajlanm birbirinden an az on" beş kilometre uzak noktalardan göndermişti.
Dizüstü bilgisayan kapattı. Hâlâ öfkeden kuduruyordu. Felaket bir gün olmuştu. Ama kesin bir felaket değil.
Eğer önerileri benimsenirse, Amerikalılar El-Kaide'nin gücünün yeni ve sert bir örneğiyle tanışacaklardı. Onlan El-Kaide'nin isteklerini hemen yerine getirmeye zorlayacak bir örnek.
Bilgisayarım sırt çantasına yerleştirirken, arkasında Ionian bir dalın çıtırtısını duydu. Telaşla sırt çantasına uzandı, Akrebinin kabzasını kavrayıp emniyetini açtı, ama silahı yanında, görülmeyecek gibi tuttu.

Ağaçların arasından yeşil yağmurluklar giymiş, sırtlarında çan-talarıyla iki yürüyüşçü göründü. Koyu renk saçlı bir kız ile sanşm bir genç. Yirmiden küçük gösteriyorlardı. Raşid ne zamandır ormanda olduklarını, onu izleyip izlemediklerini düşündü. Çift on metre ötede, açıklığa giden dar yolda durdu. Raşid yollarının üstündeydi. Geçmek için, yanından dolanmaları gerekecekti.

Ormanda bir yabancıyla karşılaşmaktan rahatsız olmuş gibiydiler, kız birden çocuğun kolunu tuttu. Delikanlı gergince gülümsedi.
- Merhaba.
Raşid cevap olarak başım salladı.
Delikanlı şimdi ne diyeceğini bilmez bir halde, çaresizce bakıyordu. Raşid'e, ardından da piknik masasma baktı.
- Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayar mı Bayım? Raşid yine başını salladı. Hey, bir de uydu anteni var, değil mi?
- Evet.
- Harika bir şey.
Gençler yürümeye davrandı, ama Raşidin elindeki makineliyi gören çocuğun gözleri korkuyla parladı.
- Elinizde... elinizdeki silah mı Bayım? Raşid bu kez cevap vermedi. Akrep'i doğrulttu.
Chesapeake 14:55
Karla mutfak penceresinin yanında durmuş, gittikçe koyulaşan bulutlara ve bardaktan boşanırcasma yağan yağmura bakıyordu. Hava keyfini düzeltecek gibi değildi; döndü, iskemleye oturdu, karmakarışık düşüncelerle dolu kafasını, kavuşturduğu ellerine dayadı.
Nikolay hâlâ dinleniyordu. Beş dakika kadar önce, alnına dokunduğunda, cayır cayır yandığını hissetmiş, ateşi düşürmek için de, buzdolabından çıkarıp deniz havlusuna sardığı buzlan adamın alnına koymuştu.
Havluyu sıkmak için mutfağa döndüğünde, korkuyla sarsılmıştı. Bir kâbusun ortasında, tuzağa düşmüş gibiydiler, içini korkunç bir dehşet duygusu sardı. Artık damgalı bir kadın olduğunun farkındaydı. Bütün olanlardan sonra, Amerikalılar kim olduğunu öğreneceklerdi. Nereye giderse gitsin, plan nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bulacaklardı onu. Peşine düşecekler, hapse atacaklar, belki de öldüreceklerdi.
Peki o zaman, Josef e ne olacaktı ? Zaten babasmı kaybetmişti. Onunla kim ilgilenecekti ? Oğluna duyduğu sevgi öylesine yoğundu ki, dünyada tek basma kaldığım, otuz yılım küçücük bir hücrede geçireceğini bilmek, yüreğini dağlıyordu. Ağlamak istiyordu, ama gözyaşlarını tutmaya çabaladı.
Birkaç dakika boyunca, çılgın bir düşünceye kapıldı: polise te--lefon edip, teslim olur, her şeyi anlatırsa? Böyle bir şey yapsa, Ni-kolay'ı ölüme mahkûm etmiş olurdu; tıpkı Josef'i ölüme mahkûm edeceği gibi; bu iki sonucu düşünmek bile genç kadmı öylesine bir umutsuzluğa itti ki, yıkılmak üzere olduğunu sandı.
Ne kendi oğluna ne de Nikolay'a ihanet edebilirdi. Onu bir kez, derinden sevmişti. Hayatımn Moskova'yla ilgili o bölümünü her-' keşten saklamıştı, kocasından bile. Evlenmek için Lübnan'a döndüğünde, Nikolay'ı unutmaya çalışmış; Josef doğduktan, aradan yıllar geçtikten sonra, Moskova'da geçirdikleri günleri kafasının gerisinde bir yerlere atmayı başarmakla birlikte Nikolay'ı hiç unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi ki ?
Sırnnı uzun zaman saklamayı başarmıştı, ama Josef i her gördüğünde, sesini her duyduğunda, aynı şeyi hatırlamak zorunda kalıyordu. Oğlu, Nikolay'la Moskova'da geçirdikleri son gecenin meyvesiydi. İki hafta sonra, Sur'a döndüğünde, Michael'la evlenmişti. Kocası hiçbir zaman bilmemiş, Karla cesaretini toplayıp anlatamamıştı. Hayatında bir yalanla yaşamış -Michael, ölene kadar Josef'i kendi oğlu bilmişti-, sırrım yüreğinin derinliklerine hapsetmişti: Oysa Josef'in bir aşk kazası olmadığım biliyordu.
Gerçekte, Nikolay'ı öylesine güçlü bir tutkuyla istemişti ki, ondan ayrılmanın acısını unutturacak tek şey, onun çocuğunu doğurmaktı. Onun çocuğuna hamile kalmak istemiş, hamile kalmak için uğraşmıştı. Ve onu Sur'da, kapının eşiğinde dururken gördüğü gün, aradan bunca yıl geçmiş olmasına, çok şeyin değişmesine rağmen, bütün anılann canlandığını hissetmişti. Moskova gibi değildi tabiî -bir daha öyle olamazdı zaten-, ama sevginin hâlâ canlı olduğunu, birbirlerinin yanındayken paylaştıklan kıvılcımın, Nikolay'ı derinden seven yanının hep var olacağını anlamıştı. Ama sırrını ona açmak? Hem, bunca yıldan sonra, neye yarardı ?
Bu düşünceleri bir kenara itip, içinde bulunduğu çıkmazla uğraşmaya çalıştı. Aslında, karşısında tek bir seçenek kaldığının farkındaydı: devam etmek, rolünü tamamlamak.
Josef in yaşaması ve serbest kalması için tek çıkar yol, buydu. Hem, bu durumda bile basan ihtimali küçücüktü. Yapabilir miydi ?
Kendi oğlunun yaşaması uğruna, yarım milyon insanın öldürülmesine yardım edebilir miydi?

İşkence çekiyordu, o dakikaya kadar ayakta durmasını sağlayan neyse, o anda kayboldu. Omuzlan sarsıldı, öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına sakladığında, koyu renk gözlerinde sadece korku vardı. Kesik hıçkınklar vücudunu kasıyordu. Sevgili küçük Josefim, sana ne yaptım ?
Arkasında bir ses duyup döndü. Nikolay kapının eşiğindeydi. Ölü kadar solgun, sendeleyerek yürümeye çalışıyordu. Yaranın yeniden kanamaya başladığını, pansumanın üzerine bastırdığı parmaklarının arasından kan sızdığını dehşetle gördü.
- Nikolay!
Yanma koşarken adam devrildi.
38
Washington, DC. 14:50
- Sayın Başkan, harika görünüyorsunuz! Gerçekten harika! Sizi uzun zamandır bu kadar iyi görmemiştim. Al Brown yüzü ışıldayarak, yürürken bile iltifatlannı kesmeyerek, başkanın elini sıkmak için atıldı. Bana bunun sımm açıklamalısınız. Yoksa çiftliğinizde birkaç gün geçirmem mi gerekiyor?
Andrew W. Booth belediye başkanının elini sıktı. Başkanın gözünün içine bakacak kadar yalana gelen Brown, yağcılıkta fazla ileri gittiğini fark etti. Sanki korkunç bir baskı altındaymış gibi, başkanın yüzü donuk, uykusuzluktan gözleri kıpkırmızıydı. Dalgınca Brown'i siyah deri kanepeye götürdü.
- Otur Al. Seni gördüğüme sevindim.
. Özel oda Oval Ofis'in hemen yanındaydı. Başkan yakın arka-daşlannı ya da aile dostlannı bu rahat ve sıcak odada ağırlıyordu. Büfenin üzerinde bir çift parlatılmış Texas boğası boynuzu, duvarlarda da başkanı bir F-14 avcı uçağının kokpitinde yedek subay üniformasıyla otururken ya da ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte gösteren fotoğraflar asılıydı. Kahve getiren garson çekildi.
- Böylesine çabuk gelebildiğin için teşekkürler Al.
- Rica ederim Sayın Başkan. Brown ceketinin düğmelerini açtı, arkasına yaslandı. Rahatlamış, heyecanı ve güveni azalmamıştı. Yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Demek sonunda D.C.'nin ihtiyacı olan yarım milyar dolar için onay vermeyi kabul edeceksiniz ?
Kahve fincanını asabi bir tıngırtıyla tabağına bırakan başkanın yüzü kasıldı.
- Seni buraya çağırmamın nedeni, onayımla ilgili değil Al. Kor-kanm çok daha ciddi bir konu var.
Brown'in yüzünde hemen bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Te-
bessümü kayboldu, kaşları şaşkınlıkla kalktı. Fincanını bıraktı.
- Açıklar mısınız Sayın Başkan ?
- Çok rahatsız edici bir krizle karşı karşıyayız Al. D.C.'yle ilgili bir kriz. Bana kalırsa, başkentin karşılaştığı en korkunç kriz.
Başkanın aim endişeden kırış kırış, sesi korku yüklüydü. Brown omuzlarım silkti, karşısında oturan gergin adamı rahatlatmak için
gülümsedi.
- Washington geçmişte de krizden yana nasibini aldı Sayın Baş- , kan. Durmadan; bir sorunu çözüp, yenisine dalmaya alıştı. Hepsini aşıp, ayakta kalmayı becerdi. Bunu da aşacağından eminim.
Başkan Brown'a çaresiz gözlerle baktı.
- Yanılıyorsun Al. Galiba başkent bu krizden ayakta çıkamayacak.
o
Maryland 15:55
Baltimore ile Washington arasındaki Fort Meade'de Binbaşı Chet Kilgore sıkıntılı bir gün geçiriyordu. C-5 nakliye uçaklarının kumandasında üç bin saatten fazla geçirmiş eski hava kuvvetleri pilotu, daha sonra meslek hayatını Ulusal Güvenlik Ajansı'nda sürdürmeye başlamıştı. Florida'da bir haftalık tatilden sonra işe geri döndüğü ilk gün gerçekten de iyi başlamamıştı.
Önce, vardiyasındaki bilgisayar terminallerinden ikisi güç kaynaklarında meydana gelen bir sorunla durmuş, daha sonra da, öğle vaktinde, binamn o bölümündeki devre kesicinin neden olduğu elektrik arızası sistemlerin yeniden başlatılmasını gerektirmişti. Üstüne üstlük, bir otomobil kazasmda çatlayarak aktif pilotluktan ayrılmasına neden olan omuriliğinin aşağı bölümündeki dört omur da her zamanki gibi ağrımaya başlamıştı. Yarım saatten bu yana,

bürosunda yerde yatıyor, aldığı ağrı kesicilerin etkisini göstermesini bekliyordu. Yuttuğu iki Motrin sızıyı ancak azaltmıştı.
- Efendim, bir dakikanız var mı ?
- Sorun nedir Joe ?
Kilgore sendeleyerek yaklaşırken, Çavuş Joe Romero dizüstü bilgisayarındaki kelime işlem programına eğildi.
- Efendim, Washington bölgesinden yapılacak herhangi bir iletimle ilgili talimat almıştık ya.
- Ne 0İmuş ?
- Yarım saat kadar önce kısa bir iletim yakaladım.
3li
- Sivil iletişim mi ?
- Öyle de olsa, bunun gibisine daha önce hiç rastlamadım.
- Temiz bir kayıt alabildin mi ?
- Öyle sanırım. Bilgisayardan geçirmesi için Yüzbaşı Donald-son'a ilettim. Birkaç dakika önce, yüzbaşıyı yeniden aradım. îlk belirlemelere göre çok karmaşık bir biçimde şifrelendiğini ve açılmasının çok güç olacağım söyledi.
- Yerini belirleyebildin mi ?
- Çok hızlıydı efendim. Nereden geldiğinden bile emin değilim. Washington ya da Timbuktu bile olabilir, iletim iki saniyeden uzun sürmedi.
- ilginç. Neyse, frekansa bir işaret koyup, ötekilere dağıtalım. Yeniden yayına başlarsa, belki yerini belirleyebiliriz.
FBI Genel Merkezi Washington, D.C. 16:05
Hoover binasındaki toplantıyı FBI Başkan Yardımcısı Matthew age istemişti. Kırklarının sonuna yaklaşmış, çelik grisi saçlı, ya-şıklı bir adamdı Cage.
Toplantıya üç kişi katılıyordu: Cage, Tom Murphy ve Washing-on Bölge Bürosu Şefi George Canning. Masanın başında oturan Bl başkan yardımcısı soğukkanlılığıyla ünlenmişti. En ciddi rizlerde bile, bir kaya gibi sağlam dururdu. Oysa Wentworth Si-esi'nde olanları Murphy'den dinledikten sonra öfkeden mosmor esilmişti.
- Şüphelilerin buhar olup uçtuklarına inanamıyorum.
- Efendim, Ajan Morgan'ın mesajından beş dakika sonra, heli-opterler havadaydı, diye cevap verdi Murphy. Yirmi dakikada, lay yerinden bir mil ötede barikatlar kurmuş, yüzden fazla ajan örevlendirmiştik bile. Kırk beş dakika dolduğunda, aranmadık okak, geçit, resmî bina kalmamıştı. Arama çalışmaları hâlâ de-am ediyor. Blok blok, ev ev araştırıyoruz. Emin olun, adamlarım İlerinden geleni yaptılar.
- Ama yine de bir şey bulamadılar, öyle değil mi ? dedi Cage arşılık olarak, ipucu falan ? O üçünün hangi yöne gittikleri ko-usunda bir belirti ?
- Yok efendim.
- Hey Tanrım Tom. Milyonlarca dolarlık malzeme ve personel
316
masrafıyla ülke tarihinin en büyük insan avına girişmişiz, yine de adamlar avucumuzun içinden kaçıp, yok oluyor. Patronun ne diyeceğini hiç düşündün mü? Ya da başkanın?
- Efendim, sitenin ziyaret edilmesi gerçekten çok büyük bir rastlantıydı. Depo alanında çalışan çocuk, o gün Honda'mn içinde gördüğü kişinin Raşid olduğundan emin bile değildi. Adamlarım bir sorunla karşılaşacaklarını düşünmediler. Ama sorun çıktığında da, yapmaları gereken neyse, onu yaptılar, kendi hayatlarını tehlikeye attılar.
- Büyük rastlantı ya da değil, yüzümüze gözümüze bulaştırdık işte. Buna fiyasko denir. Cage not almak için kullandığı kalemi hırsla fırlattı. Kötümserliği odaya hâkim olmuştu. Peki, şimdi ne yapıyoruz ?
- Teröristlerden biri kaçmadan önce Raşid'in dairesinde bir yangın bombası patlattı. Bana kalırsa, ipucu bulmamızı önlemek için düşündükleri bir tedbir. İtfaiye yangını öteki dairelere sıçramadan kontrol altına almayı başardı, ama daire çok hasar görmüş. Adamlarım bir şeyler bulmak umuduyla ne varsa araştırıyorlar, ama bu epey zaman alacak efendim.
- Komşular?
- Komşular Raşid'i neredeyse hiç görmemiş. Yalnız biriymiş. Kapıcı bile onu haftada bir ya da iki kez görüyormuş, her seferinde Raşid arabayla çıkıyormuş. Üç ay önce, bir yıllık kira kontratı imzalamış. Banka ve ev sahibini araştırıyoruz.
- Görev ile o kadın ?

- Son bir hafta içinde kapıcı o ikisini iki kere siteye girerken görmüş, ondan önceki iki ay boyunca da kadın bir ya da iki kere gelmiş. Sorguladığımız komşular ne Gorev'i ne de kadım daha önce görmediklerini söylüyor. Çatışmayı pencereden izleyenler de bilmediğimiz hiçbir şey anlatmadı.
- Kadının kim olduğu konusunda bir fikrimiz var mı?
- Çalışıyoruz efendim. Şu anda ajanlarımız ehliyetindeki adrese gidiyorlar. İşin ilginç yanı, Binbaşı Kursk sanki onunla bir yerde tanıştığını, en azından daha önce Gorev'in yanında gördüğünü sanıyor. Emin değil. Arabada ya da dairede parmak izlerine rastlarsak, kim olduğunu çıkarabiliriz belki.
- Raşid'in arabası nerede ?
- Garaja çekildi, uzmanlar sökmeye başladı.
- Ama nasıl kaçtığım hâlâ bilmiyoruz, öyle mi ?
- Hayır efendim, bilmiyoruz. Helikopterler Morgan'ın çağrısını izleyen on beş dakika içinde, sitenin çevresinde beş millik bir da-
irede lacivert Explorer'a benzeyen altı araba belirlediler. Yerdeki birimlerimiz her birini gittiği yere kadar izledi, sonra sürücüler ile yolcuları sorguya çekti, otomobilleri aradı. Hepsi de temiz çıktı. Ne insanlarda ne de arabalarda kuşku çekecek bir şeye rastlamadık. Üstelik insanların hepsi çatışma saatinde nerede olduklarını kanıtladılar.
- O üçünün hâlâ bölgede bir yerde saklandığını mı düşünüyorsun?
- Mümkün. Wentworth Sitesi'nin bir mil çevresindeki bütün sokakları kapattık. Bir yandan çemberin dışında kalan bölgeyi ararken, diğer yandan da giren çıkan her arabayı, herkesi arıyoruz. Aramayı aceleye getirmeden düzenli bir şekilde yapmaya çalışıyoruz. Raşid ile kadın üç kilometre ötede bir depo kiralamayı düşündüklerine göre, bu depoyu bombayı saklamak için kullanmayı düşündüklerini varsayarsak, aynı amaçla civarda başka bir daire kiralamış olmaları mantıklı görünüyor. Bu, duyarlı bir operasyon efendim, onun için de son derece dikkatli davranmak zorundayız. Eğer o üçü hâlâ oralarda bir yerdeyse ve yerlerini belir-lersek, eve elimizde silahla giremeyiz. Bombayı patlatmaya kalkabilirler.
- Sen hâlâ orada olduklarım sanıyor musun? diye sorusunu yineledi Cage.
- İçimden geçeni mi soruyorsunuz ? Çatışmadan sonra aceleyle kaçtılar, araba değiştirdiler ve kayboldular. Bunlar profesyonel. Bütün bunları düşünmüş olmalılar. Kapıcının dediklerine bakılırsa, Raşid yaklaşık iki aydır D.C.'de, kadın da aynı süreden beri burada olabilir. Acil durumda kullanmak üzere güvenli bir ev, hatta evler ayarlamış olmaları gerekir.
- Demek, yine başladığımız yerdeyiz, dedi Cage umutsuzca. Soruşturmayı hızlandırmanın bir yolu yok mu ?
- Aradıklarımızın Arap olduğu haberini yaydık bile. Bana sorarsanız, polislerin ve ajanlarımızın muhbirlerini yeniden ziyaret etmeleri iyi olur. Raşid ile Gorev'in fotoğraflarını göstersinler. Ciddi bir suçtan ötürü arandıklarım, silahlı ve çok tehlikeli olduklarını anlatsınlar. Daha fazla ayrıntıya girmek gerekmez.
Cage, Washington Bölge Bürosu'nun şefi George Canning'e döndü.
- Muhbirlerden dişe dokunur bir şey geldi mi ?
- Gelmedi efendim.
- Biraz daha para dağıtsak, yararlı olur mu ? Ya da daha fazla baskı yapsak ? Belki ikisini de ?
- Üzerlerine gidildiğinde, bu adamlardan çoğu içlerine kapanır, dedi Canning. Hiçbir yere varamayız. Daha şimdiden dünyanın parasını dağıttık bile. Daha fazlasını dağıtmaya kalkarsak, ülkedeki suçlular ile delilerin alayı D.C.'ye doluşup kapımıza dayanır, avuçlarını uzatır. Bütün soruşturma kontrolden çıkar, komediye dönüşür.
- Tamam, yine de Tom'un dediklerini yapalım. Aramaya hız verelim. Adamların Raşid, Görev ve kadının izini sürsünler. Koşullar ne olursa olsun, kimse bu üçüne bulaşmaya kalkmasın. Bizim aradığımız ödül avcısı değil, bilgi.
- Evet efendim.
Cage yeniden Murphy'ye döndü.
- Binbaşı Kursk, Gorev'le karşılaştığında, sözünü dinleteceği hissine kapılmış mı ?
- Hayır efendim. Öyle bir şey hissetmemiş. Aslında, tam tersi.
- Yine de Görev elinde imkân varken, Kursk'u öldürmedi.
- Öyle.

- Bu en azından Gorev'in Kursk'a karşı saygı ya da başka bir his beslediğini gösteriyor. Eğer yine böyle bir duruma düşersek ya da Gorev'i bulursak, Kursk'un onunla konuşabileceğini sanıyorum.
- Pek buna güvenmek taraflısı değilim efendim. Bana sorarsanız, binbaşının şu anda morgda olmaması bir mucize.
- Kursk, Collins ve Morgan'm ateş etmelerini neden önlediğini açıkladı mı ?
- Gorev'in, kendilerine bir zarar gelirse kenti mezarlığa döndürmekle tehdit ettiğini ve bu riski üstlenmek istemediğini söyledi.
- Ona inanıyor musun? Yoksa başka bir amacı mı vardı?
- Bana kalırsa, şimdilik sözüne inanmak durumundayız. Ama eğer söyledikleri doğruysa, o zaman Kursk'un doğru hareket ettiğini de teslim etmeliyiz.
- Gözünü ondan ayırma. Eğer şüpheli bir durum olursa, ekipten ayrılmasını istiyorum. Başkan Kuzmin'in de canı cehenneme, dedi Cage yüksek sesle.
- Efendim, göz önünde bulundurmamız gereken bir şey daha var. El-Kaide olan biteni öğrendiğinde, operasyonun tehlikede olduğu hissine kapılabilir. Bu da işlerin hızlanmasına neden olabilir, tabiî bizim zararımıza. Belki de Ebu Haşim bu konunun istediği gibi sonuçlanmayacağı izlenimine kapılır. Kaybını en aza indirmek için Amerikalıların canı cehenneme deyip bombayı ateşleyebilir.
- Sözünü ettiğin dehşet verici ihtimalin farkındayım. Cage'in yüzünde alışılmadık bir korku vardı. Patronu beş dakika sonra, başkana rapor vermeden önce göreceğim. Her ikisinin de kızgın olduğunu söylememe gerek var mı ? Onlara göre, bu sonuç tam bir felaket.
- Elimizden geleni yaptık efendim. Hâlâ da yapıyoruz, dedi Murphy. Adamlarımdan çoğu için hayat burada, D.C.'de. Aileleri, arkadaşları, meslektaşları da burada. Düşmanın kapıya dayandığının, silahım ateşlemek üzere olduğunun farkındalar. İşin sonunda neler olduğunun da. Kuşatma altmdaki bu kent cansız değil. Bu onların kendi hayatı, onlara yakm olanlann, sevgi beslediklerinin hayatı.
Cage ayağa kalktı, cevabı soğuk bir baş sallamayla dinledi.
- Öyleyse, herkes işinin basma. Bir gelişme olur olmaz, bana haber verilmesini istiyorum.
39
FBİ Genel Merkezi Washington, D.C. 16:45
- Başın nasıl? Tom Murphy, Collins'in bürosundaki makineden kendine bir fincan kahve doldurup arkadaşının yanma geldi.
FBİ destek birimlerinin yam sıra, Wentworth Sitesi'ne gelen sağlık ekibi, el bombası patlamasından sonra gerçek bir doktor muayenesinden geçirmek üzere Collins'i Alexandria Hastanesi' ne götürmeyi önermişti. Hastaneye gitmeyi reddetmesi üzerine de ağrısını azaltmak için verdikleri ilaçlara rağmen, Collins'in kulakları hâlâ ağnyor, başı hâlâ dönüyordu.
- Daha kötüsü de olabilirdi, diye cevap verdi. Kafam omuzları-nun üzerinde olduğu için şanslı sayılırım.
- Sana eve gidip, yarın sabaha kadar dinlenmeni söylemek isterdim, dedi Murphy bir iskemleye otururken. Oysa elimdeki her adama ihtiyacım var; zaten sen de beni dinlemezdin.
- Toplantı nasıl geçti ?
- Daha iyi toplantılar gördüm. Murphy bir yudum kahve içti. Raşid'in dairesinden bir haber var mı ? .
- Linaldi orada olmalı. Daireden geriye kalanları arayıp, telefon görüşmelerini araştırıyorlar. Honda Civic'in direksiyonu ile torpido gözünde bazı parmak izleri buldular, arabanın döşemesinde de toprak kalıntıları var. Adlî Tıp bulgular üzerinde çalışıyor. Bir şeyler bulur bulmaz, haber verecekler.
- Kadının ehliyetindeki Arlington adresinden bir şey çıktı mı ?
- Sahte. Adresteki evde seksen yaşlarında emekli bir rahip oturuyor. Safa Yasin adım hiç duymamış, bizimkilerin söylediklerinden bir şey anlamamış. Komşulardan bazılarına sormuşlar, kadının tarifini yapmışlar, ama onu gören tek bir kişi bile yok. Ne evin yakınında ne de sokakta. Ruhsat yetkililerine soruyorlar ama, ben fazla umutlu değilim.
- Arama çalışmaları ?
- Hâlâ bir şey yok, dedi Collins. Kaçtılar Tom. Bunu ikimiz de * biliyoruz.
Murphy başını sallayıp iç geçirdi.
- Galiba, başladığımız yere döndük. D.C.'deki FBİ muhbirlerini yeniden ziyaret edeceklerini, onlara Raşid ile Gorev'in fotoğraflarını göstereceklerini anlattı. Ama önce Raşid'in fotoğrafını

bilgisayarda düzeltip yeni saçma ve görünüşüne uygun hale getireceğiz. Hoş, fazla bir işe yarayacağını sanmıyorum ya. Bana kalırsa, görünüşünü yeniden değiştirecek. Sokaktan gelecek herhangi bir bilginin işe yaraması da zaman alacak, onun için dairede ya da arabada ipucu bulunması için dua ediyorum. Yoksa, hiçbir yere varamayız. Kursk nerede ?
- Morgan kaldığı yere götürdü. Bir iki saat uyumaya çalışacak.
- Morgan'a söylediğini duydun mu ? Dediğine göre, o kadını Gorev'in yanında bir yerlerde görmüş.
Collins başını salladı.
- Yine de adını ya da nerede gördüğünü hatırlamıyor. îlerleye-miyoruz, yani.
- Bakalım, fotoğraflar neye benzeyecek. Eğer işimize yaramazsa, robot resim yaptırmak zorundayız demektir. Kapıcı, sen, Morgan ve Kursk'un bilgileriyle oldukça düzgün bir resim çıkacaktır. Hâlâ binbaşıdan kuşkulanıyor musun Jack ?
- Tek bildiğim, adamlar tabancamızın menzilindeyken, Kursk'un önümüzden çekilmediği. Sadakatinin iki taraf arasında bölündüğü açık. Görev onun eski dostu. Bu iş onun için çok özel Tom.
- Senin için değil mi ? Collins cevap vermedi. Anladığın şekilde demek istemedim Jack, dedi Murphy sakin bir sesle. Ama bir bak, belki de Kursk hepimize büyük bir iyilik yaptı. Eğer Lou ile sen ateş açıp, bizler bombanın yerini daha belirlemeden o üçünü nallasaydınız, neler olacağını hiç düşündün mü? Sana kendini kaybettiğini söylemiyorum Jack, sadece kafanı kullanman gerekiyordu. Bu konu sadece Muhammed Raşid ve senin kişisel intikamın değil. Koca bir kentten bahsediyoruz. Bunu unutmamaya, aklından hiç çıkarmamaya bak.
- Beni fırçalıyor musun Tom ?
- Sadece iyi niyetli bir öğüt olarak düşündüm. Yanlış istemiyorum. Yanlışa tahammülümüz yok.
Collins karşı koymaya davrandı, sonra cevabını yuttu.
- Kursk ne olacak ?
- Bakacağız. Eğer davranışında gerçekten kuşkulu bir şey gö-

rürsem, ekipten ayırıp, geri planda görevlendiririm. Murphy ayağa kalktı. Bu arada, biraz uyusan iyi olur. Canlı cenazeye benziyor-sun. Kafam yastığa koy. Bir şeyler çıkarsa, haber veririm.
Murphy kapıyı kapattı. Collins ayağa kalktı, jaluzileri indirdi. Murphy'nin azarına öfkelenmişti. Oysa, adam haklıydı. Kendi intikamını almaya gereğinden fazla odaklanmış, anlaşılan bu da sağlıklı düşünmesini engellemişti.
Kendini bitkin hissediyordu. Otuz saatten beri uykusuz olmanın üstüne, ağn kesicinin yüzünden başı dönüyordu. Onu ayakta tutan nefretti; ne denli bastırmaya, yerine soğuk bir mantık yerleştirmeye çalışsa da, nefret. Görev ile kadının yanında, Explorer'da kaçmaya çalışan Raşid'in hayalini ne zaman hatırlasa, içini kızgın bir nefret kaplıyordu. Bu kadar yakınken, kaçırmıştı herifi.
Koltuğuna gömülmüşken, yüreğinde bir istek duydu. Neredeyse yirmi dört saatten beri Nikki'yle konuşmamıştı. Kızcağız neler olduğunu merak ediyordu, kuşkusuz. Telefonu kaldırıp, numaraları tuşlamaya başladı, ancak bitkinlik vücudunu ele geçirdi, kabaran bir deniz gibi, üzerinden aştı. Daha fazla dayanamayacağım biliyordu, telefonu bıraktı. Başım çalışma masasına dayarken, telefon çaldı.
Washington, B.C. 14:00
Nikki Dean D.C.'nin kuzeybatısında, Ecklington Meydanındaki kırmızı tuğlalı binanın önünde durdurulmuştu.
Metropol polisinin yaklaşık bir yıl önce hizmete açtığı Kriz Kontrol Merkezi, New York Caddesi yakınında, kalabalık bir mahalledeydi. Bundan iki yıl kadar önce, Belediye Başkam Al Brown kentin resmî binalarım merkezin dışına çıkarmaya, hizmet verdikleri mahallelere yerleştirmeye karar vermişti. Metropol poüsinin üç ana komuta merkezinin, Kuzey, Merkez ve Doğu'nun bu karar kapsamına alınmasının nedeniyse, suç oram yüksek işçi mahallelerinde daha fazla sayıda polis görülmesinin orada oturanlara bir güvenlik duygusu vereceği ve suç dalgasmı hafifleteceğiydi.
Nikki merkezin açılışım Post adma izlemişti; şimdi de editörü konuyu bir daha ele almaşım, belediye başkanının kararının gerçekten de etkili olup olmadığım incelemesini istiyordu. Polis müdürüyle randevusu 14:15'teydi; Toyotasını sokağm karşı kaldırımına park ederken binanın

önündeki hareketliliği, merkeze girip çıkan üniformalı kalabalığı gördü. Kapıya yaklaştı. Basamaklarda
nöbet tutan iki genç polis memuru yolunu kesti.
- Bir isteğiniz mi var Hanımefendi ? Nikki gazeteci kimliğini gösterdi.
- ikiyi çeyrek geçe, polis müdürüyle randevum var. Beni bekliyor. Genç polis arkadaşına baktı, kimliği geri verip kafasını salladı.
- Özür dilerim Hanımefendi. Emir aldık. Metropol polisinden olmayanların binaya girmesi yasaklandı.
- Kimin emriyle ? -Nikki!
Başını kaldırınca, merdivenlerden inen Brad Stelman'ı gördü. Otuzlarının sonunda, açık renk saçları, çocuksu tebessümüyle yakışıklı, uzun boylu bir adamdı. Metropol polisinin halkla ilişkiler bürosunun başına geçmeden önce, muhabir olarak Post'ta, çalışmış, Nikki'yle aynı büroyu paylaşmıştı; bugünkü randevuyu ayarlayan da Stelman'dı.
- En sevdiğim muhabir nasıl?
- Şaşkın. Ne oluyor Brad? Polis müdürüyle randevum var sanıyordum. Oysa bu çocuklar binaya giremeyeceğimi söylüyorlar.
Stelman polis memurlarına döndü.
- Tamam. Ben hallederim. Bayan Dean horum eski dostum. Yeniden Nikki'ye döndü. Sana bir kahve ısmarlasam ? Karşı kaldırımda bir kafe var, orada konuşuruz.
- Neden ? Sorun ne Brad ?
Stelman güvenle gülümsedi, genç kadının koluna girdi.
- Sorun falan yok Nikki. Sadece programda ufak bir değişiklik oldu. Kahve içerken anlatırım.
Washington, D.C. 16:50
Küçük daire FBI Genel Merkezi'nin iki blok ötesindeydi. Ayrı bir mutfağı, bir kanepe ve kahve sehpası, bir televizyon ile videosu, FBI ziyaretçilerince bırakılmış kitaplar ve yıpranmış dergilerle dolu birkaç rafı, bir köşede de çift kişilik bir yatağı olan oturma odası vardı. Kursk perdeleri kapattı, yatağa uzanarak, ellerini ensesinde kenetledi.
Huzursuzca tavana baktı. Ameliyattan yeni çıkmış gibi, uyuşukluk hissediyordu. Ağzı kurumuş, aim da terlemişti. iki saat boyunca uyumaya çalıştı, yatakta dönüp durdu, akü sitede, Nikolay Go-rev'le arasında geçen olaydaydı. O karşılaşmanın her anım zihnin-
de yeniden canlandırdı, sonra bir daha, kafası iyice kanşana kadar. Sonunda, endişeye daha fazla dayanamadı, yataktan doğrulup başını ellerinin arasına aldı. Collins'in sesini duyduğunda, neden tabancanın önünden çekilmemişti ? Nedenlerden birinin Niko-lay'ın tehdidi olduğunu çok iyi biliyordu, ama bilinçaltında başka nedenler olduğunun da farkındaydı. Nikolay'ı korumak istemişti. Oysa, onu bir daha koruyamayacaktı, bundan emindi. İşin buraya varması midesinde korkunç bir boşluk duymasına neden oldu. Son iki saattir onu huzursuz eden başka bir şey daha vardı. Boğuştuğu kadın.
Kadının elinden tabancayı almaya çalışırken göz göze geldiklerinde, içinden bir his kadını daha önce gördüğünü söylemişti. Sağlık ekibi Collins'i tedavi ederken, bu duygusunu Morgan'a anlatmış, ama kadını nerede gördüğünü hatırlamadığım da eklemişti. Hafızasını zorladı, kadını ne zaman, nerede, nasıl gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama, boşuna. Onu nerede görmüştüm ? Kadının esmerliği Çeçen olabileceğini düşündürüyordu, ama Kursk onun Çeçen olduğunu sanmıyordu. Daha çok Akdenizli, hatta sahte kimliğinin de işaret ettiği gibi, Arap olmalıydı. Bir ara kadının yüzünü FSB'nin aranan uluslararası teröristler listesinde görmüş olabileceğini düşündü. Oysa, içinde, kadını Gorev'in yanında görmüş olduğu duygusu vardı. Hatırlamaya çalıştı, yine boşuna. Hiçbir şey bulamıyordu.
Kadının yüzünü düşünmemeye, zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir süre düşünmezse, belki hatırlayabilirdi. Başım ellerinden > kaldırdı; zihni acıyarak, FBÎ'm daireyi ve Honda'yı didik didik edeceğini düşünerek rahatladı. Mutlaka parmak izi bulacaklardı, hatta belki de bir isim, sonra birden hatırladı, bir elektrik sarsıntısı kadar keskin bir anı, yüreğinin hızla çarpmasına neden oldu. -, Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdı.
- Binbaşı ? Collins'in sesi. Soğuk ve dümdüz. Seni uyandırdım S] mı Kursk?
[lf - Uyanıktım.
}f - Arama ekibi Alexandria'da bir şey buldu. Önemli bir şey. He-
tmen oraya gitmemizi istiyorlar. Kursk cevap vermedi. Orada mısın ? diye sordu Collins - Evet, dinliyorum. Kursk durakladı. O kadın... onu daha Önce
gördüm.

- Morgan söyledi.
- Yüzünü nerede gördüğümü hatırladım.
40
Kafe, öğle sonrası için oldukça kalabalıktı. Nikki müşterilerden çoğunun, karşıdaki binadan gelmiş, kahve ve kurabiye kuyruğuna girmiş üniformalı polisler ile detektifler olduğunu gördü. Stelman tezgâhtan iki fincan kahve aldı, camın kenarındaki yüksek masalardan birinin başında bekleyen Nikki'nin yanına geldi.
- Anlat bakalım Brad, neler oluyor?
Stelman eliyle camın dışını, Kriz Kontrol Merkezi'nin önündeki arı kovanını andırır hareketliliği gösterdi.
- Bütün bunlar mı, demek istiyorsun ? Sevimli bir tebessümle Nikki'ye döndü. Kafasız bürokratlardan biri son dakikada bir acil durum tatbikatınm D.C. için iyi olacağına, polisleri canlı tutacağına karar vermiş.
- Nasıl bir tatbikat?
- Her zamanki gibi bir uygulama işte. Mücadele etmek zorunda kalacakları hayalî bir felaket. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm ayrıntılarını bilmiyorum, ama önemli bir şey değil.
- Ya yapacağım söyleşi ?
- Seni bu yüzden karşılamak istedim ya. Üzgünüm ama, iptal edildi. Müdür bodrumdaki komuta merkezinden her yana yetişmeye uğraşıyor, senden onun adına özür dilememi istedi. Programının bozulduğunun farkındayım Nikki; gerçekten üzgünüm, ama çok yakında yeni bir randevu ayarlarım.
Nikki sokağın öbür tarafında yavaşlayıp duran bir otomobil gördü. Arabadan inen detektif görünüşlü üç kişi, düşünceli ifadeyle binaya girdi.
- Konunun daha önemli olmadığından emin misin Brad ? Stelman şaşkındı.
326
-Ne gibi?
Nikki kahvesini karıştırdı.
- Bu sabah Reagan'daydım, hava trafik kontrolörleri hakkında bir şey yazmak için. Her yer askerî üniforma kaynıyordu. Yükleme sahasında boşaltılmakta olan en az altı askerî nakliye uçağı gördüm.
Stelman kaşlarını çattı.
-Ee?
- Konuştuğum yetkili konu hakkında fikri olmadığını, ordunun bir tatbikat yaptığından başka bir şey bilmediğini söyledi. And-rews'un tümüyle sıkıştığım, fazlalıkları Reagan'a göndermek için askerlerin izin istediklerini anlattı. Bana biraz tuhaf geldi. Önce tatbikat yapan askerler, şimdi de polisler.
Stelman sırıttı, kafasını salladı.
- Gazeteciler her şeyin arkasında bir komplo ararlar Nikki. Çalıştıkları yerden kaynaklanıyor olmalı. Post 'ta çalışırken bana da oluyordu. Fazla önemli bir şey olmadığını tahmin etmeme rağmen, Reagan'da neler olduğunu bana sorma. Yoksa, müdür bir şeyler söylerdi. Ama elimi yüreğimin üzerine koyarak komuta merkezindekinin o her zamanki, kahrolası tatbikatlardan biri olduğunu söyleyebilirim. Ne fazla, ne de eksik.
- Ama aynı anda iki tatbikat?
- Nikki, burası Washington, unuttun mu ? Siyasal ve stratejik bakımdan dünyanın belki de en önemli başkenti. Askerlerin ve polisin, bazen bu tatbikatlar gazetelere geçmese de, D.C.'de her an tatbikat yaptıklarını, ikimiz de biliyoruz. İnan bana, bu aralar benim bildiğim hiçbir kuşkulu gelişme yok. Olsaydı, haberini herkesten önce sana verirdim.
- Bu tatbikat hakkında bir şeyler yazsam ? Stelman omuzlarını silkti.
- Neden olmasın? Bir iki gün içinde, ortalık yatışır yatışmaz sana ayrıntıları iletirim.
Nikki kahve fincanını ağzına götüren Brad Stelman'ın yüzünü dikkatle incelediğini belli etmemeye çalıştı. Son soruyu rahatsız olup olmayacağım görmek için, bilerek sormuştu, ama Brad'in ifadesinde bir değişiklik yoktu. Oysa çok uzun zamandan beri arkadaşlardı, yalan söylese yakalayacağım düşünüyordu.
Polis müdürüyle bir randevu ayarlaması için Stelman'a telefon ettiğinde, fırsattan yararlanarak birbirlerine hayatlanndaki son gelişmeleri anlatmışlardı. Stelman Post'tan ayrıldıktan sonra yaklaşık bir yıl New York'ta çalışmış, topu topu iki ay önce D.C.'ye

dönerek metropol polisindeki görevi kabul etmişti. Nikki'nin hoşlandığı bir espri anlayışına sahip, yakışıklı, düzgün biriydi; birlikle çalışırken çok iyi anlaşırlardı. Bundan da öte, dürüst olması gerekirse, adama karşı bir şeyler hissettiğini kabullenmesi gerekiyordu. Beş yıl önce boşanmıştı Brad, çocuğu da yoktu. Onu hep aklı başında, güvenilir bir erkek olarak tanımış, evliliği bozulduğunda sırlannı açıkladığı birkaç meslektaşmdan biri diye görmüştü. Tanıdığı herkesin içinde, Stelman, Nikki'ye dürüst davranan nadir insanlardan biriydi.
Brad kahvesini bitirdi, Nikki'nin kuşkusunu hisseder gibi oldu.
- Bak, eğer seni rahatlatacaksa, Reagan'da neler olup bittiğini öğrenmeye çalışırım. Andrews'ta yüksek rütbeli bir arkadaşım var. Onu arar, bir iki soru sormaya çalışırım.
- Yapar mısın ? Bu çok iyi olur Brad.
- Yaptım say.
Nikki ajandasına uzandı.
- Peki, söyleşiyi ne zaman yapıyoruz ? Yann ?
- Müdürün yarınki programı dolu. Cumaya kadar aşağı yukarı böyle. Gelecek hafta, diyelim. Seni sonra arar, tarihini bildiririm.
- Beni aptal yerine koymaya çalışmıyorsun, değil mi Brad ?
- Seni mi ? Asla. Stelman güldü. Bunu kanıtlamak ve bu gecikmeyi affettirmek için, seni akşam yemeğine davet etsem ?
- Bil... Bilmiyorum Brad- Bu aralar biriyleyim de.
- Bu evlenme teklifi değil Nikki. Stelman gülümsedi. Eski günlerini hatırlamaya çalışan iki eski arkadaş. Sen de bana Postta. olanları anlatırsın. Arkasında ev telefonunun yazılı olduğu kartını uzattı. Bana akşamüstü, diyelim altıda telefon et, bakalım o zamana kadar Andrews'taki arkadaşımdan neler öğreneceğim. Belki de akşam yemeği için ne zaman boş olacağını söylersin. Bu arada, Daniel nasıl ?
- îki hafta sonra dördüncü yaş günü. Annemin arka bahçesinde otuz çocukluk bir parti düzenledim. Daha fazlası gelirse, Kriz Kontrol Merkezi'nden iki uzman getirtmem gerekecek.
Stelman yine güldü, uzanıp Nikki'nin eline dostça dokundu.
- Harika bir çocuk Nikki. Böyle bir annesi olduğu için de, şanslı. Başaracağından kesinlikle eminim. Ama eğer yardıma ihtiyacın olursa, telefonumu biliyorsun.
- Beni karşılamaya geldiğin için, teşekkürler Brad.
- Bir şey değil. İşimin başına dönsem, iyi olur. Sen istersen burada kalıp kahveni bitir. Sonra konuşuruz, tamam mı ?
- Tamam.
Stelman kapıya yürüdü, kafeden çıktı. Nikki karşı kaldınma geçişini, basamaklardan tırmanışını izledi. Kafasında onu az da olsa, rahatsız eden bir düşünce vardı; çantasına uzandı, cep telefonunu çıkardı. Polis binasına vardığında telefonu kapamıştı, ama ne o sırada ne de bütün sabah boyunca cevapsız kalmış bir çağrı yoktu. Jack hâlâ ona ulaşmaya çalışmamıştı.
İçi üzüntüyle dolu, kahvesini bitirdi. Bir ara Jack'e telefon etmeyi düşündüyse de, bunu daha sonraya bırakmaya karar verdi. Önce Post's, dönüp Reagan söyleşisini yazmak, sonra da Daniel'ı yuvadan almak gerekiyordu.
Atlantic City, New Jersey 17:05
Karla Atlantic City'ye vardığında, hava kararmıştı. Yanındaki koltukta oturan Görev neredeyse baygındı; uzanıp adamın alnına dokunduğunda, buz gibi soğuk olduğunu hissetti. Deniz kenarından üç kilometre içerde, New Jersey dışında iki yanı ulu ağaçlarla, yüksek duvarlı malikânelerle çevrili sakin caddeyi bulana kadar umutsuzluktan ağlayacak gibiydi.
Kalın demir kapının önünde durdu. Malikânenin her iki yanı yüksek duvarlarla, ağaçlarla çevriliydi. Girişteki sütunlardan biri-. nin üzerinde bir kızılötesi kamera vardı, arabadan inerken karne- ; ranın döndüğünü gördü. Düofona yaklaşıp düğmeye bastı, birkaç ¦-. saniye sonra İngilizce konuşan metalik bir ses duydu. r
- Evet? Ne istiyorsunuz? e
- îşim Razan'ı görmek. ,
- Kim arıyor? ,;
- Nikolay Gorev'in bir arkadaşı. H
- Kim ?
- Razan'a yardımına ihtiyacım olduğunu söyleyin. Hemen.
Kapıdaki bir bölme kayarak açıldı, sert bakışlı bir çift göz genç kadını dikkatle süzdü. Biraz sonra açılan kapıdan kaba görünümlü iki Çeçen çıktı. Karla girişin hemen gerisinde, ahşaptan

yapılmış bir nöbetçi kulübesinin yanında silahlı en az altı koruma gördü. Korumaların biri koluna bir tüfek dayamış, öteki tabancasını hemen çekebilmek için elini beline götürmüştü. îki Çeçen Karla'ya doğru yürüdü. Ellerinde elektrik fenerleri vardı. Biri feneri Karla'nın yüzüne tutarken, arkadaşı da ışığı
Plymouth'un çevresinde gezdirdi. Her ikisi de Gorev'in durumunu, kanlı gömleğini gördüler.
- Kimsin ? Burada ne arıyorsun ? diye İngilizce sordu gözlerini güvensizlikle kısmış Çeçen.
Karla adamların profesyonel korumalar gibi küçük telsiz kulaklıkları taktığını fark etti.
- Adımın önemi yok. Bu adam İşim Razan'ın arkadaşı ve acilen bir doktora ihtiyacı var. Adı Nikolay Görev.
- Ona ne oldu ?
- Yaralandı.
- Çantan. Çantanı uzat.
Karla çantasını arabadan uzattı. Adam çantanın içini aradı, ehliyeti inceledi.
- Safa Yasin. Adın bu mu ?
- Evet. Karla huzursuzdu. Bakın, kan kaybediyor...
- Sakin ol.
Adam sol elini kaldırdı, bileğinde, kulaklığına bağlı mikrofona Çeçence bir şeyler söyledi. Karla öteki korumanın arabanın arkasına dolandığını, bagajı açıp içine baktığını, daha sonra diz çöktüğünü, elindeki feneri arabanın altına tuttuğunu gördü. Koruma motor kaputunu kaldırarak aynı incelemeyi yineledi. Sonra döndü, arkadaşına bakarak başını salladı. Adam konuşmasını bitirmiş, Karla'ya dönmüştü.
- Gerekli bir tedbir. İşim Razan güçlü birisidir; güçlülerin düşmanı çok olur. Özür dilerim Hanımefendi, ama sizi de aramak zorundayım. Lütfen arkanızı dönün. Kollarınızı kaldırın.
Karla döndü, adamın elleri dikkatle vücudunu yokladı. Bir şey bulamayınca, Gorev'e baktı, üzerini aradı ve cebindeki Beretta'yı buldu. Yüzü sert, Karla'ya baktı.
-Bu ne?
- Bu... Nikolay'ın silahı. Muhafızın gözleri kuşkuyla kısıldı.
- Buraya neden geldiniz ?
- Gideceğim başka bir yer yoktu. Onu hastaneye götüremem. Koruma, Beretta'yı cebine yerleştirdi, Karla'yı çevirdi.
- Kıpırdama. Seni bir daha arayacağım. Kollarını öne uzat. Korumanın elleri en küçük şişkinliğin farkına varacak biçimde
Karla'nın vücudunda gezindi.
- Lütfen... Nikolay'ın bir doktora ihtiyacı var. Patronunuza söyleyemez misiniz ?
Adam üstünü aramayı tamamladığı genç kadım yeniden çevirdi.
330
- Konuştum bile. Çeçen'in elinde bu kez namlusu Karla'nın kafasına dönük bir tabanca vardı. Arka koltuğa geç.
Karla'yı itti. Arkadaşı direksiyonun arkasına, Gorev'in yanına kuruldu, Plymouth'u çalıştırarak hızla kapıdan içeri soktu.
41
Washington, D.C. 16:45
Beyaz Saray'ın iki blok ötesinde, ünlü Willard Oteli'nden sonraki köşeyi dönünce, 14. Cadde 529 numarada Ulusal Basm Kulü-bü'nün merkezi vardır. Bob Rapp, akşamüstü beşe çeyrek kala, Washington Times muhabiri Jerry Tanbauer'la bir mülakat yapacaktı. Buluşma yeri olarak, deneyimli uluslararası muhabirlerin, gazeteci ve yazarların gözde mekânlarından olan, ancak o akşamüstü bir avuç müşterinin dışında dikkat çekecek kadar boş görünen Basm Kulübü barını seçmişlerdi.
Rapp, Tanbauer'ı Times'ta birlikte çalıştıkları günlerden tanıyordu. Eski dostlar önce Beyaz Saray'da buluşmayı düşünmüşlerdi. Tanbauer, Rapp'in başkanın basm danışmanı olarak rolü, Ulusal Güvenlik Konseyi'ne kadar yükselişi hakkında ayrıntılı bir yazı hazırlamak istiyordu, ama buluşmaya karar vermeleri krizin patlamasından iki gün önceydi; daha sonra Rapp, Jerry Tanbauer'ı tehlikeli suların dışında tutmanın çok daha iyi olacağını düşünmüştü. Kötü bir prostat sorunu olan, altmışlarına merdiven dayamış, iğrenç pe-ruklu, cüce Tanbauer haberin kokusunu bir kilometre öteden alan deneyimli bir haber avcısıydı.
Başkan, danışmanlarından mümkün olduğunca günlük çalışmalarına başlamalarını istemişti; Rapp mülakatı ertelerse Tanbauer'ın bir şeylerden kuşkulanacağını düşünmüş, sonra da

dostuna telefon ederek buluşmalarından hemen önce Willard'da başka bir toplantısı olduğunu anlatmış, söyleşiyi Basm Kulübü'nün sıcak ortamında yapıp yapamayacaklarını sormuştu. Kulüpte buluşmanın iyi bir fikir olduğu kanısındaydı Rapp, en azından Washington basınından biriyle Beyaz Saray dışında konuşurken görülmek, kuşku çekmek istemeyen birisi için kötü değildi. Tanbauer buluşma yerinin değiştirilmesine hiç aldırmamış-

ti. Rapp'i barın ucundaki sakin bir masaya götürdü.

- Sana içecek bir şey ısmarlayayım, Bob. Ne istersin ?
- Soda ve limon.
- Benimle dalga mı geçiyorsun ? Ne zamandan beri içkiyi bıraktın?

Rapp kafasını sallayarak gülümsedi.

- Bırakmadım, Jerry. Kafamın berrak olmasını istiyorum sadece.
- Beyaz Saray'da önemli bir iş mi var?

Rapp "Olta mı atıyor ?" diye düşündü. Tanbauer'ın her zaman olta attığım hatırlayıp güldü.

- Dün akşam viskiyi fazla kaçırdım da. Beni boş ver, sen keyfine bak.
- Nasıl istersen, amigo. Tanbauer deri kaplı dosyasını, el ayası büyüklüğündeki ses kayıt cihazını masanın üzerine koydu, ömür boyu devirdiği malt viskinin de yardımıyla kendini belli eden prostatım yatıştırmak için kasığını kaşıdı.
- İçecekleri ısmarlayıp, radyatörün suyunu boşaltmaya gideceğim, Bob. Ondan sonra başlarız. İki dakikada dönerim.

Rapp otururken, gizli servisten iki kişinin üç metre ötedeki başka bir masanın çevresine yerleştiklerini gördü. Rapp korumayla dolaşmak fikrine alışmıştı, hoşuna gittiğinden değil, katlanmak zorunda olduğundan.

Basın Kulübü bir zamanlar en sevdiği sığınaklanndandı. Andrew Booth'la kulübün barında, o zamanlar Texas valisiyken bir öğle yemeğinde yaptığı konuşmadan sonra tanışmıştı. Rapp konuşmadan etkilenmişti etkilenmesine, yine de lafı dolandırmamış, Booth'a daha iyi bir konuşma yapabileceğini söylemişti. Vali gülümsemişti bunu duyunca.

- Benimle çalışmaya ne dersiniz ? Doğrusunu söylemek gerekirse, konuşma metinlerimi yazacak birine ihtiyacım var, Bay Rapp. Özellikle de sizin yeteneğinizde birine. Çalışmalanmzı hep hayranlıkla izledim.

Rapp özü sözü bir Texas valisine karşı bir bağlılık duyuyordu. Andrew Booth'un bazen halk arasındayken sergilediği yalın felsefenin ardında keskin bir zekâ saklandığından emindi. Üstelik, -başkanlığa oynayan bir siyasetçi için ender görülecek bir özellik -Booth gerçekten de hoş bir insandı. Her şeyden önce dürüsttü; başkalarının fikirlerini, o fikirler ne denli saçma ve değersiz olursa olsun, alaycılık ya da saldırganlık göstermeden dinlemesi de Rapp için önemli bir özellikti. Andrew Booth dinliyordu. Dinlemekle kalmıyor, mantıklı önerileri uyguluyordu. Tam Rapp'in başkan olarak
görmek istediği biri. Konuşmalarım yazmaya başlayıp da Booth yazılanları kullanacak kadar beğendiğinde dost oldular. Bu dostluk Booth'un seçilmesinin ardından Rapp'in başkanlık danışmanlığına getirilmesine, Ulusal Güvenlik Konseyi'ne atanmasına yol açtı.

Böylesi, Rapp'in gizliden gizliye arzuladığı meslek hayatının ta kendisiydi. Bir gazetecinin yaptığı haberlerle çok etkili olamayacağım öğrenmişti, ama gücün yakınında bulunmakla, dünyanın en güçlü adamını etkileyecek durumda olmakla, daha önce düşünemeyeceği bir fırsat yakalıyordu. Yirmi yıldan uzun bir süre habercilik yapmış -bunun sekiz yılını savaş muhabiri olarak geçirmiş- verdiği haberlerle iki kez Pulitzer Ödülü'ne aday gösterilmişti. Barbarlığın en korkunç örneklerine tanık olmuştu: Kuzey İrlanda, Angola, son olarak da Lübnan.

Barbarlık anlamında en dehşet verici olanı Lübnan'dı. Sabra ve Şatila mülteci kamplarım gezdiği o korkunç günü, İsrail destekli Falanjist militanların Filistin kamplarına saldırdıktan sonra gerçekleştirdikleri katliamın izlerini unutamamıştı. Falanjistlerin geride bıraktıkları gaddarlık görüntüleri içine işlemişti. Sokak aralarında ya da lağım çukurlarında yatan, gırtlakları kesilmiş, bağırsakları mermiden ya da şarapnelden lime lime olmuş çocuklar, minicik bebekler, kadınlar, erkekler... Harap evlerden birine girmiş, acınacak durumda iki cesetle karşılaşmıştı. Muhtemelen torunu olan, çok çok üç ya da dört yaşındaki bir erkek çocuğu korumak için sarılmış, yaşlı bir adam. Her ikisinin de gırtlağı kesilmişti. O gün çok daha kötüsünü, asla unutamayacağı, her natırladığında gırtlağım düğümleyen, gözlerini yaşartan manzaralar görmüştü.

Saldırıyla ilgili haberleri Pulitzer'e aday gösterilmesini sağlamıştı, ama daha fazla dayanamamıştı. Savaştan gına gelmişti artık, Lübnan'dan döndükten sonraki bir yıl boyunca haplardan medet ummuştu; kâbuslarını önlemek için kullandığı sarı-beyaz haplardan. Yavaş yavaş iyileşiyordu, ama Lübnan'dan sonra, vücudunda asla iyileşemeyecek bir yerler kalacaktı...
Çalan cep telefonu, Rapp'i irkilterek kendine getirdi. Telefonun kapağını açtı, Paul Burton'ın tamdık sesini duydu.
- Bob, ben Paul. Derhal buraya gelmen gerekiyor.
- Jerry Tanbauer'la bir söyleşi yapmak üzereydim.
- Aman Tanrım ! Şu anda yanında mı ?
- İşemeye gitti.
- Nasıl yaparsın bilmem ama, herife buraya döndüğünü sakın çaldırma. Tanbauer'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Hemen kuşkulanmaya başlar.
334
- Endişelenme, hallederim. Birazdan oradayım.
Rapp telefonunu kapadı. Derhal Beyaz Saray'a çağrılıyor olması, krizde yeni bir gelişme olduğunu gösteriyordu. Tek umudu, gelişmenin olumsuz yönde olmamasıydı. Jerry Tanbauer kadehlerle geldi.
- îşte. Soda ve limon. Bu boktan şeyi içmekle kendini zehirleyeceksin, Bob.
Rapp ayağa kalktı, telefonunu cebine soktu.
- Özür dilerim Jerry, ama bu söyleşiyi ertelememiz gerekecek. Tanbauer'm kaşları çatıldı.
- Ne zamana yani?
- Seni ararım. Bakarsın, telefonda hallederiz.
- Neler dönüyor, Bob ? Sarayda yangın mı çıktı ?
Rapp kafasını salladı, yalanı üzüntülü bir ifadeyle perdelemeye çalıştı.
(
- İlgisi yok. Biraz önce George Washington Hastanesi nden aradılar. Eski bir arkadaşım, durumu ağırmış. Hemen oraya gitmem gerekiyor.
Atlantic City, New Jersey 17:11
Ev, geniş mermer verandası, çift kanatlı meşe kapısı, katedral taklidi pencereleri ve yüksek taş sütunlanyla gerçek bir malikâneydi. Göz alabildiğine yayılan, aydınlatılmış çimenlerin ortasında, dev bir fıskiye fışkınyordu. Çeçen muhafız meşe kapının kanatları açıldığında görünen iki nöbetçiye haykırarak emretti. Nöbetçiler Gorev'i arabadan çıkarırlarken, başka bir ses duyuldu.
- Dikkat edin. Ona hayatımı borçluyum, hem de birkaç kez. Karla verandaya çıkan adamı gördü. Kırk yaşlarında, tıknaz, iyi
bir terzinin elinden çıkma takım elbise giymiş, sol gözünü siyah bir deri bantla kapatmış.
- Adamlarımın kusuruna bakmayın, beni korumaları için onlara çok para veriyorum. Herkesten kuşkulanırlar, özellikle de güzel kadınlardan. Genç kadının yüzünü inceledi. Adım İşim Razan. Nikolay'ın dostu olduğunu söylemiştin, değil mi?
- Evet.
- Çeçen'e benziyorsun ama değilsin. Hatta Rus bile değilsin.
., - Değilim.
- Fark etmez. Bu taraftan gel.
Karla, Razan ile adamlarının eşliğinde, evin arkasındaki bir
müştemilata giden, mermer kaplı uzun bir koridora girdi. Burası, -bir iki katlanır yatak, bir dizi güvenlik ekranı ve minicik mutfağıy-la müştemilattan çok, güvenlik kontrol merkezine benziyordu. Gorev'i yataklardan birine yatırdılar, nöbetçilerden biri hemen çekmeceden bir ilk yardım çantası çıkarıp yarayı inceledi, sonra Gorev'in nabzım tuttu. Razan adama sordu:
- Ne diyorsun, Eduard?
- İyi görünmüyor, dedi nöbetçi. Anlaşılan, epey kan kaybetmiş. Ne zamandan beri kendinde değil ?
- Yirmi dakika kadar oldu, dedi Karla. Birkaç saattir dalıp dalıp kendine geliyordu, ama son dakikalarda kötüleşti.
- Ona ne oldu ? diye sordu Razan.
- Şarapnel yarası. Lütfen... gerçek bir doktora ihtiyacı var.

- O kadarım ben de gördüm. Razan kaşlarını çattı. Nasıl oldu? Karla cevap vermedi. Razan sonunda başım sallayarak iç çekti.
- Nasıl istersen. Doktor birazdan burada olur. O gelene kadar gerekenleri Eduard halleder. İlk yardım konusunda uzmandır.
- Doktorun tanıdığınız biri olması, gidip polise haber vermemesi çok önemli. Karla endişeliydi. Nikolay bundan kesinlikle emin olmak isterdi.
Razan ziyaretçisinin yüzündeki korkuyu gördü.
- Endişelenme, başka türlüsüyle zaten işim olmaz. Yatıştırmak istercesine, elini genç kadının omzuna koydu.
- Nikolay'ı çok daha kötü durumda gördüm. İnan bana, ondaki talih şeytanda yok.
Doktor on dakika sonra geldi. Orta yaşlı, iriyarı bir Rus'tu, koyu renk gözleri, mahzun bakışları, çift gıdısı ve seloteyple tutturulmuş yarım gözlükleri vardı. Buruşuk, koyu renk elbisesi aylardır ütü yüzü görmemişti; kahverengi parmakları da koyu bir sigara tiryakisi olduğunu gösteriyordu. Sanla tiryakiliğim kanıtlamak istermiş gibi, ceketi külle kaplıydı. Gorev'in nabzım tutup sordu:
- Bu adama ne oldu?
Hâlâ evin arkasındaki müştemilattaydılar. Karla olanları açıklayınca, doktor buruşuk ceketini çıkardı, gömleğinin kollarım sıvadı. Musluğun başına gidip ellerini yıkadı, bir çift lateks eldiven giydi, sonra dikkatle Gorev'in yarasını inceledi, parmağım yaranın çevresine bastırdı.
Razan Karla'ya döndü:
- Sakın Arkadiy'in görünüşüne aldanma, dedi. Biraz eksantriktir ama, gerçek bir profesyonel olduğunu bil. Amerika'ya gelme-

den önce Afganistan savaş meydanlarında, bir Rus paraşütçü birliğinde sahra cerrahı olarak çalıştı. İnan bana, böylesi vakalarda uzmandır. Ölüm döşeğinde yatanlan ayağa kaldırdığım çok gördüm. Ee, Arkadiy, teşhis ne ?
Doktor, burun kemiğine tünemiş gözlüklerinin üzerinden baktı.
- Oldukça kötü, İşim. Şarapnel parçalarından birinin hâlâ içeride olduğunu ve bağırsağını deldiğini düşünüyorum. Çok kan kaybetmiş. Tabiî ameliyat edilmesi gerekecek, hem de zaman geçirmeden.
- Burada yapabilir misin ?
- Bir ameliyathaneyi tercih ederdim, ama mümkün değilse... Razan başını salladı.
- Burada yapsan, çok daha iyi olur.
- Peki öyleyse. Ama bir sorun çıkarsa, adamı nakletmemiz gerekir. Atlantic City'de iyi bir ameliyathanesi olan, bir Rus cerrah tarafından yönetilen özel bir klinik biliyorum. Karşılığını verirsek, çenesini tutacağından emin olabiliriz.
- Sen nasıl istersen, diyen Razan adamlarına döndü. Doktora ihtiyacı olan her şeyi verin. Mercedeslerden birini de evin önüne getirin. Hastayı acilen nakletmemiz gerekirse, arabanm hazır olması gerek.
- Tamam, İşim. Çeçen korumalardan biri uzaklaşırken, öteki ikisi işe koyuldu. Biri musluktan kaynar su doldurdu, ikincisi küçük bir sehpanın üzerine temiz bir havlu örttü. Doktor çantasını açtı, aletlerini sehpaya yerleştirdi, şırıngasına anestezik madde çekti.
- Bu, ameliyatın acısını yok eder. Burada mümkün olduğunca az izleyiciyi tercih ederim. İstersen, bir yürüyüşe çık, İşim. Bu iş epey sürer.
- Dediğin gibi olsun. İşim Karla'nın koluna girdi, genç kadım bahçeye açılan arka kapıya doğru götürdü. Şimdi, Safa Yasin, dedi, ya da adın her neyse, biraz konuşmamız gerek.
Afganistan
On üç bin kilometre uzakta, yeni günün şafağı san ışığım henüz ufka yaymamıştı. Ebu Haşim bir türlü uyuyamamış, sabahın üçünde kalkmıştı. Namazdan sonra komuta merkezinde bağdaş kurmuş, elindeki ekmekle önündeki alçak tahta masadaki keçi çökeleğinden yerken, yüzü yaralı komutan Vasıf Mazlum içeri girdi.
- Ebu Haşim. Bir mesaj geldi. Tarık şifresini kırdı.
Mazlum'un uzattığı, Muhammed Raşid'in Washington'dan gönderdiği şifreli mesajın açık metnini içeren sayfayı oturduğu yerden aldı. Heyecanla okurken, yüz kasları gerildi. Bir ya da iki saniye boyunca rengi soldu, sonra kızıla kesti. Birden mesajı bir kenara fırlattı, kâğıt havada süzülürken, elini öfkeyle masanın üzerinden geçirdi, ekmek sepetini, keçi çökeleği kabım etrafa saçtı.

Vasıf Mazlum önderinin ani öfke patlaması hakkında bir yorum yapmaksızın sessizce durdu. Haşim'in dişleri kenetlenmişti, uzunca bir süre kendini kontrol etmek için insanüstü bir güç har-cıyormuş gibi, yavaş yavaş, derin bir nefes aldı, sonunda heyecanını yatıştırmayı başardı. Cüppesinin eteğini tutarak, bağdaş kurduğu yerden doğruldu.
Mağaraya doğru yürürken, koyu renkli, dalgın gözleri uzakta bir yerlere bakıyor gibiydi. Orada, kampın ötesinde, doğan güneşin portakal rengi ışıklarının, tepelerin ardından ateş gibi yükseleceği ufku gözleriyle tarayarak durdu. Sonra ay ışığının aydınlattığı vadiye baktı, siyah bir leke gördü; dağın yamacında otlayan bir keçi sürüsü.
Yüzünü Vasıf Mazlum'a çevirdiğinde, öfke kaybolmuş, yerini buz gibi bir sükûnet almıştı. Sesi, neredeyse kısık bir fısıltı gibi, yumuşaktı.
- Amerikalılar bizi aptal sanıyorlar. Oysa, asıl aptal olan onlar.
- Haklısın, Ebu Haşim.
- Hücremize saldırmışlar, Muhammed ile diğerlerini öldürmeye çalışmışlar. Cesaret göstermişler, kendi iyilikleri için verdiğim öğütleri dinlememişler. Daha da kötüsü, isteklerimizi ciddiye almadıkları anlaşılıyor. Bunu değiştirmemiz gerek, hem de hemen değiştirmemiz.
- Tabiî.
- Tank'a söyle, buraya gelsin. Önemli bir mesaj göndermek istiyorum.
-Kime?
Ebu Haşim tükürür gibi cevap verdi.
- Amerika Birleşik Devletleri başkanına.
42
Washington, D.C. 17:00
Başkan koltuğuna otururken, Beyaz Saray acil durum odası sessizliğe gömüldü. Ulusal Güvenlik Konseyi Kriz Komitesi'nin doğal üyeleri masanın çevresindeki yerlerini alırken, Booth, Belediye Başkam Al Brown'a yarandaki koltuğa oturmasını işaret etti. Duvardaki saat 17:00'yi gösteriyordu.
Başkan masayı çevreleyen yüzlere döndü.
- Baylar, belediye başkanına durumu anlattım, aramıza katılabilmesi için her zamanki güvenlik önlemlerimizden vazgeçeceğiz. Bunun nedenleri açık. Burası onun kenti, tehdit altında olanlar da onun hemşerileri. Aranızdan birinin itirazı varsa, o itirazı şimdi, görüşmeye başlamadan önce duymak istiyorum.
Kimseden olumsuz bir yanıt" gelmeyince, Başkan FBİ Başkam Doug Stevens'a başlaması için işaret etti.
- Doug, işe raporunu dinlemekle başlayalım.
Yüzünde, ip üzerinde yürümesi istenen birinin rahatsız ifadesini taşıyan Stevens, Wentworth Sitesi'ndeki olayları ayrıntılarıyla anlattı.
- Şu anda, bina mühürlü. Adlî Tıp ekipleri daireyi ve arabayı inceliyorlar, sitenin beş yüz metre çevresi de kordon altına alınıp dikkatle aranmaya başlandı. Ne var ki şimdilik, Sayın Başkan, şüphelilerin nereye kaçtıkları konusunda bir ipucu ya da bir iz bulabilmiş değiliz. Yine de, üç teröristin nerede olduklarım belirlemek için adamlarınun tüm imkânları kullanıp ellerinden gelen gayreti gösterdiklerini bilmenizi istiyorum. Verebileceğim tek iyi haber, teröristlerden ikisinin kimlikleri kesin olarak teşhis edildi, Moskova şüplelilerin Raşid ve Nikolay Görev olduğunu öne sürdü. İsteyen olursa, dağıtmak üzere dosyalarının kopyalarım getirdim. Kadının kimliğini henüz belirleyemedik ama, dairede parmak izi bu-
lacağımızı, bu parmak izlerinden yararlanacağımızı umuyoruz.
- Ya arama çalışmalarından ya da çatışmadan basın haberdar olursa?
- Olacaklarından kuşkum yok. Ama onlara anlatabileceğimiz bir sürü hikâye var, efendim. O bakımdan, en azından şimdilik tehlikede olduğumuzu düşünmüyorum.
Charles Rivermount, öfkeyle araya girdi.
- Bize o insanların ortadan kaybolduklarını mı söylüyorsunuz?
- Hâlâ kordon altındaki bölgede olabilirler. Onun için aramayı yavaş ama gereken itina ve dikkatle sürdürüyoruz. Unutmayın, o insanlar hâlâ o bölgedeyse ve kendilerini tehdit altında hissederlerse, bombayı tetikleyebilirler.
- Buna rağmen, döşediğiniz ağdan kurtulabilirler, değil mi ?
- Mümkün. Yine de, aramayı tamamlayana kadar bunun cevabını bilemeyeceğiz. Bu da bir saat daha demektir.
Rivermount öfkeden kıpkırmızıydı.

- FBİ vergi mükelleflerine milyarlarca dolara mal oluyor. Bunun için ülkenin en iyi, en parlak insanlarım kullandığı, suçluyu bulmada en uzman kişilerin hizmetlerinden yararlandığı varsayılıyor. Oysa siz bize ajanlarınızın Amerika toprakları üzerinde en çok aranan terörist katilleri köşeye sıkıştırdığım, sonra da onları kaybettiklerini söylüyorsunuz, öyle mi ?
- Bay Rivermount, site ziyareti beklenmedik şekilde sonuçlanan bir rastlantıydı sadece. Adamlarım ellerinden geleni yaptılar. Maalesef acımasız ve çok iyi silahlanmış bir düşmanla karşılaştılar.
- Bu, FBİ'ın görevi değil mi ? Bunun için eğitilmiş olmaları gerekmiyor mu? Bana kalırsa, bu hücreyi yok etmek için elimize geçen en iyi fırsatı kaçırdık. Bu da bana beceriksizlik gibi geliyor.
FBİ başkanının yüzü kızardı.
- Bu sözünüze şiddetle itiraz ediyorum, Bay Rivermount.
- Baylar, diye araya girdi başkan. Toplantıdan önce, FBİ başkanıyla özel tartışmasında öfkesini yatıştırdığından, yeniden bu yola başvurmak niyetinde değildi. Bu toplantının münakaşaya dönüşmesine izin vermeyelim. Neler hissettiğinizi anlıyorum. Öfkenize katılıyorum, tıpkı Bay Stevens gibi. Yanlışlıklar yapıldı. Bu insanları yakalama fırsatı, en azından şimdilik, kaçırıldı. Ama bu olaylardan ders alıp daha dikkatli olalım. Teröristlerden ikisinin kimliğini kesin olarak biliyoruz. Ne denli umutsuz ve tehlikeli olduklarını, neler yapabileceklerini de. Tekrar Stevens'a döndü. Doug, en kötüsünü düşünüp, kaçtıklarım kabul edersek, nereye gitmiş olabilirler? Bundan sonra ne yapmaları beklenir?
- Birden fazla hücre evleri ya da olağanüstü durumlarda yanlarında gizlenecekleri suç ortaklan olmalı mutlaka. D.C. Maryland ve Virginia'da bilinen tüm radikal İslamcıları ve sempatizanları yirmi dört saat izliyoruz. îki saat önce, aradıklarımızın bunlardan biriyle temas kurup, yardım isteyebileceği ihtimaline karşı izlemeyi yoğunlaştırdık, telefon konuşmalarını dinlemeye aldık, hareketleri dikkatle incelemeye başladık. Ajanlarımız sokaklardaki muhbirlerini yeniden ziyaret edip o iki teröristin fotoğraflarını göstermeye girişti. Bir şey daha. Teröristlerden birinin, bize kalırsa Gorev'in, çatışmada yaralandığım sanıyoruz.
- Ciddi bir yara mı ?
- Bilmiyoruz, efendim. Birinci kat sahanlığından, binanın arkasına kadar giden kan lekeleri var. Tıbbî yardım istemesi ihtimalini düşünerek, metropol bölgesindeki tüm hastane, doktor ve eczaneleri tarıyoruz. Teröristlerin bundan sonra ne yapacaklarını kestirmeye gelince, bölgedeki arama çalışmalarının tamamlanmasını beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Bunun umut kinci olduğunun farkındayım efendim, ama durum bu. Yine de neredeyse kesin bir tahmin yapabilirim. Bu adamlar Ebu Haşim'le temas kuracaklardır. Ona olup bitenleri bildireceklerdir. Kuşkusuz, bu da Ebu Haşim'in öfkelenmesine, kendini tehlikede hissetmesine neden olacak. Bana kalırsa isteklerini yerine getirmemiz için daha fazla baskı yapacak.
- Bu ihtimalin farkındayım. Başkan başım salladı, sonra CÎA başkanına döndü. Dick, bize neler söyleyeceksin?
- Her şeyden önce, uydu keşif cihazlanmız tüm Rus bombardıman uçaklannın Solsiy'deki üslerine döndüklerini, bombaların yer altı depolanna alındığını doğruluyor. Kuzmin'in sözünü tutmayacağı yönünde bir belirti yok.
- Güzel. Peki, Ebu Haşim'le temas kurma çabalanmız ne durumda?
- Parlak görünmüyor. En iyi seçenek, Samir Mehmed adlı biri. Pakistanlı emekli bir istihbaratçı, Sovyetler'e karşı savaşmalan için mücahitlere silah gönderirken CtA'nın kullandığı bir adam. Haşim'in dostlanndan biri olarak biliniyor. Bizim adımıza girişimde bulunmasını istedik.
- Durum hakkında bilgi verdiniz mi ?
- Verdik, efendim, dedi CİA başkam. Haşim'e ulaşarak aramızda doğrudan iletişim sağlayacak bir yol bulmasını söyledik. Meh-med'e gece gündüz kullanılabilecek güvenli ve özel uydu frekanslarının listesini verdik. Bu frekanslardan yapılacak herhangi bir
iletişim aynı anda doğruca buraya, acil durum odasına aktarılabilir. Ya da Haşim kendine daha uygun herhangi bir iletişim yöntemi seçebilir. Oysa Mehmed yardımda bulunmayı daha baştan reddetti. Bir CÎA kuklası ya da bizim temsilcimiz olarak görülmek istemediğini söyledi.
- Durumdan haberdar olması, onu güvenlik açısından tehlikeli kılmaz mı ? Ya gidip uluslararası basma anlatırsa?
- Mehmed'e Haşim'in tehdidini kamuoyuna açıklamama uyan-sını ilettik. Basma bir şey sızdırmayacaktır, efendim, bundan kesinlikle eminim; Haşim'in stratejisini bozmaya cesaret

edemez. Öte yandan, isteğimizi reddetmesine rağmen, eski dostuna gidip girişimimizi anlatacağından da eminim.
- Mehmed en azından Haşim'den nasıl bir tepki beklediğini belli etti mi?
CÎA başkanının yüzü asıldı.
- Gizliden gizliye, zamanımızı kesinlikle boşa harcadığımızı düşünüyor. Haşim'in bu aşamadan sonra, tartışmaya kulak asmayacağını düşünüyor; özellikle de Beyaz Saray'dan gelenlere asla. Amerika'yı rehin almak, Haşim'in yıllardan beri düşlediği bir şey. Üstünlüğünü bırakmayı kabul etmeyecek, bu yüzden de konuşmaya razı olmayacaktır.
- Mehmed'in hiç umudu da mı yok ?
- Yok, efendim.
- Harika, dedi başkan, ifadesizce. Rebecca Joyce'un sesi yükseldi.
- Afgan rejimine Haşim'in niyetini anlatsak, nasıl olur? Eğer Haşim tehdidini geri almazsa, Ruslann, ülkelerini taş üzerinde taş kalmayana kadar bombalayacaklarını söylersek ?
- Haşim'i bu da durduramaz, dedi CİA başkanı. Afgan yetkililer kamplarına saldınp Haşim'i tutuklasalar bile bu, tehdidin ortadan kalktığı anlamına gelmez. Tam tersine, tehdidi daha da kes-kinleştirir. Haşim köşeye sıkıştınldığmı görür, öfkelenir, bombasını patlatmaya niyetlenil» Kötü bir durumu daha da beter hale getirmiş oluruz.
Başkan hızla araya girdi.
- Baylar, Bayanlar, daha görüşmemiz gereken bir sürü önemli koru var. Dick, Haşim ile hücre evi arasındaki haberleşmeyi saptama konusunda bir gelişme var mı ?
- Yok, efendim. Afganistan ile Amerika arasındaki iletişimi saniyede bir tanyoruz ama, henüz bir şey yakalayamadık.
- General Horton, Ortadoğu'daki birliklerimizin yüzde on beşi-
34/
nin geri çekilmesi hangi aşamada?
- Devam ediyor, efendim. îlk nakliye uçaklarının bu gece dokuzda Suudî Arabistan'dan havalanmasını bekliyoruz.
Başkan konsey üyelerine sırayla söz verirken, Belediye Başkanı Al Brown konuşmaları şaşkınlık içinde dinliyordu. Yarım saat önceki özel toplantının etkisini tam sindirememişken, başkanın dehşet verici sözlerini yeni yeni kavrıyordu. Masanın çevresinden, birbiri ardına gelen umutsuz raporlan duydukça, kendini kâbusta hissetti. Daha fazla dayanamayacağım anlayınca, avuçlarım masaya dayadı, öfke bir lav seli gibi bir doksan yedilik vücudu kapladı.
- Sayın Başkan, birkaç kelime söylemek istiyorum.
- Hangi konuda, Al ?
- Bu tehlikeye yaklaşımınız konusunda.
- Farklı bir düşüncen mi var?
- Bir fikrim var, Sayın Başkan. Değer mi, değmez mi bilmiyorum, saygısızlık etmek niyetinde de değilim ama, buradaki sözde uzmanların çenelerini kapayıp, söyleyeceklerime kulak vermelerini istiyorum.
Washington, D.C. 16:00
Nikki Dean, Beyaz Saray'ın beş kilometre uzağında, Adams Mor-gan'daki yuvarım önünde bekliyordu. Kapının açıldığını, Daniel'm elinde Barney çantasıyla, diğer çocuklarla birlikte çıktığım gördü.
- Benim en güzel oğlum nasıl ? Günün iyi geçti mi ?
- İyiydi, Anne.
- Bana yeni bir resim çizdin mi ?
- Bugün çizmedim. Ne gördüm, biliyor musun ? Sesinde ani ve bulaşıcı bir heyecan vardı.
- Ne gördün? Nikki, Daniel'ı elinden tutup Toyota'ya doğru gö-. türürken gülümsedi. Yuvadan sonra hep anlatacak bir şeyi olurdu: duyduğu yeni bir sözcük, öğrendiği yeni bir oyun, göstermek istediği, parlak renkli ve anlaşılamaz çizgilerle yapılmış bir resim.
- Askerler. -Sahi mi?
- Pencereden gördüm. Oradalar. Bak, Anne.
Daniel parmağıyla karşı kaldırımı gösteriyordu. Karşıdaki binalardan biri, aylardır kullanılmayan bir dağıtım deposuydu. Kırmızı tuğladan, etrafı dikenli telle çevrili, yükleme rampaları çöp dolu, duvarlardan birine "Satılık/Kiralık" levhası konmuş bir depo. Nikki yükleme rampalarının önünde park etmiş üç askerî kamyonu ve Humvee personel taşıyıcıyı, kapının iki yanında da özel giysili iki askeri gördü.

- Bayan Elaine bunların gerçek asker olduğunu söyledi. Bunlar gerçek asker mi, Anne ?
- Sa... sanırım, öyle. Nikki kaşlarım çattı, arabasını park ettiği kaldırımın kenarında durdu. Elaine askerlerin neden burada olduklarını anlattı mı, Daniel ?
- Hayır. Daniel omuz silkti. Sadece asker olduklarım söyledi. Gidip bakabilir miyiz, Anne ?
Nikki sokağm karşısına baktı. Bir yıldır, Daniel yuvaya başlayalı beri, haftada beş gün deponun önünden geçmiş, ne depoda ne de yakınlarda askere rastlamamıştı. Reagan'daki askerî nakliye uçakları. Komuta Merkezi'nde tatbikat için toplanmış bir yığın polis. Şimdi de Adam Morgan 'daki terk edilmiş depoyu kullanan askerler.
- Anneyle gel, Daniel.
- Nereye gidiyoruz ?
- Anne askerlerle konuşmak istiyor. Elinde Daniel'm eli, Nikki karşı kaldırıma geçti. Tel örgünün gerisindeki askerler, yüzünde geniş bir tebessümle yaklaşan kadın ile çocuğa baktılar.
- Merhaba, küçük oğlum sizi yakından görmek istiyor da. Bir sakıncası var mı ?
- Tabiî yok, Hanımefendi. Nöbetçilerden biri, zenci çavuş olanı dizlerinin üzerine çöküp Daniel'a baktı.
-Adın ne, evlat?
Gördüğü ilgiden şaşıran Daniel, gözlerini çavuştan ayırmadan Nikki'nin eline yapıştı.
- Da... Daniel.
- Büyüyünce asker olmak mı istiyorsun, Daniel ?
- Hayır, Power Ranger olmak istiyorum. Çavuş başını kaldırıp Nikki'ye baktı ve güldü.
- Galiba bir asker adayım kaybettik. Benim de bu yaşlarda bir oğlum var. O da Power Ranger'lara bayılıyor.
- Ordunun bu depoda ne aradığını sormamda bir sakınca var mı?
- Tatbikatın bir parçası, Hanımefendi. Çavuş doğruldu.
- Sahi mi? Nasıl bir tatbikat, bu?
- Özür dilerim ama söyleyemem, Hanımefendi. Orduya ait bir konu, anlıyorsunuz, değil mi?
- Hangi birliktensiniz ?
Çavuş arkadaşıyla bakıştı.
- Bunu da söyleyemem, Hanımefendi. Çok önemli olduğundan değil, tatbikatın bir parçası olduğu için.
Nikki askerlerin bakışmalarnı gördü, çavuşun üniformasında birlik kokardı olmadığım fark etti.
- Daha önce buralarda hiç asker görmemiştim. Mahalledeki terk edilmiş depoya yerleştiğinizi duyunca, ilgimi çekti.
- Bunu bilemem, Hammefendi. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum.
Nikki gazeteci kimliğini gösterdi.
- Asanda, gazeteciyim. Burada, bu konuyu konuşabileceğim biri var mı? Bana kalırsa, bundan güzel bir yazı çıkabilir.
- Üzgünüm, Hanımefendi. Çavuş basın kimliğini inceledi, birden ciddileşmişti. Şu anda burada konuşabileceğiniz kimse yok. Ama isterseniz Kara Kuvvetleri'nin Halkla İlişkiler Bürosu'nu arayın, eminim yardımcı olacaklardır.
- Telefonda isteyebileceğim özel biri var mı?
- Binbaşı Craig, Hanımefendi. Bana kalırsa konuşmanız gereken, odur.
Nikki binbaşının adını not defterine yazdı.
- Teşekkürler, Çavuş. Daniel'la konuştuğunuz için de* teşekkürler.
- Benim için bir keyifti, Hanımefendi. Çavuş Daniel'a göz kırptı. İyi günler, dostum. Eğer askerlik konusunda fikrini değiştirirse^ bize haber ver, tamam mı?
Washington, D.C.
17:30 >1
- Her şeyden önce, diye başladı Al Brown, Kuzmin haklıydı. Acil durum odasındaki masamn çevresindeki şaşkın yüzler D.C. belediye başkanına döndü. Orospu çocuğunu cehenneme posta-lamalıydı. O herif dünyaca aranan bir katil. Tanrı aşkına, çılgın bir cani. Bana sorarsanız, Ruslar doğru düşünmüş. Herifi yok et!
- Bizim başlıca endişemiz, diye araya girmeye çalıştı yüzü kıpkırmızı General Horton, kentinizdeki hemşerilerinizin güvenliğiydi, Sayın Belediye Başkanı.
Öfkesinin seline kapılmış Brown cevabı duymadı bile.
- Herif Çakal Carlos'un başka türlüsü. Yeni bir Kaddafi. Tek farkı, milyon kere daha beter olması. Ebu Haşim bu ülkeyi yıllar-

dır rehin tutuyor. Irklarına, inançlarına bakmaksızın masum Amerikalıları öldürdü, korkuttu. Aklınıza gelebilen her İslamcı terör örgütüne para desteği sağladı. Adamlan büyükelçiliklerimizi, askerî üslerimizi, savaş gemilerimizi bombaladı. Askerlerimizi ve sivillerimizi katletti. Bu herif insan hayatına bok kadar bile değer vermiyor. Güneşin altında uygar yasa olarak ne varsa, yıkmaya kararlı. Brown nefretten mosmor, devam etti. Çeçenistan'da savaşın sürmesi için kişisel servetini kullandı, Lübnan'da Hizbul-lah ile Hamas'ı, Irak'ta Saddam Hüseyin'i, Ortadoğu'da veya Uzakdoğu'da Amerika'yı düşmanları olarak gören bütün çılgın radikal İslamcıları destekledi. Şimdi de benim kentimi, benim insanlarımı tehdit ediyor. Bakın, böylesine kudurmuş bir köpekle başa çıkmanın tek bir yolu var, o da onu yok etmek, sonsuza dek yok etmek. Brown sadece soluğunu tazelemek için durakladı, sonra kaldığı yerden devam etti. Oysa biz ne yapıyoruz ? Banka hesaplanna el koymaya kalkıyoruz, başaramıyoruz. Afgan yetkililere baskı yapıp onu tutuklamalarını, bize teslim etmelerini istiyoruz, başaramıyoruz. Afganistan'daki kamplarını bombalayarak, onu öldürmeye çalışıyoruz, başaramıyoruz. Bana burada ne yapıldığını söyleyebilecek biri var mı? Biz dünyadaki en ileri teknolojiye sahip uygarlığız, elimizde zilyonlarca dolarlık silah ve bilinen en donanımlı ordu var. Yine de, yıllardır uğraşmamıza rağmen, o pezevengi nallayamıyoruz. Biliyor musunuz ? Oturup Kuz-min'i alkışlamak gerek. Adam doğru düşünmüş. O eyaleti harikadan silecekti. Sorunu kökünden halledecek, çöp torbasının ağzını düğümleyecekti. Ama hayır, burada bir alay salak oturmuş, bu herifle pazarlık ediyor, isteklerini kabul ediyoruz. Aklımızı mı yitirdik, yoksa?

- O eyalette masum insanlar da yaşıyor, Sayın Belediye Başkam.

- Washington'da da masum insanlar var. Onlardan çok daha kalabalık. Kandehar'ın çevresindeki vahşi kabilelerin çoğu Ebu Haşim'i ve adamlarını destekliyor. Yoksa orada neden saklandığını sanıyorsunuz, Tanrı aşkına? O herifin D.C.'de ne kadar desteği var, sizce ?

- Tamam, Haşim'in kafasında bombayı patlattık diyelim, diye araya girdi başkanın danışmanı Katherine Ashmoıe. Ama ya dünya üzerindeki tüm Müslüman ülkeler kanımızı dökmek için ayaklanırsa, ne olacak?

- Müslüman ülkeler mi? Bunun Müslümanlıkla hiçbir ilgisi yok. İşte yanlışınız burada. Bu ülkenin vatandaşlarından milyonlarcası Müslüman. Ama çevrelerindeki insanları havaya uçurmu-
yor, gaz verip öldürmüyor, komşuları Allah'a inanmıyor diye cihat ilan etmiyorlar. Bunun dinle falan ilgisi yok. Bir çılgınla ilgisi var. Tann'nın adına konuştuğunu sanan çılgın bir fanatikle. Daha da çılgın olanı ne, biliyor musunuz? Onu dinliyoruz. Daha da beteri, o göt deliğinin söylediğini yapacağız. Bana sorarsanız, pezevengi bombalayalım. Sonra da dünyaya Haşim'in niyetini açıklayalım. Bu kenti ortadan kaldırmak, insanlarını katletmek istediğini söyleyelim. Aklı başında herkes bize hak verecektir.

Oda yeniden sessizliğe gömüldü. Yüzü ter içinde kalan Al Brown cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp, ağzım sildi. General Horton sakince konuştu:

- Sayın Belediye Başkam, kentinizi kurtarmanın tek çaresi, bu çılgınları ve bombalannı bulmak.

- Ya, öyle mi ? Peki, ya bulamazsak ? O zaman ne bok yiyeceğiz, General? Boğazımıza kadar boka batarız.

FBİ başkanının önündeki telefonun ışığı yandı. Belediye başkanı ile general arasındaki sıcak tartışmanm kargaşasında, ışık çok azının dikkatini çekti. FBI başkanı ahizeyi kaldırdı, dinledi, uzunca bir süre karşısındakine fısıldayarak bir şeyler sordu.

- Bir gelişme olur olmaz bana haber verin, dedi sonra da. Ahizeyi yerine bıraktığında, masadaki herkesin tartışmayı unutup onu izlediğini gördü. Yüzü kül gibiydi.

- Wentworth çevresindeki arama çalışmalarının bir dakika önce tamamlandığını söylemek istiyorum.

- Ve ? diye sordu başkan.

- Bombaya benzer hiçbir şey yok, teröristlerin üçü de kayıp. Başkan elini hızla masaya vurdu, umutsuzlukla yüzünü buruşturdu.

- Allah kahretsin!

- Bir şey daha var, efendim, diye devam etti FBİ başkanı. Ulusal Güvenlik Ajansı Haşim'in Kandehar bölgesinden bir mesaj gönderdiğini bildiriyor.

-Kime?

- Size, efendim. Konuşmak istiyor.

43
Atlantic City,'New Jersey 17:40
Amerika Birleşik Devletleri başkanı Kandehar'dan gelen mesajı öğrendiği sırada, işim Razan yanında Karla Şerifle birlikte bakımlı fundalar ve minyatür palmiyelerle çevrili, çakıl taşı kaplı yolda yürüyordu. Doktoru Gorev'le baş başa bıraktıktan sonra, Razan korumalarını uzaklaştırmıştı. Ceketinin üst cebinden bir sigar çıkardı, yakıp dumanım akşamın soğuk havasma üfledi. Karanlık bahçe küçücük ışıklarla, gök de yıldızlarla aydınlanıyordu.
- Safa Yasin. Gerçek adın bu mu ?
- Önemli mi ? Çeçen omuz silkti.
- Şu sıralar isimlerin pek önemi yok. Ama önemli olan başka gerçekler var.
-Ne gibi?
- Nikolay'a ne oldu, tam olarak ? Eğer biri ona zarar verdiyse, neden ?
Karla kafasını salladı.
- Saygısızlık etmek istemem, ama bu konu seni ilgilendirmez, İşim Razan. Lütfen... Sana daha fazlasını anlatamam.
- Dostlarımdan birinin başı dertteyse, ilgilendirir. Razan durakladı, genç kadına baktı. Aptal değilim, Safa Yasin. Bu işin içinde çok şeyler olduğu açık. Dün, Nikolay bir polis minibüsü, polis silahları ve üniformaları sağlayacak birini bulmak için bana geldi. Kendi kendime, neden, diye sordum. Nikolay Amerikan topraklarında ne yapmaya çalışıyor? Bir cevap bulamadım. Ama neye kalkışırsa kalkışsın, bunun Çeçen davasıyla ilgili olacağını düşünüp fazla soru sormadım.
- Oysa şimdi soruyorsun.
- Nikolay eski dostum. Başta hayatım olmak üzere bir sürü şeyi-
348
mi borçlu olduğum biri. Eğer başı dertteyse, yardım etmek isterim.
- Yardım ettin bile, işim Razan. Bize sığınacak bir yer sağlayarak, Nikolay'a bakacak bir doktor bularak.
Razan içini çekti.
- Bunun Nikolay'a adını verdiğim adamla bir ilgisi var nu? Vis-to denen adamla?
- Yok.
- Öyleyse, bir tek şey söyle. Polis işin içinde mi ? Karla tereddüt etti, dudağını ısırdı.
- Evet.
Razan dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü. Sonunda başını salladı, Karla'nın koluna girdi, sessizce yürümeye koyuldular. Bahçenin ortasından geçen bir dereye vardılar; derenin üzerinde minicik bir tahta köprü, karşı tarafta da dövme demirden beyaz bir bank. Köprünün üzerinden geçtiler, Razan bankı gösterdi.
- Otur, Safa Yasin.
Karla oturdu, gecenin ayazından korunmak için yakasmı kaldırdı. Razan yanına yerleşti. Yukanya, yıldızlara baktı, havaya bir duman halkası üfledi.
- Nikolay'la ne zamandır dost olduğumuzu biliyor musun ? diye sordu sonunda.
- Hayır. Senin hakkında hiçbir şey anlatmadı.
- Neredeyse on beş yıl. İkimiz de paraşütçüydük. O benim hayatımdaki en yakın dostumdu. Her askerin, emrinde savaşmayı isteyeceği gerçek bir subay. Cesur, güvenilir, sözünü tutan, başkalarının da sözlerini tutmalarını bekleyen biri. Ruslar onun hakkında ne derlerse desinler, onurlu bir adam. Onlar için, Nikolay bir hain, adını çamura bulamak için her şeyi yapacakları bir satılmış. Ona terörist diyorlar ama, Çeçenler için Nikolay bir özgürlük savaşçısı, bir kahraman.
- Biliyorum.
- Hiç Çeçenistan'a gittin mi?
- Hayır.
- Öyleyse bilemezsin. Çeçen halkının gözünde onun yeri bambaşka. Ruslar ülkemi işgal ettiklerinde, halkımı yok etmek, ruhunu ezmek için tanklanyla, toplarıyla, bombardıman uçaklarıyla geldiklerinde, Nikolay Görev halkımı korumak için tanıdığım herkesten fazlasını yaptı. Köylerin boşaltılması işini örgütledi, onlan Rus bombalanndan kurtarmak için hayatını tehlikeye attı, orduya inanılmaz bir kahramanlıkla direndi. Benim gibiler, yeraltında çalışanlar, savaşın dışında kalmayı, elimizdeki tüm imkânları seferber etmeyi seçtik. Silah aldık, para sağladık, malzeme

kaçırdık. Şimdi sana önerdiğim de, aynı yardım. Neyim varsa, bütün kaynaklanın, hepsi senin. Bunu Nikolay için yapıyorum. Karla cevap vermedi, endişeyle eve doğru baktı.
- Onun için korkuyor musun ? diye sordu Razan sakince.
- Evet.
- Doktor elinden geleni yapacak. Nikolay güvenilir ellerde. Ra-zan'ın sigarı sönmüştü. Yeniden yaktı, onu seviyor musun ? diye sordu yine sakin bir sesle.
- Bir zamanlar. Çok önceleri. -Ya şimdi?
- Bil... bilmiyorum.
- Bence, seviyorsun.
Razan'a bakmak için döndü. Çeçen dudaklarının ucuyla gülümsedi.
- Tann bana yedi kız kardeş verdi. Yedi kız kardeşi olan biri ka-dınlan hâlâ tamyamamışsa, salak demektir. Bana kalırsa, onu çok seviyorsun.
- Belki de.
- Öyleyse neden ona yardım etmeme izin vermiyorsun ? Karla adama baktı. Kaba yüzün, karanlık ve kurnaz dış görüntünün altında, insanın içini ısıtan bir yumuşaklık gördü.
- Bu, senin savaşm değil, İşim Razan.
- Öyleyse, kimin ? Bunu söyle. Karla ayağa kalktı.
- Lütfen. Zaten gereğinden fazla konuştum. Nikolay sırrını açıklamamı istemezdi, söz konusu sen bile olsan. Yalvarırım, daha fazla soru sorma.
Çeçen genç kadımn sesindeki umutsuzluğu hissetti, Karla'nın endişeyle eve doğru baktığını gördü. İçini çekti, ayağa kalktı.
- Peki öyleyse. Senin dediğin gibi olsun. Yine de, benim için yapmanı istediğim bir şey var, Safa Yasin.
-Ne?
Razan koluna girerken Karla ürperdi, akşam ayazının iliklerine işlediğini hissetti.
- Gel, hava soğudu. Eve dönelim. Orada anlatırım.
Arkadaki müştemilata girdiklerinde, doktoru ağzmda bir sigara, musluğun başında ellerini yıkar buldular. Görev karnı kalın sargılarla sarmalanmış, yatakta baygın yatıyordu. Doktor havluyla ellerini kuruladı, yaklaştı.
- Bitti. Allah'tan ameliyat beklediğim kadar güç geçmedi. Şa-
II
4
1
rapnel bağırsağını delmiş ama, yarayı temizleyip dikmeyi başardım. Görebildiğim kadarıyla, başka şarapnel parçası yok. Emin olmak için, röntgenini çektirmemiz gerekir.
- Şimdi... şimdi nasıl?
Doktor Karla'nın yüzündeki endişeyi gördü.
- Nabzı yeterince düzenli. Ama oldukça güçsüz, bir ya da iki litre kanın yararı olur. Kanından bir örnek aldım, bu gece uygun kanla geri geleceğim.
- Hayatta kalma ihtimali? diye sordu Razan.
- Tüm hastalarımın böylesine güçlü olmasını isterdim doğrusu. Doktor gülümsedi. Ölmeyecek, emin olabilirsin. Ama dinlenmesi gerek.
- Ne kadar? diye sordu Karla.
- Birkaç gün.
- Ama... bu imkânsız.
- Gerçekten iyileşmesini istiyorsanız, değil. Onu zamanından önce ayağa kaldırırsanız dikişleri patlar, sonra da ne olacağım
Tanrı bilir.
Karla yatağa yaklaştı. Görev alnı ter içinde, derin bir uykuya dalmıştı. Yatağın yanma bir iskemle çekti, bir havluyu su dolu tasa batınp Nikolay'm alnım sildi.
- Ne zaman uyanacak ?
- Narkozun etkisi geçtiğinde, yani bir ya da iki saat kadar sonra. Ama hâlâ sersem gibi olacak. Şimdilik yemek vermeyin, sadece isterse su içirin.
- Bu akşam götürülemeyeceği kesin mi ?
Doktor karşısındakinin çıldırmış olduğunu düşünerek Karla'ya
baktı.

- Kesinlikle götürülemez. Dinlenmesi gerek, çok dinlenmesi hem de. Çantasını toplayıp Razan'a döndü. Eduard'a antibiyotik ile ağn kesiciler bıraktım. Ben dönene kadar yaralıyla ilgilenmeyi becerir. Yann sabah, durumu yeniden değerlendiririz.
- Teşekkürler, Arkadiy.
Doktor sırıttı, birden canlandı, sigarasını söndürdü.
- Gerek yok. Oldukça ilginç bir akşamdı. Sanki yeniden savaş meydanında çalışırmış gibi.
Doktor gidince, Razan Karla'yı evin ön tarafındaki oturma odasına götürdü. Waterford kristal karafadan iki kadeh malt viski doldurup, bardaklardan birini uzattı.
- Al. Bir kadeh içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. ,
Karla kristal kadehi alınca, Razan bardağım kaldırdı.
- Nikolay'a. Çabuk iyileşmesi için. Çeçen paraşütçü viskisini yuttu, pencereye doğru yürüdü, karanlık çimenlere baktı. Şüphesiz iyileşene kadar, kaç gün gerekiyorsa burada kalacak. Burada güvende olur, iyi bakılır. Sen de onunla kalabilirsin.
- Bu mümkün değil. Bu akşam olmaz. Razan Karla'ya baktı.
- Öyleyse, istediğin zaman buraya dönebilirsin. Ama benim iznim olmadan onu götürmeye kalkarsan, öfkemle karşılaşırsın, Safa Yasin. Bunu anladın mı ?
Karla kadehini indirdi.
- Başka seçeneğim var mı ?
- Yok. Nikolay'm hayatı benim için çok değerli. Hâlâ olan biteni anlatmamakta kararlı mısın ?
- Anlatamam.
- İnatçı bir kadınsın. Bunu daha önce söyleyen oldu mu ?
- Bunun inatçılıkla bir ilgisi yok. Nikolay da aynını yapardı. Razan pencereden uzaklaştı, sehpanın üzerindeki telefona
uzandı.
- Yegoriy'e buraya gelmesini söyle.
Birkaç, saniye sonra kapı açıldı. Karla'yı zorla arabaya bindiren Çeçen odaya girdi, Razan'ın yanına geldi.
-işim?
Razan adamın kulağına bir şeyler fısıldadı, koruma gitti. Karla şaşkınlıkla Razan'a baktı.
- Senin için bir şey yapmamı istediğini söylemiştin, değil mi ? Razan kadehini hızla sehpanın üzerine vurdu.
- Oraya da geleceğiz. Hâlâ kafamı kurcalayan ne, biliyor musun? Bu işte karışık bir şey var, Safa Yasin. Gerçekten karışık bir şey. Yaşlı ninem başının her ağnyacağını hissettiğinde, bir dert çıktığını söylerdi. Şimdiyse, başım çatlayacak gibi.
Çeçen koruma elinde iki cep telefonu ve Gorev'in Berettasıyla döndü, elindekileri Razan'a uzattı.
- Silah Nikolay'm, değil mi ? diye sordu Razan Karla'ya.
- Evet.
- Al. Razan tabancayı uzattı. Anladığım kadarıyla, buna ihtiyacın olacak.
Karla Beretta'yı cebine attı. •
- Şimdi sana ne yapmanı istediğimi söyleyeceğim. Yardımımı geri çevirdin ama, bir kez daha teklif ediyorum. Razan Karla'ya cep telefonlarından birini verdi, ikimize birer tane. Bana herhan-
352
gi bir nedenle ihtiyacın olursa, gece gündüz, numaram telefonun hafızasında kayıtlı. Sen sadece telefon et, yeter. Eğer Nikolay'ın durumu herhangi bir nedenle bozulur ve sana ihtiyacım olursa, telefon ederim. Beni anlıyor musun, Safa Yasin ?
- Evet, anlıyorum.
- İyi. Yegoriy seni arabana kadar götürecek.
Birkaç dakika sonra Razan pencerenin yanında durmuş sigarını tüttürüyor, Plymouth'un kırmızı stop lambalarının kayboluşunu izliyordu. Kapının açıldığını duyunca döndü, Yegoriy'in içeri girdiğini gördü.
- Yapacaklarını iyice anladın mı ?
- Evet, işim. Adamlar hazır.
- Yap öyleyse.
44
Alexandria 17:30

Deponun dikenli tellerle çevrili arsası teknik donanımlı FBI minibüsleriyle ve sivil polis arabalarıyla tıka basa doluydu. Ortada çılgınca bir hareketlilik göze çarpıyor, meraklıları - mahalleden birkaç çocuk ile olan biteni görüp bakmak için şaşkınlıkla duran otomobilliler- uzaklaştırmak için ajanlar giriş kapısının iki yanında nöbet tutuyordu.
Collins ve Kursk kapıdan girip, içeride kendilerine bir park yeri bulduklarında hava kararmıştı. Sonra büro kapısının yanında, ellerini beline dayamış, minibüslerden birinden malzemelerini taşıyan iki olay yeri uzmanını izleyen Morgan'ı gördüler. Morgan Ford'dan inen Collins ve Kursk'u fark edince yaklaştı.
- Anlaşılan, Wentworth'ten sonra buraya gelmişler. Morgan başparmağıyla depoyu işaret etti. Bölgeyi arayan ekiplerden biri ön kapımn kilidinin açık olduğunu görünce, girip bakmaya karar vermiş. Büro kapısı da acıkmış. Explorer'i deponun içindeki yükleme bölümünde, bir Ryder minibüsün yanında bulmuşlar.
- Arabalarda bir şey var mıymış ? Morgan başını salladı.
- Minibüste tahta takoz ile atılmış elbiseler vardı: iki erkek parkası, bir de deri kadın ceketi. Parkalardan birinde kan lekeleri var, sanki el bombası şarapneliyle delinmiş gibi. Yerde, motosiklet lastiğini andırır lastik izleri var. Bana sorarsan, gereğinde hızla kaçmak için Ryder'ın arkasına bir ya da iki motosiklet saklamışlar, işlerini çok iyi planlayıp hiçbir şeyi rastlantıya bırakmamışlar.
Birlikte deponun içine, yükleme bölümüne yürüdüler. Açık kepenkli kapının ötesinde mavi Explorer ile Ryder görünüyordu. Lateks eldivenler giymiş olay yeri uzmanları, yedi seyyar

lambanın çiğ ışığında, her iki araç üzerinde çalışıyorlardı. Kimileri fotoğraf çekerken, tek kullanımlık beyaz tulumlar giymiş bazıları da dizleri üzerine çökmüş, tek sıra halinde ilerleyerek deponun tabanında en ufak bir ipucunu bile kaçırmamaya çalışıyorlardı.
- Bir şeyler bulabildiniz mi, çocuklar?
- Elbise ceplerinde hiçbir şey yoktu. Ne cüzdan ne belge, hiç. Explorer'in içi tertemiz görünüyor, Ryder da öyle. Ama minibüsün torpido gözünde Raoul Khan adına düzenlenmiş bir kira kontratı vardı. Ryder altı gün önce, McLean, Virginia'da kiralanmış. Orada Khan'la ilgilenen kadın görevliyle konuşmaları için McLean'deki Ryder bürosuna iki kişi gönderdik. Birkaç dakika önce telefon ettiler. Kadın adamı hatırlamış. Yaptığı tarife bakılırsa, arabayı kiralayan Raşid olabilir.
Collins depoya şöyle bir göz gezdirdi. Explorer ve minibüs dışında, bomboştu.
- Buranın sahibi kim? Morgan not defterine baktı.
- D.C.'de yerleşik Treasury Allied Properties adlı küçük bir şirket. Yaklaşık beş hafta önce kiralamışlar. Kiracının adı Ethan Na-diz, parayı peşin vermiş, kısa süreli depo olarak kullanmak istediğini söyleyerek üç aylık kontrat imzalamış. Ajanlarımız şu anda ellerinde Görev ile Raşid'in fotoğraflarıyla şirket bürosuna gidiyorlar, içimden bir ses, burada da Raşid'le karşılaşacağımızı söylüyor. Herif benim yeraltında kullandığımdan daha çok sahte isimle dolaşıyor.
- Raşid'i ve ötekileri buraya girip çıkarken görenler var mı?
- Şimdilik, bir Mşi. Sokağın karşı tarafındaki mobilya deposunda çalışan biri Explorer'i bu öğleden sonra ikiyi biraz geçe buraya girerken gördüğünü söylüyor. Dediği saat, Wentworth'ten ka-çışlanyla uyuyor. Ama arabanın içinde kim olduğunu fark etmeyecek kadar meşgulmüş, depodan ayrılışlarını da görmemiş. Bölgede çalışanlar ile işyerlerini dolaşıyoruz; şu sırada kapı zili çalan iki düzine adamımız var.
- Depo sahibi daha önce buraya gelip giden birilerini görmüş mü? Morgan yeniden not defterine daldı.
- İki hafta kadar önce, dikenli tel direklerini gözden geçirmek için sabahın köründe buraya gelmiş. Saat beşte, falan. Arabasından inerken, depodan çıkan birini görmüş. Aynı Explorer olduğunu sanıyor. Sürücüyü ancak bir an görebilmiş ama, adamın Arap olabileceğini düşünmüş. Raşid'in fotoğrafını gösterdiğimde, pek
bir şey hatırlamadı. Ben yine de Raşid olduğuna bahse girerim. Anlaşılan Raşid bu son bir iki hafta boyunca oldukça hareketliy-miş. Kimseye görünmemek için de buraya olmayacak saatlerde gelip gitmiş.
Collins, peşinde Kursk, teknisyenlerin üzerinde çalıştıkları Explorer'a yaklaşıp, içine bir göz attı, sonra da Ryder'a doğru yürüdü. Arabaların içinde görülecek bir şey yoktu. Her ikisi de temiz görünüyordu.

- Ya da deponun geri kalan bölümü?
- Arabaların dışında, bomboş. -Büro?
- Hiç kullanılmamış gibi. Sallanan bir masa ve iskemleden, içi boş iki pash dosya dolabından başka bir şey yok.
- Binada kimyasal iz arayan oldu mu? Morgan başını salladı.
- Yaptığımız ilk şeylerden biri, buydu. KİS ekibindeki çocuklar kimyasal dedektörleriyle depoyu baştan aşağı aradılar. Bir şey çıkmadı. Ya Raşid ve arkadaşları kimyasalı buraya getirmediler ya da madde iz bırakmayacak şekilde sıkı kapatılmış bir kapta saklanıyor.
- Harika, dedi Collins dişlerini gıcırdatarak; yumruğunu umutsuzca Ryder'm kaportasına vurdu.
- Neler hissettiğini anlıyorum, dedi Morgan. En azından, nasıl kaçtıklarını biliyoruz.
Beyaz Saray 18:05
- Ne kadar zamanımız var?
Başkan kısa bir süre için Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısından ayrılmış, birkaç seçkin danışmanıyla birlikte Oval-Ofis'e geçmişti. Deri kaplı çalışma masasının ardına geçerken, soruyu FBİ başkanına yöneltmişti.
- iki saatten biraz daha az, efendim, dedi Doug Stevens. Haşim Dick'in adamlarının Samir Mehmed'e önerdikleri frekanslardan biri üzerinde kurulacak iki kanallı bağlantının akşam tam sekizde hazır olmasını istiyor.
Odada altı kişi daha vardı; ClA Başkanı Dick Faulks, Paul Burton, General Horton, Charles Rivermount, bir de başkanın sürekli olarak fikirlerinden yararlandığı iki danışmam: eski yargıç Mitch Gains ve basın danışmanı Bob Rapp. Odadaki gergin hava
had safhadaydı.
- Anlaşılan, Samir Mehmed bize yardımı reddettikten sonra, konuyu Haşim'e açmış, dedi Faulks başkana. Böyle olacağını tahmin ediyordum.
- Orospu çocuğu ne söylemiş ?
- Hepsi bu, efendim. Sadece sizinle konuşacağım, dedi Stevens. Başkan eliyle çenesini sıvazladı, çevresindeki yüzlere baktı.
- Bütün bunların ne anlama geldiğini biliyorsunuz tabiî, değil mi ? Ebu Haşim olan biteni öğrendi. Planlarım neredeyse bozmak üzere olduğumuzu duydu. Bana kalırsa konuşmayacak, yani anlamlı bir şey söylemeyecek, demek istiyorum. Tabancasını ensemize dayayacak, canını sıktığımızı söyleyecek. Bağınp çağıracak, sonra da tehditlerini sıralayacak. Eğer oyunu onun kurallarıyla oynamazsak, hepimizi dünyadan temizleyeceğini söyleyecek. Kahrolası orospu çocuğu... Yüzü birden kızardı, yumruğunu hırsla masaya vurdu. Doug, bu işte zorlanacağım. Bu kahrolası göt deliğine hakkındaki düşüncelerimi söylememekte zorlanacağım.
- Bunu yapamazsınız, efendim, diye araya girdi Bob Rapp. Ha-şim'i kızdırmak, olabileceklerin en kötüsü. Bize biraz zaman tanıması, hatta fikrini toptan değiştirmesi için onu bir nebze ikna etme şansımız varsa, o şansı yok edersiniz.
Başkan göğüs cebinden bir mendil çıkarıp ağzım sildi.
- Bob, o herifi herhangi bir konuda ikna edeceğimden hiç umudum yok. O adam katliamlar gerçekleştiren bir cani, son derecede tehlikeli bir terörist katil. Yüreğinde bana ve Amerikan halkına nefretten başka bir şey taşımayan biri. Söyleyeceğim tek bir kelimeyi bile dinlemeyecektir.
- Sayın Başkan, iki saatten daha az süremiz kaldı. Bu da bize hazırlanmak için fazla zaman vermiyor. Mitch Gains panik içinde saatine bakıyordu. Duruma nasıl yaklaşmamız, oyunu nasıl oynamamız gerektiği konusunda profesyonel birinin yardımına ihtiyacımız var. Bob haklı. Yanlış kelimeyi söyleyip elimizdeki fırsatı kaçırmak, herhalde yapmak isteyeceklerimizin sonuncusu. Bana kalırsa, bir daha elimize böyle bir şans geçmez.
- Ne öneriyorsun?
- En yakınımızda olanlarla yetinmek zorundayız, dedi Bob Rapp. Profesör Janet Stern iki blok ötede, Willard'da kalıyor. CÎA'nın Franklyn Young'ı da hemen köşedeki Marriott'ta.
- Buraya gelsinler. Hem de derhal.
357
Alexandria 17:40
- Kadının adı Karla. Bundan eminim. Soyadını hatırlamıyorum.
- Çeçen mi ? diye sordu Morgan.
- Filistinli.

Morgan cebinden bir sigara paketi çıkardı, Collins'e bakıp kaşlarını çattı, sonra yeniden Kursk'a döndü.
- Öyleyse, Gorev'le ilişkisi ne ?
Depodan çıkmışlar, arsayı çeviren dikenli teller boyunca yürüyorlardı. Uzaklarda, D.C.'nin ışıklan parıldıyor, Memorial'm tepesindeki kırmızı çakar da karanlıkta yanıp sönüyordu. Kursk, Mor-gan'ın verdiği sigarayı yakmak için durakladı, onun yerine cevabı Collins verdi.
- Görev KGB'de çalışırken, Patrice Lumumba Üniversitesi'nde ders verdi. Uzmanlık konularından biri de gerilla savaşıydı.
Kursk sigarasından nefes çekerken başını salladı, Morgan'a döndü.
- Orada tanıştılar. Lumumba herhangi bir üniversite değil, teröristler için bir eğitim merkezi. O dönemlerde, KGB dünya üzerindeki birçok devrimci örgütü destekliyordu. Çeşitli ülkelerden gelen bazı insanlar gerilla savaşında eğitilmek üzere üniversiteye kabul ediliyordu. İtalyan Kızıl Tugaylar, İrlanda Cumhuriyet Ordusu, Filistin Kurtuluş Örgütü, Japon Kızıl Ordu, Afrika ve Güney Amerika'nın hemen her bölgesinden devrimciler. Lumumba'nın en ünlü mezunlarından biri de Carlos Sanchez'di, yani Çakal. Başkaları da vardı, tabiî. Yüzlerce, hatta binlerce.
- İyi de, Karla bu işte ne anyor ?
- Bir FKÖ grubuyla geldi. Moskova Yaser Arafat'a yardımı kesme kararını alana kadar, yıllar boyunca en parlak savaşçılarım Lumuıuba'ya gönderirlerdi. Bildiğim kadarıyla, Karla gelenler içinde en iyilerinden biriydi.
- Onunla karşılaştın mı ?
- Bir kere, Nikolay Gorev'in yanında, Moskova'da bir yerde.
- Nasıl oluyor da, onu hâlâ hatırlıyorsun ?
- Moskova'da geçirdiği son aylarda Gorev'le birbirlerine âşık olduklarını hatırlıyorum. Karla'nın Moskova'dan ayrılıp Ortadoğu'ya dönme zamanı gelip çattığında, Görev de KGB'den istifa etti. Kısa süre sonra orduya yazıldı ve savaşmak üzere Afganistan'a gönderildi.
Morgan bir kaşını kaldırdı, alaycı bir sesle konuştu:

- Kalbi kırık bir adamın öyküsüne benziyor.
- Bilemem, diye cevap verdi Kursk. Ayrıldıklarında ne durumda oldukları hakkında da fikrim yok. Nikolay Görev özel hayatını tartışacak adamlardan değildi. Ama bana göre Karla onun için çok şey ifade ediyordu.
- Aynı kadın olduğundan emin misin?
- Kesinlikle. Onlan bir arada görünce, daha da eminim. Morgan sigarasından bir nefes çekip Collins'e döndü.
- Ebu Haşim İsrail'den nefret eden herkesi destekliyor, değil mi? Demek, tersi de geçerli. Böyle düşününce, bunun gibi bir kadının Haşim için çalışması mantıklı geliyor. Yine de, kadın hakkında nasıl bilgi edineceğiz?
- Murphy İsraillilerle konuştu. Eğer FKÖ'dense, Mossad'da dosyası vardır. Moskova'nın da Lumumba'daki dosyasını araştırmasını istedik. Bu ikisinin yardımıyla, dişe dokunur bilgi toplamamız gerek.
Morgan dalgın dalgın depoya doğru baktı, sonra sigarasını ezip söndürdü. Cep telefonuyla konuşmakta olan bir ajan kolunu kaldırmış, onlara bakarak el sallıyordu.
- Bahse girerim ki, son bilgileri almak isteyen Murphy'dir. Hemen dönerim.
Kursk sigarasından bir nefes çekti, depoyu çevreleyen dikenli tellerin ötesine, D.C.'nin ışıklarına baktı. Kendini bitkin hissediyor, Collins'in de aynı durumda olduğunu düşünüyordu.
- Adamlarınız hastaneleri kontrol ediyor mu hâlâ? Collins başını salladı.
- Hiçbirinde Gorev'in izine rastlamadılar. Ziyaret edilen doktor muayenehanelerinde de öyle.
- Bu tür yerlerde tıbbî müdahale arayacağım sanmam. Hele polisin dikkatini çekecek bir durumdaysa, asla. Nikolay aptal değil. Eğer doktora ihtiyacı varsa, güvenebileceği birini bulacaktır. Bir Çeçen ya da belki bir Arap. Hatta suçlular dünyasından bir doktor.
- Onlan da araştınyoruz.
Kursk Washington'un parıldayan gecesine doğru çevirdi başım.
- Olanlardan sonra, onun ve ötekilerin çok daha dikkatli dav-ranacaklanna bahse girebilirsin. Halkın araşma sadece gerekli olduğunda çıkacaklar. Böylesine büyük bir kentte, onlan bulmak çok daha zor olacak.
- Yoksa vaz mı geçiyorsun, Binbaşı?

- Hayır. Ama bu geceden sonra, geriye sadece beş gün kalıyor. Onlan bir kez bulmakla, şansımızı kullandık sanıyorum. Bundan böyle, imkânsız olacak. Aynı fikirde değil misin?
Collins başkente doğru baktı.
- Evli misin, Kursk?
- Evet. -Çocuk?
- Bir kızım var. Dokuz yaşında.
- Bir arkadaşım var. Bir kadm. Üç yaşında bir oğlu var. İkisini de çok seviyorum. Kızın Washington'da olsa ve bomba patlasa, nasıl öleceğini hiç düşündün mü ? Ya Azerbaycan'da kaçınlan o adamlar gibi gazdan zehirlenerek? Belki düşünmen gerekir, Binbaşı. O zaman belki Gorev'i bulmak ve oyundan çıkarmak için daha istekli olurdun.
- Onu öldürmeni bilerek önlediğimi mi düşünüyorsun? Collins gözlerini Rus'a dikti.
- Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Kursk. Bunu haklı bir sebepten mi, yoksa yanlış bir amaçla mı yaptığım kestiremiyorum. Ama kendi kendime durmadan ne sorduğumu biliyor musun? Görev gibi biri yüz binlerce kadın, erkek ve çocuğu öldürmeye nasıl razı olur? Parmaklannı şaklattı. İşte böyle, soğukkanlılıkla, hayatlannı nasıl söndürür?
- Sorunu onun adına cevaplandıramam.
- Öyleyse, ben cevaplayayım. Çünkü o gözü dönmüş bir katil, hepsi bu. Tıpkı Raşid gibi, içinde vicdan kmntısı bulunmayan bir terörist. Anladığım kadarıyla, kadm da öyle. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen, birlikte o kadar iyi çalışınz.
- Görev için bir sürü şey söylenebilir ama, aynm gözetmeden adam öldürdüğü doğru değil, Ajan Collins. Doğru, geçmişte çok insan öldürdü. Ama cinayetlerin hepsi Çeçen davası içindi, siyasaldı. Onu tanınm. Kitle halinde insan öldürenlerden değildir. Sırf yapmış olmak için, bir kenti yok etmez.
- Öyleyse, onu tahrik eden ne ? Onu bu duruma getiren sebep ne? Nasıl oluyor da Raşid'le aynı safta bulunuyor?
- Bu işe nasıl ve neden karıştığım bilemem. Yine de iki sağlam neden bulabilirim. Çeçen yoldaşlarının serbest bırakılmalarım istiyor. Ya da, bir biçimde, başka seçeneği yok. Kursk, Collins'in yüzüne baktı. Bir ihtimal daha var ama, pek güçlü değil. Belki de seninle aynı şeyi istiyor. Bir çeşit intikam.
- Ben intikam istemiyorum, Kursk. Benim istediğim, adalet.
- Bazen ikisi de aynı şey değil mi? Collins sessizdi. Kursk siga-
rasını fiskeledi. Bir şey söyleyeyim mi ? dedi elini uzatırken. Burada keselim. Birbirimize yardım edelim. Tartışmayalım.
Collins uzatılan eli görmezden geldi, cevap vermeye davranırken gözü Ford'un üzerinden Morgan'a takıldı. Onlara bakıp el sallıyordu.
- Buraya gel, Jack.
Peşinde Kursk, Morgan'ın yanma gitti. Morgan telsiz konuşmasını bitirdi, Ford'a atladı.
- Binin.
Kursk arka koltuğa geçerken, Collins öne oturdu.
- Ne oluyor?
- Adamın biri buradan elli kilometre uzakta, Maryland'de ormanın içindeki bir piknik alanında iki gencin cesedini bulmuş. Her ikisinde de birçok kurşun deliği.
- Bunun bizimle ne ilgisi var? Morgan kontak anahtarını çevirdi.
- Bir saatten daha az olmuş, Jack. Şimdi sıkı dur. O bölgeden hızla motosikletle uzaklaşan birini gören bir tanık var.
45
Washington, DC. 18:35
General Wade komutasındaki İngiliz ordusu 1814 yılında Washington'a saldırıp Beyaz Saray'ı ateşe verdiğinde, yangın öylesine yayılmıştı ki, başkanlık konutunun yarısı kül olmuştu. Yangınm izleri bugün bile, iki yüz yıllık malikânenin bodrumundaki mutfaklarda korkunç sömürge savaşının anısı olarak bırakılan sağlam granit temel sütunlanndaki kararmış is lekelerinde görülebilir.
Adam o akşam Beyaz Saray'ın dar mutfaklarına doğru inerken, kararmış granit sütunlardan birine soluklanmak için bir an yaslandı. Beyaz ceket ve koyu renk pantolon giymiş bir garson, elinde gümüş bir tepsiyle yarandan geçti. Üst kata çıkmak istermiş görünen, bıyıklı, sağlam yapılı, üzgün ifadeli bir gizli servis ajanı onun arka-smdaydı. Burnunda bir yara izi vardı. Adam

Koruma Müdür Yardımcısı Asistanı Harry Judd'ı görür görmez tanıdı. Judd da karşısındakinin kim olduğunu çıkarıp, bir saniye durdu, sonra nazikçe yaklaştı.
- iyi akşamlar, efendim, dedi. Yardımım dokunabilir mi ?
- Hayır, teşekkür ederim. Adam gülümsedi. Biraz hava almak istiyordum.
- Tabiî, efendim. Harry Judd başını salladı, kapının kanatlarını iterek basamaklara doğru yürüdü.
Judd gider gitmez, adam mutfaklara baktı, paslanmaz çelik tezgâhın üzerine eğilmiş, beyaz başlıklı aşçının onu fark etmeyecek kadar meşgul olduğunu gördü. Harry Judd'm gittiğinden emin olmak için bekledi, sonra sağa döndü, çift kanatb başka bir kapıdan süzüldü ve kendini Doğu Kanadı'nın ağzına kadar dolu çöp bidon-larıyla dolu avlusunda buldu. Serin rüzgâra, havadaki yağmur kokusuna aldırmadı, loş avluda ilerlerken yüzündeki buz gibi ter damlacıklarını hissetti. Onu buraya getiren nedeni biliyordu.
Profesör Janet Stern ve CÎA uzmanı Franklyn Young'la yapıla-
5b£
cak toplantıdan önce kafasını toparlamak için başkandan bir iki dakika izin istemiş, Oval Ofıs'ten çıkarak bodrumdaki mutfaklara giden merdivenleri inmişti. İzin istemesi bahaneydi. On beş dakika kadar önce, başkan en güvendiği danışmanlarını çevresinde toplamış tartışırken, göğüs cebindeki telefonun belli belirsiz titreşimlerini hissetmişti. Telefon kısa bir süre susmuş, sonra titreşimler yeniden başlamıştı.
Telefonun titreşimleri yüzünden paniğe kapılır gibi olmuş, vücudunu bir korku dalgası sarmıştı. İhanet ettiği adamın en gizli düşüncelerini bir düşmanla paylaştığım bilerek, özel ve hararetli bir toplantının tam ortasında başkanın Ebu Haşim karşıtı nutkunu dinlerken bu olacay şey değildi. Telefonunu göğüs cebinden çıkarırken, su gibi terliyordu. Telefonu açtı, yeşil ekrandaki cevapsız çağrılan inceledi, yanlış numara olup olmadığım araştırdı. Değildi. Yüreği hızla çarparak, çevresine bakındı. Beyaz Saray'ın hemen her köşesinde güvenlik kameraları ve dinleme cihazları vardı; avluyu çevreleyen yüksek duvarın tepesinde de en az bir güvenlik kamerası bulunduğundan emindi. Duvarlarda gömülü gizli mikrofonlar var mıydı, bilmiyordu. Bir ikilemle karşı karşıyaydı: böylesi kritik bir anda Beyaz Saray'dan ayrılması imkânsızdı; öte yandan gelen çağrılar -iki titreşim, on saniye sonra da üç- Mu-hammed Raşid'e mutlaka telefon etmesi gerektiğini gösteriyordu. Şimşek hızıyla düşünmüş, en iyi çarenin mutfak avlusuna inmek olduğuna karar vermişti. Ne olursa olsun, burada bulunmasını açıklayabilirdi: Beyaz Saray çahşanlarının buraya gelip biraz hava almaları ya da bir sigara tüttürmeleri, hatta cep telefonlarından özel konuşmalar yapmaları alışılmadık görüntülerden değildi. Onu korumakla görevli gizü servis ajanlarından biriyle yaptığı masum konuşmada, mutfak avlusunda dinleme cihazı olmadığını öğrenmişti, ama bu bilgiye fazla güvenemezdi, çevrede mikrofon olabileceği ihtimalini düşünerek konuşmalarım olabildiğince kısa ve şifreli tutmak zorunda olduğunu biliyordu.
Sırtım duvarın tepesindeki kameraya dönerek, yüzündeki teri sildi ve gergin numaraları tuşlamaya başladı.
Koruma Müdür Yardımcısı Asistanı Harry Judd, Beyaz Saray'ın iç tasımlarının derinliklerine dalan basamakları indi. Bütün gün boyunca neredeyse nefes alacak zaman bulmaksızın çalışmış, devam edecek gücü bulabilmek için de mutfaktan bir fincan kafein-siz kahve ile peynirli bir sandviç kapmıştı.
Sonuncu basamağı inip, sağlam ve pürüzsüz, bir çeük kapının
önünde durdu. Sol duvardaki kontrol panelinin kapağını kaldırdı, altı haneli bir şifre tuşladı. Birkaç saniye sonra, kapının çevresindeki sızdırmaz lastik contanın havasının boşaldığım belirten ıslık sesini duydu. Sonra, on altı kilit dili şakırtıyla açıldı, kapı açılırken bir elektrik motorunun vızıltısı duyuldu. Yekpare çelikten yapılmış, kırk santim kalınlığındaki kapının ardında başkanın sığınağı vardı.
Judd sığmağa girdi. Otomatik ışıklar yarımca, odanın ortasına yürüdü. Krem rengi yekpare beton duvarların çevrelediği odacık on iki buçuk metrekare kadardı. Duvarlara sekiz ranza, iki kanepe monte edilmiş, metal dolaplara da çeşitli acil ihtiyaç malzemesi doldurulmuştu: ilkyardım çantaları, yedek telsizler ve piller, birkaç silah ve cephane, koruyucu giysiler, oksijen tüpleri, erzak paketleri, falan. Kitle imha silahlarıyla yapılacak bir saldırı anında geçici sığmak olarak kullanılacak bu oda bir avuç insanın iki gün, azamî bir hafta boyunca dayanmaları için gerekli malzemeyle donatılmıştı. Dışarıda, koridorda, Beyaz Saray bahçelerindeki gizli bir kapıya açılan acil durum çıkış tüneli vardı. Sığınaktakiler -hayatta kaldıkları varsayılarak-

tehlike azaldığında bu tünelden geçip Beyaz Saray'ı boşaltabileceklerdi. Hayatta kalma şansı yok değildi tabiî: sığınağın kimyasal, biyolojik ve radyoaktif madde filtrelerinin kusursuz olduğu söyleniyordu; hatta filtreler daha bu akşamüstü ordu mühendislerinden bir ekip tarafından incelenmiş, kusursuz olarak nitelendirilmişti ama, gerçek kitle imha silahlanyla yapılacak bir saldınyı geçirmeden, malzemenin ne denli güvenilir olduğunu söylemek mümkün değildi.
Judd odanın her köşesini dikkatle inceledi, metal dolaplann üzerindeki mühürlerin sağlam ve el değmemiş durumda olup olmadığına baktı. Her şey düzgündü. Sığınağı birkaç saat önce de incelemişti ama, bir daha görmek, emin olmak istiyordu. Her şeyin denetim altında olduğunu bilmesine rağmen, sığınağa her girdiğinde tüylerinin ürpermesine engel olamıyordu. Soğuk bir yerdi burası, neredeyse uğursuz. Burada, alçak beton tavanın altında yalnız başına durmak, Judd'a, Mısır'da karısı Phyllis'le geçirdikleri iki haftalık tatil sırasında Luksor'da gezdikleri firavun me-zarlannı hatırlatıyordu. On dört yıl önce gitmişlerdi Mısır'a, Phyllis'in Georgetown Üniversitesi'nde ders veren, ekmek parası uğmna gece çalışması, bir limuzinin yanı sıra koşması ya da katillerin silahından çıkacak kurşunlara hedef olması gerekmeyen bir tarih profesörü için onu terk etmesinden hemen önce.
Judd ürperdi. Böylesi bir yerde kilitli kalmak, ona hiç de hoş

gelmiyordu. Yine de, ne olursa olsun, burada bir yeri olacağı kesin değildi. Adı, listenin alt sıralarında olacaktı. Bomba patladığında, A listesinde olmayan çoğu Beyaz Saray çalışanı gibi, cızla-mı çekme ihtimali çok yüksekti. Bu soğuk ve sevimsiz odada dikilirken, Judd işaret parmağını burnundaki yaranın üzerinde gezdirerek, düşündü: Başkan da dahil, buraya giren, herkes, kendini tabuta kilitlenmiş bulabilir. Ya fıltrasyon sistemi çalışmaz, veya işini gerektiği gibi yapmazsa, kapının çevresindeki lastik contalar sızdırır da sinir gazı moleküllerinin odaya girmesini ön-leyemezse, o zaman ne olur? Hemen öldürmeyecek, ama can çekiştirecek miktarda sinir gazı. Kendi adıma, diye düşünüyordu Judd, hemen ölmeyi tercih ederdim. Bir fırt gaz, birkaç saniyelik yoğun acı, ondan sonra, hiç.
Gitme zamanı.
Judd sığmaktan çıktı, şifreyi tuşladı. Koca çelik kapı mırıldanarak yuvasına oturdu, lastik conta ıslık sesi çıkararak şişti.
Chesapeake 20:15
Karla Şerif Plymouth'u Winston Koyu'ndaki yazlık evin bahçesine soktu. Arabanın farları yolu ve duvarları aydınlatırken, alt kattaki perdelerinden birinin ardında bir hareket görür gibi oldu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, arabayı evin yanındaki garaja sokarken, Raşid'in park edilmiş Yamahasını gördü. Verandaya gelip, mutfak kapışma ulaştığında, iliklerine kadar
ıslanmıştı.
Raşid'i görünce, şoke oldu. Tümüyle değişmişti: san saçları siyaha boyanmış, kulağındaki küpesi kaybolmuştu. Elinde Akrep'le verandaya bakıyor, yüzünde sert bir ifade, kapının hemen eşiğinde duruyordu.
- Görev nerede? Neden yanında değil?
- İçeride anlatırım.
Atlantic City 20:30
İşim Razan elinde viskiyle New Jersey'deki malikânesinin çalışma odasında, katedral biçimi yüksek pencereden dışarıya ba-
kıyor, çimenleri ıslatan yağmuru seyrediyordu. Aklı karmakarışık, dineceğe benzemeyen yağmura bakarken yüzü asıktı. Arkasındaki kapı açıldı, korumalardan biri içeri girdi.
- Yegoriy aradı, işim. -Ne dedi?
- Tamam, dedi.
- Neden bu kadar oyalanmış?
- Hava kötü, kadın da uzağa gitmiş. Chesapeake'teki bir eve, iki saatlik yola. Winston Koyu adlı bir yermiş.
- Kadın orada yalnız mıymış ?
- Yegoriy emin değil. Ev bir bahçenin içinde. İyice bakıp anlayabilmesi için, biraz zaman gerekecek. Adamlar geceyi Chesapeake yakınlarında bir otelde geçirecek, Yegoriy de sabah olunca seni arayacak.
Razan kaşlarını çattı, sonra da tatmin olmuş gibi başını salladı.
- Hasta nasıl ?

- Uyuyor. Doktor dönene kadar bir sorun çıkmaz.
- Eduard yanından bir saniye bile ayrılmasın. Anlaşıldı mı ?
- Anlaşıldı, İşim.
Koruma gidince, Razan yine yalnız kaldı. Birkaç saniye boyunca, alnı düşünceyle kırışmış, aklı karmakarışık, yağmurdan ıslanan pencerenin önünde durdu. Sonra kararını verdi. Bardağını masaya bırakarak köşedeki telefona yürüdü, ahizeyi kaldınp bir numara tuşladı.
Chesapeake 20:16
- Onu orada mı bıraktın ? Çıldırdın mı sen ?
- Başka çarem yoktu. Gerçek bir tedaviye ihtiyacı vardı.
Raşid pencereye doğru yürüdü, perdeyi araladı, Karla'nın izlenmediğinden emin olmak istercesine dışanya baktı. Yeniden döndüğünde, öfkeden kıpkırmızıydı.
- Razan'a güvenebileceğimizi nereden biliyorsun ? Kuşkulandığını, soru sormaya başladığını söylemedin mi ?
- Ona hiçbir şey anlatmadım. Nikolay'la eski bir dostlukları var. Razan ona yardım etmek istedi. Tek derdi buydu. Çeçenler polisi işe karıştırmak istemezler. Üstelik, ne yapmamı bekliyordun, Nikolay'ın kan kaybından ölmesine göz yummamı mı ?
Raşid dişlerini kızgınlıktan sıkmış, perdenin yanından uzaklaştı.
- Belki daha iyi olurdu. Yaralı bir adam, savaşta ayak bağı olur, bunu sen de biliyorsun. Doktor ona ilaç verdi mi ? Uyuşturucu,
falan?
- Verdi.
- Ya Görev ateşin etkisiyle sayıklamaya başlarsa? Ya bizleri tehlikeye atacak bir şeyler söylerse ? Bunu hiç düşündün mü ?
- Yapmayacağını bilecek kadar tanıyorsun onu. Karla birden öfkelenmiş, Raşid'in acımasızlığı onu hırslandırmıştı. Aşağılanmasına ekledi. Senin gözünde Nikolay'm değeri yok. Aslında, kimsenin değeri yok. Öyle değil mi ?
- Görevimizden başka hiçbir şeyin önemi yok. Ölürse ölsün.
İnşallah.
- Sana bir şey söyleyeyim mi, Muhammed Raşid ? Karla iğrenmiş gibi kafasını salladı. Sen içinde en ufak bir dürüstlük kırıntısı bile olmayan, katı yürekli bir haydutsun. Aynada kendi yüzüne bakabileceğinden bile kuşkuluyum.
Raşid, yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. Elindeki sedef saplı sustalı göründü; bıçağı öylesine hızlı çekmişti ki, Karla kıpırdayacak zaman bulamadı, çakının yassı yüzünü yanağına dayadı. Raşid genç kadının saçlannı kavradı, kafasını kabaca büküp gözlerinin içine baktı.
- Kiminle konuştuğunu unutma, Karla Şerif. Burada emirleri kimin verdiğini, görevinin ne olduğunu unutma. Bu sana son uyarım. Emirlerimi yerine getirecek, bana saygı gösterecek misin, yoksa sözlerimi yanağına kazımam mı gerekiyor?
Karla diklendi.
- Sana söylemiştim. Beni tehdit etme. O bıçağı gerçekten kul-lanmayacaksan, bunu yapma. Şimdi, bırak beni.
Raşid'in yüzü nefretle kasıldı. İçinden gelen ani güçle daha da zevklenerek, bıçağı yanağına daha sert dayadı.
- Neden bırakayım?
- Aşağıya bak, Muhammed Raşid. Bacaklarının arasında ne
var, gör.
Raşid'in ifadesi değişti. Şaşkın gözlerini indirdi, Karla'nın cebinden çıkarıp kasığına dayadığı Beretta'yı gördü. Mısırlı manyakça bir kahkaha attı, genç kadının saçını bıraktı. Karla adamdan uzaklaştı.
- Biliyor musun, Sur'da karşılaştığımızda, ben haklıydım, diye konuştu Raşid. Başka koşullarda, senin gibi bir kadın beni tahrik bile edebilir. Bu iş bittiğinde, kim bilir? Belki bu konuda bir şeyler yaparız.
- Şeytanla yatmayı tercih ederim.
Raşid homurdandı, sustalının ucunu içeri çekip, cebine attı. Karla Beretta'yı indirmeye yeltenmedi. Raşid iskemlenin arkasından ceketini aldı, parmaklarım şaklattı, elini öfkeyle uzattı.
- Arabanın anahtarlarım ver. Yapacak işlerim var.

- Anahtarlar masanın üzerinde. Ne işi ?
- Seni ilgilendirmez. Sana şu kadarım söyleyeyim. Amerikalılar bu akşamüstü bize rastladıklarına pişman olacaklar. Bu hatalarının bedelini bu gece ödeyecekler, hem de çok pahalıya. Raşid anahtarları aldı, ağzı kötü bir sırıtışla çarpıldı. Ben dönene kadar burada kalacaksın. Sabah olunca, Gorev'i buraya getireceksin. Ne durumda olursa olsun, Razan ne derse desin. Anlaşıldı mı ? Dua et de, salaklığın başımıza iş açmasın, Karla Şerif. Yok açarsa, sözümü tutarım. Oğlun olacak o çocuk bir daha gün ışığı göremez.
Raşid, Suitland otoyolundan ayrıldı. Beş dakika sonra Plymouth, D.C.'nin güneydoğusundaki Fulton Chase'de iki katlı ve kırmızı tuğ-lah evin garaj yoluna giriyordu.
Sıra sıra gecekondular yağmurun altında daha da iç karartıcı görünüyordu, sokak ıssızdı; Raşid arabanın kapışım kilitledi, koşarak basamakları tırmandı, zile iki kez basıp üç saniye bekledi, sonra iki kez daha bastı. Alt kat penceresindeki yırtık perde aralandı, birkaç saniye sonra ön kapı açıldı. îriyan, kaba görünüşlü zenci, Moses Lee, beyzbol gömleği ve bluciniyle eşikte duruyordu. Saçını siyaha boyamış, küpesini çıkarmış ziyaretçiyi bir iki saniye tanıyamadı, ama sonra gülümsedi.
- Yem saç rengi ha! Seni gecenin bu saatinde gördüğüme şaşırdım, kardeş. Arabayı söylediğim gibi kilitledin mi ?
Raşid homurdandı.
- Abdullah nerede ?
- Nerede olacak ? Her zamanki gibi, garajda.
Çamurlu, gri Nissan minibüs garajın ortasında duruyor, Abdullah da kucağında pompalı tüfeğiyle bir sandığa oturmuş, nöbet bekliyordu. Moses Lee'nin yanında Raşid'i görünce, kalktı.
- Özel konuşmak istiyorum, dedi Raşid Lee'ye. Bizi yalnız bırak. Zenci omuz silkti.
- Patron sensin. Ön odada olacağım. İhtiyacın olursa, seslen, yeter.
Lee, Heckler and Koch'uyla uzaklaştı, Raşid doğruca Nissan minibüsün yanma gitti. Ona doğru ilerleyen Raşid'in görünüşünü
568
değiştirdiğinin farkına varan Abdullah, bir sorun olduğunu hissederek sordu.
-Bir şey mi var?
- Bir şeye ihtiyacım var.
Raşid cebinden minibüsün anahtarlarını çıkardı, alarmın şifresini tuşladı, merkezî kilit açılırken, Nissan'ın farları yanıp söndü. Arka kapıları açmca ağızlan metal mühürlü iki petrol varili göründü. Minibüsün tabanında, ince kablolarla varillere bağlanmış dizüstü bilgisayar vardı. Aceleyle minibüse bindi, arkaya doğru gidip şifreli siyah deri evrak çantasına uzandı.
Abdullah endişelendi, minibüsün içine eğildi.
- Muhammed, ne yapıyorsun?
- Kes sesini. Yüzü ter içinde çantanın şifresini ayarladı, kilitleri , açtı. Çantanın içinde elektronik bir zaman ayarlayıcı ile on iki voltluk bir batarya vardı. Zaman ayarlayıcıdan çıkan bir uç kaim bir Semtex patlayıcısına gömülü tetikleme mekanizmasına bağlıydı. Evrak çantasının bir köşesine de bir uzaktan kumanda yapıştırılmıştı: zaman ayarlayıcı yerine kullarulacak, patlayıcıyı uzaktan harekete geçirecek bir açma kapama düğmesi ile ışık yayan diyot-lu bir göstergesi olan, el ayası büyüklüğünde, siyah ince bir kutu. Raşid kabloların henüz on iki voltluk bataryaya ya da zaman ayar-layıcıya bağlanmadığım görünce rahatladı; kimyasal maddenin yakınında böyle bir bağlantı tehlikeli olabilirdi. Kabloları daha sonra, cihazı harekete geçirmeden önce bağlayacaktı. Şimdilik yapacağı tek şey, telefonunu açmak ve planım gerçekleştirmekti. Gerekli olabileceğim düşünerek, tüm hazırlıklarını daha haftalar öncesinden tamamlamıştı.
Abdullah'ın dudağının üzerinde ter damlacıkları birikti, alnı
endişeyle kırıştı.
- Muhammed, neler oluyor?
- Amerikalılar iyi bir ders alacaklar.
46
19:32
15. Cadde'deki Old Ebbitt Grill, Beyaz Saray'dan iki blok öncedir. Zarif on dokuzuncu yüzyıl dekoru, sıcak atmosferi ve özel lo-calarıyla D.C.'nin en gözde yerlerinden biri olan bu restoran-bar, hem tiyatroseverlerin, hem siyasetçilerin, hem de Gizli Servis ajanlarının severek toplandıkları bir mekândır.

Nikki restorana girdiğinde, saat yedi buçuğu biraz geçiyordu. Pazar akşamı için etraf oldukça kalabalıktı, bardakilerin arasında tanıdığı iki politikacıyı gördü. İçlerinden birinin selamına elini sallayarak cevap verdi. Girişte bekleyen kadın garsona yaklaştı.
- Yardımcı olabilir miyim, efendim ?
- Brad Stelman'la randevum var. Saat yedi buçukta iki kişilik bir masa ayırtmıştı.
Kadın garson rezervasyon listesini inceledi, dostça gülümseyerek başını kaldırdı.
- Tabiî. Beni takip edin lütfen.
Nikki'yi restoranın arka tarafına doğru götürdü. Brad Stelman özel localardan birine yerleşmiş, bekliyordu bile. Biraz önce, saat altıya doğru, daha önce sözleştikleri gibi, Andrews Hava IJs-sü'ndeki arkadaşından bir şeyler öğrenebildi mi, diye sormak üzere ona telefon etmeye hazırlanırken telefon çalmıştı. Stel-man'dı. Fısıltıya benzer bir sesle, acilen buluşmaları gerektiğini söyleyip, akşam yemeğinde Old Ebbitt'te buluşmayı önermiş, telefonu kapamadan önce de Nikki'den ne sebeple olursa olsun onu evden aramamasını istemişti. Telefonda anlatmak yerine Stelman'ın neden yüz yüze konuşmak istediğini merak eden Nikki, Daniel'ı annesine bırakmış, kenti boydan soya geçerek arabasını 14. Cadde'nin altındaki yer altı otoparkına çekmişti.
Stelman yakası açık bir gömlek, blucin ve kazak giymişti; Nikki'yi

görünce ayağa kalktı, gülümseyip genç kadını iki yanağından öptü.
- Gelebildiğine sevindim, Nikki. Tebessümüne rağmen, Stel-man'ın yüz hatlarından gergin olduğunu hissetti Nikki.
- Her şey yolunda mı, Brad ?
- Pek değil, dedi Stelman kuru bir sesle. Önce bir otur da. Garson kız mönüleri uzattı, Nikki'nin pardösüsünü alıp gitti.
- Ne oldu, Brad? Bu gizliliğin anlamı ne?
Stelman, Nikki'nin eline dostça dokundu, sonra endişeli bir ifadeyle kafasını salladı.
- Önce içkilerimizi ısmarlasak ? Seni bilmem ama, şöyle kuvvetli bir viskiye hayır diyemeyeceğim. Ondan sonra konuşuruz.
Maryland 18:45
- Öleli ne kadar olmuş?
- Bana kalırsa, aşağı yukarı dört saat.
Maryland otoyolunun bir buçuk kilometre ötesindeki karanlık orman güçlü lambalarla aydınlatılmıştı. Olay mahalli san bantlarla çevrilmiş, polis araçlarının farları bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru gümüş bir hançer gibi kesiyordu. Koca göbekli, yağmurluktu Maryland şerifi, Collins, Kursk ve Morgan'ı ağaçlann altından yürütmüş, sonunda üstleri plastik örtüyle kaplı yarım düzine piknik masasının bulunduğu, yağmurdan sırılsıklam bir açık- " lığa varmışlardı.
Masalardan birinin yanındaki cesetlerin üzerine su geçirmez bir branda örtülmüştü. Şerif diz çökmüş, el fenerini kurbanlann yüzüne tutmuştu.
- Bunu kim yapmışsa, katı yürekli bir pezevenkmiş, besbelli. İki ceset birbirine yakındı. Açık renk saçlı oğlan olsa olsa on
yedisinde görünüyordu, koyu renk saçlı kızsa, çok daha genç. Oğlanın bir kolu, sanki arkadaşım korumak istemişçesine, kızın göğsünün üzerindeydi. Çok yalandan, makineliyle taranmış gençlerin görüntüsü üzüntü verici ve çok kanlıydı. CoUins'in midesi bulandı, Kursk ve Morgan'm cesetleri incelemelerinden yararlanıp şerife döndü.
- Bulduğunuz tanık kim ?
- Buralı biri, buraya en yakın kasabada oturuyor. Adı Billy Sinclair. Onu iyi tanırım. Korucu. On beş yıldan fazladır bu ormanlarda.
- Hâlâ burada mı ?
- Hayır, efendim. Şerif kafasını sallayınca, şapkasından sular damladı, ifadesini aldıktan sonra eve gönderdik. Oldukça sarsılmıştı.
- Tam olarak neler görmüş ve duymuş ?
- Koyu lacivert bir motosiklete binmiş, siyah deri elbiseli biri. Motor Japon malı olabilir, ama emin değil. Billy silah seslerini duyduktan kısa bir süre sonra, ormandan büyük bir hızla çıkmış. Boynunda bir çanta ya da ona benzer bir şey asılıymış. Koyu renkli, belki de siyah bir şey.
- Motosikletlinin erkek olduğundan emin mi ?

- Billy oldukça emin görünüyordu. Adamın vücudunun kesinlikle bir kadınınkine benzemediğini söyledi.
- Yüzünü görebilmiş mi ?
- Hayır efendim, herifin kafasında siyah bir kask varmış, siperliği de inikmiş.
- Tanığın silah sesleri duyduğunu söylemiştin, değil mi ?
- Arka arkaya iki otomatik ateşi. Billy'ye göre makineli sesi. Motosikletin görünmesinden yaklaşık bir dakika önce.
- Saat kaçta?
- iki buçuk, falan. Tam da eve erken dönmek üzereymiş. Şerif arkasını dönerek, ağaçlann arasındaki açıklığı gösterdi. Orada, piknik alanından anayola giden bir patika var. Billy patikanın otuz adım ötesindeyken, aceleyle geçen motosikletliyi görmüş.
- Katil tanığı görmüş mü ?
- Billy gördüğünü sanmıyor. İki dakika kadar sonra cesetleri bulmuş, hemen bizi aramış. On dakikada burada olduk, beş dakika içinde de eyalet çapında bir bülten hazırlayıp Virginia'ya ve D.C.'ye ilettim.
- Bölgede arama yapıldı mı ?
- Elimizde ne kadar adam varsa otoyollara, hatta tenha bölgelerdeki ara yollara gönderdik, markası ya da modeli ne olursa olsun, koyu renkli bir motosiklet ile sürücüsünü aramalannı söyledik. Aynı şeyi otuz kilometre çapındaki daire içinde bulunan bütün yerleşim bölgelerine de yapıyoruz. Adamın hâlâ bölgede saklanması ihtimaline karşı, ormanda ısı kaynağı arayan bir helikopter bile kullandık ama, şimdiye kadar kuşkulu hiç kimseye rastlamadık. Sanki katil kaçmayı başardı gibi.
- Tanık motosikletin bölgeye girişini duymuş mu? Ya da başka birini ?
Şerif kafasını salladı.
- Duymadım, diyor. Bu işi yapan, cinayetten epey önce buraya gelmiş de olabilir.
- Adlî Tıp uzmanlarınız bölgeyi incelemeyi tamamladılar mı ?
- Daha değil. Yağmur işlerini kolaylaştırmıyor, tabiî. Yine de piknik masasının yanında birkaç tek tekerlek izi ve karışık ayak izi bulup kalıplarını çıkardılar. Anlaşılan, katil bankın yanında durup ya da üzerine oturup bir şeyler yapıyormuş.
Collins tahta banka baktı. Bankın altına beyaz plastikten bir tabaka yayılmış, ağırlıklarla yere tutturulmuştu. Başka?
- Cesetlerin hemen yakınında on altı tane dokuz milimlik kovan.
- Bankın üzerinde taze kan lekesine rastladınız mı ?
- Hayır. Taze kan lekesi yok. Orada bol bol iz var ama, hepsini teker teker incelemek zaman alacak. Buradan geçen, bölgeyi kullanan bir sürü insan var.
Collins yere, cesetlere baktı, sonra gözleriyle çevreyi taradı. Saçları ve ceketi dallardan süzülen damlalardan sırılsıklamdı.
- Peki, gördüklerimiz şimdilik yeter.
Kursk ve Morgan geri çekildiler, şerif brandanın ucunu bıraktı.
- Federallerin bu konuyla neden ilgilendiklerini sorabilir miyim ? Collins, şerifin, yanında tekerlek ve ayak izleri bulunduğunu
söylediği banka doğru yürüdü.
- Adamlarına güveniyorum ama, bizim Adlî Tıp uzmanlarının gelip çevreye bir göz atmaları iyi olacak.
Şerif işine Federal Büro'nun burnunu sokmasına birden içerledi.
- Neden ?
Collins adama döndü. "Bu ölümler ciddi bir federal suçla bağlantılı olabilir de ondan. Yerel basının haberi var mı ?
- Geldiler ve gittiler.
- Kurbanların yakınları ?
- Cesetleri morga götürünceye kadar aileleri yaklaştırmayacağız. Zaten öylesine yıkıldılar ki. Siz de kabul edersiniz...
- Bir şey daha var, üstelik son derecede önemli. Basma, Federal Büro'dan bahsetmek kesinlikle yok.
-Neden?

- Çünkü eğer katil Federallerin bu işe karıştığını öğrenirse, bunun sonuçları kötü olabilir. Bu konuda bana inanmalısın. Çok önemli. Bir kelimenin duyulması bile başımıza büyük iş açar. Adamlarına söylesen iyi olur.
Şerif kaşlarını çattı, omuz silkti. i
- Tamam. Nasıl isterseniz. Adlî Tıp minibüsünü işaret etti.
- Gidip bizimkilerle bir konuşayım. Bana ihtiyacınız olursa çağırın.
3 73
Şerif kaşlarını yeniden çattı, yağmurun altında yürümeye koyuldu.
- Ne düşünüyorsun, Jack ? diye sordu Morgan. Collins açıklığı ve piknik masalarını inceledi.
- Onlardan biri olmalı. Hem zamanı, Wentworth baskınından bir saat sonra hem de katil motosiklet kullanıyor. Sonra otomatik silah ile dokuzluk mermiler de var. Bu kadar rastlantı olamaz. Çocuklar adamın yüzünü görmüş ya da suçüstü yakalamış olmalılar. İyi de, neyin ? Bunu yapan her kimse, burada piknik için bulunmadığı kesin. Buraya bir amaçla gelmiş, belki de önemli bir amaç için. Yoksa iki çocuğu neden öldürsün ? Collins omzunun üzerinden, üstü örtülü cesetlere baktı. Öfkeyle Kursk'a döndü. Gorev'in kalpsiz bir katil olmadığı saçmalığına bir son verelim. Bana kalırsa, bir kez daha çizgiyi aşmış.
- Bunu Gorev'in yaptığından emin değilsin.
- Belki. Ama bir adamı, hempalanyla değerlendirirsin. Gorev'in durumunda da, tetiği o çekmemiş olsa da, yanındakiler onu suçlu durumuna düşürüyor. Morgan'a döndüğünde yüzü gergindi. Bizim Adlî Tıpçılarm buraya gelmesini sağla, hem de çabuk. Bölgeyi didik didik etmelerini söyle. Çevreye bakarken, yere bir çukur falan kazılıp kazınmadığına da baksınlar.
- Nasıl yani ?
- Anla işte! KİS ekibine de haber ver, koku algılayıcılarını alıp buraya gelsinler. Fazla gürültü çıkarmamalarını söylemeyi de unutma.
- Kimyasalın buralarda bir yerlerde saklandığını mı düşünüyorsun?
- Kim bilir? Sonra da bana bir Maryland haritası bul. Şerifin bülteni cinayetten yaklaşık yirmi dakika sonra yayımlanmış. Motosikletin üzerindeki her kimse, belki de şansı yaver gitmiş, yakalanmadan tuzaktan kurtulmayı başarmıştır. Yine de yakınlarda bir yerlerde gidebileceği güvenli bir ev olabileceğini unutmamamız gerekir.
Beyaz Saray 19:25
- Yapmamanız gereken tek şey, onu eleştirmek. Bu kesin. Ebu Haşim'e yanlış yaptığını, çılgın bir orospu çocuğu ya da manyak bir terörist olduğunu söylemek, elimizdeki tek diyalog fırsatım yok eder.
374
Profesör Janet Stern kahve fincanını bıraktı, başkana doğru eğildi. Başkanın endişesi yüzünden okunuyordu; gözlerinin çevresinde, uykusuzluğun belirtisi kara halkalar vardı. Kraliyet Donanması Resolute'tan arta kalan meşelerden yapılmış Oval Ofis masasına değil, kanepelerden birine oturmuş, Stern de yanına yerleşmişti. Başkanın en yakın danışmanları, CİA'dan Franklyn Young'la birlikte, kanepenin çevresinde yarım daire oluşturuyorlardı.
- Sizden istediğimiz, adamın kıçım yalamanız değil tabiî, diye devam etti Stern, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle. Ama, buna yakın bir şey. Burada göz önünde tutulması gereken, diyalogu sürdürmek. Konuşmanın ilk dakikalarının önemli olacağı açık, bu yüzden ona yapacağınız her eleştiri olumsuz sonuç doğurur, Ebu Haşim'i kızdırır, köşeye sıkıştırır ve tehdidini gerçekleştirme kararım pekiştirir. Bu yüzden, yanlış bir şey söylememek için çok dikkatli olmalısınız.
- Janet haklı, Sayın Başkan, diye ekledi Franklyn Young. Bu fırsatı kaçırmayı göze alamayız. Bu konuşma, belki de elimize geçecek son şans.
- Öyleyse, ona ne söyleyeceğim? Nasıl yaklaşacağım?
- Ona söylenmesi gerekeni söyleyeceksiniz. Paul'e önceden anlattığım gibi... Stern, Paul Burton'a bir göz attı. Temelde, Ha-şim'e haklı olduğunu söyleyeceksiniz. Öfkesinde haklı olduğunu kabul ettiğinizi. Öfkesini yatıştırmakta, amacım gerçekleştirmekte yardımcı olmak istediğinizi anlatacaksınız. Söylediklerini ciddiye aldığınızı, isteklerini yerine getirmek yolunda ilerlediğinizi. Ama bunu birlikte yapmak istediğinizi söyleyeceksiniz. Böylece, belki bir çeşit diyalog oluşturmayı başarırsınız. Tersini deneyip, yarattığı korkunç durum için onu suçlamaya kalktığınızda, inanın konuşma hiçbir yere varmaz.
- Bu yaklaşımın işe yarayacağına gerçekten inanıyor musun?

- Garanti edemem, Sayın,Başkan. Ama bu konuda, bize güvenmeniz gerek. Ebu Haşim bir terörist. Ama o aynı zamanda Tan-rı'nın onun yanında yer aldığına inanan, kendini Arapların kurtarıcısı olarak gören, korkunç bir egoya sahip bir fanatik. Egosunu okşamak zorundasınız. Ona daha baştan kendini ne sanıyorsa o olduğunu söyleyin, sizi bir düşman ya da bir tehdit olarak görmeyecektir. Haşim'in en belirgin kişilik özelliğinin tek adamlık duygusu olduğunu unutmayın. Tek olmak, teröristlerde bir üstünlük kompleksi doğurabilir. Fanatikler de aynı yanılsamaya düşebilir. Bu üstünlük kompleksi onlara kanunun kendileri olduğu inancı-
nı verir. Haşim kendi çarpık kafasında, Washington'u yerle bir etme tehdidinde haklı olduğuna inanıyor. Bu ne kadar saçma olursa olsun, kabul etmek zorundasınız. Başkan kararsızdı.
- Eğer herif o kadar çılgınsa, ne kadar umudumuz olabilir?
- Çok az. Ama elimizdeki tek umut, bu. Unutulmaması gereken en önemli şey, Haşim'in özelliklerini lehimize kullanmak. Adam tek başına olduğuna göre, onun dostu olmaya çalışarak başarmalısınız. Ona amacına ulaşması, sorununa çözüm bulması için yardımcı olabileceğinizi gösterin. Gururunu okşayın. Arapların kurtarıcısı fikrini paylaşın. Yumuşak, tehditkâr olmayan bir sesle konuşun. Asla onu ciddiye almadığınız izlenimini vermeyin. Bu, öldürücü bir hata olur.
/
Başkan yanındaki deftere hızla birtakım notlar aldı. Haşim'le canlı bağlantıya geçmenin gitgide yaklaştığı dakikalarda, odadaki herkes gibi o da artan tansiyonun, rahatsız edici gerginliğin farkındaydı. Janet Stern ile Franklyn Young'm Oval Ofıs'teki toplantıya gelmesi otuz dakikadan fazla zaman almıştı. Saat sekizdeki konuşma için on dört dakikadan az zaman kalmıştı.
- Başka?
- Amerika'yı taşaklanndan yakaladığını bilmek, Haşim'in bir tarafını kaldıracak, dedi Young. Bu yüzden kendini her şeye kadir görecek. Bunun onu biraz yatıştırmasını, öfkesini anlatmasını, kızgınlığını kanından atmasım sağlayacağım umuyoruz. Eğer bu olursa, onunla sakince anlaşmak, pohpohlamak ve onun tarafında olduğunuzu göstermek için bir fırsatınız doğar.
- Bir şey daha var, diye ekledi Stern. Ve bu, son derecede önemli. Franklyn de, ben de, hiç olmazsa bir aracı kullanmanızın ve Haşim'le doğrudan konuşmamanızın önemli olduğunu düşünüyoruz.
- Nedenmiş o?
- İki nedeni var, diye araya girdi Franklyn Young. Birincisi, adamla aranıza bir duvar örmeniz, bize verilecek cevapları düşünme zamanı kazandırır. Haşim'in kafasmda siz, ona bütün istediklerini verecek olan insansınız, onun için onunla doğrudan konuşacak son kişi, siz olmalısınız. Kesinlikle önlemek isteyeceğimiz bir şey varsa, o da evet, hayır gibi cevaplar vermeye maruz kalmanızdır. Maruz kalacak olursamz, zaman kazanma imkânımızı elimizden kaçırmış oluruz. Düşünecek zamanınız olmaz, hemen cevap vermek zorunda kalırsınız. Bu da ikinci nedenimiz, zaten amacımız sinir gazım bulmamıza yarayacak kadar zaman kazanmak ve onunla pazarlık etmek. Bir aracı kullanırsanız, Haşim
sizi doğrudan zorlayamaz, böylelikle, az da olsa bir üstünlük sağlarsınız.
Başkan hâlâ kararsız görünüyordu, dudaklannı büzdü.
- Bu yöntem, rehine pazarlıklarında kullanılan standart bir yoldur, Sayın Başkan, dedi Stern. îyi sonuç veren, kanıtlanmış bir strateji. Rehine alanı aracı konuşarak meşgul eder, bu da bize cevabımızı ve stratejimizi hazırlama zamanı verir. Bu şekilde zaman kazanır ve konuşmayı istediğimiz şekilde yönlendiririz.
- Tek farkı, banka soygunu sırasında rehine almış bir haydutla konuşuyor olmamamız. Tann aşkına, burada sözünü ettiğimiz yarım milyon kişinin hayatını tehdit eden çılgın bir terörist.
- Aynı yöntemler burada da geçerli, Sayın Başkan. Bir terörist > hemen bir şeyler isterse, aracı istediklerini gerçekleştirmek için üstlerine danışması gerektiğini söyleyerek onu oyalayabilir. Yine söylüyorum, zaman çok önemli. Teröristlerin ve rehinecilerin zaman geçtikçe kendilerine olan güvenlerini yitirdikleri bilinen bir gerçek. Ebu Haşim'in durumunda, bir aracının onu gittikçe kendinden daha az emin, olayları denetleyemez hissettireceğini umu- i yorum. Bu durumu kendi lehimize kullanabiliriz.
- Peki, dediğiniz gibi yapalım. Kimi seçeceğiz?
- Normal koşullarda, yaşlı birini seçeriz, dedi Janet Stern. Kolay öfkelenmeyen, Haşim'in güven duygusuna hitap edecek, bir " çeşit baba olarak görülecek bir dinleyici. Ama, Haşim ile babasının arasında bir sevgi-nefret ilişkisi olduğunu düşününce, bu stra- s tejinin işe yarayacağından kuşkuluyum. Daha genç birinin sözü bile edilemez: genç biri bir tehdit, bir

tutarsızlık, hatta bir hakaret ¦ olarak görülebilir.
i
Stern çevresinde toplananların yüzlerine baktı, sonunda bakışları başkanın sakallı basın danışmanı Bob Rapp üzerinde durdu. '
- Bob Rapp'in uygun olabileceğini düşündük. Adı uluslararası" alanda biliniyor, çok saygın bir gazeteci olmanın yanı sıra otorite ve etki sahibi biri olarak tanınıyor ve size olan yakınlığı da biliniyor. Haşim'den biraz daha büyük olmakla birlikte baba izlenimi ya- ¦¦ ratmayacak kadar genç. Doğru kişiliğe sahip olduğunu da düşünü-' yoruz. Aracı rolünü kabul etmeyi düşünür müsünüz, Bay Rapp?
Rapp şaşkındı. "¦
- Ta... tabiî. Eğer başkan isterse. *
- Bob sizin için uygun mu, Sayın Başkan? f Başkan başıyla onayladı.
"Evet, uygun. Wentwort h'teki olay ne
olacak? Ne diyeceğiz? Ne bahane uyduracağız?
- Bizim önerimiz, Haşim'e gerçeği söylemek. Daha doğrusu,
kusacağı öfkesini hafifletecek bir çeşit gerçeği. Ona bir yanlışlık yapıldığını, isteklerini göz önünde bulundurmamak gibi bir niyetinizin olmadığını, yarım milyon insanın hayatını korumak zorunda olduğunuzu söyleyin. Sizin yerinizde olsa, onun da kesinlikle aynı şeyi yapacağına inandığınızı anlatın. Ondan sonra da bunun bir daha tekrarlanmayacağını belirtin. Adamlarının peşindekileri durdurmayı düşündüğünüzü söyleyin.
- İyi ama, bu imkânsız, dedi başkan.
- Tabiî imkânsız. Stern kahve fincanını itti. Unutmayın, sadece zaman kazanmaya çalışıyoruz, Sayın Başkan. Bir de diyalogun sürmesini. Arama çalışmalarını durdurmanız söz konusu değil, bunu hepimiz biliyoruz. Belki Haşim de biliyor. Ama sizin tek amacınız, onun duymak istediklerini söylemek. Bu durumu istediğimiz yöne götürmek için, elimizdeki tek fırsat bu.
- Peki, öyleyse. Başka?
- Söylenecek daha bir sürü şey olduğundan eminim. Young saatine baktı. Ama zamanımız bu kadar, efendim. Üstelik, böyle devam edersek, kafanız karışacak. Onun için, söylediklerimizle yetinin. Konuşma sırasında burada, yanınızda olacak, elimizden gelen yardımı sağlamak için hazır bekleyeceğiz.
Başkan, akıp giden zamanın farkında, gözlerini psikologlardan ayırdı, ötekilere döndü.
- Haşim'in Arapça konuşmak isteyeceğini sanıyorum. Bunu nasıl halledeceğiz?
- Acil durum odasında, Dışişleri Bakanlığı'ndan iki üst düzey çevirmen var, Sayın Başkan. Her ikisi de Arapça uzmanı, dedi Paul Burton. Nöbetleşe çalışacaklar. Haşim söylediklerinin çevrilmesi için her sustuğunda, uzmanlardan biri çeviriyi yapacak, yerini arkadaşına bırakacak. Böylece, cevap için zaman kazanmış olacağız. Öte yandan Haşim'in konuşmasını banda alıp, kayıt cihazını Haşim'in sesindeki gerginlik ve stres seviyelerini inceleyecek bilgisayara bağlayacağız. Başkan Yardımcısı Havers'ın bütün konuşmayı dinleyebilmesi için, ona bir telefon hattı ayırdık. Tann korusun ama, eğer işler kötüye gider de Haşim silahını patlatmaya karar verirse, başkan yardımcısı durumdan hemen haberdar olur ve başkanlık görevini üstlenir.
Başkan başını salladı, endişeyle notlarını okuyup bir iki satır ekledi, sonunda başmı kaldırdı.
- Daha ne kadar zamanımız var?
- Dört dakika. Paul Burton saatine baktı, sonra sıkıntıyla dudaklarını kemirdi.
Kapı vurulunca, odadaki herkes irkildi. Burton kapıyı açtı, General Horton odaya bir bomba gibi girdi.
- Konuşmanızı kestiğim için özür dilerim, efendim. Hazır olduğumuzu söylemeye geldim. Uydu bağlantısını acil durum odasında kurduk. Ebu Haşim'le konuşmanız için her şey hazır.
47
Washington, D.C. 19:35
- Bir şeyler dönüyor, Nikki. Çok tuhaf bir şeyler.
NikM viski bardağını dudaklarına götüren Brad Stelman'a baktı. Old Ebbitt Grill'deki özel localar ne konuştukları etraftan duyulmayacak kadar özel olmasının yanı sıra, çevrelerindeki uğultu, kimsenin yamndakine kulak kabartamayacağı denli yoğundu. Stelman viskisini yudumladıktan sonra bardağını masanın üzerine bıraktı. Nikki'yse ısmarladığı Coca-Cola'ya dokunmamıştı bile.
- Ne demek istiyorsun ?
- Sana söylediğimi yaptım. Andrews'ta üst düzey halkla ilişkiler subayı olan arkadaşımı aradım. Bir süre havadan sudan konuştuk, hatta gelecek ay birlikte squash oynamayı bile

kararlaştırdık. Ondan sonra, sanki bu sabah Reagan'daki benmişim gibi, gördüğüm yoğun askerî uçak trafiğinden söz ettim. Hiç çaktırmadan, bütün bu hareketliliğin nedenini sordum.
-Ve?
- İşte o zaman kafamın gerisinde, bir şeylerin yolunda olmadığım gösteren ilk ışık çaktı.
- Nasıl yolunda gitmeyen ?
- Aslında, arkadaşım oldukça konuşkandır. Oysa Reagan'daki askerî hareketlilikten söz etmeye başlar başlamaz, sanki telefondan uzaklaştığım hissettim. O konuya girmek bile istemiyordu. Stelman ısmarladıklarım bir tepsi üzerinde getiren garson kızı görünce sustu: bir bonfile ile tütsülenmiş tavuk salatası. Garson kız uzaklaşınca, kaldığı yerden devam etti; her ikisi de önlerindeki tabaklara bakmamışlardı.
- Ben de ısrar ettim, soru sormayı sürdürdüm. O da, tabiî dedi, neden söz ettiğimi biliyormuş. Reagan'dakiler bir tatbikatm parçası. Her zamanki askerî talimlerden, endişelenecek bir şey yok.

Ben de ona metropol polisindeki işimden arta kalan zamanlarda hâlâ bağımsız gazetecilik yaptığımı söyledim, bu konuda bana ay-nntılı bilgi verebilecek biriyle konuşmak istediğimi, Reagan'daki tatbikatı konu alan bir makale yazacağımı söyledim.
- Ne dedi?
- Elinden geleni yapacağını, doğru kişiyi bulur bulmaz bana
haber vereceğini söyledi.
- Verdi mi ?
- Hayır. Ama yarım saat sonra, kafamda ikinci ışığı çaktıran bir
şey oldu. -Ne oldu?
- Polis müdürü telefon ederek, beni bürosuna çağırdı. Odaya girdiğimde benzi soluktu. Sonra, Andrews'taki omzu kalabalıklar dan bir tanıdığının telefon ettiğini anlattı. Benim tatbikat araştırmamı duymuş, tam olarak ne istediğimi Öğrenmeye çalışıyormuş. Aynı zamanda, metropol polisi için çalıştığım sıralar, kaçak gazeteci olarak neler yazdığımı merak etmiş. Onun üzerine polis müdürüne, Andrews'taki arkadaşıma anlattıklarımı tekrarladım, oyunu sürdürdüm. Gazetelerle olan ilişkimi devam ettirmeyi düşündüğümü, hatta arada bir şeyler yazmak istediğimi söyledim. Müdür bütün nezaketiyle dinledi, sonra da, "Brad" dedi, "Sana bir öğüt vereyim. Hem bir dost hem de patronun olarak. Bu askerî tatbikat hakkında bir yazı yazmayı unut. Kaçak gazeteci olarak çalışmayı da unut. Bana sorarsan, ya metropol polisi için çakşırsın ya da hiç.
Stelman viskisinden bir yudum daha aldı.
- Ondan sonra da yaptığım işte ne kadar başarılı olduğumu anlatmaya başladı. Beni yitirmekten korktuğunu, başımı derde sokarsam ne denli üzüleceğini söyledi. Ama yine de izlemesi gereken bazı kurallar olduğunu, bu kurallara göre de işimle çelişecek çıkarlar adına iş dışında çalışmamın imkânsız olduğunu anlattı. Ona göre, benim düşündüğüm şekilde haberciliğin işimle çelişeceğini söyledi.
Stelman karşısındaki Nikki'ye baktı.
- Tabiî, bütün söyledikleri palavra, Nikki. Belki yan iş olarak muhabirlik yapmamam konusunda haklı olabilir, ama polis müdürünü tanırım; sana boş zamanlarında yapman gerekeni söyleyecek adamlardan değildir. Oysa bu kez, bana üstü örtülü bir uyanda bulundu. Burnumu bazı yerlere sokmamın istenmediğini belli etti. Geri adım atmamı söyledi.
- Hangi noktadan geri adım atmam ? Stelman kafasını salladı.
- En ufak bir fikrim yok, Nikki. Ama konu ne olursa olsun, polis müdürünü titrettiği kesin. Adamın rahatsız olduğunu, hatta bir şeylerden korktuğunu görebiliyordum. Üstelik, karıştığım, her neyse, zararsız bir şey olsa, bana kesinlikle böylesine sert davranmazdı. Önemsiz bir askerî manevradan konuşuyor olsaydık, Andrews'taki arkadaşımın sorumu üstlerine iletmesi söz konusu olmazdı, eminim. Bunun arkasında çok daha önemli bir şeyler dönüyor olmalı.
- Polis müdürüne ne dedin ?
- Duymak istediğini. Bir daha tekrarlamayacağımı, bütün öyküyü unutacağımı. Duyunca rahatladı tabiî. Stelman ağzına koca bir yudum viski alıp bardağını bıraktı; Nikki adamın elinin titrediğini gördü. Sonra bu akşam, başka bir tuhaflık daha oldu. Beni gerçekten şaşırtan bir şey. Öylesine tuhaf ki, sana söylemeden edemedim.
-Ne oldu?

- Anlattıklarıma gerçekten inanmayacaksın, Nikki. Stelman'ın yüzü bembeyazdı. Nikki kaşlarını çattı.
- Anlat.
Ve Stelman anlattı.
Maryland 20:15
Yağmur hafiflemişti. Karanlık orman hâlâ güçlü lambalarla aydınlatılıyordu; bir düzineye yakın sivil araba daha gelmişti. FBİ ekipleri oyalanmamışlardı: Adlî Tıp uzmanları cinayet mahallini incelerken, KİS ekibi "koku" algılayıcılarını -elle taşınır kimyasal monitörler- çıkarmış, olay yerini ve çevresini tarayarak kimyasalı gösteren taşınabilir madde izi aramaya başlamıştı. Ekipler ince yağmurun altında çalışırken, Collins, Ford'un ön koltuğuna oturdu, Morgan yanına, Kursk da arkaya. Collins Maryland haritasını açmıştı.
- Tamam, bildiklerimizi bir tekrarlayalım. Adam, Wentworth'ten sonra motosiklete atlıyor ve buraya geliyor. Neden ? Eğer D.C. civarında güvenli bir evi varsa ve mantıklı hareket ediyorsa, çatışmadan sonra oraya gidip kendini unutturmaya çalışması gerekir. Demek, yolu ta Maryland'e kadar uzatmak mantıklı değil. Ya da ormanda bir şeyler sakladı, o sakladığını gidip almak veya en azından kontrol etmek zonında. Ya da nereye gidiyorsa, yolda gider-
ken, bilmediğimiz bir nedenle durmaya karar verdi. Bunun anlamı, gittiği güvenli evin D.C.'de olmadığı. Aynı fikirde misin, Binbaşı? Kursk başını salladı.
- Mümkün.
- Katilin alarmdan önce yirmi dakikalık bir zamanı olduğunu hesaplıyoruz. Ama adam bir profesyonel ve aşın hız yaparak dikkat çekmek istemeyecek kadar da dikkatli. Demek ki, olsa olsa yüz kilometreyle gidiyor. Polisler onu aramaya çıktıklarında, bu hızla buradan otuz kilometre kadar uzaklaşmış olmalı, en çok kırk kilometre. Bu mesafe bizi haritada nereye getiriyor, Lou?
Morgan not defterinden bir sayfa koparıp dikkatle katladı. Cetvel gibi kullandığı katlanmış kâğıdı haritanın ölçeğine yaklaştırdı, kalemiyle biri kâğıdın tepesine, diğeri de dibine iki işaret koydu. İki işaret arasındaki on santimlik ara, on beş kilometreye denk geliyordu. Collins cep fenerini haritanın üzerine tutarken, Morgan kâğıt cetvelinin yardımıyla her biri Maryland ormanlarından kırk kilometre uzakta dört nokta işaretledi, sonra da kalemiyle bu dört noktayı birleştirecek bir daire çizdi.
Collins parmağını dairenin içinde kalan bölgeye koydu.
- Adamımızın hâlâ buralarda bir yerlerde olduğunu düşünüyorum.
- Oldukça geniş bir alandan söz ediyoruz, Jack. Morgan haritayı inceledi. Kuzeyde D.C.'nin güneyinden, güneyde Prince George bölgesine kadar. Alexandria'dan da ta Chesapeake kıyısına.
- Katil daha uzağa da gitmiş olabilir, dedi Kursk. Ya da polis çevirmesinden kurtulmuş, veya araç değiştirmiş de olabilir. Bu bölgeden araç çalınıp çalınmadığını araştırmak gerekecek.
- Yapanz, dedi Collins.
- Belki otobüse, taksiye ya da trene bindi.
- Onlan da araştırırız. Motosiklet için bir bülten çıkartacağım, bakalım bir yerlerde bulunacak mı? Benim düşüncem, D.C.'den uzaklaşmak istediği, yoksa buralara kadar neden gelsin ? Ya da buralardaki ormanda bir yerlere sakladığı, gelip almak zorunda olduğu bir şey vardı. Belki sinir gazı ya da bir silah falan. Collins Morgan'a döndü. Bu bölge içindeki kiralıkların -ev, daire, hatta karavan- listesini çıkartmamız gerekecek. Otellerin, motellerin, pansiyonlann da. Bu insanlar herhangi bir yerde kalıyor olabilir. Başlangıçta, kırk kilometrelik bir daireyle yetineceğiz. Talihimiz yaver gitmezse, daireyi genişletiriz.
Morgan umutsuz görünüyordu.
- Bu dediğin çok zaman alır, Jack. Kırk kilometrelik bir çapın
içinde sadece kiralık yüzlerce yer var. Otelleri falan saymazsak, tabiî.
- Yapılması gerek.
- Peki, bu dairenin içinde oturan İslamcı terör yanlıları ? diye sordu Kursk.
- Elimizdeki listeleri taramaları için Murphy'nin birkaç adam görevlendirmesini sağlarım. Bakalım, neyle karşılaşacağız? Bir de tabiî Ortadoğu ve Çeçen kökenli doktorlar.
Collins kendini bitkin, umutsuz hissediyordu. Bu, yeni ve devasa bir konuydu ve bu görevlerin yerine getirilmesi için Murphy'nin yüzlerce adam bulması gerekiyordu.
Kursk yağmur damlalarıyla kaplı camın ötesine, cinayet mahallinde çalışan, çevredeki ağaçlann altım araştıran, güçlü el fe-nerleriyle karanlığı yaran FBÎ ekiplerine baktı.

- Adamların, tüm kan lekelerinin kurbanlara ait olup olmadıklarını bize de söyleyecekler, değil mi ?
- Endişelenme, Kursk, eğer Gorey'in burada olduğunu gösteren en küçük bir DNA izine bile rastlarlarsa, haberimiz olacak. Collins cep telefonunu çıkardı. Murphy'yi arayıp, işe başlamasını isteyeceğim.
- Biraz dinlenmeye gerçekten ihtiyacım var. Ne dersin, Jack ? Morgan bitkin bir halde gözlerini ovuşturdu. Bir gün önce, gece on birden beri gözlerini kırpmadan çalışıyorlardı. Kursk daha da uzun zaman, neredeyse kırk sekiz saattir uyanıktı. Collins, Rus'un gözlerini açık tutmakta zorlandığım gördü.
- Burada işimiz biter bitmez, birkaç saat uyuruz.
19:50
- Bu akşam ofisten ayrılırken, izlendiğim duygusuna kapıldım.
- Kim tarafından ?
- Bilmiyorum, Nikki. Old Ebbitt'teki locada otururlarken, Stel-man'ın yüzü endişeliydi.
- Öyleyse, nasıl bu kadar eminsin?
- Saat beşe doğru, arabamla eve doğru gidiyorum. Hemen arkamda, beni izleyen bir otomobil görüyorum, koyu renkli bir Chrysler. Sonra trafiğin içinde kayboluyor, ben de bu konuyu daha fazla düşünmüyorum. Ta ki on dakika sonra evde, mutfakta kahve yaparken, pencereden dışarı, sokağa bakana kadar. Evimin karşısında park etmiş bir otomobil görüyorum. Aynı araba oldu-

ğundan kesinlikle eminim. İçinde iki kişi var. Beş dakika sonra, tekrar baktığımda, araba yok. Ben de biraz koşmaya çıkıyorum. Koyu renkli arabayı hiçbir yerde görmüyorum. Eve geri dönerken, bu kez biraz daha uzakta park etmiş başka bir otomobil görüyorum, içinde yine iki kişi. Sanki nöbetleşe çalışarak beni izliyorlar.
- Hayal görmüş olmayasın, Brad ?
- Nikki, ne söylediğimi biliyorum. Heriflerin alınlarında yazılıydı: profesyonele benziyorlardı, polis ya da Federaller. Hem unutmayalım, polis müdürünün konuşması bir uyarıydı. Nedeni ne olursa olsun, düş kurayım ya da kurmayayım, arabalann içindekilerin bir amacı vardı: beni izlemek.
Nikki'nin benzi attı, sinirli sinirli çevresine, restorandakilere baktı.
- Buraya gelirken de izlendin mi ?
- İzlemeye çalıştılar, ama ektim. Arabamı Çin Mahallesi'nde bırakıp metroyla geldim.
- Gerçekten seni izlemeye mi çalıştılar?
- Tabiî ki çalıştılar. Çin Mahallesi'nden geçerken, dikiz aynasından gördüm onları. İşte o zaman metroya binmeye karar verdim. Peşimden gelenler, ikinci arabadakilerdi.
- Onları ektiğinden emin misin ?
- Eminim, Nikki. Dört kez istasyon değiştirdim. Onları son gördüğümde Union'daydım, yarım saat önce, sonra kalabalığa karışarak kaybolmayı başardım. Ondan sonra da, emin olmak için, iki kez daha metro değiştirdim. Stelman çatalını bıraktı, bonfilesine neredeyse hiç dokunmamıştı. Peçeteyle ağzını sildi. İkinci arabayı gördüğümde, telefonlarımın dinleniyor olabileceğini düşündüm. Onun için, sana bir komşudan telefon ettim. Ne olursa olsun, beni evden aramamanı sana söylememin nedeni de bu. Söylediklerimden paranoyak olduğum anlamının çıkacağını biliyorum, Nikki. Ama değilim, inan değilim. Bu konuda haklı olduğumdan emin olduğum gibi. Kötü kokan bir şeyler var.
- Sana inanıyorum.
- Şimdi önemli olan, bundan sonra ne yapacağız ? Bilmiyorum. Nikki kaşlarını çattı, kafasını salladı. Ama bütün
bunların gerisinde bir neden olmalı. Bana anlattıklarından sonra, içimden bir şey bunun önemli bir öykü, komplo olduğunu söylüyor. Kaldı ki, sana anlatmadığım bir şey daha var.
- Ne o,?
Nikki o öğleden sonra, Daniel'ın yuvasının karşısında gördüğü askerleri anlattı.
- Eve dönünce, ordunun halkla ilişkiler bürosunu aradım ve çavuşun adını verdiği Binbaşı Craig'le görüştüm. Binbaşı çok nazikti ama, tatbikat hakkında hiçbir şey bilmediğim söyledi. Bana kalırsa, söylediğinin fazla bir önemi de yok. Adamların üzerinde hangi birliğe dahil olduklarım gösteren bir kokart olmadığım söyleyip, bunun nedenini sorduğumda, adımı ve telefon numaramı istedi. Bir şeyler öğrendiği zaman ya da bu bilginin gizli olduğunu

anladığında beni arayacağını söyledi. Ne kadar nazik olursa olsun, ondan bir şey çıkmayacağının farkındayım. Atlatıldığımı anlarım. Nikki durakladı. Polis tatbikatı konusunda başka bir şeyler bilmediğinden emin misin, Brad ?
- Sana söyledilderimin dışında, başka bir bildiğim yok. Üstelik önemli bir şey olsa bile, polisteki omzu kalabalıkların bana anlatacaklarım sanmıyorum. Ben piramidin çok aşağılarmdayım, Nikki. Basit bir sözcü. Editörünle konuşacak mısın?
Nikki biraz düşündü, sonra hayır anlamında kafasını salladı.
- Şimdilik tek başıma hareket edeceğim. Elime sağlam bir şeyler geçene kadar.
- Bak Nikki, metropol polisindeki işimi kaybetmek, son isteyeceğim son şey. Ama benden başka yardım istersen, hazırım.
- Yeterince yardım ettin bile. Başının derde girmesini istemem. Nikki gülümsedi, uzandı, Stelman'm elini sevgiyle tuttu. Önerin için teşekkürler, Brad.
- Yine de, eğer polis müdürü bir şeyler biliyorsa -gösterdiği tepkiden bildiği sonucunu çıkarıyorum- üst rütbeli polislerin de bir şeyler biliyor olması gerek. Belki ortalığı biraz daha kolaçan etmemin yararı olur.
- Brad...
- Ben hâlâ gazeteciyim Nikki, unuttun mu? Stelman da gülümsedi. Merak, gazeteciliğin mayasında var. Endişelenme, dikkatli davranırım.
- Ya seni izleyenler?
- Bırak da ben düşüneyim. Stelman bir kâğıda bir şeyler karalayıp uzattı. Arlington'daki ablamın telefonu. Benimle temas kurman gerekirse, bu numaraya telefon et; ama sakın evi ya da cep telefonumu arama, bakarsın adamlar telefonlarımı dinlemeye almıştır. Bundan sonra ne yapacaksın?
- Keşke bilsem. Erkek arkadaşım FBİ'da çalışıyor. Belki önce onunla konuşurum. Bakalım, bir şeyler biliyor mu?
Stelman'm kaşlan çatıldı.
- Neden daha önce sormadın ?

- Jack ve benim bir kuralımız var, işi hakkında hiç konuşmuyoruz. Ama dün gece bir telefon geldi, hemen FBÎ merkezine gelmesi söylendi -oldukça acil bir iş- o zamandan beri ondan haber almadım. Bak, şimdi düşünmeye başladım. Bu konu, her neyse, içinde polisler ve askerler varsa, Federaller de olmalı. Belki de Jack'i bunun için çağırdılar. Belki de bu konuyla uğraşıyor.
- İçinde olsa, anlatacağına gerçekten inanıyor musun ?
- Konuşacağım sanmam. Ama Jack açık ve dürüst biri. Beni yanıltmaya ya da konunun üzerim örtmeye çalışsa anlarım. Bu bile bir başlangıç olabilir. Nikki, Jack'i hemen o anda, restorandan aramak isterdi, ama dışan çıkıncaya kadar beklemeye karar verdi. Saatine baktı -20:20- çantasına uzandı.
- Gitmeliyim, Brad. Saat dokuzda annemin kaçırmak istemediği bir briç partisi var. Ben dönene kadar Daniel'a bakıyor; bu kadar kısa zaman için bir bakıcı bulamadım. Yardımın için bir kez daha teşekkürler, sana borçlandım. Kendine iyi bak, tamam mı ?
Nikki cüzdanım çıkartırken, Stelman elini tuttu.
- Ben ısmarlıyorum.
- Öyleyse, gelecek sefer benim hesabıma. Stelman'm yüzü umutlu bir tebessümle aydınlandı.
- Bunu unutturmam.
Nikki ayağa kalktı, Stelman'm yanağım okşadı. Stelman'm eli eline değdi, adamın sesi endişeliydi.
- Dikkatli ol, Nikki. Eğer fazla derine battığım ya da başının derde girdiğini hissedersen, beni ara, tamam mı?
Maryland 20:20
- Testlerin tümü olumsuz.
- Yani malzeme burada değil miymiş ?
- Hayır, biz sadece kimyasal izine rastlayamadık, Jack. Öylesi; ne iyi kapatılmış olabilir ki, en ufak bir şey sızmamıştır. Söz konusu sinir gazım düşününce, herifler ani intihara karar vermemişlerse, gazı sızdırmaz bir kaba koymuş olmalan muhtemel. Malzeme genellikle iki ayn yerde saklanır; bana sorarsan bunlar da iki maddeyi ayn ayn, hava sızdırmayacak şekilde

kapatılmış özel kaplarda ya da dayanıklı cam şişelerde tutuyorlardır. Belki de tehlikeli olmaması için, ikisinde birden.
Collins ormandaki araştırmalarının sonucunu anlatan KtS aja-
nını dinledi. Onun yanında başka bir uzman, bir Adlî Tıp teknisyeni duruyordu. Morgan ve Kursk da aralannda, Ford'un içine sıkışmışlardı.
- Yani, burada olabilir miydi ?
- Eğer benden profesyonelce bir görüş istiyorsan, hayır derdim, Jack. Hayvan yuvalannın dışında, orman toprağının kanştı-nlmadığını gördük, malzemenin saklanacağı gizli çukur falan bulamadık. En azından, şimdilik. Aramaya devam edeceğiz.
- Ya kimyasalları burada, sızdırmaz kaplarda, belki de bir karavanda saklayıp, sonra yerini değiştirmişlerse ? Morgan soruyu Adlî Tıp teknisyenine sormuştu. Böylesine ağır bir sıvıyı nakletmek için dört çekere ihtiyaçlan olurdu, değil mi ?
- Buradan elli metre kadar ötede bazı lastik izlerine rastladık ama, bunlann tanığın dört çekerine ait olduğunu belirledik. Motosiklet lastiği dışında başka bir ize rastlamadık, Lou.
- Başka bir şeyler buldunuz mu ? Teknisyen olumsuz anlamda başını salladı.
- Sıfır. Buradaki çocuklar çok iyi çalışmış. Görebildiğimiz kadarıyla, gözlerinden hiçbir şey kaçmamış. Yine de, devam edeceğiz. Bir şey bulursak, haber veririz.
- Teşekkürler.
- Bir şey değil, iki ajan uzaklaşırken Morgan direksiyona, Kursk da arka koltuğa geçti. Collins ön sağ koltuğa oturdu.
- Ee ? dedi Kursk, sesi uykusuzluktan kısık.
- Aklımdan geçeni söyledin, Binbaşı. Bu gece, burada yapacağımız fazla bir şey yok. Collins iç karartıcı cinayet yerine bir baktı, sonra da Morgan'a başıyla bir işaret yaptı. Tamam, Lou, buradan gidip biraz dinlenelim.
On dakika sonra, Collins'in cep telefonu çaldı. Dört numaralı otoyolda, direksiyonda Morgan, arka koltukta uyuklayan Kursk, D.C.'ye doğru ilerliyorlardı. Gözlerini kapamış Collins irkilerek kendine geldi. Telefonunun kapağını açtı, tanıdık sesi duydu.
-Jack?..
- Nikki... Telefon etmediğim için bağışla, ama gırtlağıma kadar işe battım...
- Jack, konuşmamız gerek.
Collins Nikki'nin sesindeki telaşı fark etti, önemli bir şey olup olmadığını merak etti.
- Ne oldu Nikki? iyi misin? Daniel iyi mi?
- Daniel iyi, ben de öyle. Başka bir şey var, Jack. Ama önemli.
Bu akşam buluşmamız gerek.
Bitkinlik Jack'in vücudunu sarmıştı. Uykuyu özlüyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, otoyolun ışıklarını karmakarışık seçiyordu.
- Yarına kadar bekleyemez mi, Nikki ? Yorgunluktan devrilecek gibiyim, sevgilim. Uzun bir gün geçirdim.
- Sesin hiç uyumamışsın gibi.
- Uyumadım.
- Dün akşamdan beri mi ?
- Galiba.
Bir sessizlik oldu.
- Canını sıktığım için özür dilerim, Jack. Her ne yapıyorsan, önemli olduğundan eminim...
Collins sesindeki endişeyi hissetti. Hatta bir sessizlik daha oldu. Cevap vermeyince Nikki yeniden konuştu.
- Ama bu bekleyemez, Jack. Gerçekten bekleyemez.
- Nikki... lütfen... yarın. Yarın konuşuruz.
- Şimdi olmalı, Jack. Bu akşam olmalı, diye ısrar etti Nikki. İstediğin yere gelirim, ama bu gece olmalı.
48
Washington, B.C. 20:15
FBÎ'ın J. Edgar Hoover binasının altıncı katında, Thomas J. Murphy telefonu kapadı. FBÎ'ın Kontrterör Bölümü başkanı, Tel Aviv ile Washington arasındaki güvenli telefon hattında üst rütbeli İsrailli bir istihbarat subayıyla yaptığı görüşmeden sonra endişeliydi. Konuşmalarının konusu Karla Şerif adlı Filistinli genç bir kadındı.

Murphy'nin önünde bir saat kadar önce Moskova'daki FSB'den gelen gizli bir rapordan aldığı ve İsraillilere doğrulatıp ayrıntılarına girmek istediği birkaç bilgi vardı.
Tel-Aviv'deki Albay Uri Rand tipik Mossad faaliyetini göstermiş, umulandan da fazlasını başarmıştı: yirmi dakikalık konuşma süresince Murphy'ye Mossad'ın genç kadın hakkındaki istihbaratının oldukça etraflı bir özetini vermişti. Sadece bu kadar da değil, dosyanın içindekiler, Şerifin fotoğrafıyla birlikte şifrelenip aynı gece İsrail'in Washington Büyükelçiliği'ne gönderilecek, albayın söz verdiği gibi ertesi sabah sekizde de büyükelçilikten bir yetkili tarafından Murphy'ye teslim edilecekti.
Ruslar da hızlan ve cevaplanndaki ayrıntılarla şaşırtmışlardı Murphy'yi. KGB dosyalarını tarayan FSB uzmanları Nikolay Go-rev'le ilişkisi bilinen, yirmi kadar Filistinliyle birlikte 12 şubat 1984'te üniversite eğitimi bahanesiyle Moskova'ya gelen, o dönemde yirmi bir yaşındaki Karla Dusad adlı birinin izine rastlamışlardı. Oysa bu eğitim Karla Dusad'ın Patrice Lumumba Üni-versitesi'nde, KGB'den aldığı terörizm bilgilerini de içeren bir yıllık bir süreydi. Yoğun program içinde silahlı eğitim, bomba yapımı ve operasyon planlaması gibi konuları da kapsıyordu; Murphy diğer ayrıntıları gittikçe artan bir ilgiyle okudu.
Karla Dusad'ın Filistinli babası New York'ta göçmen olarak ya-

şayan, daha sonra kansı ve on iki yaşındaki kızıyla birlikte Lübnan'a dönen bir mühendisti. Moskova'ya gitmeden önce Beyrut Amerikan Üniversitesi'ni bitiren, anadili gibi Fransızca ve ingilizce konuşan Karla Dusad KGB'nin yetiştirdiği en yetenekli Filistinli öğrencilerden biri olduğunu göstermişti; hazırlanan raporların aktardığı bir söylentiye göre ünlü Carlos Sanchez - Çakal Carlos- bile genç kızdan etkilenmiş, hatta kendi terör hücresinde çalışmasını bile istemişti.
FSB, Moskova'dayken geliştiği bilinen bir ilişkiden de söz ediyordu; o sıralar üniversitede KGB adına eğitmenlik yapan Nikolay Gorev'le olan ilişkisinden. Bu ikisi eğitimden arta kalan zamanlarda sık sık bir arada görünüyorlardı; Gorev'in KGB'li meslektaşları çiftin yoğun bir ilişkileri olduğunu, hafta sonlarım Gorev'in dairesinde birlikte geçirdiklerini anlatır olmuşlardı. Eğitimi tamamlandığında, Karla Dusad hemen Lübnan'a dönmüştü. Rapora göre, üç ay sonra da Nikolay Görev KGB'den ayrılmış ve orduya yazılmıştı.
Murphy açısından bir o kadar ilginç olan diğer şeyse, İsrailli albayın Rus raporunun boşluklarını doldurmasıydı.
Karla Dusad adının Mossad ajanlarının raporlarında yer alması 1982 yılına dayanıyordu. Daha on dokuz yaşındayken, israil destekli Falanjist milislerin Sabra ve Şatila'daki Filistin mülteci kamplannı basıp, annesi ve babası da dahil binlerce masum insanı öldürerek gerçekleştirdikleri katliamdan ve katliama cevap olarak verilen kanlı tepkilerden sonra FKÖ'ye katılmıştı. Albay Rand'e göre Karla Dusad, kendini daha da geliştirmek için Moskova'ya gönderilmeden önce, İsraillilere karşı girişilmiş en az altı saldırıda rol almıştı.
İsrailliler Moskova dönemi hakkında, Dusad'ın kusursuz bir öğrenci olarak ün salmasının dışında pek bir şey bilmiyorlardı; kesin olarak bildikleriyse, Karla'nın Moskova dönüşü yaptıklarıydı. Lübnan'a döner dönmez, bir okul öğretmeni ve Filistin eylemcisi olan Michael Şerifle evlenmişti ve Beyrut'un dış mahallelerine taşınmışlardı, ilkbaharda, oğlu Josef'i doğurmuştu. Beş yıl geçmeden de kocası Beyrut'u sarsan bir olayda, bomba konmuş bir otomobilin patlaması sonucu yirmi beş kişiyle birlikte hayatını kaybetmişti.
İlginçtir ki parlak öğrencilik döneminden Beyrut'a döndükten sonra eser kalmamıştı: bir süre uzmanlığını FKÖ'ye yeni katılanları eğitmekte kullanmış, ama özellikle kocasının ölümünden sonra FKÖ davasına katkısı azalmış, sonunda da adı terör sahnesinde tümüyle unutulmuştu.
Bütün bunlar Murphy'ye pek anlaşılır gözükmüyordu: işte, üst düzey bir terörist olmak için yetiştirilen, ancak uzmanlığını kullanmaktan vazgeçen bir kadın; kuşkulan vardı Murphy'nin. Koca-/ sının ölümü nefretini körükleyeceğine, onu terör yolundan ayırmış mıydı, ne.
- Hâlâ oyunda rol aldığını düşünüyor musun, Uri ? diye sormuştu Mossad subayına güvenli telefon hattından.
- Sanmıyorum, Tom. Muhbirlerimizin söylediklerine göre terör faaliyetlerine katılmıyor, bildiğimiz düşmanlarla birlikte olmuyor; dolayısıyla artık tehlikeli olarak nitelendirilmiyor. Bu yüzden onu izlemekten yıllar önce vazgeçtik, oğlunu hapishanede ziyaret etmesine izin verdik. Ortak kanı, davadan ayrılmış olduğuydu. En sert teröristlerin bile fikir değiştirdikleri bilinen bir gerçektir. Kadınla neden ilgilendiğini sorabilir miyim ?

- Şaşıracaksın belki ama, sürdürdüğümüz bir soruşturmada adına ve onunla ilgili bilgilere rastladık. Birkaç Lübnan kökenli Amerikalı işadamının yürüttüğü bir sahte pasaport operasyonu.
- İşte bu çok tuhaf, dedi Rand. Biraz aynntı versene.
-Veririm, ama önce işin aslım anlayalım, diye açıkça yalan söyledi Murphy. Cevabı önceden hazırlamıştı. İsraillileri uyarmak, tehdit hakkında paniğe sürüklemek istemiyordu; oysa bu sorularının bile tehlikeli olduğunun farkındaydı. Fazla heveslenme, Uri, hiç de Mossad'ı ilgilendirecek bir şeye benzemiyor.
İsrailli, Murphy'nin cevabım sindirmeye çalışırken, telefonun Tel-Aviv ucunda bir sessizlik oldu.
- Eğer ilgilendirecek bir şey çıkarsa, bana haber verir misin? Murphy telefonda İsraillinin gittikçe kabaran merakını hissedebiliyordu.
- Tabiî, diye bir yalan daha söyledi. Bana bir iyilik yapar mısın? Sur'daki adresinde bulunup bulunmadığını bir kontrol ettirir misin ? Ortalığı velveleye vermeden, demek istiyorum.
- Cevabı ne zaman istiyorsun ?
- Hemen şimdi, iyi olur. Murphy güldü sonra, kartlannı göstermemek için cevaptaki aceleciliğim yeni bir yalanla maskelemek istedi. Yarın akşam tatile çıkmadan önce bu defteri dürmek istiyorum. Tatilimi Florida'da golf oynayarak geçireceğim de.
- Ne şans. Peki öyleyse, istediğin bilgilerin yann akşamdan önce eline geçmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.
- Sesini duyduğuma sevindim, Uri. Yardımların için teşekkürler. Tel-Aviv'le yaptığı telefon konuşmasından beş dakika sonra,
Murphy, masasının üzerindeki notlan okumayı tamamladı. Ayağa
kalktı, ofisin penceresine doğru yürüdü ve bunca yıl sonra Karla Şerif gibi bir kadını birden terör faaliyetlerine neyin döndürdüğünü düşünmeye başladı.
İsrailliler kadını gerçek bir tehdit olarak görmüyorlardı, yine de söylenenlerin içinde ufak bir ayrıntı, Murphy'nin beyninde ziller çalmasına neden olmuştu: Karla Şerifin oğluna bilinen son ziyareti aşağı yukarı dört ay önceydi, 22 temmuzda. Aslında oğlunu bir ay önce, 21 ekimde yeniden ziyaret etmesi gerekirken, genç kadın hapishaneye gelmemişti. Rand'in verdiği bilgilere göre bu, Karla Şerifin kaçırdığı ilk ziyaretti.
İsrailli albay Karla'nın oğlunun dosyasını göndermeye söz vermiş, bu arada bazı aynntüarı telefonda iletmişti: on yedi yaşındaki Josef Şerif, Hamasçı bir yoldaşıyla beraber İsrail sınırından patlayıcı sokmak isterken yaralanmıştı. İşlediği suçun ciddiyetine rağmen, Mossad, sorgulamadan, onun önemsiz bir Hamas sempatizanı olduğu kanısına varmıştı; şiddet yanlısı arkadaşların etkisinde kalmış, delikanlüığın verdiği cesaretle hareket eden, nispeten masum biri.
Murphy pencerenin önünde durmuş, D.C.'rün parlak ışıklarını seyrederken, Karla Şerifin FKÖ'ye katılmasmdaki nedenleri anlayabildiğini düşündü. İsrail destekli Falanjistlerin Sabra ve Şati-la mülteci kamplarında gerçekleştirdikleri katliam İsrail tarihinin utanç verici sayfalarından biriydi. Genç bir Filistinli olarak annesinin ve babasının -çoğu tümüyle masum- yüzlerce arkadaş ve yakınının öldürülmesini görmüş olsa, kuşkusuz Murphy de bir silah bulup İsraillilere çevirmek isterdi. En deneyimli askerlerin bile bu katliama kansan -emir komuta zincirinde sorumlu- herkesin Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'nde yargılanması gerektiğini düşündüklerini biliyordu. Bunlar savaş suçlusuydu, ötesi yok. Oysa İsrailliler suçu asla kabul etmemiş, suçluları cezalan-dırmamışlardı.
Murphy onu asıl rahatsız eden ikilemi düşünmeye çalıştı. Kuşkusuz, Karla Şerifin FKÖ'ye katılma nedenleri anlaşılırdı, ama yıllar boyu oyunun dışındayken, yeniden sahneye çıkması anlaşılır değildi. Oğlunun hapiste olmasının, Filistin'de süregelen huzursuzluğun genç kadını faaliyete döndürmekte etkili olup olmadığım düşündü. Radikal geçmişi, oğlunun tutukluluğu, hapishane ziyaretine gelmemesi ve Kursk'un onu tanıması Murphy'ye göre sadece bir şeyi kanıtlıyordu: FBÎ'ın aradığı kadının Karla Şerif olması ihtimalinin yüksek olduğunu.
Murphy'ye göre, El-Kaide'nin Karla Şerif gibi birini kullanması
mantıklıydı: iyi ingilizce konuşuyordu, Amerika'da yaşamıştı, birinci sınıf terörist eğitimi almıştı, ama son zamanlarda herhangi bir terör örgütüyle ilişkisi yoktu. Amerika'da halkın arasına kolayca karışabilir, kendini bir Amerikalı olarak yutturabilirdi.
Mossad ajanlarının kontrol sırasında, Karla Şerifi evde bulamayacaklarından emindi. Olduğu yere mıhlanmasına ve yüreğinin hızla vurmasına neden olan şeyi masasında, Ebu Haşim'in listesindeki teröristlerin adı arasında buldu. Teröristlerin serbest bırakılmalarını istedikleri

arasında bir Josef Şerif vardı. Kapı vuruldu ve Murphy'nin üst düzey ajanlarından Larry Soames, kolları sıvanmış, kravatı gevşetilmiş, odaya girdi. Kapıyı kapattı.
- Ee, Larry?
- Sana haber vermem gerektiğini düşündüm. Gizli ajanlarımızdan hiçbiri bir şey bulamadı. Listelerimizdeki önemli İslamcılardan hepsi dikkatli davranıyor, yanlış adım atmamaya özen gösteriyor.
- Ya kargo manifestoları ?
- Aynı şey. Sıfır.
Murphy yüzünü buruşturdu.
- Tamam. Bir ay geriye gidin. Collins'in istedikleri ne oldu?
- Çalışıyoruz, Tom. Soames yorgun görünüyordu. Birkaç liste daha isterlerse, kıçımızdan liste çıkacak. Maryland'den ne haber?
- Şimdilik bir şey yok. Collins bir şey bulurlarsa, bana haber vereceğini söyledi.
Soames başını salladı, gitmeye yeltendi.
- Bekle. Daha bitilmedim, Larry.
Murphy duvardaki ABD haritasına yaklaşarak elleri belinde, durdu. Filistinlilerin ülkeye kaçak girenler listesinde oldukları biliniyordu. Oysa, Karla Şerifin ülkeye yüzlerce değişik yerden, bir o kadar sahte kimlik kullanarak girmiş olacağının farkındaydı. Wentworth'teki kapıcı onu ilk kez altı hafta önce gördüğünü hatırlıyordu. Lübnan'dan 22 temmuzdan sonra ayrıldığına ve 21 ekimde hapishane ziyaretine gelmediğine göre, Amerika'ya bu iki tarih arasında bir gün girmiş olması gerekirdi. Ülkeye kendi adıyla girmesi de mümkündü ama, böylesi aptallık olurdu. Kendi kimliğiyle girse dahi, izini yok etmeye çalışması daha mantıklıydı. Murphy düşündükçe, kadımn Amerika'nın herhangi bir sınır kapısında sahte belgeler kullandığına, göçmen formuna da ilgisiz bir adres yazdığına inanıyordu. Bütün bunlar izini bulmayı neredeyse imkânsız kılıyordu ama, Murphy elindeki tek ipucunu kullanmak, nereye vardığım araştırmak zorundaydı.
- Göçmen Bürosu kayıtlarında 23 temmuz ile 17 ekim arasının yeniden incelenmesini istiyorum; bu sefer çok daha dikkatli. Ülkeye bu tarihler arasında herhangi bir gün giren Ortadoğu doğumlu kadınların listesine ihtiyacımız var. Araştırmayı otuz ve kırk beş yaşları arasında sınırlandır. Önce Doğu Kıyısı'yla ilgilen ve listeye girenleri milliyetlerine göre ayır. Özellikle Lübnan doğumlu, bilhassa Sur adlı bir yerden gelenlerle ilgileniyorum. S-U-R diye yazılıyor.
Murphy masasından bir not defteri ile kalem aldı.
- Özellikle bunlara dikkat et. Bir sayfaya elindeki bilgileri karaladı: Karla Şerif adını, doğum yeri ve tarihini, genç kızlık adı Karla Dusad'ı. Pek sanmıyorum ama, bu isimlerden herhangi birini kullanmış olabilir. Sonra Karla Dusad adıyla ilgili olarak ne bulabilirsin, bir bak: annesi ve babası Filistinli göçmenlerdendi, kadın doğduğunda New York'ta bir yerde oturuyorlardı. Yirmi beş yıl falan geriye gidiyorum, sen yine de ne bulabilirsen araştır: hangi okullara gittiğini, oturduğu adresleri. Bir de Amerika'da akrabası var mı, araştır. Bütün bunları hemen istiyorum, Larry.
Soames bir kaşını kaldırdı.
-Yakıcı biri, ha?
- Cehennem kadar. Hemen başla.
19:59
- Başlamaya hazırız, Sayın Başkan.
Yan tarafta muhaberat odasındaki subayın sesi hoparlörden duyulduğunda, acil durum odasını koyu bir sessizlik kapladı.
- On saniye sonra uydu radyo bağlantısı üzerinden Afganistan'a bağlanacağız.
Masanın çevresindeki başkan ve danışmanlarının yüzünden gerginlik okunuyordu, hepsi beş yüz bin vatandaşının hayatını tehdit eden adamın sesini duyacaklarının bilincindeydi.
- Beş saniye, Sayın Başkan. Dört. Üç. îki. Bir...
Bir saniye sonra, odayı radyo parazitinin hafif ıslığı doldurdu. Bob Rapp konuşmaya başlamak için teyit beklermiş gibi endişey-' le Janet Stern'e baktı, kadının başım hızla salladığım gördü.
- Bay Haşim... orada mısınız? Rapp'in sesinde asabi bir titreşim vardı. Dışişleri Bakanlığı'nın iki çevirmeninden biri soruyu çevirdi, cevap hemen geldi.
- Evet, buradayım. Ben Ebu Haşim.
Güvenli, kanştıncıh hattın üzerinden konferans odasına gelen
seste gerçek olmayan, metalik bir özellik vardı: uzak bir gezegenden geliyor gibi.

- Bay Haşim, ben başkanın üst düzey danışmanlarından Bob Rapp. Konuşmanın selameti açısından burada, yanımda Dışişleri Bakanlığı'ndan bir çevirmen bulunduğunu bilmenizi istiyorum. Sizin söylediklerinizi İngilizce'ye, benim söylediklerimi Arapça'ya çevirecek.
- Kabul ediyorum, dedi Haşim çevirmenin konuşması bitince. Şimdi başkanınızla konuşmaya hazırım.
- Bay Haşim, efendim, diye nazikçe cevap verdi Rapp. Başkan öncelikle size isteklerinizin en ciddi ve acil biçimde yerine getirilmesine çalışıldığını söylememi istiyor. Şu anda bile başkan isteklerinizin karşılanmasında ve bu sorunun çözümlenmesinde size nasıl yardımcı olabileceğini üst düzey danışmanlarıyla görüşüyor. Bu nedenle benden şahsî temsilcisi gibi hareket etmemi, öne sürdüğünüz konularda sizinle birlikte çözüm yolları bulmamı ve her iki tarafı ilgilendiren önemli noktaları aydınlatmamı istedi. Bu noktalardan özellikle en önemli olanı, kalan beş gün içinde askerlerimizin Körfez'den çekilmesi. Bu kadar kısa zamanda böylesine yoğun bir kitle hareketinin medyada ve kamuoyunda büyük meraka yol açacağı kuşkusuz. Oysa siz isteklerinizin kamuoyuna açıklanmamasını istiyorsunuz. Bu noktanın acilen aydınlanması gerekiyor, Bay Haşim. Askerlerin geri çekilmesini en iyi nasıl gerçekleştirebileceğimiz konusunda beni aydınlatırsanız, size müteşekkir olurum.
Çevirmen vazifesine başlayınca, Rapp mikrofondan uzaklaşarak arkasına yaslandı ve endişeyle dudaklarını yaladı. Başkanın iki yanında oturan Janet Stern ile Franklyn Young'a baktı. Her ikisi de tatmin olmuş gibi baktılar, hatta Franklyn Young, Rapp'e gülümsedi. Rapp aracı rolünü kolaylıkla benimsemişti. Başkan başparmağını havaya kaldırdı, Rapp de teşekkür anlamında başım salladı.
Çevirmenin sözü bitince uzun bir sessizlik oldu, sonra Ebu Ha-şim'in sesi yeniden duyuldu. Ses tonunda sert bir ifade vardı.
- Bay Rapp, başkanınızla konuşmaya hazır olduğumu söyledim. Şimdi size soruyorum, benimle konuşmaya hazır mı ?
- Bay Haşim, biraz önce de söylediğim gibi, başkan birçok önemli noktayı aydınlatmamız için bu konuda sizinle konuşmamı istedi. Bu arada, o da isteklerinizi yerine getirmek için elinden gelen gayreti gösteriyor, efendim.
Rapp çevirmene bakıp, başını salladı.
- Açıklamalarınız faydasız, dedi Haşim saniyeler sonra. Beni kandırmaya çalıştınız. Taktiklerinizle beni aldatmak istediniz. Ama ben siz Amerikalıların aptalca taktiklerine kanmam. Başkanınıza söyleyin, eğer benimle şahsen konuşmazsa bu frekans üzerinden başka bir bağlantı olmayacak.
Çeviri bitti.
- Bay Haşim... dedi Rapp. Orada mısınız, Bay Haşim?
- Konuşmaya devam et, Bob, dedi Janet Stern fısıltıyla, istediğini söyle, ama o orospu çocuğunun konuşmaya devam etmesini sağla!
- Bay Haşim... Bir dakika beni dinlerseniz, lütfen... Yeniden uzun bir sessizlik oldu, daha sonra duyulan ses, iletişim odasındaki subayın sesiydi.
- Boşuna nefes tüketiyorsunuz, efendim. Hattı kesti.
49
Muhammed Raşid, gri Plymouth'u George Mason Köprüsü'n-den geçirip Arlington'a yöneldi. Evrak çantası yerde, ayaklarının yanındaydı. Arlington çıkışında otoyoldan ayrıldı ve beş dakikalık yoldaki bir binaya doğru ilerledi. Yoldayken, bir kulübeden telefon etmişti, binanın önünde durduğunda köşede, yüzü gölgede bekleyen adamı gördü. Raşid farlarım yakıp söndürünce, adam arabaya doğru yürüdü. Çırpı gibi zayıf, yirmilerinde bir adamdı, kendi eliyle eğittiği genç bir Suudî Arap. Adam tek bir kelime bile etmeden sağ koltuğa yerleşti, kapıyı kapattı.
- Her şey hazır mı, Tamir? diye sordu Raşid.
- Evet.
- Kamyon nerede ?
- Arkada. Park edilmiş.
Yirmi beş dakika sonra, Raşid'in Plymouth'u Washington'un neredeyse ıssız sokaklanndan geçerek, FBİ merkezinin iki blok ötesine, F Caddesi'ne vardı. Raşid caddenin ortalarında bir yerde, bir McDonald's restoranının tam karşısındaki kaldırımda arabayı durdurdu.
GM marka kamyon tam arkasında, kaldırımın kenarında durdu. Direksiyonda Tamir vardı. Genç Suudî kamyondan indi, Raşid'in arabasına binip ön koltuğa oturdu. Raşid her şeyi, en ufak

ayrıntısına kadar anlatmıştı; genç adam akıbetini biliyordu. O akıbet için dua etmiş, o akıbet için eğitilmişti. Raşid dikkatle eğildi, yerden evrak çantasını alıp uzattı. Genç adam çantayı kucağına aldı, sanki içinde kutsal bir şey varmış gibi baktı. Yüzü minik ter damlalarıyla kaplıydı.
- Sıra sende, Tamir. Ne yapacağmı ayrıntılarıyla biliyorsun.

Adam başım kaldırdı, dudaklarını yaladı, ciddiyetle başını salladı.
- Evet, birader.
- Allah yardımcın olsun. Bu gece şehit olup cennete gideceksin.
20:15
- Biraz sükûnete ihtiyacımız var, Beyler. Lütfen herkes sussun.
Başkan acil durum odasında, hâlâ şokun etkisinde olan danışmanlarını susturdu. Herkes Ebu Haşim'in hattı kabaca kesmesinin ardından karmakarışık konuşuyordu.
- Profesör Stern... Sesler azaldığında ufak tefek psikologa lıi-tap eden başkanın sesi güçsüz çıkıyordu.
- Aramızda olanlara şaşırmamış sadece siz varsınız, galiba.
- Bir bakıma, böyle olmasını bekliyordum, Sayın Başkan. Franklyn'le birlikte Bay Rapp'i aracı olarak kullanmanızı önerdiğimizi biliyorum. Ama kafamın gerisinde bir yerlerde, Haşim'in buna kanmayacağım hissediyordum. Yine de, denememiz gerekiyordu. Artık etkilenmeyeceğini, kolaylıkla aldatılamayacağını biliyoruz. Bu iş, sandığımızdan da güç olacak.
- Haşim'in taktikleri oldukça sert, dedi Franklyn Young. Ne kadar ruh hastası olursa olsun, çok açıkgöz bir herif. Bundan sonra işimiz çok zor olacak.
- Ne yapmamızı önerirsin ?
- Beş dakika daha bekleyin, sonra onunla doğrudan konuşmayı deneyin.
- Ne diyeyim ?
- Daha önce konuştuklarımızı, diye cevap verdi Stern. Onu ciddiye aldığınıza inandırın adamı. İsteklerini yerine getirmek için, danışmanlarınızla birlikte çalıştığınızı anlata. Bay Rapp'i yine kişisel aracınız olarak kabul etmesinden memnun olacağınızı tekrarlamanın bir zararı olmaz. Böylece tüm gücünüzü listedeki konulara verebileceğinizi söyleyin. Ama, fazla ısrar etmeyin. Yemden Körfez konusunu gündeme getirin. Onu konuşmanın içine çekmek öylesine önemli ki, onun için diyalogu sürdürmeye çalışın. Bir de -tekrar ediyorum- onu kızdırmayın. Onu bir tartışmaya sürüklerseniz, hattı yine keser. Bu kez, bir daha açmamak üzere, belki de.
Başkan dudaklarım büzdü, sonunda başım salladı. - Peki, bir kez daha deneyelim. Başkan mikrofona doğru eğildi.
- Bay Haşim, dedi hat açılır açılmaz, Amerika Birleşik Devletleri başkanı konuşuyor. Beni duyuyor musunuz ?
Haşim konuştu, başkanın yanındaki çevirmen söylenenleri iletti.
- Evet, sizi duyuyorum.
Başkanın yüzü kıpkırmızı oldu; dünyadaki en güçlü ülkenin lideri olarak, Amerika'nın başkentini yerle bir edecek ve halktan beş yüz bin kişiyi öldürecek korkak bir terörist önünde eğilmek zorunda kalmanın yol açtığı ve gizlemeye çalıştığı öfke yüzüne vurmuştu.
- Bay Haşim, otuz altı saat önce bana ilettiğiniz listedeki isteklerin hem benim hem de en yakın danışmanlarım tarafından tüm ayrıntılarıyla incelendiğini, bu istekleri yerine getirmeye hazır olduğumuzu bilmenizi isterim. Ancak, bu yönde adım atmadan önce, şahsen davranışınızı kınadığımı açıkça belirtiyorum. Bizi ayıran -din, ırk vs- farklılıklar ne kadar büyük olursa olsun, bu yönetimden ne denli nefret ederseniz edin ya da Amerika halkına, yaşama biçimlerine ve değerlerine karşı ne kadar güçlü bir intikam hissi duyarsanız duyun, bu kenti ve halkını yok etme kararınız korkakça ve insanlıkdışı bir davranış.
Başkanın dolambaçsız açık sözlülüğü odadaki herkesin birden paniğe kapılmasına neden oldu. Janet Stem "durun" diye ani bir hareket yaptıysa da, başkan aldırmadı, dişlerini sıkıp, parmağıyla çevirmene dokundu.
- Söylediklerimi çevir! Tek bir kelimesini bile değiştirmeye kalkma, anlaşıldı mı ? Orospu çocuğunun ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.
- Evet, efendim. Çevirmen işe koyulduğunda, Janet Stern ümitsizce kafasını salladı. Başkan uzmanların önerilerine aldırmamış, kendi yolunda yürümeye karar vermişti. Yine de, adama içten hayranlık duymamak mümkün değildi. Adam taşaklıydı, hem de gururlu. Üstelik Haşim'e daha baştan ültimatomunun dikkate alındığını söyleyecek kadar akıllı konuşmuştu. Bunu

duyduktan sonra, Haşim'in bağlantıyı kesme niyeti azalacaktı. Ama konuşmanın nereye varacağını bilmek imkânsızdı.
- Bu ülkeyi tehdit eden güçlü bir silahınız var, Bay Haşim, diye Haşim'e cevap verecek zaman tanımadan sürdürdü başkan. Ama benim de Afganistan'da ya da dünyanın herhangi bir yerinde, sizi ve adamlannızı yok edecek çok daha güçlü silahlarım var. Eğer beni zorlarsanız, sonucuna bakmaksızın ülkemin silahlarını sizi yok etmek için kullanırım. Bunu bilmenizi ve mesajınız iletildiği
anda benim yerimde hangi başkan olursa olsun, böyle davranacağının farkında olmanızı isterim. Yine de böyle bir karar almadım, çünkü her mantıklı insan gibi, her anlaşmazlığın önce diyalog yoluyla çözülmesi gerektiğine inanıyorum, isteklerinizi karşılamak için çalışmalara başladığımızı bilmenizi istiyorum. Liste oldukça uzun ve zamanımın her dakikasını alıyor, bütün enerjimi, sizin de yardımınızla bu sorunları çözmeye harcayabilmem için, daha önce konuştuğunuz Bay Rapp'i aramızda bir iletişim kanalı olarak kullanmayı kabul etmenizi de bu amaçla istiyorum. Örneğin, Amerikan birliklerinden yüzde on beşinin Ortadoğu'dan derhal çekilmeleri emrini verdim. Biz burada konuşurken, çekilme işlemi sürüyor. Ama tehdidinizin gizli kalması isteğiniz, medyanın yoğun ilgisini çekmeden tüm Amerikalı askerlerin önümüzdeki beş gün içinde bölgeden geri çekilmesi işini benim için çok güçleştiriyor. Sizinle konuşmak istememin bir nedeni de bu, Bay Ha-şim. Bu ikilemden bir çıkış yolu bulmak.
Başkan mikrofonun başından ayrıldı, alnı biraz önce gösterdiği aşırı gayret sonucu terden pınl pınl olmuş, arkasına yaslandı. Alnını silerken, Janet Stern ve Franklyn Young'a baktı. Her ikisi de başlarını sallayarak başkanı onayladı, doğru yolda olduğunu belirtti; oysa Haşim çevirmen aracılığıyla cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.
- Bay Başkan, bu konuşmayı tehditlerinizi dinlemek için kabul etmedim. Amerika, Arap dünyasını korkutmak için süper gücünü çok uzun zamandan beri kullanıyor. Bu durum şimdi sona erdi. Eşit durumdayız. Beni tehdit etmenize izin veremem.
- Bay Haşim... dedi başkan, kıpkırmızıydı. Burada tehdit edilenin siz olduğunu söylemek güç. isterseniz, bunu kimin başlattığını unutalım.
Çevirmen konuşurken bir sessizlik oldu, sonra Haşim'in sesi duyuldu.
- Bunu sizin ülkeniz başlattı. Arap uluslarını kandırarak ve dünyada hak ettikleri yeri almalarını önleyerek, istenmediği Arap topraklanna karışarak. Üstelik, beni füzelerinizle tehdit ederek kandırmayı hâlâ sürdürüyorsunuz. Beni bir daha tehdit etmeyeceksiniz, anlaşıldı mı? Bahanelerinizi de duymak istemiyorum. Gerçekleştirmeniz gereken taleplerimi daha fazla tartışmak istemiyorum. Sizinle ya da yönetiminizle bir diyaloga girmek niyetinde değilim. Ne şimdi ne de ileride. Tek amacım, isteklerime itaat ettiğinizi bilmek! Ediyor musunuz ? Lütfen evet ya da hayır diye cevap verin.
Haşim Dışişleri Bakanlığı çevirmeninin söylediklerini tercüme etmesi için durakladı. Başkan adamın kabalığına öfkelenmiş, dişlerini sıkıyordu.
- Bay Haşim, niyetim sizi tehdit etmek değil. Sadece silahınız patlar ve Amerikan vatandaşları zarar görürse doğabilecek korkunç sonuçlan anlamanızı istiyorum. Bunun sizi ve arkadaşlarınızı sokacağı tehlikeli durumu anlamanız gerekiyor. Eğer bu kimyasalı yayarsanız, siz de onlar da ölecek. Sadece bu kadar da değil, bu ülke çeşitli dinlerden ve milliyetlerden oluşuyor. Burada Arap kanı taşıyan, Afganistan'dan ya da doğduğunuz Suudî Arabistan'dan gelme bir sürü insan var. Bunlardan büyük çoğunluğu, Tanrı korkusu taşıyan Müslümanlar. Onlar da saldırınızın kurbanı olacaklar. Bir Tanrı adamı olarak, bir Müslüman olarak endişelenmediğinizi söyleyemezsiniz sanınm. Bu insanlar sizin erkek ve kız kardeşleriniz ve onlann çocukları. Masum Müslümanların öldüğünü görmek isteyeceğinize inanamıyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi ?
Haşim'in saniyeler sonra gelen cevabı, sertti.
- Hiçbir şey anlamam gerekmiyor. Eğer Müslümanlar ölecek-se, kutsal ve haklı bir davanın şehitleri olurlar. Soruma hâlâ cevap vermediniz, isteklerime itaat ediyor musunuz ?
Başkan öfkesini bastırmaya çalıştı.
- Bay Haşim, uymaktan başka seçeneğim yok. Koşullarınız yerine getirildikten sonra, bana bombanın güvenlik içinde etkisiz-leştirileceği konusunda nasıl bir garanti verebilirsiniz ?
Çevirmenin işi bittikten sonra, Haşim'in sesi duyuldu.
- Allah şahittir ki, sözüm garantidir. Bomba, benim belirlediğim zaman geçtiğinde otomatik olarak patlayacak şekilde ayarlandı. Bombayı sadece ben etkisizleştirebilirim. isteklerim karşılandığında, size bombanın yerini bildireceğim.

- Ya basın ve televizyon sorunu ?
- Beni ilgilendirmiyor. Ortadoğu'daki birliklerin nasıl geri çekileceği de. Beni tek ilgilendiren, isteklerimin süresi içinde karşılanması.
- Bay Haşim, Amerika demokratik bir ülke. Ben sadece bir yönetimin başıyım. Askerlerin istediğiniz süre içinde, herhangi bir açıklama yapmadan çekilmesi beni siyasetçilerin ve basının sorularıyla baş başa bırakır. Amerika halkı birliklerinin Ortadoğu'dan neden çekildiğini bilmek ister. Başta Arap ülkeleri olmak üzere, müttefiklerimiz de. Böylesi bir geri çekilme, sizin de kabul edeceğiniz gibi, ciddi uluslararası yankılar uyandırır.
Tarayan: Yaşar Mutlu
Haşim'in sesi sakin, neredeyse heyecansızdı.
- Dinlemiyorsunuz, Sayın Başkan. Lütfen nutuklarınızla zamanımı harcamayın. Bu konuşmanın içine çekilmeme izin vermem. Diyaloga girmeyeceğim. İsteklerimi yerine getirecek misiniz, evet mi, hayır mı ?
- Evet, Bay Haşim, yerine getireceğim. Size yardım etmeye çalışıyorum ama, işimi hiç kolaylaştırmıyorsunuz. Her ikimizin görüşlerini de kapsayacak bir yol bulunamaz mı? Geri çekilmeyiza-mana yaysak? Birkaç haftaya? Bu kabul edilemez mi? İstekleriniz yine de yerine getirilir. Bu arada, bu isteklerin nasıl karşılanacağım birlikte kararlaştırırdık.
Haşim cevap vermeden önce uzunca bir sessizlik oldu. Bu kez sükûnet yerini hiddetli bir sese bırakmıştı.
- Siz Amerikalılar her zamanki gibi, dinlemeyi bilmiyorsunuz. Size isteklerimi söyledim. Diyaloga girmeyeceğimi anlattım. Oy~ sa siz hâlâ beni yumuşatmaya, pazarlık etmeye çalışıyorsunuz. Anlayın artık, pazarlık etmeyeceğim. Pazarlık girişimlerinizle canımı sıkıyorsunuz, Sayın Başkan. Ama çok daha ciddi bir hata yaptınız.
- Ne hatası ?
- Bana yalan söylediniz. İsteklerimi yerine getireceğinizi söylerken kesinlikle ciddi olmadığınıza inanıyorum.
Çevirmen Haşim'in cevabını okurken konferans odası ölüm sessizliğine büründü, başkan dönüp danışmanlarına baktı. Birden, Haşim devam etti.
- Biraz önce verdiğiniz sözü tutma niyetinde olmadığınıza inanıyorum. Benden yardım isterken, sadece zaman, kazanmayı düşünüyorsunuz. Kalan beş günü kullanarak, bombayı patlamadan bulmaya çalışacağınızı biliyorum. Bunu umduğunuzu biliyorum, Sayın Başkan, ama bu boş bir umut. Evet, FBİ'ınız hücrelerimden birinin yerini belirleyip saldırdı. Allah'ın yardımıyla adamlarım kurtuldu, Oysa benim Amerika'da gizlenen birçok adamım var. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, hepsini bulmanız imkânsız. Onları bulsanız, hepsini öldürseniz bile, sözümü yerine getirmemi engelleyemezsiniz. Haşim kısa bir sessizlikten sonra devam etti. Size yüzde on beşin yeterli olmayacağını söylüyorum. Başkentinizi ve insanlarını sadece bütün Amerikalı askerleri geri çekerekve isteklerimden her birini karşılayarak kurtarabilirsiniz. Bu nedenle, size benim ve Allah yolunda şehit olmaya hazır arkadaşlanmm kararlılığını kanıtlamak için, azmimizin bir örneğini, Amerika'yı yerle bir etmek için ölmeye hazır olduğumuzu göstermek zorun-
dayım. Bilin ki, bu size göstereceğim son örnek olacak. Bundan sonra, sadece başkentinizin tamamen yerle bir edildiğini göreceksiniz.
Çeviriyi dinlerken giderek daha da panikleyen başkan araya girmeye çalıştı.
- Hayır, lütfen, beni dinleyin... Gelen cevap sert ve affetmezdi.
- Bir daha sözümü kesmeye kalktığınızda, hattı hiç açmamak üzere kapatırım. Asıl dinlemesi gereken sizsiniz, Sayın Başkan, onun için iyi dinleyin. Siz ve danışmanlarınız böyle istediniz. Yersiz umutlarınız ve inadınızla masum insanları ölmeye mahkûm ettiniz. Yine de vereceğim bu son örnek durumunuzu gözden geçirmenize yardım edecek. Aklınızı yapılması gerekene yöneltecek, bundan böyle yalanlara ve sahte sözlere yer olmadığını anlatacak. Geceyansı, dört saatten az bir zamanda, uyarımı görüp hazmettiğinizde yeniden konuşacağız. O zamana kadar, Sayın Başkan, Allah ölüme mahkûm ettiklerinizin ruhlarına acısın.

50
Washington, D.C. 21:05
- Uykum var, Anne.
- Biliyorum canım, ama bu çok önemli. Anne Jack'le buluşacak. Sen de bu arada bir pizza yiyip çilekli süt içebilirsin. Fena mı olur?

Nikki, Daniel'm saçlarım okşadı, birlikte 10. Cadde ve E Cadde-si'nin kesiştiği köşedeki pizzacıya girdiler. Çocuğun uyku saati geçmiş, Daniel mızmızlanmaya başlamıştı. Oğlunu bu kadar geç saatte sokağa çıkarmaktan pek hoşlanmıyordu, ama ne var ki annesinden briçini feda edip, dadılığa gelmesini isteyecek cesareti bulamamıştı; bunu daha önce birçok kez yaptığından, annesinin iyi niyetini kötüye kullanmak istemiyordu artık. Bu yüzden Daniel'ı doğruca eve götürmek yerine, sarıp sarmalayıp arabaya bindirmiş, on dakikalık yola, pizzacıya getirmişti.
Köşedeki pencerenin yanındaki masaya oturdular. Garson kız gelince Nikki kendisi için bir kahve, Daniel'a da peynirli ve domatesli küçük boy bir pizza ile çilekli süt ısmarladı, sonra da oğlunun Barney çantasından çıkardığı renkli kalemler ve boyama kitabıyla Daniel'ı oyalamaya çalıştı.
- Hadi bana bir şeyler çiz.
Daniel resme dalıp sayfaları çiziktirmeye başlar başlamaz, genç kadın FBİ Genel Merkezi'ni izlemeye başladı. Karşı kaldırımdaki yüksek binanın neredeyse tüm ışıkları yanıyor, yer altı otoparkına bir sürü araba girip çıkıyordu. Gecenin bu saatinde, dokuzdan sonra, bunun her zamankinden daha yoğun bir faaliyet olduğunu düşünmeye başladı; yoksa düş mü kuruyordu ? Hoover binasının çevresi akşam iş çıkışı saatinden sonra sa-kinleşiyordu, aynı şey civar bar ve restoranlar için de geçerliydi. Jack'le kalabalık öğle saatlerinde bu restoranda birçok kez bu-luşmuştu ama, ilk kez akşam geliyordu, masalara dağılmış beş altı kişiyle restoran hemen hemen boştu.
Yine camdan dışarı baktı. Jack dokuzu çeyrek geçe geleceğini söylemişti. îlk kez gecikmişti, koyu lacivert Ford'un bir sokak lambası altında durduğunu görmesi için yirmi dakika daha beklemesi gerekti. Jack ön sağ koltuktaydı. Direksiyonda bir siyah vardı, arka koltukta da kırkına merdiven dayamış, yorgun yüzlü, Slavlara özgü elmacıkkemikli bir adam.
Jack'in arabanın kapısmı kapatmasını, sonra da tavanına elinin ayasıyla vurmasını izledi. Sürücü kaldırımdan uzaklaştı, sağa döndü, FBİ binasımn yanından geçerek 10. Cadde'de gözden kayboldu.
Adamlar Jack'in iş arkadaşlarıydı; bu kadarı anlaşılıyordu. Birkaç saniye sonra Jack restoranın kapısında göründü. Nikki'nin gözüne ilk çarpan, gözlerinin altındaki siyah halkalar oldu. Bitkin, soluk ve tükenmiş görünüyordu. Daha o anda buluşmak için ısrar ettiğine pişman oldu. Jack onları gördü, elini sallayıp yaklaştı, genç kadını yanağından öptü.
- Nikki, hem geciktiğim hem de son iki gün için özür dilerim. Başımı kaşıyacak zamanım olmadı. Daniel'ın saçlarını okşadı. Uykusuz kaldın, değil mi ? Benim kovboyum nasıl ?
- Ben iyi, Jack. Daniel pizzasıyla oynadı, sonra yeniden renkli kalemlerine döndü.
Nikki, Jack'in soran gözlerle kendisine baktığını gördü.
- Yanımda getirmek zorundaydım, Jack. Bakıcı bulamadım.
- Boş ver. İkinizi de gördüğüme sevindim.
- Perişan görünüyorsun.
Collins, Nikki'nin yanındaki iskemleye çöktü, başını salladı, genç kadının elini okşadı.
- Gözümü açamıyorum. Neler oluyor, Nikki? Bu kadar acil olan ne ?
- İstersen önce birer kahve söyleyelim, sonra konuşuruz.
Washington, D.C. 21:54
Tamir, Pennsylvania Caddesi yönünde ilerledi. Kalbinin atışım hissediyordu; korkudan değil, heyecandan. Bütün bunlara rağmen, içinde tuhaf bir dinginlik vardı. Ölüm sadece birkaç dakika ötedeydi, kamyonu sürerken dua okudu, yüce Kuran'ın o çok rahatlatıcı ayetlerini: "Dualarım ve fedakârlığım ve hayatım ve ölümüm hepsi
406
Allah adına. Ve ona her yandan ölüm gelecek, ama o ölmeyecek." Beynine düşünceler doldu; Cidde'deki ailesini düşündü. Onları bir daha göremeyeceğini biliyordu, ama önemli değildi bu, böylesi dünyevî düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. O Tamir Sala-mah'tı ve cennette yeri olacağı vaat edilmişti. Kamyonu sağa, Pennsylvania Caddesi'ne çevirdi, iki blok sonra hedefine varmış olacaktı.
Washington, DC. 21:40
- Benimle bir konuda dürüst olmanı istiyorum, Jack. Bu koşullar altında ne kadar dürüst olabiliyorsan, o kadar.

Nikki, Jack'in garson kızın getirdiği kahveyi yudumlamasını izledi. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, ama önemli bir şeyler geleceğinin farkında ve tetikteydi. Genç kadmın söylediklerinin şaşkınlığıyla başını kaldırdı.
- Hangi konuda dürüst Nikki? Hangi koşullardan söz ediyorsun?
- Sana bir şey sormak istiyorum. Saçma bir soru gibi geleceğini biliyorum, ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Nikki Jack'e doğru eğildi, koluna dokundu. Jack, bu kentte bir şeyler mi oluyor? Sanki... yani, halkın bilmemesi gereken bir şeyler mi oluyor? Federallerin ve belki öteki güvenlik kuruluşlarının halktan saklamak istedikleri bir şeyler?
Tepkisini görmek için Jack'in yüzüne baktı. Jack kaşlanm çattı, hemen uyandı. Nikki, kesinlikle tepki gösteriyor, diye düşündü. Jack'te, tanıştıklarından beri ilk kez açık bir gerginlik görüyordu, bir an neredeyse korkmuş gibiydi.
- Neden söz ediyorsun, Nikki?
Yine adamın yüzüne baktı. Nikki'ye açık bir dikkatle bakan soluk mavi gözleri kısılmıştı. Restorana girdiğinden de daha soluk - görünüyordu.
- Basit bir soruydu Jack. Collins'in kaşlan yine çatıldı.
- Beni şaşırtıyorsun Nikki.
- Eğer güvenlik ya da herhangi bir sebepten cevap veremiyor-san, söyle Jack, ben de sormaktan vazgeçerim.
- Nikki, ne amaçladığını gerçekten anlamıyorum. "Bir şey" derken, tam olarak ne demek istedin ?
Nikki Reagan Havaalanı ziyaretini, polis tatbikatını ve Daniel'ın
yuvasının yakınındaki askerleri anlattı. Brad Stelman'ın izlendiğini anlatıp anlatmamakta tereddüt etti, sonunda anlatmamayı yeğledi.
- Bütün bunlar kuşkuludan da öte, Jack. Bana sanki etrafımda bir şeyler dönüyormuş gibi geldi. İşinle ilgili konuşmaktan hoşlanmadığını, sormaya hakkım olmadığını da biliyorum ama, bu kez sormak zorunda olduğumu hissettim.
- Bütün bunların nedeni bu muydu? Benimle bu akşam buluşmak istemenin tek amacı bu mu ?
- Öyle. Tabiî, seni özlediğimi söylemenin dışında. Collins fincanını masanın üzerine bıraktı, kafasını salladı.
- Nikki, polisler ve ordunun neler çevirdiğini bilmiyorum. Bunu, onlara sorman gerek. Ama bir konuda haklısın, işim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Onun için, gerçekten bir şey olsa ve Federaller o şeyin üzerinde çalışsalar da sana bir şey söyleyemezdim. Ama bu kez bir istisna yapacağım. Kentte benim bildiğim, önemli hiçbir şey olmuyor Nikki. Hiçbir şey.
Nikki, Jack'in cevabını sindirmeye çalıştı. Sanki doğruyu söylüyormuş gibi gelmişti, ama kesinlikle emin değildi. Üstelik, ilk verdiği tepki de düşündürüyordu onu.
Neden böylesine dikkatli ?
- Belki burada açık konuşmam gerekiyor Jack. Beni en çok kuşkulandıranın ne olduğunu söylememi ister misin ? Neredeyse yirmi dört saattir yoksun, bu arada bir telefon bile etmedin. Bu, senin yapacağın bir şey değil Jack. Her zaman telefon edersin. Her zaman bana iyi olduğunu bildirirsin. Aramayınca, biraz önce düşündüğümü anlattığım bir işe karışmış olup olmayacağını merak ettim. Ben gazeteciyim, unuttun mu ? Gazeteciler böyle şeyler hissettiklerinde üzerine gitmek isterler. Onun için, bu konudaki gerçeği öğrenmem gerek Jack. Gerçekten.
Adamın yüzünü inceledi. Huzursuz görünüyordu, cevap vermedi.
- Jack, söylediklerimi duydun mu ?
- Evet, duydum. Bakışlarını Nikki'den kaçırdı, yeniden sessizliğe gömüldü, gözlerinden uyku akan, boya kalemleriyle oynayan Daniel'a baktı.
- Konuş benimle, Jack. Kafandan neler geçiyor? Anlat bana, eğer söylediklerini unutmam gerekecekse, emin ol unuturum.
Jack yine cevap vermedi. Nikki onu hiç bu kadar huzursuz ve sanki bir şeyden dolayı acı çekiyor, içinin derinliklerindeki bir korkuyla boğuşuyor gibi görmemişti. Daniel'a bakarken yıkılacak haldeydi.
- Jack... Neyin var?
- Hiç... hiçbir şey!..
- İşte buna inanmıyorum Jack. Gözlerinin içine bakıp konuştu. Kötü bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Seni derinden endişelendiren bir şey var. Gerçeği öğrenmek istiyorum.
Washington, DC. 21:57

Tamir Salamah kamyonu 10. Cadde'ye çevirdi. Sağında hedefi vardı, betondan bir dev gibi yükselen Hoover binası. Elli metre önünde, FBİ'ın yer altı otoparkının girişini gördü. Evrak çantasını kamyonun arkasına, ölümcül yükünün ortasına yerleştirmişti. Yanındaki koltukta da patlamayı tetikleyecek uzaktan kontrol cihazı vardı. Cihazı eline aldı. Pil göstergesinin kırmızı ışığı, bombanın patlamaya hazır olduğunu gösteriyordu. Yapması gereken tek şey, düğmeye basmak ve cennete gitmekti.
Kamyonu Hoover binasının önünde durdurup camı indirdi, motoru çalışır bıraktı. Yolun kenarındaki levhada "DURMAK YASAKTIR" yazılıydı. Kaldırımın kenarına, bomba yüklü bir arabanın fazla yaklaşmaması için önlem olarak kalın beton babalar yerleştirilmişti. Oysa Tamir yeterince yakın olduğunu biliyordu. Kamyonu durdurduğu anda, yer altındaki girişten çıkıp dikkatle yaklaşan üniformalı iki FBİ memuru gördü, Ellerini bellerindeki tabancalarının kabzasına koymuş yaklaşırken, Tamir'in Ortadoğulu yüz hatlarını gördüler; içlerinden biri, gergin bir sesle sordu.
- Hey arkadaş, ne arıyorsun ?
- Bir teslimatım var. Tamir parmağım uzaktan kumandanın düğmesine koydu.
- Ne yapacağın beni hiç ilgilendirmiyor, burada durmak yasak. Kahrolası kamyonunu hemen çek buradan. İşareti görmedin mi ?
- Evet görüyorum. Tamir gülümseyip düğmeye bastı.
Washington, DC. 09:45
- Nikki, sana bunu anlatmamam gerektiğini biliyorum, ama buraya, seninle buluşmaya gelmeden önce, Maryland'de bir cinayet mahallindeydim. Collins genç kadına bakıp bocaladı; Nikki'ye da-
ha fazlasını, her şeyi anlatmak, yüreğini böylesine daraltan korkunç sırrın yükünden kurtulmak istiyordu. Annesini ve Daniel'ı alıp, D.C.'den uzaklaşmasını söylemek. Daniel'ın minicik yüzüne her baktığında, çocuğun kalemlerle oynayışını izlediğinde, yüre-ğindeki sızının arttığını hissediyordu. Kurbanlar çocuktu, gencecik, Sean'dan iki yaş daha küçük. Nikki elini ağzına götürdü.
- Bu... bunu duyduğuma çok üzüldüm.
- ikisi de makineli tüfekle öldürülmüş.
- Bunu... bunu kim yapmış? Jack'in yüzü yoğun bir nefretle doldu.
- Sapık bir katil. Bir manyak. Zaman geçirmeden, yem bir cinayet işlemeden yakalamamız gereken biri. Ama bu herhangi bir katil değil Nikki, bu herif... Collins yemden bocaladı, karşıdaki FBİ binasına, gecenin karardığında ışıklan yanan pencerelere baktı, binanın içinde görevlerini yapmaya uğraşan, tıpkı onun Nikki'ye söylemek istediği gibi, kanlarına, kocalanna, çocuklanna, sevdiklerine olabildiğince çabuk D.C.'yi terk etmelerini söylemekten başka bir arzulan olmayan kadınlar ile erkekleri düşündü. O pencerelere bakıp yanan ışıklan gördükten, meslektaşlarının karşılaştıkları ikilemi hatırladıktan sonra, yüreği parçalanarak da olsa, genç kadına her şeyi anlatma isteğini dizginledi. Nikki, üz... üzgünüm. Bu konuda daha fazla konuşamam... Çok rahatsız edici bir şey. Anlıyor musun?
Uzanıp Jack'in elini tuttu.
- Anlıyorum, dedi Nikki endişeli bir sesle, beni bunun için mi aramadın ?
Collins yorgunca başını salladı.
- Eve gelip biraz dinlenmek ister misin ?
- Gelemem Nikki. Dönmem gerek. Bitirmem gereken işler var. Ondan sonra masamın üzerine yığılınm herhalde. Collins eğildi. Dinle, zaten gereğinden çok konuştum. Sadece bu söylediklerim yüzünden, başım büyük belaya girebilir. Bir şeyi lütfen anla. Bu herifi yakalamamız, üstelik çok kısa zamanda yakalamamız çok önemli. Ama ne basına ne de halka en ufak bir bilgi vermemek yönünde emir aldık. Tek kelime bile sızmayacak. Şimdilik böyle.
-Neden?
- Buna şimdi cevap veremem Nikki. Ama inan bana, hayatî önemi var. Herhangi bir bilgi, en ufak bir ima bile çok daha fazla insanın hayatım tehlikeye atar. Vicdanında böyle bir yük istemezsin, değil mi ? Onun için, anlattıklanmın tek bir kelimesini bile
hiç kimseye söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum. Hiç kimseye, arkadaşlarına, ailene, başkalarına. Yoksa başım büyük derde girer, senin de, başka bir sürü insanın da.
- Söz veriyorum Jack.
Daniel renkli kalemlere olan ilgisini kaybetmiş, uykulu uykulu annesine dönmüştü.
- Uykum geldi Anne.

Nikki oğluna sıkıca sarıldı, kolunu sıvazladı.
- Tamam hayatım, birazdan gidiyoruz.
Collins Daniel'ın saçlannı okşadı, sonra elini Nikki'nin koluna
koydu.
- İlk fırsatta, buradan birkaç günlüğüne uzaklaşacağız, sana söz veriyorum. Sen, ben ve Daniel. İstersen, yazlık eve gideriz. Hatta hemen, yarın sabah gidersin, ben de fırsat bulur bulmaz arkanızdan gelirim. Bakarsın, anneni de alırsın. Onun için eski günlerdeki gibi olur. Ne dersin ?
Nikki'nin yüzü aydınlandı.
- Harika olur Jack.
Collins içinin umutla dolduğunu hissetti. Nikki ve ailesini D.C.'den uzaklaştırmayı başarırsa, rahatlamış olacaktı.
- İşim biter bitmez gelirim. Söz.
- Ama hemen şimdi gidemem Jack. İşim var...
- İzin al. Hasta olduğunu söyle. Her neyse. Zaten yeterince çalıştın. İkimiz de öyle. Birlikte olmaya ihtiyacımız var.
Nikki Jack'in elini okşadı.
- Biliyorum. Yine de ikimizin işi bitene kadar bekleyelim. Ne yapman gerekiyorsa yap, Jack. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Bir de bana söylediklerinin ikimiz dışında hiç kimsenin kulağına gitmeyeceğine söz veriyorum.
Collins yenilgiyi hissetti. Genç kadını Chesapeake'e gitmeye zorlayamazdı. Zaten şimdi bile söylemesi gerekenden fazlasını anlatmıştı. Biraz daha ısrar etmesi, Nikki'yi kuşkulandırdı.
Daniel yeniden esnemeye başladı.
- Gitsem iyi olur Jack. Daniel uykusuzluktan yakılıyor. Çoktan yatakta olması gerekirdi.
- Tabiî. Sizinle birlikte çıkayım.
Kahvelerini bitirdiler, Collins Nikki'nin koluna girdi, bir eliyle Daniel'ı tutan genç kadını kapıya doğru götürdü. 10. Cadde'nin soğuğuna çıktılar.
- Daniel'ı arabaya taşımamı ister misin? diye sordu Jack.
- Gerek yok Jack. Arabayı iki dakikalık yola bıraktım.
- Dert değil.
- Bürona dönsen, daha iyi. Biraz uyumayı denesen iyi olur. Fırsat bulursan, yarın beni ara. Olur mu ?
Collins cevap vermeye hazırlanırken gözü yola, yüz metre kadar ötede, FBİ binasımn tam karşısına park etmiş koyu renkli bir kamyona takıldı. Kamyon beton güvenlik babalarının hemen yanında durmuştu. Caddenin güçlü ışığında, kamyona yaklaşan ve sürücüyle konuşmaya başlayan üniformalı iki FBİ memurunu gördü.
Saniyenin onda biri kadar sonra, dev bir gök gürültüsü gibi, korkunç bir patlama oldu, dayanılmaz bir basınç Collins'in ciğerlerindeki havayı emdi. Yer sarsıldı, portakal renkli alevlerden oluşan bir mantar gökyüzüne doğru yükseldi. Collins bir dakika önce -yanında Daniel'ın elini tutan Nikki- kamyona bakıyor ken, şimdi sokaktan kıvrılarak gelen kavurucu sıcaklıkta bir rüzgârın, sonra da o rüzgârı izleyen öfkeli ve kırmızı bir alev duvannın karşısında buldu.
Sonra ikinci bir patlama oldu. Basınç dalgası restoranı vurdu, camekânları parçaladı, üçünün de ayaklarını yerden keserek sıcak ve karanlığın içine attı.
51
Beyaz Saray 22:03
Gece bulutsuzdu, yıldızlar çıkmış, yağmur dinmişti. Gül Bahçesi, insanı ürpertecek kadar sakindi. Başkan soğuktan korunmak için bir palto giymişti, yüzü sıkıntılıydı, yorgunluktan vücudu sızlıyordu. Acil durum odasının duvarlarına dayanamamıştı: yirmi saati aşkın bir süredir uyumamış, Beyaz Saray'dan ayrılmamıştı, artık temiz havaya ihtiyacı vardı, derin derin nefes alıp verdi.
- Ne diyorsun Bob ?
Aracılık görevini yapmaya çalışan danışmanı Rob Rapp yanında duruyordu. Diğer danışmanları, Haşim yeni saldırısının haberini verirken acil durum odasında başkanın yanında olan beş erkek ve kadın, bu kez de çevresindeydiler.
- Bir daha vuracağına kuşku yok. Bahse girebilirsiniz. Ama eğer sinir gazı kullanırsa yandık. Bir gaz saldırısını basından saklamamız imkânsız. Her muhabir, her televizyon kanalı olanı

duyacaktır. Biz gözümüzü açıncaya kadar ülkenin her köşesinde manşetler, flaş haber programları, sokaklarda kaos olacak.
- Dick, sence sinir gazı kullanma ihtimali var mı ? Yüzü giderek solan, umudunu gittikçe yitiren Booth CİA başkanına döndü.
- Haşim'in çarpık zihniyetini düşününce, gaz kullanma ihtimalini yüksek görüyorum. Pazarlık gücünü artırmak için, belki az bir miktar kullanacak. Üstelik, şehit kelimesinin altını özellikle çizdi efendim. Bu da bir çeşit intihar saldırısını çağrıştırıyor. Bu saldın iki biçimde gerçekleşebilir. Sadece kararlılığını göstermek için, kentin dışında, oldukça uzakta bir yere saldırıp nispeten az ölüme neden olur. Ya da ciddiyetini vurgulamak ister, önemli bir hedefe saldırıp bir sürü insan öldürür. Hangisini seçerse seçsin, bana kalırsa bantta gördüklerimizden çok
daha fazla ölüm, çok daha ciddi hasar bekleyebiliriz. Konuyu tırmandırmaya, bizi blöf yapmadığına inandırmaya çalışacak. Son tehdidini gerçekleştirebilecek durumda olduğunu göstermek isteyecek.
- Aman Tanrım, bu herif çılgın bir manyak. Cehenneme gitsin ! Başkanın sesi umutsuzluk yüklüydü. On dakika kadar önce, Haşim bağlantıyı kestiğinde, FBÎ başkanını ve Genelkurmay başkanını uyarmıştı. FBİ ve ordu birliklerinden oluşan bir düzine kadar kimyasal silah ekibi derhal Washington'daki stratejik noktalara yerleştirilmişti. Bahçedeki herkes saniyelerin akıp gittiğinin bilincinde, sadece başkentte değil, Amerika'nın herhangi bir kenti ya da kasabasında her an bir saldırının gerçekleşeceğinin, sayısı bilinmeyen masum sivilin öleceğinin farkındaydı. Tehlikeyi önlemek için, belli başlı kentlerde ordu KİS birimleri alarma geçirilmişti.
Oysa, düşmanın sürpriz avantajı, insanın içini ezecek bir gerçekti: saldırı düşmanın belirlediği bir zamanda, onun seçtiği bir hedefe karşı yapılacaktı. Başkanın yanındakiler, güçsüzlüklerinin farkındaydı: tek yapabildikleri, kaz gibi oturup saldırıyı beklemekti.
- Bu kadar ileri giderse, bu sırrı nasıl gizli tutarız? Bu kent çıldırır. İnsanlar kaçmaya başlar. Ondan sonra ne yaparız ? Ya Haşim ? Tehdidi etkisizlesin Mantıklı değil.
- Herif aptal değil efendim, dedi Bob Rapp. Bana kalırsa, bu saldırıyı stratejisine uyacak bir biçimde planlamış olmalı. Özellikle isteklerinin karşılanacağı konusunda umutlanmaya başladığı bir anda, her şeyi mahvetmeyi göze alamaz.
- Buna şaşıracaksın ama, Tann'dan haklı olmanı diliyorum. O kasabın bu akşam öldüreceği zavallılara bir faydası olmasa bile. Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum. Bu saldırıyı önleyecek hiçbir şey yapamadığımıza inanamıyorum...
- Adamlarımızı alarma geçirip beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok, efendim.
Başkan sakinleşmek için birbiri ardına derin nefesler alıp verdi, sakin bir şekilde düşünmeye çalıştı.
- Peki öyleyse, yapacağımız iki şey var. Önce, Başkan Kuz-min'le görüşmem gerek. Bütün tutukluları serbest bırakabilmeli-yiz. Haşim'in eline önemli bir şey vereceğiz, hem de zaman kaybetmeden.
- Ama Kuzmin, bunu kabul etmeyeceğini ısrarla söylemişti efendim.
- İstese de istemese de kabul edecek. Biz burada iblis ile yılanın arasında kaldık.
- Elimizde baskı yapacağımız bir koz yok, efendim.
- Öyleyse düşünün, bir koz bulun. Hem de derhal. Yapılacak ikinci iş, eğer her şey kötü gider ve Haşim'in bombası patlarsa, bunun sonucunda karşılaşacağımız büyük sayıda ölü ve yaralıyla nasıl baş edeceğimizi gösterecek bir kıyamet günü çalışması istiyorum.
- Bu çalışma başlatıldı efendim. Askerî plancılar ve FEMA (Federal Kriz Yönetimi) tarafından. Yarın sabah sekizde bütün stratejilerin hazır olacağına söz verdiler.
- Bir plan istiyorum, baylar -hayır, herhangi bir plan değil, planı istiyorum- eğer en kötüsü gerçekleşir ve bu kent savaş alanına dönerse, iki yüz elli bin ceset ve yüz binlerce yaralıyla nasıl baş edeceğimizi gösteren planı. Sakın yanlış anlamayın.
Başkanın buz gibi sözlerindeki sertlik, çevresindeki herkesin sırtını ürpertti. Tam o sırada Batı Kanadı'nın sütunlu galerisinden sesler duyuldu. Paul Burton bahçeye açılan kapılardan çılgın gibi fırladı. Gizli servis elemanlarının yanından geçip soluk soluğa, başkanın yanına koştu.
- Oldu efendim. On dakika önce... kent merkezinde. Burton'ın yüzü bir korku maskesi gibiydi. Korkunç bir patlama oldu.
Başkanın yüzü kül gibiydi.
- Tann aşkına, nerede ?
- FBİ Genel Merkezi'nde.

- Ne kadar ciddi, Paul ? Kaç ölü ?
Başkan Oval Ofıs'e dönmüş, çalışma masasının arkasına geçmişti. Danışmanları da odayı doldurmuştu. Hepsi büyük bir panik içindeydiler; dehşetle, odanın bir köşesine çekilmiş, bilgi almak için Hoover binasındaki üst düzey ajanlarından biriyle cep telefonundan heyecanla konuşan FBI başkanına bakıyorlardı.
- Henüz bilmiyoruz efendim, diye cevap verdi Burton. FBI bölgeyi kordon altına aldı. İlk belirtilere göre bir intihar saldırısı, ama ayrıntılar bölük pörçük.
- Sinir gazı yayılmış mı ?
- Şimdilik bunu da bilmiyoruz. Orası karmakarışık. Tam olarak neler olup bittiğini bilen pek yok. Tek bildiğim, Hoover binasının 10. Cadde girişinde bir kamyonun havaya uçtuğu.
- Aman Tanrım!
Bütün gözler cep telefonunu kapayıp başkana doğru yürümeye başlayan FBİ başkanına döndü.
-Doug?
- Oldukça ciddi, Sayın Başkan. Doug Stevens'ın yüzü bembeyazdı. Korkunç bir patlama. Kayıp sayısını tahmin etmek için henüz çok erken, ama onlarca ölü, bir sürü de yaralı olduğu anlaşılıyor.
Başkanın yüzü endişeyle gerilmişti.
- Gaz yayılmış mı?
- İlk belirtilere göre, hayır efendim. Ama emin değilim.
- Öyleyse, emin ol. Oraya bir kimyasal silah ekibi gönder. Çabuk!
- Gittiler bile efendim.
- O zaman cevabı istiyorum, derhal. Başkan bembeyaz yüzünü Paul Burton'a çevirdi. Kıyamet günü planımızın ne aşamada olduğunu öğren. Eğer mümkünse, çalışmaları hızlandır. Haşim'in saldırısı kaçınılmazsa, o plana ihtiyacımız olacağı kesin.
Başkan dişlerini sıktı, elini yüzüne götürdü. Öfkesini kontrol etmekte yine zorlanıyor olması umutsuzluğunu, görünürde çaresiz bir ikilemin tuzağında olmanın hırsım yansıtıyordu. Çevresindekiler yüzüne kapadığı elinin titrediğini görünce, bir an başkanın denetimini yitirdiği, yıkılmak üzere olduğu izlenimine kapıldılar; ama elini çektiğinde titreme durmuş, sesi birden sertleşmişti.
- Bob, kimyasal silah ekibinden bir cevap alır almaz, Ebu Ha-şim'le yeniden bağlantı kurmam istiyorum.
- Ama geceyansı demişti, efendim.
- Ne dediğini çok iyi biliyorum. Başkan yumruğunu masaya vurdu. Dediğimi yap. Orospu çocuğuyla konuşmak istiyorum.
Washington, D.C. 21:59
Beyaz Saray'ın sekiz blok ötesinde, Potomac kıyısındaki Mu-hammed Raşid 10. Cadde'den yükselen ve kulaklan sağır eden patlamayı duymuştu. Arabayı kaldınmın kenannda çekip camı indirdi, patlamadan sonra gece sessizliğine bürünmüş Washington sokaklannda gök gümbürtüleri gibi dolanan yankılan dinledi. Arabalann durduğunu, şaşkınlıktan donakalmış yayalann göğe baktıklanru gördü.
Raşid iki dakika sonra, ilk sirenlerin çığlığını işittiğinde güvenliğe, Eisenhower Otoyolu ve Chesapeake'e doğru yol alıyordu.
t 1 O
Beyaz Saray 22:50
Başkan mikrofonu çalıştırdı. Acil durum odasına dönmüştü. Yüzünü kaplayan kırmızılık, öfkesini gösteriyordu.
- Bay Haşim, ben Başkan Booth. Beni duyuyor musunuz ? Haşim cevap verdi, çevirmen cevabın İngilizce'sini söyledi. Ses
yine sakin, neredeyse nazikti.
- Evet Sayın Başkan, sizi duyuyorum.
- Bay Haşim, bu akşam yaptığınız -yine masum Amerikalıları öldürmek- bir gün bedelini ağır ödeyeceğiniz barbarca bir terör saldırısı. İşlediğiniz korkunç cinayetin cezasız kalmayacağım bilmenizi istiyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün, adaletin yerine gelmesini sağlamak için ne kadar insanın gücüne ihtiyaç duyacak-sak duyalım, maddî ya da diğer maliyetler ne kadar yüksek olursa olsun, size söz veriyorum. Bu haince saldırırım failleri -siz ve yandaşlarınız- bu acımasız cinayetinizin bedelini ödeyeceksiniz. Beni kızdırdınız Bay Haşim. İçimde asla tahmin edemeyeceğim kadar korkunç bir öfke uyandırdınız. Bunu iyice anlamanızı ve bu cinayetin

suçlularını cezalandırma kararlılığımın ne kadar süreye ve gayrete ihtiyaç olursa olsun, azalmayacağını bilmenizi istiyorum. Sakın hataya düşmeyin, Amerikan adaletine hesap vereceğiniz, günün geceyi izlemesi kadar kesin.
Çeviri bittiğinde, başkan, Haşim'e cevap verme fırsatı tanımadan sözlerini sürdürdü.
- Sizinle açık konuşacağım, Bay Haşim. İstediğinizi elde edebilirsiniz. Tüm istekleriniz karşılanabilir, askerlerimiz Körfez'den çekilebilir, tutuklular serbest kalabilir, ama bu geceden sonra, bu ülkeye geçmişte ya da şimdi yönelttiğiniz korkunç saldırılar yanınıza kâr kalmayacak. Bunu iyi bilin. Ne ben ne de Amerikan halkı tehditleriniz karşısında eğilmeyeceğiz, sinmeyeceğiz. Bir asker olduğunuzu iddia ediyorsunuz Bay Haşim, o yüzden her savaşın hem galip hem de mağlup için bir bedeli olduğunu biliyor olmalısınız. Bu bakımdan, galip gelseniz de gelmeseniz de tehditlerinizin ardında nasıl bir güç olursa olsun, bu savaşın bedelini hayatınızla ödeyeceğinizden eminim.
Çeviri biter bitmez, başkan konuşmaya kaldığı yerden devam
etti.
- Başka bir konuda daha açık konuşmak istiyorum. Bu akşam, ilk konuşmamızdan önce, çarpık terörist zihniyetinizi okuyabilecek bir dizi uzmanın yardımlarından yararlandım. Bana size nasıl yaklaşacağım, psikolojinizi nasıl anlayacağım, sizi bir diyaloga zorlamak için nasıl bir strateji uygulayacağım konusunda önerilerde bulundular. Uyarılan çok değerliydi, bilgileri de, çoğu kez doğru. Ne var ki Bay Haşim, şu andan itibaren tavsiyelerini dinlemeyeceğim. Şu dakikadan sonra, benim ya da danışmanlarımın oluşturduğumuz herhangi bir stratejinin anlamsız olacağını, sizinle açık konuşmanın tek yol olduğunu görüyorum. Bunu kabul edip etmemek, size kalmış. Ama benim açımdan, hile, kurnazlık, rol olmayacak. Burada insan yaşamından söz ediyoruz. Başlarının üzerinde sallanan gerçek ve korkunç tehditten tümüyle habersiz, yataklannda uyuyan yüz binlerce Amerikalının -kadın, erkek, çocuk- masum hayatlarından bahsediyoruz. Onlann hayatları, benim için her şeyden daha önemli. Bu nedenle, bu konuşmadaki kesin açık sözlülüğüme inanmanızı istiyorum. Öyleyse, Bay Haşîm, artık iş konuşalım. Benden istediklerinizi kalan zamanda yerine getirmem imkânsız. Siz ve arkadaşlarınızın bunun farkında olması gerek. Körfez'deki Amerikan birliklerini bu kadar kısa zamanda geri çekmek, lojistik olarak mümkün değil. Ama bu akşam, bu konuşma sona erer ermez, bütün Amerikan askerlerinin Körfez'den geri çekilmesini emredeceğim. Amerikan toprağında bulunup, serbest bırakılmasını istediğiniz her tutuklu serbest bırakılacak ve istediğiniz ülkeye gönderilecek. Listedeki diğer isimlere gelince, kaderlerinin başka ülkelerin elinde ve benim denetimimin dışında olduğunu kabul etmelisiniz. Kuşkusuz, verilen süre içinde serbest bırakılmaları için elimden geleni yapacağım. Yabancı liderlere bu insanların serbest bırakılmasının ne kadar önemli olduğu mesajını ileteceğim. Eğer başarısız olursam, bunun nedeni isteksizliğim olmayacak, Bay Haşim. Bu, size verebileceğim en dürüst cevap.
Çeviri sona erdiğinde, acil durum odası tamamen sessizliğe gömüldü. Sadece hoparlörden gelen belli belirsiz uğultunun duyulduğu uzun ve endişeli bir sükûnet vardı. Masanın çevresindekiler, hattın hâlâ açık olup olmadığını, başkanın öfkeli ama dürüst sözlerinden sonra Haşim'in iletişimi kesip kesmediğini merak ederek birbirlerine baktılar. Arap'ın sesini tekrar duyduklarında ir-kildiler. Sesindeki asabiyetten, kızgın olduğu anlaşılıyordu.
- Söyleyeceklerinizi söylediniz, Sayın Amerika Başkanı. Şimdi de ben konuşacağım. Son konuşmamızda, sizi beni tehdit etmemeniz konusunda açıkça uyarmıştım. Oysa, yine tehdit ettiniz. Hâlâ ediyorsunuz. Tüm uyarılarıma, artık böyle bir hakkınız olmadığını söylememe rağmen. Evet, binlerce Amerikalının ölebi-
T 1 O
leceğini söylerken haklısınız. Oysa tüm saldırganlığınızla, Amerika'nın her zaman haklı olduğu inancınızla onların hayatım hâlâ ateşe atıyorsunuz. Bu hakkı nereden alıyorsunuz, Sayın Başkan? Beni, geçmişte binlerce Arap'a yaptığınız gibi tehdit etme hakkını nereden buluyorsunuz? Hakkınız yok, hiç hakkınız yok.
Sanki Haşim duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi, kısa bir sessizlik oldu, sonra daha sakin bir ses duyuldu.
- Bu gece Washington'da din kardeşlerimin şehadet arzusunun bir örneğini gördünüz. Kutsal bir dava için hayatlarım feda etmeye hazır olduklarını gördünüz. Şu anda şehrinizde olan diğer savaşçılar da gerekirse aynı ölüme severek gidecekler, bir an bile düşünmeden hayatlarını feda edecekler, Sayın Başkan. Ya siz ? Etrafınızdaki insanlar? Siz hazır olsanız bile, vatandaşlarınızdan büyük bir bölümü sizinle birlikte ölmeye hazır mı? Bu akşamki ölümlerin

sebebi sizsiniz. Yalanlarınızla, inadınızla, beni aldatıp kandırmak için harcadığınız boş çabalarla. Yalanlarınızı cezalandırmak, size ve yönetiminize elimdeki gücü bir kez daha göstermek için bir örnek olarak kimyasal silahımı kullanabilirdim. Ama hayır, yapmadım. Onun yerine, daha zararsız bir yol seçtim ve vatandaşlarınıza merhamet, başkanlarının sahte söz ve davranışlarının hak etmediği bir merhamet gösterdim.
Yüzü kıpkırmızı olan başkan, öfkesini kontrol edemiyordu.
- Bay Haşim, bu gece onlarca Amerikalıyı öldürdünüz, hâlâ merhamet gösterdiğinizi söylemek küstahlığım nereden buluyorsunuz? Buna nasıl cüret edersiniz? Bomba patladığında, sokakta masum insanlar vardı...
Çevirmen sözünü tamamlamadan, Haşim araya girdi.
- Susun, Sayın Başkan! Dinleyin, yoksa bu diyalogu hemen keserim!
Çevirmenin söylediklerini duyduğunda, başkan cevabını tutarak yutkundu; yüzü hâlâ kıpkırmızıydı, elleriyle önündeki masanın kenarını kavradı, öfkesi artıyor, karşısındakinin tehditkâr konuşması yüzünden hırslanıyordu.
Haşim devam etti.
- Sonuç olarak, Sayın Başkan, silahımı kullanmamaya karar verdim. Size patlamayı açıklayacak bir yol göstermeye de karar verdim. Ülkenizden sanki halkta birlik varmış gibi bahsediyorsunuz, ama ulusunuz darmadağın. Bu patlamadan sorumlu olabilecek bir sürü öfkeli grup var. Milisler ve vatanseverlerin FBÎ'a saldırmaları için yeterince neden bulabilirsiniz. Eğer akülıysanız, suçu onlara yüklersiniz.
Haşim çevirinin bitmesini bekleyip devam etti.
- Bu kadarı yeter, şimdi sizin de söylediğiniz gibi işimize dönelim. Elinizdeki tutukluların serbest kalacaklarını söylediniz; bu hususiaki talimatım, verdiğim süre dolmadan hepsinin yolcu uçaklarıyla Afganistan'da benim belirleyeceğim havaalanlanna taşınması. Havaalanlarının yeriyle ilgili bilgiler uçakların inmesinden iki saat önce Samir Mehmed tarafından size iletilecek. Öteki tutuklulara gelince, onların üzerinde bir kontrolünüz olmadığını söylediniz. Bu doğru değil, Sayın Başkan. Öteki devletleri etkilemek için, elinizde askerî olsun, maddî olsun, korkunç bir güç var. Geri kalan tüm tutukluların serbest bırakılması için bu gücü sonuna kadar kullanabileceğinizden hiç kuşkum yok. Bu tutukluların da Afganistan'da aynı şekilde, yeri uçakların inmesinden iki saat önce size bildirilecek havaalanlanna gönderilmesini sağlayacaksınız. Anladınız mı ?
- Size söyledim, bu benim kontrolümün dışında Bay Haşim, diye cevap verdi başkan, çeviri sona erince. Bu isteğinizi yerine getirmem imkânsız, en azından şimdilik. Ama hükümetim tutuklu-lann serbest bırakılmaları için ciddi görüşmelerde bulunuyor. Bu çalışma, zaman ve çok büyük gayret gerektiriyor. Şimdiden Rus hapishanelerindekilerin serbest bırakılmalan için Başkan Kuz-min'le konuştum, emin olun ilk tepkisi olumluydu. Yine de zamana ihtiyacım var.
- Yalan söylüyorsunuz! Haşim'in bekletmeden verdiği cevap kinayeliydi. Başkan Kuzmin tutukluları bırakmak niyetinde değil. Daha da ötesi, kamplanma saldırmalan için bombardıman uçak-lan göndererek beni öldürmeye çalıştı. Allah'ın inayeti ve sizin müdahalenizle, çok geç olmadan uçakları geri çevirme akıllılığını gösterdi. Bunun tekrar edilmesini önlemek için, Başkan Kuz-min'le konuşmanızı ve eğer beni yeniden öldürmeye kalkışırsa sadece Washington'un yerle bir olmakla kalmayacağını, adamla-nma Moskova'ya karşı da aynı silahla saldırmaları emrini vereceğimi söylemenizi istiyorum. Başkenti ve başkent halkı aynı kaderi paylaşır.
Başkan şaşkınlık içinde Haşim'in cevabının çevirisini dinledi.
- Görüyor musunuz Sayın Başkan, diye devam etti Haşim, yine yalan söylüyorsunuz! Dürüst olacağınızı söylediniz, ama sözünü tutacak adam değilsiniz. Artık aramızda herhangi bir diyalogun yararsız olacağını görüyorum. Şu andan itibaren, tüm isteklerim bütünüyle yerine getirilmeden, sizinle ya da daruşmanlan-nızla konuşmayacağım. Benimle temas kurmak için, hiçbir giri-
simde bulunmayın. Bulunursanız, ölümcül bir hata işlersiniz.
- Bay Haşim, öteki tutukluların serbest bırakılması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Ama geri kalan beş günden fazlasına ihtiyacım var... Daha fazla zamana ihtiyacım var.
- Sözleriniz anlamsız. Sadece davranışların bir değeri var. Teslim olmaktan başka çareniz yok, Sayın Başkan. Bunu ne zaman anlayacaksınız ? Siz sözünüzü tutmadığınıza göre, ben de sözümü tutmamak için bir neden göremiyorum. Şu andan itibaren, beş gününüz yok artık.

Haşim durakladı. Odadakiler, bundan sonra söyleyeceklerinin ürküntüsüyle bekledi. Haşim konuştuğunda, hepsi dondu kaldı.
- Geceyarısından sonra, otuz altı saatiniz var. Bütün isteklerimi karşılamanız için otuz altı saat, yoksa bomba patlayacak.
Altıncı bölüm
'fi
13 kasım
"Ebu Haşim kazandı..."
52
Washington, D.C. 13 kasım 03:02
Sabaha karşı, üçü biraz geçe, C Caddesi 500 numaradaki Federal Center Plaza'nın altıncı katındaki büronun ışığı yanıyordu.
Büronun sahibi Patrick Tod O'Brien, kırk yaşlarında, geniş omuzlu ve pazıları gelişmiş, uzun boylu, güçlü kuvvetli, kızıl saçlı bir New Yorkluydu. ABD Federal Kriz Yönetimi FEMA'nm üst düzey planlama uzmanından çok, inşaat ustabaşısı olarak çalışacak ikinci kuşak bir İrlanda kökenli Amerikalıya benziyordu.
Oldukça endişeli görünen O'Brien elindeki kalemi fırlattı. Önündeki masanın üzerinde bir not defteri, Dell marka bir masa-üstü bilgisayar, bir termos dolusu kahve, karısı ve iki kızının fotoğrafı vardı.
Bilgisayar ekranının parıltısı gözlerini kamaştırdığından döndü, uykulu gözlerini ovuşturarak, oyalanmak için pencereden dışarı baktı. Altı kat aşağıda şarküteriler, restoranlar, bir Holiday İnn ve güzel havalarda O'Brien'ın evden getirdiği sandviçi yemek için çıkmaktan hoşlandığı tahta banklı küçük bir meydancık vardı. Oysa sabahın o erken saatinde, FEMA'nm merkezinden başka on kadar ABD hükümet kurumuna ev sahipliği yapan plaza, yakmdaki Potomac'tan gelip çevreyi kırbaçlayan soğuk kasım rüzgârının altında ıpıssızdı. Tek hareket, FEMA'nm aynı girişi - saçmalık- paylaştığı Holiday İnn'in önüne arada bir gelip duran taksilerdi.
Ünlü otel zincirinin lobisine giren müşterilerden pek azı bir gün hayatlarının O'Brien'a ve Amerika'nın çeşitli kentlerine dağılmış bir düzine bölgesel büroda tam ya da yarım gün çalışan dokuz bin FEMA yetkilisine bağlı olabileceğinin farkındaydı. Akla gelebilecek en cesaret kırıcı işi yapıyorlar, Amerika Birleşik Dev-letleri'nin büyük bir felaketle karşılaşması durumunda mal ve can kurtarmaya çalışıyorlardı. Hortum ve tayfunlar, sel ve kar fırtınaları, deprem ve yangınlar, lav püskürmeleri, savaş durumu, nükleer, kimyasal ya da biyolojik terör saldırıları felaket sayılıyordu. Amerika'nın büyük çapta bir felakete maruz kalması durumunda, federal yönetimin tepkisini koordine edecek, felaket sonrası temizliği örgütleyecek olan, FEMA'ydı.
Kurum deneyimini onlarca doğal afette, Kaliforniya depreminin, Florida kıyılarındaki tayfunun, Midwest'teki hortumun, hemen her eyaletteki korkunç kar fırtınalarının, sellerin ve orman yangınlarının kurbanlarına yardım ederek kanıtlamıştı. O'Brien kurum çalışanlarının belki düşman güçlerin istilası dışında, karşılaşacakları her türlü felaketle başa çıkmaya hazır olduğunu düşünmek istiyordu. Üstelik, patronunun da gülerek söylediği gibi, düşman istilacılar Göçmen Bürosu'nun sorunuydu.
O sabaha karşı O'Brien'ın endişesinin kaynağı, üstlendiği özel görevdi. Bir akşam önce, saat dokuza doğru gelen bir telefondan sonra FEMA başkanının sekizinci kattaki bürosuna çıkıp acil bir talimat almıştı: bir felaket senaryosu üzerinde düşünüp hazırlık yapması isteniyordu. Konunun son derecede gizli olduğunun altını çizen başkan, O'Brien'ın cevabını ertesi sabah sekizde beklediğini söylemeyi de ihmal etmemişti. Senaryo şuydu: Washington, panzehiri bilinmeyen ve VX'ten on ya da on beş kat daha güçlü ölümcül bir Noviçok gazının kullanıldığı geniş çaplı bir terör saldırısına uğrarsa, ne olur ? Başkan kimyasalın dehşet verici gücünü, olası yayılma biçimini, muhtemel ölü ve yarak sayışım ayrıntılarıyla anlatmıştı. O'Brien rakamları duyunca şaşkına dönmüştü: iki yüz bin yaralı, üç yüz bin ölü.
Ama O'Brien'ın işi kriz yönetimiydi. Yüz binlerce, hatta milyonlarca insanın hayatının tehlikede olduğu senaryoları değerlendirmeye alışkındı. Eskiden asker olarak çalışmış meslektaşlarından bazıları gibi, kimyasal ve biyolojik savaş uzmanı olarak Amerikan ordusunda birkaç yıl geçirmişti. Bu seferki görevi, FEMA'nın vereceği karşılığı belirlemekti: böylesi bir saldırıdan önce can kaybını azaltmak için ne gibi önlemler alınabilir, saldırıdan sonra karşılaşılacak korkunç sayıdaki ölü ve yaralıların yanı sıra, hayatta kalanlar için neler yapılabilir.
Kriz yönetiminin olmazsa olmaz kurallarından biri, elde güvenilir bir plan bulundurmaktır. FEMA böyle bir plana "hafifletme" adım verir: cana ve mala gelecek tehlike ve zararı en aza

indirmek için, olaydan önce güçlü bir girişimde bulunmak. O'Brien'ın masaüstü bilgisayarına, bu nedenle onlarca kriz senaryosu ve bu
krizlere eyalet ya da federal düzeyde verilecek cevaplar yüklüydü. Bu senaryolardan biri, teröristlerin Washington, D.C.'ye karşı girişecekleri kimyasal saldırıyı kapsıyordu. O'Brien akşamın geri kalanı ile geceyi çalan telefonlardan ve ziyaretçilerden uzak, bürosunda geçirmiş, FEMA ve Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanlığı 'nca hazırlanmış güçlü yazılımlar kullanarak senaryoyu değerlendirmişti.
Sinir gazının güçlü zehirleme özelliğini göz önünde bulundurarak, programlan buna göre değiştirdi O'Brien; değişkenleri, koşulları, sayıları yeniden değerlendirdi, ileriye dönük hesaplan gözden geçirdi. Bütün bunlardan sonra, cevap vermesi gereken ilk önemli soruya gelecekti sıra: FEMA böyle bir durumla başa çıkabilir mi? Derin endişesinin nedeni de buydu. İşini tamamlamak için yapması gereken bir sürü şey daha vardı, ama içinden bir ses, cevabı çoktan bildiğini söylüyordu. Cevap, hayır'dı.
Tahminî zarar insanın nefesini kesecek gibiydi. O'Brien içini çekti, Holiday Inn'e arkasını döndü. Kalemini ve san sayfalı not defterini aldı, Dell ekranının mavi parlaklığına baktı. Altından kalkılmaz bir görev üstlenmişti. Sabaha kadar D.C. için bir kriz planının ana hatlarını hazırlaması gerekiyordu: bir buçuk milyonu aşkın insanın güvenlik içinde uzaklaştırılıp kimyasaldan ann-dırılması, her birine yiyecek, barınak ve gerekli tıbbî yardımın sağlanması, ısınma ve aydınlatma için enerji kaynaklarının belirlenmesi, iki yüz bin yaralıya verilecek acil hastane hizmetinin hazırlanması ve sivil düzenin korunması.
Bir de, düşüncesinin bile O'Brien'ı ürperttiği, üç yüz bin cesedin ne yapılacağı konusu.
Chesapeake 07:00
Karla uykudan uyandı. Pek fazla uyumamış, aklı hâlâ Niko-lay'da, yatakta yattığı birkaç saat boyunca dönüp durmuştu. Giyindi, aşağı inip kahve hazırladı.
Mutfak penceresinden görünen hava açık ve güneşliydi ama rüzgâr delice esiyor, körfezin sulannı kabartıyordu. İşim Razan'ın verdiği cep telefonu bütün gece çalmamıştı, ama genç kadın hâlâ çok endişeliydi. Telefonu üst katta, çantasında kalmıştı; telefonu alıp Razan'ı aramaya davrandığında donup kaldı. Muhammed Ra-şid kapının pervazına dayanmış, onu izliyordu.

- Erken kalktın Karla Şerif. Ne oldu, uyuyamadın mı?
- Nikolay için endişeleniyorum. Raşid homurdandı.
- Gel, görmeni istediğim bir şey var.
Arkasında Karla, oturma odasına yürüdü. Geceyarısından sonra, yüzünde memnun bir ifadeyle dönmüş, odasına girene kadar da genç kadınla tek bir kelime bile konuşmamıştı. Şimdi de televizyonu açmış, NBC haber kanalını seçmişti.
Kadın muhabir karartılmış bir Washington caddesinde duruyordu. Kameraya konuşurken, arkasında, savaş alanına benzer başka bir cadde göz alabildiğince uzanıyordu. Cadde üniformalı polislerce kordon altına alınmış, güçlü seyyar lambalarla aydınlatılmıştı. Polis barikatlarının arkasında, korkunç bir hare- . ketlilik göze çarpıyordu: acil yardım ekipleri, itfaiye kamyonları, polis arabaları ve ambulanslar. Karla göğe yükselen dumanlar gördü, arka plandaki binalardan çoğu yıkılmış ya da ağır hasara uğramıştı. Haberin konusunu yakaladı: 10. Cadde'deki FBI Genel Merkezi kamyonla yapılan bir intihar saldırısı sonucunda büyük hasar görmüş, onlarca insan yaralanmış, ölmüştü. Dehşetten uyuşmuş olarak Raşid'e bakmak için döndü, adamın yüzünün bir zafer ifadesiyle aydınlandığını gördü.
- Sana Amerikalılara bir ders vereceğimi söylemiştim. Karla'nın yüzü sarardı, iğrenerek sordu.
- Neden? Neden yaptın? O insanları öldürmek, neden?
- Çünkü bu Amerikalıların anladıkları tek şey, aksiyon. Sokaklardaki cesetleri gördükten sonra, bizi ciddiye alırlar artık. Elindeki uzaktan kumandayla televizyonu kapattı. Yazık, daha fazlasını öldüremedim.
Karla tiksintisini bastırmaya çalıştı.
- Kamyonu kim kullanıyordu ?
- Bunun önemi yok. Raşid Plymouth'un anahtarlarını fırlattı.
- Şimdi, Karla Şerif, gidip Gorev'i getireceksin. Seni uyarıyorum, onu almadan gelme.
Beş dakika sonra, Plymouth'u yola çıkarırken, Karla Şerif yanındaki koltukta duran çantasına uzandı. Cep telefonunu buldu, hafızadaki telefon numarasını ekrana getirdi, tşim Razan'la konuşmak için çevir düğmesine bastı. Ne iki yüz metre ötede park etmiş, koyu renk camlı

siyah GM Savana'yı ne de arabanın içinde oturup güçlü dürbünlerini üzerine dikmiş, onu izleyen iki Çeçen'i fark etti.
53
New Jersey 13 kasım 07:35
İşim Razan cep telefonunu kapattı. Arayan Safa Yasin'di; New Jersey'ye gelmek üzere yolda olduğunu söylemesine şaşırmamış-tı. Geç saate kadar uyumuştu, cep telefonunu komodinin üzerine koyup kalktı, ipek ropdöşambnnı giydi.
Duş alıp giyindikten sonra, merdiven sahanlığından başka bir odaya geçti. Girdiği oda perdeleri kapalı, yarı karanlıktı. Adamlarından biri koltuğunun sırtını yatırmış, ayaklarını bir sandalyeye dayamış, göğsünün üzerinde bir dergiyle Gorev'i bekliyordu.
- Hasta nasıl ?
- Fena değil gibi İşim, ateşi de normale döndü.
- Gece uyandı mı ?
- iki kere. -Ve?
- Sayıkladı, nerede olduğunu sordu. Senin güvenli ellerinde olduğunu söyleyince, tekrar uykuya daldı.
Razan yatağa yaklaştı. Görev derin uykudaydı; midesindeki taze sargılarda kan izi yoktu. Doktor Gorev'e kan verdikten sonra, geceyansmı biraz geçe, Razan adamlarından hastayı bir misafir odasına taşımalarını istemişti.
- Biraz dinlen, Paşar. Bir şeyler ye. Ben onunla kalırım. Nöbetçi odadan çıktığında, Razan elini Gorev'in alnına koydu,
sonra pencereye yürüyüp perdeleri çekti, camları açıp serin havanın odaya dolmasına, perdeleri şişirmesine neden oldu. Görev uyanmaya çalıştı, sersem gibiydi. Razan gülümsedi, yatağın kenarına oturdu.
- Vicdanı yüklü biri olarak, hâlâ bebek gibi uyuyorsun Nikolay. Görev dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışınca yüzünü
acıyla buruşturdu.
- işim...
- Yavaş ol. Nasılsın?
- Dün geceye göre, daha iyi.
- Eh, bu kadarı da fena değil. Adamım nerede olduğunu söyledi nü ? '
- Hatırlar gibiyim. Sayıklamış olmalıyım.
Razan Gorev'in başucundaki hapları, bir kutu ağn kesici ile bir kutu antibiyotiği gösterdi, doktorun ne yaptığını anlattı.
- Endişelenme, güvenilir adamdır. Dokuz canlı olduğunu biliyor muydun, Nikolay? Kaç kere yaralanıp, sonra postu kurtardın?
^Çok.
- Artık bu kahramanlık sona ermeli, eski yoldaş, yoksa kendini tahta bir sandıkta bulacaksın.
- Hiç kuşkum yok. Hepimiz için öyle, değil mi ?
- Tamam da, bu kadar erken olması şart mı ? dedi Razan, elini sevgiyle Gorev'in omzuna koyarak. Aç mısın ?
- Gözlerim kararacak kadar. Razan gülümsedi.
- Yazık. Doktor birkaç gün için sadece sıvı gıda dedi. Aşçıya söyleyeyim, açlığım bastırmak için, doyurucu bir şeyler hazırlasın.
Razan kalkmaya davrandı. Görev kolunu yakaladı.
- Teşekkürler, İşim, dedi içtenlikle.
- Yoldaşlığın başka bir anlamı var mı ? Eğer sen olmasaydın, kemiklerim Afgan güneşinin altında beyazlaşıyor olacaktı. Razan sırıttı. Oysa şimdi başarılı bir Çeçen gangsteri, Grozniy'in en korkulan adamı oldum, unuttun mu?
Görev güçsüzce gülümsedi.
- Belki hesabını verecek bir sürü günahım var. Karla nerede ? Razan'ın kaşları çatıldı.
- Safa demek istiyorsun, herhalde ?
- Evet... Safa.
- Seni görmeye geliyor. Şimdilik burada dinlenmen gerektiğini söyledim ona.
- Kalamam İşim. Beni bekleyen bir sürü iş var. Şimdi de temiz havaya ve bacaklarımı çalıştırmaya ihtiyacım var. Bilirsin, şımartılmaktan hoşlanmam.

Görev belirgin bir sabırsızlıkla yataktan kalkmaya davrandı, ama Razan eliyle omzuna sıkıca bastırdı.
- Şimdi önemli olan iyileşmen. Eğer illa yürümen gerekiyorsa, bunu kahvaltıdan sonra denersin. Bahçede ufak bir gezintiyle başlarız. Ama kaçmaya kalkarsan, adamlarım seni zorla engeller.
- Bunu yapamazsın işim.
- İstersen, bir dene. Neyse, sonra tartışırız. Önce, sana mutfaktan bir şeyler getireyim. Razan, doğruldu, yüzü karanlıktı. Ondan sonra da Nikolay, ciddi ciddi konuşmamız gerekecek.
Washington, D.C. 13 kasım 08:00
Başkan, vücudu gerginlikten kaskatı, hemen hemen hiç uyu-mamıştı. Ancak üç saat uyuyabilmişti, Oval Ofis'e girdiğinde, süzgün ve bitkin görünüyordu. FBI başkam gelmiş, bekliyordu. Ayağa kalkmaya davrandı.
- Otur Doug. Başkan masasının arkasındaki koltuğa çöktü. Benimle görüşmek istemişsin.
- Patlamadan sonraki son rakamlar elimde efendim. On üç ölü ve on kayıp. Onu ciddi, otuz yaralı. Patlayıcıya gelince, Semtex, amonyum nitrat ve mazot karışımı. Ebu Haşim yalan söylememiş. Sinir gazı izine rastlamadık.
Başkan yorgun yorgun iç çekti.
- Hiç olmazsa, şükredebileceğimiz bir şey var. Basından ne haber?
- Onlara soruşturmanın hâlâ sürdüğünü, ama bunun aşırı sağcı bir grubun işi olduğundan kuşkulandığımız dışında hiçbir şey söylemiyoruz.
Başkan başını salladı. .Ebu Haşim'le konuşmasından sonra, şoktaki danışmanlarıyla iki saat süren bir toplantı yapmış, sabahın ilk ışıklarına kadar tartışmış, sonunda kimsenin daha fazla mecali kalmadığını gören başkan, bazı temel kararlar almalan koşuluyla toplantıyı ertelemeyi, böylece herkese uyuma fırsatı vermeyi düşünmüştü. Alınan kararlardan biri de, kamuoyunun ve basının şüphesini çekmemek için, patlamadan Amerika dışında herhangi bir grubu sorumlu tutmamaktı.
- Bu haber kendi başına panik ve umutsuzluk yaratacak, ama öteki seçeneğe göre, böylesi hâlâ daha iyi. Soruşturmada bir ilerleme sağlandı mı ?
- Bombalamayı mı kastediyorsunuz, yoksa hücrenin izlenmesini mi ?
- ikisi de.
- Şimdilik söyleyebileceğimiz, bombacının yalnız olduğu: Gü-
430
venlik kameralarımız kamyonu patlamadan birkaç saniye önce, 21:57'de Pennsylvania Caddesi'nden dönerken yakalamış. Ama enkazdan kazıyarak çıkardığımız ceset artıklarından sürücünün tek basma olup olmadığını kestirmemiz imkânsız. -Ya kamyon?
- Bir hafta kadar önce Sadim TaMk adıyla Baltimore'daM Ryder bürosundan kiralanmış. Adam hakkında şimdilik hiçbir şey bulamadık, zaten kimliğin sahte olduğunu düşünüyoruz. Kamyon kiralama şirketinden aldığımız Takik'in ehliyet ayrıntıları veritabanı-mızdaki bilgilerden hiçbirisiyle uyuşmuyor; bu da belgenin sahte olması ihtimalini artırıyor. Şimdilik, kamyon şoförünün gerçek kimliği bir sır. Varsayabileceğimiz tek şey, onun da hücrenin bir elemanı olduğu. Bir de tabiî, gözden çıkarılabilir biri.
- Hücre avı ?
FBİ başkanı Maryland'deki gençlerin öldürülmelerinin ayrıntılarım anlattı.
- Katilin teröristlerden biri olabileceğini düşünüyoruz. Kötü haberleri duyunca, başkan dudaklarım büzdü.
- Ama elinizde sağlam bir bilgi yok, değil mi?
- Yok, efendim. Kuşkulunun bölgede güvenli bir evi olması ihtimaline karşılık, kırk kilometrelik bir daire içindeki bütün otelleri ve kiralık yerleri kontrol ediyoruz, onların yanında Ortadoğu kökenlilere ait olan yerleri de. Epey büyük bir alan, şimdiye kadar üstlendiklerimizin üzerine, büyük bir iş daha. Zaman alacak, Sayın Başkan.
- Elimizde olmayan da, zaman.
- Doğru efendim.
Başkan huzursuz bir şekilde başını çevirdi. Bir karara varmaya çalışıyormuş gibi uzunca bir süre, eli çenesinde dışarıya, Beyaz Saray'ın çimlerine baktı. Sonunda, Stevens'a döndüğünde, elini çenesinden çekti.

- Doug, önümüzdeki yirmi sekiz saat içinde bütün bunları sonuçlandırıp, El-Kaide hücresini ele geçirme ihtimali nedir? Elimizde topu topu bu kadar zaman kaldı çünkü. Bana dürüst cevap ver.
- Fazla ihtimal yok, Sayın Başkan. FBÎ başkanının yüzü asıktı. Büro elinden geleni yapıyor. Elimizdeki her adamı, her kaynağı bu işe ayırdık. Ama işin gerçeğini sorarsanız, yapmamız gerekenin yüzde yirmi beşini bile bitiremedik daha. işin içine polisi, orduyu, hatta Ulusal Muhafızları da soksak, başarılı olacağımıza söz veremem. Yapmamız gereken çok şey, göz önünde bulundurmamız gereken çok seçenek var, zamanımız da çok az. Elimde bu herifleri kıstırmak için birkaç hafta, hatta bir ay olsa, size çok daha umutlu bir cevap verirdim. Ama yirmi sekiz saat, işte bu çok kısa.
- Kısacası, boğazımıza kadar boka battık, değil mi ? Stevens cevap vermedi. Başkan ayağa kalktı. Stevens da.
- Ne yapmak niyetindesiniz efendim ?
- Yapabileceğimiz tek şeyi. Derhal Körfez'deki birliklerimizin tümüyle geri çekilmesini başlatmak. Malzemeyi bırakacağız. Milyarlarca dolarlık askerî teçhizatı kaybedeceğiz. Zamanımız olsa, yanımıza alamayacağımız duyarlı malzemeyi imha ederiz. Ama bunu son dakikaya bırakmak zorundayız.
- Emri ne zaman vereceksiniz efendim ?
- Verdim bile. Bir saat içinde, Güvenlik Konseyi'ne bildirimde bulunacağım. General Horton çekilmeyi başlattı bile. Askerî nakliye uçaklarımızla, Avrupa'dan kiraladığımız yolcu uçakları Kör-fez'e doğru havalandı. Dikkat çekmemek için uçak kiralamayı yaymaya, aynı şirketten ikiden fazla uçak kiralamamaya çalışıyoruz. Çekilmeyi bu kadar zamanda tamamlamaya gelince, bu bambaşka bir konu.
- General ne diyor?
- Kuşkulu. Bu öğleden sonra, Körfez'deki kraliyet ailelerine ne olup bittiğini anlatacağım. Havaya sıçrayacaklarına bahse girebilirsin, ülkelerinin başına bundan sonra neler gelebileceğini düşünüp endişelenecekler tabiî, ama şu sırada onlar için yapabileceğimiz fazla bir şey yok.
- Ya basın ?
- Basını sonra düşünürüz. Bir Başkanlık, bildirisi hazırlar ama açıklamayı sonraya, Ebu Haşim'in verdiği sürenin dolmasından ve bombasını etkisizleştirmesinden sonraki günlere bırakırız. Tabiî, eğer orospu çocuğunun söylediğini yapacağına inanırsak. Şahsen benim ona en ufak bir güvenim bile yok. Pazarlıkta kendine düşeni yapacağından bile ciddi olarak kuşkuluyum. Ya Profesör Stern'in dediği gibi, bütün bunların sonucu ne olursa olsun, bize gerçekten zarar vermek isteyip cihazı patlatacak, ya da biz bütün isteklerini karşıladıktan sonra, cihazın nerede saklı olduğunu söylemeyecek. Eğer isterse, kafamızın üzerinde hâlâ bir tehdit sallayabilmek için, bombayı günler, haftalar, hatta aylar boyunca saklayabilir.
Başkan pencereye yürüdü.
- D.C.'nin tahliye planım uygulanmaya hazır hale getirmeliyiz. Uzmanlarımız şu anda konunun üzerinde çalışıyorlar, bu öğleden sonraki toplantıda, Al Brown'la birlikte önerilerini tartışacağız.

Hepimiz gibi belediye başkanı da olabildiğince çok vatandaşın canını kurtaracak somut bir planımız olması gerektiğini düşünüyor.
- Ya Kuzmin ? O taraftan bir umut var mı ? Başkan kafasını salladı, dudaklan gergindi.
- Çeçen tutuklular hakkındaki düşüncesini değiştirmeye hâlâ yanaşmıyor. Sabah birde, onunla en son konuştuğumda durum böyleydi. Yine de konuyu danışmanlarıyla konuşup, bu öğleden sonra bana haber vermeyi kabul etti.
- Yapabileceği başka bir şey yok mu ?
- Maalesef yok. israil, Almanya ve ingiltere'deki öteki tutuklulara gelince, o sorunla bugün ilgileneceğiz. Dick Faulks'tan Pakistan'daki adamlarına Samir Mehmed'in telefonu için bir karıştırıcı ayarlamalarını söylemesini istedim, böylece onunla yapacağımız bütün konuşmaların dinlenmediğinden emin olabiliriz. Başkan saatine baktı. Hepsi bu kadar Doug. Toplantıya başlamadan önce, yapmam gerekenler var.
- Bir şey daha var efendim, dedi Stevens endişeyle, konferans odasındaki toplantıya girmeden önce sizinle yalnız konuşmak istememin nedeni de bu.
- Devam et.
- Haşim'le yaptığınız konuşmayı kaydettiğimiz bant.
- Ne olmuş ona?

- Janet Stern, Franklyn Young ve CÎA başkanıyla birlikte bandı bir kez daha dinledik efendim: Çok rahatsız edici bir şey yakaladık.
- Tüm konuşma rahatsız ediciydi, dedi başkan asabi bir şekilde.
- Benim söylediğim bu değildi efendim.
- Ne demek bu?
- Dün gece bütün olanların karmaşasında, hiçbirimizin fark edemediği bir şey vardı; en azından, o anda fark edemediği. Ama bandı birkaç kez arka arkaya dinlediğimizde ve satır aralannda neler olduğunu gördüğümüzde, bir şey yakaladık. Hepimizi gerçekten ürküten bir şey.
- Neden bahsettiğini anlayamadım Doug.
- Haşim'in söylediği, sizin yeniden dinlemenizi istediğim bir şey var.

54

Washington, D.C. İS kasım 07:00

George Washington Hastanesi Beyaz Saray'dan arabayla beş dakikalık yolda, Dupont Meydanı'nın hemen ötesindedir. Kursk ana kapının önünde, gri renkli taksiden indiğinde, hava hâlâ karanlıktı.

Danışmadan, asansöre binip ikinci kata çıkmasını söylediler. Asansörden inip koridorun ucundaki cam kapılı, kalabalık bekleme odasına yürüdü. Endişeli görünen kadın ve erkekler, kimilerinin yanında küçük çocuklar, gruplar halinde bekleşiyor, duvarların dibindeki kanepelerde oturuyor, köşedeki makineden aldıkları kahveyi ya da meyve sulannı içiyorlardı. Aralarında, plastik bir bardaktan kahve yudumlayarak, ağlamaktan ve uykusuzluktan gözleri kızarmış, şaşkın görünüşlü, kır saçlı, ellilerinde gösteren bir adamla konuşan Morgan da vardı. Kursk elini salladı. Morgan onu görünce bekleme odasından çıkıp kapıyı kapadı.

- Biraz uyuyabildin mi ?
- Birkaç saat, diye cevap verdi Kursk. Ya sen ?
- Gözümü kırpmadım. Morgan kahvesinden kocaman bir yudum içti, elini yorgun görünen yüzünden geçirdi, sonra da baş-parmağıyla cam kapılı salonu işaret etti. Buradakilerden çoğunun patlamada yaralanmış bir yakını var. Gece boyunca haber almak için beklediler.

Kursk camın öte tarafındaki yüzlere baktı. Can çekişenlerin, yaralıların kocaları, kanlan, anaları, babaları, oğulları ve kızları. Kursk onların sevdikleriyle ilgili bir haber beklerken yaşadıkları endişeyi tahmin edebiliyordu.

- Kaç ölü var?
- Son duyduğumda on üçtü. On kişi de kayıp.
-Yaralı?
- Otuzdan fazla, bazıları ciddi. Sokağın karşı tarafındaki binanın iki güvenlik görevlisi dışında çoğu Federaller, birkaç sivil yaya ve restorandakiler. Morgan bekleme odasına bakıp başını salladı. Biraz önce konuştuğum adamın kızı bütün geceyi ameliyat masasında geçirmiş. Yirmi altı yaşında, Federal Büro'ya kadar bir yıl kadar önce girmiş. Bomba patladığında, 10. Cadde'ye bakan ikinci kat odalanndan birindeymiş. Zavallı adam aklını kaçırmak üzere. Kız tek çocuğu, doktorlar da fazla ümit vermemiş.

Kursk adama baktı. Eliyle durmaksızın saçlarını tanyor, oda-dakilerin çoğu gibi, yüzünde endişeli bir maske, sinirli sinirli odayı arşınlıyordu. Yaralanan Nadya olsa, kendinin de aynı umutsuzlukla hareket edeceğini düşündü Kursk.

- Collins nasıl ?
- Hayatta kaldığı için şanslı. Beyin sarsıntısı geçirmiş, birkaç derin yarası, çatlak kaburgası var. Müşahede altında tutmak istiyorlar. Murphy onu görmeye gitti. Yanlarından iki dakika önce ayrıldım.
- Peki, ya kız arkadaşı ?
- Bir iki saat önce ameliyathaneden sedyeyle çıkardılar. Öğrendiğim kadarıyla iyileşecek. Ama küçük çocuğun durumu hâlâ ciddi. Göğsünde ağır yaralar var, bir de iç kanama. Hastanede ağır travma merkezi var; yaralıların çoğunu buraya getirmelerinin nedeni de bu. Uzman bir cerrah çocukla uğraşıyor. Ama son konuştuğumda, durumunun iyi olmadığını söylediler. Kurtulama-yabilirmiş.

Kursk ne söyleyeceğini bilemez bir halde, huzursuzdu.

- Collins'i görebilir miyim ?

Morgan kahvesini bitirdi, fincanını buruşturup çöp sepetine attı.

- İstersen, burada bekle Aleksey. Gidip bakayım, Murphy'yle konuşması bitmiş mi ?

On iki kilometre ötede, pijamaları, pamuklu ropdöşambn ve yıpranmış deri terlikleriyle, yorgun ifadeli General Horton Arlington, Virginia yakınındaki evinin mutfağında, fincanına kaynamış Yemen kahvesi dolduruyordu. Yeni kavrulmuş Arap kahvesinin mükemmel kokusu mutfağı doldurdu, Horton koyu siyah sıvıyı fincana boşaltıp iki kaşık beyaz şeker -bu lüksü sadece kahvaltıya ayırmıştı- ekledikten sonra fincanı aldı ve koridorun karşısındaki lambri çalışma odasına geçti.
Elma ağacından çalışma masasının yanında durarak pencerenin dışına, bakımlı ve güzel bahçeye baktı. Ev bir zenginler mahallesinde, yoldan epey uzak, yüksek İskoç çamlanyla çevrili, iki katlı, dört yatak odalı, kırmızı tuğlalı bir binaydı. Aile evi değil, -aile evi Boston'daydı- Horton ile karısı Washington'dayken kullanmaları için ayrılmış hükümetin tahsis ettiği bir lojmandı. Erken kalkma alışkanlığını bu kez de bozmamış, Ortadoğu'daki tüm Amerikan kara birliklerinin, denizcilerinin ve havacılarının geri çekilmesi emrini yayınladığı Pentagon'dan sabah dörde doğru dönmesine ve topu topu iki saat uyuyabilmesine rağmen altı buçukta uyanmıştı. Horton düşünceli bir ifadeyle kahvesini yudumlarken, sevgili ciltlerinin doldurduğu raflarda göz gezdirdi:, modern savaş ve askeri tarih hakkındaki kitapları, Büyük İskender'den Sezar'a, Napol-yon'dan Patton'a kadar bilinen tüm generaller ve askerî strateji uzmanları üzerine yapılmış araştırmalar. Bir de, hayatı boyunca tutkuyla ilgilendiği, Arap tarihi, dili ve kültürüyle ilgili kitaplar.
Bir West Point mezunu olarak, 1968 yılında Vietnam'da ilk çatışmayı gördüğünde genç bir yüzbaşı ve diplomalı bir mühendisti; orada iki kez yaralanmış, iki kez de cesaret madalyasıyla ödüllendirilmişti. Güneydoğu Asya'daki savaş sona erene kadar hızla tırmandığı rütbeler ona 19. Savaş Mühendisleri Taburu'nun en genç komutanı unvanım kazandırmıştı. Ardından da Pennsylva-nia'da, Carlisle Barracks'taki Amerika Birleşik Devletleri Ordu Koleji'nde bir yıllık eğitim, askerî bilimlerde doktora ve 101. Hava Tugayı komutanlığına atanması gelmişti; sonra da bir zamanlar meslek hayatının zirvesi olarak gördüğü Çöl Fırtınası Harekâtı. Oysa asıl zirve daha sonra, hepsinin üstüne, Genelkurmay başkanlığına atanması olacaktı. Kusursuz askerî özelliklerini göz önünde tutmasa bile, başkanın onu Genelkurmay başkanlığına niçin atadığını merak etmesi için bir sebep yoktu; cevabı, içgüdüsel olarak biliyordu.
İşi, resmî kurumlar, komutanlar ve siyasetçiler arasındaki işbirliğini sağlamak amacıyla Washington'daydı ve her generalin sahip olmadığı bir özellik, deneyimli bir diplomat becerisi gerektiriyordu. Horton'daysa, bu becerilerin tümü vardı. Genlerinden geliyordu: uzun yıllar önce ölmüş olan babası, meslek hayatının hemen hemen tümünü Ortadoğu'da geçirmiş, üst düzey ve saygın bir Dışişleri ataşesiydi. Nasıl olmuşsa olmuş, Bud Horton babasının diplomasi yeteneğini almıştı; kolaylıkla dostluk kuran, tabiatı gereği kırgınlıkları ortadan kaldıran, pazarlıkla gerginlikleri azaltan bir adamdı.
Horton gençliğinin büyük bir bölümünü Ortadoğu'da geçirmişti. Babasının dünyada en çok sevdiği bölgeye, Ortadoğu'ya duyduğu aşk, oğluna da geçmişti. Pazar kokularına, kavurucu çöl sıcağına yabancı değildi. Arkasına baktı, kahve fincanını bırakıp bir elini çalışma masasının üzerindeki -kısa süre önce en değerli dostlarından Suudî Bakan Vahab Ferid'in armağanı olan ve Bedevi kabile erkeklerini temsil eden- iki bronz Arap heykelciğinin üzerine koydu. Babasının on bir yıl boyunca çalıştığı Riyad'daki Amerikan okulunda okuyan Bud Horton Arapça'yı anadili gibi konuşuyordu -Çöl Fırtınası Harekâtı'nda bunu beceren tek general oydu- ve birçok Arap dostu arasında, çoğu okuldan arkadaşı, çok sayıda Suudî aydm ve güçlü saray görevlisinin bulunmasından gurur duyuyordu.
Bu ilişkiler Çöl Fırtınası Harekâtı sırasında Amerikan hükümetine de çok yardımcı olmuş, Amerikalılar ile Suudî kraliyet ailesi ve subaylan arasındaki sürtüşmeleri yumuşatmış, öte yandan da Horton'ın meslek hayatının sonunda Genelkurmay başkanlığına atanmasında önemli rol oynamıştı. Eski Arap dostlarından çoğunun Amerika'nın Körfez'deki varlığından rahatsız olduğunun farkındaydı. En yakın arkadaşları arasında, Ebu Haşim gibi bir adamın yabancı askerlerden arındırılmış bir Ortadoğu, Amerika'nın İsrail'den desteğini çekmesi, Filistinlilerin onyülar-dır süren vatan sorunun ortadan kaldırılması gibi görüşlerini, düşüncelerini hemen hemen hiç açıklamamalarına rağmen paylaşacaklar vardı. Tüm bu konularda, Horton'ın da oldukça kesin görüşleri vardı -Arap dostlarından çoğu, generalin tavrını biliyordu- ama, orduda ve Beyaz Saray'daki toplantı masalarının çevresinde akıllıca davranmış, fikirlerini kendine saklamıştı. Saatine baktı. Suudî Arabistan'dan gelecek özel telefonun zamanı yaklaşıyordu: telefonda söyleyeceklerinde çok dikkatli olması gerek-*" tiğinin farkındaydı.

Orada durmuş, eliyle serin, yumuşak, bronz Bedevî heykelciğini okşarken, arkasındaki kapı açıldı. İçeri giren Leyla Horton kocasından beş yaş daha küçüktü; bir Suudî diplomatın kızı, elma-cıkkemikleri belirgin, makyaj yapmadan da çok güzel görünen bir kadın. Bud Horton ona yaklaşık kırk yıl önce, henüz on sekiz yaşında bir delikanlıyken, Amerikan Büyükelçiliği'nde verilen bir davette görür görmez âşık olmuştu. Beş yıl sonra evlenmişler, iki güzel oğulları olmuştu.
- Bud, çok az uyumuş olmalısın. Dörde doğru geldiğini duydum.
- Bir iki saat uyuyabildim işte. Horton karısının alnını öptü. Leyla eliyle kocasının yanağını okşadı.
- Durum bu kadar kötü mü sevgilim ?
Kocası başını salladı. Leyla Horton başka soru sormadı, ama kocasının gerginliğini hissetti.
- Beyaz Saray'a ne zaman gitmen gerekiyor?
- Bir saat içinde, her an. Bir telefon bekliyorum. Arayamazsam anlayışla karşılarsın, değil mi?
- Tabiî, Bud. Ama becerebilirsen... Bütün gün dışanda olacağım, beni cep telefonumdan bulursun. Kocasını öptü, düşünceleriyle baş başa bıraktı. Horton pencereye döndü, fincanına uzandı, bir yudumda bitirdi, eli titreyerek masaya bıraktı. Karısından sakladığı çok az şey vardı ve bu da onlardan biriydi. Leyla'ya gerçeği anlatması imkânsızdı. Tek umudu, elindeki kartları iyi oynaması ve gelecek günlerde ikisinin de hayatta kalmasıydı. Oysa, başından beri hissettiği korku hâlâ canlıydı. Ya her şey tümüyle yanlış giderse ? Ya bomba kazayla patlar, yüz binlerce insan gazdan ölür, Washington bir enkaza dönerse? Ürperdi. O sırada telefon çaldı.
C Caddesi 500 numaradaki Federal Center Plaza'mn altıncı katında, Patrick Tod O'Brien umutsuzluğa kapılmak üzereydi. Bütün gece boyunca, FBİ Genel Merkezi'nden olsa olsa iki kilometre ötedeki bürosunda patlamadan habersiz çalışmıştı. Kahvesinin sonunu içti, fincanını masaya bıraktı. FEMA başkanının verdiği görev neredeyse çözümsüzdü. Başlangıçta, senaryoyu felaketten önce ve felaketten sonra diye iki bölüme ayırmıştı.
Felaketten önce, kimyasal saldırının gerçekleşmesinden önce ve gerçekleşeceğini bilerek, genelde FEMA'nın yapabileceği birçok şey vardı. Bir felaketin tam olarak ne zaman vuracağını bilmek, insanın eline neredeyse hiç geçmeyecek bir şanstır, talihiniz varsa hortumları, selleri ya da kar fırtınalarını birkaç saat, bir gün, ya da çok çok iki gün önceden belirleyebilirsiniz. Aslında doğa dümendeyken, işler önceden pek kestirilemez: tayfunlar ve depremler vurur geçer, siz sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalırsınız. Ama zamanında uyanlırsa, O'Brien FEMA'nın on bölgesel bürosundaki hatırı sayılır kaynaklan harekete geçirebileceğini ve bu kaynaklan belanın vuracağı yere gönderebileceğini biliyordu.
Bir de ERT-N vardı; çeşitli uzmanlık alanlanndan gelme insanların yönettiği Ulusal Acil Durum Müdahale Ekibi özel malzeme ya da uzman insan gücü olarak ne gerekiyorsa, hemen olay yeri-ne gönderebilecek durumdaydı. Felaket bölgesinin yakınına konuşlandırılacak uzmanlar, daha felaketten önce, üstlendikleri görevleri yerine getirmek, bölgeyi kordon altına alıp boşaltmak, itfaiye ve polis, hastaneler ve acil durum ekipleri, FBİ, Ulusal Muhafızlar ya da gerek görecekleri herhangi bir resmî kurumla bağlantı sağlamak için işe girişebiliyorlardı.
Oysa, O'Brien'ın önünde, başkanın söylediği iki kısıtlayıcı koşuldan doğan, çok önemli sorunlar vardı. Bunlardan biri, tehlikenin sinir gazı saldırısı gerçekleşmeden önce halka bildirilemeye-ceği, böylelikle muhtemel kurbanların tehlike bölgesinin olabildiğince dışına çıkarılması imkânının ortadan kalkmasıydı. Birinci sorunla bağlantılı olan ikinci engel de, saldırıdan önce acil müdahale hizmetlerinin kimsenin dikkatini çekmeyeceği koşuluydu. Ekipler duruma hızla müdahale edecek kadar yakında konuşlan-dırılmalı, ama sinir gazı patlayıp ölümcül gücünü yayana kadar D.C.'nin uzağında beklemeliydiler.
O'Brien bu iki kısıtlamayı sorgulamayı düşünmemişti, bu onun işi değildi, ama bu koşulların kâbus gibi engeller çıkardığı da ortadaydı. Bir kimyasal saldırıdan sonraki hayatî süre kurbanlara tıbbî müdahalede bulunmanız gereken ilk altmış dakikadır ve bu "Altın Saat" olarak adlandırılır. Bölgenin boşaltılmasına başlamadan önce, tali yollarda beklemek zorundaysanız, kentin sokakları cesetlerle tıkanır, otomobillerin ve otobüslerin içinde ölmek üzere olanlar vardır, kaldırımlar ve yollar cesetlerle doludur, bu durumda işiniz çok daha güçleşir. Acil müdahale ekipleri sokaklarda, araçlarında yatan erkek, kadın ve çocuk cesetlerinin üzerinden geçemez; hayatta kalanlara ilk müdahaleyi yapıp, uzaklaştırmaya girişmeden önce ölüleri kaldırmaları gerekir. Zaten zaman alan bu yöntem, felaket bölgesinin yakınlarında çalışacak acil yardım personelinin ağır ve hantal kimyasaldan korunma giysileri giymek ve sırtlarında hareketlerini ağırlaştıracak oksyen tüpleri taşımak zorunda olmaları nedeniyle daha da

yavaşlar. Üstelik, bu giysilerin işe yarayacağının bir garantisi var mıdır ? Acil yardım ekiplerinin yolu üzerindeki ağır otobüsleri, kamyonları, otomobilleri kaldırmak için, yüzlerce tank ve çekiciyi kapsayan bir düzene İhtiyaç vardır. Ve işte, acil yardım elemanlarınızı olay yerine hızla yetiştiremediğiniz için, hastalardan çoğu kurban sınıfına girer.
O'Brien hüsrana uğramıştı. Başkanın belirttiği koşullar emin bir yerde ellerini ovuşturarak kıyametin kopmasını, yüz binlerce insanın ölmesini beklemenin dışında, felaketten önce pek az şey yapılabileceği anlamını taşıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi,
sinir gazının yayılması üzerine, felaket sonrasıyla ilgilenmek, lojistik açıdan başlı başına bir kâbustu.
Saldırıdan sonra halkı uyarmak sorun değildi. O'Brien FEMA'nın Acil Durum Uyan Sistemi'nden yararlanabilir, Ameri-ka'daki önemli tüm radyo ve televizyon yayınlarını keserek, önceden kaydedilmiş bantları kullanabilirdi. D.C.'de radyo programları durdurulur, televizyon ekranlarından geçirilen mesajlarla halk saldırı hakkında uyarılır ve ne gibi önlemler almaları gerektiği anlatılırdı: derin bir sığınağa girmek ya da kenti terk etmek. Belli başlı tüm Amerikan kentleri gibi, Washington da bir olağanüstü hava uyarı sistemine, başkentin stratejik noktalarına yerleştirilmiş ve kent halkını yaklaşan kötü hava konusunda uyaran sirenlere sahipti. İnsanlar, hem kötü havarim yaklaşması hem de her ayın son çarşambası yapılan denemeler sırasında, sirenlerin birden çalmasına alışıktı. Sirenler D.C.'yi sinir gazı saldırısı konusunda uyarmak için de kullanılabilirdi. Eğer hava tahmini aşırı bir değişiklik gös-termemişse, insanlar sirenleri duyunca üç tepkiden birini gösterebilirdi. Bunun bir test olduğunu ya da sirenlerin arızalandığını düşünür, veya neler olup bittiğini merak ederler ve umulduğu gibi, saldırıdan bir an önce haberdar olup bir yerlere sığınırlardı.
Oysa, bomba normal bir iş günü, D.C.'de iki milyondan çok insan çalışırken patlayıp, üç yüz bin kişinin ölümüne neden olsa, O'Brien yine de hayatta kalan bir buçuk milyonu aşkın insana ve iki yüz bin yaralıya ne söylenmesi gerektiğini önermek gibi neredeyse imkânsız bir görevi yerine getirmek zorundaydı. Hepsinin kentten kaçmak istemesi ya da bunu başarabilecek durumda olması imkânsızdı. Tıkanmış sokaklar, yaralı aile fertleri ya da hayatta kalanların tepkisinde çok büyük rol oynayan panik yüzünden, kentten uzaklaşmaları mümkün olmayabilirdi. O'Brien gözünün önüne, saldırıdan sağ kurtulmayı başarmış -kendi ailesi gibi— ortalama bir D.C. ailesi getirmeye çalıştı. Anne, baba, iki küçük çocuk. Korkunun pençesinde, kapalı sokaklar ve D.C.'den çıkan yollara egemen olan kitle paniği karşısında, çocuklarının güvenliğinden başka bir düşünmeyen ana baba, en iyi çözümün bir yere sığınmak olduğuna karar verebilir. Ya da yaralılar arasında sevdiklerinden bazılarının da bulunduğunu görüp -karısının, George-town'daki evin iki blok ötesinde oturan yaşlı bir anne ve babası vardı- onlarla kalmayı, onlara yardım etmeyi düşünebilirler.
O'Brien en az bir milyon insanın D.C.'den kaçmayı başaracağını hesaplıyordu. Bunun anlamı tıkanmış yollar, D.C.'de ve çevresinde kitlesel panikti ve bunu önlemenin imkânı yoktu. Oysa ka-
çakların yollarda ve otoyollarda rahatça ilerlemeleri sağlanabilirdi, ama hayatta kalanların hâlâ panik içinde olacağı düşünüldüğünde, bunun sanıldığı kadar basit olmayacağı ortadaydı. Bir başka gereklilik de başkente güvenli bir uzaklıkta, ama olabildiğince yakında, bir milyon kişiye hizmet verebilecek sahra hastaneleri kurmak, tıbbî ekipler, yiyecek, barınak ve çadır, şilte ve battaniye gibi ihtiyaçları, enerji kaynaklan ve arındırma bölgeleri hazırlamaktı. İnsanı dehşete düşürecek bir işti.
Üstelik, D.C.'de kalmaya karar verip, şanslarını sığınaklarda deneyen, hayatta kalmayı başarmış yarım milyon kişiye ve iki yüz bin yaralıya yardım sorunu hâlâ çözümlenmemişti. Sokakta, açıkta ne kadar çok kalırlarsa, havanın taşıdığı, rüzgârın sürüklediği ya da ölülerin elbiselerine sinmiş sinir gazı moleküllerini soluma ihtimali o kadar çok artacaktı. Hızla, güvenli bir sığınak bulmaları gerekiyordu.
Tanrı aşkına, yedi yüz elli bine yakın insan için güvenli sığınak nerede?
O'Brien masanın başından kaygıyla kalktı, duvardaki D.C. haritasının yanına gitti. İlginçtir, onyıllar süren Soğuk Savaş ve nükleer saldırı tehdidine rağmen, başkentte halka açık sığınak yoktu. Beyaz Saray'ın altında bir sığınak olduğu söylentisinin dışında, O'Brian'ın bildiği kadanyla, hiç. FEMA'nın Washington personeli, felaketten önce sinir gazının sonuçlarını izlemek üzere başkentin dışına, güvenli bir bölgeye taşınacaklardı, ama sokaktaki vatandaşın tek umudu sürünerek girebileceği ve dua edeceği yeterince derin bir çukur bulmaktı.
İyi ama, metro ağı vardı.

Haritadaki mavi noktalar D.C.'nin otuz iki yer altı istasyonunu gösteriyordu. Bunlardan çoğu, sığınak olarak kullanılacak kadar derindeydi. Çok küçük kimyasal zerrecikler istasyonlardan bazılarına girecekti ama, herkes gazdan etkilenmeyecekti. O'Brien saldırıyı atlatmış vatandaşların metro istasyonunun derinliklerine inme talimatlarına uyarak hayatta kalma ihtimallerini yükselteceklerine inanıyordu. Ama bu çözümle birlikte, yeni bir sorun ortaya çıkıyordu. Saldırıdan sağ kurtulmayı başaranlara günlerce, hatta daha uzun bir süre ulaşılamayabilirdi. Bunun anlamı, istasyonlara gizlice yiyecek, su ve hayatî ilaçların depolanması gerekeceğiydi. (Böyle bir şeyi nasıl gizli tutarsınız ? Erzakı taşımak için kullanılacak metro işçileri ve personel soru soracaktır.) No-viçok'un ayak izinin kalıcı -dört ay ya da daha fazla- olması, at: mosferde, sokaklarda ve binalarda gaz moleküllerinin asılı kala-cağı anlamına gelir. Kentte dolaşmanın güvenli olduğunu bildirecek, havanın tamamen temizlendiğine dair bir işaret uzun bir süre verilemeyebilir.
Bu da, kimyasaldan korunma giysileri içindeki yardım ekiplerinin hayatta kalanları kurtarmak için kentin derinliklerine inmeleri gerektiği anlamına gelir. Ekipler buldukları insanlara, hastalara, özürlülere ağır arındırma elbiseleri giydirmek, yukarıya çıkarmak, kentin dışına, sahra hastanelerine ve arındırma ünitelerine taşımak zorunda kalacaklardır. Sahra hastanelerini daha fazla doldurup çalışamayacak duruma getirmemek için, kurbanlardan bir bölümü tedavi için uçaklarla başka kentlere taşınmalıdır. Bu durumda kurtarma yavaş ve tehlikeli bir süreç olur.
O'Brien'ın ihtiyaç duyulacak yüz binlerce arındırma elbisesinin bulunamayacağını bilmesinin dışmda, başka ve daha büyük bir sorun vardı.
Her felaket sonrası çalışmada olduğu gibi, sorunun bir bölümü olan personel ve kaynaklan problemin hemen yakınma, ama problemin parçası olmayacaklan, kargaşayı daha da artıracak darboğazlar ve sıkışıklıklar yaratmayacakları bir yere yerleştirmektir. Oysa böylesi durumlarda kural, felaketi dışandan vurmaktır: örneğin merkezden dışarıya doğru üç çember çizer, ondan sonra da, önce dış bölgelerle uğraşarak, bir çemberden ötekine geçerek, geçtiğiniz yeri düzene sokarak, hasta ve yaralıları tedavi edip, onlan olabildiğince çabuk uzaklaştırarak, çalışmanızı engelleyecek darboğazlara izin vermeksizin çalışırsınız. Kural budur. Ama şimdiki durumda, tüm kurallar geçersizdi.
Nedeni basitti: Washington herhangi bir kent değildi.
Beyaz Saray, Kongre, Senato ve yaşamsal önemi olan hükümet kurumlan, bakanlıklar D.C.'nin hemen her bölgesine dağılmıştı. O'Brien boşaltma çalışmalannda bu kurumlara öncelik verilmesi gerekeceğini tahmin ediyordu. Buralarda çalışanlar, ulusal güvenlik kaygıları açısından, kurtarma listelerinin en başına yerleştirilmeliydi. Hükümetin işlemesi için gerekli, önceliği olan belgelerin, dosya ve diğer malzemenin de kurtarılması ve taşınması gerekirdi. Ama en büyük sorun hâlâ çözümlenmemişti; O'Brien bu problemi en sona bırakmayı yeğliyordu. Odanın karşı duvarına, Amerika Birleşik Devletleri haritasına yürürken, başının zonkladığım hissetti. Gözlerini yeniden D.C.'ye dikti. Tahminler çoğu sinir gazından ciddi biçimde etkilenmiş iki yüz bin yaralı ve üç yüz bin ölü öngörüyordu.
Asıl soru: üç yüz bin cesedi nereye kaldırırsınız ?
Washington, D.C. 07:10
Kursk bekleme salonunda oturuyordu. Bitkinlikten yıkılacak gibiydi, ama çevresine, yaralıların aile ve arkadaşlarına -siyah ya da beyaz, genç ya da yaşlı, aralarında küçük çocuklu, endişeli iki kadın vardı- baktığında, yorgunluğunun önemsiz olduğunu düşündü.
Son sekiz saat kâbus gibiydi. Morgan onu 7. Cadde'deki FBİ misafirhanesinin önünde indirirken, üç blok öteden gelen patlamanın kükreyişini duymuşlardı. FBÎ Genel Merkezi'nin önüne vardıklarında, 10. Cadde kargaşaya boğulmuştu.
Sokak lambaları devrilmiş, alevler karanlıkta yükselmeye başlamış, yolun ortasındaki parçalanmış kamyon iskeletinden ve kocaman duman sütunlarından başka geriye bir şey kalmamıştı. FBİ Genel Merkezi'nin ön cephesi ile yolun karşı tarafındaki bir sürü bina patlamanın etkisiyle harap olmuş, yüzlerce cam kırılmıştı. Hoover binasının cephesinin bir bölümü kopmuş, beton parçalan hemen her yana dağılmıştı. Ortalık, savaşm pençesindeki Beyrut'tan bir manzarayı andırıyordu. Sonra ambulansların, itfaiye araçlarının ve polis arabalarının sirenleri duyulmuştu.
Kursk FBÎ binasına hasar görmemiş Pennsylvania Caddesi kapısından girmeye çalışan çılgın Morgan'm peşine takılmıştı, fakat kurtarma ekibi içeriye kimseyi sokmuyordu. Sonra sokaktaki enkazın arasında, onları durdurmaya çalışan itfaiyeci ve polislere Morgan'm kimliğini göstere

göstere kendilerine bir yol aramışlar, sonunda da 10. Cadde ve E Caddesi'nin kesiştiği köşedeki bara ulaşmışlardı. Daha varmadan, binadaki hasarı görmüşlerdi: binanın bütün camlan parçalanmış, cephe ve pencereler alev almıştı. Acil müdahale ekipleri hayatta kalan, şaşkın insanlan yan kapıdan sedyelerle çıkanrken, itfaiyeciler de yangına müdahale edi-.yorlardı. Sedyedekilerin arasında Collins, kız arkadaşı ve çocuğu da vardı.
Her üçü de hayattaydı. Yüzü kan içinde olan Collins sedyeyle ambulansa taşınırken şuuru hemen hemen kapalıydı. Daha sonra kadın ve çocuk çıkanldı; durumlan çok daha kötüydü: başından kötü bir yara alan kadın, komaya girmişti. Küçük çocuğun duru-muysa içler açışıydı, yüzü ve elbiseleri parçalanmış, gözleri kapalı, güçlükle nefes alıyordu. Göğsü kabarıp, kan tükürdüğünde, Kursk iki sağlık görevlisinin endişeli gözlerle, sanki, bu kurtulamayacak dercesine birbirlerine baktıklarım görmüştü.
Ambulanslann hızla uzaklaşmasından sonrası Kursk için tam bir karmaşaydı: kurtarma ekibinden birileri onu, hayatta kalanların toplandığı Pennsylvania Caddesi'ndeki bir noktaya götürmüşlerdi. Morgan cep telefonuyla üstlerinden birini aramış, patlama hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı. İtfaiye ekipleri ve polisler akın akın 10. Cadde'ye gelmeyi sürdürüyorlardı. Kursk daha sonra uzman FBÎ ekiplerinin geldiğini, güçlü seyyar lambalarını yakarak, dumanlar çıkan enkazı ve tepeden tırnağa taramak üzere malzemelerini hazırladıklarını gördü.
Sonunda, geceyansı biri biraz geçe, Morgan bitkin Kursk'u FBİ misafirhanesinin önünde arabadan indirip George Washington Hastanesi'ne gitti. Kursk birlikte gitmeyi önerdiyse de Morgan kabul etmedi.
- İkimizin de hastanede beklemesinin bir yararı yok. Bir haber alırsam, seni ararım. Biraz uyumaya çalış.
Morgan Ford'u çalıştırmış, mavi lambasını yakmıştı. Huzursuz Kursk'un uyumaya çalışması için bir saat daha geçmesi gerekmişti; otuz altı saat boyunca dinlenmemiş vücudu iflas etmek üzereydi. Yine de soğuk terler içinde uyanıp durmuştu. Bombayla yüklü bir kamyon gibi barbarca, rasgele bir şiddet gösterisi, Ni-kolay Gorev'in çalışma biçiminin ötesindeydi. Bu onun işi değildi. Geçmişte kullandığı, ya da en azından desteklediği taktiklerden olamazdı böylesi bir vahşet. Peki ama, ya Collins haklıysa ? Ya sonunda çizgiyi aştıysa?
Morgan koridorun ucunda gözüktü. Yanında Kontrterör Bölümü Başkanı Murphy vardı. Kursk bekleme odasından çıktı. Murphy solgundu, başını salladı.
- Binbaşı.
- Collins'i görebilir miyim ? Nasıl ?
- Şimdilik biraz güçsüz. Aldığı yaraların dışında, fizik olarak iyi görünüyor. Ama Nikki ile oğluna olanlan duyduktan sonra çok üzüldü, ilk fırsatta, onlarla ilgilenen doktorlardan biriyle konuşmak istiyor. Bu yüzden, yanına gitmeden önce ona biraz süre tanışanız ?
Murphy'nin yüzündeki perişan ifadeden, kötü haberler duyacağı izlenimine kapıldı Kursk.
- Bir şey mi oldu ?
Murphy endişeyle Morgan'a baktı, sonra Kursk'a döndü.
- Hep birlikte konuşmamız gerektiğini düşünüyorum Binbaşı. Bilmeniz gereken bir şey oldu da.
55
Washington, D.C. 13 kasım
iki FBÎ ajanı neredeyse yirmi saattir uyumuyorlardı. Sivil Chevy İmpalalanyla 14. Cadde'nin köşesinden dönüp, soğuktan kaçmak için bina ve dükkânların çöple dolu girişlerine sığınmış sokak fahişelerinin, uyuşturucu satıcılarının yarımdan geçtiklerinde saat sabahın ikisiydi. Bir önceki günün sabah yedisinden beri aralıksız çalışmışlar, uyanık kalmak için kahve ile hazır yemeğe talim etmişler, bütün gece av sahalarım gezerek, aradıkları üç insan hakkmda bir ipucu yakalayabilmek umuduyla pezevenklerle, adi suçlularla konuşmuşlar, muhbirlere para önermişler, fotoğraflar göstermişlerdi.
Oysa FBÎ'ın Washington bürosunda çalışıp, aynı amaçla D.C.'nin yeraltı dünyasını arşınlayan öteki yaklaşık üç yüz federal ajan gibi, dişe dokunur bir bilgiye ulaşamamışlardı.
Direksiyondaki ajan esnedi.
- Ee, şimdi sırada kim var?
- Benny Visto, dedi arkadaşı elindeki listeye göz atarak.
- İşte bu işin en sevdiğim yanı da bu: iyi dostlar edinmek. Direksiyondaki iç çekti, koltuğun yanındaki cepten, içinde şüphelilerin fotoğrafları olan zarfı çekti ve arkadaşına dönüp başım salladı.

- Tamam, Visto'nun dükkânının yakınına çekelim de bakalım, o göt deliği bize neler anlatacak.
- Sabahın bu saatinde kapımızı çalmak da ne oluyor? Ne istiyorsunuz ?
FBI ajanı, Ricky Cortez'in dövmeli, pis vücuduna boka bakar gibi baktı.
- Benny'yle konuşmam gerek. Gir, çağır onu.
- Burada değil. Üzerinde sadece bluciniyle açık kapının önünde duran Cortez gömleğini giydi.
- Nerede ?
- Bilmiyorum, orospu çocuğu.
- Benimle bir daha böyle konuşursan, o dilini götüne sokarım. Ajan arkadaşıyla birlikte, ellerini bellerine atmış, Cortez'e ciddi olduklarını anlatmak istercesine kılıflarındaki Glocklan göstererek Visto'nun çatı katı dairesine girdiler. Dairede Kübalıdan ve ipekli bir sabahlık giymiş, Visto'nun yatağına uzanmış genç bir kızdan başka kimse yoktu. Cortez'in tek çıkarı bir sokak orospusu, diye düşündü ajan.
- Evet, Benny nerede ?
- Bilmiyorum dedim ya. Herif yoğun, gelip gidiyor. Bakarsın erkenden döner, bakarsın gecikir. Benny'nin kesin bir programı yok. Tarifeyle hareket etmiyor.
Ajan elindeki zarfı açtı, içindeki fotoğrafları çıkardı.
- Bu herifleri daha önce hiç gördün mü Ricky?
Cortez somurtarak bir Arap olan birinci fotoğrafa baktı, ötekilere göz atmak zahmetinde bile bulunmadı.
- Yok.
- tyice bak Ricky.
- Neden? Beni yatakta bekleyen bir kan var, oraya dönmek istiyorum.
-Bak, Ricky.
Yüzü iyice asılan Cortez öteki fotoğraflara şöyle bir baktı.
- Hayır, bu orospu çocuklarını daha önce hiç görmedim. Ajan gözlerini bir an Cortez'e dikti, sonra fotoğrafları yeniden
zarfa koydu.
- Gerçekten çok yardımcı oldun Ricky. Döndüğünde Benny'ye beni aramasını söyle.
Ricky'nin gözleri vahşi bir köpek gibi kısıldı.
- Nedenmiş?
- Çok önemli de ondan. Söyle ona, eğer aramazsa, aramızdaki anlaşma sona erer.
George Washington Hastanesi
Washington, D.C.
07:15
Collins üzerinde ropdöşambr, yatağın ayakucuna oturmuştu. Kaburgaları zonkluyordu. Yüzünde kesikler ve bereler vardı, sol gözünün üzeri ve sağ yanağındaki dikişler gazlı bezlerle kapatıl-
TT\J
mıştı. Doktorların başındaki on santimlik yarayı dikmek için kestikleri saçlann yerinde beyaz bir yama vardı. Kaburgalarından ikisi çatlamıştı, derin nefes aldığında, sıkı sıkıya sarılmış göğsü sancıyordu. Durumu değerlendirmeye çalıştığında, zihninin tümüyle boşaldığını fark etmişti. Acil bölümünde bir doktor ile hastabakıcının onunla ilgilenmesinden, röntgenlerini çekip, ağn kesiciler vermesinden sonra uyumak istememesine, Nikki ve Daniel'm nasıl olduklanndan başka bir şey düşünmemesine rağmen, birkaç saatlik bir uykuya dalmıştı. Aklı ilacın uyuşturucu etkisine direnirken, vücudu teslim oluyordu. Uyandığında, saat dört olmuştu. Sersem gibiydi, acı çekiyordu, hastabakıcı geldiğinde yataktan kalkmaya davranmış, Nikki ve Daniel'ı sormuştu.
- Sakın kıpırdama, yatmalısın, anlıyor musun? Kadının sesi dostça, ama ciddiydi. Ne gerekiyorsa, yapılıyor onlara. Senin şimdi biraz daha uyuman gerek. Daha sonra, cerrah gelip durumu anlatacak. Yataktan kalkmaya çalışmakla kimseye bir faydan olmaz.
Biraz daha uyumaya çalışmış, ama aklı Nikki ve Daniel'da, restorandaki patlama sahnesini defalarca yeniden yaşayarak, uyanıp durmuştu. 0 korkunç patlamanın şiddeti, Nikki ve Daniel'm hali gözünün önünden gitmiyordu. Collins'in, başını ve göğsünü beton bir duvara benzeyen sert bir yere çarpıp hastaneye getirilirken karanlıklara gömülmeden önce, patlamanın gücüyle ayaklarının yerden kesildiğini gördüğü Nikki ve Daniel. Kapı açılıp Morgan ve Tom Murphy göründüğünde, hâlâ o ikisini düşünüyordu.

Yanm saat boyunca Collins'e Beyaz Saray'da başlayan ve patlamayla sonuçlanan olaylan anlatmışlardı, Morgan kahve getirmek için dışarı çıktığında da Murphy durumun değiştiğini, sürenin çok daha kısaldığını söylemişti. Collins daha da sarsılmıştı. Otuz altı saat.
- Şu dakika yirmi sekiz demek, daha doğru, dedi Murphy yüzünü asarak.
Collins, en ufak bir umudumuz bile yok, diye düşündü.
- Soruşturmadan bir şey öğrenebildik mi?
- Hiçbir şey.
İzini sürmeleri gereken çok şey olmuştu ama, Murphy'nin de kabul ettiği gibi, her birinde duvara toslamışlardı.
- Saldında kullanılan patlayıcıların kaynağını bulmaya çalışacağız, ama zamanımız kısıtlı, intihar saldınsını gerçekleştiren sürücünün gerçek kimliği konusunda karavana, sokaklarda bilgi peşinde koşuşturan adamlarımızda da karavana. Maryland'deki
cinayet mahallinin çevresindeki bölgede yaptığımız kiralık yerler araştırmasından da bir sonuç çıkmadı. Hastaneler ve doktorlar da aynı; hiçbiri Gorev'in tarifine uyan birini görmemiş. Yaptığımız her araştırmada, aynı şey: karavana.
- Ya Raşid'in dairesi? Oradan bir şey çıkmadı mı?
- Dairenin telefonunu hiç kullanmamış, geride ipucu olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey bırakmamış. Herif çok dikkatliy-miş, gerçek bir profesyonel. Kirayı yerel bir bankaya nakit olarak ödemiş, bankada hesap bile açtırmamış. Explorer'dan da Raşid'in, Gorev'in ve kadının parmak izleri dışında bir şey çıkmadı. Raşid'in arabayı ve depoyu kiralarken verdiği isimler de sahte. Ryder minibüs için de aynı şey. Atabildiğimiz tek olumlu adım, Honda ve Explorer'da kadının parmak izlerini bulup kimliğini doğrulamak oldu. Geçmişi hakkında ayrıntılara ulaştık: Filistinli bir çiftin çocuğu olarak Amerika'da doğmuş, on iki yaşındayken de ailesiyle birlikte Lübnan'a dönmüşler. New York Bürosu'ndan yirmi kadar ajanı Queens'teki eski adreslerine göndererek, Amerika'da akrabalan bulunup bulunmadığını, varsa, son zamanlarda bu akrabalarından herhangi biriyle temas kurup kurmadığım öğrenmekle görevlendirdik. Bana kalırsa, zamanımızı boşa harcıyoruz. Böylesi bir eğitimden sonra, başını çok büyük derde sokup kaçmak zorunda kalmadıkça ve başka bir çare bulamadıkça, eski aile adresine yaklaşacak ya da Amerika'daki bir akrabayla temas kuracak kadar aptal olamaz. İlk işimizin bunlan araştırmak olacağım bilir. Yine de eski akrabalara ya da dostlara ulaşırsak, onlan da göz altında tutacağız. Murphjr iç çekti. Bunun dışında, elimizde pek fazla bir şey yok.
Morgan tekrar yanlarına geldi, Murphy'yle dışan çıktıklannda, Collins yatağının ucuna umutsuzca oturdu. Herhangi bir terör hücresini bulmanın zorluğunun, hücrenin büyüklüğüyle ters orantılı olduğunu biliyordu: hücre ne kadar küçükse, yakalanma güçlüğü o denli artıyordu. Tecrübesi böyle durumlarda hücrenin ya ilk birkaç gün içinde çatladığını ya da haftalar, hatta aylar boyu gizliliğini koruduğunu söylüyordu. Oysa, önlerinde aylar yoktu. Sadece yirmi sekiz saat.
Durumun urtıutsuzluğu, Nikki ve Daniel'ı düşünmek gözlerini yaşarttı. Sonra da bir kentin merkezinde bomba yüklü kamyonu patlatarak intihar etmek için nasıl bir insan olmak gerektiğini düşünmeye başladı. Böylesi bir insan masum kurbanları öldürecek -Nikki gibi savunmasız bir kadın ile Daniel gibi üç yaşmda zavallı bir çocuğu yaralayacak- haklılıklarını bu yoldan kanıtlayacaktı.

Oysa cevabı biliyordu. Sean'u öldüren acımasız, barbar insanlar. Bunu düşündükçe, bu düşünce eski yarayı yeniden açtıkça, içinin nefretle dolduğunu hissetti. Gözünün önünde sadece Nikki'nin ve Daniel'm kan revan içindeki yüzleri değil, Sean ve Annie'nin ölü yüzleri de vardı; onların ölümünün yarattığı acıyı ve boşluk hissini, ölümlerinin anlamsızlığım hatırladı. Kaybım yeniden yaşadıkça, gözyaşlarına engel olamadı. Kapı tekrar açıldı, bir doktor göründü. Doktor kâğıttan yeşil bir önlük, spor ayakkabılarının üzerine de yeşil galoşlar giymişti. Önlük kanlıydı. Otuz beşten fazla göstermiyordu. Bir günlük sakalı yüzünü karartmıştı, önlüğündeki kartta adı yazılıydı: Dr. Bill Wolensa. Collins ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları çok güçsüzdü. Doktor eliyle oturmasını işaret etti, sonra da yatağm ayakucundaki iskemleye oturdu.
- Adım Bill Wolensa. Nikki ve Daniel'la ben ilgileniyorum! Sesi heyecansız, düzdü; Collins genç cerrahın bitkinlikten yıkılmak üzere olduğunu anladı. Neyse, işin özetine gelirsek, Nikki'nin durumu iyi. Sol kolunun dirsekten aşağısında yaralar, her iki bacağında derin kesikler, başında da epeyce kan kaybetmesine neden olan birkaç yank ve şişlikler var. Sizin durumunuzda da

olduğu gibi, bir darp söz konusu. MR'ını çektik, beyninde bir hasara ya da kafatasında ciddi bir yaraya rastlamadık. Kısacası, iyileşecek. Bu konuda endişelenecek bir şey yok.
Collins birden bir rahatlama hissetti. Nikki iyileşecek.
- Kalıcı bir hasar olacak mı ?
- Sanmıyorum. Yaralar ve kesikler her zaman gördüklerimizden, çabuk iyileşeceklerini zannediyorum. Şu anda uyuyor ama, bir iki gün sonra kendine gelip ayağa kalkacak ve taburcu olacak.
Collins bir sonraki soruyu sormaktan ürkerek, başını salladı. Doktor sözüne devam etmeden önce iç çekti. Collins, Şimdi de kötü haberler, diye düşündü.
- Oysa oğlu ağır.
Collins heyecandan yutkunamadı. Midesine çelikten bir düğüm oturdu.
- Ne derece ağır ?
- Patlamanın etkisiyle çok kötü fırlamış. Buna maruz kalan çocuklarda sıkça görülür bu: vücutları öylesine hafiftir ki, yetişkinlerden çok daha kötü sayrulurlar. Her neyse, Daniel da fena düşmüş. Göğsünü bir yere -tahta ya da metal, emin değiliz- vurduğu açık. Sağ taraftaki kaburgalarının hepsi kırık, soldakiler de. Göğsü ezildiğinden, nefes almaşım sağlamak için sunî solunum
cihazına bağlamak zorunda kaldık. Buraya getirildiğinde ciddi bir iç kanaması, dalakta ve bağırsaklarda ağır yaralan vardı. Bağırsaklarının yirmi santim kadarını ve dalağının bir bölümünü almak zorunda kaldık, geri kalan bölümü alıp almamak konusunda kararsızız. Bana kalırsa, almak zorunda kalacağız. -Neden?
- Buraya getirilmesinden hemen sonra, kalbi durdu; büyük ihti- • maile kan kaybından. Kalbi yeniden çalıştırdık, kanamayı durdurduk, yeniden kan verdik. Şu anda durumunda bir değişiklik yok, ama güçsüz ve kritik bir safhada; yani, dalağının geriye kalanını almak gibi ağır bir ameliyata dayanması güç. Neye karar vereceğimizi, dalağın geriye kalanını alıp almayacağımızı önümüzdeki sekiz ya da on iki saat boyunca göstereceği tablo belirleyecek.
- Dalağı olmadan yaşayabilecek mi ?
- Tabiî. Dalak vücudun enfeksiyona karşı geliştirdiği önemli bir savunma mekanizmasıdır ama, insanlar dalaksız da pekâlâ yaşayabiliyor. Wolensa tereddüt etti. Kaburgalar acı veriyor ama, hayatî bir tehlike oluşturmuyor. Asıl darbeyi göğüs almış, dolayısıyla sorun da dalaktaki hasar. Bir sarsıntı geçirmiş ama, elimizde beyinde bir kanama olduğunu gösteren bir belirti yok. Önümüzdeki saatler boyunca çocuğu çok yakından izleyeceğiz.
Collins'in midesi yeniden kasıldı.
- Yapabileceğiniz bir şey yok mu ?
- Maalesef, çocuğun nasıl tepki vereceğini görmeden, yok. Bitkin görünen Wolensa bir elini duvara dayadı. Bay Collins sizin neler hissettiğinizi ya da kendine geldikten ve oğlunun durumunu öğrendikten sonra çocuğun annesinin neler hissedeceğini düşünebiliyorum; ama size şunu söylemek isterim: eğer sağlık ekibi Daniel'ı buraya getirmekte beş dakika gecikseydi, çocuk şimdi çoktan ölmüş olurdu. Onun için, en azından umudumuz var. Buradaki tıbbî ekip, olabileceklerin en iyisi, emin olun, elimizden ne geliyorsa yapıyoruz. Sadece Daniel için de değil, patlamada yaralanan herkes için. Wolensa parmaklanyla yorgun gözlerini kaşıdı, kapıya doğru ilerledi ve açtı. Şimdi de, izin verirseniz, öteki hastalarımın durumuna bakmam gerek. Sizin de kabul-edeceğiniz gibi, yorucu bir gece geçirdik. İlgilenmemiz gerekenler sadece Nikki ile Daniel değildi.
- Onlan görebilir miyim ?
- Hayır. Wolensa başıyla olumsuzladı. Şu anda her ikisi de yoğun bakımda. Ziyaretçi giremez. O bölümde, en ufak bir enfeksiyon ölümcül olabilir, üstelik Daniel'm durumunda, hasarlı bir dalak, çocuğu enfeksiyona maruz bırakır. Özür dilerim, ama ziyaret

fazlasıyla tehlikeli olabilir. Ekibimiz, bir aksaklık olursa müdahale etmek için birkaç adım öteden, her ikisini de yakından izliyor; ağır yaralı hastalarda bir fevkaladelik olması da çok olağan. Onun için, kimsenin ayak altında bulunmamasını istiyoruz.
- Onları ne zaman görebilirim? Wolensa açık kapının önünde oyalandı.
- En azından bir sekiz saat daha bekleyin, ondan sonra Nikki'yi görebilirsiniz. O zamana kadar, onu yoğun bakımdan çıkarmış oluruz. Küçük çocuğa gelince... daha uzun beklemeniz gerekecek.
- Nikki'yi hemen göremez miyim?

- Kesinlikle hayır.
Collins gözlerini kapadı. Sekiz saat daha bekleyebilir miydi ? Başka çaresi yoktu.
- Çocuğun babası değilsiniz, değil mi? diye sordu Wolensa. En azından, bana söylenen, bu.
- Değilim.
Wolensa yemden iç geçirdi.
- Bakın, sizinle açık konuşacağım. Çocuk ölebilir. Durumu tahminimizden de kötü. Bir sunî solunum cihazına bağlı, vücudu bereler, vuruklar, yaralar içinde, ameliyat geçirdi, her tarafı sargılı, her tarafından tüpler, monitör kabloları sarkıyor. Onu böyle hatırlamak ister miydiniz?
Collins üzüntüyle kafasını salladı.
- Yasama şansı ne?
- Ben müşterek bahisçi değilim Bay Collins. İhtimal hesabı yapmam. Üstelik, Daniel'ın durumunda ihtimallerin önemi yok. Ya ölecek, ya kurtulacak. Bu kadar açık konuştuğum }çin özür dilerim, ama durum bu. Wolensa birden arkasına baktı. Açık kapının eşiğinde bir adam duruyordu. Doktor, Collins'e baktı. Galiba bir ziyaretçiniz var. Sizi yalnız bırakayım.
Collins kapının hemen dışında duran Kursk'u gördü. Wolensa gitmeye davranırken, yorgun görünen yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle durakladı.
- Bakın, eğer gerçekten istiyorsanız, onlara yoğun bakımın camlı bölmesinden bir bakabilirsiniz. Şimdilik, size bundan iyisini öneremiyorum.
Wolensa uzaklaştıktan sonra, Kursk odaya girdi.
- Arkadaşının küçük oğlu hakkında doktorun söylediklerini duydum. Çok üzüldüm.
Collins başını üzüntüyle salladı.
- Murphy son durumu anlattı mı ?
- Evet.
- Kadın hakkında haklı olduğunu söyledi. En azından, bir şey. Yine de bir yere varamadık Kursk. Collins yataktan sallanarak kalktı, göğsü sancıyordu. Ayakta durabilmek için, iskemleye tutundu. Kursk yardım etmeye kalktı. Gerek yok, ben iyiyim, dedi Collins.
- Yataktan çıkmaman gerekirdi.
- Kalacağım en son yer, yatak. Collins'in yüzünde sert bir ifade vardı.
Kapı açıldı. Morgan elinde siyah plastik bir torbayla içeri girdi.
- İstediklerini getirdim Jack.
Collins torbayı açtı, kardı elbiselerini çıkardı. Kursk şaşkınlıkla sordu.
- Ne yapıyorsun?
- Önce eve gidip bir duş alacağım, sonra bir iki saat uyumaya çalışacağım. Sonra da işe döneceğim. Bu işi halletmemiz için yirmi sekiz saatimiz var. Büyük bir ihtimalle, Raşid'i, Gorev'i ya da kadını bulmak, onları zamanından önce durdurmak için şansımız yok. Aslına bakarsan, olmadığından da eminim. Ama bu, teslim olacağımız ve son ana kadar elimizden geleni yapmayacağımız anlamına gelmez. Bizimle misin Kursk?
- Evet, dedi Kursk Collins'e bakarak. Ya yaraların ne olacak?
- Konuşabiliyorum, yürüyorum; bu kadarı da yeterli. Bana on dakika zaman verin, .sonra giriş kapısının önünde buluşuruz.
- İyisin değil mi Jack ? diye sordu Morgan.
- On dakika.
Kursk ve Morgan zemin kata inen asansöre girdiler.
- Bana bir dakika verir misin ? diye sordu Kursk, asansörden inerken. Tuvalete gitmek zorundayım.
- Tamam. Ben gidip, arabayı getireyim. Sonra, dışarıda buluşuruz. Morgan döner kapıdan çıktı.
Bir dakika kadar sonra, danışmada durup bir şey soran Kursk, lobideki koridorlardan birine girdi, tuvaletlerin önüne varmasına rağmen içeri girmedi. Bir iki saniye boyunca yapması gerekenleri düşünerek tereddüt etti, sonunda bunun görevi olduğuna karar verdi. Cebinden telefonunu çıkardı ve Rus Büyükelçiliği'nden özel bir numarayı tuşladı.
Collins yoğun bakımın camlı bölmesinde duruyordu. İki hemşire, Nikki'nin yatağının başında, bir şeylerle uğraşıyorlardı. Genç
kadın uykudaydı. Yüzünün sol tarafında kocaman bir morluk vardı, başı sargılıydı, sol kolundan da iki tüp çıkıyordu. Collins'in mi-desindeki düğüm yeniden bir çelik gibi sertleşti.
Daniel biraz daha sağda, yoğun bakımın başka bir bölmesin-deydi; bir perde yatağının yansını saklıyordu. Çocuğu böyle görmek yürek paralayıcıydı, Collins ağlamak üzere olduğunu hissetti. Küçük çocuk ilaçlar ve yaralan yüzünden bilinçsizdi. Her yanından hortumlar sarkıyordu, göğsü

ve karnı sımsıkı sanlmış, yüzü ve tüm vücudu minicik kesiklerle, koyu ve çirkin bir morlukla kaplıydı. Ağzının üzerinde bir oksijen maskesi vardı ve iki monitöre bağlanmıştı. Collins sunî solunum cihazına bağlı küçücük göğsünün belli belirsiz inip kalktığını gördü.
Kendini güçsüz, hiçbir şey yapamayacak durumda hissetti. Nikki ve Daniel için kendinde dua edecek kadar bile güç bulamazken, vücudunun uyuştuğunu hissetti. Teselliyi boşlukta aradı, ama boşluk bir türlü görünmüyordu.
Sean'u, oğlu binlerce kilometre uzakta ölürken yanında olamamanın, bir şey yapamamanın verdiği acıyı, orada olsa bile, tıpkı şimdiki gibi, yapacak bir şey olmadığını düşündü. Yeniden ağlamaya başladı, hıçkınklar vücudunu sarstı, göğsündeki ağnyı şiddetlendirdi.
Gözyaşları dinip kendini kontrol edebilmek için birkaç derin nefes aldığında, emin olduğu iki şey vardı: Daniel'm yaşamasını her şeyden çok istiyordu; Nikki'nin çocuğunu yitirmesinden, onun da aynı acıyı yaşamasından yana değildi. Bir de bunu ya-panlan istiyordu: Muhammed Raşid'i istiyordu, onu ve diğerlerini. Yüreğindeki intikam ateşi öylesine güçlü, öylesine vahşiydi ki, onu bile korkutmuştu.
îki dakika kadar sonra, hastane kapısına inmek üzere asansördeydi.
56
Washington, D.C. 13 kasını 07:35
Üç yüz bin cesedi nereye kaldırırsınız ?
Federal Plaza'da, Patrick Tod O'Brien D.C. haritasının önünde, hâlâ aynı sorunla meşguldü. Belki de Washington'u gömer, kenti ölülerin anısına bir anıt olarak bırakıp yeni bir başkent kuranz, diye düşünüyordu. Yine de, bu fikrinin çok taraftar bulamayacağından emindi; söz konusu olan ulusal bir simge, tarihî ve siyasî açıdan çok önemli bir kentti. Bu kenti koca bir mozoleye çevirmek, olacak bir şey değildi.
Patlamadan sonrası sorunları tahmin etmeye çalıştı: Washing-ton'un -yüzlerce ünlü tarihî binası da dahil- merkezinin dikkatle kimyasaldan anndınlması gerekecekti. Böylesi bir felaketin toplam maliyetim düşünmek, O'Brien'ı ürpertti. Burada sözü edilen milyarlarca dolara mal olacak bir temizlik operasyonuydu; Amerikan tarihinin en pahalı operasyonu. Oysa, yine ceset konusunu düşünmesi gerekiyordu.
Bir veba, kolera ya da tifüs salgınını göze almaksızın, üç yüz bin cesedin günlerce sokaklarda yatmasına izin veremezlerdi. Cesetlerin bir yere kaldınlması gerekiyordu, demek ki. Bunun anlamı, nakliyeydi, hem de büyük çapta bir nakliye. Bir diğer anlamı da ceset torbasıydı, hem de korkunç miktarda ceset torbası.
O'Brien in parmağı haritanın üzerinde dolaştı, kuzeyde Boston'a, doğuda Baltimore ve Philadelphia'ya, daha güneyde de Chesapeake Körfezi'ne. Düşündü: Bütün bu cesetlerle, sadece bir yöne gidebiliriz. Hastalık ve salgının önlenebilmesi için, cesetlerin büyük kentlerden uzak tutulması, kırsal alanda bir toplama bölgesine taşınması gerekecekti. Ya sonra? Cesetleri yakmanın uygun bir yöntem olacağından kuşkuluydu. Halk -bu arada hükümet- cesetleri salgına uğramış bir çiftlikten çıkan ve ölüm-
454
cül bir virüs taşıdıkları için yok edijmesi gereken hayvan leşleri gibi ateşe atmadan önce durup düşünecekti. Peki, öyleyse toplama bölgesine taşman cesetler ne olacaktı?
O'Brien cesetlerin çürümesini geciktirmek, böylelikle hastalık tehlikesini önlemek için cesetlerin kuzeye, çok daha soğuk olan Maine kıyılarına taşınmasını düşündü. Yalandaki Chesapeake Körfezi'nden kalkacak konteyner gemilerini, kargo teknelerini kullanmak mümkün müydü? Böylece soğuk hava depolarında tutulan cesetleri, daha sonra gerektiği gibi gömmek, ya da denize bırakmak daha insanca olurdu. Ama önce cesetlerin düzenli bir şekilde kentten çıkarılması, Maryland ve Virginia üzerinden deniz kenarına taşınması gerekecekti. FEMA cesetleri kentten çıkarıp toplama bölgesine taşımak görevini Ulaştırma Bakanlığı'na verebilirdi.
O'Brien yine nakliye sorununa döndü. Binlerce araca ihtiyaç olacaktı. Treyler çekicilerine, Greyhound otobüslerine, özel kamyonlara el konulacaktı. Ulaştırma Bakanlığı'nın bu araçları nereden bulacağım saptamak için, gizü bir araştırma yapmak
gerekecekti.
Daha da korkunç sorular birbirini izliyordu: beş ya da on tonluk bir kamyona, bir Greyhound otobüsüne, bir konteynere ya da bir kargo gemisine kaç ceset sığdırabilirsiniz? Bunun derhal araştırılması gerekiyordu. Kullanılması düşünülen her araç ya da gemi tipinin kapasitesine bakılmalı, taşıyabilecekleri ceset sayısı hesaplanmalıydı. Kullanıldıktan sonra da, sinir gazının

ayak izinin kalıcılığı nedeniyle, kimyasalın yayılmasını önlemek için, bu araçlar ve gemiler ya yok edilecek ya da uzun bir süre için bir köşede bekletilecekti.
Kâbus devam ediyordu: O'Brien ekiplerinin, D.C. polisinin, itfaiyenin ve acil durum ekiplerinin işlerliklerini büyük ölçüde yitireceklerini hesaba katmalıydı. Başkan -hayatta kalacağı varsayılıyordu- sıkı yönetim ilan etmek zorunda kalacaktı. Sivil düzen bir bozulmaya görsün, sokaklarda çılgın bir kaos yaşarsınız; yasadışı davranışlar, yağmacılık, soygun ve cinayet sayısı birden artar. Ulusal Muhafızlar'ın geçici olarak polis görevi üstlenmeleri gerekir. Oysa, D.C.'deki kitlesel ölümlerin Ulusal Muhafızlar'ı da içereceği göz önünde bulundurularak, boşluğun eyalet dışından doldurulması düşünülmelidir.
O'Brien senaryonun D.C.'nin tek basma başa çıkamayacağı kadar büyük olduğunun farkındaydı: acil servislerin iflası, yardım edilmesi gereken çok sayıda ağır hasta ve sarsılmış vatandaşların varlığı, FEMA'nın, yardım için Virginia, Maryland, Cleveland, Philadelphia, hatta New York valilerine başvurmasını, saldırıdan sonra hastanelerinin acil servislerini, itfaiye ekiplerini ve Ulusal Muhafızlarını Washington emrine vermelerini istemesini gerektirecekti. Binlerce eyalet dışı muhafızın önce yetkilendirilmesi, sonra da federalleştirilerek Amerikan yasasının koruyucusu tayin edilmeleri gerekecekti. Saldırıdan çok daha önce, FEMA valilerin sessiz işbirliğini ve yardımım sağlamak zorundaydı.
O'Brien'ı endişelendiren bir şey daha vardı: mikrop yayan, çürümeye yüz tutmuş çok sayıda cesedin karadan Chesapeake Kör-fezi'ne nakli sırasında güçlüklerle karşılaşılacağını tahmin ediyordu. Virginia ve Maryland eyalet valileri başı sonu görünmez konvoylar halinde topraklarından geçen tehlikeli yük kervanlarından hoşlanmayacaklar, kendi vatandaşlarının salgının etkisinde kalmalarından endişeleneceklerdi.
Boktan iş. FEMA başkanının kanun gücünde bir kararname yayınlamasını önermek zorundaydı. Saldın gerçekleşene kadar her şeyi gizli tutmak, bununla birlikte önlemleri ve acil müdahale ekiplerini saldırıya hazır bulundurmak neredeyse imkânsız, diye düşünüyordu O'Brien. Krizin ardındaki gerçeği maskelemek için yapılacak en iyi şey, ekiplere habersiz bir tatbikat yapılacağım, alarmda olmaları gerektiğini, tüm izinlerin kaldırıldığını söylemekti. Çok gizli tatbikatlar bilindik çalışmalardı.
Oysa, acil müdahale ekipleri aptal değildi: gerçek bir tehlikenin kokusunu alırlarsa, hele D.C.'de aileleri ve yalanlan varsa, onların zarar görmeleri isteyecekleri en son şeydi. Bu yüzden, D.C.'nin kitlesel paniğe gömülmesi ve sokakların kargaşaya teslim olması uzun sürmeyecekti. Peki, ya bomba o sırada patlarsa? Kayıp sayılan daha da artacaktı. O'Brien derin bir soluk aldı. Derinine indikçe, sorun daha da karışıyordu. FEMA'nın kurbanlara yardım edebilmek için elinden geleni yapacağından emindi, ama elindeki senaryo korkunç bir toplumsal felaketin planı gibiydi.
Daha da beter, diye düşündü O'Brien. Kıyamet günü gibi.
Yedi kırk beşi biraz geçe, kalemini bıraktı. Kendini bitkin hissediyor, kafası zonkluyordu. Hayatının en rahatsız edici, en güç görevlerinden biriyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Doğru, elindeki plan, hazırlayabileceğinin en iyisiydi. Hayatta kalmayı başarmış bir buçuk milyon insanla, iki yüz bin yaralıyla nasıl ilgilenileceğini, üç yüz bine yakın kadın, erkek ve çocuk cesedinin ne yapılacağım gösteren kabaca bir plan yapmıştı. Yapılacakların büyük bir bölümünün üzerinde çalışılması gerekiyordu; planım tamarnlamak, ayrıntıları belirlemek zorundaydı. Elinde bir plan bulunmasının önemli bir şey olduğunu, ama kriz durumunda bütün hâkimiyetin Murphy'de olacağını biliyordu.
İşler sarpa sarabilir, planlar karışabilir, ya da süreç boyunca değiştirilmeleri gerekebilir, çalışmaların önüne engeller çıkarabilirdi. Ekiplerin de insanlardan kurulduğunu unutmamak gerekiyordu. Böylesine korkunç bir felaket karşısında, acil müdahale görevlilerinden çoğu bedensel ya da ruhsal bakımdan çökebilir, yüz binlerce ölü, hasta ya da yaralıya gereken ilgi sağlanamayabi-lirdi. Planın dağılarak parçalara ayrılması da mümkündü.
O'Brien masasının üzerindeki fotoğrafa endişeyle baktı: on altı yıllık kansı Helen'a, iki küçük kızına. Hayatındaki en önemli insanlara. Onları derinden seviyordu. Midesinin kasıldığını hissetti, birden bütün vücudu ürperdi. Ellerinin titrediğini gördü.
Titremenin nedenini biliyordu. Böylesine gizli bir görevin -FE-MA başkanı çok gizli olduğunu özellikle vurgulamıştı- anlamı, ancak gerçek bir tehlike olabilirdi. Eğer bu tehlike gerçekse, o zaman Washingtonlular boğazlarına kadar boka batmış demekti.
Beyaz Saray 08:45
- Tamam, şunu bir daha dinleyelim.

- Peki, efendim. Başkanla Oval Ofis'te yalnız olan Doug Stevens bir gece önce Ebu Haşim'le yapılan konuşmanın kaydedildiği bandı başa sardı. Eğer sizce bir sakıncası yoksa, kamyondaki bombanın patlamasından biraz önce, konuşmayı ikinci kez kestiği bölümden başlamak istiyorum efendim. Ondan sonra da Kuzmin'le tutuklular hakkında konuştuğunuzu söylediğiniz, Haşim'in yeni ültimatomunu vermesinden hemen önceki bölüme geçeceğim.
Başkan başını salladı. FBİ yöneticisi bantta gerekli bölümü buldu, teybin düğmesine basıp sesi ayarladı. Hoparlörlerden Haşim'in sesi, hemen arkasından da çevirmenin konuşması duyuldu:
"- Siz Amerikalılar her zamanki gibi, dinlemeyi bilmiyorsunuz. Size isteklerimi söyledim. Diyaloga girmeyeceğimi anlattım. Oysa siz hâlâ beni yumuşatmaya, pazarlık yapmaya çalışıyorsunuz. Anlayın artık, pazarlık etmeyeceğim. Pazarlık girişimlerinizle canımı sıkıyorsunuz Sayın Başkan. Ama çok daha ciddi bir hata yaptınız.
- Ne hatası ?
-Bana yalan söylediniz. İsteklerimi yerine getireceğinizi söylerken kesinlikle ciddi olmadığınıza inanıyorum. Biraz önce verdiğiniz sözü tutmak niyetinde olmadığınıza inanıyorum. Benden yardım isterken, sadece zaman kazanmayı düşünüyorsunuz. Kalan beş günü kullanarak, bombayı patlamadan bulmaya çalışacağınızı biliyorum..."
Stevens stop düğmesine bastı.
- Şimdi de Kuzmin'den bahsettiğiniz bölüme geliyoruz efendim. Stevens bandı hızla ileri aldı, aradığı bölümü buldu ve yeniden
"play" düğmesine bastı. Başkanın sesi çok pürüzsüz ve netti.
"...Şimdiden Rus hapishanelerindekilerin serbest bırakılmaları için Başkan Kuzmin'le konuştum, emin olun ilk tepkisi olumluydu. Yine de zamana ihtiyacım var."
Haşim'in sesi araya girmeden, çevirmen hızla konuşmaya başlamadan önce, kısa bir sessizlik duyuldu:
"Yalan söylüyorsunuz! Başkan Kuzmin tutukluları bırakmamak niyetinde. Daha da ötesi, kamplarıma saldırmaları için bombardıman uçakları, göndererek beni öldürmeye çalıştı. Allah'ın inayeti ve sizin müdahalenizle, çok geç olmadan uçakları geri çevirme akıllılığını gösterdi..."
Stevens stop düğmesine basarak teybi durdurdu.
- Evet, dedi başkana dönerek, beni rahatsız eden üç nokta var. Birincisi, Haşim Kuzmin'in kamplarını bombalamak istediğini nasıl öğrendi ? Uçaklar karanlıkta, gözle görülmeyecek bir yükseklikten uçuyorlardı. El-Kaide Afganistan'da kısıtlı bir radar imkânına sahip; belki de kamplarına yaklaşan çok sayıda uçaktan haberdar edilmiştir ama, bunun Rus uçakları olduğunu nasıl öğrendiler? Görevlerinin El-Kaide kamplarını bombalamak olduğunu nereden biliyorlar?
- Devam et.
- ikincisi, Haşim, Kuzmin'in cevabından ve tutukluları serbest bırakma konusundaki kararından nasıl haberdar oldu ?
Başkan başını salladı.
- Evet, bunu ben de düşündüm. Peki, ama ya basit bir tahminden yola çıktıysa?
- Öyle olsun. Ama bana kalırsa, bu bir tahmin değildi. -Neden?
- Cevabının hızı. Stevens parmaklarını şaklattı. Haşim'in cevabı böyle geldi: anında. Hem sizi yalancılıkla suçlarken öylesine kararlıydı ki, bana kalırsa siz Kuzmin'in ilk tepkisinin olumlu olduğunu söylemeden bile, o gerçeği biliyordu. Cevabının böylesi-
ne öfkeli gelmesinin nedeni de bu olmalı: Kuzmin'in tutumunu biliyordu. Doğruyu söylemediğinizi biliyordu.
- Ne demek istiyorsun Doug ? Kuzmin'in yakın çevresi içinde, El-Kaide'ye bilgi veren bir hain, bir köstebek olduğunu mu söylüyorsun ?
- Bir Çeçen sempatizanı ? Evet, olabilir. Bana kalırsa, Kuz-min'le ilk konuştuğunuzda bu konuya değinmeniz gerekecek.
Başkan içini çekti. Kuzmin'e telefon edip 10. Cadde'deki intihar saldırısından, Haşim'in süreyi kısalttığından bahsetmeyi, yeniden tutukluların serbest bırakılması konusuna girmeyi pek istemiyordu. Rusya liderinin duyduklarından pek hoşlanmayacağını biliyordu. Kuzmin'in Amerika başkanının baskısından, Rusların elindeki tutukluların serbest bırakılmasına izin verilmesi isteğinden de hoşlanmayacağı belliydi; bu konuda da büyük bir gerginlik yaşanacaktı. Moskova'yla konuşmasını bir saatten biraz daha sonraya bırakmıştı.

- Pekâlâ, bunun çok ciddi bir sorun olduğunu kabul edelim. Ama bu, aslında Kuzmin'in sorunu. Bizim durumumuzu değiştirmez. Biz hâlâ çıkmazdayız. Hâlâ çıkar yol bulamıyoruz. Biz isteklerini yerine getirmedikçe, Haşim'in bombası her an patlayabüir.
- Bunun farkındayım efendim, ama lütfen beni bir dakika daha dinleyin. Stevens teybe uzandı. Haşim zaman kazanmaya çalıştığımızı, kalan beş günden yararlanarak bombasımn yerini bulmaya çalışacağımızı söylerken haklıydı. Adamın bunları tahmin edecek kadar akıllı olması mümkün, ama bana sanki neden bahsettiğini kesinlikle biliyormuş gibi geldi. Sanki bu bir tahmin değilmiş de, taktiğimizi önceden öğrenmiş gibi. İntihar bombasını yerine yerleştirmiş, sizi yalancılıkla suçlamadan önce bile patlamaya hazır tutuyordu. Bütün bunlar, bize daha fazla baskı yapmak için uyguladığı planın bir parçasıydı. Oysa bilebildiğim kadarıyla, Kuzmin taktiğimizden haberdar değil, yanılıyor muyum, efendim ?
Başkan kafasını salladı.
- Hayır, ona hiçbir şey anlatmadım.
- Dediğim gibi, Haşim onu kandırmaya çalıştığımızı tahmin etmiş de olabilir. Aynı şey Bob Rapp'i aracı olarak kullanmaya çalıştığımız zaman için de geçerli. Bu girişimimizi de oldukça çabuk önledi efendim.
- Bütün bunların anlamı ne Doug?
- Sözünü ettiğim üçüncü ve son nokta efendim. Bandın bu bölümünü dikkatle dinlemenizi istiyorum, çünkü son derece önem-
li. Haşim'in Rus hapishanelerinde tutuklu olanlarla ilgili konuşması sırasında söyledikleri bunlar.
Stevens bandı yeniden başa sardı, "play" düğmesine basınca odayı Haşim'in ve çevirmenin sesleri doldurdu.
"Öteki tutuklulara gelince, onların üzerinde bir kontrolünüz olmadığını söylediniz. Bu doğru değil Sayın Başkan. Öteki devletleri etkilemek için, elinizde askerî olsun, maddî olsun, korkunç bir güç var. Geri kalan tüm tutukluların serbest bırakılması için bu gücü sonuna kadar kullanabileceğinizden eminim."
Stevens stop düğmesine bastı. Başkan bakışlarını kaldırdı.
- Peki, ne demek istiyorsun Doug ?
- Acil durum odasındaki bütün konuşmaları banda alıyoruz, efendim. Üçüncü ve dördüncü cümlelerdeki kelimeleri duyduğumda, kafamın içinde ziller çalmaya başladı: bunları daha önce duyduğumdan emindim. Onun için, tüm bantları yeniden dinledim. Biraz önce duyduklarınız, acil durum odasındaki ikinci toplantımızda Bob Rapp'in size söyledikleriyle hemen hemen aynı: "Öteki devletleri etkilemek için, elinizde askerî olsun, maddî olsun, korkunç bir güç var. Geriye kalan tüm tutukluların serbest bırakılması için bu gücü sonuna kadar kullanabileceğinizden hiç kuşkum yok." "Hiç kuşkum yok" bölümünün dışında, kelime kelime, vurgu vurgu, Bob'un kullandığı sözler, cümleler. Emin olmak için, çevirmenle bir daha konuştum, Haşim'in sözlerindeki çevirisinin doğru olduğunda ısrar etti.
Başkan oturduğu koltukta doğruldu, Stevens'a meraklı gözlerle bakmaya başladı.
- Sadede gel.
- Şunu söylemek istiyorum: Rapp iki cümle söylüyor, Haşim de neredeyse aynı cümleleri tekrarlıyor. Şimdi, bana sorarsanız, böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimalini yok denecek kadar düşük görmekle birlikte, basit bir rastlantı karşısında olduğumuzu kabul edeyim. Ama bu rastlantıyı -bakın efendim, sanki birisi söylenenleri duymuş da tekrarlıyormuş gibi- daha önce belirttiğim iki noktayla, bombardıman uçakları ve tutuklularla birlikte düşünürseniz, o zaman görmezden gelemeyeceğimiz önemde ve çok endişe verici bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu anlarsınız. Stevens'm yüzü kül gibiydi. Ya Haşim'in bilgileri Beyaz Saray'ın içinden kaynaklanıyorsa?
57
Atlantic City, New Jersey
13 kasım
10:00
Güneşli, ama soğuk bir sabahtı, İşim Razan malikânenin bahçeleri içinde dolana dolana giden, çakıl taşı kaplı yolda yürüyordu. Arkasından gelen Görev bir sigara yaktı.
- Başındaki dert, dedi Razan, çok mu büyük ? Görev omuz silkti.
- Sormaman daha akıllıca olur îşim.
- Kendini nasıl hissediyorsun ?
- Sayende, çok daha iyi. Sana şükran borçluyum.

- Senden istediğim, teşekkür değil Nikolay. Bir açıklama yapman, yeterli olurdu.
- İşim...
Razan, Gorev'in itirazım kesmek için elini kaldırdı. Akan suyun üzerinden geçen köprüyü yürüdüler, karşıya vardıklarında Razan bankı gösterdi.
- Zorlanmayacaksan, oturalım.
Görev banka, Çeçen'in yanma oturmaya çalışırken yüzünü acıyla buruşturdu.
- Neden içimde sorguya çekilecekmişim gibi bir his var ? Razan uzağa, bahçenin derinliklerine baktı.
- Dün gece, arkadaşın seni buraya getirdiğinde, sana ne olduğunu düşünüp meraklanmıştım. Seninle birlikte çok şey yaşadık, Nikolay. Üstelik birbirimize hiç yalan da söylemedik.
- Ne demek oluyor şimdi bu ?
- Endişelendim. Sadece yarandan dolayı değil, arkadaşın Sa-fa'nın ya da adı her neyse, işin içinde polisin olduğunu söylemesinden. Ama ikinizin ne iş çevirdiğini söylemeye bir türlü yanaşmadı.
- Haklıydı İşim. Görev kafasını salladı. Bu seni gerçekten ilgilendirmez.
- Ama ilgilendirmesine karar verdim, işte.
- Ne demek istiyorsun ?
- Sen, değer verdiğim, eski bir yoldaşsın. Buraya ağır yaralı, hem de bir el bombası yarasıyla ve baygın getiriliyorsun. Kendini benim yerime koy bakalım. Sen olsan, ne düşünürsün ? Groz-niy'deki arkadaşlarla temasa geçip, olanları bildirmeli miyim ? Kafam karmakarışıktı. Sonunda, doktor gittikten sonra, Çeçenis-tan'dan birkaç kişiyle konuştum.
- İşim...
- Hadik Selan'la konuşmayı başardım, başka biri olamazdı zaten. İkinizin bir işe bulaştığınızı bilen biri varsa, direniş komutanlarından biri olmalı diye düşündüm.
Gorev'in yüzü karardı.
- Sonra?
- Selan bir şey bilmediğini iddia etti. Neden Amerika'da bulunduğunu açıklayacak bir bilgisi yokmuş. Ama bilirsin, Selan bir tilki kadar kurnazdır. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamadım.
- Başka ne söyledi ?
- Fazla bir şey anlatmadı. Zaten hat da bozuktu. Konuşmamız birkaç dakikadan fazla sürmedi. Ama eğer senin yardımıma ihtiyacın olursa, bu yardımı verebileceğimi söyledi. Yardıma ihtiyacın var mı Nikolay ?
- Artık yok. Görev başım huzursuzca salladı. Telefondayken, adımı söyledin mi ?
- Neden sordun ?
- Benden bahsetmen pek akıllıca olmadı İşim. Ruslar Groz-niy'deki dinleme istasyonlanyla-Selan'ın da telsiz ve telefon konuşmalarını yakalamaya çalışıyorlar, her Çeçen komutanına yaptıkları gibi.
- Bunu bilmediğimi mi sandın yoksa? Selan'ı ve seni herhangi bir tehlikeye atmayacak kadar tecrübeliyim. Soyadın hiç söylenmedi. Selan da telefonda en az benim kadar dikkatliydi.
Görev ayaklandı, yüzü endişeliydi.
- Her neyse, olan olmuş.
Razan'ın yüzü umutsuzluğunu yansıtıyordu.
- Ne yapmaya çalışıyorsun Nikolay ?
- Bunu açıklayamam İşim. İnan bana, ne kadar az bilirsen, o kadar iyi. Zaten bana yardım etmekle, kendini yeterince tehlikeye attın. Onun için, senden buraya geldiğimi kimseye söylememeni istiyorum. Anladın mı ? Beni ele veremezsin.
- Böyle bir şey hiç olmayacak. Eğer gerekirse, seni korumak

için hayatımı vereceğimi biliyorsun.
Görev başını salladı, sonra saatine baktı. Safa buraya saat kaçta geleceğini söylemişti ?
- Her an gelebilir.
- Öyleyse, eve dönelim.
Köprünün üzerindeyken, Razan durdu, elini Gorev'in omzuna koydu.
- Son bir sorum daha var.
- Hayır, artık soru moru yok İşim.
- Konuştuklarımızla ilgili değil. O kadım, Safa'yı yani, seviyor

musun ?
- Bu seni neden ilgilendiriyor?
- Sadece basit bir soruydu Nikolay. Sorarken bir kurnazlık falan düşünmedim. Bana güvenirsin, değil mi?
- Tanıdığım herkesten çok.
- Öyleyse, söyle. Her şeyden önce Safa, gerçek adı mı ? Görev tereddüt etti.
- Değil. Gerçek adı Karla.
- Bana ondan bahset. Nerede tanıştınız ?
- Moskova'da, üniversitede. Farklı bir hayatı vardı, seninle birlikte askerlik yapmamızdan çok önce.
- O zamanlar, senin için bir şey ifade ediyor muydu ?
- Hem de nasıl.
Razan, Gorev'in yüzünü inceledi, sonra döndü, çok uzaklara
bakmaya başladı.
- Bütün iyi taraflarına, sana duyduğum büyük saygıya rağmen,
tuhaf bir insansın Nikolay.
- Ne bakımdan tuhaf?
- Benim yaptığım iş, karakter tahlilini gerektiriyor. Hayatım buna bağlı olabilir çünkü. Onun için, seninle açık konuşacağım. Dost olduğumuz bütün bu yıllar boyunca, gerçekten sevdiğin bir kadın hatırlamıyorum. Senin için, buna hiç vakit yoktu. Bu süre içinde birçok kadın oldu tabiî, bunlardan bazıları da seni sevdi. Hem, neden sevmesinler ki ? Her zaman çekici biri, saygın, yakışıklı ve akıllı bir subaydın. Seni neden çekici bulduklarını anlamak zor değil.
- İşim...
- Bütün bunları seni utandırmak için değil, sana kendini anlamanda yardımcı olmak için anlatıyorum. Biliyor musun, çünkü sen sevgiye gerçek bir aşkla karşılık veremezdin. Hep başka şey-
lerle, işinle, meslek hayatınla ya da bir davayla meşguldün. Psikologların bu durumdan sürüyle malzeme çıkaracaklarından eminim: geçmişinin insanı nasıl şekillendirdiğini, genç yaşta annesini ve babasım kaybetmenin nasıl inşam ilişki kurmakta çe-kingenleştirdiğini, çünkü sevebileceklerim de kaybetme korkusuna kapılacağım, falan. Kendini meslek hayatına ya da bir davaya adayarak insanları uzak tutmak o kadar kolay ki. Bu, geri çevrilme ya da terk edilme korkusu değil.
- Ne bu îşim ? Bir çeşit amatör psikologluk mu ?
- Belki, ama önce bırak da bitireyim. Bak, senin konunda, bu Karla'nın tamamen değişik olduğunu düşünüyorum. Bir erkek ile bir kadın arasındaki ilişkiyi düşününce, işin içinde bir seven ve sevilenin olduğunu hepimiz biliyoruz. Bir taraftan onun seni, senin onu sevdiğinden çok daha fazla sevdiğini görürken, diğer taraftan da kalbinde onun bir yeri olduğunu da hissediyorum. Hayatında onun çok önemi var. Belki de, düşündüğünden fazla.
- Belki.
- Düşünürsen, aranızdaki ilişki bittiğinde gerçeğin farkına vardın, işte o zaman, gitmesine izin vermemek, riski göze alıp ona bağlanmak gerektiğini anladın, iyi bir kadın, karın olmasından gurur duyacağın bir insan olduğunu gördün. Oysa o zaman, riske girmek istemedin, öyle değil mi ?
- Doğru.
- Söyle öyleyse, neden ? Görev sigarasını fiskeledi.
- Karışık bir iş işim. Kim bilir? Belki de, geçmişim hakkında, birine bağlanmaktan çekindiğim konusunda söylediklerin doğru. Ama Karla Moskova'ya sadece bir yıl için gelmişti. Onun için ayrılma zamanı gelip çattığında, kendi yolumuza gitmek zorundaydık, haklıydık da. Karla gerçekten serbest değildi. Nişanlıydı, onun için önemli olan bir meslek hayatı ve bir davası vardı. Görüyorsun işte, işler hiç de sandığın kadar kolay değil, öyle değil mi?
- Ama bana kalırsa, seninle birlikte olmak için her şeyi teperdi.
- Belki de haklısın. Ama o adımı atamadım işte.
- Şimdi serbest mi ?
- Evet.
- Onu seviyor musun ?
- işim, Karla'yla birbirimizi görmeyeli o kadar oldu M...

- Ben eski dostunum Nikolay. Onun için, utanma. Yıllardır sevişmemenizin de bir önemi yok. Onu seviyor musun ?
- Evet, seviyorum.
464
- Öyleyse, sana bir öğüt vereyim mi ?
- Bana sanki istesem de istemesem de öğüdü verecekmişsin gibi geliyor.
- Bu giriştiğiniz iş bittiğinde, kendine normal bir hayat kur. Bir yere yerleş. Bizlerin zamanı çok kısa Nikolay, hem sen her zaman
11 i!
(| bir savaşın içinde oldun. Savaşı unutup güllerin kokusuna bak-
manın zamanı gelmedi mi ?
- Ya dava ne olacak ?
- Bayrağı devralacak bir başkası hep bulunur. Oysa sen, çok uzun ve çok ağır bir savaştan çıktın, onun adına hayatında önemli ne varsa harcadın. Karla seni seviyor. Bana söylediklerin ve içgüdüm, onun seni çok uzun zamandan beri, düşleyebileceğinden de fazla sevdiğini söylüyor. Ama, bunu söyleyeceklerden değil o. Onun duyguları ta derinde, kalbinde gizli olanları açığa vurmuyor. İyi bir kadın o Nikolay. Öğüdümü dinle, onu bir ikinci kez kaybetme riskine girme.
- O senin yedi kız kardeşin var ya, onlar çok şeyin sorumlusu, İşim. Bu yaşta iyi bir yol gösterici olduğunun farkında mısın ?
- Biliyorum, ama bunu sakın adamlarıma söylemeye kalkma' Razan hafifçe gülümsedi, yaklaşan nöbetçiyi görünce döndü.' Adam yaklaştı, patronunun kulağına bir şeyler fısıldadı. Razan nö-î betçiyi gönderdi. I
- Bir şey mi oldu ? diye sordu Görev.
- Arkadaşın gelmiş. Onu bekletmeyelim. Razan çenesiyle malikâneyi gösterdi.
Görev evin arkasından, nöbetçilerin güvenlik odasının yanından çıkan Karla'yı gördü. Genç kadını eliyle selamladı. Sonra döndü, elini Razan'ın omzuna koydu.
- Burada kalamayacağımı biliyorsun İşim. Çeçen dudaklarını büzdü, başını salladı.
- Eski bir deyim var: Allah'ın dediği olur. Özellikle bizim gibiler için geçerli. Planını ne kadar kusursuz hazırlarsan hazırla, bir gün birisi hiç olmaması gereken bir yerde karşına çıkar. Hiç tutukluk yapmayacak silah ateş almaz. Seni ve beni, en beklemediğimiz sırada öldürecek olan, budur işte. Onun için, giriştiğin iş her ne ise, yalvarırım dikkatli ol Nikolay.
- Öyle de yapıyorum, zaten.
- Öyleyse, gerisi kaderin ellerinde.
Razan on beş dakika kadar sonra, çalışma odasında sigarını tüttürüyordu. Geri geri giden Plymouth'u, direksiyondaki kadını,
yanında oturan Nikolay'ı gördü. Arkasındaki kapı açıldı, bahçedeyken gelip, bir kulağına fısıldayan nöbetçi göründü.
- Beni çağırtmışsın İşim?
- Yegoriy ve adamlarına izlemeye son vermelerini söyle. Bittiğini söyle. Hemen Chesapeake'ten dönsünler.
- Peki İşim.
Nöbetçi gitti. Razan pencereye yürüdü, Plymouth'un kırmızı stop lambalarının kapıdan geçerek gözden kaybolmasını izledi. Nikolay ile kadının giriştikleri işin, artık o iş her neyse, onunla bir ilgisi olmadığım açıkça hissediyordu.
58
FBI Genel Merkezi Washington, D.C. 13 kasım. 08:15
Hoover binasının çevresindeki caddeler kordon altına alınmıştı. Metropol polisinin arabaları ve barikatlar girişleri kapatıyor, polis ve FBİ ajanları gelen geçeni denetliyor, kimliklerini dikkatle incelemeden kimsenin geçmesine izin vermiyorlardı. Altı itfaiye aracı genel merkezin 10. Cadde kapısının iki tarafına park etmiş, itfaiyeciler FBİ Adlî Tıp ekiplerinin dikkatli bakışları altında bombalı saldırıdan arta kalan enkazm aranmasına yardım ediyorlardı.
Kursk ve Morgan kordonların hemen dışında yer alan televizyoncuların yanından geçtiler basamakları tırmanarak, E Cadde-si'ndeki hasarsız geçitten yürüdüler. Sıkı güvenlik aramasmdan -kimlik denetimi, metal dedektörü ve üst yoklaması- kurtulduk1 tan sonra, altıncı kata çıkan asansöre bindiler. Koridorlar karmakarışıktı, insanlar bombadan etkilenmiş doğu tarafındaki eşyaları öteki üç kanatta alelacele hazırlanmış yeni bürolara taşıyorlardı.

- Bahse girerim, Jack öğleden evvel burada olamaz, dedi Morgan. En azından, o kadar uykuya ihtiyacı olacaktır. Kendine kahve al Aleksey. Ben bu arada gidip, neler oluyor, bir bakayım.
Morgan gittiğinde, Kursk köşedeki makineden bir fincan kahve doldurdu, sonra pencereye yaklaşıp, aşağıdaki sokağa baktı. Temasa geçmesi istenen büyükelçilik danışmanı bir gece önceki olayların raporunu, FBİ'ın insan avında vardığı son durumu dinlemişti; Kursk telefon kapanır kapanmaz bütün bu bilgilerin hemen Moskova'ya iletileceğinden emindi.
Durduğu yerden, patlamanın sokağın karşı tarafında yarattığı korkunç hasara, binaların, dükkânlann ve restoranlann parçalanan pencerelerine baktı. Yüzünü buruşturdu, Nikolay Gorev'e bu çılgınlığı durdurmasını söylerken taşıdığı umut kınntılannm yok olduğunu fark etti. Sinir gazı bombası patlatılsın ya da patlatılmasın, bu iş
nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Nikolay artık yaşayan bir ölüydü. Nikolay nereye saklanmaya çalışırsa çalışsın, Kursk onun acımasızca izleneceğini biliyordu. Canlı da yakalansa, sadece Rusların ihanet suçlaması bile kurşuna dizilerek ölmesine neden olacaktı. Morgan başını sallayarak döndü.
- Murphy saçlannı yoluyor. Hiçbir yere varamadığımızı, çıkmaza saplandığımızı söylüyor.
- Hastaneler ile özel ameliyathanelerden bir şey çıkmış mı?
- Bizimkiler aramayı yanm saat önce tamamlamış. Gorev'in tarifine uyan kimse yokmuş.
Kursk fincanını bıraktı. Duvardaki haritaya yaklaşıp, inceledi, alnı düşünceden kınştı.
- Ne düşünüyorsun Aleksey? diye sordu Morgan.
- Arama bölgesindeki bütün Çeçen ve Arap kökenli doktorları denetlediniz mi ?
- Tabiî.
- Ruslan değil, ama.
- Ruslar listede yoktu.
- Belki de olmalan gerekirdi. Morgan çenesini sıvazladı.
- Ne demek istediğini anlıyorum. Belki de zamanımızı boşa harcıyoruz. Gorev'in yarası belki de bir doktora görünecek kadar ciddi değildi. Omuz silkti. Ama peki, bunu Murphy'ye söyleyeyim, bakalım daha fazla insan ayırmaya ne diyecek.
Morgan gitmeye davranırken, Kursk bir şey daha düşündü. Bunun bir kumar olduğunu - zamana karşı girişilen, umutsuz bir kumar- biliyordu, ama düşündükçe, kaybedecek bir şey olmadığım görüyordu. Telefonu gösterdi.
- Bir yere telefon etmek istiyorum.
- Tabiî. Dışan çıkmak için dokuzu çevir.
Morgan çıkıp kapıyı kapattı. Kursk ahizeyi kaldınp, numarayı tuşladı.
Chesapeake 13:15
Öğle sonrası, Görev ve Karla yazlık evin önünde durduklarında Winston Koyu'nda hava soğumuş, rüzgâr şiddetini giderek artırmıştı. Muhammed Raşid verandaya çıktı, gözlerini otomobilden inenlere dikti.
- Demek, sonunda döndün. Görev Plymouth'un kapışım çarptı.
- Yolu biraz uzattım. Raşid homurdandı.
- Ben de öyle duydum. Gördüğüm kadarıyla, hâlâ hayattasın. Başparmağıyla kapıyı gösterdi. içeri, ikiniz de. Konuşmamız lazım.
- Ne oldu ? diye sordu Görev.
- Planda bir değişiklik oldu.
Washington, DC. 12:02
Harry Judd sıkıntılı bir adamdı.
Onu sıkıntıya sokan, patronunun yanında oturan FBÎ başkanıydı. Ya da, daha doğrusu, FBÎ başkamnın söyledikleri. Judd otuz dakika boyunca Douglas Stevens'ın konuşmasını dinledi; kulaklarına inanamıyordu. Başkan sözünü bitirdiğinde, Judd hâlâ gizli servis hayatındaki en büyük şokun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.
- Beyaz Saray'da bir köstebek olabilir mi diyorsunuz ? Teröristlere yardım eden biri ?
- Kanıtlara bakınca, bu mümkün, dedi Stevens. Köstebek kelimesini kullanırken, tereddüt ettim Bay Judd. Ne kadar iğrenç olursa olsun, hain daha doğru bir tanım olurdu.
Stevens'ın "kanıtlarınr dinlemesine rağmen, Judd hâlâ El-Ka-ide'nin Beyaz Saray'a bir muhbir yerleştirmiş olabileceğine inanamıyordu.
- Eğer sormamın bir sakıncası yoksa efendim, benim rolüm ne olacak ?

- Bu kişi her kimse, bulmamıza yardım etmeni istiyoruz, dedi Koruma Müdür Yardımcısı Rob Owens. Bulmak derken, hemen demek istiyorum. İstediğin imkânlardan yararlanmak için tüm yetkilere sahipsin Harry.
- Bu ortak bir operasyon olacak, değil mi ? FBI ile gizli servis birlikte çalışacak.
- Doğru, dedi Stevens. Neden, bir sorun mu var Bay Judd ?
Şaka mı ediyorsun ? diye düşündü Judd. Hem de ne sorun. Federal Büro ile gizli servis arasında uzun zamandır bir rekabet, bir kıvılcımdan parlayıverecek bir anlaşmazlık, dolayısıyla güvensiz-
lik vardı. FBÎ'ın Beyaz Saray'daki varlığı genellikle iş için başvuranların geçmişini denetlemekle sınırlıydı. Gizli servisin gözünde Federaller mankafa, kaslarım şişirip dolaşan iki yüz kiloluk gorillerdi. Servisler arasındaki kıskançlık ve rekabet yüzünden bir tarafın diğerine bilgi aktarmaması sıkça rastlanan gerçeklerdendi. FBÎ başkanı Judd'ın şüpheciliğini sezmişti.
- Normalde, Federal Büro'nun operasyonun yönetimini ele alması beklenir, ama bu durumda muhbirin daha çok gizli servis bölgesinde faaliyet gösterdiğini düşünerek, el ele çalışmamız daha doğru olur. Endişelenmeyin Bay Judd. En azından bu sefer herkes aynı şarkıyı söyleyecek, servis ve Federal Büro arasında mutlak ve tam bir işbirliği olacak. Size bu konuda söz veriyorum.
Judd buna ancak tanık olduğunda inanabilirdi.
- Öyleyse, nereden başlayacağız?
FBİ başkam odayı arşınlamaya koyuldu.
- işe her Ulusal Güvenlik Konseyi üyesinin geçmişini yeniden gözden geçirmekle başlayacağız. Tabiî, başkan dışında herkes, demek istiyorum. Zaman aleyhimize işliyor, onun için kademe kademe araştırma yaparak vakit kaybedemeyiz. Tüm imkânlarımızla girişeceğiz, ilk adımda, telefonları dinlemeye alacağız, ev ve büro telefonlarını. Bu arada kanlarını, kız arkadaşlanm, sekreterlerini de izleyeceğiz. Nereye gittiklerine, kimlerle konuştuklarına bakacağız:
Judd bir kaşını kaldırdı.
- Bazı ensesi kalınların özel hayatına girmekten söz ediyoruz. Önemli kişilerin.
- Aynı zamanda da ulusal güvenliğe karşı muhtemel bir faaliyetten bahsediyoruz Harry, onun için bırak da, bu sorunla biz ilgilenelim, dedi Owens.
- Ya adamların e-postalan ?
- Gerekirse, onları izlemek için de yazılı izin alacağız, dedi Stevens.
Bunu söylerken, sadece kuşkulu olduklarına karar verilen in-sanların özel mülkü olan bilgisayarlardan söz ettiğinin farkındaydı. Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin kullandıkları bilgisayarların çoğunun, özellikle de Beyaz Saray ve hükümet binalarında bulunanların parası yönetim tarafından verilmişti; bu bakımdan hepsi hükümet malı sayıldıklarından, buradaki elektronik postaların incelenmesi için yazılı izne gerek yoktu. Öte yandan, gizli servisin elinde Amerika'run herhangi bir yerindeki hemen her bilgisayara girebilecek teknoloji vardı.
4/0
- Geçen bir ayın bütün kayıtlarını incele. Dikkatini çekecek herhangi bir şeye ya da kuşkulu bir numaraya rastlarsan telefon şirketine resmî tebliğde bulunur, numaranın kime ait olduğunu sorarız. Eğer yirmi dört saat sonra, bir şey bulamamışsak, araştırmayı Beyaz Saray'da çalışan herkese, askerî personele, büro çalışanlarına, gizli servis ajanına, yukarıdan aşağıya herkese yayarız. Ama bu işi yapan her kimse, mantık onun acil durum odasına ve/veya Oval Ofıs'e de rahatlıkla girebildiğini söylüyor, onun için, listeyi daraltmakta bu bilgiden hareket ederiz. Her iki odada ne sıklıkta dinleme cihazı taraması yapılıyor?
Gizli servis, ESİD -gizli elektronik istihbarat cihazı- bulmak için Beyaz Saray'ı, Camp David'i ve Başkanlık otomobil ve uçaklarını düzenli olarak elektronik taramadan geçiriyordu.
- Her gün, dedi Judd. Hatta eğer gerekli bulursak, saat başı. Özellikle de buraya yerli ya da yabancı resmî konuk gelmişse. Ya da başkanın gece yatışma misafiri olmuşsa Gelenin başkanın siyasî dostu ya da Hollywood yıldızı olması önemli değil. Bu durumda herkes şüpheli durumdadır. Kaldıkları odaları tararız. Aynı şeyi, sekreterlerden birine gönderilen çiçek demetine de yaparız. Demeti tararız.
Stevens, Rob Owens'a döndü.
- Dikkatinden kuşkum yok Rob, ama son derece gelişmiş bir dinleme cihazını atlamış olamaz mısınız ?
- Sanmam. Tarama çalışmaları son derece dikkatli yapılıyor, kullandığımız araçlar da bu alandakilerin en iyisi. Owens'm sesi güvenliydi ama, hemen Judd'a döndü. Emin olmak için, hiç

zaman kaybetmeden acil durum odasını ve Oval Ofisi bir kez daha tarayalım. Ama taramanın göze batmadan, odalar boşken yapılmasını sağla. Herifin gözünü açmamak gerek. Ulusal Güvenlik Konseyi korumalarını nöbet defterlerini bir gözden geçirsen, iyi olur. Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin alışkanlıklarında son günlerde bir değişiklik var mı, bir araştır. Herhangi bir değişiklik olmuşsa, hemen bana haber vermeni istiyorum.
- Tabiî efendim. Owens iskemleden kalktı.
- Akşam altıda buraya gelip, bana rapor ver. Bir şeyler yakalarsan, daha erken de olur Harry.
Judd ayaklandı, burnundaki yarayı kaşıdı, FBÎ başkanına dönmeden önce durakladı.
- Bir sorum var.
- Sor bakalım.
- Başkan dışında, konseydeki herkes hakkında araştırma yap-
tığınızı söylediniz. Bu araştırmanın sizi de kapsadığını düşünebilir miyim ?
Stevens başım salladı.
- Beni de kapsıyor Harry.
Chesapeake 13 kasım. 13:25
- Otuz altı saat, çılgınlık bu. Amerikalıların bu kadar zamanda isteklerimizin tümünü karşılamaları imkânsız.
- Daha şimdiden karşılamaya başladılar bile Görev. Muham-med Raşid mutlu görünüyordu. Suudî Arabistan ve Körfez'deki askerlerinin tümünü çekmeye başladılar. Bunu verilen zaman içinde yapıp yapmamak, onların sorunu. Ama süreyi kısaltarak, onlan gerçeği görmeye zorladık.
- Dün akşamki bomba gibi. Dediğin bu mu?
- Gerekli bir uyarıydı Görev. İşe yaradı, bunu sen de kabul edersin. Sen de benim gibi her görevin başarıya ulaşmasının hıza, saldırıya ve şaşırtmaya bağlı olduğunu biliyorsun.
Karla ve Görev salonun ortasında duruyorlardı. Görev kızgındı.
- Bomba kullanmak kimin fikriydi ?
- Ebu Haşim'in. Gerekirse kullanılacak bir strateji olarak, aylar öncesinden planlanmıştı.
- Bize anlatmadığın başka stratejiler de var mı ?
- Ukalalık etme Görev. Hem üstelik, ne zamandan beri El-Ka-ide'nin bütün planlarını bilmek hakkına sahip olduğunu düşünmeye başladın? Şikâyet etmeye hakkın yok. İstediğin sonuçlar elde edildi. Amerikalılar süre dolmadan önce bütün tutukluları serbest bırakacaklar, hepsi Afganistan'a gönderilecek. Rusların ve diğerlerinin de aynı şeyi yapmak zorunda kalmalarına pek bir şey kalmadı. Amerikalılar nereye kadar gitmeye hazır olduğumuzu gördüklerine göre, Kuzmin'e ve ötekilere dayanılmaz bir baskı yapacak, süre dolmadan başkentlerini kurtarabilmek için, ellerindeki tüm imkânları kullanacaklar. İstediğin bu değil miydi Görev? Yoldaşlarmın serbest bırakılması. Ya sen Karla Şerif? Yoksa oğlunun eve dönmesini istemiyor musun?
- Ya ötekiler serbest bırakılmazsa?
- Bırakılacaklar. İnancına ne oldu kadın ? Neler başardığımızı görmüyor musun ? Son iki günde, onlarca yıllık savaşta elde et-
tiklerimizden fazlasını kazandık, Amerikalılara ciddi olduğumuzu göstermek yetti. Onun için bu işi sonuna kadar götürmeye, son saniyeye kadar tehdidimizin arkasında durmaya hazır olmamız gerek.
Raşid sırt çantasına uzandı.
- Bu kadar yeter. Bu işin planlandığı gibi gitmesinden ikinizin de memnun olması gerekir.
Gorev'e baktı. Visto denen o adamla bir randevun vardı.
- Bu akşam, beşte.
- Motosikleti alman daha iyi olur. Daha sonra arabaya benim ihtiyacım olacak. Gecenin geç saatine kadar dönmeyeceğim. Raşid Karla'ya döndü. Sen de onunla git, bakarsm yarası yemden
kanamaya başlar.
Görev masanın üzerindeki kahveye uzandı, Karla'nın iade ettiği Berettasını aldı, mekanizmasını kontrol etti.
- Gerek yok. Zaten yeterince tehlikeye atıldı. Motoru tek başıma kullanabilirim.
- Benim düşündüğüm sen değilsin, görevimiz. Söylediğimi yap. Seninle gelecek. Sen işini yaparken, o yakınlarda bir yerlerde, tehlikeden uzak, bekler.
Karla Gorev'in koluna dokundu.

- Önemli değil Nikolay. Seninle gelmeyi tercih ederim. Raşid sırt çantasının kayışlarım açtı, çantanın içinden bir deste dolar çıkarıp Gorev'e uzattı.
- Visto'nun parasının geri kalanı. Ona gerekeni ver, bakiyenin teslimatta ödeneceğini söyle. Kendinize dikkat etmeyi unutmayın. Amerikalılar bizi aramayacaklarına söz vermiş olabilir, ama bunun yalan olması da mümkün. Polis ve FBl'ın gözlerini dört
ğından emin olabilirsiniz. Eğer durdurulur, kimlikleriniz sorulur ya da kendinizi tehlikede görürseniz bütün hızınızla kaçmaya bakın. İşi riske atmak istemem, hele bu aşamadan sonra. Görev Beretta'yı ceketinin cebine kaydırdı.
- Endişelenme, dikkatsiz davranmak niyetinde değilim. Raşid sırt çantasından eyaletler arası bir yol haritası çıkardı.
- Visto'ya malzemenin bu gece teslim edilmesini istediğini söyleyeceksin.
- Minibüsü nereye saklamayı düşünüyorsun ?
- Buraya, garaja. İhtiyaç duyana kadar, burada emniyette olur. Raşid haritayı açtı. Sana Visto'yla buluşacağımız yeri göstereceğim. Randevu işini sakın yüzüne gözüne bulaştırma Görev. Planlarımız buna bağlı olabilir.
59
Washington, DC. 17:00
/ Benny Visto yan çıplak, yatakta uzanmıştı. Yanında, üzerinde yalnızca bir G-string, ayaklannda iğne topuklu ayakkabılarla, onunla çalışan yeni kızlardan biri vardı.
Yarı Kübalı, yan Porto Rikolu, büyük göğüslü, narin vücutlu, on dokuz yaşında bir kız. Visto başını kocaman yatağın yumuşak yastıklarına gömmüş, belinden aşağısının yavaş hareketlerle yalanmasını izliyordu. Tam zevklenmeye başlamıştı ki, kapı açıldı ve içeri kuzeni Frankie girdi. Genç kızı görünce, sınttı.
- Bunu yapmaya devam edersen, kötü bir hastalığa yakalanabilirsin Benny.
- Beni rahatsız etme, demiştim. Yine ne oldu ?
- Herif geldi. Arka avluda bekliyor. Siktirici bir motosiklete binmiş.
- Hangi herif?
- Minibüsü falan isteyen.
- Git, Ricky'yi bul. Söyle, kıçını kaldınp gelsin.
- Ya herif ne olacak ?
Visto yataktan kalktı, üzerine ipek ropdöşambnnı geçirdi.
- Herif doğru zamanda gelmeyi biliyor. Kıza dönüp, parmakla-nnı şaklattı. Siktir git. İşim var.
- Ta... tabiî, Benny. Kız elbiselerini giydi, aceleyle çıktı. Visto sandal ağacından yapılmış bir kutudan beyaz toz dolu naylon bir torba aldı.
- Motosiklet mi dedin ? Frankie başını salladı.
- Ben gidip bir göz atarken, sen Ricky'yi bul.
Visto giyindi ve arka tarafta, aşağıdaki avluya hâkim mutfağa
girdi. Kalın demir kapılarla korunan avlu, yüksek bir taş duvarla çevriliydi. Kapalı jaluzileri aralayarak avluya bir göz attı. Herif deriden motosiklet elbiseleri giymiş, 1 000 cc'lik koyu mavi bir Honda'nın yanında sigara tellendiriyordu. Frankie, yanında Ricky'yle geldi.
-Şuna iyice bir bak Ricky, dedi Visto. Fotoğraftaki ibneye benziyor mu ?
Ricky jaluzilerin arasından Gorev'in yüzünü inceledi.
- Benziyor Benny.
- Federallerin onu neden aradığını söylemediklerinden emin misin ?
- Yok. Sadece fotoğrafları gösterdiler. Herif, diğer adam -Arap'tı -bir de bir kancık. Belki de geçen sefer arabada, herifin yanındaki karıydı ? İyice bakamadım.
- Belki.
- Dedikleri gibi, Federalleri arayacak mısın Benny? dedi Frankie.
- Sonra. Önce herifi yalandan bir görmek, sonra da fotoğraflara bakıp, bu vatandaşı aradıklarından kesinlikle emin olmak istiyorum. Eğer oysa, o zaman herifi teslim etmeden önce Federallerin neyin peşinde olduğunu öğrenmeye, onu ele vermeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışırız. Elimizi şimdiden açmanın bir yararı olmaz. Visto sırıttı. Belki de düşündüğümden çok daha büyük bir iş çıkar.
- Ne demek istiyorsun Benny?
- 3ir düşün Frankie: belki de kârımızı ikiye katlayabiliriz. Herifin işinden bir pay ve Federallerin ödülü. Ama önce bir bakalım, fazla heyecana kapılmadan bekleyelim. Visto gözlerini yeniden

aşağıdaki avluya çevirdi, güçlü Honda'yat>akıp, çenesini sıvazladı. Böyle bir motosiklet, onu izlemeni çok daha güçleştirebilir, öyle değil mi Ricky?
Kübalı sırıttı.
- Endişelenme. Düşündüm bile. Benim çocuklardan birinin altında bir Goldwing var. Bağlantıyı sürdürmek ve nöbetleşe çalışmak için cep telefonu kullanacağız. Böylece, o izlendiğini anladığında geride kalıp, diğerinin peşine takılmasını sağlayacağız.
- Kaç adamın var? Ricky'nin sırıtışı daha da yayıldı.
- Ben dahil, dört. Ben pikapta, Ronnie ile Hector arabada, öteki çocuk da Goldwing'de.
- Koca bir konvoy. Visto başını salladı. Peki, düşündüğünü yap. Benimle işi on dakikadan fazla sürmez. Îçine sıçma, tamam mı?
- Merak etme Benny. Kaçamaz.
Kübalının yaralı yüzünü okşayan Visto'nun gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı.
- Umarım, haklısındır. Yoksa, demir parmaklıkların ardında kalmadığına pişman olursun. İyice anladın mı Ricky ?
- Tabiî. Kübalı ayrıldı.
- Ricky'nin çok da zeki olduğu söylenemez. Ya herifi elinden kaçınrsa?
Visto sırıttı.
- Bu akşam yapılacak bir teslimat var hâlâ, öyle değil mi? Başparmağı ile işaret parmağını torbaya daldırdı, bir tutam kokain soludu, damarlarındaki ateşi hissetti. Pekâlâ, gidip herifi bir görelim, elimizdekileri gösterelim.
Görev yangın merdiveninden avluya inen Visto ile Frankie'yi görünce sigarasını fiskeledi.
- Seni gördüğüme sevindim adamım.
- İstediklerimin hepsini hazırladın mı ?
- Minibüs hazır. Bugün boyandı. Kuruması için on iki saat lazım. Bu akşam, en geç geceyarısı, yani tam zamanmda hazır olur.
- İşaretler ne oldu ?
- İstediğin gibi. Yapıştırılmaya hazır.
- Ya gerisi ?
- Adama mallan göster Frankie.
Frankie önde, depoya doğru yürüdüler. Gri plastik iki ağır bavulu zorlukla masanın üzerine koydu, birinin kapağını açtı. Görev bavullun içinde bir dizi metropol polisi üniforması ve polis şapkası gördü; malları denetledikten sonra başım memnun bir ifadeyle salladı.
- İyi görünüyor.
- Öyle olmalı. Gerçek mal bunlar. Bunları bulmak epey güç oldu. -Ya silahlar?
- Göster Frankie. Adamı sevindirelim.
Frankie ikinci bavulu açtı. Bavulun içinde kemer ve kıhflany-la polis tipi üç Glock tabanca ve on ikilik iki Browning tüfek vardı. Görev silahları birer birer gözden geçirdi.
- Tamam mı ? dedi Visto sonunda.
- Sanırım, tamam.
Visto işaret parmağını başparmağına sürttü.
- Öyleyse biraz daha nakit göstermeye ne dersin?
4/h
Görev cebinden bir deste banknot çıkarıp uzattı.
- Anlaştığımız gibi, beş bin daha. İstersen, bir say. Visto parayı saydı, gözleri parlayarak cebine yerleştirdi.
- Demek, işin sonuna geldik. Honda'ya baktı. Anlaşılan, malı şimdi götürmeyeceksin. Yoksa bu makineyle bir treyler mi çekeceksin?
- Her şeyi minibüsle birlikte alırım.
- Bana uyar, tabiî kalan on bini ödemen şartıyla. Ee, malı nerede istiyorsun ?
Görev eyaletler arası haritayı çıkarıp, Washington'un elli kilometre güneyinde, Virginia'daki bir kasabayı gösterdi.
- Burada, Piedmont'ta bir kavşak var. Sola saparsan, bir Lut-herci kilisesi görürsün. Yedi yüz metre kadar sonra, sağda, ormanın içine giren bir patika var. Görmemen imkânsız. Ben patikanın sonunda, açıklıkta bekleyeceğim. Bu gece tam on buçukta orada olmanı istiyorum.
Visto başını salladı.
- Sorun yok.
Görev haritayı katladı, cebine yerleştirdi.

- Seninle iş yapmak çok keyifli oldu Bay Visto.
- O keyif bana ait.
Görev, arkasında Visto ve Frankie, Honda'ya doğru yürüdü.
- Bir soru sormamın sakıncası var mı ? dedi Visto, Görev motora binmeye hazırlanırken.
- Sor bakalım.
- insan bütün bunları neden istediğini sormadan edemiyor. Polis tipi minibüs, üniformalar, silahlar...
Görev deri eldivenleri ellerine geçirdi, Visto'nun yüzüne tehdit-kâr gözlerle baktı.
- Sana sadece işin seni ilgilendiren tarafını düşün dersem, umarım alınmazsın Bay Visto. Yoksa, aramızda ciddi bir anlaşmazlık olabilir.
- Dediğini pek anlayamadım.
- Birinin canı yanar. Hem de fena halde.
Tehdit hemen hedefini buldu, Visto bir iki saniye boyunca ür-perdi, öfkesini saklamak için dişlerini sıktı, sonunda gürültülü bir kahkaha attı.
- Hey, adamım kızma. Sakın kızma. Motosiklete dokundu. On binimi kaybetmek istemem, onun için dikkatli git adamım.
- Çalışırım Bay Visto. Görev Honda'nın selesine yerleşti, motoru çalıştırdı. Kaskının siperliğini indirdi, kapıdan çıkıp gitti. Fran-
kie kapıyı kilitleyip, Visto'nun yanına döndü.
- Ne düşünüyorsun Benny ?
- Ne mi düşünüyorum ? Karşımızda kahrolası bir orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Visto'nun yüzü vahşi bir ifadeyle kasıldı. Bu herif beni ikinci kez tehdit etti. Kendini ne bok sanıyor ki? Bir tutam daha kokain alıp derin derin soludu. Ne diyorum, biliyor musun? Federallerin cam cehenneme. Canları cehenneme. Ben o herifin götünü istiyorum. Bir şey daha söyleyeyim mi? Eğer o pezevenk beni bu işin dışında tutmayı düşünüyorsa, neyle karşılaştığım görüp şaşıracak.
60
Moskova 13 kasım
Vasiliy Kuznün'i taşıyan S600 tipi Mercedes, serpiştiren karın altında, akşam tam saat altıda, Kremlin'in ağır demir kapılarından içeri girdi. Limuzin özel avluya döndü. Kuzmin'in arabasmı koruyan otomobil konvoyu yaklaşıp durduğunda, başkanın özel korumaları hızla otomobillerden fırladı, Kuzmin'e çift kanatlı meşe kapıya kadar eşlik ettiler.
iki dakika kadar sonra Kuzmin, özel sekreteri Leonid Tuşin'le sıcak bürosundan içeri giriyordu. Şöminede odun yanıyordu. O sabah Kalinin'de önemli bir toplantıya yetişmek üzere arabasıyla çevre yolunda hızla ilerlerken, Kuşin'den telefon gelmişti. Başkan randevuyu iptal etmiş, derhal Kremlin'e dönmüştü. Yapacağı telefon konuşması sırasında kesinlikle yalnız kalmak istiyordu.
- Evet? dedi özel sekreterine.
- Amerika başkanı hatta bekliyor efendim. Yüzü asık Kuzmin başmı salladı.
- Bağlasınlar.
Washington, B.C. 13 kasım
Görev ve Karla kentten çıkıp 14. Cadde üzerinden köprüye ve Foggy Bottom'a yöneldiklerinde, sonra da güneydoğuya, 105 numaralı karayoluna saptıklarında hava kararmıştı. Görev on dakika sonra yavaşladı, frenleri sıkıp motosikleti durdurdu. Dikiz aynasından, yüz metre kadar gerisinde, yolun kenarındaki cebe girip duran kısalarım yakmış arabayı gördü. Gorev'in hafifçe sağa
doğru eğildiğini fark eden Karla, yarasında bir sorun olduğunu düşünürken, motorun bir yerlerini karıştırdığını görüp sordu.
- Bir şey mi oldu ?
- Hemen arkamızda durmuş bir araba var. Belki kuruntu yapıyorum, ama kentten ayrıldığımızdan beri peşimizde sanki.
- Dur, dedi Görev, Karla arkasına dönmeye yeltenince. Sakın arkaya bakma.
- Ne yapacağız ?
- Şimdilik devam edeceğiz. Bakalım, haklı mıyım. Görev Hon-da'yı vitese takıp, hızlandı. Önlerindeki, iki tarafı yüksek ağaçlı yol tehlikeli virajlarla doluydu; Görev birden hızını artırdı. Hon-da'nın hızını yüz on kilometreye çıkardı, virajları dönerken, arkasındaki farların da aynı hızla ilerlediğini gördü. Dört yüz metre kadar sonraki keskin virajı alır almaz, tüm farlarını söndürdü, yavaşladı, gidonu sola kırıp, ağaçlann arasına girdi. Frenleri sıktı, motoru durdurup

kaskının siperliğini kaldırdı. Arkadaki otomobil göründü, hızla viraja girip uzaklaştı. Görev otomobilin ön koltuğunda oturan iki kişiyi tanıyamadı. Araba bir sonraki dönemeçte gözden kayboldu.
- Ne düşünüyorsun ? dedi Karla.
- Söylemesi zor.
- Kim olabilir ki ? Görev kaşlarını çattı.
- Visto ve arkadaşları belki. O herife hiç güvenmem; onun da bize güvenmediği gibi. Başka bir yoldan gidelim, daha güvenli olur. Gözünü aç, ama salon arkana bakma. Aynayı kullan, Karla
Görev Honda'yı ters istikamete çevirdi. Farlarım yaktı, yola çıktı ve geldikleri yöne geri döndü. Üç dakika sonra, yolun karşı tarafındaki bir benzin istasyonunun önünden geçtiler.
Birkaç saniye önce benzin istasyonuna giren güçlü Goldwing motosikleti, istasyonun önünden geçerken fark etmediler. Gold-wing'in yanında, motoru homurdanan koyu lacivert bir Ford pikap duruyordu. Pikabın direksiyonundaki Ricky Cortez yan camı indirmiş, cep telefonunda konuşurken geçip giden Honda'ya dişlerini gıcırdatarak baktı. Telefonu kulağından uzaklaştırdı, Gold-wing'in sürücüsüne bağırdı.
- Ronnie ve Hector, herif ile yanındaki kancığın kendilerini ektiklerini düşünüyor. Biraz geride kalacaklar. Honda'mn peşine takıl, olabildiğince geriden izle. Her beş dakikada bir yer değiştireceğiz.
- Tamam, Ricky. Goldwing'in sürücüsü kaskını indirdi.
480
- Telefon temasını sürdür ve sakın onları kaybetme, anlaşıldı mı ? diye haykırdı Cortez. Bu işin içine bir sıç, bak bakalım Visto nasıl köpürecek.
Goldwing'in sürücüsü başını salladı, motorun devrini yükseltti, benzin istasyonundan çıktı. Makinesini homurdatarak hızlandı, Honda'nın peşine takıldı. Peşinden de Ricky Cortez.
Moskova 18:55
Vasiliy Kuzmin telefonu hırsla kapatıp koltuğundan kalktı. Kar tanelerinin camı okşadığı pencereye yürüdü, yakarırcasına uzattığı ellerini çerçevenin iki yanma yasladı, sonra öne doğru eğilip zonklayan alnım buz gibi cama dayadı.
Amerika Birleşik Devletleri başkanıyla yaptığı konuşma Kuzmin'i sarsmıştı. Önce, başkan ona intihar saldırısının yol açtığı korkunç hasarı, o sarsıcı, barbarca patlamayı anlatmıştı. Daha sonra da, insan avının ağır ilerlediğinden söz etmişti. Bir yere varamıyorlardı. Ellerinde güçlü ipuçları yoktu; kadın teröristin kimliğinin öğrenilmesi dışında: Moskova'daki Patrice Lumumba Üniversitesi'nden -başka nereden olacak?- mezun, üniversitenin en iyilerinden biri.
İşleri daha da beter edecek habere gelmişti sıra, Ebu Haşim'in tutukluların serbest bırakılması konusunda Moskova'yı tehdit etme haberine. Bu haber Kuzmin'i öylesine ürkütmüştü ki, avuçları terlemeye, yüreği hızla çarpmaya başlamıştı. El-Kaide üslerini bombalayıp yok etmenin zamanı geldi.
- Bay Kuzmin, demişti Amerika başkanı. Güvenli hatta duyulan ses berraktı. Ebu Haşim Rusya'yı doğrudan tehdit ederse, kamplarım bombalayacağınızı açıkça söylediğinizi biliyorum. Sizden şimdilik bu kararınızı askıya almanızı istiyorum, rica ediyorum. Önümüzde bu durumu değiştirecek kadar zaman var hâlâ.
- Otuz altı saat hiçbir şey değil, kaldı ki zamanınız daha da azaldı, diye itiraz etmişti Kuzmin; hâlâ duyduklarını değerlendirmeye çalışıyordu. Üstelik soruşturmanız da bir yere varamıyor. Hiç umut kalmamışken, hâlâ neyi bekliyorsunuz? Askerlerinizi Körfez'den çekmeye başladınız bile...
- Bay Kuzmin, başka bir seçeneğim yoktu. Ama bu, kaybettiğimiz anlamına gelmez. Üslere saldırmayacağınıza söz vermenizi istiyorum. Ve tutukluları bırakarak bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum...
- Böyle bir söz verememem, demişti Kuzmin sertçe. Danışmanlarımla görüştüm. Böyle bir harekette bulunamayacağımıza ittifakla karar verdik...
- Ama şimdi yeni bir durumla karşı karşıyayız: yeni bir tehdit, yeni bir süre.
- Bunu danışmanlarımla derhal değerlendireceğiz. Bunun sözünü verebilirim. Ama tutukluların serbest bırakılmasını asla kabul etmeyeceklerini, size şimdiden söyleyebilirim. Asla.
Hattm öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu, Kuzmin Başkan Andrew Booth'un sesinden önce, teslimiyetle iç çektiğini duydu.

- Bay Kuzmin, yeniden tehditlere başvurup gözdağı politikası gütmek ve sizi aksi karar vermeye ikna etmek için ülkemin askerî gücünü hatırlatmak istemiyorum. Bu, arzulayacağım bir yöntem değil; zorlansam da değil.
Kuzmin yeniden hırslandı. Amerikalıların Rus bombardıman uçaklarını düşürerek savaşı göze alabileceklerini biliyordu, ama tutukluları kurtarmak için Amerikalıların Moskova'ya bir baskın düzenlemeleri imkânsızdı. Kabaca araya girmeye hazırlanırken, Booth konuşmasını sürdürdü.
- Onun için, size bir öneride bulunmak istiyorum. Bir teklif de diyebilirsiniz. Rusya'nın bombardımanı ertelemesi ve tutukluları serbest bırakması karşılığında...
I - Tutukluların pazarlık konusu olamayacağım ne zaman anlaya-jşcaksınız? Kuzmin öfkeden köpürüyordu. Tehditlerinize gelince...
- İzin verirseniz de, sözümü bitirsem ? Buna karşılık, Amerika yeni füze savunma sistemi konusunda bir moratoryum önerse, ne dersiniz ?
Kuzmin sessiz kaldı. Rüşvet, düşünülebilecek son şeydi. Amerikalıların "Yıldız Savaşları" savunma sistemi Rus hükümetinin en büyük sorunuydu. Amerikalıların bu projeye devam etmeleri, kendi savunma sistemlerinin gücünü artırmak ve benzer bir sistem oluşturmak için Rusya'mn milyarlarca ruble harcaması demekti. Olmayan ve Rus ekonomisi sağlam ayaklar üzerine basana dek de yıllarca olmayacak milyarlarca ruble. Kuzmin öfkesini yuttu, önerinin çekiciliğinin bilincinde, sessizliğini biraz daha uzattı.
- Moratoryumun ne kadar süreceğini sormak isterdim.
- Üç yıl.
Kuzmin cevap vermedi. İçgüdüsüne uydu, teklifin geri kalanını beklemeye karar verdi.
- Bunun dışında, Bay Kuzmin, şu anda hükümetiniz uluslarara-
sı piyasalarda iki büyük kredi bulmaya çalışıyor, ama çok zorlanıyor. Bu engellerin derhal kalkacağına söz verebilirim. Amerika Birleşik Devletleri bu krediler için garanti verebilir.
Kuzmin, yine cevap vermedi. Arkası gelecek miydi ?
- Buna ek olarak, Amerika'nın gelecekte Çeçenistan'daki hareketlerinizi ve siyasetinizi eleştirmeyeceğine söz verebilirim.
Kuzmin dudaklarını büzdü. Bunlar çok çekici, etkileyici jestlerdi, ama konseyi sakinleştirmeye yeter miydi?
- Sayın Başkan, size bir söz veremeyeceğimi tekrarlıyorum. Danışmanlarım ortaya çıkan yeni koşullarla birlikte sizin bu... tekliflerinizi değerlendirecek. Bunlar çok önemli, zaman alıcı konular.
- Anlıyorum, Bay Kuzmin. Ama cevabı bugün almam gerek. En geç, Washington saatiyle, geceyansı. Başka türlü, tutukluların serbest bırakılması için tanınan süreyi yakalayamam. En azından, bu sözü verebilir misiniz?
- Pekâlâ. Dediğiniz saatten önce cevabımızı alacaksınız.
Kuzmin soğuk camın kafatasının içinde artan ağrıyı dindirmesini bekledi. Andrew Booth'la yaptığı konuşmayı, o konuşmanın getireceği sorunları düşündü. Ebu Haşim başarılı olur da, sonra Rusya Federasyonu'nu bölme planını uygulamaya koyarsa, füze savunma sisteminde moratoryumun ne yaran olurdu? Tutuklular serbest bırakılırsa, kamuoyunun öfkesi yıkıcı olmaz mıydı ? Bakanlarından birinin söylediği gibi, kamuoyu baskısı Kuzmin'in yıkılmasına yol açarsa, böyle bir anlaşmaya değer miydi ?
Bir de, El-Kaide üsleri bombalanırsa, Ebu Haşim'in Moskova'ya sinir gazı yayacağı tehdidi vardı. Ya Haşim blöf yapıyorsa? Ya Moskova'da, Moskova'nın yakınlarında böyle bir bombası yok da, söyledikleri boş bir tehditten öteye gitmiyorsa?
Birkaç saniye boyunca, Andrew Booth'un girdiği çıkmazı düşündü. Adam umutsuzdu, böyle jestler yapması için insanın çılgın veya aşın iyimser ya da her ikisi birden olması gerekirdi. Kuzmin, Booth'un çabalarını anlayışla karşılıyordu ama, düşünmesi gereken bir ülkesi, vatandaşları ve kendi siyasî programı vardı. Yine de, konuyu oya sunmak zorundaydı.
Sonunda, pencereden uzaklaştı, çalışma masasının başına geçti ve FSB başkanıyla telefonda üç dakika kadar süren özel bir görüşme yaptı. Ahizeyi yerine bıraktıktan sonra, zile basıp özel sekreterini çağırdı.
- Sayın Başkan ?
- Güvenlik Konseyi'nin bu akşam sekiz buçukta toplanmasını sağla. Burada, Kremlin'de. Acele et, Leonid. Bu çok acil bir durum.
Chesapeake

Görev, Chesapeake yoluna saptı. Winston Koyu'na beş kilometre kala, denizden gelen yağmur ince ince yağmaya başlamıştı. Kasabanın güney ucuna yaklaştığında, bir supermarket ve içki dükkânının otoparkına girdi. Motoru susturdu, farlan söndürdü. Karla indikten sonra kaskıru çıkardı, yere basıp arkalarındaki yola baktı.
- Bir şey gördün mü ? diye sordu Karla.
Son on beş kilometre boyunca ara yollara sapmışlar, anayola dönmeden önce akla gelebilecek her türlü önlemi almışlardı. İş çıkış saatiydi; D.C.'de çalışanlar eve dönmek için yollara düştüklerinden yolun büyük bir bölümünde epey otomobil vardı, ama Görev kalabalıktan kurtulmanın yollarım bulmuştu.
- Birkaç kilometre önce arkamızda bir motosiklet, hemen arkasında da bir pikap gördüğümden eminim ama, ikisini de ektiğimize inanıyorum.
Karla da kaskmı çıkardı ve yola baktı.
- Bundan hoşlanmadım, Nikolay. Polis ya da FBÎ olmasın ?
- Bundan çok daha profesyonelce davranır, bizi izlemek için helikopterlerini kullanırlardı.
Hayır, içimden bir ses bunun Visto olduğunu söylüyor.
- İyi ama, bizi neden izletsin ki ?
- Onun gibi biri, kendinden başka kimseye güvenmez. Bana kalırsa, tedbirli davranıp iş yaptığı insanlar hakkında biraz daha fazla bilgi toplamak istemiştir. Bir gangsteri bunun için suçlayamazsın, ama kafasında daha karmaşık bir niyet olmasından korkuyorum.
-Ne gibi?
Görev kafasını salladı.
- Kim bilir ? Bizi bir şekilde aldatmak ya da mallan için daha fazla para koparmak gibi. Bu gece minibüsü ve malzemeyi teslim alırken, gözümüzü dört açmamız gerekecek.
- Ya gidip polise haber verirse ?
- İşim yapmaz dediyse, yapmaz.
Görev Honda'ya binmeye çalışırken, yüzünü acıyla buruşturdu. -Ne oldu?
- Böğrüm kendini hatırlatmaya çalışıyor. Önemli değil. Döndüğümüzde, pansuman yapanm.
Karla'run gözündeki endişeyi gördü, elini genç kadının yüzüne sevgiyle uzattı.

- Merak etme, iyiyim, gerçekten iyiyim. Yağmurun şiddetlendiğini görüp, kaskını başına geçirdi. İliklerimize kadar ıslanmadan, buradan uzaklaşıp eve dönelim.
Ricky Cortez köpürüyordu. Sağanak gibi yağan yağmurun altında, pikabını Chesapeake sahil yolunun kenarına çekerken küfretti. Yolu baştan uca en az altı kere gidip gelmiş, ne Honda'yı ne de üzerindekileri görebilmişti.
Goldwing mırıldanarak durdu, sürücüsü motosikletten indi, arkasından da araba geldi. Direksiyonda Hector, yanındaki koltukta Ronnie. Ricky öfkeyle pikaptan indi, Hector'un arabasına yaklaşıp çizmek' ayağıyla bir tekme savurdu, arabanın kapısı çöktü.
- Kahrolası göt delikleri, kör müsünüz yoksa?
- Hey, arabama dikkat et! Hâlâ ödenecek taksitlerim var, ada-
mım.
mı.
- Arabandan da, senden de başlatma. Ricky cebinden kısa namlulu bir otuz sekizlik çıkardı, arabanın penceresinden sokup Hector'un burnuna dayadı.
- Telefonda, hemen arkamdan gelmeni söyledim. Ben ve Gold-wing geride kalınca, öne geçmeni söyledim. Ama hayır, hıyar gibi ekildin. Geri zekâlılar, geri dönüp Benny'ye olanları anlattığımda neler olacağını biliyor musunuz ?
- Hey Ricky, silaha dikkat et, adamım. Yol çok kalabalıktı, peşinden gidemedik. Herif slalom yapar gibiydi, benim kıçımda da ona yetişecek bir roket yok, adamım.
Yağmurdan sırılsıklam olan Ricky dişlerini gıcırdattı, geriledi, arabaya bir tekme daha savurdu. Hector bu kez ağzını açmadı; Ricky'nin öfkesini, bu öfkenin nereye varabileceğini biliyordu. Motosikletli, Goldwing'e doğru yürümeye davrandı. Ricky adama
döndü.
- Ya sen, ne cehenneme gittiğini sanıyorsun ?
- Eve döndüğümüzü sanıyordum, adamım...
- Bok dönüyoruz. Daha işimiz bitmedi. Dağılıp gözlerimizi açacağız. Bütün gece boyunca dışarıda kalsak, donumuza kadar ıs-lansak da, o orospu çocuklarını bulmaya çalışacağız. Ben güneye giden yola bakacağım. Siz de kuzeye. Hector ve Ronnie'ye bakıp

haykırdı.
- Siz pezevenkler de içerilere bakacaksınız. İçinizden biri herif ile kancığını görürse, hemen haber verecek, duydunuz mu?
61
Washington, D.C. 13 kasım 11:55
Nikki kör edici bir baş ağrısıyla uyandı. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Odayı bulanık görüyor, aklı karışıyordu. Sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.
Sol kolu zonkluyordu. Dirseğinden bileğine kadar kaim sargılar içinde olduğunu gördü, sağ elini kafasına götürdüğünde, alnındaki sargıyı fark etti. Kafası ve gözlerinin şiş olduğunu hissediyor, sol kolundan çıkan tüpleri görüyordu. Patlamayı, restorana doğru gelen ısı ve alev duvarını hatırladı. Korkunç bir gücün ayaklarını yerden kestiğini, Daniel'ın elini tuttuğunu, yanındaki Jack'i...
"Daniel!.." İçini yıkıcı bir korku kaplar, gözlerine yaş dolarken, oğlunun adı ağzından bir çığlık gibi çıktı. Ona ne oldu ? Yaşıyor mu, yoksa öldü mü? "Daniel!.."
Bir saniye sonra, tepesinde hemşirenin sevgi dolu yüzünü gördü; kadın kolundaki tüpleri kontrol ediyordu.
- Tamam, şekerim. Küçük oğlun iyi. Sen şimdi dinlen. Kendini nasıl hissediyorsun ?
- Oğlum nerede ? dedi Nikki, umutsuzca hemşirenin eline sarılarak. Onu hemen görmek istiyorum. Nerede? Ona ne oldu?
Hemşire Nikki'nin elini usulca bıraktı, sesi endişeliydi.
- Doktor sana Daniel'ın durumunu anlatacak, şekerim. Gidip çağırayım hemen.
Beyaz Saray 13:05
Harry Judd Oval Ofis'in ortasında durmuş, gizli servis ajanının elektronik bir el dedektörüyle odayı taramasını, elleri belinde,
w
t
A
I1
>
1
sabırla izliyordu. Her şey denetlenmeliydi: duvarlar, mobilyalar, her türlü ekipman, duvarlardaki tablolar, hatta başkanın koltuğu, çalışma masası, telefonu; her şey. Adam beş dakika sonra dedek-törü kapattı.
- Her zamanki gibi, hiç Harry. Tertemiz. Judd acil durum odasını kontrolden geçirmişti bile. Her telefon ve telefon prizini, her duvarı, her sandalyeyi. Masayı, yerleri, tavanı, ses düzeneğini, televizyonları. Ahşap ve sıvanın her santimini, her çatlağı, köşe bucağı. Beklediği gibi hiçbir şey yoktu. Ama hiçbir şey olmamasının bir böcek yerleştirilmediği anlamına gelmeyeceği, Judd'ın göz önünde bulundurması gereken sevimsiz bir durumdu.
Biri bir ESÎD yerleştirmiş, gizli servis elektronik aramaya başlamadan kaldırmış, sonra da yeniden yerleştirmiş olabilirdi. Bunun için, o birisinin odaların kesin olarak ne zaman taranacağını bilmesi gerekirdi ki, Judd'a göre bu neredeyse imkânsızdı. Tarama çalışmalarının kastî düzensizliği bir yana, başkandan Judd'a kadar bir dizi insan, en ufak bir kuşkudan hareketle herhangi bir odanın yeniden taranmasını isteyebilirdi.
Hayır, odaların temiz olduğundan neredeyse kesinlikle emindi. Bunun anlamı da, kaynak her kimse, bilgilerini elektronik yöntemlerle almadığıydı.
Judd meslektaşına bakıp başını salladı.
- Tamam, Chuck, emin olmak için bir kez daha geç. Sonra malzemeni topla.
- Adam kaşlannı çattı.
- Belirli bir şey mi arıyoruz, Harry ?
Judd kafasını salladı. Bu bilgiyi gizli tutacaktı.
Washington, D.C. 12:20
Collins uyandı. Huzursuz uyumuş, kâbuslar görerek yatağında dönüp durmuştu. Saatine baktığında, sadece dört saat uyumuş olduğunu anladı. Yataktan doğruldu, sarsak bir yürüyüşle oturma odasına yürüdü. Eğer aklına gelmiş olsa, otuz altı saatte sadece dört saatlik uykuya rağmen, hâlâ ayağa kalkabilmesine şaşardı kuşkusuz. Oysa beyni, vücudunun yaptıklarından habersizdi: kendini hâlâ sarsak, yıkılmak üzerö hissediyordu.
tik işi telefona ve cep telefonuna bakıp mesaj olup olmadığım

kontrol etmek oldu. Mesaj yoktu. Sonra hastaneyi aradı. Yoğun bakım bölümüne bağlanmayı beklerken, Nikki'nin annesine haber vermesi, neler olup bittiğini anlatması gerektiğini hatırladı: bunu, evden ayrılmadan önce yapacaktı. Birkaç saniye sonra, nöbetçi hemşireye bağlandı. Kadın Nikki'nin hâlâ uyuduğunu, Daniel'ın durumunda da bir değişiklik olmadığını söyledi. Ahizeyi bıraktığında titriyordu. Aynaya baktı. Gözleri şişmiş, kanlanmış, çevreleri kararmıştı. Göğsünde ve başında gerginlik hissetti, endişeden başı zonkluyordu. Ciğerlerine oksijen doldurdu, sinirlerini gevşetmek için şakaklarım soğuk suyla ovdu.
Korkunç kâbuslar Nikki ve Daniel, Sean ve Annie'yle ilgiliydi. Bir de Muhammed Raşid'le karşılaşmak ve ona hak ettiği cezayı vermekle. Uzun süre bir şey hissetmemişti. Sanki kansi ve oğlu için döktüğü her damla gözyaşı, yanında küçük küçük duygu parçalarını da alıp götürmüş gibi. Oysa şimdi yeniden ve eskisinden çok daha yoğun bir öfke duyuyordu. Hayatı, sevdiği ve hayatını paylaşan insanlar yine aynı adamın tehdidi altındaydı. İntikam arzusu, içinde sadece birisinin ölümüyle yatışacağını bildiği soğuk bir nefret doğurmuştu. Bu nefreti kontrol edecekti, ama nefret de onu. Bu nefretten annmadıkça, sağlam bir insanın duygularına bir daha sahip olamayacaktı.
On dakika sonra yıkanmış, giyinmiş, tabancasını kılıfına yerleştirmişti. Araba anahtarlarına uzandı, ama hole çıkmadan önce Morgan'a telefon etti. Cep telefonu ilk çalışta açıldı.
- Nasılsın, Jack ?
- Başım inanamayacağın kadar ağrıyor.
- Uyuyabildin mi ?
- Pek sayılmaz. Bir haber var mı ?
- Bizimkiler Karla Şerifin New York'taki eski adresine uğrayıp o zamanki komşularından bazılarıyla konuşmuşlar. Aradan geçen bunca zamandan sonra, çoğu onların orada oturduklarım bile unutmuş, hatırlayanlarsa onu son zamanlarda görmediklerinden emin. Amerika'da bir akrabasını bulamadık.
-Başka?
- Maryland'de Araplara kiralanmış bir düzine kadar yer bulduk. Çoğu aile. Altı ay önce gelmiş ve sorguya aldığımız bir Yemenli dışında, hepsi temiz, kuşku uyandırmıyor. Yemenlinin garajında çalıntı bir araba bulunmuş. Ama donuna edecek kadar korktuğundan, her sorulana cevap veriyormuş. Sonunda, arabayı Baltimore'daki düzenbaz bir satıcıdan aldığı ortaya çıktı. Herif salak olabilir, ama terörist değil Jack.

- Peki ya kargo manifestoları, limanlar, havaalanları ?
- Hâlâ bir şey yok. Malı ülkeye sokmak için milyonlarca yol var Jack, sen de biliyorsun. Tabiî, elimizde daha fazla adam ve zamanımız olsa, bulurduk. Ama ikisine de sahip değiliz. Artık öyle bir yere geldik ki, sağlam bir ipucu için sol taşağımı veririm. Hastaneden bir haber var mı ?
- Değişen bir şey yok Lou. Kursk nerede ?
- Bir saat kadar önce bir yerlere telefon etti, sonra da kayboldu. Ondan sonra görmedim.
- Ne cehenneme gitti ki ?
- Söylemedi. Sadece hemen döneceğini söyledi.
George Washington Hastanesi 12:30
- Bayan Dean, ben Dr. Bill Wolensa. Daniel'ın ameliyatını ben yaptım. Doktorun üzerinde Aran süveteri, blucin ve spor ayakkabı vardı. Tıraşsız yüzü, dağınık saçlarıyla yataktan kalkıp gelmiş gibiydi. Nikki'ye belli belirsiz gülümsedi, sakalını sıvazladı. Kıyafetim için bağışlayın, diye devam etti. Sıkıntılı ve yorgun bir gecenin sonunda, koridorun ucundaki personel odasında birkaç saat uyumaya çalıştım.
Hemşire dönüp doktorun gelmek üzere olduğunu söylediğinde, Nikki yataktan kalkmaya çalışmıştı. Hemşirenin itirazlarına rağmen bildiğini okumuştu Nikki. Kollarında tüpler, bir iskemleye oturmuş, kendini hâlâ sersem gibi hissediyordu. Wolensa, hasta çizelgesini alıp incelemeye koyulduğunda, sinirlerinin laçka olduğunu düşündü.
- İyiye gidiyorsunuz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz ? Yüzünüz-deki yaralar ve kolunuz sizi endişelendirmesin, hepsi geçecek...
-Ya Daniel, Doktor?
Wolensa çizelgeyi bıraktı, öteki iskemleye uzanıp çevirdi, oturdu. Başını kaldırmadan önce baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.
- Maalesef, pek iyi değil.

Nikki'nin yüreği burkuldu. Geceliğine yapışmış parmakları bembeyazdı. Wolensa açıklamaya başladı.
- Oğlunuzun durumu hâlâ ağır. Kötüye gitmiyor, ama pek de düzelmedi. Bizi asıl endişelendiren, dalağı. Onu sürekli izliyoruz ve size verebileceğim tek iyi haber, durumunun kötüleşmediği.
-Nikki başım ellerinin araşma aldı- Bayan Dean, erkek arkadaşınıza da söyledim -Bay Collins'in erkek arkadaşınız olduğunu düşündüm de- ilkyardım ekibi Daniel'ı buraya tam zamanında yetiştirmiş. Biraz daha gecikselerdi, en ufak bir umut olmazdı. Onun için, en azından şükredecek bir şeyimiz var. Nikki başım kaldırdı, gözlerini sildi.
- Onu ne zaman görebilirim ?
- Maalesef bu şimdilik imkânsız, dedi doktor ve nedenini anlattı. Gerçekten çok üzgünüm, ama Daniel'a zarar-veririz. Kendine geldiğini ve sizin camdan baktığınızı gördüğünü düşünün, annesinin yanında olmadığım görmek, onu üzmez mi ? Üstelik şu anda düşünmemiz gereken o, öyle değil mi ?
Nikki hafifçe başım öne eğdi. Doktorun cevabı endişesini ha-fifletmemişti. İçinde oğlunun yanında olmak için umutsuzca bir arzu duydu.
- Ya... Jack, o nasıl?
- Bay Collins mi ? Bir iki kaburgasında kırık, kafasına yediği bir darbe, birkaç kesik ile çürük. Ama durumu iyi.
- Onu görebilir miyim ?
- Maalesef burada değil.
- Ne... ne demek istiyorsunuz?
- Onu en son bu sabah, yediye doğru gördüm. Sizden ve oğlunuzdan haber almak istedi. Sonra, doktorlara haber bile vermeden kendi kendini taburcu etmiş.
- Nereye gitmiş ?
- En ufak bir fikrim yok. Başına aldığı darbe bizi endişelendiriyor. Aslında hastanede kalması gerekirdi.
Nikki, Jack'in FBİ Genel Merkezi'ne dönmüş olabileceğini düşündü.
- Patlamanın nedenini biliyor musunuz Doktor? Wolensa omuzlarım silkti.
- Sadece ekipten birinin haber bültenlerinden duyup anlattığı kadarım. Anlaşılan bir kamyonetteki tahrip gücü yüksek bir bomba, Hoover binasırun bir kanadım çökertmiş. Saldırıyı üstlenen yok. FBI saldırının bir vatansever grubunun işi olduğunu düşünüyor. Ne vatanseverlik ama. Hayatta kalanların yaralan korkunç. Daha şimdiden en az on üç ölü ve birçok kayıp var.
- Lütfen doktor, Daniel'ı gerçekten görmek zorundayım. İçimdeki endişeyi anlamanız mümkün değil...
- Sadece anlamaya çalışabilirim Bayan Dean, dedi Wolensa başım sallayarak. Nikki'nin sesindeki umutsuzluğu duyunca içini

çekti. Belki daha sonra hemşirelerden biri sizi götürür, oğlunuza camdan bir bakarsınız. Sadece birkaç dakika için ama. Şimdilik, emin ellerde olduğunu ve elimizden geleni yaptığımızı bilmenizi istiyorum.
Wolensa onu yatıştırmak için elini omzuna koyduğunda, Nikki uyuşmuş gibiydi. Yatışmamış, aksine kafası karışmış ve korkmuştu. Çok korkmuştu. Doktor elini çekti.
- Şimdi, izin verirseniz, görmem gereken başka hastalarım var.
Doktor gidince, Nikki oturduğu iskemlede öylece kaldı. Hareket edemeyecek kadar sarsılmıştı. Şu anda tek istediği Daniel'ı kollarına almak, minicik kemiklerim hissetmek, onu sevgiyle bağrına basmaktı. Endişe, keskin bir hançer gibi göğsüne saplandı, korku öylesine dayanılmazdı ki, genç kadın yığılıp kalmak üzereydi. Birden Sean'u kaybetmenin Jack'e nasıl bir acı vermiş olduğunu anladı, ağlamak istedi; hem kendisi hem de Jack için.
Jack'e ne oldu? Neden hastaneden ayrıldı? Nereye gitti? Yatağının yanındaki komodine uzandı, Jack'le konuşmak için cep telefonunu aradı ama bulamadı. Elbiseleri de yoktu. Editörünü aramak istiyordu, birini aramak bu kentte çok kötü şeyler olduğunu hissettiğini, insanların olanları öğrenmeye haklan olduğunu haykırmak istiyordu. Bir de annesini aramak istiyordu; onu üzmek niyetinde değildi ama, Daniel'a olanları bilmesi gerekiyordu.
Kafasını toplamaya çalıştı, ama çok huzursuzdu, Daniel için duyduğu endişe kafasını karıştırıyordu. Reagan'daki, Daniel'ın yuvasının yakınındaki askerî hareketliliği hatırladı. Polislerin tatbikatını, Brad Stelman'ın izlendiğinden kuşkulanmasmı, D.C.'de tuhaf bir şeyler

oluyor korkusunu hatırladı. Bütün bunları sorduğunda, Jack'in huzursuz oluşunu, her şeyden önce de o korkunç patlamayı hatırladı. Bütün bunlar karmaşık kafasında uç uca ekleniyor, ona korkunç bir şeyler olduğunu anlatıyordu. Bu korkunç şeylerin ne olduğunu çıkaramıyordu bir türlü.
Birine anlatmam gerek, diye düşündü. Cep telefonunu bulabil-se, editörünü arayacaktı. Bildiklerini anlatacak, oluşturulacak bir inceleme ekibinin bu konuyla ilgilenmesini sağlayacak, ne olduğu- '>' nu gerçekten öğrendiklerinde de tüm gazeteyi buna ayırtacaktı.
Hemşire gelip yatağına yatmasını söylediğinde, hâlâ huzursuzdu.
- Telefonumu... telefonumu istiyorum. Birini aramam gerek.
- Söz, şekerim telefonunu bulacağım. Ama şimdi, dediğimi yap, yoksa ikimizin de başı derde girer, dedi hemşire ve yatağa yatmasına yardım etti.
- Annen aradı, yolda olduğunu söyledi. Sesi çok endişeliydi, se-
m görmek istediğini söyledi, ama doktor dinlenmen gerektiğini an attı, onun ıcm böyle hareket etmenin hiç anlamı yok bflSZ" şeye b* yarar sağlamaz. Sakinleşmen için sana b* ş y ve ey^ İST351 için m san hapla'bir bardak - ™^~
leştıncı birkaç saniye sonra Nikki'nin damarlarına vavılH, ™
ranhğa teslim oldu
62
Chesapeake 18:30
Winston Koyu'ndaki yazlığın çevresinde, yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Plymouth görünürlerde yoktu. Eve girdiklerinde, Görev şömineye birkaç kütük yerleştirdi ve bir tutam eski gazeteyi yaktı. Alevler yükselmeye başladığında, motosiklet giysilerini çıkanp kurutmaya çalıştı.
- Hiç olmazsa ev bize kalmış, dedi ve gömleğini çıkardı, Karla değiştirmesine yardım etti.
Görev yarasını inceledi, sonra da Karla yaranın üzerine yeni sargı bezleri yerleştirdi.
- Dikişler iyi görünüyor, yara da kanamamış. Anlaşılan, iyileşiyor.
- Acıyor mu ?
- Belli belirsiz, derken gülümsedi Görev. Yine de bir içkinin yararı olabilir.
Karla elindeki işi bitirdi, kanlı sargı bezlerini ateşin içine fırlattıktan sonra mutfağa gitti. Bir şişe votka ve iki kadehle geri geldi, elindekileri çay masasının üzerine bırakıp televizyonu açtı ve uzaktan kumandayla kanalları dolaşmaya koyuldu.
- Ne arıyorsun? diye sordu '.ıorev.
- Patlamayla ilgili haberleri.
- Kendine işkence etme Karla.
Karla uzaktan kumandayı bırakmadı, sonunda CNN haber kanalını buldu. Bir muhabir 10. Cadde'nin ucuna yakın bir yerde, polis barikatının hemen arkasında durmuş, elinde mikrofon, FBÎ Genel Merkezi'nin ve yakınındaki binaların gördüğü zararı anlatıyor, ölü ve yaralılarla ilgili ayrıntıları vererek haberini süslüyordu.
Görev kadehlere votka doldururken, televizyon seyreden Kar-la'nuı yüzündeki ifadeyi kaçırdı. Acıma ve dehşet, korioı ve iğren-
me dolu dalgın bakış, genç kadının yüzünü bir an kararttı. Görev doldurduğu kadehlerden birini ona uzattı.
- Al, sinirlerini yatıştırır, dedi.
- Hayır, birden içemeyeceğimi anladım Nikolay, dedi Karla. Televizyonu kapatırken, yüzü gerginlikten kasılmıştı.
- Bitkin görünüyorsun, dedi Görev. Birkaç saatliğine de olsa, uyumaya çalışsan ?
Karla cevap vermedi, pencereye doğru yürüdü ve yüzü bembeyaz bir halde camı döven yağmuru izledi. Görev yanına yaklaştı, omzuna dokundu, genç kadım usulca çevirdi.
- Sorun ne, bana anlat.
- Dün gece ölen o insanları kafamdan atamıyorum. Analar, babalar, çocuklar. Mantıksız bir katliam daha.
Görev kadehini bıraktı, genç kadının gözlerinin içine baktı.
- Kendini suçlaman yersiz Karla. Bu Raşid'in kanlı marifetlerinden biri, bizimle ilgisi yok.
- Yok mu ? Bu işin içinde biz de vanz. Masum olduğumuzu iddia etmek saçmalık Nikolay.
- Bizi Raşid ve arkadaşlarıyla aynı kefeye koyamazsın. Bizim amacımız farklı.
- Yine de sonunda aynı yere varıyor. Raşid bombayı ateşlese, huzur içinde yaşayabilir misin ? Bunu yapacak kadar çılgın olduğunu ikimiz de biliyoruz.

- Bu dediğin olmayacak. Verilen emirleri dinleyecek. Kaldı ki, Amerikalılar koşullara uymaya başlamış bile. Kazandık, istediklerimizi gerçekleştiriyoruz. Zamanı geldiğinde, bomba etkisizleş-tirilecek.
- Peki, ya kazayla patlarsa? Bunu hiç düşündün mü? Ya dün gecekinden çok daha korkunç Jair şey olur, sokaklar ölü ve yaralılarla dolarsa? Buna değer mi Nikolay?
Karla'nın sesinde, Gorev'in daha önce hiç duymadığı bir acılık, bir öfke vardı.
- Neyin var, Karla? Yoksa pişman mı oluyorsun?
Karla kafasını salladı, gerginliği gözlerinden anlaşılıyordu.
- Bu konuda konuşmak istemiyorum. Eğer hayatta kalırsak, belki başka bir gün. Ama şimdi değil.
Görev elini genç kadının yüzüne uzattı.
- Biliyor musun, senin için endişelenmeye başlıyorum.
- Endişelenme, dedi ve Gorev'in elini itti Karla. Şimdi, senin için bir sakıncası yoksa, biraz uyumak istiyorum.
494
Washington, D.C. 13:15
Wisconsin Caddesi üzerindeki camdan ve çelikten yapılmış, postmodern Rus Büyükelçiliği, çatısındaki haberleşme uyduları ve telsiz antenleriyle Washington'daki en büyük sefaretlerden biridir. Kursk kaldırımın kenannda duran taksiden inerek şoförün parasını ödedi, sonra da büyükelçiliğin kurşun geçirmez güvenlik kulübesine doğru yürüdü. Kimliği ile pasaportunu gösterdi ve niçin geldiğini açıkladı; nöbetçi ana binaya telefon etti.
Kursk beklerken büyükelçilik avlusunda park etmiş iki özel güvenlik minibüsü, binadan karton kutularla dolu el arabaları çıkaran, arabadakilerin minibüslere yüklenmesine yardım eden bir sürü elçilik görevlisi gördü. Nöbetçi yeniden göründü, kimliği ile pasaportunu iade etti, sonra da bir zile basarak, Kursk'un girmesi için demir kapıyı açtı.
- Sizi bekliyorlar Binbaşı. Birinci Kâtip Lazarev'i danışmada bulacaksınız.
Washington, D.C. 13:30
Harry Judd'ın listesinde bir sonraki konu kayıtlardı.
Bunlar ajanların koruma görevi sırasında tuttukları notlardı: korumaları altındaki kişinin programı, ajanların resmî görevle korumaları altındaki kişiye refakat ettikleri tarih, zaman ve yer. Oysa ajan kayıtları bundan çok daha fazlasını da ele verir. Hemen hepsi korunanın alışkanlıklarını, rutin olarak yaptıklarını, gelmediği günleri, olağanın dışındaki her şeyi gösterirler. Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinden herhangi biri alışıldık düzeninin dışına.çıkmışsa, kayıtların bunu belirtmesi kesin gibidir. Judd'ın içinde bir his, anahtarın burada olabileceğini söylüyordu.
Batı Kanadı'nın karşısında, gizli servisin Beyaz Saray bürosunun bulunduğu kasvetli, Victoria Dönemi'ni çağrıştırır gri taşlı eski yönetim binasına girip asansöre bindi. Büroyu yöneten açık sözlü Texash Darlene başını kaldırıp gülümsedi.
- Harry, nasıl gidiyor?
- Her zamanki gibi Darlene. Geçen ayın kayıtlarına bir göz atmak istiyorum.
- Hangilerine ?
- Hepsine.
Washington, D.C. 13:31
Vladimir Lazarev'in Kursk'u götürdüğü bürosu an kovanı gibiydi. Kontrollü panik ortamında iki elçilik görevlisi Lazarev'in dosya dolaplarından kucaklayarak çıkardıkları belgeleri koridordaki el arabalarına dolduruyorlardı.
- Kusurumuza bakmayın Binbaşı. Saate karşı yarışıyoruz, dedi Lazarev. Ardından görevlilere bakarak parmaklarını şaklattı. Lütfen bizi yalnız bırakın. Baş başa görüşebilmek için kapıyı kapatırken, Kursk'a oturmasını işaret etti. Birinci Kâtip Lazarev pahalı Batı giysilerine düşkün, san kaşlı, zayıf ve yakışıklı bir Moskovalıydı. Buraya neden geldiniz, Binbaşı ? diye sordu. Yanlış hatırlamıyorsam, bilgilerinizi bana güvenli telefon hattından iletmeniz konusunda anlaşmıştık.
- Acil bir konuyu, yüz yüze görüşmek gerektiğini düşünüyorum.
- Daha kötü bir zaman seçemezdiniz. Burası karmakanşık. Peki, konu ne Kursk? İnsan avında bir gelişme mi var?
- Maalesef yok.

Kursk, Lazarev'in dosya dolabının çekmecelerine baktı. Çoğu açılmış, dosyalar yığınlar halinde yere konulmuştu. Dışandaki koridordan gürültüler, el arabalanna belgeleri yükleyen görevlilerin sesleri duyuluyordu.
- Sakıncası yoksa, neler olduğunu sorabilir miyim ?
Lazarev bir iki saniye boyunca karşısındaki sanki tümüyle delirmiş gibi baktı, sonra masasının üzerindeki Camel paketinden bir sigara çekip yaktı.
- Farkında değilseniz söyleyeyim Kursk, sürenin dolmasına yirmi dört saatten daha az zaman kaldı. Güvenlik nedeniyle elçilik görevlilerini aileleriyle birlikte San Francisco ve New York'ta-ki konsolosluklanmıza gönderiyoruz. Elçiliğin önemli doküman-lannı da. Bu aşamadan sonra, pek çok şey ters gidebilir. Üstelik, Ebu Haşim çılgının teki. Bütün istekleri karşılansa bile bombayı patlatması kimseyi şaşırtmaz.
- İyi ama, basın bunu öğrenmeyecek mi ?
Lazarev, endişeyle sigarasından bir nefes çektikten sonra başını salladı.
- Büyükelçi ile benim dışımda, bu binadakilerden hiçbiri gerçeği bilmiyor. Elçilik personeline önümüzdeki haftalarda binada önemli bir tadilat yapılacağı söylendi. Bir de hikâye uydurduk, bilgilerde büyük çapta sızma olduğunu, tüm elçilikler ile elçilik • çalışanlarının evlerinin elektronik aletlerle taranacağım anlattık. Tabiî, bütün bunların gizli kalması gerektiğini de belirttik. Biraz bozuldular, ama bana kalırsa bu bulunabilecek en iyi bahane, üstelik hayatlarını kurtardığımız için bize teşekkür de edecekler. Her neyse, sizin için ne yapmamı istiyorsunuz? Acil olduğunu söylemiştiniz de.
Kursk anlattı. Sözünü tamamladığında, Lazarev kaşlarını kaldırdı, sigarasını tablaya bastırdı.
- Aklmızdan neler geçiyor, Kursk? Niyetiniz ne ?
- Açıkladığımı sanıyordum. Lazarev içini çekti.
- Boşa kürek çekiyorsunuz Binbaşı. Biraz geç kalmadınız mı? Daha fazla zamanınız olsa, araştırmaya değebilirdi. Ama hızla sona yaklaşıyoruz.
- Bana yardım edebilir misiniz ? Lazarev omuzunu silkti, telefona uzandı.
- Buradaki SVR temsilcisinin adı, Albay Gromulko. Kenti avucu-nun içi gibi biliyor, önemli olan herkesi tanıyor. Bir arayayım onu.
Lazarev dahilî bir numara çevirdi, bir süre konuştuktan sonra ahizeyi yerine bıraktı.
- Gromulko sizi bürosunda bekliyor. Sizi oraya götüreyim. Ama bana kalırsa, enerjinizi boşa harcıyorsunuz. Bir kâğıt parçasına numarayı yazıp ayağa kalktı. Durumda bir değişiklik olur ya da başınız derde girerse, New York bürosundaki bu güvenli telefonu arayın. Günün yirmi dört saati başında biri vardır. Vereceğiniz herhangi bir mesajı hemen Moskova'ya iletirler.
Kursk ayağa kalktı.
- Ne zaman gidiyorsunuz ?
- Binanın akşam altıya kadar boşaltılması planlandı. Ondan iki saat sonra da, büyükelçiyle birlikte, Moskova uçağına bineceğiz. Bahanemiz, bilgi sızmasıyla ilgili olarak acele Moskova'ya çağrıldığımız olacak. Ailelerimiz öğleden önce gittiler bile. Maalesef bu; korkunç öykünün mutlu sonla biteceğinden pek ümidim yok. Zaten nasıl biterse bitsin, Moskova'dan edindiğim izlenim, özellikle dün akşamki olaydan sonra, işin içinde Ebu Haşim gibi bir çılgın varsa, büyük bir insanlık felaketi yaşanacağı. Onun için, buradan olabildiğince uzaklaşmanın akıllıca olacağım düşünüyorum, siz
de aynı fikirde değil misiniz? Konuğunu kapıya doğru götüren La-zarev'in yüzü bembeyazdı. Eğer birazcık aklınız varsa, siz de aynısını yaparsınız Kursk.
Chesapeake 18:40
Karla, karanlıkta uzanmış, dışandaki yağmuru dinliyordu. Cam açıktı, kömür karası bulutların arasından ay görünüyor, uzakta, körfezin ötesinde çakan şimşekler zikzak çiziyordu. Kapının açıldığını duyunca baktı, eşikte duran Nıkolay'ı gördü. Görev usulca sordu:
- Gelebilir miyim ?
- Nasıl istersen.
Yatağın ayakucuna oturan Gorev'in dağınık saçlarının döküldüğü yüzünde, ay ışığı altında çocuksu bir ifade vardı. Genç kadının gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti.
- Sorun ne, Karla? Bir şeye mi kızdın ya da kırıldın? Karla kafasını salladı.
- Sadece korkuyorum. -Neden?
- Raşid'in dün akşam yaptığı, sanki daha kötüsünün de geleceğinin kehaneti gibiydi. Daha çok sayıda amaçsız cinayet. Daha fazla yıkım.
- Karla, bunlar hurafe. Siz Araplar...

- Hayır, hurafenin çok ötesinde. Çok daha derin. Belki de birden bütün bunların ölümcül derecede ciddi olduğunu fark ettim. Artık oyun oynamıyoruz. Ama beni korkutan bu değil. Sonuç ne olursa olsun, içimde ikimizin de kaderinin kötü olduğuna dair bir his var. Josef'i bir daha göremeyeceğim. Başka ne bekleyebiliriz ki ? Bizim gibiler geçmişlerinden kaçamaz.
- Ne demek istiyorsun ?
- Eğer birini öldürür ya da zarar verirsen, yaptığının bedelini ödersin. Her insanın ödeyeceği bedel değişik olur. Cinayetinin ya da verdiğin zararın haklı bir gerekçesinin olması ya da olmaması bir şeyi değiştirmez, sen bedelini mutlaka ödersin. Ödenecek onlarca bedel var. Sonunda kendini nefret ettiğin insanların etkisinde, onlar gibi düşünür de bulabilirsin. Ya da belki yaptıkların peşini bırakmaz, bedelini hayatınla ödersin. Bu dersi kocam öldüğünde öğrendim. Davası yaptığı yanlışlıkların bedelini böyle öde-
di. Tıpkı, şimdi benim ödediğim gibi.
- Peki sen bu bedeli nasıl ödeyeceğini düşünüyorsun ?
- Bilmiyorum. Kabuğuma çekilip, kendime sadece Josef için de olsa, bunu yapmak zorunda olduğumu söylüyorum.
- Ben, yaptığıma inanıyorum. Benim kabuğum da bu.
- İşte aramızdaki fark da bu Nikolay. Ama inan bana, ikimiz de ödeyeceğiz.
- Bütün bunları unutmak ister misin ? Daha vakit varken, bırakıp gitmeyi ?
- Bir bakıma, bu işe dönemeyecek kadar girdiğimi düşünüyorum. Nereye kaçabiliriz ki ?
Ona her şeyi, korkularını, sırrını bile anlatmak istiyordu, ama kelimeler kaybolmuştu.
- Neye yarar ki ? Bunca zaman sustuktan sonra.
- Ne oldu Karla?
- Bir şey yok, diyerek kafasını salladı.
- Bana doğruyu söylemiyorsun.
Sonra genç kadının yüzünde o derin korkuyu gördü, korku Karla'yı çok genç ve çok savunmasız gösteriyordu. Uzanıp yanağına dokundu, gözlerinin içine baktı.
- Benim zavallı Karlam.
Genç kadın kollarını Gorev'in boynuna doladı ve sımsıkı sarıldı ona. Görev örtülerin altına girdi, ısıtmak ve teselli etmek için kollarının arasına aldı, sonra birden, hiçbir neden olmaksızın Karla'nın ağladığını, tüm vücudunun derin hıçkırıklarla sarsıldığını gördü.
- Karla, ne var?
Genç kadın bir süre cevap vermedi.
- Raşid'e yardımı neden kabul ettiğimi öğrenmek ister misin ?
- Sadece söylemek istiyorsan.
Anlattı, sözlerini bitirdiğinde hâlâ ağlıyordu. Gorev'in yüzü karanlıkta öfkeden bembeyazdı, sonunda fısıldayarak konuştu.
- Tamam Karla, düzelecek. Her şey düzelecek.
Gözyaşları dinene kadar genç kadının saçlarını okşadı. Karla karanlıkta uykuya dalıncaya dek genç kadına sevgiyle sarıldı.
63
Washington, D.C. 19:45
Benny Visto 14. Cadde'deki striptiz barırun köşe locasında, gözünde Ray-Ban güneş gözlükleri, elinde malt viski bardağı, ufacık sahnede salman iki genç ve çıplak dansçıyı seyrediyordu.
- Yeni kızın götü fena değil. Yanındaki Frankie, birasını yudumladı.
- Çağırayım, gelsin mi, Benny? Visto kafasını salladı.
- Galiba küçük Ricky döndü.
Bann kapısı açılmış, Ricky Cortez görünmüştü. Yağmurdan ka-çarcasına girerken, sırılsıklam saçları ve sular damlayan giysileriyle ıslak bir sıçana benziyordu. Visto ile Frankie'yi görünce başını salladı, sonra yanlarına geldi.
- Ne bok yedin adamım ? diye sırıttı Frankie. Yoksa seni Poto-mac'a mı attılar ?
- Hiç komik değil Frankie. Kahrolası ağzını kapat.
Cortez, Frankie'ye kızgınlıkla baktı, sonra da Visto'ya döndü. Bakışlarındaki kızgınlık gitmiş, yerini korku almıştı.
- Kaybettik Benny. Orospu çocukları ekti bizi. Onları ta Chesapeake cehennemine kadar izledik. Sonra bizi silkelediler. Hector ile Ronnie'nin kabahati. O göt deliklerine verdiğim son iş olacak. Yarım metre karda bir kamyonu bile izleyemez onlar.
Visto bardağını masaya bıraktı.

- Beni üzdün Ricky. Usulca, Ray-Ban'ini çıkardı.
- Sana bir iş verdim, sen ise yüzüne gözüne bulaştırdın. Seni uyarmıştım.
Ricky, Visto'nun gözlerinin kısıldığını, Frankie'nin "lazer bakışı" dediği dert, habercisi bakışını gördü.
S 00
- Benny dinle, yemin ederim ki...
Visto'nun tokadı yüzünde patladı. Kübalı locada arka üstü devrildi, elini çenesine götürdü.
- Bir kere daha işi bok ettiğinde seninle ayrılmamız gerekecek. Onun için beni iyi dinle. Gerçek bir adam olduğum için, sana ikinci bir şans vereceğim. Nasıl derler, kendini temize çıkarman için. Visto iç cebinden bir harita çıkardı, üzerinde elle çizilmiş bir plan olan kâğıdı açtı. Şu Frankie çok daha yararlı oldu. Teslimatı yapacağımız Piedmont'a gitti, çevreyi iyice kolaçan etti. Başaramayacağımız bir işe girmemizi önledi. Herif bizim için bir plan bile çizmiş. Visto parmağını haritaya vurdu. Burayı biliyor musun Ricky?
- Evet, kavşağı biliyorum.
- Senden istediğim, yine Hector'ı bulman. Herif izleme işinde beceriksiz olabilir, ama tabanca konusunda üzerine yok. Onun yerinde sakladığımız susturuculu makinelilerden ikisini alın. Ronnie'yi de bul, minibüsü onun kullanmasını istiyorum. Visto yine parmağını haritaya uzattı. Ondan sonra pikabını al, ormanı geçene kadar git, patika girişinden yüz metre ötede park et. Tam burada, yolun dışında. Sonra buraya, ağaçların arasındaki açıklığa dönün. Ormanın içine saklanın, görünmemeye dikkat edin. En geç dokuz buçukta orada olun, buluşma saatinden en az bir saat önce. Eğer birini görürseniz, Hector'la birlikte kafanızı eğip görünmeyin, beni arayın. Yoksa, Frankie ile benim gelmemi bekleyin. Anlaşıldı mı ?
Ricky'nin yüzü hafif bir sırıtışla aydınlandı.
- Anladım Benny. Minibüs ne olacak ?
- Ronnie direksiyonda olacak. Üniformalar ile diğer malzemeleri minibüsün arkasına yükleyeceğiz. Ben Frankie'nin arabasında olacağım. Ronnie hemen arkamızda olacak, ama polislerin onu durdurup arabasmdakileri görmesi tehlikesine karşı, bizi güvenli bir mesafeden izleyecek.
- Sonra ne olacak ?
Ben ve Frankie tam zamanında açıklıkta olacağız. İşi tamamlayıp, heriften parayı alacağım. Dans zamanı geldiğinde bağıracağım, sen ve Hector saklandığınız yerden çıkıp herifin yanında kim varsa, onunla ilgileneceksiniz. Gerisini bana bırakın. Visto planı Ricky'ye uzattı. En iyisi bunu al, ne yaptığından emin olursun. Buluşmadan yarım saat önce beni Frankie'nin araba telefonundan ara, yerinize vardığınızı, her şeyin yolunda olduğunu bildir. Visto lazer bakışını yeniden Ricky'ye dikti. Bu sefer işin içine etmek yok Ricky. İyice anladın mı ?
- Anladım Benny. Tabiî.
Ricky birkaç saat sonra olacakları düşünüp, kötü kötü sırıtarak planı aldı, sonra locadan çıkarak kapıya doğru yürüdü. Frankie birasını bitirdi.
- Herif istediğine yatmazsa, ne yapacaksın Benny? Visto'nun çenesi vahşice kasıldı.
- O ve orospusu Benny'nin admı hiç duymamış olmak isteyecekler. Bundan eminim.
Washington, D.C. 14:30
Dupont Meydanı'ndaki restoran, Akdeniz mutfağıyla ünlüydü. Duvarlar her zamanki gibi Hollywood yüdızlanmn -Pacino, De Niro, Pesci- ve ünlü politikacılar ile beyzbol oyuncularının, İtalyan opera şarkıcılarının fotoğraflarıyla kaplıydı.
Restoranın Toscanalı sahibi yedi yıl önce her şeyi devretmiş, kumda yatmak için Miami'ye taşınmıştı. Yeni sahip -Slav tipi el-macıkkemikli, peruklu, kırk yaşlarında tıknaz ve kaslı, topal bir adam- fotoğrafları, Akdeniz mutfağını ve müşterilerin çoğunu korumuştu.
O öğleden sonra, saat tam iki buçukta, barın arkasında makbuzları incelerken, telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdığında, karşısındaki adım vermeyen erkeğin sesini tamdı. Bir dakika kadar sonra, telefonu kapattığında, restoran sahibinin yüzü asıktı. Paltosunu giydi, mutfağa girip aşçıya seslendi.
- Bir saatlik bir işim var. Dükkâna göz kulak ol.
- Nereye gidiyorsun Patron ?
- Sen kendi işine bak.
Washington, D.C. 14:45
Dupont Meydam'ndan yürüyerek beş dakika mesafede Church Caddesi'ndeki park, banklarda oturan ya da soğuktan korunmak için uyku tulumlarına sarılan birkaç serserinin dışında boştu.

Kursk huş ağacının altındaki banka oturmuş, ayaklarının etrafında dönenip duran kuru yapraklara bakıyordu.
Adamın yaklaştığım duyunca başım kaldırdı. Pahalı bir takım
elbise ve devetüyü palto, Viktor Suslov'un belirgin özelliklerinden olan topal bacağı gizlemiş ve peruğun kötü görüntüsünü silmişti. Kursk'un yanına oturdu, ama elini uzatmadı.
- Uzun zaman oldu Binbaşı. En az on yıl.
- Bakıyorum da, sonunda kendine adam gibi bir elbise almışsın Victor. Hayat sana cömert davranmış, anlaşılan.
Suslov omuz silkti.
- Pek şikâyet edemem.
- Albay Gromulko, memleketteki karaborsa işini bıraktıktan sonra senin epey başarılı olduğunu söyledi. Altı restoran. İthalat-ihracat işi. Mücevher toptancılığı falan. Devam edebilirim, ama gerisi tümüyle yasadışı.
Suslov sırıttı, avucunu altın çakmağına siper ederek bir sigara yaktı.
- İş iştir. Üstelik de buradaki çok daha uygar, bizdeki gibi vahşi değil. Birisiyle yaptığın işte bir kusurun olursa, Moskova'daki sert çocuklar gibi boynuna bir otomobil lastiği geçirip ateşe vermiyorlar burada.
Suslov başını kaldırdı.
- FSB Genel Merkezi'nden oldukça uzaklaşmışsın Kursk. Seni buraya hangi rüzgâr attı ?
- Bir adam arıyorum. Bunun için de yardımına ihtiyacım var. Yoksa Gromulko söylemedi mi?
Suslov yüzünü buruşturdu, kafasını salladı.
- Büyükelçilikteki o pezevenk seninle buluşmam gerektiği dışında hiçbir şey anlatmadı. Eğer gözüne giremezsen, hayatını zorlaştırır o herif. Aradığın adam Moskova mafyasından mı ?
- Hayır ama Rus. Doğrusunu söylemek gerekirse yarı Rus.
- Öteki yarısı ?
- Çeçen.
Suslov sigarasından bir nefes çekti, külünü silkeledi.
- Buralarda o dediklerini pek görmüyoruz. Çok az, genellikle New Jersey'de, Küçük Rusya'ya takılmayı tercih ederler. Dediğim yeri hiç duydun mu ?
- Evet, duydum.
- Moskova'nın yeraltından gelme eski adamların çoğu orada çalışıyor. Ruslar, Çeçenler, Gürcüler, aklına kim gelirse. Ne iş olursa olsun yapıyorlar: elmas kaçakçılığı, fuhuş, uyuşturucu işi. Ee, senin adam ne yapmış? Birini mi öldürmüş. Çarın mücevherlerini mi yürütmüş ?
- Söyleyemem Suslov. Ama eski bir dost. iyi olmasını istediğim
biri. Adı Nikolay Görev. Yaralı, başı dertte, onun için ona yardım etmek istiyorum.
- Onu bulmanda yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun ?
- ilişkilerin var. Elçilikteki dostumuz öyle söyledi.
- Elinde adı olduğuna göre, neden polise gitmiyorsun?
- FBÎ işin içinde. Gorev'i onlardan önce bulmak zorundayım.
- Anlamadım.
- Anlaman gerekmiyor. Senin bileceğin, adamı hemen bulmam gerektiği. Saatlerden söz ediyorum, günlerden değil. Doğu Kıyı-sı'nda kaç Rus ve Çeçen gangsteri tanıyorsun?
Suslov omuzlarını silkti.
- Ona yakın büyük baş. -Mesela?
- Elmas kaçakçısı Dimitriy Zavarzin ve uyuşturucu mafyasının başı Matvey Yudeniç örneğin. İş için Rusya ile burası arasında mekik dokuyorlar. Bence bunlarla Moskova'da da karşılaşmışsındır.
Kursk başıyla onayladı. FSB çoğu zaman Rusya'nın çete reislerini denetleme, yasadışı faaliyetlerini durdurma, mallarına el koyup adamlarını tutuklama gibi sevimsiz işlere de karışıyordu.
- Yudeniç boktan biri. Bir psikopat. Bir seferinde, eroin işini bozunca, beni öldürmekle tehdit etmişti.
- Öyleyse Yudeniç ve ötekilerin senin gibi birinden gelecek soruları iyi karşılamayacaklarını biliyor olmalısın. Sana adlarını ve onlarla nasıl temas kuracağını söyleyebilirim tabiî, ama eğer bana sorarsan, gidip böylelerine bulaşma. Seni görür görmez, boynuna bir araba lastiği geçirebilirler.
- Soruları ben sormayacağım, Suslov. Sen soracaksın.

- Şaka mı ediyorsun ? Kursk kafasını salladı.
- Telefonlara başla, söylediklerimi çevreye yay. Önce büyük gangsterlerle ilgilen, sonra listedeki ötekilere geç. Gorev'in adını ver, sana söylediklerimi tekrarla. Bir tepki verecekler mi, bir bak. Eğer gerçekten gerekiyorsa, adımı söyleyebilirsin.
- Bunu yaparsam, tabutumun kapağını çivilemiş olurum. Tanıdığım gangsterlerin arasında meraklı bir FBİ ajanını ya da onun adına çalışanları nallamaktan zevk alacak bir sürü insan var. Bu işten bana ne kalacak ?
- Resmî bir vaat. Gromulko masasının üzerinde seninle ilgili, bir karış kalınlığında bir dosya olduğunu söylüyor. Rus vergi yetkilileri ile Moskova polisinin seninle sohbet etmek istedikleri ithalat-ih-racat işiyle ilgili birtakım dalavereler. İstediğimi yap, dosya kay-
504
bolsun. Yapmazsan, kendini yanında FBÎ ajanlarî>bileğinde kelepçeler, bu akşam dokuzdaki Moskova uçağında bulursun. Suslov'un ağzı öfkeden kasılmıştı.
- Beni bulman için bu numarayı ara. Kursk adama bir kâğıt uzattı.
- En geç altıya kadar telefonunu bekleyeceğim.
- Bu bana sadece üç saat bırakıyor. Ya herifi bulamazsam?
- Bu sorunun cevabını duymak istediğini sanmıyorum Suslov.
64
Washington, D.C. 15:05
Collins öğleden sonranın büyük bir bölümünü D.C.'nin sokaklarında faaliyet gösteren ekiplerin bürolanna uğrayarak, dişe dokunur bir ipucu bulup bulmadıklarını araştırarak geçirdi. Onlarca kişi sorguya çekilmişti bile.
O sabah, saat ona doğru, ünlü bir yankesici 14. Cadde'deki bir satıcıdan eroin alan Arap'a benzeyen, iki genç görmüştü. Gençleri birkaç blok ötedeki Holiday Inn Oteli'ne kadar izledikten sonra yankesici, FBÎ'daki adamına haber vermişti. Yanlarında iki teknisyen, sivil giyimli ajanlar otele gönderilmiş, otel müdürünün de yardımıyla Arapların yanındaki odaya yerleştirilmiş, gençlerin telefonları dinlemeye alınmış, duvarda açılan deliklere görüntü ve ses kaydetme cihazları yerleştirilerek kuşkuluların hareketleri izlenmeye başlanmıştı. îki genç eroini aldıktan sonra, kafalarının keyfini çıkarmak için yataklarına uzanmışlardı. Öğleye doğru, Araplar bakkala gitmek üzere çıktıklarında, odalarına girilip aranmış, eşyaları elden geçirilmiş, kimlikleri incelenmişti. Sonunda kuşkuluların D.C.'de yaşayan Arap diplomatların çocuklan olduğu, can sıkıntılarım geçirmek için uyuşturucu kullandıkları anlaşılmıştı.
Georgetown'da kısa süre önce kiralanmış ve gizli servisten sivil giyimli ajanlarca izlenen küçük bir deponun, Filistinli bir göçmen ile Amerika doğumlu suç ortağı tarafından kiralandığı ve çalıntı elektrikli eşya saklamakta kullanıldığı anlaşılmıştı. Güneydoğu bölgesindeki bir fahişenin "şüpheli" bir kiracı hakkında yaptığı ihbar, iki yıldan beri aranmakta olan bir hapishane kaçkınının yakalanmasını sağlamıştı.
Bir de kasten zaman harcatan ihbarlar vardı: birbirlerinden öç almaya çalışan, gerçek ya da hayalî düşmanlarının başım derde sokmak isteyen sokak çeteleri. FBİ'a ya da gizli servise katılmak iste-
506
yen ya da "yardımları" karşılığında bir şeyler umanlaV. Pezevenkler ve kaldırım yosmaları, çete üyeleri, yankesiciler ve orospular, hepsinin verdiği sahte ipuçlarının araştırılması gerekmişti. Ajanlar sokakları arşınlıyor, bilgi toplamaya çalışıyordu hâlâ, ama gayretleri sonuçsuzdu. Doğru, bilgi dışında her şey, ama her şey vardı.
Collins, D.C. dışındaki her çeşit çiftlik evinin, samanlığın, silonun, deponun, antreponun ve terk edilmiş binaların arandığını, temiz çıkanların vergi görevlileri ve resmî kurumların yardımıyla hazırlanan listelerden silindiğini biliyordu. Aynı işlemler kimyasal madde satıcıları, tarla ilaçlama şirketleri ve her zamankinden çok organofosfat satın alanlar için de geçerliydi. Listenin yüzde seksenine yakını incelenmişti bile.
Maryland'de gençlerin öldürüldükleri yerin kırk kilometre çevresi içinde kalan bölgede kiralanmış yerlerde oturanlar sigorta satış temsilcisi, pizza taşıyıcısı ya da telefon tamircisi olduklarını söyleyen FBİ ajanlarınca sessiz sedasız ziyaret edilmişlerdi. Ajanların görevi bu gibi yerlerde oturanlara bir göz atmak ve kuşkululara uzaktan yakından benzeyenleri bildirmekti. Ülkeye yasadışı yollardan girmiş yüzlerce Arap, Çeçen ve Filistinlinin durumu incelenmiş, kimlikleri ve neyle uğraştıkları araştırılmıştı. Listelerdeki daha yüzlerce kişinin içinde D.C.'de ya da yakındaki Virginia ve Maryland'de olduğu bilinip henüz ulaşılmamış onlarca insan vardı.

Büronun buna benzer soruşturmalarından çoğu düzenli, sabır gerektiren işlerdir. Piramit biçimindeki bu araştırmanın dibinden başlanıp yukarıya doğru ilerlenir, haftalar ya da aylar süren çalışmalardan sonra tepeye, sonuç veren noktaya ulaşılır. Oysa Collins, bir bakıma celladın kurşununu bekliyormuş duygusunu yaratan iç karartıcı, rahatsız edici gerçeği biliyordu. Elde bu kadar kısa zaman -aylar ya da haftalar değil, saatler- varken, sürenin dolmasından önce bir yere varılması imkânsızdı.
Tom Murphy bürosuna üçü biraz geçe döndü. Yüzünün soluk-luğu gri bir renk almış, gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Yakası ile kravatı ayrı yönlere bakıyordu. Bir bardağa su doldurup, koltuğuna çöker gibi oturdu. Sesi titriyordu.
- Başkan yardımcısı ve bölüm başkanlarıyla toplantıdan geliyorum. Her tarafta panik yaşanıyor Jack. Herkes bu işi halledemeyeceğimizden emin, neredeyse histeri krizi geçirmek üzere. Beyaz Saray, başkan yardımcısını yarım saatte bir arıyor, ne kadar ilerleme sağladığımızı, bir haber olup olmadığını soruyor. Bu da sana
[Beyaz Saray'ın ne durumda olduğunu gösterir sanıyorum.
Murphy cebinden iki Tylenol çıkardı, suyla birlikte yuttu, şa-| kaklarını ovuşturdu.
- Başım çatlayacak gibi. Eğer böyle devam ederse, beni buradan jgeceyansından önce, tabutta çıkarırlar. Lou ile binbaşı nerede?
- Lou odalardan birinde uyumaya çalışıyor. Kursk üç saat ön-[ce çıkmış, bir daha da görünmedi.
- Nereye gittiğini söylemiş mi ?
- Lou söylemedi diyor. Hemen döneceğini söylemiş.
- Dairesini arasak ? Kapı açıldı, koltuğunun altında bir deste bilgisayar çıktısıyla
| Ajan Larry Soames göründü.
- Tom, bir dakikan var mı ?
- Ne oldu Larry ?
- Bir sorunumuz var. Hâlâ yerini bulmak, neyle uğraştıklarını I öğrenmek zorunda olduğumuz, yasadışı yollardan girmiş yirmi
üç Filistinli, Arap ve Çeçen var. Bir de daha önce atladığımız, ama Prince County'deki küçük bir emlakçide rastladığımız bir sürü ki-j ralık -üç daire, on iki ev- var.
- Sorun ne ?
- Her zamanki gibi, insan gücü. Soames, Murphy'ye kâğıtları uzattı.
- Geceyarısından önce bu boka bakacak yeterli adamımız yok.
- Listede öncelikli kimse var mı ?
- En az dört kişi.
Murphy kâğıtlara baktı, düşündü.
- Emlakçiye şüphelilerin fotoğrafları gösterildi mi ?
- Sorun da bu ya. O şanslı pezevenk tam olmak istediğim yerde, Bermuda'da kemiklerini ısıtıyor. Sekreteriyle telefonda konuştuk, şirkete gireli iki ay olmuş, kiracılarla görüşme yapmıyormuş. Hiçbirini görmediğini, içlerinde Arap olan var mı bilmediğini söylüyor. Evlerden çoğu Chesapeake kıyısında, birkaçı daha içerilerde. Bize kiracıların adlarını verdi, ama bunun bir anlamı yok, nakit para ödeyen herkes sahte bir isim uydurabilir. Patronu otelinde bulmaya çalıştık, adını anons ettirdik ama, sonuç alamadık. Bu da yerlerin hepsini denetlememiz gerektiği anlamına geliyor.
- Daha kaç ajana ihtiyacın var?
- En azından on iki.
Murphy umutsuzlukla iç geçirdi, ayağa kalkıp zonklayan şakaklarım ovuşturdu.
- Elimizde, ikinci vardiyadaki işlerini bitirmiş sekiz kişiden başka kimse yok. Onları kiralık evler işinde görevlendirelim bari.
- Yetmez Tom.
Murphy'nin yüzü kızardı, umutsuzlukla patladı.
- Yetmeyeceğini ben de biliyorum, ama Tanrı aşkına Larry, ben sihirbaz değilim. Aradaki açığı kapatamam, onun için sana elimde olanı vermek, sen de verdiğimle yetinmek zorundasın, anlaşıldı mı?
Eliyle yüzünü sıvazladı, ait arda iki derin soluk alıp sakinleşmeye çalıştı ve Collins'e dönüp şöyle dedi:

-Jack, sen ve Lou bu heriflerden ikisiyle ilgilenin. Bulabilirseniz, Kursk'u da götürün. Larry size durumu anlatır. Eğer arada bir şeyler çıkarsa, haberleşiriz. Tamam mı Larry? Şimdi memnun musun?
- Tabiî, dedi Larry boş bakışlarla. Harika. Ben de elimden geleni yapıyorum Tom, biliyorsun değil mi ? Baş ağrıtıcı sorunları olan sadece sen değilsin.
Larry kapıdan çıkarken, Morgan içeri girdi. Esnedi, kafasını kaşıdı. '- - Larry'ye de ne oldu böyle ?
1 - O da bizim gibi gerginleşmeye başladı, diye homurdandı
i Murphy. Uyuyabildin mi?
¦ - Yerde, üzerimde bir palto, iki saat.
I - Benden iki saat fazla, demek. Jack ile senin için bir işim var.
ı Larry size anlatır.
Murphy gitmeye davrandı, tereddüt etti, Collins'e döndü. ' - Bütün bu olanların arasında sormayı unuttum. Nikki ile kü-
' çük oğlu nasıl ? Bir değişiklik var mı ?"
' Collins kafasını salladı.
- Sen gelmeden biraz önce hastaneyi aradım. Birazdan yine
¦ | arayacağım.
•u Murphy elini Collins'in omzuna koydu.
1 j - Endişelendiğini biliyorum Jack, ama onlar için yapabileceğin
l' bir şey yok. Onun için belki kafanı işine versen daha iyi olur. Böy-
1 lece, onlara da iyilik etmiş olursun.
Washington, B.C. 15:35
Harry Judd eski yönetim binasında, koruma görevi kayıtlarının başında iki saat geçirmişti. Kayıtlar, delirtip siyah kaplı klasörlerde saklanan sayfalarca bilgisayar çıktısıydı. Korunanlardan her biri Beyaz Saray dışında altı kadar korumayla dolaşırdı. İçerideki koruma daha gevşekti: genellikle geride, ama gerektiğinde müdahale edecek kadar yakında, korumakla görevli oldukları kişiyi izleyen iki ajan. Judd'a göre, ancak korunanların Beyaz Saray sınırları dışında bulundukları yoğun koruma sırasında olağandışı bir şey gerçekleşebilirdi.
Darlene'in getirdiği fincanlar dolusu kahveye rağmen, ikinci saatin sonunda Judd'ın gözleri yüzlerce kayıt okumaktan yorulmuştu. Yanındaki not defterine, dikkatini çeken tüm düzensizlikleri özenle yazıyordu. Korunanlar da insandı: herkes gibi onlar da işemek için durmak, aile meseleleri için yollarını uzatmak ya da son dakikada program değiştirmek zorunda kalabilirlerdi.
Yine de Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinden üçünün dışarıdaki programlarını sık sık son dakikada değiştirdiklerini fark etmişti. Son ay boyunca Charles Rivermount acil ve özel toplantılar için Atlanta'daki bürosuna program dışı üç ziyarette bulunmuştu. Judd'ın notlarına göre, bu ziyaretlerden ikisi, Nebil el-Halid adındaki bir Suudî şeyhle buluşmak içindi. El-Halid ismi kuşkusunu çekince, Judd son buluşmanın on gün önceye rastladığını gördü. Bunun yanı sıra, Rivermount iki gün önce bir saat kadar "kaybolmuştu". Judd, Rivermount'un bir metresi olduğunu, Mississippili bu kadın için Wisconsin Caddesi'nde özel olarak bir ev tuttuğunu biliyordu. Gizli servis ajanlarının böyle bir şeyi anlayışla karşılamaları gerekiyordu; böyle bir ilişkiyi onaylamalarının ya da onaylamamalarının bir önemi yoktu, önemli olan, bildiklerini yayma-malarıydı. Kayıtlar Rivermount'ı koruyan ajanların sürekli olarak adamın yakınında bulunduklarını gösteriyordu: ikisi dairenin dışındaki koridorda, ikisi ana girişte, ikisi de dışarıdaki bir otomobilde. Judd yine de eğer yeterince kararlıysa, Rivermount için arka kapıdan sızıp yakınlardaki bir randevuya gitmenin imkânsız olmadığının bilincindeydi. Ya da metresinin işbirliğiyle, daha önceden daireye girmiş biriyle buluşmasının.
Sırada General Bud Horton vardı. Dakik olmakla tanınan askerlerin tersine, son iki haftada üç resmî randevuya gecikmişti. Gecikmeler Arlington'daki bir orgeneralin evindeki özel buluşmalardan kaynaklanıyordu. Korumayla görevli ajanlar Horton'ın talimatına uyarak evin dışında beklemişlerdi. Dikkati çeken başka bir olay da "sivil korumalarla" çevrili olmaktan nefret eden Horton'ın, yirmi dört saat önceki bir Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısından önce, Beyaz Saray'dan yalnız ve üniformasız çıkmak istemesiydi. Horton hava almaya ihtiyacı olduğunu ve "hızlı

adamlarla yürüyeceğini" söylemişti. Bazen generalin sigortaları atıyordu; Judd'ın hatırladığı başka olaylar da olmuş, Horton "yirmi dört saat korumalar arasında kalmaktan ve her kenefe gidişinde izlenmekten" yalanmıştı.
Üçüncü ve sonuncu, Bob Rapp'ti. G Caddesi'nde bir dairesi varken, geçen ay boyunca üç kez yakındaki başka bir binaya girmiş ve gizli servis koruma görevlilerinin yanında gelmemelerini istemişti. Kırklarının sonuna gelmiş Rapp yalnız yaşayan, bekâr biriydi. Yıllar boyunca bir sürü kadınla ilişkiye girmekle birlikte, Judd adamın eşcinsel olduğuna dair söylentiler duymuştu. Bunu kanıtlayacak bir bilgi yoktu, ama Judd, sızacak böylesi bir söylentinin Rapp çapında bir adamın hayatını altüst edeceğinden
emindi.
Judd adamın özel hayatıyla zerre kadar ilgilenmiyordu; bu, adamın kişisel sorunuydu. Komşu apartmana yaptığı ziyaretler uzun zamandan beri yerleşmiş bir düzenin parçası değildi. Tamam, Rapp kendine yeni bir sevgili bulmuş olabilirdi, ama bunun kontrol edilmesi lazımdı. Judd üç ismi, olayların ayrıntılarını ve o gün görevde olan ajanların adlarını defterine yazdı.
Darlene'in masasındaki telefon çalıp, dikkatini dağıttığında, hâlâ kayıtlan inceliyordu.
- Tabiî, burada, dedi Darlene ve avucuyla ahizeyi kapadı. Seni anyorlar, Harry.
Judd masaya yürüdü, telefonu aldı.
- Judd.
- Harry, ben Rob. Bir şeyler bulabildin mi ?
- Galiba. İncelemek istediğim bir iki şey daha var.
- İyi. Elindeki işi bırak ve hemen genel merkeze, yanıma gel.
- Ne oluyor ?
- Hemen buraya gel, Harry. FBİ'ın geçmiş araştırmalanyla ilgili. Bir şeyler bulduk.
65
Moskova
Vasiliy Blajenniy Katedrali'nin gölgesinde, Kremlin'in çan kulesindeki saat akşamın sekiz buçuğunu vururken, resmî araçlardan oluşan konvoy doğu kulesinin dibinden geçti, karla kaplı avluda durdu.
Bürosunun penceresinde, ellerini arkasında kavuşturarak duran ve yorgun görünen Vasiliy Kuzmin yolcularını boşaltan arabaları, çift kanatlı meşe kapıdan hızla geçip giren Danışma Konseyi üyelerini seyretti. Aralarında her zaman çekişmeye hazır İçişleri Bakanı Anatoliy Sergeyev'i, çelik kararlılığıyla ünlü Adalet Bakanı Şaşa Pavlov'u ve El-Kaide üslerine karşı girişilen saldırının mimarı kır saçlı, etkileyici General Yuriy Butov'u gördü.
Kuzmin çalışma masasının başına döndü. Birazdan tartışmaya açacağı önemli konular hakkındaki notlarını içeren deri kaplı dosyayı aldı. Vücudunda bir endişe dalgası hissetti. Böylesi adamları kararlarını değiştirmeye, Amerika başkanının onayını alıp tutukluları serbest bırakmaya ikna etmek zor olacaktı.
Aslında, Vasiliy Kuzmin oylamanın nasıl sonuçlanacağını bile tahmin edemiyordu. Oyların eşit dağılması durumunda, son kararı almak onun görevi olacaktı. Ama eğer büyük çoğunluk önerilerin reddedilmesi yönünde karar verirse -oldukça gerçekçi bir ihtimal-, işte o zaman Haşim'in üslerinin yerle bir edilmesi emrinin hemen ö akşam alınacağından hemen hemen emindi.
Tuşin kapıya vurdu.
- Herkes geldi efendim.
- Çok iyi Leonid. Başlamaya hazınz.
Washington, D.C. \
16:00)
Morgan direksiyonda, Georgetown'a doğru ilerliyorlardı. Collins bilgisayar çıktılarından henüz bulunamayan iki kişi hakkındaki ayrıntıları okudu. İçlerinden biri, yirmi beş yaşında, Mısırlı tıp öğrencisi bir erkek, öteki de yirmi yedi yaşında, İngilizce dalında lisansüstü eğitim yapan Filistinli bir kadındı. Göçmen Bürosu kayıtlarında yaklaşık dört ay önce, temmuzda, öğrenci vizeleri sona erdikten sonra Amerika'dan ayrıldıkları konusunda bir bilgi yoktu. Her ikisi de Georgetown Üniversitesi'ne gitmiş, adres olarak da kampus yakınlarındaki ucuz evleri göstermişlerdi. Yabancı öğrencilerin Amerika'da kendilerine tanınan sürenin ötesinde kalmaları rastlanmayan şeylerden değildi; bu ikisinin vize koşullarını tümüyle masum nedenlerle ihlal etmiş olmaları da mümkündü, ama yine de onları bulmak ve neler yaptıklarım anlamak zorundaydılar. Morgan M Caddesi'nde üniversiteye doğru ilerliyordu.

- Sağa sap Lou, dedi Collins. Morgan'ın kaşlan çatıldı.
- Kampus ileride.
- Hastaneye sap.
- Jack... içinin yandığını biliyorum, ama Murphy'nin dediklerini duydun adamım. Bana kalırsa yolumuza devam edelim. İstersen telefon...
- Onları görmeliyim, Lou. Daniel'ın durumunu öğrenmem gerek. Lütfen. Benim için.
Birkaç dakika sonra, Morgan bir şey söylemeden George Washington Hastanesinin kapısına geldi. Arabayı durdurdu, Jack kapıyı açtı.
- Hemen dönmeye çalışırım.
Moskova
Tartışmalı toplantı Kuzmin'in düşündüğünden de uzun sürmüştü. Amerika başkanıyla konuştuğu bütün konuları özetledikten sonra, Haşim'in Moskova'yı tehdit ettiğini açıklamıştı. Masanın çevresindeki yüzler aniden dehşete büründü, ardından da fırtına koptu. Sinirler gerildi, sesler yükseldi; Kremlin'in toplantı salonundaki öfke, korku ve kızgınlık görülecek gibiydi. Bu, Kuz-
513
min'in katıldığı en hararetli toplantıydı, sinirlerin yatışması için görüşmelere üç kez ara verilmesi de bir işe yaramamıştı.
- Size söylemiştim, dedi İçişleri Bakanı Sergeyev üzüntüyle. Böyle olacağını söylemiştim. Sadece zamana bağlıydı. İşaret parmağını, suçlarcasına Ticaret Bakanı Boris Rudkin'in lekeli yüzüne uzattı. Ebu Haşim'in bizim için doğrudan bir tehlike olmadığını söylemiştiniz. Onu yok etmenin çılgınlık olacağını söylemiştiniz. Şimdi, nerelere geldiğimize bir bakın Rudkin. Elimizde fırsat varken o pezevengi bombalamalı, sonuçlarını sonra düşünmeliydik.
Her zaman ılımlı olan Rudkin bu kez dikkat çekecek kadar sessizdi, baskı altındaymış gibi görünüyor, yüzündeki lekeyi kaşıyordu.
- Ya bombalasaydık, ne olurdu ? diye itiraz etti Maliye Bakanı Akulev. Ya, Haşim saldırıyı gerçekleştirme imkânına sahipse ? O zaman hepimiz burada değil, morgda olurduk.
Böyle devam etti. Savlar ve karşı savlar, anlaşmazlıklar ve sert sözler; sonunda bütün bunlardan yorulan Kuzmin elini kaldırarak tartışmayı kesti, o ana kadar sessiz kalan General Butov'a döndü.
- Yuriy ? Ne düşündüğünü söylemedin.
- İçişleri Bakara gibi, bunu ben de tahmin etmiştim, dedi Butov, öfkesini saklamayı beceremeden. Ama şahsen, Haşim'in Moskova'ya karşı saldırıya geçmeye hazır olduğuna inanmıyorum. Bana kalırsa bu basit bir blöf.
- Neden?
- Öteki türlü, bizi çok önce tehdit etmesi gerekirdi. Amerikalıları tehdit ettiği sırada, bizi şahsen bilgilendirirdi. Üstelik, tutukluların çoğu burada. Eğer Moskova saldınya uğrarsa tutuklular da ölür.
- Bu önemli. Kuzmin deri kaplı dosyasım açtı. Seninle aynı fikirdeyim. Hepinizin bildiği gibi, istihbaratımız Moskova'da El-Ka-ide'nin izine bile rastlamadı. Doğru değil mi İgor?
- Bilebildiğimiz kadarıyla evet, Sayın Başkan, diye onayladı FSB Başkanı İgor Verbatin. Ama bu istihbaratımızm kusursuz, ya da tamamlanmış olduğu anlamına gelmez. Amerikalıların basma gelenlere bir bakın. Daha önceden bir şey anlayabildiler mi ? Yakında bir saldırıyla karşılaşacaklarım gösteren güvenilir bir istihbaratları oldu mu? Öte yandan, üslerini bombalasak, El-Kaide'nin hemen tepki gösterip gösteremeyeceğini de bilmiyoruz.
Kuzmin iç geçirdi, ötekilere baktı.
- İgor haklı. Tabiî, tehdidin blöf olup olmadığım anlamak için
514
istihbarat çalışmalarımıza hız vereceğiz. Ama bu zaman alacak, belki de bizim istediğimiz bilgilere ulaşamayacak. Bu arada bizim yapacağımız ne var? Şu anda önümüzde iki seçenek olduğunu düşünüyorum. Bombardımanı askıya alır, ama tutukluları da serbest bırakmayız. Ya da Amerikalılarla pazarlığa girişip önerilerini
kabul ederiz.
- Ama tutukluların pazarlık konusu olmadığına karar vermiştik, diye itiraz etti Butov.
- Yine de Amerikalıların tutukluların serbest bırakılması karşılığında sağlam ve mantıklı bir öneride bulunduklarını kabul etmemiz gerekir.
- Ama bu rüşvetten başka bir şey değil, dedi Butov.

- Tabiî ki rüşvet. Ama kabul etmeli miyiz ? dedikten sonra du-raksadı Kuzmin. Her neyse, bu konuyu şimdilik kenara bırakalım. Bir de Ebu Haşim'in onu bombalayacağımızı nereden öğrendiği konusu var.
- Amerika başkam bu bilginin bizlerden sızdığım ima etmiyor
ya? dedi Boris Rudkin.
- Kim olursa olsun, köstebeğin yüksek bir görevde olması gerekiyor. Soruna gelince, cevap hayır, Amerika başkam köstebeğin Moskova'da değil, Washington'da bulunduğundan emin.
- Neden ? diye sordu General Butov.
- FBİ başkanının elinde bilginin Washington'da üst düzeydeki birinden sızdığım gösterir bant kaydı varmış.
- îşte bu inanılmaz bir şey. Adalet Bakam Şaşa Pavlov şaşkındı.
- Gerçekten öyle, dedi Kuzmin; sonra gözlerini odadakilerin yüzünde dolaştırdı. Sizinle açık konuşacağım Baylar. Bu odadakiler-den birinin -ahlakî nedenlerle ya da korkudan- El-Kaide üslerini bombalamak istediğimizi Amerikalılara bildirdiğinden eminim. Suçlunun kim olduğuna gelince, onu bir gün bulacağımı biliyorum.
Kuzmin tehdidinin etkisinin sindirilmesi için bir süre sustu, muhbirin kim olduğunu açıklayacağından hiç emin değildi, ama hiç olmazsa açıklayacağını söylemiş olması da yeterliydi. Odanın karşı tarafındaki süslü mermer şöminenin üzerindeki altın Çar Nikolay saatin ibreleri 23:50'yi gösteriyordu. Son kırk sekiz saat içinde bölük pörçük bir uykunun ardından, üç saat süren yoğun tartışma ve çekişmeden sonra bedenen ve zihnen bitkindi.
- Daha şimdiden süremizi aştık. Hayatımızın geri kalanım bu konulan tartışmakla geçirebiliriz, ama Amerikalıların tutukluları serbest bırakma önerileri hakkındaki kararımızı vermenin zamanı geldi sanırım. Vereceğiniz karar Washington'un kaderini etkileye-
cek olsa üa sizleri şu ya da bu yönde etkılememeye çalıştım. Bana kalırsa böylesi daha doğru. Şimdi, General Butov, lütfen bana yardım edin.
Butov başını salladı ve oyları saymaya başladı.
- Amiral Vodin ?
- Hayır diyorum.
- İçişleri Bakanı Sergeyev ?
- Hayır, dedi Sergeyev kararlılıkla
- Ticaret Bakanı Rudkin ?
- Evet.
- Adalet Bakanı Pavlov ?
- Evet.
Böyle sürdü. Kuzmin Amerikalıların önerisi lehine yedi, aleyhine -General Butov da dahil- sekiz oy saydı. General ona döndü.
- Sizin oyunuza kaldı Sayın Başkan.
Washington, D.C. 16:15
Nikki hastanenin ana binasındaki bir odaya nakledilmişti. Collins girdiğinde, tek kişilik odasında yatıyordu. Genç kadım görür görmez midesindeki düğümü yeniden hissetti. Artık cihazlara ya da tüplere bağlı değildi ama, çenesinin sağ tarafım kaplayan korkunç morluk azalmamış, yüzünün şişi inmemişti. Kapalı televizyonun ekranına çevrili gözleri neredeyse ölü gibi bakıyordu. Collins bir hemşirenin yatağın yanma yerleştirdiği iskemleye oturdu. Nikki'nin elini tutunca, genç kadın yüzünü ona çevirdi. Gözleri yaş doluydu.
- Hep benim yüzümden Jack, diye fısıldadı. -Ne?
- Dün akşam, seninle buluşmak için o kadar ısrar etmeseydim... o kadar inatçı davranmasaydım, bütün bunlar olmayacaktı. Ama seni görmem gerekiyordu Jack... O kadar sabırsızdım ki kendi merakımı her şeyin önüne geçirdim. Öylesine üzgünüm ki.
Collins bir süre ne diyeceğini bilemedi. Nikki karmakarışık kafasında kendini suçluyordu, ama bütün bunlardan nasıl sorumlu olabilirdi ?
- Dr. Wolensa'yla görüştüm. Daniel'ıh biraz düzeldiğini söylüyor. Daha rahat nefes alıyor, tedaviye cevap veriyormuş. Wolen-sa bunu da atlatacağından çok umutlu...
- Biliyorum... ama...
- Aması falan yok.
Genç kadının elini yüzüne götürüp öptü. /
- İyi olacak Nikki. Daniel iyi olacak. Şimdilik önemli olan sadece bu. Buna sıkı sıkıya sarılmak zorundasın. Güçlü olmayı deneyip başar.

Genç kadın Collins'in ellerine sıkıca sarıldı.
- Ama gördüm onu Jack. Hemşirelerden biri pencerenin arkasından bakmama izin verdi... Öylesine... perişan görünüyordu ki. Öylesine umarsız...
- Biliyorum. Sevgilisini öpmek için eğildi; daha dudaklan birbirine kavuşmadan ikisi de ağlamaya başladı. Seni seviyorum, Nikki.
Nikki gözlerini sildi.
- Bunu kim yaptı Jack ? Böyle bir bombayı kim patlatabilir ? Masum insanlan öldürüp yaralamayı kim düşünebilir? Bunu kim yapabilir ?
Collins genç kadının elini bırakmadı, kafasını salladı.
- Biliyorsun, değil mi?
- Bu... konuda konuşamam Nikki... Lütfen.
- Dün akşam konuştuklarımızla herhangi bir ilgisi var mı ? Var, değil mi ?
- Nikki... Yalvarırım. Eğer bir şey sızarsa, insanların başı derde girer derken ciddiydim. Bunun kimseye bir yararı olmaz.
- Bütün o konuştuklarımız... o iki genci makineliyle tarayan katil... Bütün bunlar doğru değildi, değil mi?
- Yalan değildi Nikki. Biri var... çılgının biri. Suç ortakları var. Onları bulmaya çalışıyoruz. Sana ancak bu kadannı söyleyebilirim. Lütfen, bu kadarla kalsın.
Nikki gözlerini Collins'e dikip düşüncelerini okumak istercesine bir süre yüzünü inceledi, sonra vazgeçip kafasını salladı.
- Bir şey daha söyleyebilir miyim ? Restoranda bu konuyu anlatırken, bakışlarını hatırlıyorum. O kadar nefret doluydu ki. Sanki çok kişisel bir şey gibiydi. Kişisel mi Jack?
Daha fazla konuşmak istemeyen Collins, genç kadının elini usulca bıraktı.
- Gitmek istemiyorum, ama gitmem gerek Nikki.
- Arılıyorum.
- Benim için bir şey yapar mısın? Bütün bunların senin yüzünden olduğunu düşünmek yok. Bu kadar saçmalık yeter, tamam mı? Collins ayağa kalktı. Koridorda anneni gördüm. Epey heyecanlıydı.
- Biliyorum. Sen telefon eder etmez buraya geldi...
517
- Sence dayanabilecek mi ?
- Umanın.
- Cep telefonum hep açık kalacak. Beni istediğin zaman ya da Daniel'dan haber alır almaz ara. Olur mu?
Nikki başını salladı. Collins eğilip onu öptü. Sonra gitti.
Nikki beş dakika sonra yataktan kalktı. Kolları, bacakları sızlıyor, kafası zonkluyordu ama hastaneden ayrılmaya kararlıydı. Daha önce annesine kendini iyi hissederse hastaneden çıkacağını, bu yüzden de Daniel'ın yanında kalıp durumunda herhangi bir değişiklik olursa telefon etmesini söylemişti. Annesi itiraz etmiş, hastaneden ayrılmasını onaylamamıştı, ama Nikki neden çıkması gerektiğini anlatmıştı.
Ne yapabilirdi ki ? Tek bildiği, içinden bir sesin kentte çok tuhaf, çok korkunç bir şeylerin olacağını söylediğiydi; bir de bu korkunçluğun ne olduğunu bulması gerektiğini biliyordu. Oğlunun yanından ayrılma fikrinden nefret etse de durumunun biraz düzelmesi ona bir umut, tutunacak bir dal vermişti.
O umudu düşünmek bile gözlerini yaşarttı; gözyaşlarını sildi. Şaşkın şaşkın köşedeki dolaptan elbiselerini aldı, giyinmeye başladı. Elbiseleri yırtılmış, lekelenmiş ve is kokuyordu. Gitmeden önce annesini görecek, sonra da bir taksiye atlayarak eve gidecekti; değişecekti. Cep telefonu ve şarj aletini duvardaki prizden çıkarıp cebine tıktı. Sonra odanın kapısını açıp dışanya süzüldü.
66
Chesapeake 19:30
Görev araba yolundan eve yaklaşan arabanın sesini duydu. Karla hâlâ kollarının arasındaydı. Bir bebek gibi uyuyakalmış, saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Usulca kollarını çekti, yataktan kalkarken eli komodinin üzerine bıraktığı Beretta'ya gitti.
Ön taraftaki odalardan birine geçerek perdenin aralığından bir göz attı. Yağmur dinmişti. Evin dışındaki çakıl taşlı yola park etmiş Plymouth'u gördü; arabadan inen Raşid kapılan kilitliyordu.

Görev, öfkenin etkisiyle hızla pencereden uzaklaştı ve merdivenleri inmeye başladı. Alt kata inmiş, kapıya doğru yürüyordu ki kapı açıldı, Raşid onu görünce şaşırdı.
- Ee, Visto'yla görüşmeniz nasıl geçti ? Raşid Rus'un sinirden mosmor kesilmiş yüzünü gördü. Ne oldu Görev, bir sorun mu var?
- Halledemeyeceğim bir şey değil, ama bunu sonra konuşuruz. Görev başparmağıyla oturma odasını gösterdi. Önce, seninle biraz konuşmamız gerek.
Beyaz Saray 16:15
- Ee, kenti tahliye etmek için lanet olası bir planımız var mı, varsa nedir?
Washington Belediye Başkanı Al Brown yumruklarını kabine odasındaki geniş ceviz masaya dayayıp, karşısında oturan Paul Burton'a baktı. Dört kişiydiler: Brown, Başkan Booth, Paul Burton ve başkentin "tahliye uzmanı" Gavin G. Lord.
Genellikle kabine üyelerinin kullandığı, her birinin arkasındaki pirinç plakalarda isimlerin yazılı olduğu kahverengi deri
koltuklara oturmuşlardı. Kazıtılmış kara kafası ışıl ışıl parlayan Brown her zamanki üç parçalı takımlarından birini giymiş, boynuna da puanlı bir sarı papyon takmıştı ama o gün pek şaka yapacak durumda değildi. Kaba ve açık konuşması Başkan Booth'u hiç rahatsız etmiyordu: Booth bu konuşma tarzına çoktan alışmıştı.
- Evet ? Var mı, yok mu, Bay Burton ?
Toplantıyı açmış olan Burton, yanında oturan Gavin Lord'u işaret edip, masadan mavi ciltli kalın bir kitap aldı. Kitabın adı "Kriz Sırasında Washington, D.C.'nin Tahliye Planı"ydı. 1996 yılında derlenen kitap üç yüz sayfayı kapsıyordu.
- Sorunuzun cevabını Bay Lord verecek, ama önce elimizde bir plan bulunduğunu söylememe izin verin. Bu rapor...
- O raporu üç yıl önce okudum. Bir boka yaramaz, diye araya girdi Brown. Bana kalsa iki sentten fazla vermem. Bütün o parlak kâğıtların ne işe yaradığım öğrenmek ister misiniz ? Kıçınızı bile silemezsiniz.
- Biraz çağdışı kaldığım biliyorum, ama sonradan biraz değiştirdik, dedi Lord, yüzü kızararak. Ellili yaşlanrun ortasında, uzun boylu, sakin biriydi; ince bir bıyığı, kır saçları ve kalın gözlükleri vardı. Temel olarak iyi düşünülmüş, ayrıntılı bir plan.
- Tabiî öyle. Eğer taşaklannız mengeneye kıstırümamışsa ve kıçınızı kaldırıp bu kentten ayrılmanız için istediğiniz kadar zamanınız varsa. Yanlış hatırlamıyorsam, raporda kentin hızla, otuz altı saatte boşaltılabileceği söyleniyordu.
- Evet, ama...
- Otuz altı saatimiz yok Bay Lord. Bana sorarsanız, iki saatimiz bile olmayacak. Böylesine güçlü bir kimyasal silahla daha önce hiç karşılaşmadık. Bu raporda karşılaşacağımız felaketin boyutları hesaba katılmadığı gibi, kurbanları gazın etkisinde kalan bölgelerden çıkanp acil sahra hastanelerine nakletmemiz gereken süreden de söz edilmiyor... daha devam edebilirim, biliyor musunuz ?
- Evet tabiî, kabul ediyorum, ama...
- Bay Lord, dediğim gibi elinizdeki rapor bu haliyle bir boka yaramaz. Benim öğrenmek istediğim, bu kenti mümkün olan en kısa zamanda nasıl boşaltacağımız ?
- Bu sorunu incelemek için çok zaman harcadım Sayın Belediye Başkanı, dedi Lord.
- Öyleyse anlatın. Bana işe yarayacak belirli bir plan gösterin, işler sarpa sararsa uygulayabileceğim bir plan. Bakın, o bombayı
bulsak ya da Ebu Haşim denen o pezevenk her istediğini elde et^ tikten sonra, bize bombanın yerini söylese bile hâlâ güvende olduğumuzu söyleyemeyiz. Kendimizi çeşitli durumlarla yüz yüze bulabiliriz: belki o kahrolası bomba her an patlayacak kadar dengesizdir, belki Ebu Haşim bizi kandırmış ve bombayı çalışır durumda bırakmıştır, ya da uzmanlar bombayı etkisizleştirmenin çok tehlikeli olacağını söyleyecektir. Her durumda bombanın yüzümüze patlamasını beklemek yerine, kenti boşaltmaya karar vermemiz gerekecektir.
Oda sessizliğe gömüldü. Brown'in sivri dilinden rahatsız olan Lord, sinirli bir şekilde önündeki notlarla oynamaya başladı. Başkan ona baktı, cesaret vermek istermiş gibi başını salladı.
- Lütfen devam edin Bay Lord.
- Her şeyden önce de tahliye çalışmasına başladığımızda, tüm trafiği "tek yönlü" yapmamız gerekecek; yani, ilkyardım araçları, polis ve askerî nakliye arabaları dışında kente giriş-çıkış olmayacak. Karayollarını ve metroyu tahliye için kullanacağız. Metro vagonları D.C. istasyonlarından birkaç dakika arayla kalkacak, merkezden başlayarak hatlardaki en uzak

noktaya kadar gidecek. Metro öyle düzenlenecek ki trenler birbirinin ardında olacak, bir istasyonda bütün vagonlarını dolduran tren doğruca son durağa gidecek, ama hemen arkasından bir ikincisi gelip geride kalanları alacak, onun ardından bir üçüncüsü, bir dördüncüsü, falan. Yüklerini boşaltan trenler dönüş yolundan hemen geriye gönderilecek ve aynı işi tekrarlayacak. Otobüslere ve kamyonlara el koyacak, mevcut askerî nakliye araçlarının tümünden yararlanacağız. Tüm araçların ve insanların düzenli, ama hızlı biçimde hareket etmelerini sağlamaya çalışacağız. Kendi araçlan ya da kendi imkânlarıyla kentten ayrılmayanları, yaşlıları, sakatlan ya da hastaları bulabildiğimiz ambulanslara, otobüslere ve askerî nakliye araçlarına bindirip ötekiler gibi kentin dışına, D.C. çevresinde daha önceden belirlenmiş toplanma noktalarına taşıyacağız. Reagan Havaalanı'ndan da yararlanacağız: sivil ve askerî uçaklar, polis helikopterleri ve özel helikopterler ile bütün özel uçakları kullanacağız. Tabiî, bombanın D.C.'nin dört bölgesinden birinde bulunduğunu varsayıyoruz. Eğer değilse ve başka bölgeler de gazdan etkilenirse planlarımızı ona göre değiştirip o bölgeleri de plan kapsamına almak gerekir. Böyle bir durumda hazırlıklı olabilmek için, planlarda gerekli düzenlemeleri yaptım. Ama bütün bu faaliyet içinde asıl önemlisi düzeni sağlamak.
- Bunu nasıl başaracağız? diye sordu başkan.
- Halkın kentten çıkması için, önceden belirlenmiş yolları kullanacağız. Belirli bölgelerin bazı otoyollardan yararlanmasına izin vereceğiz, o da sadece tek bir yönde. Örneğin, D.C.'nin güneydoğusunda oturanlara, Eisenhower Otoyolu'ndan güneydoğuya gitmelerini söyleyeceğiz. Kuzeydoğuda oturanlar için, kuzeydoğuya giden bjr yol ayrılacak vesaire. Böylece insanların farklı yönlerde gitmelerini engelleyip, trafik sıkışıklığını önleyeceğiz.
Al Brown kaşlarını kuşkuyla kaldırdı.
- Gerçekten de böyle bir durumda, insanların aileleriyle birlikte en kısa zamanda kentten kaçmak istedikleri bir anda, planın canı cehenneme deyip, en kestirme olduğuna inandıkları yola girmeyeceklerine inanıyor musunuz ?
- Trafiği çok yakından denetleyeceğiz Sayın Belediye Başkanı. Yol boyunca görevliler...
Al Brown gözlerini devirdi, umutsuzca kafasını salladı.
- Bay Lord, eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, bu kentte silah taşıyan insanlar var. Sadece sabıkalılardan, çeteci ve gangsterlerden falan bahsetmiyorum, kendilerini savunmak için silah taşıyan vatandaşları kastediyorum. Böylesi tehlikeli bir durumda, en kısa zamanda kentten çıkıp götlerini kurtarmak isterken, kendi seçecekleri yoldan gitmek için tabanca kullanmayacakları ne malum... Tamam, diyelim bir görevli yollarını kesti. Tabancalarını adamın burnuna dayayıp, "Siktir git, çekil yolumdan" deyip yola devam etmezler mi ?
- Sayın Belediye Başkanı, görevli derken, polisi ya da Ulusal Muhafızlar'ı kastettiğimi söylemeyi unuttum...
Başkan hızla araya gidi.
- Bay Lord, insanlar hangi yoldan gideceklerini nasıl bilecekler?
- Efendim FEMA planına göre mesajlarımızı radyo ve televizyondan yayınlayacak, elektronik mesaj panolarını kullanacağız.
- Herkesin o mesajları duyması ya da görmesi beklenemez.
- Ama çoğu duyup görecek Sayın Başkan. Bunu sağlayacağız. O ana kadar kentin her köşesinde sirenler çalmış, halka acil durum uyarısı yapılmış olacak.
- Peki ya özürlüler ile sakatlar, kendi başına hareket edemeyenler?
Lord umutsuzca omuz silkti.
- Bu insanlara da yakınlarının yardım etmesini beklemekten başka çaremiz yok. Efendim, hızla yapılan kitlesel tahliyelerde hep böyle olur.
- Peki, bu bölgeleri boşalttıktan sonra ne olacak? diye sordu
Al Brown. Bu insanları nereye yerleştireceğiz ? Ormanın ortasın-\ da, yolun kenarında ya da bir metro veya otobüsün son durağında kaderlerine terk edemeyiz ya.
- Maryland ve Virginia'da yerleşecekleri kentler ayarlanmış olacak. FEMA planındaki gibi, D.C.'den gelenleri geçici olarak barındırmak için çadırlar, okullar, oteller ayarlanmış olacak.
Brown homurdanır gibi oldu. Tecrübeleri ona kâğıt üzerindeki planların genelde aldatmaca olduğunu öğretmişti. Gerçek ise çok
farklı bir oyundu.
- Maryland ve Virginia'daki sevimli halk D.C.'nin en beter uyuşturucu düşkünü, suçlu yuvası gettolarından gelecek on binlerce siyah aileyi konuk edeceklerini bir öğrensinler de görün bakalım. Bahse girerim, çok memnun olacaklardır.

- Başka bir şey var mı Bay Lord ? dedi başkan.
- Bundan sonra, planın ayrıntılarını inceleyeceğimizi düşünmüştüm Sayın Başkan. Hangi yollan kullanacağımızı, polisi ve Ulusal Muhafızlar'ı nerelerde görevlendireceğimizi falan. Yollarda ve köprülerdeki tahliye yollarının durumunu öğrenmek isterseniz eğer, her yolda çift şerit kullanarak, saatte ortalama bin iki yüz araba, araba başına dört, kişiden, dört bin sekiz yüz kişi taşıyabiliriz. On anayoldan yararlanırsak, bu saatte kırk sekiz bin kişi eder; yaya gidenler, otobüs ya dasmetroya binenler, veya sağlayacağımız araçlan kullananlar bu hesaba dahil değil. Daha düşünülecek çok şey var. Örneğin, insanlara kentten ayrılırken yanlarına almaları gerekenleri söyleyeceğiz: evde bulundurdukları nakit para ve değerli eşya, biraz yiyecek ve içecek. Öte yandan, tahliye işlemi başlamadan önce bankaların kapatılmasını, halkın da bundan bültenlerle haberdar edilmesini öneriyorum.
- Nedenmiş o ? diye sordu Brown.
- Böyle olağanüstü durumlarda insanlann yapmak isteyecekleri ilk şey, tasarruflarını çekmektir. Böyle bir kargaşaya izin veremeyiz. Bankalan kapatmak bu sorunu çözer. İzin verirseniz, devam edeyim efendim. Bu öğleden sonra, çıkış yollarımızı belirlemek için havadan yaptığım bir araştırma hakkında konuşmak ve yüksek risk bölgelerinin tahliyesiyle ilgili ayrıntılara girmek, tahliye edilecek bölgelerin fiilî durumlarını ve istatistiklerini açıklamak; bir de önümüzdeki kırk sekiz saat için öngörülen have durumunu anlatmak istiyorum, efendim. Özellikle hava durumu çok önemli...
- Hava tahminleri ne diyor Bay Lord ? diye sordu başkan. Lord yüzünü buruşturdu.
bZ5
- Güvenlik açısından pek parlak değil efendim. Bulutsuz, yağışsız, hafif rüzgârlı ılık bir hava. Böylesi koşullar bir kentin boşaltılması için ideal olabilir, ama sinir gazımn yayılması için de neredeyse kusursuz.
Başkan homurdandı.
- İşte bu iyi haber.
- Bay Lord, sizce sakıncası yoksa, diye sabırsızca araya girdi Al Brown. Şu anda beni asıl ilgilendiren, sonuç. Hâlâ cevap alamadım. Kenti ne kadar hızlı boşaltabilirsiniz ? Planınızı iyileştirdiğinizi söylediniz. Ama ne kadar ?
- Hesaplarıma göre, işi on sekiz, en çok yirmi saatte bitiririz.
- Yirmi saatimiz yok.
- Özür dilerim Sayın Belediye Başkanı. Ama ben bunun mümkün olan en kısa süre olduğuna inanıyorum.
Kabine odasının kapısı vuruldu. Paul Burton ayağa kalkıp kapıyı açtı, koridordaki biriyle konuşmak için dışarı çıkıp gözden kayboldu. Birkaç saniye geçmemişti ki geri döndü, kapıyı kapattı, başkanın yanına gelip kulağına bir şey fısıldadı.
Başkanın yüzü değişti, koltuğundan kalkıp ciddi bir ifadeyle şunları söyledi:
- Özür dilerim, Baylar. Hemen ilgilenmem gereken acil bir konu çıktı.
Chesapeake 19:40
- Bana yalan söyledin, dedi Görev, karşısında duran Raşid'e.
- Ne olmuş söylediysem ? En azından, Karla Şerif oğlu serbest bırakılacağı için şükretmeli. Sakın bana onun istediğinin bu olmadığını söyleme Görev?
- Yalancısın Raşid. Bize katılmak istemiyordu, bedeli bu olsa bile. Onu zorladın, oğlunun hayatıyla tehdit ettin. Başından beri haklıydım. Seni dalavereci piç.
- Seni daha önce de uyarmıştım. Bana saygısızlık etmeye hakkın yok Görev.
Görev Arap'a yaklaştı, söylediklerini duymazdan gelerek gözlerinin içine baktı.
- Tam da senden beklediğim ikna yolunu seçtin. Ya davaya katıl ya da kinimle tanış. Saygıyı hak etmiyorsun Raşid. Aynada yüzüne nasıl bakıyorsun ? Nasıl ?
524
Raşid oralı bile olmadı.
- Bizim için tek bir gerçek var, o da görevimiz. Başarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapanm. Karla Şerif gibi bir kadını düşüneceğimi mi sandın? O sadece amaca gitmek için bir araç. Senin gibi. Benim gibi. Bizler bu oyunda sadece piyonuz. Bunu ne zaman anlayacaksın Görev?
Düşmanlığı patlama noktasına gelen Görev bir an için Raşid'e vuracak gibi oldu, ama dfsiplin baskın çıktı ve yumruğunu savur-maktansa ateşin yanındaki motosiklet eldivenlerine uzandı.
- Bu, benim hızla sıkılmaya başladığım bir oyun.

- Ne dediğinin farkında mısın Görev? Ayrılmak mı istiyorsun? Ayrılamazsın. Ayrılmak için artık çok geç.
- Sana daha önce de söyledim, hak ettiğini alacaksın. Ama bu iş bittiğinde, sen ve senin gibilerle hiçbir ilişkim kalmayacak. Sözümü unuttuğumu sanma sakın. Eğer Karla'yı bu işe zorladığını öğrenirsem, bunun hesabını vereceksin demiştim sana.
- Bu bir tehdit mi Görev ?
- Nasıl adlandınrsan, adlandır.
Görev merdivenlere doğru yürümeye davranırken, Raşid kolunu tuttu.
- İstersen şimdilik kavga etmeyi bırakalım. Görev. Bunu da mı yapamayız? işin sonuna yaklaştık, istediğimiz her şeyi elde edecek kadar yaklaştık. Visto denen herifin bir haltlar karıştırdığını söylüyorsun. Seni izletmiş olabileceğini. Benim de gelmem iyi olmaz mı ? Bu iş, yüzümüze gözümüze bulaştırmayı göze alamayacağımız kadar önemli. O minibüs ile üniformalara ihtiyacımız olabilir...
- Unut bunu. Karla'yla hallederim.
Görev koluna, hâlâ kolunu tutan Raşid'in eline baktı, sonra kolunu çekti.
- Sana daha önce söylemiştim sanırım, bunu yaparsan birinin canı yanar, diye.
Gorev'in yumruğu birden havalandı ve Raşid'in çenesinde patladı. Arap sendeledi, arkaüstü yere yuvarlandı.
- Bunu hesaptan düşersin. Gerisi sonra gelecek, söz.
Görev arkasını dönerken Raşid düştüğü yerden fırladı, öfkeden gözleri parlıyordu. Sedef saplı sustalısını çıkardı, bıçağın ucu göründü. Görev döndü, bir anda Berettasmı çekti ve horozu kaldırıp Raşid'in kafasına doğrulttu.
- Bunu bir daha denersen pişman olacak zaman bile bulamazsın. Görev aşağılarcasına Raşid'e baktı, sonra Beretta'yı indirip merdivenlere koştu.
Görev gittikten sonra Raşid bir süre olduğu yerde kaldı. Öfkeden köpürmüş bir halde bir elinde sustalı, öteki eliyle çenesini ovuşturdu. Kin doluydu.
- Görüşeceğiz Görev, diye tısladı dişlerini sıkarak. Kesinlikle görüşeceğiz.
f:
r
Washington, B.C. 16:40
Başkan altmış saatten beri ilk kez içinde küçücük bir rahatlama duydu. Sanki birisi kafasının içindeki supabı açmış, son üç gündür kapıldığı endişenin, üzüntünün baskısını azıcık da olsa hafifletmişti. Şimdi, tünelin ucunda minicik de olsa bir ışık görünüyor gibiydi. Bedeli çok büyük bir umut: çılgın teröristlerin korkunç isteklerine boyun eğecek ama en azından karşılığında ülkesinin başkentini ve halkını korkunç bir ölümden kurtaracaktı. Oval Ofıs'in penceresinin önünde yanında durup dışarıdaki çimlere bakarken, derin bir soluk aldı.
- Sayın Başkan...
Döndü, odadaki ikinci kişiye, FBİ başkanına baktı.
- Özür dilerim Doug, dalmışım...
- Kuzmin tutukluların serbest bırakılmasını kabul ettiğine göre, İsrailliler ne olacak, efendim ? Onlar daha fazla zorluk çıkaracaklardır, en az iki kat, öyle değil mi ? Özellikle tutukluların zamanında teslim edilmesi konusunda.
Başkan başım salladı. Kuzmin'in Rus danışmanların olumlu kararını bildiren telefonu, en azından D.C.'nin kurtanlabileceğini gösteren iyi bir işaretti, israillilerin zorluk çıkaracağını biliyordu, ama onlan razı edeceğine de güveniyordu.
- Bizimkiler şu anda bu konuyla uğraşıyorlar. En azından bu sefer elimizde güçlü bir koz var.
- Efendim?
- İsrail'e yapacağımız yıllık askerî yardım paketinin gelecek ay
onaylanması gerekiyor.
- Kafalarına silah mı dayayacaksınız ?
- Maalesef. Bu aşamada yapacak başka bir şey yok. Ya bize yardım ederler, ya onlara yardımı keseriz, hem de kökünden. İs-
bZ/
raillilerin desteğimize çok ihtiyacı var, yardımımız olmazsa ülkelerinin işbirliği kalmaz. Eğer İsrail başbakanını tanıyorsam, istediğimizi yapacağından eminim. Tabiî bağırıp çağıracak, kıyameti koparıp ağırlığını koymaya çalışacak ama sonunda ödeyeceği bedelin pek de yüksek

olmadığını anlayacak. Milyarlarca dolarlık Amerikan yardımı karşılığında, serbest bırakılacak yüz yirmi tutuklu.
Birden Andrew Booth'un yüzünde, sanki keyfini çıkardığı o umut kırıntısı kısa bir araymış da, gelecek kötülükleri düşünüp ürküyormuş gibi bir rahatsızlık belirtisi görüldü.
- Tamam Doug, şimdi şu vatan haini işine gelelim.
- Tabiî efendim. Gizli Servis Koruma Müdür Yardımcısı Rob Owens'in burada olmasını istiyorum. Bir de Harry Jıidd'ın. İkisi de dışanda bekliyorlar.
- Söyle gelsinler.
Maryland 22:00
Benny Visto sayfiyeden nefret ederdi. Egzos kokusuna ve trafik gürültüsüne alışıktı, tarlalar ve ağaçlar, köy hayatı gerçekten ona göre değildi. Uzun bir yağmurluk giyen Frankie, Chrysler'in sürücü penceresini açıp kır havası içeriyi doldurduğunda, burnunu kıvırdı.
- Ne bok yiyorsun adam, beni öldürmek mi istiyorsun ? Kapat şu kahrolası camı.
Frankie söyleneni yaptı. Beş dakika önce otoyoldan ayrılmışlar, yanlarından hızla geçip giden sakin Maryland ışıklan Visto'yu pek etkilememişti. Ronnie'nin kullandığı minibüs hemen arkalarındaydı. Arabanın telefonu çaldı. Visto telefonu açtı.
- Benimle konuşurken sesini yumuşat, adamım. Ricky'nin sesi duyuldu.
- Yerimize vardık Benny. Hazınz ve bekliyoruz.
- Görünürde çevreyi kollayan kimse var mı ?
- Yok. Tertemiz.
- Yanm saatte oradayız. Herhangi birini görürsen ya da başın derde girerse beni ara. Visto telefonu kapadı, Frankie'ye bakıp sırıttı. Her şey hazır gibi. Sana söylediklerimi getirdin mi ?
- Elbette Benny. Arkada, yerde.
Visto arkaya uzandı, Reebok marka siyah spor çantayı aldı. Diz-
528
lerinin üzerine yerleştirdi, fermuarım açtı, çantadan kaim bir susturucu takılmış, Fransız yapımı, ölüm kusan Mat marka bir makineli çıkardı. Çantada biri kendisi, biri de Frankie için kısa namlulu iki otuz sekizlik tabanca vardı, ama Visto'nun aklı Mat'taydı. Parmaklarını siyah ve pürüzsüz namluda gezdirdi.
- Bu silaha bayılıyorum. Bir atışta adamı ikiye ayırırsın. Planı biliyorsun, onun için konuşmaları bana bırak.
- Tabiî Benny.
- Sonra, konuşma işi bittiğinde -Visto makineliyi sıvazladı-son sözü bu bebek söyleyecek.
22:05
Karla, Plymouth'un burnunu dar ve ıssız ara yola çevirdi. Buluşma yerine üç dakikalık yoldaydılar ama Görev doğudan, Lut-herci kilisenin önünden gelmek yerine, yolu uzatarak batıdan ilerlemelerini istemişti.
- Farları söndür, dedi Karla'ya. Yavaş git. Yavaşça ve sessiz.
Karla farları söndürdü, iki yanı ormanla kaplı, ara ara ayın aydınlattığı boş yolda yavaşça ilerledi. Uzaklarda, bölgedeki birkaç evin ve sağa sola dağılmış birkaç çiftliğin ışığı görülüyordu.
Orman yolunun girişine üç yüz metre kaldığında, Görev şöyle dedi:
- Motoru sustur. Kaydırabildiğin kadar kaydır, sonra sola çek. Oralarda bir yerde bir patika olmalı.
Karla Gorev'in söylediklerini yaptı, ikisi de önlerinde uzanan, sonra sola dönen yola baktılar. Plymouth yavaşladı, patikaya vardıklarında durur gibi oldu. Görev otomobilden indi.
- Nereye gidiyorsun? diye sordu. Karla
- Visto gibi bir adama, özellikle bugün olanlardan sonra hiç gü-venemem.
Görev cebinden Berettasını çıkanp susturucuyu taktı.
- Gidip bir göz atacağım. Sen burada kal. Farlar kapalı kalsın, acil bir durum olmadığı sürece de sakın motoru çalıştırma. Kısa sürede dönmeye çalışırım.
Görev gecenin karanlığına karıştı, ormanın içindeki açıklığa giden yola doğru ilerledi. Karla sessiz karanlıkta tek başına kaldı, camı indirdi, tehlikeye karşı tetikteydi. Görev on beş dakika sonra döndü. Kapıyı açtı, Karla'nın yanındaki koltuğa oturdu.
- Bir şey gördün mü ?
529
Washington, D.C. 16:45

- Elimizde dört isim var, Sayın Başkan. Geçmişlerini incelediğimizde, her birinin kuşkulanmamıza neden olabilecek bir Ortadoğu bağlantısı var.
FBİ başkanı Oval Ofıs'teki kanepelerden birine oturmuş, başkan da yanında duruyordu. Gizli Servis Koruma Müdür Yardımcısı Rob Owens ile Harry Judd karşıdaki kanepeye yerleşmişlerdi. Başkanın yüzü asıktı.
- Tek kriteriniz bu mu ? Ortadoğu bağlantısı mı ?
- Hayır efendim. Bay Judd öteki kriterleri daha sonra anlatır, ama geçmişlerini incelediğimde dikkatimi çeken, Ortadoğu bağlantısı oldu. Şimdi de bu bağlantının geçerli olduğu anlaşılıyor.
- Devam et.
- Dördü de erkek. Charles Rivermount, General Bud Horton, Bob Rapp ve Mitch Gains.
Başkan şaşkındı.
- En yakın danışmanlarımdan, değerli birer dost olarak bildiğim, yıllardır tanıdığım insanlardan söz ediyorsunuz.
- Bunun farkındayım efendim.
- Bir yanlışlık olmalı. Onlardan kuşkulanmanızın nedeni ne ? FBİ başkanı defterine baktı.
- Charles Rivermount'tan başlayalım. Yatıran şirketlerinden birinin Suudî Arabistan'da faaliyet gösteren iki petrol şirketinde önemli hisseleri var. Bir de bu adamla sıkı iş bağlantılarım saptadık.
Stevens başında kefiyesi olan bir Arap'in fotoğrafını uzattı.
- Nebil Rahman el-Halid adında Suudî bir şeyh. Rivermount'la düzenli olarak buluşuyorlar.
- Birlikte iş yapıyorlarsa, bunun sakıncası ne ?
- El-Halid Suudî kraliyet ailesine uzaktan akraba olan, fazlasıyla söz sahibi ve varlıklı bir adam. Ülkesindeki Müslüman kökten-dincilere gizlice malî destek sağladığı da biliniyor. CIA adamın paravan vakıf gibi çalışıp, davalan için para toplamaktan başka bir işe yaramayan, El-Kaide yanlısı sözde İslamcı "yardım kuruluşlarına" gizlice ve yüklü miktarlarda bağış yaptığını belirledi. Ama asıl ilginç olanı, Rivermount'un son günlerde hayatının en büyük petrol anlaşmasını imzalamak için El-Halid'in yardımından yararlanması. Uzun yıllan kapsayan bu anlaşma, yüzlerce milyar dolar olarak ifade ediliyor. Rivermount'un ne pahasına olursa olsun istediği, hayatının anlaşması.
5 30
- Charles Rivermount'u tanınm. Vatansever biridir ve ülkesini, karşılığındaki para ne olursa olsun, asla satmaz.
- Karısını aldatıyor efendim. Ülkesini neden aldatmasın ? Booth, FBI başkanının söylediklerini bir hakaret olarak görmedi; bu anlatılanlar, Beyaz Saray'da zaten biliniyordu.
- Bu, onun kişisel sorunu. Rivermount'un karısının da değişik zevkleri var. Charles bunu evlendikten kısa bir süre sonra öğrendi. Aralarında anlaşarak evliliklerini sürdürmeye, ama herkesin kendi hayatını yaşamasına karar verdiler. Bundan daha inandırıcı şeyler söylemeniz gerekir.
- Elimizde daha inandırıcı bilgiler de var efendim. El-IIalid, ülkesindeki köktendinci hareketin kral ailesini tahttan indirmesinden memnun olacak zengin Suudîlerden biri. iktidarda kim olursa olsun, petrollerini satmak zorundalar; ülkenin ayakta durmasını sağlayan tek gelir, petrolden kaynaklanıyor. Köktendinciler-le ve El-Kaide'yle bağlantısı olan Şeyh el-Halid gibi birisi, desteğinden dolayı ödüllendirilebilir, çok daha zengin, çok daha güçlü olabilir. Amerika Körfez'i terk edince kazanacak çok şeyi olur. Belki Charles Rivermount'un da.
Başkan, ikna olmamış gibi dudaklannı büzdü.
- Sırada kim var?
- Mitch Gains efendim, diyen, Rob Owens'ti. •- Elinizde onun hakkında ne var ?
- New York'taki avukatlık bürosunun, Bay Gains'in yakın dost olarak gördüğü bir sürü zengin Arap müşterisi var. Ayrıca Bay Gains'in biri Kentucky'de, biri irlanda'da, diğer ikisi de Suudî Arabistan'da olmak üzere dört harası var. Bu işteki Arap ortağı da Ferid Sameyka adlı bir işadamı.
¦- Mitch'in haralarından ve Arap bağlantılarından haberim var, ama bunun neden kuşku uyandırdığını anlayamadım.
- Ferid Sameyka El-Kaide'nin İslamcı "yardım kuruluşlarına" bağışta bulunanlardan biri. Amerika'nın İsrail politikasına karşı sert eleştirileriyle de tanınıyor, ABD'nin israil'i desteklemekten vazgeçmesini istiyor. Kısacası, Sameyka Yahudilerden nefret ediyor ve onlarla

iş yapanlarla çalışmayı kesinlikle kabul etmiyor. Söylediğim gibi, Mitch Gains'le aralarında sıkı bir dostluk var, onun için aynı fikirde olabilirler.
-Başka? •
- Bay Gains'in isteği başkan olmak efendim, eminim bunun farkındasınız. Bu kadar açık konuşmak istemiyorum, ama eğer El-Kaide bu işi, istediklerini elde ederek ya da bu kenti bombala-
yarak başanrsa, gelecek seçimde başınız derde girecektir efendim. Yani, muhtemelen kaybedeceksiniz, demek istiyorum.
Başkan, "Eğer hayatta kalacağımı varsayarsak" diye yüksek sesle düşündü. Aynı zamanda Mitch Gains'le, onu bir sonraki seçimde başkan yardımcısı adayı olarak göstermeyeceğini söylediğinde aralannda geçen tartışmayı hatırladı. Adamı seçmemesinin nedeni, Owens'in saydıklarından biri, Gains'in israil karşısındaki tutumuydu. Bu konuyu, konuşmanın dışında tutmaya karar verdi; bu halletmesi gereken özel bir konuydu.
- General Horton'ın adından bahsettiniz. Adam her türlü kuşkunun dışında olmalı. Tanrı aşkına, Vietnam kahramanı olarak madalyayla ödüllendirildi.
- Sizin de bildiğiniz gibi, ilginç bir geçmişi var efendim. General gençliğinin büyük bölümünü Ortadoğu'da geçirdi. Orada büyüdü, Riyad'daki Amerikan Okulu'nda eğitim gördü. Babası Amerikan ataşesi olarak dokuz yıl Suudî Arabistan'da, üç yıl da Kuveyt'te kaldı. General anadili gibi Arapça konuşuyor, Arap tarihi ve kültürüyle yakından ilgileniyor, bir sürü Arap dostu ve tanıdığı var. Karısı bile Suudî. Ortadoğu'yu -kişisel amaçlarla- hâlâ düzenli olarak ziyaret ediyor. Senede en az üç kez, bazen daha da sık.
- Arkadaşlarının El-Kaide destekçisi olabileceklerini mi söylüyorsunuz ?
- Bildiğimiz kadarıyla, hayır efendim. Ama bu, değiller anlamına gelmez. Riyad'daki elçilerimiz Amerikan Büyükelçiliği'ni süresi içinde boşaltmakla meşgul olduklarından, bu konuda bize yardımcı olamazlar, ama biz araştırmalarımızı sürdürüyoruz. Generali buna iten nedenleri bilmemekle birlikte, geçmişiyle ilgili bir şey olduğunu düşünüyoruz.
Başkan bir an derin bir düşünceye dalarak çenesini ovuşturdu.
- Listenizde Bob Rapp de var. Neden ?
- Eski bir gazeteci, üstelik çok saygın bir yazar. Seksenlerin başından ortalarına kadar savaş muhabiri olarak Lübnan'da dört yıl geçirdi, islamcı radikallerle kaynaştığı, bazılarıyla da dostluk kurduğu biliniyor. İçlerinden biriyle bir ilişkisi olduğu bile söyle-
iyor.
- Kiminle ?
- Yelena Mazavi adında bir kadın, israillilerin bir FKÖ kampı-a saldırısı sırasmda öldürülen Filistinli bir terörist olduğu sanıyor.
- Tanrı aşkına, Bob muhabirdi. Muhabirlerin radikaller ve terö-
ristlerle görüşmeleri gerekir. Bu onların işi. Üstelik, bu ilişkinin dedikodu olduğunu söylüyorsunuz. Gerçek dahi olsa, Bob'un kadının geçmişini bilmiyor olması mümkün mü ?
- Her zaman mümkündür, efendim. Ama konuşmaktan hoşlandıkları için de daha sonra köktendinci terör sahnesinde başrollere çıkanlar var, efendim. Size, Rapp'in birçok kez sesli ya da yazılı olarak, Amerika'nın İsrail ve Arap ülkeleri politikasında bir değişiklik istediğini hatırlatmak isterim.
- İstediğini biliyorum. Bu bir sır değil ki. Bob'la bu konuda birçok kez konuştuk. Ama bu geçmişte, o çok daha gençken oldu. Ama Tanrı aşkına, yüzde yüz Amerikalı ve bana tümüyle sadık biridir.
- Bu dört kişiyle ilgili başka kuşkular da var efendim.
- Ne gibi ? Dinlenen telefonlardan bir şey çıktı mı ? Ya da bilgisayarlarının, e-postalannın taranmasından ?
- Henüz çıkmadı, efendim, diyen Owens, Harry Judd'a döndü.
- Harry, gerisini anlatmak ister misin ?
- Peki efendim.
On beş dakikadır kimsenin önemsemediği Judd gırtlağım temizledi, defterini açtı.
- Sayın Başkan, ilginç -aynı zamanda da rastlantı- olan, bu dört kişiden Mitch Gains dışındaki üçünün, koruma kayıtlarım incelerken de dikkatimi çekmeleri. Son günlerde veya haftalarda, söz konusu kuşkululuların radar ekranlarımızdan, hem de şüphe uyandıracak biçimde kayboldukları birçok örnek var. Size bu örnekleri özetlemek istiyorum, efendim. Harry Judd beş dakika boyunca her kuşkulunun dikkat çekici davranışlarını ayrıntılarıyla anlattı. Sözünü

bitirince, defterini kapattı. Mitch Gains'in sayfasının temiz olması, onun listeden çıkarılması anlamına gelmemeli. Belki de kayıtlara geçecek bir yanlış yapmayacak kadar dikkatli davrandı. Ama bu adamlar hakkında biraz önce duyduğunuz davranışlara ve geçmişlerindeki aynntılara bakınca, onlardan birinin aradığımız hain olmasının çok muhtemel olduğunu düşünüyorum, efendim.
- Öyleyse onu ne şekilde ortaya çıkarmayı öneriyorsunuz Bay Judd?
i
- Bir planım var Sayın Başkan. ,
68
Maryland
22:24
Frankie, Piedmont kavşağını geçince sola döndü, Lutherci kilisenin yanından geçtiler. Ronnie hemen arkalarından geliyor, arayı fazla açmak istemiyordu. Yedi yüz metre kadar sonra, Visto, sağa sapmasını söyledi.
İki tarafı ormanlık bir patikaya girdiler. Elli metre kadar sonra bir açıklığa vardılar, arabanın farlan sık ağaçlan aydınlattı.
- Burası, dedi Visto. Açıklığa gir, kontağı kapat, farlan da söndür.
Frankie söylenenleri yaptı, arabayı durdurdu. Ronnie de gelip durdu, farlarını söndürdü.
Visto arabadan neredeyse zifirî karanlığa indi. Sol elindeki güçlü elektrik fenerini açmama kararındaydı. Görüş çok kötü değildi, orman ayın ışığıyla aydınlanıyor, parlak yıldızlar bulutsuz geceyi ısıtıyordu. Visto bir sigara yaktı, burun deliklerine dolan taze çam kokusunu hissetti, ormanın sessizliği kulaklarını doldurdu.
- Duyuyor musun, Frankie ? -Neyi?
- Hiçbir şeyi. Dediğim bu işte, adamım. Burası kahrolası bir mezarlıktan farksız.
Gözlerini ormanın derinliklerinde gezdirdi. Ricky ve Hector oralarda bir yerlerde saklanmış, bekliyorlardı. Sigarasından derin bir nefes çeken Visto'nun yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. Artık her şey hazırdı. Kısa namlulu otuz sekizliklerden birini cebine atmış ve heyecanını yatıştırmak için tabancanın sertliğini, soğukluğunu okşuyordu. Frankie ise Mat'ı uzun yağmurluğunun altına saklamış, kayışından boynuna asarak kullanmaya hazır bir halde tutuyordu. Frankie'nin tek yapması gereken, yağ-
5 34
murluğunun düğmelerini açıp, tetiğe basmaktı. Gerisi, "Hasta la vista,] göt deliği" olacaktı.
- Burası ne kadar soğuk adamım, dedi Visto. Ceketinin yakasını kaldırdı, ellerini ovuşturdu. Saat kaç ?
Frankie ay ışığında saatini görmeye çalıştı.
- Sanırım tam on buçuk.
- Biri geliyor Benny, diye haykırdı Ronnie.
Visto arkasına döndü, yoldan ayrılıp patikaya sapan, aydınlığa yaklaşan arabayı gördü. Daha bitmemiş sigarasını uzaklara fiskeledi.
- Dans zamanı geldi.
Karla, Plymouth'u minibüsün yanında durdurmak üzereydi.
- Motoru durdur ama farların açık kalsın, dedi Görev. Arabadan çıkmaya davrandı, Karla elini endişeyle genç ada-
mınkinin üzerine koydu.
- Dikkatli ol, Nikolay.
- Hiç merak etme. Sen arabanın yanında dur ve bir bela işareti görür görmez atılmak için hazır bekle.
Karla başını salladı, direksiyonun arkasından çıktı. Görev genç kadını arabanın yanında bırakarak Visto'ya doğru yürüdü.
- Anlaşılan, tam zamanında gelmişsin.
- Randevularıma hep vaktinde gitmeye çalışırım. Sen nasılsın adamım ? Bu işi bitirmeye hazır mıyız ?
- Ne zaman istersen.
- Paranın gerisini getirdin mi ? Görev göğüs cebine dokundu.
- Burada, Bay Visto.
- İşte, duymak istediğim. Visto başparmağıyla minibüsü gösterdi. Mallara son bir göz atmak istersin herhalde. Boya işini beğeneceğinden eminim.

- Umarım öyledir, Bay Visto.
- Öyle. İşimizi bitirdikten sonra herkes kendi yoluna gider.
Visto minibüsün arka kapılarını açtı. Feneriyle arabanın içini aydınlatınca, Görev o öğleden sonra Frankie'nin açtığı bavulları tanıdı.
- Bakmamın sakıncası var mı ?
- Rica ederim.
Görev bavulları minibüsten indirdi, ikisini de açarak üniforma-
I. ispanyolca, görüşürüz, (ç.n.)
lan ve silahlan kontrol etti.
- Bu sefer de her şey istediğim gibi. Minibüse yapıştırılacak işaretler nerede ?
Minibüsün yan tarafında, uzunca bir karton kutu duruyordu. Visto kutuyu kendine doğru çekti, kapaklarını yırtarak açıp bir dizi polis işareti gösterdi. İçlerinden birini aldı, elindeki fenerle aydınlattı.
- Söylemiştim. Bunları yapıştır, minibüsü gerçeğinden ayırt edemezsin. Nasıl?
Görev öteki işaretleri de gözden geçirdi. -İyi.
Visto kutunun kapağını kapattı, minibüsün arkasından bir adım geri atarak kapıları itti. Görev elini uzattı.
- Minibüsün anahtarlan lütfen.
- Anahtarlar Ronnie'de. Anahtarlan ver Ronnie.
Ronnie yaklaştı, anahtarlan Visto'ya uzattı. Görev anahtarları almak için yaklaştığında, Visto elini çekti ve anahtarları havada sallamaya başladı.
- Bu kadar acele etme tatlım. Önce seninle konuşmamız gerekiyor.
- Nasıl bir konuşma olacak bu, Bay Visto?
- Görebildiğim kadanyla, sen ve ben belki birlikte başka işler de yapabiliriz.
- Nasıl işler?
- Suç ortaklannın birlikte yapacağı işlerden. Bak, bütün bu malzeme bana büyük bir şeye hazırlandığınızı düşündürüyor. Banka işi, ya da belki maaş arabası soygunu. Böyle bir işte, bir ortaktan yararlanmak isteyeceğini düşündüm. Benim gibi biri her çeşit kaynağa ya da uzmana ulaşabilir. Benim gibi birinin çok yardımı olur. Böyle bir yardım teklifi geldiğinde kabul etmek akıllıca olabilir. Beni anlıyor musun ?
Sanki birden Gorev'in jeton Jaşmüştü. Göz ucuyla, Frankie'nin usulca uzaklaştığım, yağmurluğunun düğmesiyle oynadığım gördü.
- Yardımına gerek olmayacak.
- Nedenmiş o ?
- Eğer senin ve arkadaşlarının bu yönde bir düşündüğü varsa, bu düşündüklerinizi hemen unutmanızı öneririm. Çok tehlikeli bölgedesiniz.
Visto'nun yüzü bembeyazdı.
- Bir daha söyle ?
- Canınız yanabilir. Eğer sana bir öğüt vermemin sakıncası yok-
sa Bay Visto, sana vereceğim parayı al, minibüsü bırak ve bu konuşmayı unut. Böylece hiçbirimizin başı ağrımaz. Visto alçak sesle güldü.
- O öğüdünü ne yap, biliyor musun? Bembeyaz götüne sok. Gülmesi bitti, bir adım yaklaşıp tehdit dolu gözlerini Gorev'e dikti. Biliyor musun Bayım, senin neye ihtiyacın var ?
-Neye?
- Bir nezaket dersine. Sana yerini öğretmek gerek, ben de tam bunu yapacak adamım. Visto kafasını salladı, dönüp Frankie'ye baktı. Bu herif hakkında tek söyleyebileceğim, benimle böyle konuşmak için fazla cesur olduğu.
Frankie sırıttı.
- Herif çıldırmış olmalı Benny.
- Çılgın ya da değil, umarım söylediklerinin arkasında durur. Visto yeniden Gorev'e döndü. Durmazsan Bayım, sen ve bu kancık boğazınıza kadar boka battınız demektir. Hâlâ arabanın yanında bekleyen Karla'yı süzdü. Aslında, karıyı düzmek de isteyebilirim. Hoşuma gidebilir.
Görev sakin bir sesle konuştu.
- Biliyor musun, bugün bir ara birinin bizi izlediğine yemin edebilirdim. Bir şey çıkmadı, ama şimdi burada olanlar, çok daha rahatsızlık verici.
- Sen neden bahsediyorsun ?

- Bize sürpriz yapmak için ağaçların araşma saklanan iki arkadaşından. Mışıl mışıl uyuyorlar, birkaç saat daha uyurlar herhalde. Uyandıklarında, bana kalırsa bir doktora görünmek isteyeceklerdir.
O anda donup kalan Benny Visto hayatının en korkunç yanlışını yaptığını anladı.
- Nalla şunu, Frankie! diye haykırdı.
Frankie elini uzattı, yağmurluğunun önünü yırttı. Gorev'in havadaki sağ elinde susturuculu Beretta göründü. Tabancanın sesi duyuldu. Sol omzundan vurulan Frankie bir çığlık atarak olduğu yende döndü, toprağın üzerine devrildi. Onun arkasında duran Ronnie minibüse doğru hamle yaptı, ama Karla çoktan Plymouth'un açık penceresinden uzanarak Akrep'i kapmış, iki eliyle tutarak Ron-nie'ye çevirmişti bile. Ronnie genç kadının nişan aldığını görünce öylece kaldı.
- Tanrı aşkına, ateş etmeyin Bayan. Silahım bile yok... Görev Visto'nun otuz sekizliği çıkardığını gördü, ama çok geç
kalmıştı. Bir kurşunla, adamı sağ kolundan vurdu. Visto sendeledi, sırtüstü düştü.
- Tanrım...
Görev otuz sekizliği ayağıyla uzaklaştırdı. Silahını Frankie ve Ronnie'den ayırmayan Karla'ya bir baktı, sonra Frankie'nin yığılıp kaldığı, eliyle yarasını tuttuğu yere yürüdü, makineliyi adamın boynundan çekip aldı.
- Bunu ben alayım.
Silahın şarjörünü çıkardı, ağaçlann arasına fırlattı, sonra makineliyi bir kenara attı. Visto hâlâ yerde yatıyor, bir eliyle kanlı yarasını tutuyordu. Görev yanına yaklaştı.
- Tamam, dedi Visto. Boktan bir hata işledim.
- Daha da kötüsü, sözünü tutmadın Bay Visto. Benim geldiğim yerde de bunu bağışlamazlar.
Görev Beretta'yı doğrulttu. Aslını sorarsan, senin gibileri için çok kullanılan bir ceza yöntemi var.
- Tanrı aşkına...
Visto daha fazla konuşamadı, çünkü Görev tetiğe bastığında tok bir ses duyulmuştu. Kurşun Visto'nun sağ dizkapağına isabet etti, kemiğini dağıttı. Adam böğürdü.
Görev para dolu zarfı Visto'ya attı.
- Sözümü tuttuğunu görmen için. Son ödeme, on bin papel. Bir de bir uyan, Bay Visto. Polise gidip olanları anlat, seninle yine karşılaşırız. Ama o zaman, dizkapağına ateş etmem, çok daha özel yerlerinden başlarım. Başlarım dedim, unutma. Aslında, işimi bitirdiğimde, bir mezarcıya ihtiyacın olacağından eminim. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi ?
- Evet... Visto iki elini dizine kapatmış, parmaklarının arasından sızan kam dindirmeye çalışıyor, acıyla kıvranıyordu. Evet... anladım.
Frankie kafasını salladı, patikanın ucunda kaybolan minibüsü, hemen arkasından giden, kadının kullandığı Plymouth'u izledi.
- Bu kahrolası da kimdi ?
- Buraya gel, diye haykırdı Visto.
Frankie acıdan uyuşmuş omzuna, parmaklarından süzülen kana rağmen denileni yaptı. Visto hâlâ dizini tutuyordu, kanama daha da artmıştı; üstelik yaralı kolunda hissettiği uyuşukluktan da korkuyordu.
- Kim olduğunu bilmiyorum, hiç de merak etmiyorum. Ronnie, bu kanamayı durduracak bir şey bul... Frankie, yardım et şuna...
- Benim de yaram kanıyor.
- Tanrı aşkına, ben bayılmadan dediğimi yap...
- Bir şey bulurum Benny.
Ronnie arabaya doğru seğirtti, az sonra bagajdan aldığı bir iple döndü. Ronnie, Frankie'nin tuttuğu fenerin ışığında cebinden bir çakı çıkardı, ipten iki parça kesti. Bir parçasını Visto'nun koluna, omzuna yakın bir yere, ikincisini de dizinin üzerine bağlayıp sıkarken, yaralara dehşet ve şaşkınlıkla baktı. 9 milimetrelik kurşunlar bir taraftan girmiş, öbür taraftan çıkmıştı. Dizkapağı parçalanmış, kanlı etlerin ve kıkırdakların arasından beyaz kemik parçalan görünüyordu. Frankie'nin omzu o kadar kötü değildi; kurşun kemiğe pek dokunmadığından, sadece adale yarasıydı onunki. Ronnie Frankie'yle uğraşmayı bitirdiğinde, fenerini yeniden Visto'nun dizine tuttu.
- Üff, kötü görünüyor Benny. Kolun da öyle. Hastaneye gitmelisin.

- Hadi oradan, sen de. Yüzü terli ve çok beyazdı. Beni bu kurşun yaralarıyla hastaneye götür, ilk işleri polis çağırmak olur. Polisin işe karışmasını istemiyorum, duydun mu? Kaldırın beni. Götürün buradan.
- Ricky'yle Hector ne olacak ?
- Siktir et. Oldukları yerde kalsınlar. Kendi hataları, herifi hak-lasaydılar. Eve yayan dönsünler.
Frankie ve Ricky onu Chrysler'e taşır ve arka kanepeye yerleştirmeye çalışırlarken, küfretti.
- Defolup gidelim buradan. Acele edin! -Nereye Benny?
- Kente. Beni o özel kliniğe götürün. O boktan kasabın kızlarımdan bazılarına baktığı kliniğe.
- Rotstein'a mı? O estetik ameliyatlar yapıyor Benny. Meme işleri falan.
- Ne olmuş, doktor değil mi ? dedi Visto. Kan kaybından ölmeden, hemen gidelim buradan.
69
Washington, B.C. 17:15
Kursk Hoover binasına üç blok kala taksiden indi ve 10. Cad-de'de yürümeye başladı. Öğleden sonrayı Suslov'un telefon edeceği umuduyla, D.C.'de amaçsızca dolaşarak geçirmişti. Neredeyse on sekiz saattir hiçbir şey yemediğini hatırlayıp bir sandviççi-ye girdi, salata ve salamlı kocaman bir sandviç ısmarladı, iki fincan koyu kahve içti.
Kendini sokaklarda karşılaştığı insanların yüzlerini incelemekten alamıyordu; anneler ve babalar, okul çocukları ve gençler, pu-setlerdeki bebekler, evsiz dilenciler, taksi şoförleri, polis memurları: hayatları hâlâ tehlikede olan yüz binlerce kadın, erkek ve çocuktan bir kısmı. Gerçekdışı bir duyguydu: onlardan saklanan korkunç gerçeği, onları bekleyen acımasız ölümü biliyor, yine de kimseyi uyaramıyordu. Nikolay nasıl olur da böyle korkunç bir komplonun içinde olabilir, bunca masumun öldürülmesine karışabilirdi ? Nasıl ?
Kursk hafızasını yokluyor, anlamaya çalışıyordu, ama ne Go-rev'in uzak geçmişinde ne de karakterinde cevap oluşturabilecek bir belirtiye rastlıyordu.
Beynini kemiren bir soru daha vardı: bir mucize olur da, Niko-lay'la yeniden karşılaşırsa, onu öldürebilecek miydi ?
Kursk arı kovanı gibi işleyen Hoover binasına girdi, sıkı güvenlik aramalarından geçti, misafir kimliği uzun uzun incelendi, sonra da altıncı kata çıktı. Büroda ne Collins ne de Morgan vardı, ama Murphy oradaydı. Perişan görünüyordu.
- Seni arıyorduk Binbaşı. Yarım saat sonra, arama emri çıkaracaktım. Nerede kaldığını sormamın sakıncası var mı ?
- Halletmem gereken bir iş vardı.
540
- Benim de bilmem gereken bir şey mi ?
Kursk, Suslov'un bir şeyler bulup bulmadığını öğrenmeden Murphy'ye bir açıklama yapmanın anlamsız olacağını düşündü.
- Özel bir şey.
- Jack ve Lou ülkeye yasadışı yollardan giren iki kişi hakkında bilgi toplamaya gittiler, ama öğreneceklerinden bir yerlere varacağımızı sanmıyorum. Murphy yığılırcasma koltuğuna oturdu, eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra kafasını umutsuzca salladı. Hâlâ bomboş bir duvara bakar gibiyiz Aleksey. Bu işi zamanında çözemeyeceğiz, bu kesin. Sormama kızmazsan eğer, ailen var mı ?
- Karım ve kızım var. Neden sor dunuz ?
- Bak, söyleyeceklerimi yanlış anlama. Bana kalırsa, belki de D.C.'den ayrılıp kıçını kurtarmanın zamanı gelmiştir.
Beyaz Saray 21:15
Altı blok ötede, Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin hemen hepsinin kafasından aynı soru geçiyor olmalıydı.
Kursk gibi, onlann önünde de bir seçenek vardı: süre dolmadan önce başkenti terk edebilir ve bu işin bir felaketle sonuçlanmasından kurtulabilirlerdi. Kursk'tan farklı olarak, başkanlarının öyle bir seçeneği yoktu. Konsey üyeleri acil durum odasında yerlerini aldıktan birkaç dakika sonra Mitch Gains'in sorduğu som da buydu.
- Ne diyorsun Mitch? diye sordu başkan. Washington'dan ayrılmamı mı istiyorsun ?
- Sayın Başkan, gizli servis başkanı bombanın, şimdi ile sürenin dolması arasında geçecek zaman içinde kazayla ya da isteyerek patlaması durumunda, sığınaktaki havalandırma sisteminin sinir gazını süzeceğinin kesin olmadığını söyledi. Size koruyucu elbise giydirip oksijen bağlasalar bile, buradan canlı çıkacağınızın garantisi yok.

- Ne öneriyorsun ?
- Süre dolmadan önce, gizli servisin sizi güvenli bir yere götürmelerine izin vermenizi.
- Ebu Haşim'in mektubundaki koşullardan biri, Beyaz Saray'dan ayrılmamamdı.
- Ebu Haşim'in canı cehenneme. Sizden istenenlerin hemen hepsini yerine getirdik...
- Beyaz Saray'dan ayrılmakla hepinizi, bütün kenti büyük bir tehlikeye atmış olurum. Bu aşamada böyle bir şeyi düşünmüyorum.
- İyi ama, Ebu Haşini buradan ayrıldığınızı nereden bilebilir, efendim? Gizli servis kimsenin ruhu duymadan sizi buradan çıkarabilir.
Charles Rivermount'un sesi duyuldu.
- Sayın Başkan, Mitch haklı. Kimsenin haberi olmaz. Bakın, kimseyi karalamak istemiyorum ama, hepimiz biliyoruz ki, canı her istediğinde adamlarının da yardımıyla buradan kaybolan eski bir başkanımız var. Adam gece ya da gündüz bir Toyota minibüse konulup, üzeri battaniyeyle örtülerek buradan çıkarılıyor, sonra da geri getiriliyordu; bütün bunlar, adı lazım olmayan genç bir hanımla gizlice buluşması için yapılıyordu.
Oda, korkunç gerginlik içindeki herkes böyle bir anı bekliyor-muşçasına, asabi kahkahalarla sarsılırken, başkan hafifçe gülümsedi. Çevresindeki yüzlere bakarken, kuşkulu dört kişiye özellikle dikkat etti: Charles Rivermount, Mitch Gains, General Horton ve Bob Rapp. Rivermount da dahil, her biri yapılan espriye gülüyordu. Başkan inanmakta zorlanarak düşündü: içinizden biri, hain.
Eğer hain Charles Rivermount ya da Mitch Gains ise, Beyaz Saray'dan ayrılmasını neden istesin ? Sözünü tutup tutmayacağını denemek, sonra da onu ihbar etmek için mi? Yoksa, kendi üzerindeki kuşkuyu başka yöne çekmek amacıyla mı ? Ne olursa olsun Beyaz Saray'dan ayrılmaya niyeti yoktu; üstelik birisi onu ihbar edecek diye değil. Ebu Haşim'in isteği olsun olmasın, Beyaz Saray eviydi onun. Bir alçak gibi kaçıp, milyonlarca Amerikalıyı kaderleriyle baş başa bırakamazdı. Bir gerçeği daha anladı: haini bulması bile, Washington'u içinde bulunduğu beladan kurtaramayacaktı.
- Özür dilerim ama, bu iş sona erene dek benim yerim burası; bu kararım kesin. Şimdi isterseniz devam edelim, konuşmamız gereken acil konular var...
Chesapeake 23:15
Görev ve Karla yazlık evin garaj yoluna saptılar. Muhammed Raşid verandada göründü ve Görev inerken minibüse yaklaştı.
- Ee, nasıl geçti ?
- İyi.
- Bir şey yapmaya kalkıştılar mı ?
- Kalkışmazlar mı, diyerek Görev olanları anlattı. Raşid iyice huzursuzlandı.
- Bu anlattıkların, başımıza büyük dert açabilir.
- İşte bunda yanılıyorsun. Gerçekten de polise gidip, birilerine polis üniformaları ve silah sağladığını söyleyeceğini mi sanıyorsun ? Söylerse, kendini kodese attırır. Visto herhangi bir kaçakçı gibi hesabını kendi yapacak, polise falan gitmeyecek. Yeterince zamanımız var: bizi aramaya çıkacak kadar iyileştiğinde, çoktan uzaklaşmış olacağız.
- Onu vurman şart mıydı ?
- Onun anlayacağı tek cevap, kurşun. Eğer kararlılığımı göstermemiş olsaydım, bu gece peşimizi bırakmaz, bizi izlemeye devam ederdi. Bundan eminim.
- İzlemediğini nereden biliyorsun ?
- Arka yollardan geçtik, her kilometrede durup arkamıza baktık. Peşimizde kimse olmadığından eminim.
Raşid incelemek üzere minibüse binerken, hâlâ huzursuzdu.
- Tam istediğimiz gibi. Diğer şeyler nerede?
- Arkada. Göreceksin, hepsi düzgün. Visto bu konuda sözünü tuttu.
Raşid minibüsün arkasına dolanıp kapıyı açtı, elindeki kalem fenerin ışığında bavulları, karton kutuyu inceledi, gördüklerinden tatmin olmuştu.
- Güzel. Her şey tamam gibi. Yine de bu olanlardan sonra tümüyle rahat değilim, Görev. İçimden bir his, tehlikeli sulara girdiğimizi söylüyor.
- Bak Raşid, o koşullar altında, yapmamız gerekeni yaptık. Minibüsü kullanıp kullanmamak sana bağlı.
Raşid homurdanarak çenesiyle garajı işaret etti.
- Minibüsü garaja sok.

- Araba ne olacak?
Raşid anahtarları almak için elini uzattı.
- Daha sonra ihtiyacım olacak. -Ne için?
- Bu beni ilgilendirir, dedi Raşid kabaca. Bu arada siz de malzemeyi hazırlayıp, vaktiniz varken biraz dinlenin. Son dakikada bir aksaklık çıkmayacağını düşünürsek, öğleden çok önce buradan ayrılmış olacağız.
543
Washington, D.C. 17:55
Cep telefonu titrediğinde, Kursk büroda yalnızdı.
- Binbaşı, benim, Suslov. -Evet, Suslov?
- İstediğinizi yaptım. Önce büyük isimleri aradım, sonra da listede aşağılara kadar indim.
- Bir tepki aldın mı ?
- Evet. Çoğu düşmanca. Mafyanın sert çocuklan benim gibilerin çok soru sormasından pek hoşlanmaz, özellikle de sorular FSB adına soruluyorsa. Hatta içlerinden biri, beni köstebek olmakla suçladı...
- Bir şeyler öğrenebildin mi, Suslov ?
- Bir bok öğrenemedim. Hepsi de aynı şeyi söyledi; Görev denilen o adamın adını duymamışlar. Neden bahsettiğimi anlamı-yorlarmış.
- Telefon edeceğin başka isimler olmalı...
- Kursk, inanın bana, hepsini denedim. Benimle ilgili dosyayı yok etmek istemiyorsunuz herhalde, peki, tamam, ama bilin ki elimden geleni yaptım. Onun için, bana bir iyilik edin Binbaşı: sizinle konuşmak istemiyorum, siz de beni bir daha aramayın. Ben boynuma bir araba lastiği geçirilmesini istemiyorum.
Telefon kapandı.
Kursk telefonunu umutsuzca kapadı, en yalan masaya doğru yürüdü. Midesinde şiddetli bir kasılma hissediyordu. Hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Orada durdu, pencereye dönüp aşağıya, polis barikatlarına ve soğuk sokaklardaki yayalara baktı, karısı ve kızını düşündü. Küçük Nadya'nın bıraktığı, mutfak musluğunu onarmasını söyleyen notu, notun etrafına pembe ispirtolu kalemle çizdiği çocuksu kalpleri ve çiçekleri, onlarca öpücüğü hatırlayıp gülümsedi. Son günlerin bitkinlik veren, koşuşturma dolu kargaşasında, ailesine telefon etmeyi düşünememişti. Lidya'yı özlüyor, Nadya'yı özlüyor, onları görmek için yanıp tutuşuyordu. Onlara hemen telefon edecekti. Belki de Murphy hakhydı. Belki de Washington'dan ayrılmanın zamanı gelmişti.
70
Beyaz Saray 23:15
Acil durum odasındaki toplantının ilerleyen saatlerinde, başkan General Horton'a döndü.
- General, bize geri çekilme faaliyetimizin son durumu hakkındaki raporunuzu verebilirsiniz, sanırım?
- Tabiî, Sayın Başkan. Neredeyse yüzde kırka ulaştık.
- İyi ama, on iki saatimiz kaldı General...
- Farkındayım efendim. Sizin de bildiğiniz gibi, şu anda Kör-fez'e varmak üzere olan askerî ve sivil bir sürü ek uçak var. Hint Okyanusundan yola çıkan üç uçak gemimiz de beş saat sonra orada olacaklar. Bunlar, geri çekilme işlemini hızlandıracaktır.
- İyi güzel de, süre dolmadan geri çekilmeyi tamamlayabilecek
miyiz ?
- Zor olacak ama, tamamlayabilmeyi umut ediyoruz, efendim...
- Umut etmek yetmez, tamamlayabileceğimizden emin olmamız gerekir. Çalışmaları daha da hızlandırın. Ne gerekiyorsa yapın. Başkan Bob Rapp'e döndü. Basın soru sormaya başladı, değil mi Bob?
- Evet efendim. Times'tan Jerry Tanbauer bu akşam beni aradı. Körfez'den çok sayıda askerin geri gönderildiğini duymuş. Ona Noel masalını anlattım, ama pek tatmin olmadı.
-Ee?
- Haberim olmadığım, araştırıp yarın bilgi vereceğimi söyledim. Bu da onu şimdilik sakinleştirir. NBC ve CNN'in de bu akşamüstü basın bürosunu aradıklarım duydum. Onları yarma, sürenin dolmasından sonraya kadar oyalayabileceğimizden eminim, ama daha ötesi gazetelerde ve televizyonlarda büyük spekülasyonlara yol açar. Bir sürü Ortadoğu kanalı daha şimdiden askerlerin kitleler halinde ülkeye dönmesi konusunda sorular sormaya başladı bile.

- Suudiler de öyle, diye araya girdi savunma bakanı, odadaki herkese bakarak. Başkana hem bakanlığımın hem de Dışişle-ri'nin Riyad'dan çılgına dönmüş telefonlar aldığını bildirdim. Arayanlar, neler olup bittiğini öğrenmeye çalışan yüksek rütbeli askerler ve kraliyet ailesi üyeleriydi. Kuveyt'ten, Bahreyn'den ve Birleşik Arap Emirlikleri'nden de arayan önemli yöneticiler var. Araplar resmî olarak hiçbir şey söylemiyorlar ama, yalnız kaldıklarında korkudan ödlerinin patladığını tahmin ediyorum.
Başkan başını sallayarak onayladı.
- Son bir saat boyunca Körfez'deki tüm devlet başkanlarının bu konuda benimle şahsen konuşmaya çalıştıklannı söylemem gerek. Onlara askeri birliklerimizdeki hareketi açıklamak için yarın öğleden hemen sonra her biriyle şahsen konuşacağım cevabı verildi. Bu arada, durumda hiçbir olağanüstülük olmadığı konusunda garanti vermem gerekti. Tabiî, yalan söylemek zorunda kaldım. Kendi güvenliğimiz için, onları şimdilik oyalamak zorundayız. Aynı kural burada olanlar için de hâlâ geçerli: kimse, basına hiçbir şey sızdırmayacak.
- Sayın Başkan, yabancı ajanslar gece boyunca hop oturup, hop kalkacaklar. Onlara ne söyleyeceğiz ? dedi General Horton.
- Oyalayacağız. Şimdilik, ilk bahanede ısrar edin, bunun bir yıllık izin konusu olduğunu anlatın. Körfez'deki sükûnetin çok sayıda Amerikan askerinin Noel tatili için ülkeye dönmelerine izin verdiğini söyleyin... hepsi bu kadar.
- İyi ama, efendim, yann öğlen olmadan bunun tam bir çekilme olduğunu öğrenecekler.
- Ve, yarın öğleden hemen sonra, bombayı bulup etkisizleştirdi-ğimizde, olanları dürüstçe anlatacağız. Daha önce değil. Booth, FBİ başkanına baktı. Doug, elinde bir şey olup olmadığını sorarsam, haksızlık etmiş olur muyum ?
Doug Stevens ciddiyetle kafasını salladı.
- İşin içinde boğuluyoruz efendim. Hâlâ aramayı gizli tutmak gibi çok güç bir sorunla uğraşıyoruz, bu da, yapılması gerekenlerin çokluğu düşünüldüğünde, elimizi kolumuzu bağlıyor. Soruşturmayı süre dolmadan tamamlayamayacağımızdan kesinlikle eminim. Üzgünüm efendim, ama bu mümkün değil. On iki saatten çok daha fazlasına gerek var.
Umudu kınlan başkan kenetlediği ellerini ağzına götürdü.
- Durumunu anlıyoruz, Doug. Yine de devam edin. Hiç umut kalmadığını bilmemize rağmen, teslim bayrağını çekemeyiz; çekmeyi bile düşünemeyiz.
- Sayın Başkan, İsrail konusu ne durumda? diye Katherine Ashmore araya girdi.
- Bizimle aynı saftalar. israil başbakanıyla görüştüm. Hapishanelerindeki tutukluları toplama noktasına, Karadeniz kıyısında, Sivastopol dışındaki bir Rus hava üssüne gönderecekler. Sabah beşte. Hava üssünün uygunluğu ve Afganistan'a yakınlığı nedeniyle Başkan Kuzmin önerdi. İngiltere ve Almanya'da bulunan tutuklular, Amerikan hapishanelerindeki El-Kaide'liler gibi, önümüzdeki iki saat içinde Sivastopol'a vanp, sıkı güvenlik önlemleri altında, gizlice bekletilecekler. Şu anda, Başkan Kuzmin'in tutukluları Moskova'nın Vnukovo Havaalanı'nda iki sivil Rus uçağına bindirilmek üzere, sabah dörtten önce de Sivastopol'da olacaklar. Oradan da kiraladığımız iki US 767'ye bindirilip, El-Ka-ide'nin Pakistan'daki adamının bildireceği varış noktasına götürülecekler.
- İsrail başbakanına Körfez'den çekildiğimizi söylediniz mi ? diye sordu, Rebecca Joyce.
- Ona her şeyi anlattım Rebecca. Anlatmak zorundaydım. Duyduklarını kimseye tekrarlamamasını istedim. En azından, yarın öğlene kadar. Tabiî, başbakan çok sarsıldı, çok endişelendi. Geri çekilme kararımızı İsrail için bir felaket olarak görüyor. Bu karar İsrail'i korkunç bir tehlikeyle, umutsuz bir durumla karşı karşıya bırakıyor.
- Ya fikrinden cayarsa? Ya kararını gözden geçirir, bakanlarına danışır, onlar da tutukluları bırakmamanın israil'i güçlendireceğini düşünürlerse ? Böyle bir olasılık, bizi El-Kaide'nin isteklerini karşılayamama durumuna düşürür ki, askerimizi Körfez'den çekmemizin bir anlamı kalmaz.
- Bu söylediklerin beni, henüz haberdar olmadığınız, ama bilmeniz gereken bir noktaya getiriyor. Sayın Dışişleri Bakanı, bizi aydınlatır mısınız?
- Tabiî efendim, dedi dışişleri bakam, israil yardımımıza muhtaç, bunu biliyoruz. Ama bundan sonra, Arap Yanmadası'nda Amerikan askeri olmaması durumunda, bu yardıma daha fazla ihtiyaçları olacak, israil başbakanına, endişelerini hafifletmek için israil topraklarında geçici Amerikan üsleri kurmayı önerdim. Kabul etti, General Horton'la birlikte ayrmtılar üzerinde çalışmaya başladık. Planımıza göre yann öğlene kadar aakerlerimizden en az yüzde otuzu -

Körfez'den en son ayrılacak olanlar- israil'deki geçici üslere yerleşmiş olacak. Bu öneri, israil başbakanını az da olsa yatıştırdı. Aslında, üsleri hazırlamak için Körfez'deki birlik-
lerimizden iki bin kadar askeri öncü olarak gönderdik, diğerleri de şu anda israil yolunda. Charles Rivermount kaşlannı çattı, elini kaldırdı.
- Sayın Bakan, yaralıyorsam lütfen beni düzeltin, ama bana kalırsa Ebu Haşim bütün askerlerimizin Ortadoğu'dan çekilmesini istemişti, israil bölgenin bir parçası. Haşim birliklerimizden bazılarını İsrail'e kaydırdığımızı öğrenince -mutlaka öğrenecektir -başımızı derde sokmuş olmaz mıyız?
- Haşim Arap Ortadoğusu dedi, diye cevap verdi dışişleri bakanı, israillilerin Arap değil de, Yahudi olduklarını hatırlatmama gerek var mı ? Eğer konuya teknik olarak bakarsak, kelime anlamıyla israil Levant bölgesinde.
- Sayın Başkan, böylesi bir kelime oyunu Haşim'in bu kararımızı ciddi bir güvensizlik nedeni olarak görmesini engellemez, dedi Mitch Gains. Hatta onu enayi yerine koyduğunuzu bile düşündürebilir. O deliliğiyle bunu son derecede ciddi bir provokasyon olarak alıp, her türlü misillemeye yönelebilir. Hatta, canı cehenneme bile deyip, o kahrolası bombayı patlatmaya karar verebilir.
- General Horton bunları bana daha önce de söyledi, hem de kuvvetle muhtemel olduğunu, dedi Başkan. Ne var ki kararımı verdim, bu kararımda da duracağım. Eğer Haşim'in bu konuda itirazı varsa, zamanı geldiğinde tartışırız.
- Ama efendim, kendimizi tehlikeye atmış olmuyor muyuz? El-Kaide arkalarından işler çevirdiğimizi düşünebilir...
- Özür dilerim Mitch, diyerek elini kaldırdı başkan, ama artık toparlamak istiyorum, toparlamadan önce de konuşulması gereken bir iki önemli nokta daha var. Masadakilere döndü. Bayanlar Baylar, söylediğim gibi, bu iş sonuçlanana kadar, buradan bir yere ayrılmıyorum. Sizlere, ulusal'güvenliğimizin sürekliliği açısından, yarın, sabah saat ondan önce Washington'dan ayrılma emri veriyorum. Hepiniz, eğer buradaysalar, ailelerinizle birlikte D.C. dışına çıkacaksınız. Sürpriz bir seyahat, birlikte gitmenizi gerektiren acil bir durum gibi mantıklı bahaneler uydurun, ama tabiî gerçeği kimseye anlatmayın. Gidişinizin bir kitle göçü olarak görülmemesi gerek. Kişisel eşyalarınızdan birazını alacak ve gizli servis görevlileriyle birlikte ayrı ayrı yollardan gideceksiniz. Hepiniz Washington dışmda, henüz belirlenmemiş bir noktada buluşacak, oradan da Temsilciler Meclisi'nin ve Senato'nun Washing-ton'da ya da Washington yakınlarında oturan üyeleriyle birlikte güvenli bir yere götürüleceksiniz. Durum temsilciler ve senatörlere de anlatılacak ve onlar da aynı gizlilik kurallarına uyarak, süre-
nin dolmasından bir saat önce başkentten uzaklaştırılacak.
- Gideceğimiz yer Mount Weather mı olacak, efendim ? diye sordu Rebecca Joyce.
Virginia, Berryville'deki Mount Weather bölgesinde dağların altında tüneller açılarak milyarlarca dolara oluşturulan ve FEMA tarafından yönetilen bir yönetimin sürekliliği merkeziydi. Bu merkez, acil bir durumda ABD başkanını ve hükûmetinigüvenlik içinde barındıracak geniş sığınaklardan oluşan bir bütündü. İki bin kişiyi barındırabilecek yatakhane ve ranzaları, su kaynaklan, iletişim sistemleri, hatta krematoryumu olan bu sığınağa, açılıp kapanması on beş dakika süren, bir buçuk metre kalınlığında ve otuz dört ton ağırlığında bir kapıdan giriliyor.
- Daha karar verilmedi, Rebecca. Bayanlar Baylar, yanınızda herhangi bir akraba ya da dostunuzu götürmenize izin olmadığını üzülerek söylemek zorundayım. Sadece birinci dereceden aileniz. Ne kadar acımasız olursa olsun, uyarımı dinlemezseniz, halkın kuşkulanmasına neden olur ve belki de başkentte beklenmedik bir kargaşaya yol açarsınız. Bu da teröristlerin paniğe kapılması ve bombayı patlatmalanyla sonuçlanabilir. Kimsenin vicdanında böylesi bir yük istemeyeceğinden eminim. İçinizde bu kuralı bozmaya kalkan olursa, ben ya da benim yerime başkan yardımcısı bu itaatsizliği ciddi bir biçimde cezalandıracaktır. Toparlayalım. Tüm tutukluların yann sabah saat yedide Sivastopol'den alınarak varış noktalarına nakledilmeleri için gerekli emirleri verdim. Bu iş tamamlandıktan, askerlerimiz de süre sona ermeden çekildikten sonra, umarım bombanın yerini bize bildirirler. Yine de, Ebu Haşim'in sözünden cayması ya da bir yerde bir yanlışlık yapılması ve bombanın patlaması ihtimaline karşılık, acil durum müdahale ekiplerimizin yirmi dört saat boyunca alarmda olmalarını istedim. Ekiplere alarmın nedeni açıklanmadı; tek bildikleri, yakın bir zamanda çok özel bir tatbikatın yapılacağı. Bu akşamdan itibaren,. FEMA'nın felaket öncesi uyanlan geçerli olacak. D.C. çapında belirlenen noktalara, hem felaket bölgesine yakın hem de uzaktaki metro istasyonlarına, önceden belirlenmiş depo ve antrepolara, acil tıbbî malzeme,

yiyecek ve koruyucu elbiseler gizlice yerleştirilecek. Acil sahra hastaneleri, yiyecek depoları, battaniyeler, portatif yataklar, sahra mutfakları, çadırlar hazırlandı ve zaman geçirmeden D.C. dışındaki stratejik noktalara gönderilmek üzere bekletiliyor. Alarma geçirilen Ulusal Acil Durum Müdahale Ekibimiz ERT-N Virginia, Maryland ve Pennsylvania'da hazır bekliyor. Hükümetin birinci derecede önem taşıyan birim-
leri tüm personeliyle birlikte öncelikli olarak kentten çıkarılmak üzere belirlendi, tüm önemli belgeler, hükümetin çalışması için gerekli dosyalar yarın, sabahın erken saatlerinde kent dışına taşınacak. Kent için hazırlanan tahliye planları -ne kadar yetersiz görünse de- gerektiğinde kullanılmaya hazır. Tüm çabalanmıza rağmen işler ters gider de, çılgının biri verilen tavizlere bakmaksızın Washington'!! havaya uçurmaya karar verirse, en azından olabildiğince hazırlıklı görünmemizi istiyorum. Yarın sabah sekiz buçukta burada buluşup, sürenin dolmasmdan önceki son toplantımızı yapacağız.
Başkan ayağa kalktı. Odadakiler de yüzü asık bir şekilde ayağa kalktı.
- 0 zamana^kadar, kentin geceyi güvenlik içinde geçirmesi için dua edelim.
Oda öyle karanlıktı ki tek ışık, bir dizi bayrağın önündeki masa lambasından geliyordu. Başkan deri koltuğuna gömüldü, dalgın dalgm Washington Anıtı'na baktı. Oval Ofıs'in kapısı açıldı. İçeriye başkanın Ulusal Güvenlik İşleri Danışmanı Paul Burton girdi.
- Beni istemişsiniz, efendim ? Başkan koltuğu gösterdi.
- Otur, Paul.
Burton'a baktı. Son birkaç günde yaşadığı endişe yüzünde kın-şıklıklar oluşturmuştu.
- Ne düşünüyorsun Paul? Ebu Haşim sözünü tutacak mı? Burton bir süre düşündü, kafasını salladı.
- Bilmiyorum efendim. Sözünü tutacağını sanıyorum. Düşünü gerçekleştirdikten, ezelden beri istediğini elde ettikten, bu arada da bizi küçük düşürdükten sonra, sözünü tutmaması için geçerli bir nedeni kalmayacaktır.
- Dua edelim, sen haklı çık. Ama sence Haşim, İsrail'i işin içine sokarak sözümü tutmadığımı düşünmeyecek mi ?
Burton hafifçe gülümsedi.
- Çok zekice bir hareketti efendim; zekice olduğu kadar cesur da. Yine de tepkisinin ne olacağım kestiremiyorum. Bunu ancak zaman gösterecek. Yine de Haşim'in durumdan kısa zamanda haberdar olacağından eminim. Ne yapacağımızı o zaman düşünürüz efendim.
Başkan içini çekti, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu.
- Beni asıl endişelendiren ne, biliyor musun? Profesör Stern'ün

söyledikleri, istekleri karşılansa da, herifin asıl isteğinin başkenti gaza boğmak olduğu. FEMA raporunun tamamım okudun mu?
- Tabiî efendim. Her kelimesini.
- Ürkütücü bir rapor. Virginia ve Maryland kırlarının bir ucundan öbür ucuna taşman cesetlerin hayali kafamdan gitmiyor. Kamyonlar dolusu binlerce cesedi düşündükçe kemiklerime kadar ürperdiğimi hissediyorum. Erkekler, kadınlar, küçük çocuklar. Sonra da gömmek için cesetleri Maine kıyılarından alan gemiler. Hayalet şehre dönen başkentimiz... yüreği dağlanmış koca bir ülke. Aklım almıyor...
Burton kafasını salladı.
- Sizden beklenen her şeyi yaptınız, efendim. Şimdi olanlar, sizin suçunuz değil. Yapabileceğiniz tek şey, düşündüğünüz gibi olmamasına dua etmek. Bu işten zararsız ve kayıpsız çıkmamıza dua etmek.
- Dua ediyorum zaten, Paul. Booth umutsuzca kafasını salladı.
- Tanrı yardımcım olsun, ama o görüntünün hayali gözümün önünden gitmiyor.
Burton bir süre sustu, sonra sakin bir sesle konuştu.
- Efendim, bu savaşı Ebu Haşim kazandı. Hepimiz biliyoruz. Ama sizi teselli edecekse, başka savaşlar olacak. Bu iş burada kalamaz.
- Belki de haklısın.
Başkan masa saatine bir göz attı: 23:55. Ayağa kalktı.
- Biraz uyusan iyi olur. Yarın hepimizin önünde korkulu bir gün var.
Burton kalktı.
- Bilmeniz gerektiğini düşündüm efendim. Basın sağlığınızla ilgili sorular sormaya başladı. Bu akşam da birkaç telefon geldi.

- Onlara ne dedik ?
- Gribe yakalandığınızı. Fakat artık iyileştiğinizi, yarın resmî görevlerinize yeniden başlayacağınızı.
Andrew Booth'un yüzü asıktı.
- Göreceğiz bakalım. Başkan Yardımcısı Havers'la görüştüm. Bilgin olsun diye söylüyorum, önümüzdeki on iki saat içinde bir şeyler olursa, başkanlık görevini üstlenmeye hazır.
Burton gidince, başkan koltuğunu çimleri görecek şekilde çevirdi. Odanın sessiz karanlığında, Burton'ın haklı olduğunu düşündü: Ebu Haşim bu savaşı kazanmıştı. Dünyanın en güçlü ülkesi, elinde bir kitle imha silahı bulunduran gözü dönmüş bir fanatiğe yenilmişti.
Bunu bilmek başkanı öfkelendiriyor, yüreğine acı veriyordu. Aklı daha şimdiden, yaptıklarım Haşim'e nasıl ödeteceğinde, Körfez'i yeniden nasıl kazanacağındaydı, ama yolunun tehlikelerle dolu olacağından da kuşkusu yoktu. Ya Amerika'da daha başka bombalar da gizlenmişse ? Bu bombalar, çektiğimiz askerleri tekrar yerleştirdiğimizde, bu kez uyarıya bile gerek kalmaksızın tetiklenebi-lirdi. Kalan on iki saati düşünmeye çalıştı. Ama kafası hâlâ yanlış gidebilecek bir sürü şeyle doluydu.
Ya Ebu Haşim sözünde durmaz ya da isteklerini artınrsa? Ya bomba bir yanlışlık sonucu ya da hatalı bir sinyalle harekete geçerse? Ya bombayı korumakla görevli teröristler onu teslim etme düşüncesinden hoşlanmazlarsa? Azerbaycan'da kaçınlan on dört masum Amerikalının öldürülmesi, Hoover binası önündeki intihar saldırısı, teröristlerin her şeyi yapabileceklerinin kanıtıydı; tabiî eğer kanıt gerekiyorsa.
Üstelik, okuduğu istihbarat raporlarından anlayabildiği kadarıyla, Muhammed Raşid de en az efendisi kadar acımasız ve çılgın bir katildi. Mektuptaki koşullar yerine getirildikten sonra emirleri dinler, efendisinin söylediklerini yapar mıydı ? Ya da bir çılgınlık anında o -ya da Ebu Haşim- yüz binlerce Amerikalıyı daha ölüme göndermeye mi karar verirdi? Andrew Booth ne Washing-ton'un ne de Washingtonlularin henüz tehlikeden kurtulmadığım, kurtulma mtimallerinin bile belirmediğini biliyordu.
Ürkütücü düşüncelerle ürpererek peşini bırakmayan sözlerini hatırladı, umutsuzlukla kafasını salladı. Yüz binlerce insanın kaderi benim ellerimde. Eğer başaranıazsam, çoğu ölecek.
Masasının üzerindeki saat geceyansını çaldığında, cılız bir teselli de olsa, bildiği tek bir şey vardı. Bu akşam oltaya bir yem takmıştı. Harry Judd'ın önerisine uymuş, dört şüpheliden birinin yemi yutacağını, Ebu Haşim'le temasa geçip kendini ele vereceğini umarak Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısı sırasında bir yalan söylemişti.
En azından yann öğleden önce haini yakalamış olacaktı.
Yedinci bölüm
14 kasım
Kıyamet günü
71
Geceyansını biraz geçe güneyden, Eisenhower Otoyolu'ndan gelen altı kamyon, D.C.'ye girdi. Kuzeye yöneldi, L'Enfant Meyda-nı'ndan geçti, Constitution Caddesi'ne varana kadar Mall'da ilerledi.
Kamyonlar burada ikişerli gruplara ayrılarak üç ayrı yöne dağıldı: ikisi doğuya, Union Gan Meydanı'na, ikisi kuzeye, Çin Ma-hallesi'ne, öteki ikisi de batıya, Federal Üçgen'e doğru. Birkaç dakika sonra Chevy Chase'den, kuzeydeki Tacoma Park'tan gelen diğer altı kamyon da D.C.'ye girdi. Saat beş buçuğa geldiğinde, D.C.'de hepsi aynı yükü taşıyan doksan altı özel kamyon bulunuyordu.
Bu doksan altı kamyonun taşıdığı yükü, tek tek seçilmiş, askerî üniformalar yerine sivil kıyafetler giymiş sürücü askerler ve yardımcıları biliyordu sadece. Her kamyonun içinde yiyecek, ilaç ve sudan oluşan, sımsıkı kapatılmış on tonluk konteynerler vardı. Kamyon şoförleri ve yardımcıları beş saat boyunca insanüstü bir gayret gösterecekler, yüklerini önceden belirlenmiş metro istasyonlarının depolarına, D.C.'ye dağılmış antrepo ve depolara indireceklerdi.
Yükler boşaltılırken, Virginia ve Maryland'deki askerî üslerin yer altı ofislerindeki dört komuta merkezinin üst düzey acil müdahale yöneticileri, D.C. halkından bir buçuk milyonu aşkın kişiyi güvenlik içinde bölgeden uzaklaştırmak için gerekli planlan uygulamaya başlamışlardı bile. Bu insanlara yiyecek, içecek, barınak, tıbbî yardım, aydınlanma ve ısınma için enerji sağlamak, üç yüz bin kadar sinir gazı kurbanının tedavisi için de hastaneler belirlemek gerekiyordu.
Aynı gece, dört komuta merkezinin ikisine dağıtılmış olan Ulu-

sal Acil Durum Müdahale Ekibi üyeleri, kendilerine verilen görevleri yerine getiriyor, gerekecek özel malzeme ve uzman kişilerin listelerini çıkarıyor, sinir gazının etkisinde kalacak bölgeyi saptayıp tahliye edecek kişileri belirtiyor, acil hizmet birimleriyle -itfaiye ve polis, hastaneler ve acil tıbbî müdahale timleri -FBİ'la, Ulusal Muhafızlar'la ve diğer hükümet kurumlarıyla işbirliği sağlamaya çalışıyorlardı.
Özellikle seçilmiş kişilerden oluşan ve Alexandria'da konuşlandırılan başka bir teknik ekip de, FEMA'nın Acil Durum Uyarı Sistemi'nin D.C.'deki belli başlı tüm televizyon ve radyo istasyonlarına bağlanmaya hazır olmasını sağlamakla ve radyo ve televizyon programlarının kesilip önceden kaydedilmiş bantların yayınlanarak ya da televizyonda alt yazı geçirilerek, insanları saldırıdan haberdar etmekle, bodruma ya da sığınaklara kaçmaları veya kenti terk etmeleri gerektiğini bildirmekle görevliydi. Bir başka teknisyen grubunun görevi de D.C.'nin kötü hava uyan sirenlerinin çalışır durumda olmasını sağlamaktı. Deneme çalışmalarına başlamadan önce, önemli bir koşul olduğunu öğrenmişlerdi: bir uyarıya neden olmaması için, sirenlerden hiçbiri çalıştırılmayacaktı. Teknisyenler sirenlerin bağlantılarını sökecekler, çalışıp çalışmadıklarını görmek için, voltajı ölçerek bobin dirençlerini hesaplayacaklardı. Her iki testi de geçen sirenlerin çalışır durumda olduğuna karar verilecek, kabloları yeniden bağlanacak, ölçümleri beklenenden düşük çıkanlar ise değiştirilecekti.
Washington'un tahliye uzmanı Gavin G. Lord helikopterle komşu Virginia'daki komuta merkezlerinden birine götürülmüş, uzun ve uykusuz bir gecede, çıkış yollarında daralmalar olmaması için planlarını ayrıntılandırmaya, uzmanlara danışmaya girişmişti. Ondan birkaç metre uzakta, aynı koridor üzerindeki altı yedi odada vızır vızır çalışan bir sürü kadın ve erkek kendilerine verilen görevleri tamamlamaya çalışıyorlardı.
İç karartıcı sorunun, beş ya da on tonluk bir kamyona, bir otobüse, bir konteynere ya da bir gemi ambarına kaç ceset sığar sorusunun cevabı hâlâ bulunamamıştı. Komşu Virginia ve Maryland'de, D.C.'nin hemen dışında oturan, binlerce treyler, otobüs, minibüs ve kamyon sahibi, komuta merkezlerinden birinde çalışan bir grup insanın el konulacak ve daha sonra yüz binlerce cesedin D.C.'den çıkarılması işinde kullanılacak araçların listesini çıkardıklarından habersizdi. Aynı grupta yer alan bir başka ekip de orduya ya da sivillere ait olmalarına bakmaksızın, ceset dolu konteynerleri alıp, Maine kıyısında henüz belirlenmemiş bir noktaya götürecek teknelerin dökümünü yapıyordu. Üçüncü bir ekibin görevi de Amerika'da ve diğer ülkelerde üç yüz bin ceset torbasının sağlanacağı kaynaklan bulmaktı.
FEMA uzmanlarından oluşan diğer bir ekip, saldınnın gerçekleşmesi halinde Virginia'da, Maryland'de ve Philadelphia'da Washington'un emrine verilecek hastanelerin, acil durum merkezlerinin, itfaiye örgütlerinin listelerini çıkarıyordu.
Çalışmalar bütün gece boyunca sürdü; komuta merkezlerinde çok yoğun çalışan kadınlar ve erkekler sadece umutsuz kararlı-lıklarıyla, endişeleriyle ve sayısız kahveyle uykusuzluğa direndi. İşlerini sürdürürlerken, hepsinin yüreği aynı endişenin altında eziliyordu. Bomba öğle vakti, bir yanlışlık sonucu ya da kasten patlatılır ve D.C.'deki iki milyona yakın insanın hayatı korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsa, planlannın işe yaraması ve olabildiğince çok sayıda insanın kurtarılabilmesi için Tann'ya dua etmekten başka çareleri kalmamıştı.
Collins ve Morgan FBI Genel Merkezi'ne döndüklerinde, gece-yarısını çeyrek geçiyordu. Ülkeye yasadışı yollardan giren iki kişiyi bulmalan dişe dokunur bir sonuç vermemişti. Göçmen Bürosu bu insanlardan birinde yanılmıştı: Collins ile Morgan üç saatlik bir araştırma sonunda yirmi altı yaşındaki Mısırlı bir tıp öğrencisinin eski ev sahibini ve evi paylaştığı arkadaşlanndan bazılan-nı sorgulamış, adamın üniversiteden mezun olduktan sonra geçici çalışma izni aldığını, temmuz ortasında San Francisco'ya taşınıp kent hastanesinde stajyer olarak işe girdiğini öğrenmişlerdi. Collins Mısırlının adını genel merkeze iletmiş, onlar da FBl'ın San Francisco bürosuyla temasa geçerek, araştırmayı sürdürmelerini istemişti. İki ajan gecenin dokuzunda genç doktoru bulmuş, faaliyetleri ve geçmişi hakkında sıkı bir sorgulamadan sonra da listeden ismini silmeye karar vermişlerdi.
Kaçaklardan, İngilizce konusunda lisansüstü öğrenim yapan Filistinli bir kadın, vizesinin süresi dolduğu halde, hâlâ D.C.'de bir yerlerdeydi. Collins ile Morgan üniversite kampüsündeki görevlilerle konuşmuş, genç kızın sınıf arkadaşlanndan ikisiyle görüşmüş, nihayet gecenin onunda Filistinlinin Amerikalı erkek arkadaşıyla birlikte taşındığı Chevy Chase'deki adresine ulaşmışlardı. FBİ'ı karşısında gören genç kadın endişelenmiş, bu yüzden de tüm sorulan istekle cevaplandırmıştı. Tüm faaliyetlerini açıklamış, terörist olmadığını, herhangi bir Ortadoğu terör davasını desteklemediğini kanıtlamıştı. Sonunda tatmin olan Collins genç

iiö
kadının adını listeden silmiş, Morgan da durumu Göçmen Büro-su'na bildirmişti.
Hoover binasına döndüklerinde, bombanın ve üç şüphelinin bulunması çalışmalarının son bir umutla, çılgın gibi sürdüğünü gördüler. Bütün akşam ve gece boyunca, FBI tüm kaynaklarını savaş alanına sürmüştü: bazıları son otuz altı saatte topu topu dört saat kadar uyumuş yorgun ve bitkin binlerce ajan, kendi sınırlarını zorluyor, küçücük bir bilgi kırıntısı elde edebilmek umuduyla muhabbet tellallarına, kaldırım yosmalanna, muhbirlere, orospulara, uyuşturucu satıcılarına, yankesici ve hırsızlara baskı yapıyordu.
14. Cadde boyunca, caddenin ara ve arka sokaklarından, kuzeydoğu ve güneydoğunun yüksek suç oranlı gettolarına kadar bütün bölgede ajanlar kapılan zorluyor, uyuşturucu alışverişini bozuyor, gay kulüplerini, bar ve gece kulüplerini, striptiz kulüplerini, masaj salonlarını ve randevuevlerini basıyor, fahişeler ile müşterilerinin sevişmelerini bölüyor, üç şüphelinin fotoğraflarını gösteriyorlardı.
Öğleden sonra saat birden beri yirmi kadar FBI ve KtS ekibi işaretsiz minibüslere binmiş, başkenti blok blok anyor, kimyasal madde tarama cihazları kullanıyorlardı. İkişer ikişer çalışan ve işçi -gaz denetimcisi, elektrik idaresi teknisyeni ya da telefon görevlisi- giysileri giymiş, gerçek şirket kimliklerini gösteren ajanlar tek tek binalara giriyor, mahzenlere, bodrum katlarına, yer altı garajlarına, depolara ve çatı katlarına özel bir dikkatle bakıp, en küçük bir kimyasal "işaret" bulmak için havayı kokluyorlardı. Bir sürü yerde, bozuk havalandırma ve kazanlardan, eskimiş do-ğalgaz hatlarından, temizlik için kullanılan kimyasalların toplandığı depolardan sızan -hepsi de zararsız- izlere rastlamışlardı, ama binalardan hiçbirinde organofosfat izine rastlamamışlardı.
Karanlık basarken, kızılötesi ısı algılayıcıları ve görüntüleme cihazlarıyla yüklü, pervanesinin "sesi kapatılmış" üç Blackhawk helikopter Washington semalannda, şüpheli bölgelerde yavaş ve düzenli uçuşlar yapıyor: liman bölgesini, karanlık sanayi mahallelerini, gettolardan çoğunu tarayarak kızılötesi görüntüleme cihazlarının yardımıyla, terk edilmiş ya da şüpheli binalann yakınında dolaşan, terörist olabileceği kuşkusunu uyandıran insanları tek tek ya da gruplar halinde "görmeye" çalışıyordu.
Son altmış sekiz saatteki yoğun ajan ve polis faaliyeti yüzünden Washington'daki suç oranının son otuz yılın en düşüğü olması, Murphy için cılız bir teselliydi. Bürosunda iki saat uyuduktan ve mevcut adamlarını toplayıp, tüm çabalara rağmen dişe dokunur tek bir ipucu bile elde edilemediğini öğrendikten sonra, öfkeli bir el hareketiyle hepsini işlerinin başına gönderdi.
Kursk akşam saatlerinin büyük bir bölümünü başka bir büroda, gemi manifestolarından oluşan kâğıt yığınını taramaya çalışan iki ajana yardım etmekle geçirmiş, Collins ve Morgan göründüğünde, işe ara vermişti.
- Bugün hangi cehenneme kayboldun Aleksey? diye sordu Morgan.
- Maalesef, bir sonuç çıkmadı, diyen Kursk, Suslov'la konuşmasını anlattı.
- Bir gol daha yedik, dedi Morgan ve kafasını sallayarak kahve makinesine doğru yürüdü.
- Suslov denen bu herifin, dedi Collins, senin istediğini yaptığına inanıyor musun gerçekten?
- Büyükelçilikteki Gromulka'mn şakaya gelmez biri olduğunu bilir. Evet, dediklerimi yapmıştır. Kız arkadaşın ile küçük oğlu nasıl ?
- îyileşiyorlar. Birazdan hastaneyi arayıp, nasıl olduklarım soracağım.
- Hiç olmazsa sende iyi haber var.
- Ya sen, Kursk ? Murphy'nin söylediklerine göre, Washing-ton'dan ayrılman doğru olurmuş. Ne olur ne olmaz. Bana uçak tarifelerini öğrenmemi söyledi. Moskova'ya direkt uçak yok, ama Montreal'den sekiz elli beşte kalkıp Londra üzerinden Moskova bağlantılı bir United Airlines var. Senin yerinde olsam, ailemi düşünür, o uçağa binerdim Binbaşı. Sürenin dolmasına on saatten biraz fazla zamanımız kaldı. Şansımız olsaydı, şimdiye kadar bir şeyler bulurduk.
- Şimdilik burada kalsam. Kalan saatlerde elimden gelen yardımı yapsam.
- Burada yapacak bir işin kalmadı, diyerek kafasını salladı Collins. Yolun sonuna geldik sayılır Binbaşı. Bana sorarsan gidip bavullarım topla, birkaç saat uyumaya çalış.
- Moskova'dan izin almam gerek.
- Al öyleyse. Eğer istersen, seni yedi buçukta alıp havaalanına götürecek bir araba ayarlanm. Bu arada, buradan uzaklaşman daha iyi olur. Öğlen olmadan buradaki gerginlik daha da artacak.

Kursk, Collins'in yüzündeki bitkinliği gördü, Hoover binasındaki her ajanın aynı gerginliği yaşadığım düşündü. Büyük ihtimalle, hepsi de yolun sonu nereye vanrsa varsın, sonuna kadar başkentte kalacaklardı. Ciddiyetle elini uzattı.
- iyi şanslar Ajan Collins. Gitmeden önce Lou'yu görebilir miyim?
- Tabiî. Gidip bulayım onu. Ondan sonra da sana bir taksi çağırayım.
- Teşekkür ederim, ama kaldığım yer uzak değil, yürümeyi tercih ederim.
Collins sabah ikiye çeyrek kala, George Washington Hastane-si'ne telefon etti. Yoğun bakım bölümüne bağlanıp, Daniel'ı sorduğunda, hemşire çocuğun durumunda küçük bir gelişme olduğunu söyledi. Daniel hâlâ solunum cihazına bağlıydı, ama nefesi düzenliydi, o gece iki kez kısa, ama fonksiyonlarından hiçbirinin kalıcı bir zarara uğramadığını göstermeye yetecek uzunlukta bir süre uyanık kalmıştı. Collins rahatladı, gözleri doldu, Nikki'yı sordu. Hemşire, bir arkadaşına danışmak üzere beklemeye aldığı telefona birkaç dakika sonra döndü.
- Daniel'ın annesi burada değil. Anneannesi burada. Zaten günün büyük bölümünü burada geçirdi.
Collins, Nikki'nin annesiyle görüşmek istediğini söyledi. Hemşire telefonun bu kadar uzun süre meşgul edilmesinden huzursuz gibiydi, ama Collins hastaneye gelecek kadar zamanı olmadığını söyleyince, kadım telefona çağırmaya gitti.
Susan, Daniel'ın yaralarım anlatırken ağlıyor, konuşması hıçkırıklarla kesiliyordu.
- Jack... Dünya nereye gidiyor? İnsan bir çocuğa böyle kıyabilir mi... masum insanları öldürebilir mi? Anlayamıyorum... Nikki ile Daniel... bu insanlara ne yaptı ki?
- Her şey düzelecek Susan, diyerek kadını yatıştırmaya çalıştı. İkisi de iyileşecek. Düşün, çok daha kötü de olabilirdi.
Hıçkırıklar Collins kadıncağızı teselli edene kadar devam etti, sonunda Susan, Collins'in durumunu, yaralarını sorunca, Collins de Nikki'yi sorma fırsatını kaçırmadı.
- İyi ama, Nikki burada değil ki Jack. Bildiğini sanıyordum.
- Neyi biliyorum ?
- Kendi isteğiyle çıktığım.
72
Washington, D.C. 14 Kasım. 00:05
Harold Fellini Rotstein papyonlara düşkün, ama kadın memelerine daha da düşkün, altmışına merdiven dayamış, ufak tefek bir adamdı.
Meme tutkusu onu plastik cerrahî alanında çalışmaya yöneltmiş, başlangıçta göğüs ameliyatlarında uzmanlaşmaya itmişti. Ne var ki Miami'de, ikisi yıldız adayı olan dört genç kadının göğsüne yerleştirdiği silikonlar patlayınca, hekimlik ruhsatını iade etmek zorunda kalmıştı. Davadan müflis bir doktor olarak çıkmış, sadece ufak bir servet değil, aynı zamanda mesleğini de yitirmişti. Yine de bütün bunlan atlatmış, adını değiştirip D.C.'ye taşınarak sahte bir tıp diploması edinmiş ve eski işini sürdürmüştü. Bu kez hastaları kaldırım fahişeleri ya da aynı mesleği yapmaya çalışan transseksüel erkeklerdi.
Oysa bu gece Rotstein, plastik cerrahîye hiç girmemiş olmayı istiyordu. Bunun nedeni, Rotstein'in özel kliniğindeki ameliyat masasında, dizinin yansı eksik yatan Benny Visto'ydu. Visto, Rotstein'in karşılaşma bahtsızlığına uğradığı en kötü, en acımasız pe-zevenklerden biriydi. Kızlarından altısına görkemli göğüsler yaptırmıştı; Rotstein parasının nakit ödenmesinden mutluydu, ama geceyarısından hemen sonra özel kliniğinin üst katındaki kapısının zili çalınıp da uyandığında, eşikte bekleyen iki yaralı adamı görünce keyiflendiği söylenemezdi.
- Durumu kötü. Tanrı aşkına, bir hastaneye gitmeli.
- Benny hastane falan istemiyor, diyen Frankie Tate'in sesi titriyordu. Yaralı omzunu tutarken konuşmaya devam ediyordu. Polis istemiyor.
- Dinleyin, dedi Rotstein sakin bir sesle. Kolundaki kurşun yarası önemli bir şey değil, ama dizi felaket, iyi bir cerraha ihtiyacı var,
yoksa kötürüm kalır. Damarda da hasar var, belki kurşun damara değdiği için kanaması var. Bu gerçekten uzman bir cerrahın işi.
- Hayır, sen dinle göt deliği, diyen Visto ameliyat masasından doğrulmak için boşuna çabalıyor, bakışlarını odaklayamıyordu. Kahrolası kapınızda cerrah yazıyor, öyle değil mi ?
- Doğru, ama önemli olan nokta bu değil Bay Visto. Yaralarınız özel tıbbî malzeme, uygun ameliyat ortamı...

Frankie sağlam kolunu masaya yaslamıştı. Ter içinde kalmış yüzünden, çektiği acı kolayca anlaşılıyordu, ama bir anda otuz sekizliğini cebinden çıkarıp namluyu Rotstein'ın sol yanağına dayayınca doktorun gözleri dehşetle yuvalarından fırlamıştı.
- Noktayı siktir et. Ne diyorsam yap, hem de çabuk. Önce Benny'nin bacağını hallet, sonra bana bak. Yoksa senin de kahrolası bir cerraha ihtiyacın olacak, anladın mı Rotstein ?
- Tamam... tamam, ama söylemedi demeyin, diyen Rotstein titreyerek Visto'ya döndü. Size anestezi yapmam gerekecek, ne dediğimi anlıyorsunuz, değil mi ?
- Ne istiyorsan yap, ama bu işi bitir.
Yüzü terden sırılsıklam olmuş Visto dişlerini sıktı, gözlerini acıdan sızlayan bacağına dikti. Rotstein dolaba yaklaştı, titreyen , ellerle bir şırınga ve küçük bir şişe çıkardı. Doldurduğu şırıngayı Visto'nun sağ koluna sapladı.
- Gevşemeye çalışın Bay Visto. Birkaç saniye sonra, hiçbir şey hissetmeyeceksiniz.
ı 02:15
Kursk FBÎ'ın 7. Cadde üzerindeki misafirhanesine vardı, asansöre bindi, dairesinin kapısını açıp masa lambasını yaktı. Seyahat çantasından, hiç dokunmadığı Stoliçnaya şişesini çıkardı, şişeyi açıp bardağa bolca votka doldurdu. Oturdu, bardağı bir dikişte boşalttı, Lazarev'in verdiği New York Konsolosluğu numarasını çevirmeden önce bardağı yeniden doldurmak üzereyken, cep telefonu çaldı.
- Kursk.
- Binbaşı ? Ben Suslov.
- Benimle bir daha konuşmak istemediğini söylememiş miydin?
- Doğru. Ama bu gece D.C.'den, Görev denen adam hakkında bilgisi olabilecek biri aradı beni. Sorular sorduğumu öğrenmişler.
Kursk oturduğu yerde doğruldu.
- Seni arayan kim ?
- Tanımazsınız Binbaşı. Buluştuğumuzda söylerim. Buluşabilir miyiz ?
- Nerede istersen.
- Öyleyse, adresi yazın. Sizi yarım saat sonra oradan alır, adama götürürüm. Hem Kursk...
- Ne var?
- Bu ikimizin arasında. Peşimde FBİ'dan ya da büyükelçilikten kimse görmek istemiyorum, tamam mı ? Zaten başımı yeterince derde soktum.
02:45
Sekiz blok ötede, Dr. Rotstein'ın özel kliniğindeki Benny Visto'nun durumu gerçekten kötüye gidiyordu. Rotstein'ın dizini ameliyat etmesinden iki saat sonra tekrar bayılmıştı. Kan basıncı düşmüş, soluğu hırıltıya dönmüş, doktorun tüm çabasına rağmen, kanama yeniden başlamıştı. Dışanda, omzuna dikiş atılıp sarılmış, bekleme odasında oturan Frankie, Rotstein'ın sesini duyunca içeriye girdi.
-Yine ne bok var?
- Elimden geleni yaptım, gerçekten yaptım, derken, Rotstein asabiydi. Ama kanama yeniden başladı. Hastaneye gitmesi gerektiğini söylemiştim.
Frankie endişeyle baktı, Visto'nun yüzünün terle kaplı olduğunu, inleyerek bir taraftan diğerine döndüğünü gördü. Rotstein'ın pansumanı kaldırdığını, Visto'nun dikilmiş dokularına, dikişlerden sızan kan dereciklerine bakıp, kafasını salladığını fark etti. Frankie midesinde bir ekşilik duydu, iğrenerek başını çevirdi.
- Çok mu kötü ?
- Çok kötü. Belki bacağını kaybedecek. Sizi uyarmıştım...
- Benny? dedi Frankie.
Visto'nun gözleri açıldı. Bir an için, kuzenini tanımamış gibiydi.
- Neler oluyor Frankie ?
- Seni hastaneye götürmek zorundayız Benny, anlıyor musun? Visto hırsla Frankie'hin eline sarıldı.
- Hayır... hastane mastane yok, duyuyor musun? Aynasızlar yıllardan beri bir açığımı kolluyorlar. Şimdi beni onlara gümüş bir tepsi içinde sunmak mı istiyorsun? Neler olduğunu bir öğrenirlerse, peşimi bırakmazlar...
Arkasına yaslandığında gözleri yeniden kapandı. Frankie umutsuzca doktora döndü.
- Tanrı aşkına, tanıdığın bir cerrah yok mu ? Yardım edebilecek biri ? Karşılığı neyse veririz.

- Size birini önerebilecek olsam da sorun para değil, Bay Tate. Kaldı ki önereceğim kimse de yok. Size daha önce de söyledim, bu iş için özel aletler, uygun bir ameliyat ortamı gerekiyordu. Elimden gelecek tek şey, bir iğne daha yapmak ve kanamayı durdurmaya çalışmak.
- Öyleyse, yap.
- Ama bu da başarısız olursa, sorumluluk kabul etmem... Frankie öfkeden patlayacak gibiydi.
- İşte bunda yanıldın Doktor. Eğer Benny giderse, sen de onunla gidersin, anlaşıldı mı? Bunu bir vaat olarak kabul et.
Kursk, taksiden Dupont Meydanı'nın yakınında indi. Meydanda, sabahın o karanlık saatinde, gelip geçen birkaç taksiden başka kimse yoktu. P Caddesi'ne, Suslov'un restoranının bulunduğu yerin yakınına doğru yürüdü, sonra aldığı adrese uyarak bir sokağa saptı, kavşağa ulaşıncaya kadar ilerledi, sağa döndü, sonunda kırmızı tuğlalı özel bir evin önündeki kaldırımda beklemeye başladı.
Yaklaşan ayak sesleri duydu. Sağdaki yoldan bir gölgenin yaklaştığını gördü. İlk önce, gelenin Suslov olduğunu sandı, ama gölge yaklaşınca, sokak lambasının ışığında adamın yüzünü gördü. Genç, iriyarı biriydi gelen, yanağında da çirkin bir yara izi. Kursk tetikteydi. Adam Rusça konuştu.
- FSB'den, Binbaşı Kursk?
- Sen kimsin ? diyen Kursk'un eli, otomatik tabancasını çekmeye hazır, paltosunun düğmesindeydi.
- Şimdilik kim olduğumun bir önemi yok Binbaşı. Sizi ilgilendirecek bir şeyler biliyorum.
Birden, Kursk'un sağındaki aralıktan iki gölge daha belirdi. Cebindeki tabancayı çekmeye fırsat bulamadan ensesinde keskin bir sızı duydu, omuriliği hançer saplanmış gibi kasıldı. Bir motor sesi duyuldu, aralıktan bir araba çıktı. Kapkara, pırıl pırıl bir Chrysler. Arabanın arka kapısı açıldı. Kursk kaba bir şekilde arka koltuğa itildiğini hissetti. Saldırganları uzaklaştırmak, kurtulmak için debelendi, ama yumruklar yağmur gibi yağdı, ensesinin köküne inen darbeyle gözleri karardı.
73
Washington, D.C. 00:45
Gazetecilik alanında dünyanın en güçlülerinden biri olmak üzere yayın hayatına kalitesiz kâğıda basılı dört sayfayla 1877'de başlayan Washington Post'un tarihi, Amerikan siyasetinin en karanlık köşelerine ışık tutan gerçekle doludur. On yıllar boyunca Post muhabirleri Amerikan hükümetlerinin üstünü örtmeye çalıştığı bir sürü olayı halkın gözü önüne sermiştir. Bu muhabirlerden ikisi olan Woodward ve Bernstein, başkanın Watergate Skan-dalı'nda payı olduğunu ortaya çıkararak, Nixon'in görevden uzaklaştırılmasına neden olmuşlardı.
Gece editörü Barney Redmond Woods hayatının otuz yılı aşkın bölümünü gazetecilikle geçirmiş, elli altı yaşında, kır saçlı, tecrübeli biriydi. Sabahın o erken saatlerinde çalışma masasmm arkasına oturmuş, geceden beri ülserini azdırmaktan başka bir şeye yaramayan, kim bilir kaçıncı kahvesini yudumluyordu. Gazete ikiye çeyrek kala baskıya verilecek, yarım saat sonra da baskı makineleri dönmeye başlayacaktı, Woods yine de mutlu değildi; dahası gergindi. Vardiyası öğleden sonra üçten geceyansına kadardı, o yüzden çoktan evde olması, az sodalı viskisiyle gevşemesi gerekiyordu, ama hâlâ şu kahrolası bürodan ayrılamamıştı.
- Nikki, seninki sadece bir his, hepsi bu. Eğer bir şey yayımla-yacaksak, bana somut bilgiler vermen gerekir.
Karşısındaki koltukta oturan Nikki, Barney Woods'a aynı şeyleri iki saatte üçüncü kez anlatmaktan, sesinin kısıldığını hissetti. Yaralı olması da işleri kolaylaştırmıyordu tabiî, sargılı kolu zonkluyor, başı ağnyor, her konuştuğunda yüzündeki çürükler acıyordu. Hastaneden ayrılmadan önce, hemşirelerden ağn kesici istemediğine pişmandı. İlaçların etkisinin geçmesinden beri, dört saattir her yaranın, her çürüğün sızısını duyuyordu. Korido-run ucundaki kadınlar tuvaletindeki aynada yüzüne baktığında, şok geçirmişti: alnının çevresindeki pansuman, şiş surat ve sargılı kol, yüzündeki ince kesikler ve dikişlerle, kafa kafaya bir çarpışmadan kurtulmuş bir kazazedeyi andınyordu.
- Tamam, duman var, ama ateş nerede ? dedi Woods. Ateşi görmem gerekiyor Nikki. Şu ana kadar da göremedim.
Nikki, adam haklı diye düşündü. Tek söyleyebileceği D.C.'de çok tuhaf bir şeyler olduğunu hissetmesiydi, ama bu da bir yere vardırmıyordu. Son beş saatini telefonda geçirmişti: Polis tatbikatı hakkında doğrudan sorular sormak ve kuşkularının nedenini araştırmak amacıyla,

polis müdürünü evinden ve işinden altı kez aramıştı. Polis müdürü onunla konuşmak istemiyor olacak ki, karısı ne nerede olduğunu, ne de onunla nasıl temas kuracağını söylemiş, nazikçe ama kararlı bir sesle metropol polisinin halkla ilişkiler bürosunu -Brad Stelman'ın bölgesi- aramasını söyleyerek telefonu kapatmıştı. Polis merkezini aradığında, aynı baştan savmacılıkla karşılaşmıştı: "Özür dilerim Hanımefendi, ama yarın çalışma saatleri içinde arayın. Şu anda burada sorunuza cevap verecek kimse yok."
Ordunun halkla ilişkiler bürosunu arayıp, yeniden Binbaşı Craig'le konuşmaya çalışmıştı. Craig'in izinli olduğunu söylemişler ve hattı bir başkasına aktarmışlardı. Yüzbaşı Tore, Nikki'nin D.C.'deki birlik hareketleri konusundaki sorusunu nazikçe dinlemişti, ama bu konuşma da bir sonuca varamamıştı. Tore bu işle Binbaşı Craig'in ilgilenmesi gerektiğini ısrarla tekrarlamış, binbaşının ertesi gün öğleden sonra bürosunda olacağını, isterse ona Nikki'yi aramasını söyleyebileceğini anlatmıştı. Ordu yine başından savıyordu onu.
Belediye başkanının bürosunu aradığında da aynı direnmeyle karşılaşmıştı: polis ve ordu tatbikatları hakkında hiçbir bilgileri yoktu, onun için her iki kurumun halkla ilişkiler bürolarını araması, sorularını onlara sorması gerekiyordu. Sonunda öfkeli, umutsuz ve ağn kesici yokluğunda, acılar içindeydi. Geçirdiği sarsıntı da tüy dikiyordu, kendini güçsüz hissediyor, başı iki uyku hapı alıp yattıktan sonra birden uyandırılmış gibi ağnyordu. Bütün bunların arasında, endişeyle kıvranarak saat başı annesini aramıştı. Daniel'ın durumu istikrarlıydı, iki kere uyanmıştı. Haberleri alınca, sevinçten ve duyduğu rahatlamadan gözleri dolmuştu, ama şu anda yamnda olmaması da ayrı bir işkenceydi.
- Ya FBİ Genel Merkezi'nin önündeki bomba, Barney ? Ya o patlama?
- O hikâyeyi dün yayımladık, ülkedeki her gazete, televizyon ve radyo istasyonu gibi, bugün de devam edeceğiz. Federallerin resmî açıklaması hâlâ değişmedi. Patlamadan adı bilinmeyen bir vatansever grubu sorumluymuş.
- Ne gibi kanıtlar veriyorlar ?
- Nikki patlama sadece yirmi dört saat önce oldu ve soruşturma da ancak başlatıldı. Federallerin sonuç almaları için zaman gerek. On adamım bu işin üzerinde çalışıyor. Burada neden oyalandığımı sanıyorsun? Eğer bir şey çıkarsa, haberim olsun istiyorum.
- Her şey bir şekilde birbirine bağlı Barney, dedi Nikki hırsla. D.C.'deki birlikler, havaalanındaki askerî faaliyet, polis tatbikatı, bana gösterilen tepkiler...
Woods kafasını salladı, ayağa kalkıp pantolonunu düzeltti.
- Bu anlattıkların iyi bir komplo teorisi bile değil Nikki. Sadece bir duygu, kanıtlayabileceğin hiçbir şey de yok. Tanrım, bütün bu yıllar boyunca insanların içgüdülerine dayanarak çıkardıkları, sonra da hiçbir işe yaramayan her ipucu için on sent almış olsaydım, şu anda kendi yatımda, Karayipler'de kemiklerimi ısıtıyor olurdum...
- Peki, ya Brad Stelman'ın anlattıkları? Ona ne diyorsun?
Stelman'ın kız kardeşinin evini aramıştı. Kız kardeşi de akşamüstü beşte bürosundan telefon ettiğinden beri Stelman'dan haber almadığını söylemişti. Nikki kardeşi ararsa kendisiyle temasa geçmesini söyleyen bir not bırakmış, sonra da Stelman'ın dairesinin bulunduğu yere gitmiş, yoldayken de adamın hem ev hem de cep telefonunu aramıştı. Bir cevap alamadan. Kapının zilini çaldığında da öyle. Beş dakika sonra, neredeyse paranoyaya yakalanmış gibi, sokakta Stelman'ın apartmanını gözetleyen bir araba ya da minibüs aranmış, ancak kuşkulu birine rastlamamıştı.
- Dün akşam izlenmiş olmasına ne diyorsun ? Telefonlarının dinlendiğini düşünmesine ?
- Bunlar somut gerçekler değil Nikki. Sen aksini kanıtlayana kadar Stelman'ın hisleri sadece.
- Peki, onu izleyenler tarafından kaçırılmış olamaz mı?
- Nikki, Tanrı aşkına, adam sadece son sekiz, dokuz saatten beri kayıp. Kaçırıldığını da nereden çıkarıyorsun ? Herhangi bir yerde olamaz mı? Bir kadınla beraberdir ya da bira içiyordur... Woods kafasını salladı. Her şeyi konuştuk Nikki, bir çeşit komplo olduğunu, kentten birtakım kötü kokular yükseldiğini düşündüğünü biliyorum, ama...
- Sen düşünmüyor musun ?
Woods içini çekti, masayı dolanıp elini hafifçe genç kadının omzuna koydu.
- Bak Nikki, Daniel'ın başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Sana olanlara üzüldüğüm gibi. Baskı altında olduğunun farkındayım. Bu durumdayken bile işinin başına dönmek için, Daniel'ın başucundan ayrılman da bu işte ciddi olduğunu, son derecede kararlı olduğunu gösteriyor; ne bileyim, belki de büyük bir şey yakaladın. Bunun ne anlama geldiğini şu anda gerçekten kestiremiyorum. Belki sen haklısın. Belki de yıllar boyu yakalayabileceğimiz en büyük

hikâyenin üzerinde oturuyoruz. Ama elimize kanıt geçene, neler olup bittiğini öğrenene kadar, okuyucuya verebileceğimiz tek şey, örtülü imalar. Bu da habercilik değil Nikki. Bunun adı, spekülasyon. Spekülasyona dayalı haber üretemeyiz.
- Oğlum yoğun bakımda yatıyor, on üç de ölü var. Daha ne istiyorsun Barney? Daha fazla ceset mi? Ya yeni bir patlama olur da, daha fazla insan ölürse ? Neler olup bittiğini öğrenmek, bu kente karşı borcumuz, gerçekten de görevimiz bu olmalı.
Woods cevap olarak elini kırışık dolu yüzünden geçirdi, koltuğuna çöker gibi oturdu. Bir süre şakaklarını ovuşturdu, sonra ellerini masanın üzerine koydu.
- Peki, bak, sana ne yapacağımızı anlatayım. Belediye başkanıyla ve metropol polisinde tanıdığım üst düzey yöneticilerle şahsen konuşacağım. Bir olta atacak, bana anlattıklarını da ekleyip, komplo kokusu aldığımızı söyleyerek nasıl bir tepki alacağıma bakacağım. Eğer endişelendikleri ya da bir şeyleri saklamak istedikleri hissine kapılırsam, işin üzerine gideceğiz.
- Ne zaman arayacaksın ?
- Bu gece. Şimdi. Al Brown uykusunun içine ettiğim için beni çok sevecektir, polisteki arkadaşlarım da öyle, ama ne yapalım. Buna karşılık, senden de benim için bir şey yapmanı isteyeceğim.
-Ne?
- Hastaneye dönmeni. O küçük çocuğun yanma git, onunla kal. Olman gereken tek yer, orası. Bir şey çıkarsa, seni aranm. Woods saatine baktı, bir an düşündü. Belki de deneyebileceğim bir nokta daha var. Başka birini, Beyaz Saray'da çalışan bir arkadaşımı da uyandırabilirim. Onu zaten başka bir konu için aramak zorundaydım, belediye başkanına ve ötekilere attığım oltayı ona da sallayacağım. Adamı yıllardır tanıyorum. Korktuğunu ya da bana söylemek istemediği bir şeyler bildiğini hissedersem, işe başlarız. Sana gelince, hemen hastanenin yolunu tut.
- Önce, Brad Stelman'ı bulmaya çalışacağım. Birkaç telefon
görüşmesi yapmam da gerekiyor.
- Tanrım, bir duvarla konuşuyorum, diye homurdandı Woods. Nikki'nin yapması gereken bir şey daha vardı, ama bunu
Woods'a anlatmak istemiyordu. Sözünü tutacak, Jack'in söylediklerini kimseye anlatmayacaktı, ama yine Jack'le konuşmak istiyordu. Hastanedeyken, üzerinde çalıştığı konu hakkında asıl gerçeği söylemek üzere olduğu hissine kapılmıştı. Bu kez biraz daha ısrar ederse, belki de gerçeğin ne olduğunu öğrenebilirdi. Nikki ayağa kalktı.
- Beyaz Saray'daki arkadaşmla ne konuşacaktın ? Onu neden arayacaktın ?
- Son derece saçma bir şey için, dedi Woods. Bu akşam Ortadoğu'dan çok sayıda askerin çekilmesiyle ilgili bir haber aldım. Kimse neler olduğunu bilmiyor gibi.
Washington, D.C. 04:00
Adam yatakta yatıyor, ama bir türlü uyku tutmuyordu. Yataktan kalktı, ropdöşambrını giyerek pencereye yaklaştı, endişeyle Washington'un ışıklarına baktı. İşin sonuna bu kadar yaklaşmışken, şimdi de bu...
Bir saat önce, klonlanmış cep telefonundan Amerikalı askerlerin İsrail'e nakledildiği haberini vermiş, sonra da yatağına uzanmıştı. Mesajını "açık" olarak, çok tehlikeli bir yoldan geçmek zorunda kalmıştı, ama başka seçeneği yoktu; onun için konuşmayı olabildiğince kısa tutmuş, söyleyecekleri biter bitmez de telefonu kapatmıştı. Adamla yüz yüze bir buluşma ayarlayacak zaman yoktu; evden yalnız ayrılmakta ve gizli servis korumalarını almamakta ısrar etse, kuşku çekmiş olurdu. Mesajını açık olarak iletmek iki tehlikeden daha zararsız olanıydı, klonlanmış telefon bir nebze güven veriyordu. Oysa o andan beri endişeden uyuyamamış, Ebu Haşim'in haberi aldıktan sonra göstereceği tepkiyi düşünüp durmuştu. Bu olanlar, son dakikada tekerleğe sokulmuş bir çomak gibiydi. Kimsenin tahmin edemeyeceği sürpriz bir gelişme. Yine de her şeyi bozabilecek bir gelişme.
Soru. Haşim başkanın taleplerine kesinlikle uymasını ve tüm bölgeyi Amerikalı askerlerden arındırmasını mı isteyecekti, yoksa birliklerden büyük bir bölümünün İsrail'e nakledilmesini itirazsız kabul mü edecekti? Haşim'in ısrar edeceğini, birliklerin İsrail'den çıkarılmasını isteyeceğini tahmin ediyor, bu da onu ra-
hatsız ediyordu. Ebu Haşim'in kişiliğini biliyordu. Bu haberler onu öfkelendirecekti. Bu taktiği Amerika'nın haince bir hareketi olarak görecekti. Daha da ürkütücü olanı, öfkeyle her şeyi yapmaya hazır olmasıydı; ya isteklerini artıracak ya da bombanın derhal patlatılacağı tehdidini savuracaktı. Adam mesajında ılımlı olmayı önermişti, ama hâlâ korkuyordu. Bu durum, herhangi bir biçimde sonuçlanabilirdi. Titreyen elini alnına götürdü.

Sona bu kadar yaklaşmışken...
Onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Ebu Haşim'in başkana, zaman geçirmeden cevap vereceğinden kuşkusu yoktu. Bu durumda da Beyaz Saray'dakiler Haşim'in bu haberi nasıl bu kadar çabuk aldığını sorgulamaya başlayacaklardı. Adam bilgi vermekle, kendini açığa çıkma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktığının farkındaydı. Bu yüzden, Haşim'e birliklerin İsrail'e nakledildikleri haberini öğrendiği yeri, kuşku uyandırmayacak bir yoldan açıklamasını önermişti. Haşim'in bu öneriyi ciddiye alması için, Tann'ya dua ediyordu. Yoksa, başının büyük derde gireceği açıktı.
Başı zonkluyordu. Yatağa doğru yürüdü, komodinin çekmecesinden Tylenol şişesini çıkardı, bir bardak suyla iki hap yuttu. Tehlikeli yolculuğu yakında sona erecekti, ama geçmiş tecrübelerinden de bildiği gibi, bir işin sonu hep güç olurdu. Geriye sekiz saat kalmıştı ve bu saatlerin hiçbirini uykuda geçiremeyeceğinden emindi. Kafası gereğinden fazla düşünceyle, endişeyle doluydu. Onu motive eden umutlan, düşleri, dünya görüşü doğruydu. Kişisel bedeli ne olursa olsun, direnmiş, bu işi sonuna kadar götürme kararım değiştirmemişti. Yapacak başka bir şey de kalmamıştı, işin ucundak-Mer çok önemliydi artık. Artık hiçbir şey kararım değiştiremezdi. Yine de önündeki sekiz gergin saati düşünürken ürperiyordu. Rastlantılarla dolu bu sekiz saat, yüz binlerce insanın hayatım tehlikeye sokabilirdi. Titreyerek komodinin üzerindeki saate baktı.
04:10
Kıyamet Günü gerçekten ve tüm gücüyle başlamıştı.
Washington, D.C. 03:50
Benny Visto, Harold Rotstein'ın kliniğindeki ameliyat masasının üzerinde, tümüyle hareketsiz yatıyordu.
- Ne durumda? diye soran Frankie masanın öbür ucunda durmuş, elinde stetoskopla Visto'nun göğsünü dinleyen Rotstein'ı izliyordu.
- Yaşıyor, ama belli belirsiz, durumu hâlâ çok kötü, derken Rotstein'ın sesi titriyordu. Galiba kanama yeniden başladı.
- O yaptığın iğne ne oldu ?
- Bir... bir işe yarayacağını söylemedim Bay Tate. İnanın bana, elimden gelenin en iyisini yaptım.
- Bana Benny'nin ölmek üzere olduğunu mu söylüyorsun ?
- Şu anda değilse bile, eğer hemen hastaneye götürmezseniz, çok yakında ölecek, derken Rotstein'ın sesi hâlâ titriyordu. Üzgünüm, Bay Tate, ama...
- Kahrolası çeneni kapa, diyen Frankie bir anda karanm verdi ve doktorun yakasına yapışıp kapıya doğru itti. Telefonu al ve bir ambulans çağır.
Rotstein endişeliydi. Bir ambulans, polis ziyareti de dahil, bir sürü sorun yaratabilirdi.
- İyi ama, kanunla başım derde girer... hem üstelik, Bay Visto hastane istemediğini...
- Benim istediğim, Benny'nin yaşaması. Şimdi git ve ambulansı çağır.
- Onu hastaneye siz götürseniz ?
- Sana söyleneni yap, Doktor!
Frankie Rotstein'ı kapıdan dışarıya itti. Kuzenine bakmak için masaya döndüğünde elleri titriyor, ağlıyordu.
- Sana bir şey söyleyeceğim Benny, dedi. Bu işi yapan herifi bulacağım. Tanrı şahidimdir, bu dünyada tek yapacağım iş bu olsa, yine de bulacağım.
Washington, D.C. 03:10
Siyah Chrysler, Massachusetts Caddesi'nden aynlıp Capitol çevre yoluna saptı. Bir çukura girdiğinde, Kursk kendine geldi, toparlanmaya çalıştı. Araba, aydınlatılmış Capitol binasının yanından geçerken sersemlik hissediyor, bakışlarını bir noktada toplamakta zorlanıyordu. Başı dönüyor, sesi boğuk boğuk çıkıyordu.
- Siz... siz kimsiniz? Beni nereye götürüyorsunuz?
- Kes sesini, dedi biri Rusça.
- Meraklanma Binbaşı, çok yakında öğreneceksin, diyerek güldü diğeri.
Arabanın karanlığında, sersemliğin pençesindeki Kursk çevresindekilerin yüzlerini seçemiyordu, ama belirgin aksanlarını tanımıştı. Moskovalı sert çocuklardı hepsi de. Gürcü ya da Çeçen değil, Rus. Sisler içinde, buz gibi bir ürpertiyle sarsıldı: Yudeniç'in adamları.
Araba birden trafik ışıklarında durdu. Kursk umutsuzca kapı tokmağını aradı. Her taraftan eller uzandı, bir yumruk suratında patladı, sonra da biri ceketinin yenini sıvadı.

- Direnme Kursk. Zaten işin bitik.
Koluna bir şırınganın saplandığım hissetti, hemen ardından güçlü bir ilaç damarlarına yayıldı. Kursk kendini kaybetti, gözleri kapandı, vücudu kasılıp sırtüstü devrildi.
74
Chesapeake 03:50
Muhammed Raşid, Plymouth'u sahil yolu boyunca sürdü. Yolun sonuna geldiğinde durdu, motoru susturdu. Chesapeake Kör-fezi'nden serin bir rüzgâr esiyor, yıldızlar parlıyordu. Evin yirmi beş kilometre ötesindeki Plum Burnu'ndan geçmişti, arabadan inerken gözleriyle çevreyi araştırdı.
Sahil ıssızdı, rüzgârın ve dalgaların sesinden ve soğumakta olan motorun çıtırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Beklediği gibi, görünürde ne bir araba ne de ondan başka biri vardı. Burayı altı hafta önce seçmiş, yeterince ıssız olduğundan emin olabilmek için beş altı kere de gelmişti. Sağında, yaklaşık dört yüz metre ötesindeki evin ışıklan görülüyordu. Bir tehlike oluşturmayacak kadar uzaktı, ama ormandaki çatışmadan beri çok daha dikkatli davranmakta kararlıydı. Çevresini araştırdığı ve yaklaşan bir araba sesi duymaya çalıştığı beş dakikadan sonra Plymouth'a geri döndü.
Sırt çantası yan koltuğun üzerindeydi, iletişim "aralığı" da saat dört ile beş arasına ayarlanmıştı. Çantadan dizüstü bilgisayarını çıkardı, uydu antenini açıp bilgisayara bağladı, anten kablosunu açıp anteni arabadan birkaç metre öteye, toprağın üzerine yerleştirdi. Sonra şoför koltuğuna oturdu, kapıyı açık bırakıp bilgisayarı çalıştırdı. Ekran açıldı, Windows programı yüklenmeye başladı. Antenin gerektiği gibi ayarlanması birkaç saniye sürdü, daha sonra raporunun özetini yazdı, yazdıklarını gözden geçirip bir şey eklemek gerekmediğini anlayınca, "gönder" düğmesine bastı. Sinyal iki saniyeden daha kısa bir sürede gitti.
Bir saat önce cep telefonuna gelen mesaj Beyaz Saray'daki adamına aitti, birliklerin İsrail'e nakledildikleri haberinden huzursuz olmuştu. Sona bu kadar yaklaşmışken, Amerikalılar hâlâ oyun oynamaya çalışıyordu. Öfkeden köpürüyordu. Böylesine hilelerle ateşle oynayacak kadar çılgın olmalıydı Amerikalılar; Ebu Haşim'in cevabının acımasız olacağını umuyordu.
Raşid sabah yedide, bir sonraki iletişim aralığında cevap alacağından emindi. Dizüstü bilgisayar ile uydu antenini yazlık eve yerleştirecekti. Cevap her şeyi belirlerdi. Bilgisayarını kapattı, uydu antenini katladı, her ikisini de sırt çantasına yerleştirip çantayı yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. Yazlık evden aynlmadan önce, kahvesine kristale benzer parçacıklar karıştırmıştı. Bu sıvıyı içmek gücünü artırmış, en azından gelecek yirmi dört saati uyanık geçirmesine yetecek enerjiyi vermişti.
Gorev'in Visto'yla yaşadıkları onu huzursuz ediyordu. Ya Visto doğruca polise giderse ? Ya polis minibüsü ve üniformaların ayrıntılarını anlatırsa? Güvende olmak için, belki de polis minibüsü kullanma fikrinden vazgeçmesi gerekecekti. Neyse, buna sonra karar verebilirdi.
Şimdilik tek düşüncesi, İsrail konusuydu. Bu yüzden, Beyaz Saray'daki çılgınlar başkentlerinin yok olmasına yol açabilirlerdi. Şaşırarak bunu düşünmekten ürkmediğini fark etti. Eğer Amerikalıları cezalandırmak için ölmesi gerekiyorsa, demek Allah'ın dediği buydu.
Washington, B.C. 03:45
Siyah Chrysler, Capitol çevre yolundan ayrıldı. On dakika kadar sonra, araba D.C.'nin sekiz kilometre dışında, iç karartıcı bir sanayi mahallesinin ortasındaki yıkık bir deponun arkasındaki park yerine giriyordu. Adamlar arabadan çıkarıp sürüklediklerinde, Kursk hâlâ baygındı.
Şoför ile yanındaki adam önden koştular, ağır demir kapıların kilitlerini açtılar, depoya girip ışıklan yaktılar. Neonların aydınlığı depoyu ışığa boğdu. Depo leş gibiydi ve buz gibi soğuktu, etrafta bir sürü ambalaj sandığı vardı, neon lambalarından birinin altına da sağlam görünüşlü bir tahta koltuk yerleştirilmişti. Adamlar Kursk'u binanın içine sürüklediler, koltuğa atar gibi oturttular, kollarını iplerle koltuğun kolluklarına, ayak bileklerini de koltuğun ayaklarına sıkıca bağladılar.
Kursk'u Dupont Meydanı'nın ötesinde karşılayan yüzü yaralı genç hiçbir şey olmamış gibi bir sigara yaktı, sonra ellerini ceple-
rine götürerek Kursk'un üzerinden aldığı beylik tabancayı, cüzdan ve cep telefonunu tahta sandıklardan birinin üzerine fırlattı. Arkadaşlarından birine seslendi.
- Kaynak lambasını hazırla, arabadaki copu da getir.
- Ötekiler geldi, Andrey.
Yüzü yaralı adam döndü, deponun arkasında, usulca duran iki arabanın ışıklarını gördü. Her arabadan birkaç kişi indi.

- Galiba, binbaşıyı uyandırmanın zamanı geldi.
FBÎ Genel Merkezi 01:55
Collins, Hoover binasından Nikki'nin cep telefonunu aradı. Telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı. -Alo? Hat kötüydü, Collins Nikki'nin sesini zor duyuyordu.
- Nikki, benim. Beni duyabiliyor musun ?
- Bir dakika bekle... Pencerenin yanına yaklaşayım, hat berbat. Birkaç saniye sonra Nikki'nin sesi, bu kez çok daha net, yeniden duyuldu.
- Beni şimdi duyabiliyor musun ?
- Duyuyorum. Neler oluyor Nikki? Hastaneyi aradım...
- Neredesin ? diye araya girdi Nikki.
- Hoover'da.
- Benimle buluşman gerek Jack. Şu anda Posadayım, birkaç yere daha telefon etmem lazım, ama sonra buradan bir süre ayrılabilirim. İki saat sonra buluşabilir miyiz?
- Nikki, gelemem sevgilim. Gırtlağıma kadar işe battım. Sen bana neler olduğunu söyle. Hastaneden neden aynldm? Daniel'ın yanında kalmak istediğini sanıyordum... Bilmem gereken kötü bir şey mi oldu?
Bir sessizlik.
- Şimdi anlatamam, telefonda, anlatamam, dedi Nikki. Buluşmamız gerek Jack. Lütfen, çok önemli.
Collins içini çekti, içinden bir ses Nikki'nin geçen akşam restoranda konuştukları konuya girmek istediğini söylüyordu.
- Nikki, eğer daha önce konuştuklanmızsa, sana söylemiştim, daha fazla aynntıya giremem. Onun için, lütfen ısrar etme.
Bir sessizlik daha. Sonra, Collins kanım donduran kelimeleri duydu.
- Bana doğruyu söylemedin, değil mi ? Bana gerçekte neler olduğunu anlatmadın. Bu kez gerçekten konuşmamız gerek, Jack.
Washington, D.C. 03:50
Kursk yüzünde patlayan yumruğun etkisiyle, sıçrayarak kendine geldi.
- Uyan!
Çenesinde keskin bir tokat daha patladı, Kursk'un başı yana devrildi. Ağzında kan tadı vardı. Başı döndü, aklı karıştı, yeniden kendine gelene kadar birkaç saniye geçti.
- Güzel. Yeniden yaşayanların ülkesindesin demek.
Kursk gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını odaklamaya çalıştı, üzerine doğru eğilmiş yüzü yaralı genci, yanındaki arkadaşını, arkada da ötekileri gördü. Ondan sonra gördükleri kanını dondurdu. Adamın arkadaşı portatif bir kaynak lambasının düğmeleriyle oynuyor, lambadan çıkan lastik hortumlar biraz ötedeki asetilen tüpüne doğru gidiyordu. Yaralı yüzün sağ elinde lastik bir cop vardı.
- Beni duyuyor musun, Kursk ?
- Sen... sen kimsin?
- Hiç kafanı yorma. Matvey Yudeniç adını hatırlıyor musun ? Kursk hâlâ darbelerin etkisindeydi, adı duydu, bu adı duymayı
bekliyordu, ama bir şey demedi.
Yaralı yüz arkadaşına bakıp başını salladı.
- Bakalım bu hafızasını yerine getirecek mi ?
İkinci adam cebinden bir çakmak çıkardı, kaynak lambasının ucuna yaklaştırıp ateşledi. Lamba kırmızıya kesildi, kırmızılık yoğun bir maviye dönüştü.
- Parmaklarla başla, teker teker. Bakalım, dili çözülecek mi? Kursk debelenirken, kaynak lambasını tutan adam ilerledi. -Dur!
Gölgelerin arasından bir adam çıkmıştı. Kursk neonların körel-tici ışığı altında adamın yüzünü göremiyordu, ama sesindeki kararlılığı duymuştu.
- Bana on dakika verin. Baş başa, dedi adam Rusça. Yaralı yüz başını salladı. Arkadaşı kaynak lambasını söndürüp yere bıraktı, ötekilerle birlikte çıkıp gitti.
Biraz önce konuşan adam yavaşça gölgelerin arasından çıktı.
Cebinden bir mendil çıkarıp eğildi, Kursk'un dudaklanndaki kanı sildi.
- Sen kimsin ?
Adam soruyu duymazdan geldi.

- Şu yaptığın iş, pek keyifli değil Binbaşı. Üstelik tehlikeli bölgelerde dolaşıyorsun. Seni buraya getiren adamlann, seni öldürmek istediklerinin farkmdasm, değil mi ? Buna bir şey yapamam. Ama sorduğun sorular var ya Binbaşı. Seni öldürmeden önce, bu sorulan neden sorduğunu öğrenmek istiyorum. Nikolay Görev admda biri hakkında sorular soruyorsun.
- Sen kimsin ?
- Adım İşim Razan.
75
FBI Genel Merkezi Washington, D.C. 03:40
FBİ Başkan Yardımcısı Matthew Cage kendini on yıl yaşlanmış hissediyordu. Güneş yanığı yakışıklı yüzü solmuş, endişeli kırışıklarla kaplanmış, gözleri son üç günde bulabildiği on iki saatlik huzursuz uykuyu kanıtlar gibi kızarmış, batar olmuştu.
- Daha fazla çaba sarf etmeliyiz, Tom. Elimizdeki her sopayla, karşımıza çıkan her çalılığı araştırmak zorundayız. Önümüzde sadece sekiz saat kaldı. Dürüst olalım ki daha da az.
Karşısındaki koltukta oturan Tom Murphy, Son üç günde ne bok yediğimizi sanıyorsun ? diye düşündü.
- Saygısızlık olarak almayın, efendim, dedi Murphy. O çalıları tek bir yaprak kalmayıncaya kadar dövdük. D.C.'deki her sokağı, her aralığı arşınladık, bildiğimiz her sabıkalıya, pezevenge, yankesiciye, orospuya ve kalpazana baskı yaptık. Her bulduğumuz kara deliğe ışık tuttuk. Kuşkulu olduğunu düşündüğümüz her depoyu, içinde kimyasal saklanabilecek her binayı aradık. Herkes elinden gelenin en iyisini, hatta fazlasını yaptı. Yoruldular, bitkin düştüler. Onları biraz daha itersem, adamları buradan sedyelerle taşımak gerekir.
Cage umutsuzluğunu göstermek istercesine ellerini masaya vurdu. Ayağa kalkıp ensesini ovuşturdu, ensesindeki gerginliği yatıştırmaya çalışarak odayı arşınladı. Ensesi öylesine ağnyordu ki, boynu kopacak gibiydi. Sadece son iki saatte Beyaz Saray'dan altı, genel merkezden de dört kez telefon etmişler, araştırmaların ne aşamada olduğunu sormuşlardı. Bu ısrarları onu iyice bitiriyordu. Şu dakikada tek istediği bir yatağa uzanmak, üzerine bir battaniye çekip bir hafta uyumaktı.
- Beni en çok kudurtan ne, biliyor musun? dedi D.C.'nin ışıklarım göstererek. O pezevenkler oralarda bir yerde. Oradalar ve
bizim elimizde, bulabildiğimiz her imkân -binlerce ajan, tonlarca malzeme, muhbirlere verilecek keseler dolusu para- var, yine de en ufak bir iz yakalayamıyoruz. Sence bunun anlamı ne ?
- Ne kadar yetersiz olduğumuz, dedi Murphy yorgun. Ya da onların ne denli iyi oldukları.
- İşte bu. Benim mantığıma göre, bir yerlerde ağzını sıla tutan biri olmalı. Bunları tanıyan birileri olmalı. Onları görüp, bir alışverişte bulunmuş, sokakta yanlarından geçmiş, benzin istasyonunda benzin vermiş, erzak satmış, taksiyle götürmüş, hatta bir iş ilişkisine girmiş birileri olmalı. Teröristler boşlukta yaşayamaz, onun için,, insanları sedyeyle taşımak pahasına da olsa, adamlarını daha fazla zorlamalısın Tom. Eğer her çalının ardına baktıysan, emin olmak için o kahrolası çalıyı kökünden sök. Her taşm altına bak. Hepimiz yorgunuz, hepimiz bitkiniz, hepimiz gücümüzün sonundayız ama, son bir gayret daha göstermek zorundayız.
Murphy kendi bitkinliğiyle cebelleşerek sessizce başını salladı. Çözülmesi aylar, hatta yıllar alan soruşturmalarda çalışmıştı. Şu anda imkânsızı başarması, sekiz saatten daha az bir sürede şimdiye kadar karşılaştığı en karmaşık işi çözümlemesi isteniyordu. Tamam, elinde adam -mevcut tüm ajanlar- vardı, ama üst kattaki ensesi kalınların bir gün olsun sokağa çıkıp, bir soruşturma nasıl yapılırmış, görmelerini istiyordu. Konunun üzerinde çalışan herkesin sinirleri son raddeye gelmişti, sadece kahve, korku ve umutsuzluk sayesinde ayakta durabiliyorlardı. Son dört saatte, bitkinlikten hastaneye taşınması gereken üç kişi görmüştü. Bir başkası kalp krizi geçirmişti. Gece sona ermeden, bu baskı yüzünden başka kayıplar da olacağı kuşkusuzdu. Murphy de kendini iyi hissetmiyordu, göğsünde ağrılar duyuyordu, bacakları hissizleşmişti, önündeki sekiz saati yıkılmadan tamamlayabilir miydi merak ediyordu. Ondan sonra endişelenmem gerekmeyebilir, belki de gazla zehirlenip öleceğim. Eski karısı ve iki oğlu Annapolis'te oturdukları için Tann'ya şükrediyordu. Orada güvende olmaları ihtimali yüksekti. Yine de sonuca ulaşmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyordu, ama Cage'le tartışmaya girmek istemiyordu.
- Tabiî, efendim.
Cage not defterine uzandı, on dakika önceki telefon konuşması sırasında karaladıklarına baktı.
- Üstelik de, kucağımızda ciddi bir sorun daha var.

- Bu sefer ne olmuş ?
- Basın sürekli Beyaz Saray'ı arayarak, Körfez'den çekilen as-
kerlerimiz hakkında soru soruyor. Şimdiye kadar, başkanın yann sabah bu konuda bir açıklama yapacağını, birliklerin hareketinin önemli olmadığını, sadece Noel nedeniyle yoğunlaştığını söyleyerek onları oyalamayı başardılar. Oysa... Cage durakladı, not defterine dokundu. Post'tan soru sormakta ısrar eden bir kadın muhabir var. Belediye başkanının bürosunu aramış, polis müdürünün peşini bırakmıyor, ordunun halkla ilişkiler bürosuyla konuşmuş. Bir saat kadar önce, bizim başkanla bile konuşmaya çalışmış. Altı yedi kere telefon etmiş, acil olduğunu söyleyerek, aramasını isteyen bir mesaj bırakmış. Özel numarayı nasıl bulduğunu Tanrı bilir, anıa işin içinde Post olduktan sonra, bunları bulmanın zor olmadığını düşünüyorum. Yine de numarayı bir arkadaşından, metropol polisi genel merkezinde çalışan Stelman adında birinden aldığından kuşkulanıyoruz. Adamı polis tatbikatları konusunda yönlendiriyordu zaten. Polis müdürü, Stelman'ın peşine adam taktıktan sonra herifi bir kenara çekmiş, o kadına bir daha bilgi verdiğini görürse, anında işine son vereceğini anlatmış. Eğer Stelman kadına başka bilgiler aktarırsa, çok ciddi suçlamalarla karşılaşacağını söylemiş. Kadınla hiçbir şekilde temasa geçmemesini, yoksa metropol polisinin öfkesini çekeceği bildirilmiş.
- Neden belediye başkanı ile polis müdürü ? Ya da FBİ başkanı ? Körfez'deki askerî hareketlerle onların ne ilgisi olabilir ki ?
- Kadının sorduğu o değil, Tom. Post 'tan başkaları da bu konuyla ilgilense de, en azından o, şimdilik Körfez'le ilgili bir şey sormadı. Kadın daha çok D.C.'deki askerî hareketlilikle, polis tatbikatla-nyla ilgili somlar soruyor ısrarla. Bunlann altında bir şeyler gizlenmek istendiğini, ordu ve polis tatbikatlarında onaylananın çok ötesinde bir şeyler olduğunu söylüyor. Bana kalırsa, bir şeyler biliyor. Bilmiyorsa da bu hızla devam ettiğinde, yakında öğrenecek. FBİ patlamasıyla ilgili sorular da soruyor. Sanki elinde sağlam ipuçları varmış gibi. Düşündüklerini bir yazarsa, insanlar arkasına bile bakmadan kentten kaçar. Tabiî Muhammed Raşid ve arkadaşları sokakların ıssızlığını görünce, kenti boşalttığımızı sanıp bombanın düğmesine basar.
- Bunun bizimle ilgisi ne ?
- fWtakiler, özellikle de böylesi gizli durumlarda, sonuna kadar gitmeden işin peşini bırakmazlar. Beyaz Saray kadının güvenlik açısından tehlikeli olduğunu, her şeyi açığa çıkarabileceğini düşünüp çok korkuyor.
- Ne yapacaklar ?
- Gizli servis, adresini, arabasının plakasını ve cep telefonunu
buldu. Ajanlardan biri kadını bulmakla görevlendirildi. Kimin görevlendirildiği söylenmedi, ben de sormadım.
- Niyetleri ne ?
- İlgilendiği konuların konuşulacağı bahanesiyle, kadınla bir toplantı ayarlamak.
- Sonra?
- Sonra da bu iş şu ya da bu şekilde sonuçlanana kadar, kadını ulusal güvenlik kaygıları nedeniyle, emin bir yere götürmek.
- Aman Tanrım, Matt, Post böyle bir durumda çıldırır. Muhabirlerinden birini kaçırmak, ha? Eğer bunu bir öğrenirlerse, Beyaz Saray'ı yıkarlar.
- Bu benim sorunum değil Tom. Tanrı biliyor ya, yeterince sorunumuz var zaten.
- Kadının adı ne?
- Nikki Dean.
Washington, D.C, 03:55
- Adımı duymuş muydun, Kursk?
- Bana Moskova'da adını duymamış tek bir yetkili söyle. Razan depodaki sandıklardan birinin üzerindeki tozu sildi, oturup bir puro yaktı.
- Yudeniç'in bitirmek istediği eski bir hesap var, demek ki? Ona ne yaptın Kursk?
- Önemli mi ?
~ Değil galiba. Soru sorduğunu duydum. Yudeniç de duydu. Sorduğun sorular canım sıktığından değil; o sadece eski bir hesabı kapatma fırsatı gördü, hepsi bu. Ama soruların benim için çok önemliydi.
-Neden?
- Oraya da geleceğiz. -Ya Yudeniç?

- O da hak ettiğini alacak, ama önce seninle konuşacağım. Razan purosunun ucundaki külü silkti. Tabiî, öleceğinden emin olduğuna göre, merakımı gidermek için bir nedenin olmayabilir. Belki de senin için yapabileceğim tek şey, ölümünün zahmetsiz olmasını istemektir.
- Sen ve senin gibiler Razan, midemi bulandırıyor. Bir hayatı söndürmenin sizin için hiçbir anlamı yok.
Razan başını salladı.
- Beni Yudeniç'le aynı kefeye koyma. Ben kana susamış bir hayvan değilim. Üstelik, bu benim işim de değil, Yudeniç sadece bana bir iyilik yaptı. Tabiî ondan intikamını unutmasını da isteyebilirim, ama benim bildiğim Yudeniç, dinlemez bile. Omuzlarını silkti. Pek önemli olacağım sanmıyorum ama, yine de bir deneyeceğim.
- Karşılığında?
- Bana Nikolay Gorev'le neden bu kadar ilgilendiğini anlatacaksın.
- Onu tanıyor musun ?
- Yıllar önce, aynı paraşütçü birliğindeydik.
- Nerede olduğunu biliyor musun ?
Razan omuz silkti, halka halka duman üfledi.
- Bilsem bile söylemezdim. Nikolay Görev saygı duyduğum ender insanlardan biri, halkımın kahramanı. Onu ele vermektense, kendimi öldürürüm, özellikle de bir FSB pisliğine.
Kursk'un nabzı hızlanmaya başladı.
- Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Razan soruyu duymamış gibiydi.
- Hâlâ cevap vermedin. Gorev'le neden ilgileniyorsun?
- Söylesem, inanmazsın.
- Bir dene.
- Bu işte senin bildiğinden çok daha fazlası var, İşim Razan. Senin gibi benim de Nikolay Gorev'le ilişkim çok eskilere gidiyor.
Razan kaşlannı çattı.
- Bu da ne demek oluyor?
- Uzun hikâye, istersen anlatırım. Ama önce senden anlatacaklarımın aramızda kalacağına dair söz vermeni istiyorum.
Razan purosunu yere attı, üzerine basıp ezdi.
- Sabnm tükeniyor Binbaşı. Üstelik, şart koşacak durumda da değilsin.
- Sana güveneceksem, söz vermeni istiyorum Razan. Razan düşündü, sonra başını salladı.
- Peki öyleyse, madem bu kadar önemli. Söz veriyorum.
- Yemin etmelisin.
- Tanrı şahidim olsun. Şimdi, konuş.
76
Gizli servisin 10. ve 11. caddeler arasındaki genel merkezinin dördüncü katında, Harry Judd'm odası aydınlıktı. Ahizeyi yerine bıraktı, kafası düşüncelerle dolu, ayağa kalktı.
Biraz önceki telefon konuşmasından rahatsız olmuştu. Daha doğrusu, sanki kafasına beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi sersem-lemişti. Son sekiz saat boyunca listedeki dört şüpheli -General Horton, Mitch Gains, Bob Rapp ve Charles Rivermount- kimsenin düşünemeyeceği kadar yoğun bir izlemeye alınmışlardı. Judd'm Beyaz Saray'daki bilgi kaynağım bulmak için uyguladığı basit plan, kitaptaki en eski hilelerden biriydi. Tek bir yalan haber uydurur, bu haberin kullanılıp kullanılmadığma bakarsın. Eğer aynı haber farklı bir kaynaktan sana dönerse, o zaman kaynağa kimin bilgi ilettiğini anlar, adamını yakalarsın.
Oysa, bu durumda dört kuşkulunun bulunması, işleri güçleştiriyordu. Her birine, aynı yalan haberi vermek gerekmişti. Ama aynı kural hâlâ geçerliydi; haberi kim kullanmışsa, yakalanmak istenen adam, oydu. Aslında Judd, suçluyu haberi iletirken ele geçirmeyi düşünmüştü. Bunun kolay olmayacağım biliyordu, ama tüm noktaları emniyete aldığından da emindi.
Başlangıç olarak, her zamanki gizli servis koruma ekibine -izleme konusunda bilgi sahibiydiler- ek olarak, kuşkululann her birini gözetlemek için sekizer kişilik gizli gruplar oluşturulmuştu. "Gözetlemek" yapılan işin tam karşılığı olamazdı. Rivermount, Gains, Horton ve Rapp her hareketlerinin, söyledikleri her kelimenin izlenmekte olduğunu bilmiyorlardı. Gönderdikleri her elektronik mesaj, yaptıkları her telefon görüşmesi, buluştukları her insan, dışarıdayken yaptıkları her hareket bir tarafa yazılıp kaydediliyordu.
Her gözetleme ekibinden üç kişi özel minibüslerde -şüpheli başına iki minibüs- bulunuyordu. Bunlar Teknik Güvenlik uzmanlarıydı, bindikleri minibüsler de akla gelebilecek her türlü ileri

teknoloji ürünü, yüksek duyarlıklı dinleme ve kayıt cihazlarıyla doluydu: yön bulucu parabolik mikrofonlar, cep telefonu tarayıcıları, VHF ve UHF alıcıları, kızılötesi kameralar. Minibüslerden biri şüphelilerin evlerinin civarında duruyor, öteki de resmî arabayı güvenli bir mesafeden izliyordu.
O gece resmî ya da gayriresmî fazla bir gidiş geliş olmamıştı. Şüphelilerin hepsi de gece dokuzdaki Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısına katılmış, toplantıdan saat bir buçuğa doğru ayrılarak gizli servis ajanlarının eşliğinde, D.C.'deki evlerine çekilmişlerdi. Hepsi de eve varır varmaz telefona koşmuşlardı. General Horton iki, Mitch Gains üç, Rapp iki, Charles Rivermount altı kez. Konuşmalardan cep telefonlarıyla yapılan dördü dışında hepsi, ev telefonları üzerinden gerçekleşmişti.
Adamların ev telefonları öğleden sonradan beri dinlemeye alınmıştı, ama cep telefonlarım dinlemek pek kolay olmuyordu. Bu telefonlarda bir mikrofon yerleştirilebilecek açık kablolar ya da duvar fişleri yoktu. Eğer telefon elindeyse, o zaman minyatür bir ESÎD takmak mümkündü, ama bir yankesicinin hizmetlerinden yaralanmadığın sürece, böyle bir şeyi unutmak daha iyiydi.
Yine de başka yöntemler vardı. Şüphelilerin her birinde, Beyaz Saray tarafından verilmiş - Ulusal Güvenlik Konseyi üyeleri olarak yirmi dört saat erişilebilir olmaları gerekiyordu- cep telefonları vardı. Ayrıca, her biri kendi özel cep telefonuna da sahipti. Judd resmî ve özel tüm telefonların numaralarım öğrenmiş, bu numaralan izleme ekiplerine iletmişti. Cep telefonu bağlantı sağlayıcılarının santrallanna -mahkeme kararı ne kapılar açar- da adamlarından on ikisini yerleştirmiş, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin dört üyesinin resmî ve özel konuşmalarım banda aldırmıştı. Bağlantı sağlayıcıların üçgenleme teknolojisi sayesinde, Judd telefonun nereden yapıldığım ve nerenin arandığım kabaca kestirebiliyordu. Bütün bunlara ek olarak, şüphelilerin evlerinin yakınında park etmiş olan minibüslerdeki Teknik Güvenlik uzmanları, şüphelilerden birinin üzerine kaydedilmemiş bir telefondan konuşması ihtimaline karşı, ellerindeki yönlendiricin tarayıcılardan yararlanıyor, cep telefonu frekanslarım tarayarak yakınlardaki bir konuşmayı yakalamaya çalışıyorlardı. Sonuç: sıfır. Şüphelilerin o akşamki telefon konuşmalarından hiçbirinde
verilen yanlış haberi çağrıştıracak en ufak bir belirti yoktu. Mesajın görünürde zararsız bir konuşma sırasında, şifreli olarak iletilmesi de mümkündü, tabiî. Bu yüzden kaydedilmiş konuşmalar ısrar!^ yeniden dinleniyor, saklı bir mesaj ya da gizli bir şifre içerip içermediklerini anlamak için didik didik ediliyordu. Kimlerin arandığı da belirlenmişti: arkadaşlar, eşler, sevgililer, kız ve erkek çocuklar, akrabalar ve Charles Rivermount ve Mitch Gains örneklerinde olduğu gibi, iş ortakları. Rivermount'un iş yaptığı Na-bil El-Halid dışında, arananlardan hiçbiri şüpheli değildi. Rivermount'un yaptığı ve beş dakika kırk saniye süren, görünürde zararsız görüşme, tekrar tekrar dinlenmiş, sonunda hiçbir sonuç vermemişti. En azından, belirlenebilecek bir gizli şifre iması yoktu konuşmada.
Sonunda, 02:56'da, Judd'ın beklediği an geldi.
Şüphelilerden birinin evinin yakınlarında havadaki frekansları tarayan Teknik Güvenlik ekiplerinden biri doksan üç saniyelik kısa, ama son derecede ilgi çekici bir cep telefonu konuşması belirleyip kaydetmişti. Ekiptekilerden biri, teyp kaydıyla birlikte genel merkeze koşmuştu. Judd kaydı dinlediğinde, kanının donduğunu hissetti. Geçirdiği şok, kısa zamanda yerini heyecana bıraktı, çünkü Teknik Güvenlik uzmanları konuşmayı dinlerken, teröristlerin yerini belirlemeye yarayacak çok değerli bir bilgiye rastlamışlardı. Hemen Gizli Servis Koruma Müdür Yardımcısı Rob Owens'i aradı. Şu anda Rob Owens da genel merkeze doğru koşuyor olmalıydı.
Judd kendine itiraf etmekten bile hoşlanmıyordu, ama sonunda Beyaz Saray'daki köstebeği bulmuştu.
Washington, D.C. 04:20
Deponun içi hareketsizdi, her taraf sessizdi. Razan'ın yüzü, yaşadığı sarsıntının da etkisiyle, taştan oyulmuş gibiydi. Çeçen'in suratı bir an sanki korkunç gerçeği anlamış gibi, bembeyaz oldu. Darbenin etkisini atlatmıştı, ama hâlâ şaşkındı.
- Bana inanmayacağını söylemiştim.
Razan kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Bir yumruk yemiş gibi yüzünü buruşturdu, fısıltıyla konuşmayı başardı.
- Bana her şeyi anlattın mı ?
- Bildiğim her şeyi.

Deponun kapısı açıldı, içeriye buz gibi bir hava doldu. Razan'ın korumalarından biri göründü.
- Bağışla beni işim, ama Yudeniç'in adamları işin ne zaman tamamlanacağını soruyorlar.
- Bitince, diye hırlayarak cevap verdi Razan. Söyle onlara, beni bir daha rahatsız etmesinler.
- Peki İşim.
Adam gitti. Razan Kursk'a yaklaştı. Bileklerindeki ipleri çözer-ken elleri titriyordu.
- Tanrı yardımcım olsun, neden bilmem, ama sana inanıyorum.
- Öyleyse, bana bildiklerini anlat, dedikten sonra bileklerini ovuşturdu Kursk. Ayaklanndaki ipleri çözdü.
- İki gün önce, Görev ile kadın bana geldiler.
- Kadının adı neydi ?
- Safa Yasin. Öyle dedi. Ama Nikolay daha sonra adının Karla olduğunu anlattı. Filistinliymiş.
- Sana neden geldiler? Kursk nabzının hızlandığını hissederek, kalktı.
- Nikolay yaralanmıştı. Bir gece yanımda kaldıktan sonra gitti.
- Yarası derin miydi ?
- Bir cerrah gerektirecek kadar. Midesinden bir şarapnel yarası almış, kan kaybediyordu. Yine de hayatta kalmayı başardı. Cerrah yarasını iyileştirdi.
- Senin yanında, neredeydi ?
- New Jersey'de, derken tereddüt etti Razan.
- Sonra?
- Ertesi sabah kadın geldi ve onu götürdü.
- Onları bir daha gördün mü ?
- Hayır.
- Gerçekten mi, İşim Razan ?
- Evet.
- Kadın Nikolay'ı nereye götürdü ?
Razan susuyordu. Kursk adamın yanına yaklaştı.
- Eğer biliyorsan, yalvarırım söyle. Razan ağzını açmadı.
- Nikolay'la konuşmak, onu bu işi bitirmeye ikna etmek istiyorum. Onu bulmama yardım eder inisin?
Razan hâlâ şokun etkisindeydi, arkasını dönerken acı çekiyormuş gibiydi.
- Benden sözümü çiğnememi istiyorsun. Hayatımı borçlu olduğum adamı satmamı istiyorsun. Halkımın kahramanına verdiğim
sözü unutmamı istiyorsun. Kardeşim gibi gördüğüm birine.
- En azından, benim gibi. Onun peşine düşmeyi ben mi istedim, sanıyorsun ? Ama bu gece dışarıda nasıl bir tehlikenin içinde olduklanndan habersiz masum insanlar, kadınlar ve çocuklar var. Önümüzdeki sekiz saat, her an gazla zehirlenip ölebilirler. Hepsi. Vicdanında böyle bir yükle yaşayabilir misin, İşim Razan? Nikolay'ı işler felaketle sonuçlanmadan önce bu çılgınlığa son vermesi için ikna etmeye çalışmadan durabilir misin ?
Razan hâlâ susuyordu. Kursk öfkeyle Çeçen'in omzuna yapıştı, olduğu yerde çevirdi.
- Neyi tercih edersin, İşim Razan ? Birinin hayatını kurtarmayı mı, yarım milyonun hayatını mı ?

Karla denizin sesiyle uyanmıştı. Dışarısı karanlıktı ve oda, içeriye süzülen ay ışığıyla yıkanıyordu. Nikolay'ın elini tutmak için uzandığında, yanında olmadığını fark etti. Daha önce, genç kadının odasına geri dönmüş, yanına uzanıp Karla uykuya dalana kadar saçlarını okşamıştı. Yatakta doğruldu, ışığı yakmak üzereyken açık pencerenin yanına çektiği iskemlede sessizce oturmuş, sigara tellendiren Nikolay'ı gördü. Duyulan tek ses, dalgaların şı-rıltısıydı. Karla rahatladı.
- Korkuttun beni. Gittiğini sandım. Ne yapıyorsun?
- Düşünüyorum.
- Neyi?
- îşim Razan'ın söylediği bir şeyi.
- Anlat.
Görev sigarasını bastırarak söndürüp yatağa yaklaştı, Kar-la'nın alnından öptü.
- Önemli değil. Biraz uyumaya çalışmalısın, Karla.
- Bana Razan'ın söylediklerini anlat.

- Bazı öğütler verdi. Bu iş bittiğinde, bir yere yerleşip normal bir hayat sürmem gerektiğini söyledi. îşim konuşkan biri olduğu için söylemedi, benim iyiliğimi istediğinden eminim.
- Bunlan mı söyledi ?
- Bütün hayatımı savaşlarla ve davalarla geçirdiğimi, yaşamayı hiç aklıma getirmediğimi düşünüyor. Belki de haklı.
- Senin gibi biri bunu kabul edebilir mi, Nikolay?
- Kabul etmek zor, biliyorum. Biraz karışık, değil mi?
- Başka ne dedi ?
- Sana söylememem gereken bir şeyi. -Ne?
Görev tereddüt etti.
- Senin beni çok uzun zamandır, tahminimden çok daha fazla sevdiğini. Senin, ikinci bir kez yitirmeyi göze alamayacağım kadar iyi bir kadın olduğunu.
O an Karla'nın yüzündeki ifadeyi gördü, meraklı ifadeyi; daha sonra yeni, çok daha duygusal bir bakış, sanki gözleri yaşarmak üzereymiş gibi.
- Peki, sen ne düşünüyorsun ?
- Gerçekten ne mi düşünüyorum ? Artık yoruldum Karla. Bütün bu kaçıp kovalamalardan, her an arkama bakmaktan, karşılaşacağım ilk adam vücuduma bir kurşun sıkacak mı diye düşünmekten yoruldum.
- Neler söylüyorsun ?
- Pasternak'ın öyküsünü hatırlıyor musun? Hani, araştırmamızın nedeni, başladığımız yere dönme isteğidir, dediği. Böyle yaparak, bir bakıma kim olduğumuzu anlayacağız.
- Evet.
- Yanılmış. Geri dönüp başladığımız yere hiç gelemeyeceğiz. Eğer yeterince akıllıysak, yolun sonuna varmadan, kim olduğumuzu anlarız zaten. Bana bir iyilik yap Karla.
- Ne yapayım ?
- Bu iş yalanda bitecek. Eğer her şey istediğimiz gibi gider, Josef de serbest bırakılırsa, artık çok geç olduğunu düşünmüyorsan, benimle kal. Sakin bir yer buluruz, yeniden başlamak falan için değil, birlikte olmak, kaybettiğimiz bütün o yıllan telafi etmek için. Josef için. Onun öğrenmesi gereken, benim de öğretebileceğim o kadar çok şey var ki. Bizim seçtiğimiz yoldan giderek, yan ömrünü boşa harcamasını istemiyorum.
- Ciddi misin ?
- Ciddiyim, Karla.
Genç kadının dudakları titredi, sonra birden ağlamaya başladı. Kollannı Gorev'in boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldı, Sonra ağzı adamın ağzını buldu, öpüştüler, sonunda Karla:
- Seviş benimle Nikolay, diye fısıldadı. Benimle gerçekten seviş, Moskova'da birlikte olduğumuzda son kez seviştiğimiz gibi. Sevildiğimi o kadar hissettiğimden bu yana öyle uzun zaman geçti ki.
Görev Karla'nın yüzüne baktı, yanağına dokundu, içinde neredeyse patlayacak bir duygu dalgası hissetti. Parmaklannı dudak-lannın çevresinde gezdirdi, genç kadını önce hafifçe, sonra giderek artan bir tutkuyla öptü, kendine çekti.
Maryland 04:30
Fort Meade'de, Ulusal Güvenlik Ajansı'nın genel merkezinde Çavuş Jimmy Nash dizüstü bilgisayarının ekranını dolduran bir dizi elektronik verinin donmuş görüntüsüne bakarak kaşlarını çattı. Beş dakika sonra, klavyesindeki tuşlara basmayı ve hesaplarını yapmayı tamamladığında, masasımn üzerindeki telefonu kaldırıp, nöbetçi subayın numarasını tuşladı.
- Binbaşı Sheehan? Ben Nash. Geçen gün işaretlediğimiz iletişim paketini hatırlıyor musunuz? Hani bizim çocukların kırmakta çok zorlandıkları karmaşık şifreyi?
- Ne olmuş ?
- Yirmi beş dakika önce aynı frekansta, topu topu iki saniyelik
yeni bir paket daha kaydettim.
- Bu kez yerini belirleyebildin mi?
- Evet efendim, bu sefer üçgenlemeyle yerini saptadık, avuç içi kadar bir yere sığdırdık.
- Mesaj ne cehennemden geliyor?
- Chesapeake Körfezi'nde, Plum Burnu'nun güneyindeki bir bölgeden.
Washington, D.C. 05:05
Gizli servis genel merkezindeki işler hızla ilerliyordu. Ancak, heyecandan yerinde duramayan Koruma Müdür Yardımcısı Rob Owens için bu hız da yeterli değildi. Dinlenen telefon

konuşmasının bandım önce bir kez, ondan sonra da iki kez daha dinlemiş, yine de kulaklarına inanamamıştı. Bembeyaz yüzünü Harry Judd'a çevirdi.
- Bu konuşma kaçta oldu?
- İki elli altıda.
- Nereden ?
- Şüphelinin evinden ya da hemen yakınından, diye düşünüyoruz. Kaçıncı katta olduğunu belirleyebüiyoruz, ama hangi apartman olduğunu saptayamıyoruz.
- Konuşanın o olduğundan emin misin? Başka biri olamaz mı? Belki bir komşu, falan?
- Kesinlikle emin olabilmek için, bir ses karşılaştırması yaptı-
rıyorum. Geçen ay Ulusal Güvenlik Konseyi'ne verdiği bir müla-, katla ilgili bandı bulmaya çalışıyoruz. Bant bir saate kalmaz burada olur, biz de karşılaştırmayı yaptırırız. Bana kalırsa, adamımızı bulduğumuzdan eminim.
- Kullandığı telefonla ilgili hikâye ne ?
- Konuşmayı tararken, ESN ve MKN numaralarına ulaştık. Judd bu söylediklerinin devrelere kazınmış, konuşmanın dinlenmesi sırasında belirlenebilen Elektronik Seri Numarası ve Mobil Kimlik Numarası olduğunu açıklamak zorunda kalmadı; müdür yardımcısı telefon dinleme konularında en az onun kadar uzmanlaşmıştı.
- Telefon Georgetown'daki bir doktorun üzerine kayıtlı. Şüphelinin evinin yakınında bile değil yani.
- Peki, ya aradığı telefon ?
- Crystal City'de oturan bir İBM mühendisinin adına kayıtlı. Her ikisini de araştırdım. Her ikisi de herhangi bir terör grubuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan, burada doğmuş Amerikan vatandaşları. Mühendis emekli bir Deniz Kuvvetleri subayı, kocaman bir takdirnamesi var. Doktorsa tertemiz, park cezası bile almamış bir çocuk uzmanı. Üstelik, Baptist korosunda ilahiler söyleyen, düzgün bir vatandaş. Evlerini izlemeleri, ev telefonundan ya da cepten yaptıkları konuşmaları dinlemeleri için ekipler gönderdik, bir pislikle karşılaşıp karşılaşmayacağımızı görmek amacıyla geçmişlerim araştırmaya başladık. Bana kalırsa, hiçbir kötü kokuya rastlamayacağız, ama neyse. Yine de gerekirse, adamları sorgulamak için mahkeme emri çıkartabiliriz.
- Sen ne düşünüyorsun ?
- İçimden ne mi geçiyor ? Klonlânmış telefonlardan söz ediyoruz. Biri numaraları ele geçirmiş: klonlânmış bir telefon, izinin sürülememesi nedeniyle bir terörist için son derecede kullanışlı, eğer ne yapacağınızı biliyorsanız, elde edilmesi çok kolay. Telefon şirketinden doktorun ve mühendisin faturalanm alabilmek, nereleri aradıklarını görmek ve şüpheliyle aradığı kişi arasında başka görüşmeler olup olmadığını öğrenmek için mahkeme kararına ihtiyacımız olacak.
- O işi bana bırak, dedi Owens.
Konu ne kadar acil olursa olsun, kitaba göre hareket etmeleri gerekiyordu. Owens bazılarının başka türlü düşündüğünü bilse de Amerika polis devleti değil, demokratik bir ülkeydi ve birinin telefon faturalarının gözden geçirilmesi, kimlerle görüştüğüne bakılması isteniyorsa, yasaya karşı gelmemek için bir mahkeme karan gerekiyordu.
- Öteki iyi habere gelince, dedi Judd. Bağlantı sağlayıcı bize aranan kişinin yerini belirlemekte yardımcı olacak. Bunun için de mahkeme emri gerekli, tabiî.
Owens'in heyecanı arttı, başını salladı.
- Anlıyorum, devam et.
- Birinin telefonu çaldığında ya da telefonla konuşmaya başladığında, bağlantı sağlayıcı konuşmayı tarayıp, yerini üçgen içine alabilir. Şehirdeyse, alanı bir sokağa, hatta bazen bir binaya kadar daraltabiliyoruz. Hemen hemen her iki yüz metrede bir baz istasyonları bulunduğundan, konuşma yerini yüz metrelik bir daire içinde belirleyebiliyorlar. Ondan sonra, telefonun yerini daha kesin saptamak için, elimizde elektronik cihazlar var. Ama eğer şüphelinin konuştuğu adam kent dışındaysa, o zaman baz istasyonlarının arasında on beş yirmi kilometre, hatta bazen daha fazla mesafe oluyor. Bu durumda, yer belirlemek çok daha güçleşir. Varılabilecek en kesin sonuç, on beş ya da yirmi kilometreyle kısıtlı. Ama eğer cep telefonu kapalıysa, yerini belirlemek için elimizden açılmasını beklemekten başka bir şey gelmiyor.
Owens'in heyecanı yatışmamıştı.

- Bu en azından bir şey... bir ipucu. Federaller seni çok sevecek Harry. Mahkeme kararlan işini hemen ayarlayacağım. Ses alma cihazından kaseti çıkardı. Bunun bir kopyasını aldın mı ?
- Tabiî. Birkaç tane.
Owens kaseti sert plastikten bir kutuya koydu, sonra da zarfa yerleştirdi.
- Ses karşılaştırmasının sonucunu alır almaz, Beyaz Saray'ı arayacağız, daha önce olmaz. Elimde kaya gibi sağlam kanıt olsun istiyorum. Hâlâ şaşkındı, elinde zarf, kafasını salladı. Başkan buna inanmayacak Harry. Tanrım, en çok güvendiklerinden biri.
- Biliyorum.
Washington, B.C. 03:15
Nikki, Union Gan'mn önünde durdu, arabadan inip Toyota'nın kapılarım kilitledi, istasyonun ana salonu hâlâ aydınlıktı, ama durakta sıra bekleyen iki taksi dışında ortalıkta kimse yoktu. Saat üçe çeyrek kala cep telefonunun çalması, genç kadım şaşırtmıştı.
Tanımadığı, adının Jacobson olduğunu ve Belediye Başkanlı-ğı'nda çalıştığını söyleyen bir adam, polis ve ordu tatbikatlanyla
ilgili bilgi almak için belediyeye başvurduğunu öğrendiğini anlatmış, eğer buluşabilirlerse ilgisini çekeceğine inandığı bilgileri olduğunu söylemişti. Saat üçü çeyrek geçe Union Gan'mn ana girişi önünde olacaktı. Nikki'nin nabzı hızlanmıştı.
- Sizi... nasıl tanıyacağım?
- Üzerimde açık renk bir yağmurluk ve mavi bir atkı olacak. Bir de Bayan Dean, yalnız gelmenizi istiyorum. Peşinizde gazete fotoğrafçısı falan olmayacak, bu iş kesinlikle gizli olduğu için buluşmamızdan kimseye söz etmeyeceksiniz, tamam mı ? Eğer yalnız gelmezseniz, buluşmayı unutun.
- Anlıyorum, ama bana ne gibi bilgiler vermeyi...
Nikki cümlesini tamamlama fırsatı bulamadan, telefon kapanmıştı. Meraklanmış, bir ipucu bulma düşüncesiyle heyecanlanarak not defterini kapmış ve Post 'un otoparkına koşmuştu. İstasyona doğru yürürken, gözlerini ana girişe dikti. Arkasındaki arabayı duyamayacak kadar meşguldü; sonra birden araba önüne geçip yolunu kesti. Koyu lacivert bir Crown Victoria. Arabadan iriyan üç adam indi. Dedektife ya da Federallere benziyor-lardı. Nikki yaklaşanlardan hiçbirini tanıyamadı.
-Nikki Dean?
Genç kadın şaşkındı, içlerinden biri, buluşacağı adam olabilir miydi ? Konuşan adamın üzerinde açık renk bir yağmurluk, boynunda da mavi bir atkı vardı.
- Siz... kimsiniz?
- Adım Jacobson. Nikki Dean'siniz, değil mi ?
- Evet.
- Lütfen arabaya biner misiniz, Bayan Dean?
Nikki üç adamı endişeyle inceledi, içgüdüleri kafasında alarm zilleri çaldınyordu. Yüreği hızla çarpmaya başladı.
- Ben... ben hiçbir yere binmiyorum. Sizler de kimsiniz?
Her şey çok çabuk, Nikki bağırmaya fırsat bile bulamadan oldu. Adamlardan biri arkasından dolanıp sanldı, avucunu ağzma kapadı. Nikki panik içinde tekmeler savurmaya çalıştıysa da ikinci adam bacaklannı yakaladı. Genç kadını karga tulumba Crown Victoria'ya taşıdıklannda, üçüncüsü arka kapıyı açmıştı bile. iki arkadaşı Nikki'yi arabaya soktu.
- Ağzını bağla. Çabuk!
Eşarp ağzına bağlanırken, Nikki haykırmaya çalıştı, ama eşarp düğümlendi, birden Crown Victoria'nın hızlandığını hissetti.
78
06:00
George Washington Hastanesi'nde, Frankie Tate çok huzursuzdu. Benny Visto'yu saat tam dördü çeyrek geçe ambulanstan sedyeyle ameliyathaneye götürmüşlerdi; aradan iki saat geçmesine rağmen, Frankie hâlâ bekleme salonunda endişeyle gidip geliyor, kolu çılgınca zonkluyordu. Kısa boylu, memeleri kıçından da büyük bir hemşire yaklaştı.
- Bir doktora görünmek istemediğinizden emin misiniz, efendim. Çok acı çekiyor gibisiniz de. Canım çok sıkıyordu hemşire.
- Size daha önce de söyledim Bayan, hayır. Şimdi beni rahat bırakın.
Hakarete uğramış hemşire çekildi, güvenliği aramayı düşünüyor gibiydi. Bir saniye sonra ameliyathanenin kapısı açıldı, önlüğü kan lekesi dolu doktor, yüzündeki ameliyat maskesini

çıkardı. Frankie adamı tanımıştı: ameliyathaneye girmeden önce Benny'rün çevre* sinde dönen acil yardım ekibinden biri.
-BayTate?
- Nasıl Doktor? Yaşayacak mı?
- Maalesef, hayır.
Frankie uyuşmuş gibi en kötüsüne hazırlanmış, ama kabul edememiş gibi dikiliyordu.
- Yoksa... öldü mü?
- Birkaç dakika önce öldü Bay Tate. Elimizden geleni yaptık, ama çok kan kaybetmişti, buraya getirildiğinde de artık çok geçti.
Frankie yıkılmış gibiydi, yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü. Tüm hayatı Benny'yle geçmişti. Birlikte gezen asi sokak çocukları oldukları dönemden beri kuzenden çok, kardeş gibiydiler, Benny'nin kaybı onu düşündüğünden de kötü etkilemişti.
Ameliyathanenin yanındaki kapıdan çıkıp yaklaşan üniformalı iki metropol polisini göremeyecek kadar şaşkındı; oysa doktor polisleri görüp başım sallamış, sonra da elini usulca Frankie'nin koluna koymuştu.
- Bay Tate bu konuyu şu anda açmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama arkadaşınız bir kurşun yarasından öldü, onun için doğal olarak polise haber vermemiz gerekiyordu. Buradaki memurlar size bir iki soru sormak istiyorlar.
Beyaz Saray 06:20
- Bu saatte uyandırdığımız için bağışlayın efendim.
- Alışmaya başladım Paul.
Başkan saçları dağımk, sabahlığını giymiş, uşağın getirdiği kahveyi yudumluyor, Beyaz Saray'ın üçüncü katındaki özel konutun oturma odasımn ortasında duruyordu. Üçe çeyrek kala, yatmıştı. Yatakta kaldığı dört saatten az sürenin üçünü uyanık geçirmişti.
- Oturun Baylar, şu işi bitirelim.
Başkanın yarımda FBİ Başkam Douglas Stevens, Paul Burton ve CİA Başkam Richard "Dick" Faulks bulunuyordu. Başkan geniş koltuğuna oturdu, ötekiler yakındaki kanepelere sıralandılar.
- Yarım saat önce, Islamabad'dan Samir Mehmed aradı efendim, diyen Faulks'tu. Size Ebu Haşim'den acil bir mesaj iletmesi gerektiğini söyledi. İsrail'deki askerî birliklerle ilgili. Tutukluların götürüleceği havaalanıyla ilgili bir şey belirtmedi, ama anlaşılan hain yemi yutmuş.
Başkan endişeyle dudaklarını büzdü, eli titreyerek fincanını ve tabağı masanın üzerine bıraktı. Sormak için sabırsızlandığı bir soruyu şimdilik unutmaya karar verdi.
- Önce, Ebu Haşim'in söylediklerini anlat.
- Okursam, daha iyi olur efendim, dedi Faulks. Samir Mehmed, Haşim'in söylediklerini İngilizce'ye çevirdi, ama Arapça orijinalini de verdi, bir yanlış anlama olmaması için, orijinali de çevirttik. Her iki çeviri de uyuşuyor.
Başkan başım salladı, gerginliği artıyordu. Faulks gırtlağım temizledi.
- Mesaj şöyle: "Ebu Haşim'den, Amerika Birleşik Devletleri başkanına. Son görüşmemizde, sizinle bir daha şahsen konuşma-
yacağımı söylemiştim. Niyetim değişmedi. Ne var ki, önüme bir acil mesaj ve cevaplamanızı gerektiren bir bilgi getirildi. İsrail'deki kaynaklarım bana bu ülkeye çok sayıda Amerikan askerî uçağı indiğini bildirdiler. Bu bilgiden, Ortadoğu'daki birliklerden önemli bir bölümünü İsrail'e naklettiğiniz sonucunu çıkarıyorum. Eğer doğruysa, bu El-Kaide için kesinlikle kabul edilemez bir gelişme. Amerikalıların şerefsizliğinin ve hilekârlığının yeni bir kanıtı. El-Kaide hangi koşullar altında olursa olsun, Amerikan birliklerinin İsrail'de konuşlandırılmasını kabul etmeyecektir. Bu konuda, Samir Mehmed aracılığıyla iletilen mesajdan sonraki bir saat içinde, açıklamanızı bekliyorum. Eğer o zamana kadar cevabınızı almazsam, o zaman aldığım bilginin doğru olduğuna ve siz Amerika başkanının bu hareketle başkentinizi hemen gelecek bir ölüme mahkûm etmeye karar verdiğinizi anlayacağım." Faulks gözlerini kaldırdı.
- Mesaj burada bitiyor efendim.
Başkan ayağa kalktı, derin bir nefes aldı. Son dört saat boyunca, korkulu bir bekleyişle yatağında bir o yana, bir bu yana dönmüş, Doug Stevens'ın yanıldığını, adamlarından hiçbirinin ihanet etmeyeceğini ummuştu. Oysa, mesajın kanıtladığı gibi, Stevens haklıydı. Paul Burton'a döndüğünde yıkılmış gibiydi.
- İsrail'e hiçbir askerî uçağın inmediğinden eminsin, değil mi ?

- Tek bir uçak bile inmedi efendim. Kiraladığımız sivil uçaklar dahil. Emirlerinizi harfiyen yerine getirdik. Ortadoğu'ya gitmek için havalanan uçaklarımızın çoğu Almanya'ya ve Britanya'ya indi.
Başkan Faulks'a döndü.
- Dick, bir kalem al. İşte, Ebu Haşim'e cevabım. Faulks iç cebinden bir not defteri ile bir kalem çıkardı.
- Hazırım efendim.
- Yaz öyleyse. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan, Ebu Haşim'e. Bay Haşim, bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum ama, doğru olmadığına sizi kesinlikle temin edebilirim. İsrail'e ne Ortadoğu'dan ne de başka herhangi bir yerden Amerikan birliği gönderilmedi. Birkaç Amerikan uçağının İsrail'e indiği doğru, ama yakıt ikmali amacıyla kısa bir süre için. Yakıt alma işlemi tamamlanır tamamlanmaz, bu uçaklar, içlerindeki askerlerle birlikte hemen havalanacaklar. İsrail topraklarında kalmayacaklar. Tekrar ediyorum, İsrail topraklarında kalmayacaklar. Mektubunuzun koşullarına harfiyen uyuyorum. Eğer bu açık yanlış anlama konusunda yeniden görüşmek isterseniz, İsrail'e inip yeniden havalanan bu uçaklar hakkında Samir Mehmed aracılığıyla ayrıntılı bilgi vermeye hazırım. Başkan Faulks'a bakıp başını salladı. Burada kes ve hemen Mehmed'e ilet.
- Bahse girerim, Ebu Haşim'in şaşkınlıktan ağzı bir kanş açık kalacak efendim, dedi Paul Burton.
- Kalacağından eminim. Şimdilik, bu cevabı yeterli bulacağım umalım. Prensip olarak, bu konuda yanlış adım atmadık. Başkan ürktüğü soruna geldi. Evet, köstebeğimizden ne haber ? Kim olduğunu biliyor muyuz ?
FBİ başkanı cevap vermeden önce Faulks ve Burton'a baktı.
- Sayın Başkan, Rob Owens aşağıda bekliyor. Onun gelip, nasıl...
- Kim olduğunu biliyor muyuz?
- Evt efendim. Biliyoruz.
79
Chesapeake 06:45
Görev uyandı. Hâlâ uyuyan Karla'nın yanağım öptü, sonra yataktan kalktı, olabildiğince sessiz olmaya çalışarak giyindi, alt kata indi. Mutfakta, önündeki masanın üzerine dizüstü bilgisayarım açmış, tümüyle uyanık görünen Raşid'i buldu. Uydu anteni bağlanmış, pencereye yöneltilmişti; Görev mutfağa girdiğinde, Raşid bilgisayarı kapattı, anteni katlamaya girişti.
- Gelip gittiğini duydum, dedikten sonra dizüstü bilgisayarı gösterdi Görev. Ne bu? Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?
- Zamanı gelince öğrenirsin. Karla nerede ?
- Yukanda.
- Anlaşılan, eski bir ilişkiyi yeniden canlandırdınız. Yoksa yatma düzeniniz hakkında yanılıyor muyum?
- Bundan sana ne Raşid!
Raşid homurdandı, bilgisayar ile anteni sırt çantasına yerleştirmeye koyuldu.
- Git, getir onu.
- Ne olacak ?
- Yeni emirler aldık.
Beyaz Saray 06:25
- Tek bir kuşku bile yok mu ?
- Yok Sayın Başkan. Adamımızı bulduk. Elimizdeki bandı yakın zamanda Ulusal Güvenlik Konseyi'ne verdiği mülakatla karşılaştırıp doğruladık. Sesler kusursuzca uyuşuyor.
Başkan yıkılmıştı. Açıklamayı, cep telefonu konuşmasının -bir-
liklerin israil'de konuşlandınlmasıyla ilgili birkaç kelime- bant kaydını dinlemiş, seslerden birini duyar duymaz sahibini tanımıştı. Yine de en ufak teknolojik kuşkusu varsa, gidermek için sordu Rob Owens.
- Bandı yeniden dinlemek ister misiniz efendim ?
- Bir kez dinlemek yeterli, dedi başkan ürpererek.
- Eğer daha fazla kamt gerekiyorsa, cep telefonu konuşmasındaki ikinci sesi de inceledik. Beyaz Saray'ı arayıp Azerbaycan'da kaçırılan adamların öldürülmesinin kaydedildiği bandın saklandığı mezarlığın yerini söyleyen adamın sesi. Bu ayrıntıyı da bilmeniz gerekir, diye düşündüm efendim. Adamımızla teröristler arasındaki ilişki hakkında en ufak bir kuşku yok.

Başkan, yüzü bembeyaz bir halde koltuğuna yığıldı. Göğsü sıkışıyor, nabzı hızla atıyordu. Tek yapabildiği, kafasım sallamaktı. Bunca yıldır tanıdığı, danışmanı yapacak kadar güvendiği bir insan ona nasıl ihanet ederdi ? Daha da kötüsü, ülkesine nasıl ihanet ederdi ? Bu sorular onu dehşete düşürüyordu. Genzinde safra tadı duydu, yüzünden ter boşandı.
- iyi misiniz efendim ? diye sordu ClA başkanı.
- Hayır değilim. Başkan zorlanarak ayağa kalktı. Neden ? Tanrı aşkına, El-Kaide'ye neden yardım eder? Yüz binlerce vatandaşının hayatım neden tehlikeye atar ? Onları ölüme neden mahkûm eder ? Neden ? Anlayamıyorum.
- Elimizdeki tek ipucu, geçmişim incelediğimizde bulduklarımız. Ama hem biz hem de ClA araştırmayı sürdürüyoruz, dedi Doug Stevens.
- Öyleyse, daha hızlı arayın, soruşturmayı olabildiğince derin-leştirin. Ne bulabilirseniz istiyorum.
- Ona ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim ?
- Teröristlerin nerede saklandıklarını bilmesine ihtimal var mı?
ClA Başkam Dick Faulks soruyu tarttı.
- Mümkün, ama sanmam. Bana kalırsa, El-Kaide adamı operasyondan ayrı tutmak istemiştir, ilişki kurmak için cep telefonları, belki güvenli yerler ya da posta kutuları, hatta üçünü birden kullanmış olabilirler.
- Aynı fikirdeyim efendim, diye araya girdi Stevens. Hücrenin nerede saklandığım, hatta bombanın nerede gizlendiğini biliyor olması, faaliyetlerini tehlikeye atmaktan başka işe yaramaz. Böylesi bilgiler, El-Kaide içinde sadece çok kısıtlı bir çevrede tutulur. Bana kalırsa, bunları sadece teröristler biliyor.
- Öyleyse, onu tutuklayacak mıyız? diye sordu Paul Burton.
Başkan uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırdığında, gözlerindeki korkunç kederi gördü odadakiler. Güvendiği bir insanın ihanetine uğramayı hâlâ kabul edemiyor, gözleri doluyordu.
- Hayır. Daha değil. Şimdilik izlemeye devam edin. Ama burada konuşulanların oda dışında kimseye aktarılmasını istemiyorum. İyice anlaşıldı mı ? Ebu Haşim'in İsrail konusundaki mesajı herkese bildirmek için, son Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısını bir saat öne, yedi buçuğa almaya karar verdim. Ondan sonra, adama ne yapacağımızı düşünürüm.
- Bu akıllıca bir tutum efendim, dedi Rob Owens ve klonlan-mış cep telefonlarını anlattı. Eğer ikisinden biri önümüzdeki saatlerde diğerini ararsa, o zaman telefonları üçgen içine alabilme ve yerlerini belirleme fırsatı bulabiliriz. Tabiî asıl önemli olan, telefonun öbür ucundaki terörist.
Başkan o sabah ikinci kere şaşırmıştı. Kötü habere değil, krizin başlangıcından beri ilk kez gördüğü umut ışığına.
- Teröristlerin yerini bulabileceğinizi mi söylüyorsun ?
- En azından birini, diye umut ediyoruz efendim.
- ilginç bir gelişme daha var efendim, dedi Faulks. -Ne?
- Fort Meade'deki Ulusal Güvenlik Ajansı yaklaşık iki saat önce patlama iletimi diye adlandırılan bir mesaj yakaladı. Hâlâ kıramadıkları, şifresi son derece karışık bir sinyal. Daha önce de buna benzer bir sinyal yakalamışlar, ama iletim o kadar kısaymış -sadece iki saniye- ki, yerini saptayamamışlar. Yine de patlama iletimi bir daha gerçekleşirse yakalayabilmek için bilgisayarlarını ayarlamışlar. Bu kez, sinyali yakalayıp yerini Chesapeake Kör-fezi'nde, Plum Burnu'nun güneyi olarak belirlemişler. Mesajın şifresini hâlâ kıramamışlar, bunun biraz daha zaman alacağını söylüyorlar. Ama sözünü ettiğimiz sinyal askerî bir iletişim olmamasına rağmen, öylesine girift şifrelenmiş ki, dikkat çekiyor. Fort Meade bir araştırmamızı öneriyor.
- Bana bu mesajın El-Kaide hücresinden geldiğini mi söylemek istiyorsun ?
- Bir şey söylemek için daha erken efendim. Cevap Stevens'tan gelmişti.
- Tabiî bundan konsey toplantısında söz edersek, dikkat çekmiş oluruz. Yine de bir izleme ekibinin derhal bölgeye gitmesini emrettim.
Chesapeake 06:55
Görev ve Karla merdivenlerden indiklerinde, Muhammed Ra-şid'i şöminenin başında, elindeki uzaktan kumandayla televizyon kanallarını zaplarken buldular.
- Ne oluyor ? diye sordu Görev.
Raşid televizyonu kapattı ve uzaktan kumandayı bir kenara attı.
- Bu sabah, Amerikalıların Körfez'deki birliklerini İsrail'e naklettiklerini öğrendim.
- Kimden ?

- Adamımdan. Amerikalıların böyle bir davranışı, isteklerimizin ruhuna aykırı olurdu. Oysa şimdi, Ebu Haşim'den biraz önce aldığım bir mesaja göre, Amerika başkanı böyle bir şeyi reddediyor. Amerikan uçaklarının İsrail'e sadece yakıt almak için indiklerini söylüyor.
- Anlamıyorum. Neler oluyor?
Raşid, yüzünde endişeli bir ifadeyle televizyonun yanından uzaklaştı.
- Tamam işte Görev. Ne oluyor? Ebu Haşim Amerikalıların bir şey hazırlığında oİmalanndan kuşkulanıyor. Ya bir şekilde bizi şaşırtmaya, kandırmaya çalışıyorlar ya da adamımm verdiği bilgi yanlış.
- Bu mümkün mü ?
- Pek sanmıyorum. Verdikleri bilgiler hep güvenilir oldu.
- Şimdi ne diyor ?
- Daha onunla konuşmadım. Ama endişelenme, konuşacağım. Ama Ebu Haşim'in de belirttiği gibi, bir üçüncü şık da olabilir. Belki de adamımın maskesi düştü.
- Bu bizi tehlikeye atar mı ? diye sordu Karla.
- Merak etme, bizi tehlikeye atacak hiçbir şey bilmiyor. Ne sinir gazının nerede olduğunu ne de hücre evlerimizi. Üstelik, bu aşamada, yararlı ömrünü de tamamladı.
- Öyleyse değişen ne ? diye sordu Görev. Yeni emirler aldığını söylemiştin ?
Raşid sırt çantasını bıraktığı masaya yürüdü, eşyalarını karıştırdı, Akrep'i çıkanp şarjörünün dolu olup olmadığına baktı.
- Amacımız, gerektiğinde kimyasalı polis minibüsüne yüklemek ve Washington'un merkezine götürmekti. Böyle bir minibüste, polis üniformaları giymişken, durdurulma ihtimalimiz yok gibi. Ama fikrimi değiştirdim, Visto'yla aranızda geçenlerden sonra
bunun tehlikeli olacağım düşündüm. Polise gidip gitmediğini bilmiyoruz. Şimdi başka bir yöntem kullanacağız.
- İyi ama, Amerikalılar onlardan istediğiniz her şeyi yerine getirmediler mi ? dedi Karla. Birliklerini çektiler, tutukluları serbest
bıraktılar...
- Öyle görünüyor. Ama bu olanlardan sonra, ne tasarladıklarını bilemeyiz. Hazır olmamız emredildi. Onun için, eşyalarınızı toplamaya başlayın.
- Neden?
- Güvenli eve, Abdullah ile Moses'in yanma gideceğiz. Eğer Amerikalılar mektubumuzdaki koşulların tümünü yerine getir-mezlerse, görevimizi yapmaya hazır olmamız lazım. Eğer gerekirse, riske girip kimyasalı başkentin merkezine taşımak için Abdullah'ın minibüsünü kullanacağız. Raşid saatine baktı. Burada daha fazla oyalanmayalım. Gidip arabayı getireyim. Görev, sen motosikletlerden birine binip beni izleyeceksin. Hemen hareket ediyoruz. -Karla'ya baktı.- Sen burada kalıp evi tepeden tırnağa arayacaksın. İyice bak, arkamızda hiçbir şey kalmasın. İşini bitirince, öteki motosiklete bin, güvenli eve gel. Dokuzdan önce orada olmam istiyorum.
Gorev'in yüzü birden soldu.
- Anlamıyorum Raşid. Bu acele neden? Amerikalıların hâlâ öğlene kadar vakti var.
- Sana söyledim, Ebu Haşim bir şey hazırladıklarından kuşkulanıyor. Bu olanlar onu hem öfkelendirdi hem de endişelendirdi. Baskıyı sürdürmemizi, akıllarını isteklerimizi yerine getirmeye vererek, zamanlarım bizi kandırmaya çalışmakla harcamamalarını sağlamamızı istiyor. Bu yüzden de başkanlarına planlanmızda yeni bir değişiklik olduğunu bildireceğiz.
80
Washington, D.C.
Saat tam altı buçukta, Tom Murphy FBÎ Genel Merkezi'nin altıncı katındaki odasında, sinirleri alt üst olmuş, uyanık kalmak için şekerli kahve içiyordu. Birbiri ardına üç vardiyada çalışmış, arada biraz uyuyabilmişti, kendini berbat hissediyordu, eski karısına da söylediği gibi, bu hayat federal ajanın kaderiydi, ama sadece acil durumlar için. Tek fark, bu acil durumun yarattığı baskıdan ölmek üzere olduğuydu.
Sürenin dolmasına beş saatten az bir zaman kalmışken, elindeki tüm adamları güçlerinin sınırına kadar zorladığını biliyor, bu saatten sonra bir gelişme olacağını da hiç düşünmüyordu. Şimdiye kadar tek bir ipucu bile bulmayı başaramadığı için kendini bir anlamda sorumlu tutuyor, yenilginin ezikliğini yaşıyordu. Daha zayıf bir adam olsa, çoktan teslim bayrağını çekerdi, ama Bronx doğumlu Murphy'nin hamuru farklıydı, ucunda tabuta girmek de olsa, son ana kadar bu işin peşini bırakmayacaktı.

Rahatsızlık duyduğu bir başka konu da, şu gazeteciydi. Olanları Collins'e anlatamadığı için içi içini yiyor, ama hiçbir şey söyleyemeyeceğini de biliyordu. Nikki Dean nereye götürülmüşse, onunla temas kurmak imkânsızdı. Collins genç kadma telefonla ulaşmaya çalışmış, güvenliğinden endişe duyar olmuştu. Yarım saat kadar önce, hastaneyi arayıp ^slikki'nin oğlundan haber aldıktan sonra, Murphy'ye açılmıştı. Haberlere göre çocuğun durumu istikrarlıydı, hatta düzelmeye de başlamıştı. Ne var ki, kaçırılma hikâyesi hâlâ Murphy'nin kanına dokunuyordu. Zavallı kadın kuşkusuz ne yapacağım bilmez halde ve oğlunu özlüyordu, ama eğer Nikki Dean gerçeği öğrenip gazetesinde yazmaya kalksa, başkentin kitlesel bir göç tehdidinden başka türlü nasıl kurtulacağım bilemiyordu Tom Murphy. Post'un baskısı sürenin dolmasından önce ger-
çekleşmese de, genç kadirim Washington'un televizyon ve radyo istasyonianna başvurması da ihtimal dahilindeydi. Bütün bunlar kimsenin burnu kanamadan sonuçlanırsa, bir kadının kaçırılmasının yaratacağı şoku düşünmeye bile korkuyordu. Oysa bu işin kimsenin burnu bile kanamadan sonuçlanacağı hiç de kesin değildi, sürenin sonu geldiğinde, Murphy'nin endişeleri de tümüyle boş çıkabilirdi. O zaman, kendisi de dahil herkes ölmüş olacaktı.
Beş dakika kadar sonra, Murphy telefona uzanmak üzereyken kapı açıldı ve Başkan Yardımcısı Matthew Cage fırtına gibi odaya girdi. Murphy hemen savunmaya geçti, elini kaldırdı.
- Ne soracağını biliyorum Matt, elimden geleni yaptım. Emin ol elimdeki her ajanı...
- Tom, dinle bir dakika.
Cage kimsenin dinlememesi için kapıyı kapattı, Ulusal Güvenlik Ajansı'nın yakaladığı patlayıcı iletimi ve -gizli servisin işi olduğundan habersiz olduğu- cep telefonu konuşmasını anlattı. Murphy yıldırım çarpmış gibi masasından fırladı.
- Koordinattan var mı ?
- Chesapeake'in oralarda, Plum Burnu'nun güneyinde bir yer. Cage Murphy'ye üzerinde koordinatlann bulunduğu bir kâğıt parçası uzattı, ikisi birlikte duvardaki haritanın başına gittiler. İzleme çalışmalannda yardımcı olması için iki helikopter/ayarladım bile. Helikopterlerde tam noktayı belirleyecek telemetre cihazlan olacak, Fort Meade de bölgenin genişletilmiş bir haritasın^ gönderiyor. Bütün bunlar, aradığımız yeri tam olarak bulmamızı sağlar.
Murphy kaşlannı çattı.
- İyi de, Fort Meade cep telefonu konuşmasının teröristlerden birine ait olduğunu nereden biliyor?
- Bana sorma, hem niye yakmıyorsun ? Eğer haklılarsa ve konuşmayı yine yakalayabilirlerse, o zaman bakarsın yerini de belirleyebilirler. Şimdi, Chesapeake'e bir ekip gönderelim. Hemen.
- Şimdi hallederim.
Murphy çıkmaya davranırken kapı birden açıldı ve içeriye Larry Soames girdi.
- Tom, bir dakikan var mı? Çok önemli bir...
- Bu da öyle. Ne kadar adamımız varsa, bana lazım Larry. Hemen şimdi, demek istiyorum. Neyle meşgul olduklarına bakma, bu çok acil...
- Tom, bir saniye dinlesen. Biraz önce metropol polisinden Benny Visto adında bir herifle ilgili telefon ettiler.
-Kim?
- 14. Cadde'de pezevenklikle ve yasadışı işlerle uğraşan birisi. Kırk dakika kadar önce, kurşun yarasından kan kaybıyla George Washington Hastanesi'nde ölmüş. Hastaneye geldiğinde, çok geçmiş.
- Ne yapmamı istiyorsun, çiçek göndermemi mi? diyen Murphy kıpkırmızıydı. Bunun bizimle ilgisi ne?
- Ona ateş eden adam Nikolay Gorev'in tarifine uyuyor. Murphy Cage'e bir göz attı, sonra Soames'a döndü.
- Devam et.
- Visto'nun Frankie Tate adında bir kuzeni var. Visto'nun ölümünden öylesine etkilenmiş ki, bülbül gibi ötüyor. Polislere bizden iki kişinin aranan iki adamın fotoğraflarını gösterdiklerini anlatmış. Herifi Idaho Caddesi'ndeki İkinci Bölge Polis Merke-zi'nde tutuyorlar.
- Çatışmanın sebebi neymiş?
Soames bildiklerini anlatınca, hem Murphy hem de Cage'in kaşlan çatıldı.
- Sahte polis minibüsü, üniformalar, silahlar, dedi Murphy. Bütün bunlan neden istemiş olabilirler ki ?
- Tate mallan bir soygunda kullanacaklannı samyormuş.

- Adamın Görev olduğundan emin miymiş ?
- Kesinlikle. Yanında bir de kadın olduğunu söylemiş. Verdiği tarife göre, Karla Şerif olmalı.
- Hemen ilgilenelim, diyen Murphy eski gücüne kavuşmuş, telefona uzanıyordu. O adamlara hâlâ ihtiyacım var Larry, hemen şu anda. Collins ile Morgan nerede ?
- Tate'i sorgulamaya gittiler.

81

Maryland 06:45

Sabahın karanlığında, camlan karartılmış koyu bir GM Savana, Eisenhower Otoyolu'ndan ayrılıp güneydoğuya, Andrews Hava Üssü'nün yanından 4 numaralı yola saptı. Yolda pek araba yoktu, olanlar da D.C.'ye doğru gidiyorlardı; oysa Savana ters yönde, Maryland kırlarında, Chesapeake kıyısına doğru yol alıyordu. Kursk ortadaki sırada, Razan'ın yanında oturmuştu, iki Çeçen koruma arka sıraya yerleşmiş, şoförün yamna da üçüncü koruma oturmuştu.
- Orada, Nikolay ile kadın dışında kaç kişi var? diye sordu Razan, Kursk'a.
- Bir kişi daha. Başkaları da olabilir. Bilmiyorum.
- Senin sözünü ettiğin kim?
- Muhammed Raşid. Aranan bir terörist. -Tehlikelimi?
- Her şeyi yapabilecek bir çılgın. Sen ve adamlarının niyetinizin ne olduğunu hâlâ söylemedin.
- Oraya vardığımızda anlatırım.
- Razan, bu çok tehlikeli olabilir...
- itiraz yok. Bunu, benim yöntemimle halledeceğiz.
- Ya silahım, cep telefonum ne olacak? Razan kafasını salladı.
- Bir şeye kalkışmam istemiyorum. Seni uyarıyorum, Nikolay'a bir biçimde zarar vermeye kalkışırsan ölürsün. Yudeniç'in aksine, pazarlığa açık biri değilim. Bu akşam bana çok pahalıya mal oldun Kursk. Hayatın boyunca kazanacağından da fazlasına. Umalım da değsin.

Kursk D.C.'ye doğru giden arabalara baktı, iki saat kadar sonra, yol işe gidenlerle dolup taşacaktı. Razan nereye gittiklerini söylememişti, ama Kursk yol işaretlerinden güneydoğuya, Mary-land'e doğru gittiklerini çıkardı. Kimyasal kırsal alanda, bu kadar uzaklara gizlenmiş olabilir miydi ? Mantıklı değildi. Bir şekilde, cep telefonunu ele geçirip, FBl'ı uyarması gerektiğini biliyordu. Razan ve gözü kara adamları tehlikeli bir durumda saldırmaya hazırdı. Kursk ensesinden aşağıya ter süzüldüğünü, yüreğinin endişeyle çarptığım hissetti.
- Hakaret etmek istemiyorum Razan, ama sen ve adamlarında bu işi halledecek malzeme yok. Bu çok tehlikeli, onun için yetkililere bırakmak daha doğru olur...

Razan konuşmasını kesti.
- Hayır. Sana söylediğim gibi, bu işi benim yöntemlerimle halledeceğiz. Daha ne kadar var Yegoriy? Ön koltuktaki koruma döndü, omuz silkti.
- Bu tenhalıkta mı? Yarım saat, daha fazla sürmez.

Savana'daki Aleksey Kursk'un altı mil kadar gerisinde dokuz araçlık bir konvoy, her biri FBI ajanı dolu mavi bir Dodge minibüs, koyu camlı üç Cherokee dört çeker, bir Dodge Intrepid ve dört Ford Sable, Winston Koyu'ndan topu topu yirmi beş kilometre uzakta, Chesapeake, Plum Burnu güneyindeki kıyıya doğru ilerliyordu.

FBİ başkanının Ford Meade'den gelen ve şifrelenmiş Uetinin çıkış koordinatlarından haberdar edilmesinden on beş dakika sonra, FBl'm Tehlikeli Malzeme Müdahale Birimi'nden uzmanlar da dahil, bir acil tepki ekibi kurulmuştu. Konvoy yola çıkarken, Andrews Hava Üssü'nden havalanan ve özel amaçlar için hazırlanmış iki Blackhawk helikopter, FBİ timinin yirmi kilometre önünde uçuyordu, iletim kaynağının yerini belirlemek için kızıl ötesi ileri bakış sistemleri, çok güçlü gözetleme dürbünleri ve telemetre cihazlarıyla dolu olan Blackhawk'lardan biri saat 06:58'de hedef koordinatına, Chesapeake Körfezi'ndeki halka açık bir plaja giden dar yola ulaştı. Neredeyse zifirî karanlıkta, helikopter hedef alanının bin fit üzerinden tek bir kez geçti, merkezine yerleştirilmiş pasif termal resimleme cihazlarıyla yolu, yolun hemen çevresindeki bölgeyi ve yalandaki plajı tarayarak insan olup olmadığım araştırdı, pilot daha sonra içerilere doğru dümen kırdı. Kopilot tarama sonuçlarım, hedef bölgenin ayrıntılı bilgileriyle birlikte FBI konvoyuna iletirken, pilot yoluna altı kilometre kadar devam edip bin fitte bekleyen ikinci helikopterle buluştu.

Kırk bir dakika sonra, FBI konvoyu hedefe bir kilometre kadar yaklaştığında şafak sokmuştu. Ay hâlâ batmamış, körfezden ince bir sis kalkmaya başlamıştı. Konvoy bir yan yolda durdu, kısa bir görüş alışverişinden sonra harekâttan sorumlu ajan,

ekipten biri erkek, biri de kadın iki kişinin hedef bölgesinde keşfe çıkmalarına karar verdi. Belirlenen ajanlar Ford Sable'lardan birine binip, sahile inen üç kilometrelik yola girdiler. Saat 07:39'du. Ajanlar farlarını söndürmeden, anayoldan sola saptılar. Sahile bağlanan bozuk yolda elli metre kadar ilerlediler, yağmur suyu dolu çamurlu çukurlara girip sarsıldılar, sonunda şoför arabayı durdurup kontağı kapattı. Sable'dan inip, işemek için çalılara doğru yürüdü. Aynı zamanda sağına soluna bakıyor, dikkatle yolu tarıyordu: dört yüz metre kadar ötedeki en yakın evi gördü.
İşemeyi bitirince, Sable'a geri döndü ve kadın ajana yanma gelmesini işaret etti. Kadın arabadan ince bir el feneri aldı, kol kola girdiler, sabahın erken saatinde yürüyüşe çıkmaya karar vermiş bir çift gibi, yoldan kıyıya doğru ilerlediler. Sahil ince bir sis perdesine bürünmüş, ufuk da doğan güneşin portakal rengi ışığıyla
aydınlanmıştı.
îki ajan yürürken ıssız sahili incelediler, bir taraftan havadan sudan konuşurken, diğer taraftan da deneyimli gözlerini bir hareket, herhangi bir şey görmek için etrafta gezdirdiler, çevrelerindeki her santimi incelediler. On dakika sonra geri dönüp aynı özeni göstererek, bu kez öteki yönde yürüdüler. On dakika sonra gizli araştırmalarına son verdiler, âşık rolünden sıyrılıp Sable'a doğru koştular. Telsize uzanan şoför soluk soluğa kalmıştı.
- Sierra birden merkeze. Tamam.
- Burası merkez, sizi duyuyoruz Sierra bir. Bir şey görebildiniz mi ? Tamam.
- Merkez, olumsuz. Yol ıssız. Burada hiçbir şey yok.
Başkan acil durum odasına saat tam yedi buçukta girdi. Koyu renk takım elbise giymiş, gri ipek bir kravat takmıştı. Masanın başında yerini alırken yüzü ciddiydi. Çevresindekilere oturmalarını * işaret ederken, odadaki on dört bitkin -düşünü gördükleri uykuları kırk dakika önce bölünmüş, ondan sonra da gizli servis koruma ekipleri tarafından hızla Beyaz Saray'a getirilmişlerdi- erkek ve kadın içlerinde artan bir gerginlik hissettiler.
- Bayanlar Baylar, her şeyden önce bu kadar kısa zamanda buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar az uykudan sonra, hepinizin oldukça bitkin olduğunun farkında-
yım, bu toplantıyı öne almak için uykunuzu böldüğüm için de üzgünüm. Ne var ki... Andrew Booth durakladı, aralarında oturan ve ona ihanet eden adamın gözlerine bakmamak için büyük bir gayret sarfetti. Krizde yeni ve çok rahatsız edici bir gelişme oldu. Bu gelişmeyi konuşmadan önce, Ebu Haşim'den îslamabad'daki adamımız Mehmed aracılığıyla aldığımız birkaç mesajı aktarmak istiyorum. Booth, CİA Başkanı Faulks'a bakarak başını salladı. Dick, mesajları açıklar mısın ?
- Tabiî efendim, diyerek konsey üyelerine döndü Faulks. Mehmed altı kırk beşte telefon ederek Kuzeybatı Afganistan'daki tutukluların götürüleceği, Herat yakınlarındaki eski Sovyet hava üssünün koordinatlarını bildirdi. Havaalanı Sivastopol'deki toplama bölgesinden uçakla üç saatten daha az bir mesafede. Telefonu kapatır kapatmaz, tüm tutukluların iki uçağa bindirilmesi için emir verildi. Sivastopol'den yirmi beş dakika önce havalandılar, şu anda Herat yolundalar, Doğu saatiyle dokuz ellide orada olmaları bekleniyor.
- Ancak, diyerek araya girdi başkan. Bu telefondan önce, saat altıda Ebu Haşim'den İsrail'deki kaynaklarının son zamanlarda bir sürü Amerikan uçağının oraya indiğini bildirdiğini söylediği bir mesaj daha aldık. Haşim mesajında, bu hareketin hiçbir koşulda kabul edilemeyeceğini açıkça belirtti. Hiç böyle bir niyetim olmamasına rağmen, anlaşılan Haşim onu kandırmaya çalıştığımı düşünüyor. îlk baştaki isteklerinde bundan hiç bahsetmemiş ve birliklerimizi Körfez dışında nerede konuşlandıracağımız konusunda hiçbir itirazda bulunmamış olmasına karşın, böyle bir hareketin inanılırlığımı zedelediğim söyleyip benden bu konuda açıklama istedi. Bu nedenle, Haşim'e derhal bir cevap gönderip birliklerimizin israil'de kalmayacaklarını, hemen çekileceklerini bildirdim. Aslında, Haşim'i yatıştırmak için, bu konuda açık bir yanlış anlama olduğunu, uçakların İsrail'e sadece yakıt almak amacıyla indiğini söyledim. Sonuç olarak Bayanlar Baylar, Kör-fez'deki birliklerimizden bazılarının israil'e yerleştirilmesi artık söz konusu değil.
Katherine Ashmore'un kaşları çatıldı.
- iyi ama, israil başbakanının tepkisi ne olacak Sayın Başkan ? Yoksa ona daha söylemediniz mi ?
- Daha söylemedim. Toplantı biter bitmez söylemek niyetindeyim.
- Çok kızacak efendim. Sözümüzü tutmadığımızı düşünecek.

- Öyle düşüneceğinden kuşkum yok. Ama elimiz kolumuz bağlı.
610
- Bu tutumunuzda kararlı mısınız efendim? diye sordu Charles Rivermount.
- Evet, kararlıyım. Şu anda, Amerikan birlikleri İsrail'den ayrıldı bile.
- Ben bu tutumunuzu gelecekte de sürdürecek misiniz, demek istemiştim, diye açıkladı Rivermount. Bu iş bitince, yani. Yoksa birlikler geri mi dönecek?
- Cevap hayır, dönmeyecekler. Ama tam şu anda, bir geleceğimiz olacağından emin değilim, dedikten sonra, çevresindeki yüzlere umutsuzca bakmak için durakladı Andrews Booth. Bayanlar ve Baylar, itiraf etmek istediğim bir şey var. israil'e Amerikan birlikleri gönderme karan vermekle ciddi bir hata yaptığımı hepinizin bilmesini istiyorum. Bir kumardı ve geri tepti. Bana bu konuda dikkatli olmamı söyleyenler haklıydı, çünkü hepimizin basma daha ciddi bir sorun açtım. Bu sorun, elli dakika önce Haşim'in Herat hava üssü koordinatlarım bildiren mesajında da açıkça görülüyor. Çünkü o mesajla Haşim koşullarım değiştirdi ve bana kalırsa bu kentin kurtulmasını imkânsız bir hale getirdi.
Masayı çevreleyen yüzler şaşkınlık içindeydi.
- Nasıl değiştirdi Sayın Başkan? diye sordu Rebecca Joyce.
- Süreyi daha da kısalttı, derken başkanın yüzü bembeyazdı. Artık elimizde isteklerini karşılamak için iki saatten biraz daha fazla zaman kaldı, yoksa bombayı patlatacak.
82
Washington, D. C. 07:20
- Evet, onlar. O ikisi, derken Frankie Tate öfkeyle dişlerini gıcırdattı, Görev ve Karla Şerifin fotoğraflarım masanın üzerine fırlattı, Collins ile Morgan'a baktı. Idaho Caddesi'ndeki ikinci Bölge Polis Merkezi'nin sorgulama odalarından birindeydiler. Onlar olduğuna eminim. Sizinkiler daha iki gün önce Ricky'ye bu fotoğrafları göstermişti.
- O zaman neden haber vermedin, peki?
- Hey, bu benim kararım değildi, diye tısladı Tate, Collins'in öfkeli yüzüne bakıp. Karan Benny verdi.
- Bana her şeyi anlat. Ta en başından.
- Salan bir şeyi atlamaya kalkma, dedi Morgan. Yoksa, federal kanıtlan kendine saklamakla suçlanırsın Frankie.
- Bakın, o göt deliğinin Benny'ye yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum, derken Tate'in yüzü nefretten kasılmıştı, her şeyi bütün ayrmtılanyla anlattı.
- Ricky ve ötekiler bu ikisini nereye kadar izledi? diye sordu Collins.
- Chesapeake kıyısına varıncaya kadar, o hıyarlar orada izlerini kaybettiler.
- Yeniden iz sürmeye nereden başladılar?
- iki üç kilometre ötede, kıyıdan.
- Bana ayrıntı ver Frankie. Ricky nerelere baktı ?
- Kıyıdaki bütün apartmanların ve özel evlerin otoparklarına ve kentin kuzeyi ile güneyine baktıklarını söyledi. Adamlardan biri üç kilometre kadar içerilere bile girdi. Onlan hiçbir yerde bulamadılar. Frankie masanın üzerindeki fotoğraflara dokundu. Bana sorarsanız, duman olup uçmadılar ya Oralarda bir yerlerdedirler adamım. Yoksa Chesapeake'e kadar bütün o yolu neden tepsinler?
- Nereye gittiklerine dair bir fikrin var mı ?
- Nereden bileyim ?
Collins kızgınlıkla iç çekti. Morgan'ın cep telefonu çalınca, konuşmak için dışarı çıktı. Collins yeniden Frankie'ye döndü.
- Minibüs ve malzeme için ne ödediler?
- Yirmi bin. -Nakit mi?
- Evet. Herif, sanki dürüstlüğünü gösteriyormuş gibi, Benny'yi vurduktan sonra paranın geri kalanım bile verdi. Kim bu herif?
- Terörist. Frankie sarsıldı.
- Tanrım. Bunu neden başta söylemediniz ki ?
- İyice düşünmeni istiyorum Frankie. Bana söyleyeceğin, bu herifleri bulmamıza yardım edecek başka bir şey yok mu?
- Bildiğim her boku anlattım.
Kapı yeniden açıldı, Morgan'ın işaretini gören Collins onunla birlikte dışarı çıktı.
- Frankie'den başka bir şey öğrenebildin mi ? Collins kafasını salladı.

- Chesapeake sahili civarında bir yerde olmaları gerek Lou. Cinayetten sonra düşündüğümüz bölgeye de uyuyor.
- Ne yapmayı düşünüyorsun ?
- Oraya gitmeyi, bölgede beyaz bir minibüs aramayı. Gözlerden uzak bir garaja saklamadılarsa, kolayca bulunacak bir şey. Collins saatine baktı: 07:40. Dört saatimiz kaldı. Gidip arabayı alayım. Murphy'ye haber versek iyi olur. Bölgede minibüsü ararken birkaç helikoptere ihtiyacımız olabilir. Telefon kimdendi?
- Murphy'den. Lastik ve ayak izleri dışında, iletim alanından bir sonuç çıkmadığını söyledi. Chesapeake'teki adamları bölgede daha önce gidilmemiş kiralık yerlere göndermiş.
Collins'in yüzü asıktı.
- Başka iyi haberin var mı ?
- Dört saatimiz yok Jack.
Beyaz Saray 07:38
Acil durum odasındaki şaşkın yüzler her şeyi açıklıyordu. îlk konuşan, kısık sesiyle başkana hitap eden Rebecca Joyce oldu.
- İyi ama, her şeyi saat ona kadar tamamlamamız imkânsız.
613
Ebu Haşim'le konuşamaz mıyız ?
- Mesajında, pazarlığa açık olmadığını belirterek son noktayı koydu.
- Bunu neden yapıyor efendim? diye sordu Katherine Ashmore. Ne de olsa, öğlene kadar bütün istediklerini alacak. İki saat neyi değiştirir?
Başkan öfkeliydi.
- Sanki yeterince düşünecek şey yokmuş gibi, aklımızı buna vermemizi sağlayacağım söyledi. Tabiî, imkânsız bir istekte bulunuyor, özellikle de isteklerini gerçekleştirmeye bu kadar yaklaştığı bir sırada, pazarlığa açık olmaması da, sözünü tutacağından kuşkulanmama neden oluyor. Belki de Janet Stern başından beri haklıydı: ne olursa olsun, Haşim Washington'u yok etmeye kararlı.
- Bu sürede isteklerini yerine getirebilir miyiz efendim ? diye sordu Paul Burton.
- Bu kenti kurtarmak için ufak bir umut olduğu sürece, deneyeceğiz, dedikten sonra endişeyle duvardaki saate baktı Booth, 07:40'tı. Tutukluların dokuz ellide inmesi bekleniyor. Şu ana kadar, bir gecikme yok. Buraya gelmeden önce sordurdum. Bir ihtimal rüzgâra karşı gitmeleri Herat'a varışlarını geciktirebilir.
- Pilotlara hızlarım artırmaları için emir verilemez mi ? diye sordu Katherine Ashmore.
- Uçuş ekiplerine telsizle talimat gönderdim, saat ondan önce Herat'a varmak zorunda olduklarım bildirdim. Öte yandan, beni asıl düşündüren, geri çekilme. General Horton, tahmininiz nedir? Zamanında başarabilecek miyiz ?
Vereceği cevabı düşünen Horton'ın yüzü karardı.
- Sayın Başkan, saat altı buçukta, geri götürülmeyi bekleyen beş bin asker vardı. Yediyi çeyrek geçe aldığım son rapora göre. çekilme işlemi ancak on bir kırk beşte tamamlanacak, o da canımızı dişimize takarsak. Saat onda tamamlamak imkânsız.
- İşleri hızlandırmanın bir yolu yok mu ? diye telaşla sordu, dudağının üstü boncuk boncuk terlemiş Andrew Booth. Adamlan helikopterlerle Körfez'deki gemilere taşımak, bölgeye daha fazla uçak göndermek, her uçağa daha fazla adam doldurmak, ne bileyim?
- Bölgede bulunan tüm helikopterleri zaten bu iş için kullanıyoruz. Uçaklara daha fazla adam bindirmeye gelince, bizi, kalkıştaki ağırlık faktörü kısıtlıyor. Eğer kişisel eşyaların bir bölümü alınmaz, askerler sırt çantalarım ve silahlarım bırakırlarsa, uçaklara daha fazla adam sığdırabüiriz. Ama asıl sorun, Körfez'deki uçakların şu anda, kalkışa hazır durumda olmaması.
614
- Başka uçağımız yok mu ?
- Son yedi uçağm saat on bir kırk beşte havalanması planlanmıştı. Bu uçaklar şu anda son kalanları almak üzere Almanya'da-ki üslerimizden havalandı, dokuz buçuktan önce oraya varmalan imkânsız. Yarım saatten daha kısa bir sürede adamları ve malzemeleri uçaklara bindirip yeniden havalanmak imkânsız.
- Bir şeyler yapmalıyız General, diyen Katherine Ashmore paniğe kapılmış gibiydi.
- Askerî malzemenin bir bölümünü almak için kiraladığımız üç sivil uçak daha var. Bu uçakların saat dokuzda inmeleri bekleniyor. Eğer yükten vazgeçer, uçakları da tıka basa askerle doldurur-sak, çekilmeyi zamanında tamamlayabiliriz, ama bu konuda garanti veremem.

Uçaklardan biri beklenmedik bir teknik sorun çıkarırsa, ne yaparız ? Son çare, Suudîlerden yardım istemek. Şimdiden en azından altı askerî nakliye uçağına ihtiyacımız olduğunu söylemek.
- Sizce yardım ederler mi ?
- Hiçbir şey sormadan mı ? Sanmam. Bir açıklama isteyeceklerdir, diyen Horton, Booth'a baktı. Daha Suudîlerle konuşup, kararımızın ardındaki gerçeği açıklamadınız değil mi efendim ?
- Hayır, söylemedim, ama öğlen telefonumu bekliyorlar, dedikten sonra başkan cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. Askerlerimizi oradan çıkarabilmek için, geride ne bırakmak gerekiyorsa, bırakılsın.
- Ya ihtiyacımız olan uçaklar? diye sordu Horton.
- Suudîlerle olan iyi ilişkinizden yararlanın, ama sadece kişisel anlamda. Tanıdığınız, bu işi yapabilecek asker ve havacılarla konuşun. Gerektiğinde kullanılmak üzere, uçakların hazır bekletilmesini sağlayın. Eğer Suudiler bir açıklama isterlerse, bir açıklama yapacağmızı söyleyin, ama askerlerimiz bölgeden aynldıktan sonra. Mürettebatla telsiz bağlantısı kurup, her dakikanın önemli olduğunu söyleyin, gidecekleri yerlere bir an önce varmaları için bastırın. Bu işi hızlandırmak için ne gerekiyorsa, yapmanıza izin veriyorum General. Sorun çıkarsa, derhal bana haber verin.
- Emredersiniz efendim, deyip hemen ayağa kalktı Horton. Eğer izin verirseniz, hemen başlayayım.
Horton aceleyle çıkarken, başkan duvar saatine bakıp birden ayağa kalktı, toplantıyı kısa bir konuşmayla bitirdi.
- Değişen sürenin getirdiği yeni tehlike karşısında, Washing-ton'dan saat onda değil, hemen ayrılmanızı emrediyorum. Gizli servis ekibiniz General Horton, yüksek rütbeli subaylar Doug Stevens
ve benim dışımdaki herkesi evlerinize götürecek, orada ailenizi toplayıp, güvenli bölgeye gitmek üzere derhal başkentten ayrılacaksınız. Bayanlar Baylar, hep birlikte yaşadığımız bu krizdeki yardımlarınız, önerileriniz, dostluğunuz ve cesaretiniz için içten teşekkür etmek dışında, gerçekten ekleyecek bir şey kalmadı. Booth o anda duygulanmıştı. Tann hepimizi korusun.
Andrew Booth, Gül Bahçesi'nin gölgeli bir köşesinde, dövme demir beyaz masalardan birinde tek başına oturuyordu. Hava soğuktu, yükselen güneş sabahın ayazını kıramamıştı, ama her zamankinden daha keyifsiz bir halde, hiçbir işe yaramasa da ciğerlerine temiz hava çekmek istiyordu. Orada oturmuş, mendiliyle alnını silip, gergin sinirlerini gevşetmeye çalışırken, Batı Kana-dı'mn kapılarından biri açıldı ve Doug Stevens göründü.
- Sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın efendim, ama size söylemek... Birden, Booth'un yüzünden boşanan terleri gördü. İyi misiniz Sayın Başkan ?
- Değilim Doug. Booth acı çekiyor gibiydi. Konseyi İsrail'deki birlikler hakkında yanıltmak zorunda kalmak beni utandınyor. Onlara ilk kez yalan söyledim. Bak, iş nerelere vardı. Bu kenti çok daha büyük bir tehlikeye attım.
- Onlara gerçeği ne zaman söyleyeceksiniz efendim ? Booth'un yüzünde kederli bir ifade vardı.
- Şu anda, bir anlamı olmaz, derken mendilini cebine tıkıştırdı. Güvenlik nedeniyle saat ona çeyrek kala sığınağa götürüleceğimi söylediler. Orada senin için de bir yer aynldı Doug. îşler çığınndan çıkarsa, tedbir olarak yanımda kalmanı istiyorum.
- Evet efendim.
- Bana ne söylemek istiyordun ?
- Adamlarımın Chesapeake bölgesindeki aramayı tamamladıklarını duydum.
Andrew Booth ayağa kalktı. -Ve?
- Her yere çok uzak, sahile yakın bozuk bir yol.
- Hiçbir şey bulamamışlar mı ?
- Mesajı gönderene ait olabilecek lastik ve ayak izleri, ama hepsi bu. Anlaşılan, sinyalleri yakalanırsa, başlarının derde gireceğini düşünüp oradan hemen aynlmışlar. Chesapeake Körfezi civanndaki aramalan hızlandırdık, kiralık evlere ve otellere yeniden bakıyoruz. İçimden bir ses, oralarda bir yerlerde olduklarım söylüyor.
Başkan umutsuzdu.
- Boşuna çabalıyoruz, öyle değil mi Doug? Aradığımızı iki saatte bulmamız imkânsız.
- Tek umudumuz, köstebek adamına yine telefon ederse, bu kez aradığı yeri bulabilmek. Ama açık konuşmak gerekirse, bunun için bile artık çok geç olabilir. Stevens saatine baktı.

Geçmişini derinlemesine araştırıyoruz, her taşın altına bakıyoruz. Rapor birazdan elimde olacak, ama amaçlannı daha iyi anlamak dışında, fazla bir işe yaramayacak.
- Demek yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Stevens düşündü.
- Sizin yerinizde olsaydım, hainle yüzleşirdim. Baş başa, sadece ikiniz. Bırakın, ihanet oyununun sona erdiğini ve diğerleriyle birlikte Washington'dan çıkarılmayıp, ihanetinin bedelini ödeyeceğini öğrensin.
- Sonra?
- Sonra, yardımını isteyin. Pişmanlık duymak, hücreyi ve bombayı bularak elinden gelen yardımı yapıp admı temize çıkarmak için çok geç olmadığını söyleyin. Belki Kellesini kurtarmak için her şeyi yapar, ama bunu şimdiden bilemem. Tabiî asıl soru, adamların nerede saklandıkları konusunda bir fikri olup olmadığı. Zamanımızı boşa da harcayabiliriz.
- Yine de, denemeye değer, mi diyorsun?
- iki saatimiz kaldı. Ne kaybederiz ki?
83
Chesapeake 07:35
GM Savana, Winston Koyu'na vardığında ortalık aydınlanmıştı. Kursk hafif renkli camlardan dışarıya baktı. Kıyıdaki küçük yerleşim yeri, çoğunun özel iskelesi olan az sayıda yazlığın bulunduğu bir yerdi. Kıyıdan ayrıldıktan dört yüz metre kadar sonra, Razan'ın şoförü dar bir yola saptı. Solda seyrek bir orman, sağda da sahil uzanıyordu. Her iki yanda da çoğu yoldan içeride olan, tahta çitler ya da ağaçlarla çevrili, bazılarının girişinde "Özel Mülk" yazan irili ufaklı evler vardı. Kursk ışıkların azlığına bakıp, evlerden çoğunun yazlık olarak kullanıldığını düşündü.
- Ev nerede ? diye sordu Razan.
- Sağda, biraz ileride, diye cevap verdi koruması Yegoriy. işte! Bir sıra çam ağacının yanından geçtiklerinde, Kursk genişçe bir
arazinin içindeki özel evi, kıvrılarak eve doğru giden çakıl taşlı yolu, ahşap ve tuğladan yapılmış gri renkli, iki katlı yapıyı gördü. Diğer evlerin epey uzağında, uzun çam ağaçlarının oluşturduğu doğal bir çitin arkasında, güvendeydi. Pencerelerden birinde ışık, verandada da bir Amerikan bayrağı vardı. Çeçen şoför durmadan yola devam etti, evin önünden geçip gittiklerinde, Yegoriy sordu.
- Ne yapmak istiyorsun işim ?
- Yüz metre daha devam et, dedi Razan şoföre. Sonra da kenara çekip motoru durdur.
Şoför söylenenleri yaptı, yolun sağma çekip kontağı kapadı. Kursk dönüp arkasına baktı, evin doğrudan kıyıya ve Chesapeake Körfezi'nin ıslak karanlığına açıldığım gördü.
- Son geldiğinde çevreyi kolaçan ettin mi Yegoriy? diye sordu Razan.
- Elimden geldiğince.
- Arkada ne var?
- Özel bir rıhtım, bir de iskele. Galiba, bir de kayıkhane.
- Sahilden evin arkasına ulaşılabilir mi ?
- Sanırım, ulaşılabilir.
- Ne yapacaksın Razan ? diye soran Kursk terlemeye başlamıştı.
- Görürsün. -Razan adamlanna bakıp başını salladı, birden her birinin elinde Glock marka otomatik tabancalar belirdi, arka sırada oturan korumalar koltukların altından MP-5 makineliler çıkardı. - Yegoriy, yanına Paşar'ı al, kıyıdan ilerleyerek evin arkasını güvenlik altına alın. Cep telefonunu titreşim konumunda bırak, bir sorunla karşılaşırsan, beni ara. Sakın unutma, hiçbir koşul altında Nikolay'a ve kadına zarar verilmeyecek, ama yakalanmalarını istiyorum. Yanlarında başka birileri varsa, o ayrı konu. O kararı size bırakıyorum, ama dikkatli olun, son derece tehlikeli olabilirler. Razan saatine baktı. Saatin kaç ?
- Yedi kırk.
- Yerinize ulaşmak için tam on dakikanız var, ondan sonra ben ötekilerle ön kapıya gideceğim.
- Tamam İşim.
Yegoriy ön kapıyı açınca, karanlık arabanın içine denizin kokusu doldu. Arkadan inen ikinci koruma ona katıldı, Savana'nın kapıları kapanırken, iki adam sabah ışığında ilerlediler.
- Bana hâlâ cevap vermedin Razan, diyen Kursk'un endişesi saniyeler geçtikçe artıyordu. Ne yapacaksın ?
- Nikolay'ı akıllıca düşünmeye zorlayacağım.
- Ya işe yaramazsa?

Razan cevap vermedi, cebinden Kursk'un beylik tabancasını çıkarıp uzattı.
- Kendini koruman için, başka bir şey değil. Seni bir daha uyarıyorum: Nikolay'ın saçının teline dokunursan, bir daha Moskova'yı göremezsin. Razan saatine baktı, kapıyı açıp şoföre döndü. Burada bekle, sizler benimle gelin. Sen de Kursk.
Maryland 08:15
4 numaralı karayolunda, Chesapeake yönünde hızla ilerlerken, Collins arabanın sirenini çalıştırdı. Direksiyonda Morgan önüne çıkan her aracı geçiyor, yolun düz ve açık bölümlerinde gaza basıp Ford'u yüz altmış kilometreye çıkarıyordu. Chesapeake sahi-
line yirmi beş kilometre kala, Collins'in cep telefonu çaldı. Arayan Murphy'ydi.
- Jack, Neredesiniz ?
- Şu anda Melwood'u geçtik.
- Ekipleri Plum Burnu'ndan hem kara hem de kıyı yönünde harekete geçirdim, Chesapeake bölgesinde olup da, kontrol etmediğimiz kiralık yerlere bakacaklar. Zaman alacak, çünkü listede hâlâ kırka yalan yer var, ama takviye gönderdim, işleri hızlandırmalarım söyledim.
- Helikopterlerden bir haber var mı ?
- Şu anda kıyıyı tarayan iki helikopter var, dört tanesi de yolda. Eğer beyaz minibüse benzer bir şey görürlerse, merak etme, sana haber veririm. Bağlantıyı kesmeyelim Jack.
Telefon kapandı. Collins telefonu cebine yerleştirdi, Murphy'nin söylediklerini Morgan'a aktardı bir süre düşünüp kafasını salladı.
- Biliyor musun, mantıklı değil Lou.
- Mantıklı olmayan, ne ?
- Raşid bir profesyonel: kimyasalı Chesapeake'ten ta D.C.'ye taşıma riskini göze alamaz. Malı D.C.'ye daha yakın bir yere gizlemiş olmalı. Ne düşünüyorum biliyor musun ? Hücre evini bulsak da o çoktan uzaklaşmış olacak.
- Yani, boşuna uğraştığımızı mı söylüyorsun ? Collins suratı bir karış saatine baktı: 08:17.
- Muhtemelen.
Washington, D.C. 08:17
Adam Samsonite bavulunu topladı. Çok fazla bir şey almamıştı, fazladan bir kat elbise, tıraş malzemesi ve izin verilen tek bavula sığdırılabildiği kadar kişisel eşya, o kadar. Ötekilerle birlikte, güvenlikleri için hükümetin Mount Weather'daki dev yer altı sığmağına götürüleceğini düşünüyordu.
Yatak odasında tek basma, soğuk terler dökerken dönüp komodinde bıraktığı klonlanmış cep telefonuna baktı. Raşid'i aramak zorunda olduğunu, ama fazla zamanı kalmadığım biliyordu. Üstüne üstlük, bavulunu yapmasmı bekleyen iki gizli servis ajanı da yandaki oturma odasındaydı; evine geldiğinden beri, neredeyse hiç yalnız kalamamıştı. Tam o anda bunu doğrularcasma kapı vuruldu.
620
-Girin.
Gizli servis ajanlarından biri kapıdan başını uzattı.
- Özür dilerim efendim, ama acele etmemiz lazım.
- Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Ajan iç çekti.
- Lütfen daha fazla olmasın efendim, buradan hemen çıkmalıyız.
Ajan gidince, adam cep telefonunu aldı, konuşmak üzere banyoya girmek üzereyken kapı yıkılır gibi açıldı. Telefonu cebine attı, içeriye Harry Judd'm girdiğini görünce şaşırdı.
- Bay Judd. Burada ne arıyorsunuz ?
- Benimle gelin efendim.
- Birkaç dakikaya ihtiyacım var. >
- Mümkün değil. Benimle gelin lütfen.
- Peki öyleyse. Adam Judd'm kaba ses tonundan durumun acil olduğunu anladı, yatağın üzerindeki ceketine uzandı. Beni nereye götürdüğünüzü söylemenize izin var mı Bay Judd ?
,rj
- Tabiî var. Beyaz Saray'a dönüyoruz Bay Rapp.
Beyaz Saray %
08:35
Doug Stevens'm uzattığı kahverengi dosyayı alırken, başkanın yüzü asıldı. Booth'un özel bölümündeki salonda oturuyorlardı; başkan gözlerini iki eliyle tuttuğu dosyaya dikti.
-Bumu?

- Evet efendim, dedi Doug Stevens. Bob Rapp hakkında bulabildiğimiz bütün kişisel ayrıntılar. Okudukça rahatsız olacaksınız. Ama isterseniz, size ana hatlarını anlatayım ? Böylece zaman kazanmış oluruz.
- Daha iyi olur.
- Hatırlarsanız, size Bob Rapp'in Lübnan'da savaş muhabiriyken ilişkiye girdiğini sandığımız Yelena Mazavi adında genç bir Filistinli kadından bahsetmiştim ?
Booth başım salladı.
- İsrailliler tarafından öldürülmüş, terörist olduğundan kuşku duyulan bir kadın demiştin. Öyle değil mi?
- Rapp'le olan ilişkisi düşündüğümüzden de derinmiş.
- Ne demek istiyorsun ?
- Kansıymış.
Stevens başkanın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görüp sustu.
Andrew Booth birkaç saniye ağzını açamadı, sonra Stevens'a devam etmesini işaret etti.
- Hepsi bu kadar değil. Kadının öldürüldüğü FKÖ "kampının" adı Sabra'ydı. Sabra ve Şatila kamplarındaki vahşi katliamı duymuş olmalısınız efendim. Tarihe geçecek bir kasaplık. Falanjistler ile israil'in desteklediği milisler kampların FKÖ gerillalarına yataklık ettiğini sandılar, onun için de kampları basıp kim varsa öldürdüler. Bulabildikleri bütün Arapları, kadm, erkek, çocuk demeden kurşuna dizdiler, gırtlakladılar. Canavarca bir saldırıydı, soğukkanlı bir katliam, bir günlük vahşetin sonunda bin sekiz yüz insan öldürüldü. Saldın başladığında, Yelena Mazavi akrabalarım ziyaret etmek için kamptaydı, ötekiler gibi o da öldürüldü. Bütün kurbanların listesini çıkaran Kızılay raporuna göre, gırtlağı kesilmiş, kan kaybmdan ölmüş. Stevens durakladı. Daha da önemlisi, öldüğünde sekiz aylık hamileymiş.
Başkan yıldırım çarpmış gibiydi, zor duyulan bir sesle konuştu.
- Devam et.
- Rapp ondan sonra yıkıldı, kendini toparlayamadı. Olaydan kısa bir süre sonra Amerika'ya dönüp bir psikiyatri kliniğinde altı ay geçirdi.
- Ya sonra?
- Gerisini toparlamaya çalıştık efendim, ama bir kısmı gerçek, bir kısmı da bizim varsayımlarımız.
- Anlat. :
- Bilebildiğimiz kadarıyla, Rapp'in daha sonra Lübnan'da tanıştığı genç Arap, radikallerden önce Müslüman Kardeşler örgütünde, arkasından da El-Kaide'de çok yükseldi. Çok ilginç ve belki de belirleyici olan taraf, âdâmın Yelena Mazavi'nin abisi olması. Raporda da belirtiliyor efendim. Dahası, Rapp sonraki yıllarda Ortadoğu'ya özel olarak birçok defa gitmiş. Birkaç ay önce, resmî bir heyetle İstanbul'da bulunduğu sırada, iki saate yalan bir süre ortadan kaybolduğunu belirten bir gizli servis raporu var. Orada El-Kaide'den biriyle, muhtemelen de Mazavi'nin abisiyle buluştuysa, şaşırmam.
- Bize neden ihanet etti Doug? Gerçek amacı neydi? Karısının ölümünden bu ülkeyi sorumlu tutamaz ya.
Stevens düşündü.
- Açık konuşmamı isterseniz, bana kalırsa Rapp uzun zamandır gizliden gizliye Arap davasım destekliyordu. Geçmişte, yönetiminizde görev almadan çok önce de Amerika'nın Ortadoğu politikasını eleştirdi, onunla çalışmaya karar verdiğinizde, bunu bi-
liyordunuz tabiî. Gizleyecek kadar dikkatli davranmasına rağmen, duyguları hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar derin, çok daha kişisel ve acıydı demek ki.
- İyi ama, ne elde etmeyi umuyordu ?
- Ben sadece tahminimi söyleyebilirim.
- Söyle.
- Bir biçimde, değişimin ebeliğini yapmak istedi. Stevens omuz silkti. Bulabildiğim tek mantıklı neden, bu. Yıllar önce yazdıklarına balonca, Ortadoğu politikamızda keskin bir dönüşten yana olduğu açık. israil'i desteklememiz uğruna, Arap halklarının geri bırakıldığını, hatta ezildiğini düşünüyordu. İhtiyacımız olan petrolü aldığımız sürece, Arapların haklı davalarının -Filistin gibi- göz ardı edilmelerine ses çıkarmadığımızı yazıyordu. Rapp ısrarla yanlış ata oynadığımızı yazıyordu. İslam dünyasıyla daha adil bir ittifak kursak, hem petrolümüzü alacağımızı hem de geçmişte yitirdiğimiz Arap sempatisini yeniden kazanacağımızı iddia ediyordu.

- Böyle bir politikayı neden daha güçlü bir şekilde savunmadı? İnandıklarını neden sözle değil de, korkunç bir ihanetle desteklemeye kalktı?
- Bu soruya sadece Rapp cevap verebilir efendim.
- Nerede şimdi ?
- Aşağıda. Harry Judd ve iki adamın gözetiminde.
- Yukarı getirsinler.
Chesapeake 07:52
Karla bütün evi dolaşmış, geride hiçbir şey bırakılmadığından emin olana kadar tüm odaları gözden geçirmişti. İşini tamamladığında, çantasını topladı ve motosiklet elbiselerini giydi. Midesinde hissettiği yakıcı korku bir türlü azalmıyordu. Genç kadmı devam etmeye iten tek neden Nikolay'm söyledikleri, uzun zamandır duymayı düşlediği sözlerdi, ama o sözlerin getirdiği teselli duygusu da endişesini azaltamıyordu. Onunla yeniden birlikte olmak çok anlamlıydı; yine de bütün bunlar bitene kadar, huzur bulamayacağım biliyordu.
Nikolay Raşid'le evden ayrılmadan önce, yatak odasında kısacık bir süre birlikte olmuşlardı. Gözlerinin içine bakmıştı Nikolay.
- Pişmanlık duyuyor musun Karla?
- Hayır.
-Emin misin?
- Şimdiye dek olmadığım kadar.
Sonra Nikolay yanağım okşamış, öpmüş, her zamanki gibi aldırmaz görünmeye çalışmıştı.
- Her şey düzelecek Karla. Korkma, yakında görüşeceğiz sevgilim.
.
Oysa gözlerinde bir şey, daha önce hiç görmediği ve en azından kendisi kadar korkuyla pençeleştiğini gösteren huzursuz bir bakış vardı. Nikolay ile Raşid gittikten sonra, düşüncelerden kurtulamadı. Ya işler ters giderse ? Ya Washington yok edilir, yüz binlerce masum insan katledilirse ? Ya bir daha Josef'i göremezsem ? Honda'nın anahtarlarını almaya gittiğinde, kapı birden kınlırcasına açıldı, ellerinde makinelilerle iki kişi içeri daldı.
Her şey o kadar çabuk oldu ki Karla arkasına geçen iki kişiyi göremedi bile. Kısacık bir an, şokla dolu bir saniye boyunca hareket bile edemedi, sonra arkasındaki adamlar sarıldı, bir el ağzını kapattı. Genç kadın debelenirken, ön kapıdan giren ikisi, ellerinde MP-5'lerle merdivenlere atıldı. Ön kapıdan önce İşim Ra-zan, ardından da Aleksey Kursk girdi, ellerinde tabancaları görünce, Karla daha fazla dayanamadı. Birden öteki adamların kim olduğunu anlamıştı. Razan'ın korumaları.
Üst kata çıkanlar bir süre sonra döndüler.
- Kadın yalnız İşim. Ev boş.
- Bırakın. Sonra da dışarıda nöbet tutun.
Adamlar Karla'yı bırakıp çıktılar. Karla Kursk ve Razan'la yalnız kaldı. Çeçen iskemleyi gösterdi.
-Otur. • ,
Karla afallamış bir halde yavaşça oturdu, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.
Kursk yaklaştı, tabancanın namlusunu genç kadının şakağına dayadı.
- Nikolay nerede ?
84
Beyaz Saray 08:45
Başkan Andrew Booth süitinde, pencerenin yanında ayakta duruyordu. Kapının açıldığını duydu. Arkasını döndüğünde, Harry Judd'ın içeri girdiğini gördü. Yanında Bob Rapp ve dışarı-, da, kapının iki yanını tutan, elleri kalçalarının üzerindeki tabancanın kabzasında iki gizli servis ajanı vardı.
Booth başını salladı. Harry Judd çıktı, kapıyı kapattı, başkan Bob Rapp'le yalnız kaldı. Odaya ezici bir sessizlik, gergin bir hava hâkimdi. Booth pencerenin yanından uzaklaştı, konuğuna doğru yürürken gözleri nefretle parlıyordu. Bir an için Rapp'e vuracak gibi oldu, büyük bir gayretle kendini kontrol etti.
- Bay Stevens neden buraya getirildiğini anlattı, değil mi ? Rapp sessizce başını salladı, yüzü ifadesizdi.
Başkan pencerenin yanındaki koltuğa çöktü. Derin bir nefes alarak dışarıya, bahçeye baktı, koltuğu kavrayan parmaklan bembeyazdı. Nihayet konuştuğunda, sesi heyecandan kısılmıştı.
- On yıl önce, hayranı olduğum bir adamla tanıştım. Dürüstlüğüne, güvenilirliğine, prensip sahibi olduğuna inandığım biri. Yıllar sonra dostum olan bir adam. Sadece dostum da değil,

danışmanım olarak seçtiklerimden biri. Bu onuru ona mantığına, sadakatine, dürüstlüğüne tümüyle güvendiğim için verdim. Booth sustu, öfkeyle kafasım salladı, şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. Ama tüm yaşamım boyunca bir insan hakkında asla bu kadar yanılmadım, asla.
Rapp suskun kaldı.
Neredeyse ağlamak üzere olan başkan kafasını çevirdi, gözlerini Rapp'e dikti.
- Şu anda sana ülkene neden ihanet edip, böylesi bir tehlikeye attığını, bu başkenti esir alan, belki de yok etmek niyetinde olan
düşmana neden yardım ettiğini sormayacağım. Sana kişisel sebeplerini ya da bu şerefsizliği neden yaptığını, zorlanıp zorlanmadığım bile sormayacağım. Bunlann hepsinin sırası gelecek. Ama şu anda, daha da önemli olan, Ebu Haşim bütün isteklerini zamanında yerine getirmemi imkânsızlaştırdığı için, bu kentin korkunç bir felaketle karşı karşıya olması. Belki de niyeti baştan beri buydu. Booth durakladı, Rapp'in yüzüne dikkatle baktı. Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı ?
Rapp konuşmadı, gözlerini kaçırdı, yere bakmaya başladı.
Booth adamın vücudunun titrediğini, terlediğini fark etti.
- Yaklaşık bir saat sonra, bu başkent halkıyla birlikte belki de tarihin en korkunç terör saldınsıyla karşılaşacak, diye devam etti sözlerine. Eğer öyle olursa, ihanetinin korkunç sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın; çünkü bu kent yok olacaksa, sen de beraber öleceksin. Büyük bir ihtimalle, ben de. Bunun seni korkutup korkutmadığını bilmiyorum, ama beni korkutuyor. Ama beni en çok korkutan, dehşete düşüren ne, biliyor musun ? Başkan ıslak gözlerini pencereye çevirdi, sonra yine Rapp'e baktı. Oradaki yüz binlerce her şeyden habersiz, masum insan öğlen olmadan, ölebilir. Ve ben de bunu önlemek için bir şey yapamıyorum. Durdu. Belki sen yaparsın.
Rapp'in yüzü ölü gibi bembeyazdı. Sonunda başını kaldırdı, konuştu.
- Ne yapmamı istiyorsunuz ? dedi, zor duyulur bir sesle.
- Bana yardım et. Başkanın sesi yorgun, yalvarır gibiydi. Çok geç olmadan, bu işi durdurmama yardım et.
Chesapeake 07:55
- Nikolay nerede ? dedi Kursk yeniden.
Karla iskemleye yığılmış, cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı. Yüreği hızla çarparken, kendi umutsuzluğunun etkisinden kurtulmaya çalıştı. Tepesinde duran Kursk tabancasını indirmemişti; Karla cevap vermeyince işim Razan yaklaştı, elini genç kadının omzuna koydu.
- Senin için bitti artık, farkındasın umarım ? Neden nerede olduğunu söylemiyorsun?
- Bil... bilmiyorum.
- İşte buna inanmıyorum, Karla Şerif. Razan kafasını salladı.
bZb
Böylesine çılgınca bir şeyde isteyerek görev aldığına inanmadığım gibi. Kendi kendime hâlâ neden diye soruyorum.
Karla acılı gözyaşlarını tutmaya çalıştı, yüzünü ellerine gömdü.
- Nasıl anlatabilirim?
- Hadi anlat, dedi Aleksey Kursk sakince. Tabancasını indirdi. Nikolay'la birlikte Raşid'e neden yardım ettiğinizi anlat.
Anlattı. Kelimeler ağzından bir sel gibi döküldü, bitirdiğinde gözleri yaşlıydı.
- Nikolay şimdi nerede ? diye sordu Kursk.
- Gitti. -Nereye gitti?
Karla kafasını salladı, tümüyle yıkılacağını hissetti. Kursk'un sabn taşmak üzereydi, ama yumuşak bir sesle sordu:
- Ona ihanet etmiş olmaktan mı korkuyorsun ? Karla acı içinde ellerini kenetledi.
- Nasıl edebilirim ?
- Eğer onu öldüreceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun, dedi Kursk. Ama Nikolay'm gerçeği görmesi gerek. İkimiz de onun Muhammed Raşid gibi biri olmadığım biliyoruz. O, kör nefretini tatmin etmek ya da bir şey kanıtlamak için yarım milyon inşam öldürecek ya da sakat bırakacak biri değil. Bu işe zorlandı, tıpkı senin zorlandığın gibi. Ama artık, bunu bitirmenin zamanı geldi. Bunu sen de biliyorsun. Bana her şeyi anlatarak yardım edebileceğini bildiğin gibi. Ama vicdanın ile Nikolay'a ihaneti reddetme arasında bocalıyorsun. Öyle değil mi?
Karla yine cevap vermedi; Kursk'un söyledikleri yüreğini dağ-lamıştı.
- Oğlun ve Nikolay korkunç bir felakete yol açacak bir plandan daha mı değerli ?

- Ben... Nikolay'a ihanet edemem. Benden...
- Öyleyse, son aylarda sokaklarda karşılaştığın insanların yüzlerini düşün, Sen de annesin, Karla Şerif. Washington'da senin gibi olan on binlerce kadını bir düşün. Oğullan, kızlarıyla birlikte şu anda kahvaltıya oturanları, çocuklarım okula götürüp kimyasal zehir yayılırsa bunun son kez olacağından habersiz, onları öperek vedalaşanları düşün. Üstelik, Muhammed Raşid ve Ebu Haşim gibilerin bu ülkeye karşı duydukları kinle, bunun mümkün olduğunu sen de biliyorsun. Bu kadınları düşün Karla Şerif, sonra da kendi çektiklerini hatırla ve onların nasü bir acı çekeceklerini düşün. Bunca insana böyle korkunç bir acı çektirmek istiyor musun? Kursk eğildi, genç kadının yüzüne baktı. Nikolay'm senin
için ne demek olduğunu biliyorum. Ona ihanet etmek istemediğini de biliyorum. Ama tek bir sorum var. İhanet etmezsen, vicdanında böyle bir yükle yaşayabilir misin ?
Beyaz Saray 08:50
Odada insanın içini ürperten bir sessizlik oldu. Rapp'in suskunluğuna şaşıran başkan, öfkeyle konuştu.
- Hâlâ cevabını bekliyorum.
- Size yardım edemem. Booth tokat yemiş gibi oldu. -Neden?
- Çünkü benim elimde değil. Söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey, olacakları değiştiremez. Artık yapılacak bir şey yok.
- Tanrı aşkına, neden ? diye öfkeden köpürüyordu Booth. Ülkeyi tehlikeye atmak, neden ? Bu kenti rehin alan bir avuç teröriste yardım etmek, neden? Ne kazanmayı umuyorsun? Yoksa bir biçimde zorlandın mı? Tehdit mi edildin, şantaj mı yaptılar?
Rapp odaya girdiğinden beri ilk kez Booth'un gözlerine baktı.
- Hayır, dedi sakin bir sesle. Ne yaptıysam, bilerek yaptım.
- Bütün söyleyeceğin bu mu ?
- Anlayamazsınız.
- Anlayamaz mıyım ? diyen Booth, yüzü öfkeden kıpkırmızı yanındaki masanın üzerinden dosyayı alıp Rapp'e fırlattı. Yelena Mazavi'den haberim var. Çektiğin korkunç acıyı biliyorum. Daha sonra yaşadıklarım da. Şu son bir saat içinde istihbaratçılarımdan senin hakkında öğrendiklerim, seninle geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiklerimden çok daha fazla. İstersen bir bak, her şey orada.
Rapp dosyayı aldı, sayfaları çevirmeye başladı. Rengi iyice attı, sonra dosyayı masanın üzerine bıraktı.
- Öyleyse, neden yaptığımı anlamış olmalısınız.
- Radikal Arap dostlarınla aynı davayı paylaştığın için mi? Sebebi bu mu ? Bir şekilde değişime ebelik edeceğini düşündüğün için mi ? Yoksa çıldırdın mı ?
Rapp pencereye yürüdü, buğulu gözlerle dışarı baktı.
- Benim yapmak istediğim çok daha büyük bir amaca ulaşmaktı.
- Gerçekten çıldırmış olmalısın. Booth şaşkınlıktan sersemlemiş gibiydi.
- Bir ceset denizi arasında dolaşmanın nasıl bir duygu olabileceğini hiç düşündünüz mü ? dedi ve arkasını döndü Rapp, birden sesi titredi. Bazılarını tanıdığınız, bazılarıyla dost olduğunuz bin sekiz yüz kişinin kan gölü içinde öldüklerini görmenin ne demek olduğunu biliyor musunuz ? Aralarında hamile eşinizi bulmanın nasıl bir şey olduğunu ? Ağlarsınız, bu adaletsizlik karşısında haykırırsınız, ama bunun bir işe yaramayacağım, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilirsiniz. O gün Sabra'da, katliamdan sonra, kampta yürürken, Yelena'yı bir hendekte, gırtlağı kesik bulduğumda yıkıldım. Umutsuzluğun, öfkenin, çevremde gördüğüm katliamdaki derin adaletsizlik duygusunun altında ezildim, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O günden sonra, bağlılığımın hangi yönde olacağına karar vermek kolay oldu. Zamanı geldiğinde değişimde payımın olabileceğim, Yelena'mn halkına yardım edebileceğimi gördüğüm gün, inandığım bir davada isteyerek yer almaya karar vermem kolay oldu.
- Bu davayı sözler değil de terörle savunmak, neden? Tanrı aşkına, neden?
- Ne zamandan beri dış politikamız sözlerle değişiyor? Geçmişte sözleri denedim. Hiçbir şeye yaramadı.
- Neden masum Amerikalıları suçlu olmadıkları bir şey için cezalandırıyorsun? dedi Booth zor duyulur bir sesle. Karım, doğmamış çocuğunu Amerikalılar öldürmedi. O korkunç cinayeti ülken işlemedi.
- Amerikan silahları ve füzeleri işledi, derken Rapp'in yüzünde acı dolu bir ifade vardı, sesi boğuktu. Bin sekiz yüz Arap'ın öldüğü o gün, parmağımızı bile oynatmadık. Onların yerine bin

sekiz yüz Amerikalı ya da Yahudi ölseydi, Sayın Başkan? Bu ülkenin olduğu yerde durup, ölüleri sayacağım mı düşünüyorsunuz ? İşimize geldiği zaman, öylesine dürüst olmayı biliyoruz ki. Saddam Hüseyin Kuveyt'i işgal edip p*etrol kaynağımızı tehlikeye atınca ya da Güney Amerika'da uyuşturucu satıcısı kukla diktatörlerden biri çizgiyi aşınca, tabiî ki o zaman bir şeyler yapıyoruz. Ama bir sürü değersiz Arap'ın katledilmesi... O zaman dürüstlüğümüz nerede kalıyor?
- Geçmişten ben sorumlu değilim. Sorumlu olmadığım bir konuda da cevap verememe.
- Vermenizi istemiyorum zaten. Ama elinizde daha önce hiçbir Amerika başkanının yapmadığı bir şeyi gerçekleştirmek için fırsat var. Onurlu olanı yapın. Geçmişin hatalarım düzeltin.
- Tehdide ve şantaja boyun eğerek mi ? Akimi kaçırmışsm Rapp.
özy
Eğer aklından yaptıklarında haklı olduğunu geçiriyorsan, aklını tümüyle kaçırmış olmalısm. Ne elde etmeyi umuyorsun ? Çarpık bir kişisel adalet mi? Bütün bu olanlardan ne bekliyorsun?
- Yelena'mn istediklerini, ne eksik ne de fazla. Bantta duyduklarınızı.
- Yüz binlerce Amerikalının hayatı pahasına olsa da mı ? Bu kent mezarlığa dönse de mi ?
- O kadar ileri gidemez. Hiç gitmedi, dedi Rapp, inançla. Mektuptaki koşulları yerine getirirseniz, gitmez. Üstelik bu kararı siz verdiniz, ben değil. Bu koşulları ta başlangıçta yerine getirebilirdiniz. Ama hayır, karşısında hiçbir gücünüz olmadığı, yarın ölmeye hazır bir kişinin önünde yarım milyon insanın hayatını tehlikeye attınız.
- Bu son sözün mü ?
- Son söz benim değil, Sayın Başkan. Sizin. Ben sadece basit bir oyuncu, bir kuryeyim. Olanlar benim kontrolümün dışında, başından beri de dışındaydı. Ben olmasaydım da çok fark etmezdi. Bütün bunlann içinde, benim rolüm çok önemsiz, yoksa hâlâ farkında değil misiniz ?
Başkan elini başına götürüp her şey nafile anlamında bir hareket yaptı. Durumun umutsuzluğunun, Rapp'in kararlılığının, masanın üzerindeki saate bakarken akıp giden dakikaların farkındaydı.
- Bu konuşmanın bir yere varmayacağını, bir duvara konuştuğumu görüyorum, diyen umutsuzluk içindeki Booth, derin bir of çekti. Yine de sana son bir kez soruyorum. Bana yardım edecek misin ?
- Size söyledim. Edemem.
85
Görev Yamaha'nın burnunu kentin güneydoğu bölgesinde, Futon Chase'teki evin ön tarafındaki girişe çevirdi. Motosikletten inerken, Raşid Plymouth'la arkasından geldi, garajın çıkışını kapatmadı, arabayı sokakta park etti. Otomobilden indi, kapıları kilitledi, Gorev'le birlikte basamakları çıkıp, ön kapıyı çaldı. Kapıyı bu kez Abdullah açtı, içeri girdiklerinde, Raşid sordu:
- Moses nerede ?
- Uyuyor. Bütün gece nöbet tuttu.
- Uyandır onu, yapılacak işler var, diye terslenen Raşid, Mo-ses'in yanından geçip garaja doğru yürüdü.
08:14
GM Savana, 4 numaralı karayoluna çıkınca, şoför gaza bastı, araba homurdanarak yüz altmışa çıktı. Kursk yine ortaya, Karla Şerifin yanına oturmuş, genç kadının öbür tarafına da Razan yerleşmişti. Sabahın o saatinde, D.C.'ye giden yol kalabalıktı ama şoför hızlı şeride geçti önündeki arabaları selektör yaparak, korna çalarak uyardı. Kursk saatine baktı.
- Bu artık senin ve adamlarının halledebilecekleri bir iş değil Razan. Eğer öğüdümü dinlersen, bu işin dışında kalman çok daha iyi olur. Acilen yardım çağırmam gerek. Bir de eğer bulabilir-sen, bir haritaya ihtiyacım var.
Razan düşündü, sinirli bir şekilde Karla'ya bakıp başını salladı.
- Sakın unutma, Nikolay'a mümkün olduğunca zarar verilmemesini istiyorum.
Kursk elini uzattı.
- Cep telefonum.
Washington, D.C. Güneydoğu bölgesi 08:30
Raşid çamurla kaplı Nissan'a yaklaştı. Cebinden anahtarım çıkarıp alarmın düğmesine bastı. Nissan'ın farları yanıp söndü, merkezî kilit açıldı. Arka kapıları açınca, minibüsteki mühürlü, iki petrol varili görüldü. Varillerin hemen yaranda, yerde, minibüsün arka kapısına yakın uydu antenine bağlı dizüstü bilgisayar, ince kablolarla varillere bağlanmıştı.
Raşid minibüse girdi. Arkasından da endişeli bir yüzle Görev geldi.

- Ne yapacaksın ?
- Patlayıcıyı harekete geçirmesi için bilgisayarı ayarlayacağım. Raşid cebinden içinde disket olan sert plastik zarfı çıkardı. Bundan tam iki saat sonra, on buçukta patlayacak şekilde ayarlayacağım. Ebu Haşim Amerikalılara yarım saatlik ek bir süre tarayacak, ama hepsi bu kadar.
Görev Raşid'in kolunu sıkıca tuttu.
- Bunu şimdi yapman gerekli mi ?
- Emir böyle, Görev.
Raşid kolunu çekti. Dizüstü bilgisayarı açıp çalıştırdığında şakaklarından ter damlıyordu. Ekran açıldı, başlangıç yazılımı devreye girdi. Yazılım yüklenince, Raşid plastik zarfı açtı, disketi çıkarıp bilgisayara yerleştirdi ve "enter" tuşuna bastı. Disketin yüklenmesi tamamlanınca, ekranın sol üst köşesinde: "AKTİF. DEVAM ETMEK İÇİN, PAROLAYI GİRİN" komutu çıktı.
Raşid "el-vakıa" parolasını girdi, ekran karardı, sonra yeni bir komut göründü: "GERİ SAYIM SÜRESİNİ GİRİN."
Raşid saatine baktı, yelkovanın tam altının üzerine gelmesini bekledi, 02.00.00 sayılarım girip yeniden "enter" tuşuna bastı.
Ekranda yeni bir satır belirdi: "GERİ SAYIM BAŞLADI. PATLAMAYA İKİ SAAT VAR."
Raşid'in girdiği 02.00.00 ekranda belirginleşti, sonra saniyeler azalmaya başladı.
01:59:59
01:59:58
01:59:57
Raşid'in yüzü mutlu bir ifadeyle aydınlandı.
- Oldu. Dönüp Gorev'e baktı. Karla gelince yola koyuluruz.
- Ya sonra?
- Minibüsü Washington'un merkezine yakın bir yerde bırakırız. 15. Cadde'de Abdullah'ın bir arkadaşına ait bir teslimat yerine. Sonra da arabayla Baltimore'a gideriz. Ebu Haşim aksi bir karar vermezse, gerisini bilgisayar halleder ve zamanı geldiğinde varilleri patlatır.
Görev huzursuzdu.
- Ya polis ya da FBI Washington'a giderken yolumuzu keserse ? Belki de kente giren tüm arabaları arama emri almışlardır.
- İşimize karışmak için, çılgın olmaları lazım. Gerekirse sinir gazım ben harekete geçiririm. Yapmam gereken tek şey, yeniden parolayı girip bilgisayarın patlayıcıları hemen ateşlemesini sağlamak.
Raşid elinin tersiyle yüzündeki teri sildi, minibüsten indi. Go-rev'in de geldiğini görünce arka kapılan kapattı, alarmı yeniden çalıştırdı, merkezî kilitleme sistemi tık diye bir ses çıkararak kapandı.
Görev hâlâ huzursuzdu.
- Bana pek doğru gelmiyor Raşid. Böyle planlamamıştık.
- Ne oluyor, Görev? Sinirlerin mi bozuldu? Gerçeği kabul edemiyor musun ?
- Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim.
- Gitti işte.
- Dinle Raşid, Amerikalılara öğlene kadar süre tanıman gerekiyordu. Gorev'in yüzünden soğuk terler boşandı.
- Ya kalan süre istediklerimizi yapmak için yetersizse?
- O zaman, başkentlerini ölüme mahkûm etmiş olurlar.
86
Washington, B.C. 08:16
Sekiz kilometre ötede, FBÎ Genel Merkezi'nde, Tom Murphy masasının başında oturmuş, öfkeyle soluyordu. Chesapeake'i havadan arayan helikopterler, yerden de tüm kıyıyı ve içerileri arşınlayan ekipler, teröristlerin polis arabasına benzeyen beyaz minibüsünden en ufak bir belirti bulamamışlardı. Başkan yardımcısı son on dakika içinde iki kez telefon etmiş, Murphy'yi adamla-nnı hızlandırması için sıkıştırmış ve -sanki gerekliymiş gibi- sürenin bitmesine doksan dakika kaldığım hatırlatmıştı. Murphy yüzündeki teri silerek Chesapeake'teki son durumu öğrenmek için telefona uzandığında kapı açıldı, içeriye koşar adım giren Larry Soames'ın yüzü öylesine kızarmıştı ki, binada yangın çıktığını sanan Murphy ayağa fırladı.
- Tom, Kursk telefonda...

- Onu Montreal uçağında sanıyordum. Ne cehennemde... Soames gergin ve heyecanlı bir sesle sözünü kesti.
- İnanmayacaksın Tom. Onlan bulmuş. Kursk orospu çocukla-nnı bulmuş.
Dört dakika sonra, Kursk'la kısa, ama gergin bir konuşma yapan Murphy, hatta kalmasını söyleyerek telefonu Soames'a uzattı.
Odaya, Soames'ın sevinç içinde aktardığı haberleri duymaya gelen altı ajan daha doluşmuştu. Murphy adamlan iterek kendine yol açtı, heyecanla duvardaki haritaya seğirtti. Haber yayıldıkça, çevredeki açık bürolarda da gürültü kopuyor, insanlar bilgisayar-lannın başından heyecanla kalkıp oraya koşuyorlardı, ama tüm dikkatini haritaya veren Murphy etrafındaki hareketliliğin farkında bile değildi. Güneydoğu bölgesinin sınınndaki Fulton Chase'i biliyordu. D.C.'nin sekiz kilometre ötesinde, sefil bir suç yatağı.
- Dan, hemen Tehlikeli Maddeler Bölümü'ndeki çocukları bul, diye bağırdı omzunun üzerinden. Ordu Teknik Destek Birimi'ni de. Yardıma ihtiyacım olduğunu söyle. Güneydoğuda, Virginia Caddesi'nde, Capitol Elektrik Santrah'nın yarımda harekete hazır olmalarını istiyorum. O heriflere sivil giyinmelerini, sivil arabalarla gelmelerini de söyle. Bizi ele verecek hiçbir belirti olmamalı, anladın mı ? Hemen şimdi, Danny.
- Hemen!
Ajan giderek kalabalıklaşan, kapısının önü kendilerine ihtiyaç olabilir minin, yapacakları bir şey -herhangi bir şey- bulunabilir minin merakıyla bekleşenlerle dolu bürodan koşarak fırladı. Murphy ayaklarını yere sağlam basarak paniksiz, heyecansız düşünmeye çalıştı, ama kolay olmuyordu. Önünde doksan dakika, belki de daha az vardı, üstelik ilgilenmesi gereken, yapılacak yüzlerce iş. Kursk, Karla Şerifin o sabah Raşid'in kimyasal maddeyi kentin merkezine götüreceğini söylediğini anlatmıştı, ama genç kadın malın ne zaman, nereye götürüleceğini bilmiyordu -Tanrım, Kursk bunu nasıl başardı ?- ama Murphy bunu fazla düşünmedi. Daha sonra, Kursk'la buluştuğunda da öğrenirdi. Şimdi, aldığı habere şükrederken ağlamak üzereydi. Yine de tüm dikkatini önündeki sorunlara vermeye çalıştı. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki bir yanlış adımla her şeyi mahvedebilirdi.
Ajanlarından bir timi evin civarına göndermek, hatta içeri sokmak korkunç bir beceri ve uzmanlık gerektiriyordu, ancak Murphy'nin gözünü asıl korkutan, bunu süratle yapmak zorunda olmasıydı. Ellerini kollarım sallayarak içeri girmeye çalışmaları söz konusu bile olamazdı: bu her şeyi havaya uçurabilirdi. Teröristlerden herhangi biri paniğe kapılabilir, bombayı zamanından önce patlatabilirdi. Her şeyden önce, kuşkularım çekmemeye dikkat etmek zorundaydı. İşte bu da büyük bir sorun olacaktı. Güneydoğu bölgesinin uyuşturucu ve suç yatağı bazı mahallelerinde, insanlar sadece havayı soluyarak kanun adamlarının kokusunu alabilirlerdi. Üstelik, ya Raşid hücre evinin yakınma tehlike anında haber verecek gözcüler koymuşsa? Koymamış da olsa, Murphy tüm adamlarını bölgeye sokmayı da basarsa, eninde sonunda görülecekleri kesindi. Federal ajanların -özellikle de kalabalıkken- göze batmak gibi kötü bir alışkanlıkları vardı.
Adamlarının hazır bekleyeceği, hücre evinden uzakta bir buluşma noktası bulması gerektiğini biliyordu. Ne çok uzakta ne de fazla yakında, hücre evinin bulunduğu sokağa kolayca ulaşılabilecek bir yer. Haritayı bir çılgın gibi incelerken, Fulton Chase'ten
bi i>
dört yüz metre kadar uzakta böyle bir yer bulduğunu anladı. Hızla karar verdi, parmağım haritaya bastırıp bağırdı.
- Bu bölgeyi bilen var mı ? Ajanlar çevresine doluştu.
- Evet efendim, dedi içlerinden biri.
- Öyleyse, bütün hızınla oraya koş. Yanma sivil arabalarla altı yedi kişi al: siren çalmanızı, ışıklarınızı yakmanızı istemiyorum. Geçici komuta merkezi olarak kullanabileceğimiz, dikkat çekmeden çok sayıda araba park edeceğimiz bir yer bulmanı istiyorum. Hem de çabuk. Bir servis istasyonu ya da geniş ve kalabalık bir alanı olan bir depo da olabilir. Oralarda böyle bir yer biliyor musun?
- Tabiî. Bölgede bir sürü boş atölye falan var. İstediğinizi seçebileceğiniz kadar efendim.
- Uygun olanını bul -hemen- sonra da bana haber ver, ben de Tehlikeli Maddeler ekibine bizimle nerede buluşacaklarını bildireyim. Ama ben gelene kadar kimse, tekrar ediyorum, hiç kimse Fulton Chase'e ya da o kahrolası hücre evine yaklaşmayacak. Anlaşıldı mı ? Hadi, şimdi git!

Ajan, yanında birkaç meslektaşıyla birlikte mermi gibi fırladı. Murphy döndü, Soames'a bakarak bağırdı.
- Kursk hâlâ hatta mı ?
- Evet hatta, diyen Soames ahizeyi kulağına yapıştırmıştı.
- Söyle ona, telefonu kapatmasm. Onunla iki dakika sonra konuşacağım. Murphy başka bir ajana bakarak parmaklarını şaklattı. Chuck, en iyi sivillerimizden altısını istiyorum, hepsi siyah olmalı. Sokakta keşif yapacak, içlerinden biri de yakından görmek için eve yaklaşacak, onun için çevreye kolaylıkla karışabilecek olanları seç; yoksa, Raşid ve arkadaşlan tehlike kokusu alırlar, boka batanz. Murphy terli yüzünü elinin tersiyle sildi. Bir de güneydoğu bölgesine yirmi beş ajan gönder. Benden haber alıncaya kadar Garfield Parkı yakınında beklesinler. Unutma, herkesin sivil arabalara ve minibüslere binmesini istiyorum, duydun mu ?
- Anladım.
Murphy yeniden Soames'a döndü.
- Larry, telefonu birine ver ve Collins ile Morgan'ı bul. Olanları anlat. Kursk'un Maryland'den geldiğini, bizimle 4 numaralı yol üzerinde, Forestville yakınında buluşmak istediğini söyle. On beş dakikada orada olabilirler mi, bir sor. Eğer olamazlarsa, kıçlarım kaldırıp bütün hızlarıyla güneydoğu bölgesine gelsinler, çabuk! Buluşma noktasını belirler belirlemez, nereye geleceklerini söylerim.
636
Murphy heyecandan soluk alamaz bir halde masasının başına koştu, titrek eliyle cep telefonunu aldı, hırsla müdür yardımcısının numarasını tuşladı. Karşıdaki telefon bir kez çaldıktan sonra açıldı.
- Cage.
- Matt, onları bulduk! diye bağırdı Murphy. Başkana o peze-venkleri bulduğumuzu söyleyebilirsin ! Güneydoğuda, Fulton Chase'te bir evdeler. Kimyasalı da oraya gizlemişler.
Chesapeake'in on iki kilometre dışında, Collins'in cep telefonu çaldı. Telefonu açtı, Larry Soames'ın sesini tanıdı, arkasında koro gibi yükselen uğultuyu duydu.
-Jack?
- Devam et Larry.
- Jack, beni iyi dinle...
87
Washington, D.C. Güneydoğu bölgesi 08:48
Raşid ile Görev hücre evinin oturma odasına girdiklerinde, Moses Lee pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, kucağında bir MP-5, kahve içiyordu.
- Kardeşlerim, nasılsınız ?
- Sokağı dikkatle gözledin mi ? diye sordu Raşid.
- Tabiî. Geceyansma kadar nöbet tuttum, Abdullah nöbeti devraldıktan sonra da birkaç saat uyudum. Şimdi sıra yine bende. Lee ayağa kalktı, üzerine sımsıkı yapışan pamuklu tişörtünün altında kaslarım iyice şişirdi, eliyle pencereden dışarısını gösterdi. Endişe etmene gerek yok, burası gerçekten sakin. Görünürde aynasız falan olmadığı gibi bu çevrede bizi rahatsız edecek göt deliği de yok.
Raşid pencereye yaklaştı, leş gibi olmuş perdeyi endişeli bir ifadeyle araladı, sokağa bir göz attıktan sonra omzunun üzerinden Gorev'e seslendi:
- Çoktan burada olmalıydı.
- Belki de trafiğe yakalandı ?
- Altında motosiklet var, Görev. Bir sorun olmaması gerekir.
- Ya motor bozulduysa?
- Öyleyse neden telefon etmiyor? Numarayı biliyor. Gorev'in gözlerinde endişeli bir ifade vardı, omzunu silkerek
merak etmemeye çalıştı.
- Karla için endişelenme, gelecektir.
Raşid kuşkuyla kaşlarım çattı, Moses'e döndü.
- Gözlerini sokaktan ayırma. Geldiğim görürsen, bana haber ver.
Saatine bakıp yeniden Gorev'e döndü.
- Eğer yirmi dakika içinde gelmezse, onsuz gideriz.
08:32

Dört numaralı yolda, kuzeybatıya, D.C. merkezinden yirmi kilometre uzaklıkta bulunan Forestville'e doğru son sürat ilerlerken, Collins endişe içindeydi. Son üç gecedir üzerinde hissettiği baskı, Kursk'la ve kadınla ilgili haberleri öğrendikten sonra iyice artmıştı. Morgan'la birlikte, Chesapeake'ten yola çıktıklarından beri, ikisi de şaşkındı. Collins'in kafası hızlı bir biçimde çalışıyor, tüm vücudu bir yay gibi geriliyordu. Hücre evini buldular.
Acaba Raşid hâlâ orada mıydı ? Ya gitmiş ve kimyasalı da yanında götürmüşse ? Gitmediyse, evdekilerin haberi olmadan eve nasıl girilecekti ? Bomba hâlâ evde olsa bile, zamanından önce etkisiz hale getirebilecekler miydi? Ya her şey ters giderse ? Murphy'nin bir planı olması için Tann'ya dua ediyordu, ama düşündükçe durumun ne kadar ümitsiz, ne denli tehlikeli olduğunu çok daha iyi kavrıyordu. Raşid'in en ufak bir tehlike belirtisi hissettiğinde, gözünü kırpmadan şehit olacak, yanında da Washington halkının yansım götürecek teröristlerden olduğundan emindi.
Raşid. Onu yeniden bulma düşüncesi Collins'in yüreğinin hızla çarpmasına, önündeki yola bakarken, sırılsıklam terlemesine neden oluyordu. Morgan arabayı bir çılgın gibi kullanıyor, gaza basmış, kilometre ibresini yüz yetmişlerin üzerine çıkarıyordu. Hız şeridinden, tüm sirenler açık, büyük bir gürültüyle ilerliyorlardı.
- Alışveriş merkezi sağda, diye bağırdı Collins. Bir sonraki çıkışı kullan.
Morgan otoyoldan çıktı, iki dakika sonra Murphy'nin Kursk'la buluşması için kararlaştırılan otoparka girdiler. Otoparkın önündeki alanda koyu camlı Savana'yı, arabanın yanında durup bekleyen Kursk'u gördüler. Kursk elini salladı, sonra Savana'nın arka kapışım açtı. Bir kadın indi. Collins kadının Karla Şerif olduğunu anladı. Solgun ve bitkin görünüyordu, Morgan, Savana'nın yanına gelip durduğunda, Kursk kapıyı hızla kapattı, araba dönüş yapıp lastik cayırtısı içinde uzaklaştı. Collins, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık, sordu.
- Ne oluyor Kursk?
Rus Ford'un arka kapışım açıp, Karla Şerifi koltuğa oturttu, sonra yanma geçti.
- Yolda anlatırım.
08:59
Boş depo güneydoğu otoyolunun hemen kenarında, Fulton Chase'ten dört yüz metre uzaklıktaydı. Dört ay önce hemen hemen boşaltılmış olmasına rağmen, bu sabah etrafı açık otoparkına altı otomobil, koyu renk camlı iki Dodge minibüs ve endişeli görünen yirmi kadar federal ajan doluşmuştu.
Gri bir Ford Galaxy otoparka saptı, hızla arabalara yaklaşıp durdu. Tom Murphy ter içinde inerken, arka kapıdan üç ajan daha göründü. Murphy neredeyse panik içinde adamlarından birinin yanma koşup kükredi.
- Collins ile Morgan ne cehennemde? Burada olmaları gerekirdi! Adam Murphy'nin omzu üzerinden, otoparka giren yeni bir FBÎ
arabasını gösterdi.
- Hemen arkanızdalar efendim.
Her krizde, sürenin sonuna yaklaşılır ve görünürde olumlu bir çözüm olmazsa, panik yaşamr. Güvenlik güçleri ve rehine aracıları -özellikle de insan hayatını tehdit eden durumlarda- güç bir pazarlığın sön anlarmdaki gerginliği azaltmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, panik korkunç yüzünü göstermeye başlar. Bazı rehine aracıları bu paniğe "süre sonu histerisi" adım verirler.
Son an yaklaşır ve gerginlik artarken, bitkinlik de denklemi etkilemeye koyulur, asabi korkular baş gösterir, yalın dehşet yayılır. Tom Murphy böylesi anları bir çeşit hortuma benzetirdi. Fırtına şiddetlenir, etraf karışır ve insanlar çıldırdığında, belirli bir taktiğe başvururdu: çevredeki herkese kahrolası ağzım kapatmasını söylemek, fırtınanın ortasında sakin bir yer bulmak, sürenin yaklaşan sonunu kafasından atmak, açık, sakin ve mantıklı adımlarla "yapılacak işler" listesini gözden geçirmek.
Oysa bu sabah, bir türlü öyle olmuyordu. Her şeyden önce, Karla Şerifle çabucak gerçekleştirilen umutsuz bir görüşmeden sonra Collins, Morgan ve Kursk'un biraz daha sorgulaması için genç kadını minibüslerden birine göndermiş, hücre evinin içini gösterir bir plan çizdirmiş, içeridekilerin adlarını söyletip tarif ettirmiş ve şimdilik işin dışında tutmaya karar vermişti. Şimdi de çevresinde yirmi kadar heyecanlı, ne yapacaklarım bilmek isteyen ya da son on beş dakikada, Murphy'nin genel merkezden buluşma yerine gelişi sırasındaki gelişmeleri anlatmaya çalışan ajan vardı. Parmağını adamlardan birine uzattı.
- Dave, keşif yapan adamlardan ne haber?

otu
- Üçü de evin bulunduğu sokakta. İçlerinden biri iki dakika önce evin önünden geçti. Sokakta gri bir Plymouth, evin hemen önünde de siyah bir Yamaha motosiklet var.
- Bir hareket falan ?
- Hiç yok. Hem alt, hem de üst kattaki bütün perdeler kapalı olduğu için adamımız içeriyi görememiş.
Murphy düşündü: Plymouth ve motosiklet dışarıda olduğuna göre, minibüsün hâlâ garajda olma ihtimali nedir ? Raşid minibüsü D. C. 'nin merkezine yakın bir yere götürmüş olabilir mi ? Yalvarırım, Tanrım, minibüs hâlâ orada olsun!
- Adamlara söyle, bir hareket görür görmez bana haber versinler. Ev neye benziyor ?
- İki katlı ve harap. Sokaktaki öteki evlerin çoğu gibi.
- Ya garaj ?
- Adamımız yeterince sağlam görünen, yukarıdan kapanan bir kapısı olduğunu söylüyor. Gürültü yapmadan kınlamaz, zorlanamaz, diyor. Yine de arabayla çarpıp açabiliriz.
- Hayır! Çok tehlikeli. Kimyasal hâlâ oradaysa, kazayla patlatabiliriz. Evin iki yanındakiler boş mu?
- Öyle görünmüyor.
- Yakında boş görünen bir ev var mı ?
- Gidip kapılarını çalmadıkça, söylemesi güç. Çocuklar kapıları çalsın mı ?
- Hayır! Şimdilik sadece o- kahrolası evi gözetlemelerini ve yapmalari gerekeni yapmalarını istiyorum! Yüzü ve gömleği terden sırılsıklam, bir başka ajana döndü. Teknik ekiptekiler ne yapıyor, dinleme cihazlannı hâlâ kuramadılar mı ?
- Şu anda kurmakla uğraşıyorlar Tom. Minibüsü sokağın sonuna yakın, evden görülmeyecek bir yerde park etmişler.
- Orada kalmalarını söyle. Bir şey yakalasalar da yaklaşmalarını istemiyorum. Murphy, teknik minibüsteki dinleme cihazları işe yarayacak mıydı bilmiyordu, yine de denemeye değerdi. Sokaktaki çocuklardan biri evin arkasına bir göz atmayı denedi mi ? Eve arkadan girebilir miyiz bilmek istiyorum.
Elinde telsiz olan bir ajan cevap verdi.
- İçlerinden biri, şu anda bununla meşgul. Beni arayacak. Çevredeki evlere bakılırsa, arkadaki evin küçük bir bahçesi olmalı, diyor.
- Tanrı aşkına, söyle ona, dikkatli olsun. Arkada da gözcüleri olabilir.
- Bunun farkında Tom.
Murphy korku, bitkinlik ve asabi heyecan karışımı bir hisle ür-perdi, çevresindeki tüm ajanların da aynı durumda olduğunu düşündü. Sürenin dolmasma topu topu bir saat kalmışken ve Raşid'in ne zaman harekete geçeceği bilinmezken, gerginlik havayı elektriklendiriyordu. Enerjisinin hızla azaldığı bir sırada, Murphy süre sonu histerisinin sinsice yayılmaya başladığının farkındaydı.
- Öyleyse seni arar aramaz, bana haber ver.
Yüzündeki teri kim bilir kaçıncı kez sildikten sonra kadının bulunduğu yeşil minibüse koşup bindi.
Daracık minibüsün içinde, Karla Şerif, Collins ile Morgan'ın arasına oturmuş, Kursk da karşılarına geçmişti. Ter içindeki yüzüyle korkunç bir baskı altında görünüyordu. Vücudu öylesine titriyordu ki, Murphy yıkılıp yıkılmayacağım merak etti.
- Yardımına ihtiyacımız olacak, dedi aceleyle. Eve girebilmek için sana ihtiyacımız var. Bunu yapabilir misin ?
- Bil... bilmiyorum. Gözleri korku içindeydi.
- Bak Küçükhanım, çok zamanımız yok, tek umudumuz da sensin, dedi Murphy. Raşid seni bekliyor, değil mi ?
- E... evet.
- Öyleyse, bunu hemen yapmalıyız. Murphy döndü, adamlarından birine bakarak parmaklarını şaklattı. Kıza bir mikrofon takılsın ! Hemen şimdi, kıza ses alma düzeni takılsın!
- Tom, diye araya girdi Collins. Bir sorunumuz var. -Ne?
- Motosikletle gelmesini bekliyorlar. -Ne?
Collins açıkladı, Murphy homurdanarak avucunu alnına vurdu.
- Aman Tanrım... Bütün bu kargaşada, Karla Şerifin Chesa-peake'ten nasıl gelmesi gerektiğini düşünmemişti. Bu saatten sonra 1 000 cc'lik Honda'nın eşini hangi cehennemden bulacaktı ki?

İşte şimdi tekerleğe bir çomak sokulmuştu. Umutsuzca kafasını salladı. Tannm, boku yedik Jack.
- Belki de onu içeri sokmanın başka bir yolu vardır.
- Tanrı aşkına, nasıl?
Collins anlattı, sözleri bitince Karla Şerife bakmak için döndü.
- Asıl soru, bunu yapabilir misin ? derken, genç kadının bembeyaz olduğunu gördü.
88
İzzy Madek dudaklarını şapırdattı. Kıçı gri taksinin koltuğuna yapışık geçirdiği hareketli bir on saatlik vardiyadan sonra, yaranda kızarmış patates ve bir iki dilim domuz pastırması olan omlet-li, tereyağlı çörekli bir kahvaltı ve bütün bunları ıslatacak bir fincan şekerli kahve burnunda tütüyordu. Her şey son yolcusunu da güneydoğu otoyolunun yakınlarında indirdikten sonra, eski Buick'le Minnesota Caddesi'nin hemen arkasındaki gözde lokantasına doğru ilerlerken oldu.
-Siktirl..
Frene basarak durdu. Arabanın önüne biri siyah, biri beyaz iki kişi fırlamıştı, ikisinin elinde de tabanca. îzzy bütün gücüyle frene basarken, beyaz olara şoför penceresinin yarana geldi ve altın gibi parlayan rozetini gösterdi.
- FBI!în aşağı!
- Ne yaptım ki, adamım...
Collins hızla kapıyı açtı, îzzy'yi sürükleyerek arabadan çıkardı.
- Taksini ödünç alacağız.
09:06
Murphy komuta merkezini sokağın ucuna, hücre evinin yüz elli metre ötesine taşımıştı. Yaranda Kursk'la Dodge minibüslerden birinin ön koltuğuna oturmuştu, her ikisi de ter içindeydi.
- Herkes yerinde mi ? diye bağırdı adamlardan birine. Arabanın arkasına çömelmiş, telsizi kulağına dayamış adam,
başparmağını kaldırdı.
- Hepimiz hazınz Tom. Sen sadece işaretini ver.
Murphy istavroz çıkardı, derin bir nefes alıp düşündü. İşte bu kadar. Eğer işi bok edersem, birkaç dakika sonra yarım milyon kişi yanacak. Düşüncelerinin ağırlığı altında ezileceğini sandı, ama bu kadar kısa zamanda her şeyi ayarlamış, her açıyı incelemeye çalışmıştı. Bir ara sokağın karşı tarafındaki evlerden ikisini ele geçirmeyi, arkadan girerek hücre evinin kapısının karşısına keskin nişancılar yerleştirmeyi düşünmüştü, ama böylesi çok tehlikeli olurdu. Komşular hareketin farkına varıp bahçelerini basan silahlı FBÎ ajanlarım görünce paniğe kapılabilir, bu da Raşid'i ya da sokağın o tarafını gözleyen adamım harekete geçirebilirdi. Buna karşın, kurşun geçirmez Kevlar yelekler giymiş, Heckler and Koch makineli tabancalı altı adam, Murphy'rân bir işaretiyle arka taraftaki duvarlara tırmanmaya ve hücre evine o taraftan girmeye hazır bekliyordu. On iki tanesi de Murphy'nin hemen arkasındaki Dodge minibüste işaretini gözlüyorlardı. Karla Şerifin çizdiği planı ajanlarına da anlatmıştı; biraz daha zamanı olsa adamlarından ikisini hemen yalandaki sokaklarda, benzer evlerin içini izlemeye gönderirdi, ne var ki hızla akıp giden dakikalar, Murphy'ye böyle bir imkân tanımamıştı. Raşid ve Gorev'in yarandaki iki adamın -Abdullah adlı bir Arap ile Moses adında bir Amerikalı siyah- hâlâ evde bulunduklarını, silahlı olduklarım tahmin ediyordu.
Sivil siyah ajanlarından altısı hâlâ sokaktaydı, ikisi evden elli metre ötedeki bir arabada, en gençleri olan ikisi de bol pantolonlarla eğlenmeye çıkmış iki getto çocuğu gibi, kaldırımda Tıka basa Tehlikeli Maddeler teknisyeni ve ordunun Teknik Destek Biri-mi'nden uzman dolu dört sivil minibüs birkaç blok ötede, hücre evine doğru ilerlemek için Murphy'nin emrini bekliyordu. Yüz kadar ajan deponun otoparkına doluşmuş, güneydoğu otoyolunun üstünde de üç helikopter gezinmeye başlamıştı. Bunların hepsi, gerektiğinde olay yerine gelmeye hazırdı. Tıpkı, bir kilometre ötede, otoyolun öbür tarafındaki altı ambulans gibi. Ayrıca Murphy'nin arkasında işlerin pazarlık aşamasına varması durumunda devreye girmeleri için, rehine konularında deneyimli iki aracı ile iki Arap çevirmen de vardı.
Murphy bu olasılığı hiç düşünmüyordu; içinden bir his, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyordu: eğer Raşid evdey-se ya onu öldürecekler ya da Raşid bombayı patlatacaktı. Onu rahatsız eden bir düşünce de Karla Şerifti. Kadının çok korktuğunu, her an yıkılmanın sınırında olduğunu biliyordu. Karnının üze-

rine tutturulmuş tek yönlü vericiyle, bluzunun altına gizlenmiş mikrofon, Murphy'nin -öyle umuyordu- evin içinde konuşulanları duymasını sağlayacaktı. Adamlar sinyal seviyesini kontrol etmiş ve anlaşılır bulmuşlardı. Murphy de genç kadına eve girdiğinde İngilizce konuşmayı sürdürmesini söylemişti.
Düşündü: Bunu sonuna kadar götürmesi, söylenenleri yapması için dua etmek gerek. Rahatsız edici bir düşünce daha vardı: Ona ne kadar güvenebilirim ? Ya eve girince fikrini değiştirirse ? Bu konunun üzerinde daha fazla düşünmeyi göze alamadı. Yüzünü sildi, dürbününü kaldırarak karşıdaki kırmızı tuğlalı harap eve bir kez daha baktı. Hâlâ bir hareket yoktu. Yalvarırım Tanrım, bugün bana iyi davran. Yeniden istavroz çıkardı, Glock tabancasını kılıfından çekti, kararım verdi.
- Tamam, başlıyoruz. Hazır olun, çocuklar. Minibüsteki ajanlar heyecanla silahlanmn kabzalarım sıktı, Murphy elindeki vericinin düğmesine basıp, mikrofonu ağzına götürürken ter kokulu arabada gerginlik iyice arttı. Jack, hepimiz hazırız. Başlayalım artık.
Telsizden Collins'in sesi duyuldu.
- Yola çıktık.
Beş saniye sonra, Murphy sokağın alt ucundan sapan gri taksiyi gördü. Kaldırımın kenarından yavaşça ilerliyor, eve yaklaşıyordu. Murphy minibüs şoförünün omzuna dokundu.
- Yürü!
Dodge'un motoru çalıştı, araba saatte on kilometre hızla sokakta ilerlemeye başladı.
Gri taksi sokakta ilerledi. Morgan direksiyondaydı,.Karla Şerif de arkadaki koltukta. Collins sırtında altın harflerle FBİ yazılı ceketini giymiş, sağ elinde Glock, genç kadının yanına, dışarıdan görülmeyecek şekilde çömelmişti.
- Neredeyse geldik Jack, dedi Morgan. Elli metre daha. Hazır
ol, adamım.
Collins ceketinin koluyla terli alnını sildi, gözlerini kaldırıp, Karla Şerifin yüzüne baktı. Genç kadının bacaklarının titrediğini gördü, sakin görünmeyi beceremiyordu bir türlü.
- Ne yapacağını biliyorsun, değil mi ?
- Evet.
- Sana söylediklerimizi hatırlamaya çalış, tamam mı ? Sakın
unutma.
Karla Şerif halâ titriyordu. Collins düşündü: Bu işi sonuna ka-
dar götüremeyecek. îç güdüsü ona duyduğu düşmanlığı unutmasına ve uzanarak elini yatıştırırcasma tutmasına neden oldu.
- Unutma, hemen arkanda olacağız.
- Geldik! dedikten sonra taksiyi yavaşlattı Morgan, kırmızı tuğlalı evden on metre önce usulca durdu. Collins kafasını iyice eğdi, yine de Karla'nm yüzünü görmeyi başardı. Genç kadmm korkusunu çok canlı bir şekilde hissedebiliyordu; titremesi daha da artmıştı.
- İki derin nefes al, dedi Karla'ya. Ondan sonra da söylediğim gibi taksiden in.
Karla dondu. Hareket edemiyor, dudaklannı büzmüş, ileriye bakıyordu.
Morgan birden ona döndü.
- Lütfen, Küçükhanım! Bizi böyle bırakamazsın. Yapmalısın! Karla ağlamak üzereydi.
- Bana bir söz verir misiniz ?
- Ne sözü ? diye sordu Collins.
- Nikolay'a zarar vermeyeceksiniz.
- Bu ona bağlı. Şimdi, lütfen, gitmen gerek. Arabadan in, sana söylediklerimi yap ve salan olmaya çalış.
Karla titreyerek son bir gayret sarf etti ve taksiden indi. İndikten sonra arka kapıyı kapattı, çantasını açtı, ön pencereye yaklaşarak açık camdan Morgan'a yüz dolarlık bir banknot uzattı. Morgan bozuk parası yokmuş gibi kafasını salladı, ikisi sanki tartışı-yorlarmış gibi yaptılar, sonunda Karla titrek bacaklarla eve doğru yürüdü.
/
89
Elinde MP-5, pencereden dışarısını gözleyen Moses Lee, kaldırımın kenarında duran gri taksiyi gördü. Ayağa kalktı, kahrı örgü perdeyi azıcık araladı, kadınm taksiden indiğini, şoföre vermek için çantasında para aradığım, şoförün kafasını salladığım gördü. Şoför kadına bir şeyler söyledi, kadın arabanın yanından uzaklaşıp eve doğru yürürken, şoför kontağı kapamadan beklemeye başladı.

îç güdüsü Lee'yi sokağın öbür taraflarına bakmaya yöneltti. İki dakikadan beri karşı kaldırımda, topu topu elli metre ötede iki siyah vardı. Üzerlerinde sokak kıyafeti -bol pantolon, yün şapka- vardı, sanki konuşmaya dalmış gibiydiler. Düş mü görmüştü, yoksa adamlardan biri iki kere çaktırmadan eve doğru mu bakmıştı? O gençlerde hoşuna gitmeyen bir şey daha vardı: sokakta dolaşırken gördüklerinden biraz daha yaşlı duruyorlardı. Çok değil, ikisi de yirmilerinin ortasında ya da sonunda olmalıydılar, ama bu küçücük uyumsuzluk da Lee'yi kuşkulandırıyordu.
Bunun dışında, on dakika önce içinde iki siyah olan bir otomobilin geçtiğini görmüştü. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, ama yolcu koltuğunda oturanın geçerken eve şöyle bir baktığını, sanki bir göz attığım gördüğünden emindi. Araba bir daha görünmemişti, bu gördükleri ayrı ayrı, insanı meraklandıracak şeyler değildi. Ama bir araya geldiklerinde, merakım artırdı, bir şeyler döndüğünü düşündüren alarm zilleri çaldırdı.
Abdullah koltuğunun altında pompalı tüfeği, elinde kahvesiyle odaya girdiğinde, Lee kaşlarını çattı.
- Arkadaşına söyle, kadın taksiyle geldi, dedi aceleyle. Bir de sokakta acayip bir şeyler döndüğünü hissettiğimi anlat.
Karla eve doğru yürüdü. Bacaklanndaki gücün tükendiğini, yü-
reğinin güm güm attığım hissediyordu. Alt kattaki ön pencerenin perdesinin oynadığını görünce, korkusu arttı. Gözleniyordu, gözleneceğini biliyordu, ama bu his korkusunu şiddetlendiriyordu.
Ne yapması gerektiğini biliyordu, söylenen her şeyi anlamıştı. Geri dönemeyeceğinin farkındaydı, ama sonuna kadar gidebilir miydi ? Nikolay'a gerçekten ihanet edecek miydi ? Yoksa daha şimdiden ihanet etmiş mi sayılıyordu? Bu kâbusun bitmesini, kendisi için hemen şu anda burada bitmesini istiyor; yüreğinin ta derinliklerinde, başka çare olmadığım biliyordu. Tek umudu, ümit edebileceği tek şey, bir biçimde onu kurtarmaktı. Basamakları çıkarken gözyaşlarını tutmaya çalıştı, karnına tutturulan, derisini gıdıklayan vericiyi, bluzunun altına takılı mikrofonu hissetti.
Zile bastı. Eli öylesine titriyordu ki indirdi. "Ne yaparsan yap, ama sakın korktuğunu, ürktüğünü belli etme. Bahaneni anlat, şoföre bozuk para götürmek zorunda olduğunu söyle. Parayı alınca, taksiye dön, parayı öde, sonra eve gir, sürgüyü çekme ve kapıyı aralık bırak."
- Nikolay'a söyleyemez miyim ?
-Sakın ha! Çok tehlikeli olur. Ne tepki vereceğini bilemeyiz. Bu kez yalnız hareket etmek zorundasın.
işte şu anda kendini öyle hissediyordu. Yalnız. Ve korkuyordu, hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Birden ön kapı açıldı, ama sadece yirmi santim. Karla bir an için kapının öte tarafında duran Moses Lee'yi gördü, ama adam kapıyı açıp içeri girmesine izin vermek niyetinde değil gibiydi.
- Benim, dedi Karla, sesinin titremesini önlemek için fazlasıyla çabalayarak.
- Neden taksiye geldin ?
- Motosiklet bozuldu. Sessizlik. Kapı hâlâ açılmamıştı.
- Neden... beni neden içeri almıyorsun?
Cevap yok. Karla düşündü. Bir yerde yanlış yaptım, bir yerde korkunç bir yanlış yaptım. Bunu hissediyor, yüreği hızla çarpıyordu. Sonra koridorda fısıltılar duydu, yüreği daha da burkuldu. Biliyorlar. Onlara ihanet ettiğimi biliyorlar. Sonra kapı birden açıldı, Lee'nin güçlü eli uzandı, Karla'yı içeriye çekti.
- Kahrolası ne oluyor? dedi Morgan yüksek sesle.
- Ne? Ne oldu? dedi hâlâ yere çömelmiş olan Collins, çevresini göremiyordu.
- Herifin biri kızı içeri çekti. Kıpırdama Jack, ne istersen yap
ama sakın kıpırdama. Morgan telsizi açtı. Tom ? Kızı evin içine çektiler! -Ne?
- Biri kapıyı açtı, kızı koridora çekti, sonra kapıyı yeniden kapattı. Bu iyi değil, Tom. Piçler bizi fark etmiş olmalı. İçeri girelim mi ?
Bir sessizlik oldu, uzun ve umutsuz bir sessizlik. Murphy kapıdaki konuşmayı kulaklığından duymuş, ama olanları görememişti.
- Hayır! dedi Murphy. Sesini duyuyorum. Şimdi sakın kıpırdamayın ! Olduğunuz yerde kalın ve ben söylemeden tek bir hareket bile yapmayın!
- Ne oldu ? diye soran Raşid ön odada, Karla'nın karşısında duruyordu. Bir eliyle Akrep'i tutmuş, öteki eliyle de genç kadmın koluna yapışmıştı. Sana bir soru sordum.

- Motosiklet bozuldu. Taksi tutmak zorunda kaldım.
- Nerede bozuldu ?
- Buradan üç kilometre ötede. Motor durunca, bırakmak zorunda kaldım. Bu yüzden de geciktim. Karla korkusuna rağmen, savunmaya geçti. Bu sorular, neden? Sana ne olduğunu anlattım.
Raşid genç kızın gözlerinin içine baktı, tüm yüzünden hayvani bir dikkat okunuyordu. Arkasında duran Görev yaklaştı, Raşid'in elini tuttu.
- Bırak kızı, Raşid. Karla yanlış bir şey yapmadı.
- Belki. Ama rastlantılardan hoşlanmıyorum. Moses karşı kaldırımda dolaşan iki kişi görmüş. Biraz önce de arabayla geçen iki kişi daha. Evi gözetliyor olabilirler, dedi.
- Emin misin ? diyen Görev gözlerini Moses'a dikti.
- Bana öyle geldi.
- Sokaktaki o iki adam. Neredeler şimdi ?
- Gittiler. Bir daha da görmedim.
- Ama zararsız da olabilirler, değil mi ?
- Tabiî. Ama ben, riske girmek istemem.
- Chesapeake'ten çıkarken, seni izleyen oldu mu ? diye sordu Görev, Karla'ya.
- Hayır... Kimseyi görmedim. Dikkat ettim.
Raşid hâlâ kuşkuluydu. Pencerenin yanında durmuş, taksiyi gözetleyen Abdullah'a bakarken, yüzünden ter boşanıyordu.
- Ne oluyor?
- Hiç. Taksi hâlâ bekliyor. Raşid, Karla'ya döndü.
- Neden bekliyor?
- Elimde sadece bir yüzlük vardı. O da bozamadı. Ona vermek için on dolar lazım.
- Ona nereden bindin ? Sokaktan mı, duraktan mı ?
- Sokaktan. Raşid düşündü.
- Seni kimsenin izlemediğinden de eminsin, değil mi ?
- Sana söyledim. Sözü nereye getirmek istiyorsun, Raşid ? Raşid cevap vermedi, pencereye yaklaştı, dışarıda bekleyen
taksi ile şoförüne baktı, sonra boş sokağı araştırdı. Görev de peşinden gelip aynı şeyi yaptı.
- Bana kalırsa, aşın tepki gösteriyorsun Raşid. Bu anlaşılır bir şey. Hepimiz sinirliyiz. Bırak, Karla şoförün parasını ödeyip bu işi kapatsm. Eğer daha fazla bekletilirse, kuşkulanmaya başlar. İşte o zaman başımıza dert açılır.
Raşid yüzündeki teri sildi. Bir an için tereddüt etti, düşündü, sonra Moses'e bakıp başım salladı.
- Kıza para ver.
Moses cüzdanım çıkardı, on dolarlık bir banknot uzattı. Karla parayı aldı, koridora doğru yürüdü, ama birden Raşid uzanıp kolunu tuttu.
-Bekle!
- Ama... şoförün parasını ödemeliyim. ,
- Hayır, Moses verir.
90
Murphy, Dodge minibüste her şeyi duymuştu. İngilizce sözler, iyice boka battığım söylüyordu. "Moses karşı kaldırımda dolaşan iki kişi görmüş. Biraz önce de arabayla geçen iki kişi daha. Evin gözetlendiğini düşünüyor. "
Biraz somada: "Ama... şoförün parasını ödemeliyim."
"Hayır, Moses verir. "¦
Paniğe kapıldı. Moses denen o herif arabaya yaklaşıp içine bakar bakmaz Collins'i görecek, neler olduğunu anlayacaktı. Daha da kötüsü, Murphy seslerden birinin -muhtemelen Raşid'in- tonundan, evdeki herkesin dışarıda olanları gözleyeceğini, daha şimdiden olabildiğince kuşkulu olduklarım anlamıştı. Üç dakika önce sivil ekiplerini sokağın daha da aşağısma göndermişti ama, hâlâ Dodge'ta, evin seksen metre uzağındaydı. Ya Moses minibüsü görürse? Bir şeyden kuşkulanır mıydı? Her şey ters gitmeye başlamıştı. Murphy karar vermek için sadece birkaç saniyesi olduğunun farkındaydı. Başka bir çaresi var mıydı? Aceleyle telsizi ağzına yaklaştırdı.
- Lou, yanıldık. Gelen kadın değil, ötekilerden biri... siyah olanı, Moses!
- Kahrolsun! Ne yapmamızı istiyorsun ?
- Arabaya yaklaşır yaklaşmaz indir. Eve giriyoruz!

Ön odadaki Karla, paniğe kapılmak üzereydi. Düşündü. Çok kötü oldu. Moses'in otomatik tabancasını kontrol edişini, soma pantolonunun cebine kaydırışını, MP-5'iyle yedek şarjörlerini Abdullah'a fırlatışım izledi.
- Bunları sen al.
- Arka kapıya git, ben söylemeden de oradan ayrılma, dedi Ra-şid, Abdullah silah ve şarjörleri alırken.
Abdullah MP-5'i doğrultarak odadan çıktı, Raşid de elinde Akrep, pencereye yaklaştı, perdenin aralığından bekleyen taksiye baktı.
- Şüpheni çeken en ufak bir şey görürsen, hemen eve dön, dedi Moses'e.
- Tabiî, merak etme. Götüm siz kardeşlerime emanet. Moses hole çıkınca, Raşid Gorev'e döndü.
- Ben Moses'i pencereden koruyacağım, dedi. Sen garaja git. Kapıların iyice kapalı olup olmadığına bak, sonra da ben söyle-yinceye kadar oradan ayrılma. Gorev'e Nissan minibüsün anahtarlarını fırlattı. Gerekirse, minibüsü harekete hazır tut.
- Fazla tepki göstermediğinden emin misin Raşid ?
- Hiçbir riske giremeyiz. Söylediklerimi yap Görev!
Görev Beretta'nın emniyetini açtı. Raşid'le bakıştılar, sonra döndü, Moses'in arkasından hole çıktı. Karla peşinden giderken, Raşid genç kadının koluna yapıştı.
- Nereye gittiğini sanıyorsun ?
- Nikolay'la... birlikte.
- Benimle, burada kalıyorsun, diyen Raşid kuşkulu kuşkulu gözlerini kıstı. Nedir bilmiyorum ama, bu işte hoşuma gitmeyen bir şey var.
Karla neredeyse çökmek üzereydi, korktuğunu göstermemek için insanüstü bir gayret gösteriyor, her an yığılıp kalabileceğini biliyordu. Nikolay'ı uyarma fırsatını kaçırdım, diye düşündü. O anda, hiç olmadığı kadar kötü hissetti kendini; beslediği tüm umutlar kaybolmuştu. Pencereden balonca, Moses'in kapıdan çıktığını, taksiye doğru yürüdüğünü gördü.
Raşid onu korumak için pencereye yaklaştı, Akrebini doğrulttu.
Moses Lee ön kapıdan dışarı çıktı. Gözlerini taksiye, zenci taksi şoförüne dikip yavaşça arabaya doğru yürümeye başladı. Bir tehlikeye karşı tetikte, taksiye doğru yürürken, beyninde bir şimşek çaktı. Şoför onu izliyordu, öylesine değil, çok büyük bir dikkatle. Gereğinden fazla bir dikkatle. Moses gözlerinin içine bakınca, adam bakışlarını kaçırmaya çalıştı.
Bir şimşek daha.
Moses hızla sokağm iki ucuna baktı. Sol tarafında, seksen metre kadar uzakta, kaldırımın kenarına park etmiş koyu yeşil bir Dodge minibüs vardı...
Bir şimşek daha.
Daha da ötede, minibüsün elli metre arkasmda ve sokağın karşı tarafında, iki araba daha, içlerinde de koyu gölgeler. Arabalardan birinin biraz önce pencereden gördüğü koyu renkli otomobil olduğundan kesinlikle emindi...
Bir şimşek daha. tşte tam o anda, başınm dertte olduğunu anladı.
Kahretsin...
Elini tabancasını çekmek için pantolonunun cebine götürürken, gözlerini yeniden taksi şoförüne çevirdi. Herif hâlâ onu izliyordu. Aynı anda da eli yanındaki koltuğa uzanıyordu, sanki bir şey ararmış gibi, ve o anda...
Moses bir hareket daha fark etti, ama bu kez arabanın arka koltuğunda. Arka camın indirilmiş olduğunu, elinde tabancayla bir beyazın doğrulduğunu gördü.
Moses hızla tabancasını çekti, arkadaki adama art arda iki kez ateş etti, bir saniye sonra da kıyamet koptu...
Morgan taksinin içinden evin ön kapısının açıldığını gördü.
- Geliyor Jack, diye fısıldadı Collins'e, ben söyleyene kadar bekle!
Morgan, Moses denen iriyan adamın evden çıktığını, yavaşça arabaya doğru yürüdüğünü gördü. Oldukça kaslıydı, kendi işini kendi başına halledecek birine benziyordu; adamın arabaya yaklaştığını görünce, Morgan'ın sırtından ter boşandı, herif hiç acele etmiyor, yavaş yavaş yürüyordu. Adam yürürken, Morgan'a baktı. Morgan başını hafifçe çevirdi, yine de gözünün ucuyla adamı izlemeye devam etti. Adamın önce sağına, sonra da soluna baktığını, hemen arkasından da elini cebine attığım gördü, yüreği ağzına geldi...
- Jack, silahını çekiyor! diye bağırdı. Ateş et!

İki el ateş sesi duyuldu, arabanın camları sarsılırken Collins, elinde Glock, arka koltukta doğruldu...
Collins silah seslerini ve iki vınlama duydu.
iki kurşun kafasının birkaç santim üzerinden geçti, biri açık camdan çıktı, diğeri tavanda bir delik açtı. Collins çılgın gibi debelenerek öteki kapıdan yuvarlandı, sürünerek arabanın arkasına doğru geçti. Aynı anda, evin alt katında bir cam parçalanarak kırıldı, bir makineli takırtısı duyuldu, arabanın kaportasında delikler açıldı, camlar şangırdadı.
Morgan şoför kapısından çıkıp tabancasını ateşlemeye çalışırken bacağından bir kurşun yedi, sonra bir kurşun daha. Haykırdı, elini bacağına götürdü, yeni bir makineli salvosu şasiyi delik deşik ederken, sürünerek arabanın arkasına sığındı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu, Jack'in kendine doğru emeklediğini gördü.
- Ben iyiyim Jack! Sen o pezevenklerle ilgilen! diye bağırdı.
- Tanrı aşkına, sakın hareket etme! Collins emekleyerek sağa, evin penceresinden görülmeyeceği bir yere sığındı, kafasını arabanın arkasından çıkarınca siyah herifin, Moses'in ön kapıya ulaştığını, dönüp tekrar arabaya ateş ettiğini gördü. Collins nişan aldı, iki el ateş etti, kurşunlar Moses'in göğsüne saplandı, adamı kapıya fırlattı.
Evin penceresinden bir takırtı daha duyuldu, kurşunlar arabaya gömüldü, Collins'in yanına beton parçacıkları sıçradı. Collins, öfkeden çıldırmış gibiydi artık. Çılgınca bir enerjiyle arabanın arkasından fırladı, yağmur gibi yağan mermilere aldırmaksı-zın eve doğru koşarken Glock'un şarjörünü pencereye boşalttı.
Sokak birden lastik cayırtıları içinde duran FBÎ arabalarıyla, arabalardan fırlayan onlarca adamla canlandı, sonra silahlar ateşlendi, kurşunlar evin penceresine yöneldi, camları parçaladı, beton parçaları uçurdu. Evden gelen ateş sesleri kesildi, Collins ön kapıya ulaştığında siyah adamın cesedinin üzerinden atlayıp yan duvara yapıştı. O panik anında bile saniyelerin su gibi akıp gittiğinin, çok hızlı hareket etmesi gerektiğinin farkındaydı, hemen eve girmek, Raşid'i bulmak zorundaydı.
Vücudundan ter boşalırken, Glock'un boş şarjörünü attı, mekanizmaya yeni bir şarjör taktı, hole girmek için hamle yaptı...
Sokakta olup bitenleri izleyen, evin ön odasındaki Raşid'in yüzü bir dehşet abidesi gibiydi. Akrebini doğrulttuğunda öfkeden çılgına dönmüştü, camları kırıp pencereden peş peşe ateş ederken silah elinde tepüjiyor, kurşunlar arabaya çarptıkça, nefreti neredeyse canlı bir varlığa dönüşüyordu. Ateş etmeyi sürdürürken, birden her yönden gelip duran arabaları, arabalardan inen adamlan gördü. Her taraftan kurşun yağmaya başlayınca, Karla Şerifin ihanet ettiğini anladı...
Akrebini çevirdi, yüzü nefretten bembeyazdı.
- Orospu! diye haykırarak hedefini arandı. Karla gitmişti.
Kırık camlardan kurşun yağıyordu, duvarlar deliniyor, beton
parçalan uçuşuyordu. Raşid bir küfür savurdu, yere çöktü, sonra bir çılgın gibi garaja doğru emeklemeye başladı...
Abdullah arka kapıda beklerken, birden ön taraftan gelen kurşun seslerini duydu. Birbiri ardına iki el, sonra iki el daha, ardından da makineli takırtısı.
Panik halinde, kapıdan ayrılıp ön tarafa gitmek için hamle yaptı, o sırada Raşid'in emrini hatırladı. Geri dönüp arka kapıyı korumaya giderken siyah kurşun geçirmez Kevlar yelekler ve siyah kasklar giymiş üç adamın, ellerinde Heckler and Koch makineli tabancalarla arka duvardan atladıklarım gördü. Abdullah MP-5'ini doğrulttu, silah takırdamaya başladı...
Dışarıda, sokakta tam bir kargaşa yaşanıyordu. Murphy hareket emri verir vermez, bir düzine kadar araba sokağın iki ucundan dalmış, evin önüne gelip durmuştu. Kevlar yelekler giymiş, tepeden tırnağa silahlı adamlar arabalardan inmiş, otomobillerin ve minibüslerin arkasında mevzilenerek evin penceresine kurşun yağdırmaya başlamışlardı.
Evin on beş metre gerisinde cayırtıyla duran Dodge'un içindeki Murphy ve Kursk, olay yerine ilk gelenlerdendi. Evin alt katındaki pencerede namludan çıkan parıltıları gördüler, Dodge'dan fırlayıp minibüsün arkasına çöktüler. Morgan gri taksinin arkasına yatmış, kanlı bacağım tutuyor, Collins de ateş ederek eve doğru koşuyordu.
Murphy telsize uzanıp haykırdı.
- Ön kapıya doğru koşan bir ajanımız var, koruma ateşi açın! Alt kattaki pencereye nişan alın! Tekrar ediyorum, alt kattaki pencere! Oradan ateş edeni vurun!

Sokaktaki adamlardan gelen-baraj ateşi birden alt kattaki pencereye yöneldi, Murphy Collins'in ön kapıya ulaştığını, yan duvara yapışıp beklediğini, Glock'un boş şarjörünü fırlatıp yenisini takmaya hazırlandığını gördü.
Elinde telsizle bir ajan, soluk soluğa Murphy'ye doğru koştu.
- Arka kapıda durdurulduk efendim. Aşağıdaki pencereden ateş eden biri var, iki adamımızı yaraladı.
- Derhal vursunlar! Ne gerekiyorsa yapın. Morgan için de doktor getirsinler! Gözlerini Collins'ten ayırmamış, tabancasına yeni bir şarjör taktığını görmüştü. Dodge'un arka tarafında, kulağında bir kulaklıkla çömelmiş olan adamına döndü.
- Alıcıya ne oldu? diye bağırdı. Bir şey duyuyor musun?
- Hayır efendim, sustu.
- Tanrım ! Çevresindeki kargaşa artarak sürerken, Morgan işin bozulmakta olduğunu hissetti, kafasında tek bir çılgın düşünce vardı: Eve girmeliyiz, hemen girip Raşid'in bombayı patlatmasını önlemeliyiz.
Arap'ın bombayı patlatacak kadar çılgın olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu; belki de şu anda bombayı patlatmak üzereydi. Penceredeki ateş susmuş gibiydi, Collins'in tabancasını iki eliyle kaldırarak kapıya doğru yaklaştığım gördü.
- Collins'e takviye nerede? diye bağırdı Murphy. Arkasına döndü, dikkatini FBI arabalarından birinin ardına çömelmiş bir grup ajana çevirdi, içlerinden bazıları mevzilendikleri yerden çıkıp dikkatle eve doğru ilerlemeye başlamışlardı, ama çıldırmış gibi olan Murphy için, hiçbiri yeterince hızlı hareket etmiyordu. Ön kapıya gitmeliyiz. Şimdi! Yalnız olmasını istemiyorum.
- Kursk arkasından gitti efendim!
-Ne? Murphy döndü, Kursk'un tabancasını çekmiş, eve doğru koştuğunu, Collins'in de ön kapıya yöneldiğini gördü...
Görev garaj kapılarını kontrol etmiş, kapalı ve kilitli olduklarını görmüştü ki, iki el ateş edildiğini duydu. Sonra iki el daha, ardından da evin içinden bir yerlerden gelen makineli tüfek takırtısını duydu.
Kanının çekildiğini hissetti, Raşid'in garajda kalması emrine al-dırmaksızın mutfağa doğru koştu. Elinde ateşe hazır Berettası, tek kaygısı Karla'nın güvende olmasıydı. Dışarıdan, sokaktan gelen acı fren sesleri duydu, garajı mutfağa bağlayan kapıya vardığında da Karla'yı gördü. Genç kadın sendeledi, Gorev'in kollarına yığılır gibi oldu, adamı itmeye çalışıyor, tırnaklarını etine gömüyordu. Yüzü bembeyazdı, panik içindeydi, yine de Gorev'e fırsat vermeden haykırdı.
- Sakın oraya gitme Nikolay! Sakın gitme, yoksa ölürsün! Evin içinden gelen ateş sesi devam ediyor, takırtıya sokaktan
da cevap veriliyordu. Baraj ateşi öylesine yoğundu ki, Görev panik içinde Berettasım doğrulttu, genç kadının yanından geçmeye çalıştı ama Karla koluna sarılmıştı.
- Hayır Nikolay, lütfen... gitme!
- Neler oluyor?
Görev birden anladı, Karla'nın yüzünde gerçeği gördü. Genç kadının gözlerinden yaşlar boşandı, sesinde dehşet verici bir korku vardı.
- Bitti, Nikolay. Bitmeliydi, anlamıyor musun ? Bana minibüsün anahtarlarını ver. Raşid'i durdurmalıyız!
Gorev'in yüzü bembeyaz oldu, inanamıyordu. -Ne yaptın?
- Tanrı aşkına, anahtarları ver...
O anda Karla hızla yaklaşan ayak seslerim duydu, artık çok geç olduğunu anladı. Gorev'i bıraktığında, Raşid'in elinde Akrep'le fırtına gibi içeri girdiğini, gözlerindeki vahşi nefreti ve paniği gördü.
- Bize ihanet etti, Görev! Orospu bizi sattı!
Raşid çıldırmış gibiydi, gözleri vahşi bir ışıkla aydınlandı, sonra kontrolünü kaybetti. Ani bir hareketle Akrep'i doğrultup tetiğe bastı. Kurşunlar Karla'nın göğsüne saplandı, genç kadın savrularak duvara uçtu. Görev donmuş gibiydi, ağzı açık, Karla'nın duvara çarptığım, belinden yukarısının kızıla boyandığını gördü, yüzü
dehşet içindeydi.
- O bir haindi! diye haykırdı Raşid. Bizi durdurmaya çalıştı!
Ölmeyi hak etti!

- HAYIR! diye bağırdı Görev, aklını kaçırmış gibi Berettasını doğrultmaya çalıştı, ama Arap'm elinde hâlâ Akrep vardı, tetiğe bir kez daha bastı. Makinelinin kurşunları neredeyse Gorev'in ayaklarım yerden kesti, sendeleyip geriledi. Ağzı kan dolmuş, soluk almakta zorlanıyordu, ama Raşid şarjörü boşalana kadar ateşe devam etti. Gorev'in vücudu iğrenç bir ölüm dansına kalktı, sonra yere yığıldı.
Raşid zaman yitirmedi. Yüzü yağlı bir terle kaplıydı, Gorev'in cesedine doğru yürüdü, dizlerinin üzerine çöktü, Gorev'in cebine uzanıp Nissan'ın anahtarlarını aradı. Ne yapması gerektiğini biliyordu...
Evin arka tarafında, Abdullah MP-5'i pencereden boşalttı, sonra yere çöktü, şarjörü fırlatıp yenisini taktı. Duvara tırmanmaya çalışan adamları görmüş, yüksekten bir yerlerden ateş edildiğini de anlamıştı. MP-5'ini doldurup nişan almak üzere doğranırken, ani bir takırtı duyup başını eğdi, kurşunlar odanm duvarlanna saplandı, camdan geriye kalanı parçalayıp duvarlan deldi, kafasını kaldırmasını engelledi.
Tere batmıştı, durumun umutsuz olduğunu düşündü. O sırada camlan parçalanmış pencereden içeri bir şey uçtu. Abdullah bir ışık topuyla patlamadan önce, el bombasını sadece bir an görebildi. Patlama Abdullah'ı sarstı, ayaklarını yerden kesti. Sonra yere, ardında dumanıyla uzunca bir teneke kutu düştü.
Göz yaşartıcı bomba.
Teneke kutu için için yandı, odayı geniz yakıcı bir duman doldurdu. Abdullah garaj tarafından gelen makineli seslerini duydu, eliyle ağzını ve burnunu kapatıp odadan fırladı...
Collins Glock'unu kaldırdı, holde ilerlemeye başladı. Sokaktan ve ön odadan gelen ateş sesleri kesilmişti -odayı kontrol ettiğinde boştu-, ama evin arkalanndan bir yerden bir makinelinin kesik atışlarını duyuyordu. Sonra bir patlama ve sokaktan gelen sesler... Kursk arkasından eve girmiş, üç metre arkada, tabancası ateşe hazır, ilerliyordu. Collins dikkatle yürüdü, kendini boş mutfakta buldu. Solda, yan açık bir kapı daha vardı. Kapıya bakmadı, sağa dönmesi gerektiğini, oradan garaja ulaşacağını hatırladı; oraya bir an önce varmalıydı. Kursk bağırdı.
- Arkanda!
Collins eğilmiş dönerken sağdaki kapıdan giren, bir eliyle ağzını ve burnunu kapatan MP-5'li bir Arap ve arkasındaki kapıdan yayılan dumanı gördü. Collins nişan alma fırsatı bile bulamadan Kursk ateş etti, adamı sol böğründen vurdu, sonra iki kurşun daha salladı, bu kez kafasına isabet ettirdi.
Collins doğruldu, ajanlann eve doluştuğunu, holden heyecanlı sesler geldiğini duydu. Göz yaşartıcı gaz mutfağa dolmaya başladı, Kursk arkasını korurken, garaja doğru ilerledi...
Raşid çılgın gibiydi. Gorev'in ceplerinde anahtar ararken, evin içinde kıyamet kopuyor, gürültü ve ateş sesleri dikkatini dağıtıyordu. Sonunda anahtarlan buldu, doğrulup alarm düğmesine bastı. Nissan'ın merkezî kilit sistemi bir tıkırtıyla açıldı. Nissan'ın arka kapısını açmaya çalışırken, mutfaktan gelen silah seslerini duydu, Akrebini doğrulttu...
Collins Glock'unu iki eliyle kavramış, garaja doğru ilerlerken, aynı anda iki şey birden gördü. Karla Şerif ile Görev yerde yatıyordu. Vücutlan acayip bir şekilde kasılmıştı...
Sonra Raşid'i gördü...
Deli gibi debelenerek, Akrebine yeni bir şarjör takmaya uğraşıyordu, sonunda silahını doğrulttuğunda, gözleri çılgınca bir bakışla aydınlandı.
Collins için, o tek ve yalın dehşet anında, her şey ağır çekimde
gibiydi.
Bir el ateş etti.
Birinci kurşun Raşid'in omzuna saplandı. Raşid sendeledi, Collins tetiğe ikinci kez bastı. İkinci kurşun Raşid'in göğsünü deldi. Üçüncüsü kafasına saplanıp öldürdü.
Sonrasında, Collins için her şey karmakarışıktı. Karmakarışık, çılgınca siren sesleri, şiddetli gürültüler, garaja doluşan ajanlar, peşlerinde Tehlikeli Madde ekiplerine, ordunun kimya uzmanlarına bağırarak giren Murphy, bir de ambulans isteyen Kursk'un sesi...
Sonsöz
Washington, D.C.
Başkan Oval Ofis'e girdiğinde, saat neredeyse öğleden sonra bire geliyordu. Daha önce gelen Doug Stevens, kapının açıldığım duyunca, döndü.
- Sayın Başkan.

- Doug. Andrew Booth koltuğa çöktü. Son iki saat boyunca ortadan kaybolmuş, üç buçuk gün boyunca altında ezildiği baskıyı hafifletmek için yalnız kalmayı arzulayarak özel bölüme çekilmişti. Bir de, dua ve şükranların ardından, bundan sonra yapacaklarım düşünmek için. Duş alıp tıraş olduktan, temiz elbiseler giydikten sonra, on dakika boyunca yatak odasmm penceresinin yanındaki koltukta oturmuş, başkente bakmış, gözlerine yaş dolarak, başkentin hâlâ orada, gözlerinin önünde, cardı ve sağlam, nefes alıp verir durumda olduğunu, Maryland ve Virginia'ya yüz binlerce ceset taşıyan kamyonlar kâbusunun gerçekleşmediğini bilmenin rahatlığım yaşamıştı.
- Son haberleri verecek misin Doug?
- Evet efendim. Cihaz tümüyle etkisiz hale getirildi, kimyasalın kesinlikle güvende olduğunu da öğrendim. Ordudan bir teknik destek timi varilleri güvenli bir yere taşıyacak; nakliye işleminin bu öğleden sonra tamamlanacağım söylediler. Bu iş sonuçlanana kadar, acil tahliye önlemlerini devam ettireceğiz. Ama uzmanların dediğine göre, büyük tehlikeyi atlattık gibi.
- Tanrıya şükürler olsun. Booth, sessizce dua edermişçesine, ellerini birleştirdi. Kadına, Karla Şerife ne oldu ?
- George Washington Hastanesi'nde, bir cerrah ekibi tarafından ameliyata alındı.
- Yaşayacak mı ?
- Bir şey söylemek güç, efendim. Çok ağır yaralanmış.
- Şimdiye kadar neler öğrendik ?
- Onu eve göndermeden önce sorguladığımız sırada, son derece açık konuştu ve boşlukları doldurmamıza yardımcı oldu. Stevens bildiklerini tüm ayrıntılarıyla anlattı. Operasyonun adı, Kıyamet Günü'ymüş, ArapçaEl-Vakıa diyorlar, galiba.
- Onun hakkında söylediklerin... doğru olduğuna inanıyor musun ? Bu işe zorlandığına, El-Kaide'nin onu, oğlunu öldürmekle tehdit ettiğine ?
- Öyle görünüyor. Bu işe başından beri istemeden katılmış, her zaman kuşkularla kıvranmış, ama başka çaresi yokmuş gibi. Binbaşı Kursk, Raşid'i durdurmak için yaptıklarını göz önüne alarak kadının isteğini yerine getirmenizi rica ediyor, efendim.
Başkan düşündü.
- El-Kaide'ye neden yardım ettiği konusundaki açıklaması doğru olsa bile, başka bir seçeneği daha vardı. Bu seçenek ne kadar güç ve korkunç olursa olsun, kararını verdi. Bunun da bir bedeli olmalı.
- Eğer hastaneden sağ çıkarsa, ona ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim ?
Başkan yine düşündü.
- Adının bu konuda hazırlanacak hiçbir raporda geçmemesini istiyorum. Hiçbir yerde görülmeyecek, anladın mı ? Bu konuyu düşünecek vakit bulduktan sonra, bu işi kendi yöntemlerimizle halledeceğiz. Görev ile Raşid'in cesetlerine gelince, Dick Faulks yakmamızı önerdi, fazla gürültü çıkarmadan yaktık. Ne mezar taşı ne de başka bir şey. Bence iyi oldu.
- Siz öyle diyorsanız, efendim.
- Kadın muhabirden ne haber?
- Bir saat önce serbest bırakıldı.
- Gerçeği biliyor mu ?
- Evet efendim.
- Ne haldeydi ?
- Söylemesi güç. Gerçeği öğrendiği ve bütün bunlar artık geride kaldığı için, rahatlamış gibiydi. Bana kalırsa, mahkemeye gidip gitmeyeceğini zaman içinde öğreneceğiz. Giderse, başımızı derde sokabilir, ama bunu o zaman düşünürüz. Rapp'in durumunu da.
Booth'ın yüzü asıldı.
- Kadının oğlu nasıl ?
- Bana anlatılanlara göre, iyileşecekmiş.
Başkan başını salladı.
- Gündemde ne varsa görüşmek için, Güvenlik Konseyi'ni bir saat sonra toplantıya çağırdım.
Ayağa kalktı, içgüdüsüne uyarak döndü, masasının arkasındaki armaya baktı. Pençelerinde oklar olan kartal gözlerini kaçınmadı. Bir süre, iktidarının ye ülkesinin sembolünü inceledi. Biliyor musun, gerçekten de başardığımızı düşünüyorum. Ebu Haşim'in sonunda kazanacağından, sonuç ne olursa olsun bu kenti yerle bir edeceğinden gerçekten korktum. Ama anlaşılan, kendi kıyamet günümüzü yaşadık. Başkan döndü. Stevens, Booth'un gözlerinin dolduğunu gördü. Şimdilik, başka bir şey yok Doug.

- Ebu Haşim ne olacak, Sayın Başkan ? Bu yaptıklarını yanına bırakamayız, değil mi ? Bunun bedelini ödetmeyecek miyiz ?
- Ödeteceğiz.
Nikki arabayı park etti, Collins mezarlığın kapısından geçip içeri girdi. Mezarlık boştu, granit ve bronz mezarların yanından geçerek çamların gölgesindeki alçak tepeciğe doğru yürüdü, karısı ile oğlunu gömdüğü mezarın yanında durdu. Mezarın üzerine çiçekleri bıraktı, dua etti, söylemek istediklerim, her zaman söylediklerini -onları özlediğini, yanında olmalarım istediğini, ölümlerinin korkunç bir elem, bitmeyen bir acı bıraktığım- söyledi.
Hiçbir şeyin onların yerlerini alamayacağını, hiçbir şeyin, hiçbir zaman. Gözleri parlak granitin üzerinden, acısını anlatan altın harflere gitti. Yeniden bir araya gelinceye dek, sizi hep özleyeceğim.
Buraya her geldiğinde, yokluklarının etkisi altında kalıyordu. Acısının hiçbir ilacı yoktu, gerçeği söylemek gerekirse, ilaç da istemiyordu. Kansı ile oğlunun anılarının kutsallığını hiçbir zaman unutmak istemiyordu. Hayallerinin peşini bırakmayacağım bilmesine rağmen, seyreleceğinin de farkındaydı, ileriye bakacak, Nikki ve Daniel'la kendine yeni bir hayat kuracaktı. Geçmişi unutmak için değil, geçmişi asla unutamazdı, ama yemden bir bütün olmak, yaralarını iyileştirmek, böyle yaparak da sevdiği ve kaybettiği iki insanın anısını onurlandırmak için.
Kısacık bir süre, gözlerinin önünde bir resim belirdi: artık görmeyeceği, Sean'un hayatımn sönmesinde parmağı olan adamın soğuk ve sert suratı. Sonra o resim kayboldu, resimle birlikte de bunca süre yüreğine taş gibi oturan kin, nefret ve öfke. Bugün, bu anda, sadece hatırlamak istiyordu.
Konuşmasını bitirdiğinde, ölülere fısıldadığı kelimeler tamam-
landığmda, adlarının kazılı olduğu taşa dokundu. Seni özlüyorum, Annie. Seni özlüyorum, Sean.
Sonra döndü, tepeden inerek kapıya, Nikki'nin beklediği yere yürüdü.
Afganistan
Güneş ufukta yükselirken, Ebu Haşim tepeye tırmanmaya başladı. Cüppesini toplayıp bastonuna dayanarak, zirveye vardı, seccadesini yere serdi. Yüzünü Mekke'ye dönerek "Dünyanın sahibi, kıyamet gününün mutlak efendisi, rahim ve rahman Allah"ın adını andı. Sonra diz çöktü, secdeye vardı, Allah'a ve peygamberine şükretti. Namazım bitirince, ağır ağır soluklanarak seccadesine oturdu, keskin dişleriyle ufku delen toprak rengi dağlarm yüksek tepelerine baktı. Hafif bir esintinin fısütısından başka ses duyulmuyordu.
Tüm gece ve bütün sabah endişe içinde, Washington'dan gelecek haberi beklemişti. Ültimatomun süresinin dolmasından üç saat sonra hâlâ bir haber alamayınca, tutukluları getiren uçakların inmesiyle de ilgili bir şey duymayınca, son günlerdeki zafer duygusu buharlaşıp uçtu, yerini midesinin dibindeki boşluk hissine, oynadığı oyunun başarısız olmasının verdiği umutsuzluğa bıraktı.
Sabah olduğunda, endişesi daha da artmıştı. Artık bombanın bulunup etkisiz hale getirildiğinden hiç kuşkusu kalmamıştı. Başarısızlığının bedelini ödeyecekti. Amerikalılar, yerini bulmak için ellerindeki tüm teknolojiyi kullanacaklardı. Bu yüzden kampını vadinin yetmiş kilometre yukarısında, gizli bir yere taşımış, kayaların altında, kendisi ve adamlarından başka kimsenin girmeye cesaret edemeyeceği tünellere yerleşmişti. Amerikalılar istedikleri kadar arasınlar, burasını bulabilirler miydi ? Bir ses duyarak döndü, yüzü yaralı komutam Vasıf Mazlum'un koşarak tepeye tırmandığım gördü. Zirveye ulaşmca, Mazlum katlanmış bir kâğıt uzattı.
- Bir mesaj geldi Ebu Haşim.
- Kimden?
- İslamabad'daki dostumuzdan. Amerikalılar bu mesajı sana iletmesini istemiş.
Ebu Haşim ayağa kalktı, kâğıdı açıp mesajı okudu. Sanki bağırsaklarına soğuk bir el dolanmış gibi, yüzü bembeyaz oldu. Bir süre orada, ahunda ter damlaları, cüppesi rüzgârda dalgalanarak durdu. Sonra döndü, ıssız manzaraya, çevresini hapishane kule-
leri gibi sarmış yarık ve kayalık dağlara baktı, elini uzatıp kâğıdı \bıraktı. Kâğıt rüzgâra kapılarak uçtu, gitti. Ebu Haşim döndü, namaz seccadesini yerde bırakarak, tepeden inmeye koyuldu.
Mazlum peşinden baktı, sonra gözü kayaların arasında uçmaya hazırlanan kâğıda takıldı. Kelimeleri okudu, basit mesajı hatırladı. Kutsal Kuran'dan kıyamet günüyle ilgili, insanın kanım donduracak sureler:

Ve onlar yaptıklarının kötü sonuçlarına katlanacaklar ve bundan kaçamayacaklar. Çünkü ruhları ölümün tadını alacak ve nereye saklanırlarsa saklansınlar, ödüllerini tümüyle alacaklar.
Moskova
Ertesi sabah kar bütün şiddetiyle Şeremetyevo Havaalanı'na yağıyor, kar taneleri Rus steplerinden esen sert ve soğuk rüzgâra kapılarak dönüp duruyordu. Uçağı indikten bir saat sonra, Alek-sey Kursk taksinin arka koltuğuna yaslanmış, Mazilov'a doğru gidiyordu. Karısı ile kızı gözünde tütüyordu, ama taksi bir dönemeçten geçip Moskova Irmağı'mn üzerindeki köprüye geldiğinde, şoföre, "Burada dur" dedi.
Şoför arabayı durdurdu. Kursk, "Bekle. Uzun sürmez" deyip taksiden indi.
Buz gibi rüzgâr dinmişti, ama kar yağmaya devam ediyordu. Biraz ötede evini, ırmağın kıvnmındaki tuğladan yapılmış küçük evin siluetini, beyaz damım, bacadan döne döne yükselen odun dumanım görebiliyordu. Kar yağışının altında, kafası anılardaydı: Nikolay'la birlikte Vasiliy Blajenniy Katedrali'nin basamaklarında, her ikisi de on sekizinde, liseden mezun oldukları gün. Daha da önce, ırmağın kıyısına oturmuş, ellerini birbirlerinin omzuna koymuş, on iki yaşmda iki çocuk. Kan kardeşiyiz, unuttun mu ?
Nikolay'ın babasının cesedinin yakıldığı gün, tarlaların arasından yürüyerek, söğüt ağacının ırmağa doğru eğildiği alçak tepeciğe varıp Nikolay'ın babasının küllerini ağlayarak ırmağa serptiği gün.
Söğüt ağacının yerinde yeller esiyordu. Kursk köprünün ortasına vardığında, aşağıya baktı. Kıyüann yakınında buzlu yamalar vardı, ama su daha tümüyle donmamıştı, aralık sonuna kadar da donmayacaktı; Moskova Irmağı hâlâ aşağıya, denize doğru akmaya devam ediyordu. Kursk kolunun altındaki paketi çıkardı. Seramik vazonun etra-
findaki kahverengi ambalajı açtı, Nikolay'ın küllerini suya serpti. Küller kar taneleriyle birlikte suya doğru uçuştu, sonunda büyük ırmağın derinliklerinde kayboldu.
- Şimdi bitti, Nikolay, dedi yüksek sesle. Artık huzur içindesin. Kursk köprünün üzerinde kaldı, içinden sessiz bir dua okudu,
sonra da dönüp bekleyen arabaya doğru yürüdü.
Florida
Tepedeki beyaza boyalı kiralık villa, denize ve Florida kıyılarına hâkimdi. Sur'daki eski evinin görkemli manzarası, zeytin ağaçlarıyla kaplı geniş bahçeler, bogenviUer ve kokulu yaseminler yoktu ama, birkaç haftadan beri evi olmuştu burası.
Sıcak bir aralık günüydü, Karla Şerif verandada oturmuş, uzaklara, mavi sulara bakıyordu. Onu koruyan, bir an bile gözden kaçırmayan silahlı FBİ ajanlarından biri de şimdi yakınma oturmuş, hem güneşte kemiklerini ısıtıyor hem de elindeki dergiyi karıştırıyordu. Karla o sabah mektubunu bitirip cebine koymuş, ziyaretçisinin gelmesini bekliyordu. Camları karartılmış, gümüş renkli Explorer dört çeker on dakika sonra göründü. Çakıl taşı kaplı yolda yavaşlayarak durdu, arabadan inen adam verandaya çıkan merdivenleri yavaşça tırmandı.
îri bir adamdı, uzun boylu, sağlam yapılı, adım da hatırlıyordu: Tom Murphy. Öteki FBİ ajanları yalnız kalabilmeleri için çekildi, Murphy yakındaki bambu iskemlelerden birine otururken, elinin tersiyle alnını sildi.
- Sağlığın nasıl? Düzeliyor mu?
İzleri hâlâ belirgin olan yaralan sızlıyordu ama, iyileşiyordu. Doktorlar vücudunun eski haline dönmesinin aylar alacağım söylemişlerdi. Ama camm asıl acıtan ötekilerdi, kapanmayacak olan yaralar.
- Teşekkür ederim, iyiyim.
- Sana yakında buradan ayrılacağını söylemeye geldim, dedi Murphy. Güvenlik nedeniyle nereye gideceğini ya da ne zaman hareket edeceğini söyleyemiyorum. Ama yalanda, yeni bir isim ve kimlikle, yeni hayatma başlayacaksın.
Karla Şerif konuğuna en çok merak ettiği soruyu sordu.
- Ya oğlum, bir haber var mı ?
Murphy bildiklerini anlattı. İsraillilerin Josef i olağanüstü güvenlikli başka bir hapishaneye naklettiklerini söyledi. Mahkûmla-
rın kendi güvenlikleri için tek kişilik hücrelere kapatıldıkları, öteki mahkûmlardan ayrı tutulup yirmi dört saat boyunca gözaltında olacağı bir hapishaneye.
- Onu bir daha hiç göremeyecek miyim, sizce ? Murphy'nin gözlerinde sıcak bir ışık parladı.

- Bu benim elimde değil ki. Binbaşı Kursk'un senin adına oğlunun serbest bırakılması için başvuruda bulunduğunu biliyorum. Bekleyip göreceğiz. Zamanı geldiğinde, belki göz önüne alırlar. Ama serbest kalsa bile, seni tekrar görmek isteyip istememek, ona bağlı.
Karla başını salladı, dudağını ısırdı.
- Benim için bir şey yapar mısınız ?
- Eğer elimden gelirse.
- Bunun Josef in eline geçmesini sağlar mısınız? Cebindeki kapatılmamış zarfı çıkardı. Oğluma yazdığım özel bir mektup, ama yapıştırmadım. Bu koşullar altında, mektubu okumak isteyeceğinizi biliyorum.
Murphy başını salladı, zarfı açtı. El yazısıyla yazılmış mektubu çıkarıp, sayfalan okumaya koyuldu. Okuması bitince, okudukla-nndan etkilenmiş gibi, düşünceli düşünceli denize baktı, sonunda kâğıtlan katlayıp yeniden Karla'ya döndü.
- Eline geçeceğine söz veriyorum.
- Teşekkür ederim.
Murphy ayağa kalktı, zarfı cebine soktu. İstiyor görünmesine rağmen, elini uzatmadı, başını sallamakla yetindi.
- Birbirimizi herhalde bir daha görmeyeceğiz, bütün olanlan düşününce bunu söylemem biraz garip kaçacak ama, şansın açık olsun.
Karla merdivenlerden inen Murphy'yi izledi. Explorer'in yanına vardığında, başını kaldınp son bir kez baktı, sonra dört çekerin sağ kapısından bindi, araba döndü ve yokuştan indi. Genç kadın arabanın arkasından baktı. Explorer gözden kaybolunca, parıltılı sulara döndü. Yüreği sızlıyordu. Sevdiği adam için, birlikte olamadığı oğlu için sızlıyordu. Bir zamanlar Nikolay'a "Yaptığın yanlışın bedelini ödersin" dediğini hatırladı. Haklı olup olmaması önemli değil, bedeli ödenirdi işte; Nikolay'ın ödediği, şimdi de kendinin ödediği gibi. Üzüntüsü dayanılmazdı. Geçen haftalar boyu birçok kez Nikolay'a sırrını açmamakla yanlış davranıp davranmadığını düşünmüştü, ama Nikolay için ne fark edecekti ki ? Ya da kendi için ? Zaman geçtikçe, onu düşünüp ağlamayacaktı.
Oysa, Josef için hep ağlayacaktı. Mektupta ona her şeyi anlat-
mış, onu ne kadar sevdiğini yazmıştı. Hâlâ genç, hatta belki de geçmişiyle ilgili gerçeği anlatmamasını bağışlamayacak kadar genç olduğunu söylemiş, ama bir gün anasına yürekten hak vereceğini umduğunu eklemişti. Yatağının baş ucunda, oğlunun fotoğrafı vardı. Tıpkı babası gibi, yakışıklı, uzun boylu ve güçlü bir delikanlı. Her gün, yatmadan önce her akşam dua ediyor, bir gün onu yeniden görmek, ondan sonra da ayrılmamak için Tann'ya yakanyordu. Ne kadar boş, ne kadar küçük olsa da tutunabileceği tek umut, buydu.

SON

Teşekkür

1999 yazında, 8. Gün'ü yazmaya başladığımda, kitabın neye benzeyeceğini kesin olarak biliyordum: elinde yeni ve ölümcül bir kit-x le imha silahı bulunan bir El-Kaide hücresinin Amerika'nın başkenti Washington'a karşı girişeceği sarsıcı bir saldırı.
Ağustos 2001'in sonuna doğru, ilk taslağı tamamladığımda yazdıklarımı bir kenara bırakıp, kitabı nasıl kısaltacağımı, öyküye nasıl daha keskin bir bakışla yaklaşacağımı düşündüm ve bundan sonraki kitabı planlamaya koyuldum. 11 Eylül günü televizyonumu açtığımda, dehşete düşmüş milyonlarca insan gibi El-Kaide hava korsanlannm ikiz Kuleler'e çakılısını ve tarihin en korkunç terör saldınsınm ayrıntılarını izledim.
Bu romanı yazarken, sürekli olarak El-Kaide'nin bir Amerikan kentinde önemli bir terör saldırısı gerçekleştireceğinden korkuyordum. Araştırmalarımın büyük bir bölümünü tamamladıktan, birçok terör uzmanına danışıp fikirlerini öğrendikten sonra, böylesi bir saldırının sadece mümkün değil, aynı zamanda çok yalanda olabileceği sonucuna da vardım. Aynı uzmanlar, kitabımda yararlanmayı düşündüğüm ve onlara özetlediğim dehşet verici senaryonun, tümüyle gerçekleştirilebilir olduğunu söylediler. "Evet, bu kesinlikle olabilir" dedi hepsi. "Dua edelim de olmasın."
Sonra, 11 Eylül'de roman gerçek oldu. O korkunç dehşet sahnelerini kim unutabilir ? Dünya Ticaret Merkezi'nin İkiz Kulele-ri'nde sıkışıp kalmış, son bir umutsuz çırpınışla kendilerini boşluğa bırakan kurbanlar. Binlerce umarsız masumu öldürerek çö-j ken, aşağı Manhattan'ın cam ve çelik abideleri. 11 Eylül'den bu yana, dünyayı değiştirecek çok şey oldu. Ama düşünülmesi gereken, El-Kaide saldırılarının çok daha farklı yönlerde gelişebileceğidir. Daha başka biçimde planlanmış olsalar, çok daha geniş boyutta felakete ve kayba yol açabilirlerdi. Ya, biyolojik veya nükleer silah kullanılsaydı? Ya da bu kitapta sözünü ettiğim ürkütücü kitle imha silahı ? 11 Eylül'den sonra, olağanüstü terörist planlan sadece gerilim romanları yazarlarının fantezisi olmaktan çıkmış, gerçek olmuştur. Romanımızın zamanında yaşamaya başladık.
Saldırıların sonrasında, romanımın yayımlanmayacağım düşündüm. Konu çok duygusaldı, insanların sinirleri hâlâ gergindi; yayıncımın, adı bugünün gazete manşetlerinden alınma bir kitaba fazla sıcak bakmayacağını düşünüyordum. Yazdıklarımı bir kenarda bırakmayı istemediğim ve daha önce görüştüğüm uzmanlara soracak sorularım olduğu için devam etmeye karar verdim.
Oysa kimse konuşmak istemiyordu. Bir zamanlar açık olan kapılar, sıkı sıkı kapanmıştı. Daha önce görüştüğüm FBİ ve CİA, Beyaz Saray çalışanları, bilgi sahibi bir sürü Amerikan kaynağı, birden telefonlarıma çıkmamaya başladı. Şaşkınlığa düşmüş, konuşmak istemiyorlardı; kitabımın konusu hepsini can evinden vuruyor, ulusal güvenlikleri de birden gerçek bir kaygıya dönüşüyordu. Amacıma ulaşmak için bir sürü yolu denemek zorunda kaldım, gerçekleri doğrulayamadığım zamanlarda bir yazarın roman yazma özgürlüğüne sığındım, ama sonunda başardım.
8. Gün önemli bir çabaydı ve bilgileriyle bu kitaba katkıda bulunan pek çok kişi var. Çoğu, isimlerini açıklamamamı istedi, saldırılardan sonra bu görüşlerinde daha fazla ısrar ettiler. Yine de onların hepsine bir sürü sorumu cevaplama nezaketinde bulundukları için teşekkür etmek istiyorum; onlar olmasa, bu kitap yazılamazdı. Özellikle Hodder'daki editörüm Carolyn Mays'e bu kitaba olan sarsılmaz inancı ve inanılmaz yayıncı anlayışı için teşekkür ediyorum. Okuyucular çoğu kez bir editörün katkısının ne denli önemli olduğunu bilmez, onlar sahnenin arkasında kalmaktan hoşlanan, yayıncılık mesleğinin sessiz, adı duyulmamış kahramanlarıdır; bu bakımdan paha biçilmez önerileri, cesareti ve sabn için Carolyn'a teşekkür ediyorum.
8. Gün bir roman, ama birçok bakımdan, eğer 11 Eylül farklı bir biçimde gelişse ve El-Kaide saldırıları çok değişik planlansa, olabilecek bir gerçek; çok daha fazla felaket ve ölüm getirecek bir gerçek.
Bir de, daha olmamışın öyküsü.
Olmaması için dua edelim.
…

Otel odasında televizyonu açtı ve dehşet içinde kaldı. Dizleri titremeye başladı. CNN'in, Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon yapılan saldırıları canlı yayında verişini izliyordu. Onu ayakta duramayacak hale getiren şey, gözünün önünde olup biten felaket değil, yeni bitirdiği romanının birdenbire gerçeğe dönüşmesiydi.
Meade, 11 Eylül'den sonra romanındaki liderin adını (Usame bin Ladin) değştirdi, ama bu Amerikalı yayıncının kitabı yayımlamayı reddetmesini engelleyemed Amerikan St. Martin's Press, daha önce Glenn Meade'in üç kitabı da çok sattığı halde, bu kitabı yayımlamayı reddetti. Yazar bu tepkiyi, "Çünkü roman gerçeğe çok yakın" diye açıklayacaktı.
8. Gün titiz bir çalışmanın ürünü. Aşırı İslamcı bir örgütün saldırısı hakkında pek çok şey -belki gerçeğinden fazla şey- açıklamakta. Roman Amerikan polisinin bu tür saldırılardan korkmasının ve yetersiz kalışının nedenlerin açıklıyor.